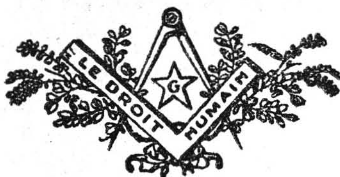
SUOMEN YHTEIS-VAPAAMUURARI-JÄRJESTÖ

Yleismaailmallinen Yhteis-Vapaamuurarijärjestö „Le droit humain". Yleismaailmallinen Vapaamuurarijärjestö Skandinaviassa.

K.·.·. L.·.·. V.·. Ellen Bille Brahe Selby.
Korkeimman Neuvoston Skandinavian edustaja.

Häntä edustaa Suomessa
K.·. K.·. E.·. M.·. V.·. Kyllikki Ignatius.

Helsinki, Armfeltintie 2.

Yleismaailmallinen Yhteis-Vapaamuurarijärjestö perustuu ajatuksen vapaudelle, yhteydelle, siveellisyydelle, rakkaudelle, oikeudelle, suvaitsevaisuudelle sekä veljeydelle ja ottaa jäsenikseen miehiä ja naisia riippumatta rodusta tai uskonnosta.

Lait ja asetukset perustuvat periaatteisiin, jotka Korkeimman Neuvoston Yleismaailmallinen Kongressi hyväksyi Lausannessa syyskuun 22 päivänä 1875.

Järjestöllä on oma itsenäinen toiminnanmuotonsa ja sen lait ja asetukset ovat sitovia kaikille jäsenille.

Yleismaailmallisen Yhteis-Vapaamuurarijärjestön Korkeimman Neuvoston tuomiokunnassa, joka on perustettu Pa-

risin zenithissä jaetaan vanhan ja tunnustetun skottlantilaisen riituksen asteet 1:stä 33:een sekä sitäpaitsi Mark-mestarin ja Kuninkaallisen Kaaren arvot.

Yleismaailmallinen Yhteis-Vapaamuurarijärjestö tunnustaa ja antaa pääsyn loosheihinsa kaikille laillisesti perustettujen muurarijärjestöjen muurareille.

Yleismaailmallinen Yhteis-Vapaamuurarijärjestön Suomalainen Osasto perustettiin lokakuun 6 p:nä vuonna 1920, jolloin Korkeimman Neuvoston Skandinavian Edustaja vihki Helsingin Väinämö-looshin N:o 99. Looshikirjan sai myöskin Viipurin Suvantola-looshi N:o 718 sekä väliaikaiset looshikirjat Turun kolmio-looshi St. Henrik N:o 719 sekä Tampereen kolmio-looshi Kivi N:o 720.

YLEISIÄ PERIAATTEITA

Art. 1. — Yleismaailmallisen Yhteis-Vapaamuurarijärjestön Suomalainen Osasto julistaa vapaamuurariuden vanhojen opetusten mukaisesti luovan voiman olemassaoloa antaen sille nimen „Maailmankaikkeuden Suuri Arkkitehti".

Art. 2. — Se esittää avattua „Pyhän tiedon kirjaa" jokaisessa looshissa, joka on säännönmukaisesti muodostettu muurariperiaatteita palvelemaan.

Art. 3. — Se esittää vapaamuurariuden vanhoja pääoppeja.

Art. 3. — Se kieltää osanoton kaikista laittomista ja salaisista kokouksista tai loosheista, jotka eivät omaa laillista looshikirjaa.

Art. 5. — Se ei salli asetettavan minkäänlaisia rajoja vapaalle totuuden etsimiselle ja turvatakseen tätä vapautta vaatii kaikilta jäseniltään ehdotonta suvaitsevaisuutta.

Art. 6. — Se on riippumatta rodusta tai uskonnosta,

avoinna kaikille miehille ja naisille, jotka ovat vapaita, hyvämaineisia ja viettävät nuhteetonta elämää.

Art. 7. — Se velvoittaa jäseniänsä noudattamaan maan lakeja, osoittamaan uskollisuutta hallitsijalle, olemaan puhumatta vapaamuurariuden salaisuuksista, seuraamaan korkeata kunnian mittapuuta sekä väsymättömästi toimimaan ihmiskunnan menestykseksi.

Art. 8. — Kukin vapaamuurari, joka kuuluu Vanhaan ja tunnustettuun Riitukseen on velvollinen uskollisesti tottelemaan ja seuraamaan Korkeimman Neuvoston määräyksiä.

Yleismaailmallinen Yhteis-Vapaamuurarijärjestö sallii entisaikojen tavan mukaisesti naisille samoilla ehdoilla kuin miehillekin pääsyn mysterioihin, joista vapaamuurarius johtuu ja jotka perustuvat veljeyteen, totuuteen sekä jokaisen siveellisen ja yhteiskunnallisen hyveen käytännölliseen harjoittamiseen.

*

„Teidän tulee vain ottaa käsiinne alemman itsenne marmorikivi tahdon taltaalta ja ajatuksen vasaralla poistaaksenne siitä kaikki aine, mikä estää sisällänne olevaa kauneutta näkymästä, joka estää sisäisen jumalanne loistamasta täydessä kunniassaan ja valaisemasta maailmaa, jossa elämme." Annie Besant.

SUOMEN YHTEIS-VAPAAMUURARI-JÄRJESTÖ

KULMAMITTA, HARPPI JA KIRJA

Sielu lähtee aamun hämärästi sarastaessa Isänsä asuinsijoilta. Se kylvää ja niittää monen elämänpäivän aikana tämän maailman viljamaita, kunnes kerran onnekas elonkorjuuaika kruunaa hänen pitkän työnsä täyden sadon yltäkylläisyydellä ja työntekijä koottuine lyhteineen iloisena lähtee paluumatkalleen.

Tämän pitkän pyhiinvaellusmatkan alkutaipaleella kuljettaa kosmillisista lähteistä lakkaamatta ja taipumattomana toimiva kehityksen laki vaeltajaa eteenpäin ja kasvattaa hänen olemustaan ottamisen avulla. Hän kasvattaa muotoaan tuuma tuumalta. Hän tarttuu kiini ja ottaa omakseen kaiken, jota hän haluaa. Mestarillisesti alistaa hän luonnon voimat palvelemaan omia personallisia tarkoitusperiään.

Tulee kuitenkin aika, jolloin hän saapuu menomatkansa päähän ja sitä kuvaa kulmamitta. Hänen muotonsa kasvu on täytetty ja hän on saavuttanut ihmisen täyden mitan. Hän on oikeamielinen, kunniallinen, rehellinen. Hän tunnustaa yhteiskunnalliset velvollisuutensa. Hän täyttää omat velvollisuutensa, mutta vaatii myöskin omiensa täyttämistä. Hän on nyt pikemmin vaihtaja kuin ottaja. Ihminen, suorakulmainen kaikissa tehtävissään, seisoo vihkimyksen portin edessä.

Tällä asteella ei hän enää odota ulkoapäin tulevia sysäyksiä päästäkseen eteenpäin. Kehityssysäykset, jotka häntä ennen muovailivat otetaan vastaan ja hallitaan itsen lähteestä pulppuavalla johtavalla energialla. Hän oppii, että jos hänen nyt mieli täydellisempään elämään, täytyy hänen il-

mentää itseään antamisen kautta. Hän näkee kootut velkansa ja koettaa tasoittaa tilinsä luonnon suuressa tilikirjassa uhraamalla maan, veden, ilman ja tulen hengille. Häntä johtaa rakkauden laki, joka palkitsemattomalla rakkaudellaan ja hyväntahtoisuudellaan tasoittaa hänen aikaisemmat karkeat ryöstönsä. Hän ottaa käsiinsä oman kehityksensä johdon, jota kuvaa harpin liikkuva yhtymäkulma kulmamitan liikkumattomien kulmien vastakohtana. Hän rakentaa tahtonsa avulla voimakkaita liikekeskuksia elämäänsä ja hänen tarkoitusperänsä tulevat selviksi, kuten harpin kärkien asento. Hän koettaa alistaa kaikki personalliset toimensa ihmiskunnan menestyksen hyväksi. Hän antaa vapaasti omastaan muille rajoittaen omia toivomuksiaan ja halujaan pieniksi, kuten harpin kärkien välinen kulma.

Näin tekee hän elämässään kokokäännöksen ja keskittää jalojen ajatusten ja tekojen kautta sisäisen itsensä suoraviivaiseksi, viittaamaan suoraan sisäänpäin sillä ainoalla tavalla, jolla Jumalan luo päästään. Kun hän on tämän keskiviivan löytänyt, avautuu sen päällä Pyhän Tiedon Kirja. Hengen silmä lukee, sisäinen ääni puhuu ja pyhiinvaeltaja tulee valkeaksi pylvääksi Herransa temppeliin.

Universal Masonry'sta suom. *K. I.*

*

SUOMEN YHTEIS-VAPAAMUURARI-JÄRJESTÖ

MITÄ VAPAAMUURARIT TAVOITTELEVAT?

Nyt kun vapaamuurarius on ulotettu Suomeenkin, kysytään usein: mikä on tuon itseään niin vanhaksi sanovan veljeskunnan tarkoitus? mitä hyvää se on tehnyt maailmalle? missä suhteessa se on ihmisten veljeyttä edistänyt?

Voidaksemme perinpohjin vastata näihin kysymyksiin pitäisi meidän esittää vapaamuurariuden historia sen alkuajoista saakka. Koska tämä pienessä kirjoituksessa on mahdotonta, tyydymme lyhyesti kuvaamaan sitä vaikutelmaa, minkä nuori „muurari" piankin saa tuon vanhan ja salaperäisen veljeskunnan toiminnasta.

Taikausko väittää vapaamuurarien olevan liitossa paholaisen kanssa. Tämä erehdys tulee heti oikaistuksi, sillä nuori kokelas saa alusta lähtien oppia, että vapaamuurarit kunnioittavat ja palvelevat Jumalaa ylinnä kaikkea, aurinkokunnan logosta, jota he rakennustaiteesta lainatulla sanalla nimittävät „maailman suureksi arkkitehdiksi". Koko vapaamuurarityö kohdistuu Jumalan kunniaksi ja on omalla tavallaan, omine juhlamenoineen mieltä ylentävää jumalanpalvelusta, joka salaperäisyytensä nojalla on pysynyt pyhänä ja vaikuttaa paljon välittömämmin kuin esim. kirkollinen jumalanpalvelus, joka pyhyydessä on kadottanut mitä se julkisuudessa on voittanut.

Entä näiden juhlamenojen tarkoitus? Niiden tehtävä on osaksi jalostaa ja kasvattaa osanottajia, osaksi vaikuttaa puhdistavasti sen paikkakunnan ilmapiiriin eli auraan, jossa

niitä suoritetaan. Salatieteen tutkija ja teosofi, jolla on käsitys ajatuksen voimasta ja joka tietää, että ajatukset kaikki ovat väräilyjä näkymättömässä astraalisessa ja eetterisessä substansissa, ymmärtää helposti, että yhteinen ajatusten keskitys määrättyihin viisauden, voiman ja kauneuden ihanteihin on omiansa luomaan tuntuvia vaikutuksia henkimaailman „aineeseen". Tämmöinen näkymätön rakennustyö taas puolestaan vaikuttaa ympäristöön ja ympäristössä eläviin ihmisiin.

Kuka siis tietää, missä määrin juuri vapaamuurarit ovat vaikuttaneet ihmiskunnan kehitykseen suurempaa henkistä vapautta, veljellisempää yhteiselämää ja uskonnollista suvaitsevaisuutta kohti? Ettei pitemmälle olla päästy, ettei suurempia tuloksia ole saavutettu, riippunee ennen kaikkea ihmisten itsepintaisesta tyhmyydestä ja itsekkyydestä, joita ei kukaan kieltäne.

Mitä erikoisesti veljeyteen tulee, ovat vapaamuurarit nimenomaan — samoinkuin esim. Teosofinen Seura — ottaneet sen ohjelmaansa, vaikka he eivät sitä saarnaa eivätkä julkisesti siitä puhu. Mutta ovathan he kaikissa maissa tunnetut suurenmoisesta hyväntekeväisyydestään. Nykyisissä yhteiskunnissa on tuskin muulla tavoin ollut mahdollista toteuttaa veljeyttä kuin auttamalla lähimmäisiä heidän hädässään, — ja, kuten tunnettu, tässä kohden vapaamuurarit ovat näyttäneet kaunista esimerkkiä. Heidän veljeyteen tähtäävät pyrkimyksensä ovat täten pukeutuneet pikemmin tekoihin kuin sanoihin.

Kuitenkin saatamme huomata sangen kiinteätä pyrkimystä veljeyteen itse vapaamuurariloosheissa. Tuntuu aivan siltä, että vapaamuurariuden siveellinen tarkoitus jäseniinsä nähden on kasvattaa heissä yhteenkuuluvaisuuden ja veljeyden tunnetta; niin selväpiirteisesti ja lujasti opetetaan heille heti, mitä velvollisuuksia heillä on keskinäisessä elämässään looshissa ja sen ulkopuolella.

Tämäkin on luonnollista nykyajan yhteiskunnissa, jotka eivät ole rakennetut veljeyden pohjalle. Jos mieli veljeyttä toteuttaa syvemmässä ja laajemmassa merkityksessä, on muodostettava pieni yhteiskunta suuressa. Niinkuin perhe on rakkauden ja auttamisen koulua kaikille ihmisille, niin on

vapaamuurarilooshi laajennettuna perheenä yhtä lajia veljeyden koulua niille ihmisille, joiden sydän haluaa antaa ja ottaa vastaan ihmisrakkautta yhä kasvavassa mitassa.

PEKKA ERVAST

SUOMEN YHTEIS-VAPAAMUURARI-JÄRJESTÖ

MOZART MUURARINA

Vapaamuurarijärjestön historia Itävallassa on ollut monenlaisten vaiheitten alaisena. Ensimmäinen looshi, Kolmen tähden looshi, perustettiin Praagissa v. 1726. Sen johtaja, kreivi de Spork, joutui heti klerikaalisten vihollistensa vainon alaiseksi ja häntä vastaan nostettiin oikeusjuttu, joka kesti vuosikausia, kunnes sen sai päätetyksi Lothringin herttua, sitten keisari Frans I. Hän oli itse muurari ja oli vihitty Haagissa v. 1731. — Vuonna 1736 kielsi keisari Kaarle VII käskykirjalla järjestön toiminnan itävaltalaisissa Alankomaissa, mutta itse Itävaltaan ei käsky ulottunut, koska suuret joukot vallassaolevia henkilöitä Wienissa suojeli tätä ammattikuntaa. Paavi Klemens XII kielsi niinikään „In Eminenti”-nimisellä käskykirjalla kaikki looshikokoukset roomalaiskatolisissa maissa. Tätä, yhtä vähän kuin paavi Benediktus XIV:nnen v. 7511 julkaisemaa kirjaa, ei ensinkään otettu huomioon. Kaikki tämä johtui Frans I:n vaikutusvallasta. Mutta kun Maria Teresia v. 1740 tuli hänen hallituskumppanikseen, joutui kuitenkin koko järjestön olemassaolo vaaraan. Keisari, joka itse oli perustanut „Zu den drei Kanonen”-nimisen looshin, sai sen jälkeen käyttää kaiken valtansa estääkseen järjestön hävittämistä. Koko hovi oli silloin klerikaalismielistä ja keisarinna vastusti järjestöä. Pappien vaikutuksesta toimivat hovinaiset kiihottajina järjestöä vastaan. Kerrotaan joidenkin miehiksi pukeutuneina tunkeutu-

neen loosheihin, mutta kun heidät huomattiin ja ajettiin pois kokouksesta, lisäsi se vain heidän vihaansa. Sanotaan, että keisarinna kerran itse pakolla pääsi erääseen looshiin, mutta kääntyi pois, kun ei nähnyt siellä ainoatakaan naista. Tähän tapaukseen viittaa Mozart „Taikahuilussaan".

Asiat kärjistyivät pahimmilleen, kun keisarinna antoi piirittää puolisonsa looshin „Zu den drei Kanonen" ja panetti vankeuteen 18 korkeata vapaamuuraria. Tämän toimenpiteen karkeus aiheutti luonnollisen vastavaikutuksen. Historia ei mainitse, mitä Frans I sanoi mustasukkaiselle puolisolleen, mutta todennäköisesti Maria Teresia huomasi erehdyksensä, sillä seuraavan kahdenkymmenen vuoden aikana saivat Wienin looshit olla rauhassa. Joosef II niinikään suojeli järjestöä kaikkia vihollisia vastaan. Hänen aikanaan v. 1784 kokoontuivat Itävallan 45:n looshin edustajat Wieniin, jossa he valitsivat kreivi Dietrichsteinin ensimmäiseksi Suur-Mestarikseen.

Wienissä oli kahdeksan looshia, joista tärkein oli „Zur Wahren Eintracht", Ignace von Born'in perustama v. 1780. Hän oli etevä tiedemies ja hänen aikanaan kehittyi tämä looshi malliksi muille. Siihen kuului Mozartkin.

Mozart vihittiin vapaamuurariksi syksyllä v. 1784 ja mainitaan hänen äitilooshikseen „Zur Wohltätigkeit"-niminen looshi. Toisinaan mainitaan siksi toinen, „Zur Neugekrönten Hoffnung"-niminen, mutta tämä epämääräisyys riippuu siitä, että kun v. 1785 annettiin Wienin loosheille käsky yhdistyä, liittyi kolme looshia, niiden joukossa „Zur Wohltätigkeit" edellä mainitun nimen alle. Wiholliset sanoivat tämän looshin jäsenien olevan pelkkiä tyhjäntoimittajia ja vallankumouksellisia, jonka väitteen kumoamiseksi on kerrottu sen v. 1788 jäseniensä joukkoon lukeneen yhden hallitsevan prinssin, 93 aatelismiestä, sitäpaitsi lähetystöjen jäseniä, virkamiehiä ja upseereja. Sen kirjasto käsitti 2,000 nidosta ja sen suuressa laboratoriossa pidettiin julkisia luentoja. Sen jäseniä olivat myöskin Giesecke ja Schikaneder, joiden nimet mainitaan „Taikahuilun" libretton kirjoittajina.

Mozartin tärkeimmät muurariteokset olivat:

I. „Die Gesellenreise", muurarilaulu, sävelletty maaliskuun 26 p:nä 1785. II ja III. „Looshin avaaminen ja sulke-

minen", joka luultavasti sävellettiin „Zur Neugekrönten Hoffnung"-looshin ensimmäiseen kokoukseen.

IV. „Muurari-ilo"-niminen kantaatti tenoorille ja kuorolle, esitetty huhtikuun 20 päivänä 1785. Se sävellettiin von Born'in kunniaksi, „Zur Wahren Eintracht"-looshin kokoukseen.

V. „Muurarikantaatti", jonka sanat kerrotaan Schikanederin kirjoittaneen jonkun muuraritemppelin vihkiäisiin marraskuun 15 p:nä.

VI. „Die ihr des unermesslichen Weltalls Schöpfer ehrt"-niminen kantaatti.

VII. „Muurarien surumusiikkia", joka sävellettiin Georg Mecklenburg-Strelitzin ja prinssi Franz Esterhazyn kuoleman johdosta.

VIII. „Taikahuilu".

IX. Kokoelma saksankielisiä muurarilauluja, jotka nyt säilytetään British Museum'issa.

Suurelle yleisölle on tunnetuin „Taikahuilu". Libretton pohjana on käytetty erästä Abbé Terrason'in julkaisemaa „Sethos"-nimistä kirjaa, joka kuvaa egyptiläisen Sethos-nimisen prinssin vihkimistä Egyptin mysterioihin. Sarastron rukous Isikselle ja Osirikselle on sanamukaisesti siitä lainattu. Ne viittaukset, mitkä librettossa, joka lienee Schikanederin, Giesecken ja Mozartin yhteistyötä, johtavat senaikaiseen muurariuteen, innostuttivat Mozartia niin, että hän koko sydämellään ja sielullaan ryhtyi tässä sävellyksessään julistamaan muurariuden kunniaa. Siihen aikaan oli Wienin muuraripiireissä vallalla se käsitys, että muurarius johti alkuperänsä vanhoista egyptiläisistä mysterioista, vaikkakin myöhemmät ja laajemmat näköalat ovat osoittaneet, kuten etevimmät vapaamuurarit todistavat, että vapaamuurarimysteriot ovat vanhoja egyptiläisiä suunnattomasti paljon vanhempia. Joka tapauksessa oli egyptiläisen koulun vaikutus siihen aikaan hyvin voimakas, jonka tähden Mozart sitä suuremmalla innolla syventyi työhönsä.

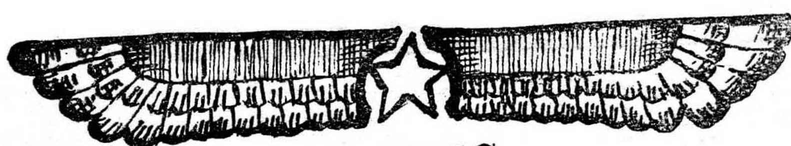
„Taikahuilu" esitettiin ensi kerran syyskuun 30 p:nä 1791. Aluksi se ei herättänyt erikoista huomiota, mutta vähitellen voitti se sen suosion, jota ei se senjälkeen koskaan ole kadottanut.

Musikaalisena teoksena on sitä aina pidetty mahtavana taiteen luomana ja Goetheen, joka itsekin oli vapaamuurari, vaikutti se niin voimakkaasti, että hän itse toivoi saavansa aikaan jotain samankaltaista. Mutta kun ei hänen tielleen sattunut muurarisäveltäjää, täytyi hänen jättää tuumansa, jonka jälkeen hän käytti aiheensa toisissa teoksissaan. Huomautamme, että sinä aikana, jolloin Goethe johti Weimarin teatteria, esitettiin „Taikahuilu" 82 kertaa.

Mozart kuoli samana vuonna joulukuun 5 päivänä 36 vuoden ikäisenä ja haudattiin seuraavana päivänä köyhäin hautausmaalle. Koska silloin satoi ankarasti, kääntyivät ne harvat ystävät, jotka olivat häntä saattamassa takaisin ja niin jäi hän yksin viimeiselle matkalleen. Sittemmin kuljetettiin kyllä hänen ruumiinsa syntymäkaupunkiin Salzburgiin, jossa sille osoitettiin asianmukaista kunnioitusta. Surullista on kuitenkin, että hän, yksi maailman suurimmista säveltäjistä ja vapaamuurareista, kuoli hyljättynä ja köyhänä. Voimme kuitenkin syvemmältä katsoen iloita, että S. M. A. käski N. Vp:nsä, — Kuoleman, kutsua Mozartin työstä virkistykseen, ennenkuin Hän tutkimattomien lakiensa nojalla käski V. Vp:nsä sulkemaan Itävallan looshit 50 vuoden ajaksi.

Mozartin ei tarvinnut maan päällä nähdä sitä, mikä hänelle olisi tuottanut suurta surua, sen tähden pimittämistä, joka oli antanut valoa hänen elämäänsä. Sillä tasolla, jolle hän nousi, kykeni hän selvemmin ymmärtämään S. M. A:n salaperäisiä teitä. Siellä tapasi hän pian taas entiset työtoverinsa ja kuka tietää, kuinka paljon riippui heidän vaikutuksestaan, että V. M:n valo uudestaan voitti pimeyden Itävallassa. Ainakin olivat he hengessä läsnä, kun Vapaamuurarijärjestö uudestaan v. 1848 nousi haudasta, jonne se kuvaannollisesti puhuen oli astunut v. 1794. *K. I.*

(Tiedot „Co-Mason"-lehdestä.)

YHTEIS-

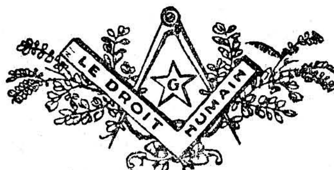
VAPAAMUURARI

Hinta 3: 50

YHTEIS-

VAPAAMUURARI

LOKAKUU 1921 N:o 1

Suomen Yhteis-Vapaamuurarijärjestö.

„Le Droit Humain".

Yleinen Yhteis-Vapaamuurarijärjestö perustuu ajatuksen vapaudelle, yhteydelle, siveellisyydelle, rakkaudelle, oikeudelle, suvaitsevaisuudelle sekä veljeydelle ja ottaa jäsenikseen miehiä ja naisia riippumatta rodusta tai uskonnosta.

Lait ja asetukset perustuvat periaatteisiin, jotka Korkeimman Neuvoston Yleismaailmallinen Kongressi hyväksyi Lausannessa syyskuun 22 päivänä 1875.

Järjestöllä on oma itsenäinen toimintamuotonsa, ja sen lait ja asetukset ovat sitovia kaikille jäsenille.

Yleisen Yhteis-Vapaamuurarijärjestön Korkeimman Neuvoston tuomiokunnassa, joka on perustettu Parisin zenithissä, jaetaan Vanhan ja Tunnustetun Skottlantilaisen Riituksen asteet 1:stä 33:een sekä sitäpaitsi Mark-mestarin ja Kuninkaallisen Kaaren arvot.

Yleisen Yhteis-Vapaamuurarijärjestön Suomalainen Osasto perustettiin lokakuun 6 päivänä vuonna 1920, jolloin Korkeimman Neuvoston Skandinavian Edustaja vihki Helsingin Väinämö-looshin N:o 99. Looshikirjan sai myöskin Viipurin Suvantola-looshi N:o 718 sekä väliaikaiset looshi-kirjat Turun kolmio-looshi St. Henrik N:o 719 sekä Tampereen kolmio-looshi Kivi N:o 720.

***

Yleisiä periaatteita.

Art. I. — Yleisen Yhteis-Vapaamuurarijärjestön Suomalainen Osasto julistaa vapaamuurariuden vanhojen opetusten mukaisesti luovan voiman olemassaoloa antaen sille nimen „Maailmankaikkeuden Suuri Arkkitehti".

Art. 2. — Se julistaa avattua „Pyhää Sanaa" jokaisessa looshissa, joka on säännönmukaisesti muodostettu muuraripериaatteita palvelemaan.

Art. 3. — Se esittää vapaamuurariuden vanhoja pääoppeja.

Art. 4. — Se kieltää osanoton kaikista laittomista ja salaisista kokouksista tai looseista, joilla ei ole laillista looshikirjaa.

Art. 5. — Se ei salli asetettavan minkäänlaisia rajoja vapaalle totuuden etsimiselle ja turvatakseen tätä vapautta vaatii se kaikilta jäseniltään ehdotonta suvaitsevaisuutta.

Art. 6. — Se on riippumatta rodusta tai uskonnosta avoinna kaikille miehille ja naisille, jotka ovat vapaita, hyvämaineisia ja viettävät nuhteetonta elämää.

Art. 7. — Se velvoittaa jäseniänsä noudattamaan maan lakeja, osoittamaan uskollisuutta hallitsijalle, olemaan puhumatta vapaamuurariuden salaisuuksista, seuraamaan korkeata kunnian mittapuuta sekä väsymättömästi toimimaan ihmiskunnan menestykseksi.

Art. 8. — Kukin vapaamuurari, joka kuuluu Vanhaan ja Tunnustettuun Riitukseen on velvollinen uskollisesti tottelemaan ja seuraamaan Korkeimman Neuvoston määräyksiä.

Yleinen Yhteis-Vapaamuurarijärjestö sallii entisaikojen tavan mukaan naisille samoilla ehdoilla kuin miehillekin pääsyn mysterioihin, joista vapaamuurarius johtuu, ja jotka perustuvat veljeyteen, totuuteen sekä jokaisen siveellisen ja yhteiskunnallisen hyveen käytännölliseen harjoittamiseen.

***

Yhteis-Vapaamuurari-järjestö.

Nykyaikana pyrkii kaikista vastustuksista huolimatta ilmoille se mielipide, että ihanneyhteiskunnassa on naisella oleva samat oikeudet ja mahdollisuudet kuin miehellä. Olemme nähneet, että nainen nyt jo monilla aloilla on voittanut itselleen nuo oikeudet. Valtiollisella ja kunnallisella alalla sekä tieteiden ja taitojen teillä on hänellä samat edistymisen mahdollisuudet. Joskin naiset vielä monessa suhteessa osoittavat heikkoutta ja pätevyyden puutetta, eivätkä kykene kilpailemaan miesten kanssa terävyydessä ja käytännöllisyydessä, niin johtunee se pääasiassa siitä tottumattomuudesta, mikä koko naissuvulla vastaiseksi on yleisten asioiden käsittelemisessä. Mutta sehän on aikojen kuluessa voitettavissa, ja toiselta puolen lienee kokemus jo nytkin osoittanut, että täydennys, minkä naiset erilaisien elämänkokemustensa tuloksena tuovat yleisten asioiden hoitoon, ennen pitkää tulee näyttämään hyödyllisiä vaikutuksia ja senkautta tulee viemään yhteiskunnan kehitystä eteenpäin.

Tuntuu sentähden ihmeelliseltä, kun vielä nykyaikana tapaa maailmassa aatepiirin, jonka keskuudesta nainen on suljettu pois. Sellainen järjestö on Vapaamuurarijärjestö. Lienee yleensä vaikeata saada pätevää selitystä syihin, minkätähden nainen on tästä piiristä suljettu ja yleisin selitys on kai vain se, että asetukset kieltävät naisen osanoton muurarijärjestöihin. Mutta jos asiaa rupeaa tarkemmin tutkimaan ja koettaa päästä perille vapaamuurariuden vanhoillisen erikoisaseman todellisista, historiallisista syistä, niin saa asia aivan toisenlaisen valaistuksen. — Esi-isillämme keski-ajalla ja sitä seuraavina aikoina ei ollut mitään erikoista syytä, jonka nojalla he pidättivät naisen ottamasta osaa heidän aatteellisiin harrastuksiinsa, mutta silti ei tullut kysymykseenkään, että nainen olisi ollut yhteistyössä heidän kanssaan tällaisilla aloilla. Sellainen mahdollisuus, että nainen voisi vaatia yhdenvertaisuutta heidän kanssaan, ei kenenkään päähän pälkähtänytkään. Naisen suhde muurariuteen oli sama kuin hänen suhteensa kirkkoon ja valtioon. Naisen olemassaolo yksinkertaisesti ignoreerattiin, mutta siihen aikaan ei hän yleensä tästä kohtelusta kärsinytkään, vaan piti sitä asiaan kuuluvana.

Mutta jos seuraamme asioita vielä kauemmaksi taaksepäin, aikoihin, jolloin naisen asema oli korkeammalla kuin mitä se oli Euroopassa yllämainittuina aikakausina, niin huomaamme, että vanhan ajan mysteerioissa, joista, varsinkin egyptiläisistä, vapaamuurariuden sanotaan johtuvan, oli naisilla aivan sama asema kuin miehillä, ja temppelipapittarien sivistys oli yhtä korkea kuin miespappienkin. Naisen orjuutetusta asemasta siis riippui, että hänen henkinen kehityksensä myöhempinä aikoina Euroopassa oli alhaisemmalla kannalla.

Kuitenkin on näinä, naisellisen orjuudenkin aikoina, pitkin matkaa kuulunut naisten joukosta ääniä, jotka vaativat itselleen oikeuksia tälläkin alalla. Niinpä jo v. 1713 vihittiin eräs englantilainen nainen, kreivitär Elisabeth St. Ledger vapaamuurariksi. Vuonna 1774 perustettiin Ranskassa Maconnerie d' Adoption-niminen järjestö, jonkinlainen naislooshi, jonka johtajana toimi Bouillonin herttuatar. Joskin n.s. adoptioonilooshit eivät olleet täydellisiä, osoittaa tämä kuitenkin, että oli naisia, jotka henkisestikin koettivat vapautua sukunsa sortotilasta. Mutta sen aloitteen, jonka seurauksena oli, että naiset yleensä pääsivät osallisiksi vapaamuuraritiedoista, teki eräs vapaamielinen ranskalainen mieslooshi „Les Libres Penseurs“. Tämän asetusten vastaisen menettelyn tähden se oli pakoitettu eroamaan Vanhasta Skotlantilaisesta Suurlooshista, johon se kuului. Kun alku oli tehty, ja naiset tämän looshin kautta päässeet osallisiksi muurarisalaisuuksista täydellisen vihkimisen kautta, oli luonnollista, että he ryhtyivät työhön asiaa jatkamaan. Niinpä perustettiin v. 1882 nykyinen Yhteis-Vapaamuurarijärjestö, johon naisilla on vapaa pääsy samoilla ehdoilla kuin miehilläkin. Täma järjestö työskentelee nyt melkein kaikissa Euroopan ja Amerikan maissa.

„Les Libres Penseurs“-looshin rohkea teko on muodostanut käännekohdan vapaamuurariuden historiassa. Tosin vanhat miesvapaamuurarit vieläkin vastustavat naisten osanottoa seuroihinsa, mutta vastustuksen kärki on katkennut senkautta, että naisilla todella on vapaamuuraritietoja, eikä heiltä voida ottaa niitä pois. Yhteis-Vapaamuurarijärjestöä ei heidän keskuudessaan tunnusteta, eikä sen jäsenillä ole oikeutta päästä heidän kokouksiinsa. He sitävastoin ovat laillisesti vihittyinä tervetulleita vieraita Yhteis-Vapaamuurarijärjestöjen loosheihin, joissa heillä on täysi tilaisuus tutkia naisvapaamuurarien tietoja ja arvostella heidän oikeutettuja vaatimuksiaan vapaamuurarinimen kantamiseen.

Eräs valistunut miesvapaamuurari lausui looshissaan, jossa naisten vihkiminen vapaamuurariuteen oli keskustelunalaisena: „Poistakaamme itsestämme kaikki ennakkokäsitykset, avatkaamme ovemme naisille ja olkaamme yhtä huolellisia heitä valitessamme kuin miehiä, niin että rikastuttaisimme järjestöä heidän erikoiskyvyillään ja kaikella sillä, mikä on olemassa naisen sielussa korkeimpana mahdollisuutena yhteiskunnan kehitykseksi. Nainen yhtä hyvin kuin mieskin kulkee sisäisesti kohti personallisen kehityksen päämäärää ja kokoaa itseensä henkistä ja siveellistä voimaa. Hän voisi siis vapaamuurarina kohottaa itsensä siihen yhteiseen uskontoon, jonka tunnemme ja tunnustamme. Molempien työntekijöitten yhteisen ihanteen, henkisen, siveellisen ihmisen voimme parhaiten saavuttaa kun laskemme naisen järjestöömme. — Ennen kaikkea nainen voi hienostuneella mentaalisuudellaan vaikuttaa kohottavasti looshiin, ja kun mies ja vaimo yhdessä menevät temppeliin jakamaan muurarielämäämme, on sen seuraus perheessä ehdottomasti rakentava. —

Jokainen muurari on ihmiskunnan suuren temppelin rakentaja, ja sen täydellistyttämiseksi on jokainen aineen laji välttä-

mätön, ja kaikenlaisia työmiehiä tarvitaan. Koskaan ei kaksi työmiestä tee aivan samaa työtä, ja molemmat koettavat seurata S. M. A—n suunnitelmaa. Tästä suuresta temppelistä tulisi hyvin katkonainen rakennus, jos vain miehinen tai positiivinen elementti siihen saisi ottaa osaa. Se ei pysyisi edes koossakaan. Jos siis naisellinen elementti on tarpeen todellista temppeliä rakentaessa, niin miksi se ei ottaisi osaa myöskin vertauskuvallisen temppelin rakentamiseen, etenkin kun se auttaisi häntä tekemään todellista työtä suuremmalla ymmärtämyksellä. Tunnustetaan että perheessä naisen työ eroaa miehen työstä, mutta että molemmat työlajit ovat yhtä tärkeitä pitämään kotia koossa. Sama on asianlaita suuressa ihmisperheessä, maailmanperheessä. Yhteistyössä sukupuolien välillä ja keskinäisessä ymmärtämyksessä on ehdottomasti edessämme olevien yhteiskunnallisten probleemien ratkaisu.“

***

Maailman ja ihmisen rakenne.

Maailmankaikkeuden miljooneja auringonkuntia hallitsee elävä laki. — Oma auringonkuntamme muodostaa orgaanisen, tietoisen ja elävän kokonaisuuden. Ulkonaisesti se on kuin suuri kello, jonka eri osat ovat sopusointuisessa yhteistoiminnassa keskenään. Tähdet kiertävät verrattomalla täsmällisyydellä ratojaan ja samalla tarkkuudella toimivat luonnonlait täällä maapallollamme. — Kaikki elämä on lakisiteistä.

Voiko viisas suunnitelma syntyä ilman ajattelijaa, erehtymätön laki ilman lainsäätäjää? Voiko kaaoksesta luoda järjestyneen kosmoksen, maailman rakennuksen, ilman Suurta maailman-Arkkitehtia?

Raamatun sana: „Hänessä me elämme, liikumme ja olemme“ ei ole vain vertauskuva. Se on kirjaimellinen totuus. Maailmamme Luoja, S. M. A., sulkee vaikutuspiiriinsä koko aurinkokuntamme. Hän on tämän järjestelmän Logos. Hänen näkyväinen ruumiinsa eli asuinsijansa on aurinko ja hänen näkymätön ruumiinsa (auransa) täyttää välimatkat kiertotähtien välillä. Siinä kulkevat vaikutukset keskuksesta toiseen, kiertotähdestä kiertotähteen. Kullakin tähdellä on oma sisäinen hallitsijansa, ja nämät planetta-henget eli Rakentajat muodostavat yhdessä S. M. A:in kanssa aurinkokuntamme „korkeimman neuvoston“.

* * *

Ihminen on olento, jossa järki yhdistää korkeimman Hengen alimpaan aineeseen, jotta hänen kautta kehityksen kulussa Henki ilmentäisi itseään aineen maailmassa ja aine henkevöityisi.

S. M. A. teki ihmisen omaksi kuvakseen; hän loi ihmishengen oman henkensä kaltaiseksi. Siksi hän on sanan sisäisessä ja ulkonaisessa merkityksessä „Isämme taivaissa“. Kukin meistä on mikrokosmos, pienoismaailma; jokaisessa ihmisessä on aurinkokuntamme kaikki voimat ilmenneinä tai uinuvina. Ja luomistyö jatkuu meissä joka hetki, jotta tulisimme täydellisiksi, niinkuin Isämme taivaissa on täydellinen.

* * *

Vapaamuurari-veljet! Pyrkikäämme tietoon S. M. A:in suunnitelmasta, jotta voisimme ottaa osaa maailman rakennuksen pystyttämiseen ja kaunistamiseen ja muovailla oman luonteemme sopivaksi kiveksi tähän rakennukseen. Silloin tulee meissä vähitellen heräämään tietoisuus siitä mystillisestä tosiasiasta, että taivaan valtakunta — aurinko, kuu ja tuikkivat tähdet — asuu omassa rinnassamme; me näemme muotojen moninaisuuden takana Elämän — maan, veden ja taivaan tähtien — ykseyden.

E. L.

Kivi.

Elementit: maa, vesi, ilma, tuli. *(Puhe pidetty „Kivi“-looshissa).*

Kalliossa laulaa,
kuulen ääniä.
Kiven väki herää, nousee, ryntää,
kallio halkee, se elää.
Nyt alkaa työ, kun kuollut kivi herää
kahleista vuosituhanten, miljoonain, miljaardein.
Ah! Tulkaa auttamaan jo vangittua.
Oi! Lausukaa jo vihdoin sana vapauden.
Jo aika väistyä on aineen orjuuden,
jo aika täyttyä on luomakunnan kaiken
hengellä ja elämällä.

Nyt templi raketkaa.
On edessänne aines luja, järkkymätön:
Suomen graniitti.
Jo liittäkäätte kivi kivehen
ja pylväät ylevät te luokaa
templin vartijoiksi.
Ja lujina he seisokoot.
Ei ohitsensa kulkea saa valhe, lemmettyys.
Vain puhtain käsin templin portit aukeaa,
ja sopusointu, antaumus ja mieli uhraavainen
templissä suojan saa.
Oi, unelmaini templi
rukouksen hiljaisen.
Suo Luojani sä munkin olla kivi templissäs,
— ei kuollut, ei. Suo elävä mun kivi olla.
Suo kerran armosta sä mulle kivi viisauden,
suo valkea kivi, johon nimesi ja sinettisi painat.

Olen maa —
Sä tunnetko sen?
Maan tuoksun huumaavan, kostean, kuuman?
Ah! Ilman kuumia kyyneleitä
ei viljapelloksi käyttää meitä
voi Mestari.

Olen kostea, kuuma, mainen maa,
mutta mullassani jo elonnesteet virtaa,
olen käymistilassa, kuohkeammaksi
vain joka päivä käy raskas multa.
Mä milloin saan kylvön sulta
Iki-kylväjä?
Mä odotan, odotan, kylvä jo.
En odottaa jaksa, sä riennä jo.
Ellös kovettua, Kylväjä, mun anna,
jo multihini kylvösi kanna.
Onhan oikea hetki nyt juuri,
onhan ikäväni, tahtoni nyt suuri.
Tahdon luoda, tahdon siunausta kantaa,
ilman laskelmia maailmalle antaa.
Olen maa. Olen tuoksuva, kostea multa.

Olen vesi —
Vesi läikkyvä.
Vesi ijäti lainehtiva, uusi,
vesi suuren meren ja äärettömyyden.
Minä tunnen näin, minä tunnen noin,
minä kaikista riemuista, tuskista join,
olen yhtä nyt kaiken kanssa.
Minä kaikkien kanssa nyt tuttu oon
ja ojennan veljen kättä.
Ei riemua, onnea suurempaa:
vesi liikkuva, läikkyvä olla kun saa
ja järkeä, laskelmia vailla.
Olen läikkyvä vesi.
Vesi ijäti lainehtiva, uusi.
Vesi suuren meren ja äärettömän.

Ilma.
Keveä eetteri.
Ken sinut tuntee, tajuaako kenkään?
Ken näkee Jumalan ajatuksen,
ken ikiväreilyn Logoksen?
Mä polvistun eteesi nöyränä,
sä suurinko liet elementeistä?
Kun joskus hetkinä hurmion

sun hallussas pieni ihmislapsi on,
ei ole mitään rajoja enää,
voi kuinka tahtovi tulla, mennä.
Vaan kylmä sä oot, harvoin lämmin
ja aina ylhäinen
Älyn ruhtinas.
Sua pyytäiskö luoksensa lapsi maan
kuin suuria vieraita kutsutaan, —
vain silmin katsoen, kiinteästi,
vain nöyrästi anoen, hillitysti
— vai mietteinkö vain,
haltioituen?

Tuli.
Mä roihuna, liekkinä palan,
jo vannonko mä taivaalle valan:
Nyt mainen lempi sammua saa.
Näin valon uuden,
näin tulet jo ikuisuuden.
„Olen tulta tullut mä tuomahan“,
— näin lausui sankari taivahan —
„sen soisin jo palavan kaikkialla,
joka sielussa taivahan kannen alla“.
— Olen tuli mä tulesta suuresta.
Hyvä mestari, polje palkeita,
mun sieluni tulellas kuumenna,
ja tielleni tulimerkit nosta,
mun henkeni talvelle kosta.
Suvi helteinen luo,
joka sieluuni tuo
valon, auringon ikuisen,
tulen polttavan: Kristuksen.

— — — — — — —

Muurarit tuntevat toisensa „niin pimeässä kuin valossa“. Olkoon kädenotteesi sydämellinen.

Opi, niinkuin eläisit ikuisesti. Elä, niinkuin kuolisit tänään.

Kun Jumala sinua koettelee, niin ajattele, että hän kiillottaa karkeata kiveä, jonka täytyy saada määrätty muoto, ettei sitä viskattaisi syrjään kelpaamattomana.

Piirteitä vapaamuurariuden historiasta Suomessa.

I.

Vapaamuurarius on epäilemättä vanhin kaikista veljeskunnista maailmassa. Sen todellista ikää on mahdoton historiallisesti määritellä, mutta vaikka tyytyisimme laskemaan sen synnyn Numa Pompiliuksen hallituskaudesta Roomassa, jolloin se ensi kerran esiintyy varmana historiallisena tekijänä ihmiskunnan kehityksessä, on sekin jo ikä, jota ei mikään muu liitto ole kyen nyt saavuttamaan. Todellisuudessa vapaamuurariuden juuret kuitenkin ulottuvat paljon pitemmälle. Kreikassa, josta se tuli Roomaan, se esiintyy Dionysoksen arkitehtikunnissa ja Pythagoraan salatussa oppikunnassa; sitä ennen löydämme sen essealaisten veljeskunnasta, ja jos yhä tahdomme seurata sitä aikojen yöhön, johdumme vihdoin Egyptin mysterioihin. Kaikissa niissä löydämme selviä jälkiä vapaamuurariudesta, ja vaikkakin ensimäiset historialliset muistomerkit siitä löytyvät vasta Rooman historiassa, ei se merkitse sitä, että tieteellinen tutkimus kieltäisi sen olemassaolon vielä vanhemmalla ajalla, päinvastoin sanovat historioitsijat roomalaisten lainanneen aatteen Kreikasta.

Roomalaisissa rakennusammattikunnissa (Collegia, Corpora) löydämme ensimäiset historialliset merkit vapaamuurariudesta. Tällaisia (collegia fabrorum, collegia artificum) löytyi Roomassa, kuten yllä on mainittu, jo Numa Pompiliuksen aikana, ja olivat ne kreikkalaisten esikuvien mukaan perustettuja ammatti- ja pappiskuntia. Vanhimmassa roomalaisessa lakiteoksessa, 12 taulun laissa löytyy määräyksiä näitä ammattikuntia varten. Niillä oli mm. oikeus laatia itselleen omat lait, kunhan ne vain eivät olleet ristiriidassa valtion edun

kanssa. Roomasta nämä ammattikunnat levisivät nopeasti provinseihin, levittäen siellä voimakkaasti latinalaista sivistystä, tapoja ja taidetta. Omine uskonnollisine menoineen ne olivat uskonnollisia yhdistyksiä, samalla kun ne toiselta puolelta muodostivat porvarillisia laitoksia. Kaikki kokoukset pidettiin tarkasti lukittujen ovien takana, josta johtui, että ne jo siihen aikaan olivat ihmisten uteliaisuuden ja arvailujen esineenä.

Rooman vallan kukistuttua siirtyi näiden collegioiden perintätieto ja salaperäisyys keskiajan rakennusammattikunnille, jotka vuorostaan kunniakkaasti säilyttivät vapaamuurariuden ikivanhoja oppeja kautta vuosisatojen myöhään uudelle ajalle, jättäen, sittenkun niiden oma tehtävä historian näyttämöllä oli loppuunsuoritettu, ja ne itse olivat valmiit katoamaan ja kuolemaan, kunniakkaan perintönsä nykyaikaiselle vapaamuurariudelle.

Keskiaikaisista rakennusammattikunnista ovat englantilaiset kuuluisimmat. Jo vanhalla ajalla, Rooman yliherruuden aikana kukoisti rakennustaide Britanniassa, mutta loistoonsa se nousi kuninkaiden Alfredin ja Athelstanin hallitessa. Nämä molemmat hallitsijat kutsuivat maahan eteviä ulkomaalaisia arkkitehtejä ja rakennusmestareita. Näiden ammattimestareiden aikana kukoistivat myös rakennusammattikunnat, emmekä voi kyllin suureksi arvostella sitä vaikutusta, mikä niillä oli vielä sangen sivistymättömään ja raakaan ympäristöönsä. Johtavien mestarimuurarien ankara valvonta ja kuri sekä itse ammattikunnassa esiintyvä, jäseniensä kautta ulospäin vaikuttava syvempi uskonnollisuus ja puhtaammat tavat, eivät voineet olla jättämättä syviä jälkiä raaistuneeseen yhteiskuntaan.

Vuonna 926 kuningas Athelstan vahvisti Yorkin ammattikunnan peruslait, ja ansaitsevat eräät sen 16:sta kohdasta erikoista huomiota. Siinä sanotaan m.m.

1) Teidän ensimäinen velvollisuutenne on rakastaa Jumalaa kaikesta sydämestänne.

2) Teidän tulee olla uskollisia kuninkaallenne ja vilpittömästi kuuliaisia esivaltaanne kohtaan.

3) Teidän tulee osoittaa avuliaisuutta kaikkia ihmisiä kohtaan ja rakentaa heidän kanssaan uskollisia ystävyysliittoja välittämättä siitä mitä uskontoa he tunnustavat.

4) Teidän tulee olla uskollisia toinen toisillenne; jos siis joku veli rikkoo kansaveljeään tai ketään muuta vastaan, on teidän autettava häntä hyvittämään rikkomuksensa — — —.

Näin elivät ja vaikuttivat nämä ammattikunnat kautta vuosisatojen. Niiden sisäinen salaisuus oli puettu symboolien muotoon, ja monet muistomerkit heidän syvemmästä ja puhtaammasta uskonnollisesta ja siveellisestä tiedostaan löydämme symbolistisina taideluomina sen aikuisissa rakennustöissä.

Vapaamuurarius oli siis keskiajalla, vieläpä sangen myöhään uudellakin, ammattilaisuutta, johon samalla sisältyi oma uskonnollinen maailmankatsomus ja omat uskonnolliset menot. Vasta vuonna 1717 tapahtui tässä muutos. Kolme etevää englantilaista vapaamuuraria ja tiedemiestä, joista ennen kaikkea mainittakoon nerokas teoloogi James Anderson, saivat näet mainittuna vuonna aikaan päätöksen, että vapaamuurariveljeskunta tulee jatkamaan entistä työtään vanhaan peruslakiin, oppiin ja liturgiaan nojautuen, mutta ei enää rakennustaiteellisena ammattikuntana, vaan kaikesta ammattilaisuudesta vapaana hengellisenä veljestönä. Perintätiedon mukaan määrättiin veljeys, hyväntekeväisyys ja uskollisuus veljeskunnan perustaksi, ja samoin säilytettiin entinen nimi „Vapaiden ja hyväksyttyjen muurarien (accepted Masons) ikivanha ja kunniakas veljeskunta“.

Käyttäen apunaan Yorkin ammattikunnan 16:tta peruslakisäännöstä Anderson v. 1722

muovaili Englantilaisen Suurlooshin peruslait. Tämän lakiteoksen tärkeimmän osan muodostavat n. s. 6 vanhaa velvollisuutta. Niistä mainittakoon: „Muurari on velvollinen noudattamaan siveyslakia. Muurarit ovat velvolliset tunnustamaan vain sitä yhtä uskontoa, joka on kaikille ihmisille yhteinen, nim. olla hyviä ja kunnon ihmisiä, kunnollisia ja oikeudenmukaisia. Täten muurarius tulee yhdyssiteeksi ja keinoksi solmia uskollisia ystävyysliittoja henkilöiden välillä, jotka muuten olisivat jääneet toisilleen vieraiksi. Muurari on rauhaa rakastava jäsen porvarillisessa yhteiskunnassa, eikä hän milloinkaan saa ryhtyä yhteistyöhön sellaisten kanssa, joiden tarkoituksena on valtion rauhan ja menestyksen rikkominen“.

(Jatk.)

***

Parcifal.

Wagner kirjoitti tunnetun Parcifal-nimisen oopperansa Bayreythin suuren teatterin juhlallisiin vihkiäisiin. Tämä teatteri oli hänen aikaisempien unelmiensa toteutuminen ja se oli erinomaisen sopiva hänen musiikkidraamojensa esittämiseen, jonka taidemuodon luoja ja etevin esittäjä hän itse oli. Tästä teatterista tuli todellinen taiteen temppeli ja sillä oli määrätty tärkeä sanomansa maailmalle, annettavana. Se pyhitettiin tähän korkeaan tehtäväänsä Parcifalin, Wagnerin „joutsenlaulun“ esittämisellä. Tähän oli keskitettynä hänen viimeinen sanomansa maailmalle, ja siihen sisältyi niinhyvin hänen musikaalisen neronsa korkein ilmaus kuin hänen filosoofisen ja runollisen sielunsa kypsyneimmät hedelmät.

Niebelungen Lied-niminen trilogia, aikaisimpien vuosien mahdottoman suuri tuote, kuvaa kaukaisen menneisyyden kosmogoniaa. Parcifal sisältää nykyisyyden ja tulevaisuuden evankeliumin. Niebelungen sarja kaivautuu taaksepäin kosmogenesiksen syviin mysterioihin, se viittaa hämärästi havaittaviin kosmillisiin lakeihin ja luonnon salaisiin voimiin sellaisena kuin ne ilmenevät inhimillisessä ja sitä alemmissa maailmoissa. Parcifal viittaa sitä vastoin ylöspäin yli-ihmisen maailmaan. Vanha Graal-taru kuvaa uudestisyntymistä viitaten ihmiskunnan lopulliseen täydellistymiseen, ja se osoittaa tien, millä ihminen voi tavoittaa tämän hänelle määrätyn kuolemattomuuden.

Pyhä Graal on se kristallimaljakko, josta Vapahtaja ja hänen opetuslapsensa joivat Viimeisellä Ehtoollisella, ja jota ristiinnaulitsemisessa käytettiin vastaanottamaan verta Hänen haavoitetusta kyljestään. Tämän, samoin kuin keihään, joka hänet oli lävistänyt, veivät enkelit taivaaseen. Mutta myöhemmin, kun rakkaus ja sääli olivat täydelleen kadonneet ihmisten keskuudesta, annettiin heille takaisin nämä kalliit muistot. Titurel sekä hänen puhtaat ritarinsa rakensivat Monsalvatin linnan pyhiä aarteita suojelemaan. Täältä matkailivat he päivittäin ulos maailmalle taistelemaan pahaa vastaan sekä puoltamaan heikkoja ja sorrettuja. Kun kuningas Titurel vanheni ja heikkeni, antoi hän perintönsä pojalleen, joka täten sai Graalin suojellakseen.

Tässä kohden tarttuu Wagner taruun käsiksi. — Näyttämö esittää metsää, joka ympäröi Graalin linnaa. Siellä Gurnamanz, kuninkaan uskollinen palvelija kertoo muutamille nuorille aseenkantajille syyn siihen suureen suruun, joka uhkaa koko ritarikuntaa. Amfortas, Graalin suojelija oli saanut syvän, parantumattoman haavan, josta koituvat tuskat vaivasivat sekä ruumista että mieltä. Turhaan oli kaikkia parannuskeinoja koeteltu ja ritarit olivat vaipuneet syvään suruun tämän, synnin kautta johtuneen, sairauden tähden. Am-

fortas oli saatu houkutelluksi Klingsorin mustan maagikon, linnaan, joka aina koetti tahrata Graal-ritarien puhtautta. Hän oli langennut erään tenhottaren ansoihin, joka oli lähestynyt viettelemään häntä ja sen kautta oli hän rikkonut valansa. Rangaistus oli pikainen ja kauhea, sillä Klingsor oli tämän kautta saanut kyvyn tarttua Graalin pyhään keihääseen, jonka hän nyt käänsi uhriaan vastaan. Keihäällä iski hän haavan.

Amfortas, jonka tehtävänä temppelipalveluksessa oli paljastaa Graal, peräytyi nyt kauhistuen tästä, sillä se vain lisäsi hänen kurjuudentuntoaan. Näin oli ritareilta riistetty henkinen ravinto, ja Graalin loisto heiltä peitetty. Eräs ennustus tiesi, että vapautus tästä kurjuudesta tulisi vilpittömän tyhmyrin kautta, joka viisastuisi säälistä. (Hänen tuli siis olla synnitön ja mieleltään vastakohta maailman viisaudelle. Jumalallisen rakkauden valaisemana uhrautuisi hän pelastajan pyhään tehtävään.) Tämän pelastajan tuloa oli uskollisten käsketty odottaa.

Parcifal, tietämätön, kesyttämätön nuorukainen oli metsässä kävellessään nähnyt nuo loistavat, aseisiin puetut ritarit ja oli seurannut heidän jälkiään. Hän oli ajattelemattomuudessaan ampunut villin joutsenen tällä alueella, jossa kaikki elämä oli pyhitettyä, ja sentähden nuhtelee Gurnamanz häntä. Pojan valtaa heti katumus. Sääli herää, ja hän on hyvin pahoillaan tekonsa johdosta. Kysymyksiin, joita hänelle tehdään, ei hän voi vastata. Hän ei tiedä nimeään, ei syntyperäänsä, eikä maata, josta hän on kotoisin. Gurnamanz katselee häntä ihmetellen, muistaa merkillisen ennustuksen sanat vilpittömästä narrista, jonka sääli on valaissut. Hän päättää viedä hänet temppeliin ja paljastaa hänelle pyhän Graalin salaisuuden. He astuvat yhdessä metsän läpi ja tulevat kapealle kallioiselle polulle, joka vie äkkijyrkän kuilun läpi linnan portille ja siitä itse temppeliin. Tänne ovat ritarit kokoontuneet jumalanpalvelukseen. He astuvat sisään juhlallisessa kulkueessa kantaen pyhää maljaa, joka on tarkasti peitettynä. Jumalanpalvelusmenot ovat alkaneet. Amfortas rukoilee tuskissaan, että häneltä säästettäisiin se kidutus, mikä Graalin pelastaminen hänelle oli, mutta hänen isänsä Titurelin ääni puhuu haudasta ja käskee hänen täyttää tehtävänsä. Hän paljastaa maljan, ja kun leivän ja viinin alkuaineet olivat pyhitetyt, vietettiin Pyhän Ehtoollisen palvelusta. Graal nostettiin siunaavana palvojiensa yli ja se levitti loistavaa valoaan polvistuvien ritarien ylitse. Ainoastaan Amfortas jäi osattomaksi sen parantavista säteistä. Omantunnontuskat saattoivat haavat uudelleen aukeamaan. — Parcifal-poikasta, joka hiljaisena ja ihmetellen seuraa kaikkea, liikuttaa tuo kärsimys. Hän painaa kiihkeästi käden rinnalleen, niinkuin hän itse tuntisi saman tuskan, mutta kun Gurnamanz menojen jälkeen tiedustelee syytä, änkyttää hän vain, eikä ymmärrä mitään näkemästään. Kiivaana ja epätoivoisena Gurnamanz käskee häntä lähtemään pois.

Toinen näytös vie meidät Klingsorin linnaan, jota ympäröi synkät velhouden salaisuudet. Hän oli kerran itse ollut pyhän Graalin ritari, mutta oli noussut kapinaan ja muodostanut oman kuningaskuntansa. Sen jälkeen oli hän aina koettanut hävittää Graalin. Alueensa ympärille hän oli aineellistuttanut lumotun puutarhan, jossa kukkaisneidot väijyivät hänen uhrejaan tuhotakseen heidät. Näistä tenhottarista oli Kundry korkein ja kaunein. Ollen puoleksi nainen ja puoleksi noita näyttelee hän tärkeätä osaa tarussa. Hänen sanotaan olevan osaksi hyvien, osaksi pahojen voimien käytettävänä. Määrättyinä aikoina on hän Klingsorin vallassa ja silloin täytyy hänen käyttää kauneuttaan pahojen suun-

nitelmien hyväksi. Vapaaksi päästyään antautuu hän taas ajaksi Graalin sanansaattajaksi. Silloin lentää hän tuulena Arabiaan ja maailman kaukaisimpiin ääriin hankkiakseen voiteita kuninkaan haavoihin. Siten hän osaltaan on kiusauksen välikappale, osaltaan parannuksen tuoja. Vain siten, että hänen pahaa olemuspuoltaan vastustetaan, voi hän saada pelastuksen, jota hän kiihkeästi kaipaa. Mutta jokainen kiusaus, johon hänen kauttaan langetaan, sitoo hänen kahleensa yhä lujemmiksi.

Parcifal saapuu tähän linnaan, jossa kukkaisneidot heti hänet ympäröivät. Mutta he eivät voi häneen vaikuttaa. Kundry käy salakavalasti hänen kimppuunsa koettaen vaikuttaa häneen hänen rakkaudessaan äitiin, mutta hänen voimakkaat ponnistuksensa raukeavat tyhjiin. Kundryn huulien ensimäisessä kosketuksessa nousee Parcifalin tajuntaan haavan kauhistuttava muisto ja hän tuntee uhrin polttavan tuskan. Vielä kerran vahvistaa häntä sääli, totuuden liekki valaisee hänet, ja hän tuntee tehtäväkseen pelastaa sekä Kundry että Amfortas. Klingsor heittää keihään hänen jälkeensä, mutta se pysähtyy Parcifalin pään päälle. Parcifal tarttuu siihen ja kääntää sen ristinmerkiksi, jolloin linna koko ympäristöineen häviää. Ainoastaan Kundry jää maahan makaamaan ryysyissään. Parcifal jättää hänet vakuuttaen, että he kerran vielä tapaavat toisensa.

Kolmas ja viimeinen näytös vie meidät takaisin Monsalvatiin. — Parcifal on nyt mustissa varustuksissa ritariksi pukeutuneena. Hän palaa tänne pitkäperjantain aattona, uhrautuvan rakkauden päivänä, kantaen mukanaan pyhää keihästä. Lumotussa puutarhassa tapahtuneen kohtauksen jälkeen oli hän kuljeskellut vuosikausia lakkaamatta hakien tietä takaisin Graalin temppeliin. Nyt kertovat kevätkukkaiset hänen jaloissaan ylösnousemisesta ja uudesta elämästä. Hän tapaa Gurnamanzin vanhana erakkona ja Kundryn hänen seurassaan. Kundry oli herätetty tanssintapaisesta unestaan ja puettu katumuksentekijäin vaippaan. Hän lausuu näytelmän kuluessa enää vain yhden sanan, p a l v e l u s. Tuntiessaan keihään tervehtii hän Parcifalia vapahtajana, hän pesee hänen jalkansa ja kuivaa ne hiuksillaan Gurnamanzin voidellessa hänen päätään öljyllä. Parcifal kastaa Kundryn ja sitten kaikki kolme yhdessä suuntaavat kulkunsa temppeliin, jossa ritarit taasen ovat kokoontuneet jumalanpalvelusta pitämään.

Alttarin edessä koskettaa Parcifal Amfortasta keihäällään, jolloin hän heti paranee. Ottaessaan vastaan Amfortaan tehtävän paljastaa Parcifal Graalin ja kohottaa sen siunaukseen. Se loistaa ensin himmeänä, mutta sitten yhä kasvavalla kirkkaudella, kunnes koko temppelin valaisee punasinervä loiste. Parcifalin nostaessa Pyhän maljan, lankeaa Kundry elottomana känen jalkoihinsa ja valkoinen kyyhkynen laskeutuu alas korkeudesta jääden hänen päänsä päälle.

— Tämä on kaikki kuvakieltä, joka esittää sielun näytelmää. Ne kolme osaa, joihin kertomus jakautuu, vastaavat vanhoja mystillisen tien rajamerkkejä, valaistusta, puhdistusta ja jumalaan yhtymistä tai muurariuden kolmea astetta. Seuratessamme kertomuksen kulkua, huomaamme useita määrätyitä kohtia oppilaan tiellä. Parcifal on „narri“, imettäväisten kaltainen, joille jumalallinen totuus on ilmoitettu, ilmoitus, joka materialismin sokaisemalle järjelle on hulluutta. — Parcifal on „lesken poika“, joka asuu erämaassa. Hänen äitinsä nimi on Herzeleide, joka merkitsee sydämentuskaa. Vanhoissa jumaluustaruissa tapaamme usein surevan lesken, joka kuvaa sielun surua aineen vankina ollessaan ja siten ollessaan eroitettuna jumalallisesta rakastajastaan. Lesken pojan kautta aikaansaadaan uusi yhtyminen, jolloin kahdesta taas tulee yksi.

Ensimmäisessä osassa kerrotaan peitetysti vihkimysmenoista. Gurnamanz näyttelee määrätyn ajan hierofantin osaa, jota todellisissa mysterioissa näyttelee taivaallinen vartija, ja joka muurariuden vertauskuvastossa on N. D. — Sielun, jota vastustamaton halu vetää pyhiin paikkoihin, täytyy ensin kulkea erämaan halki, jossa hän eksyy. Löydettyään johtajansa hän voi vihdoin panna jalkansa sille suoralle ja kaidalle tielle, joka johtaa vihkimyksen portille. Loppumenoissa ei Parcifal enää tule metsän kautta, sillä hänen koetusaikansa on loppunut, vaan kulkee hymyilevien ja kukoistavien niittyjen halki.

Esoteriselta kannalta katsottuna esittävät näytelmän eri luonnetyypit Parcifalin oman luonteen eri puolia. Amfortas esittää fyysillistä ruumista, jossa aistimet ovat kiusauksen kenttänä. Tämä ruumis on samalla kuitenkin Graalin säilyttäjä. „Ettekö tiedä, että olette Jumalan temppeli, ja että Jumalan henki teissä asuu“. Ihmisellä on fyysillisessä ruumiissa ollessaan määrätty tehtävänsä. Hänen täytyy paljastaa Graal, hänen täytyy löytää tie, jonka kautta tämä salainen, sisässä asuva jumaluus voi läpäistä ulkonaisen tajunnan. Vangittu jumal'loiste on paljastettava, mutta ruumiillinen luonto peräytyy tästä työstä, joka vaatii kovaa kuria sekä oman arvottomuuden tuskaista ymmärtämistä.

Titurel, joka puhuu vain haudan takaa, tai alitajunnasta, on omantunnon ääni vaativine käskyineen, sisässämme asuva velvoittaja, joka vaatii oikeutta.

Kundry on sielu tai psyche, ja se näkee kaksi tietä. Se on ihmisluonteen tunnepuoli, joka alaspäin käännettynä esittää haluelementtiä, mutta ylöspäin kohdistettuna miettii ja heijastaa jumaluutta. Alempi himoluonto haihtuu lopullisessa vihkimyksessä, sen työ on lopussa. Sentähden sanotaan Kundryn kuolevan ja se, että hänet kastetaan ennen Graalin uudistamista, merkitsee tunneluonnon täydellistä puhdistumista ennen korkeimman vihkimyksen alkua. Tunneluonto siis vain palvelee hengen tarpeita kuten jalkojen pesu vertauskuvallisesti osoittaa.

Gurnamanz kuvaa korkeampaa ajatuselämää. Se on uskollinen palvelija, mutta voimaton käsittämään henkistä totuutta. Miettiessämme Amfortaan haavaa sekä sen yhteydessä pyhän keihään kadottamista, muistuu mieleemme eräs vastaavaisuus muurariudessa. Siinäkin saa perinnäistietojen mukaan sankari, lesken poika haavan, josta seuraa tuskaisin tappio maailmassa. Haavasta seuraa kuolema ja siitä kalliin sanan kadottaminen, sen sanan, joka on muurariuden syvin salaisuus. Mitä ovat nämä salaisuudet, jotka meiltä ovat kadonneet, ja joita lakkaamatta etsimme? Keihäs hajoittaa harhan alueet, samoin kuin mystillinen sanakin, ja silloin opimme gnosista, jumalallista viisautta.

Miten tämä viisaus hävisi? Siinä piilee syvä salaisuus, jonka ratkaisemiseksi meidän on tutkittava pyhien kirjojen peitettyjä viittauksia. Ne kertovat mystillisestä, kosmillisesta prosessista, jota sanotaan ihmisen lankeemukseksi. Keskipisteestä erotessaan vaipui ihmiskunta kehässä löytämäänsä olemassaoloon. Se lankesi tai aleni fyysillisen aineen rajoituksiin. Seurauksena tästä aineen vankilaan lankeamisesta tai mystillisestä unesta oli, että korkeampi henkinen tajunta saa odottaa sisäistä heräämistä tai ylösnousemista. Sillä tässä pimeyden tilassa ei ihminen voi havaita Jumalallista totuutta ja siksi pyytääkin hän ensimäiseksi valoa.

Kadonneen sanan löytää ihminen vasta kun paha on lopullisesti voitettu ja langennut ihmisrotu on palannut takaisin keskukseen tai kun se on täydelleen „ennalleen asetettu“. Kesken rotunsa hidasta kehitystä voi ihmisyksilö kuitenkin saavuttaa tämän „ennalleen asettamisen“ henkisen

uudestisyntymisen kautta, joka edellyttää hänen siveellisen luontonsa täydellistä muuttumista. Alemman itsen muuttaminen on jokaisen salaisen opin ymmärtämisen avain. Se on Pyhän Graalin todellinen etsintä, samoin kuin hermetisen tieteen „magnum opus" ja muurariuden temppelin rakennustyö, sen huoneen rakentaminen, ei käsin tehdyn, joka on ikuinen taivaissa.

Kadotetun sanan löytäminen, joka itsessään käsittää ihmisluontomme uudelleen muovaamisen, on muurariponnistustemme koko summa. Kadotettua etsiäksemme lähdemme idästä matkustaaksemme länteen s. o. jätämme valon asumuksen antautuaksemme mystilliseen etsintään. Antaudumme ulkonaisten olosuhteiden rajoituksiin saadaksemme kokemuksia. Opimme, että tämän kadotetun sanan voimme löytää keskuksessa, sisäisen jumaluuden asunnossa, siinä pisteessä ympyrän keskessä, josta ei Mestari-Muurari koskaan voi eksyä. Etsimme näitä sisäisiä salaisuuksia uskonnollisten ja siveellisten järjestelmien avulla, kunnes aika ja olosuhteet uudistavat sen, minkä olemme kadottaneet.

D. E. Grove.

***

Elämä ja kuolema.

Viimeisinä vuosina on tämän maan päällä palveltu kuoleman jumalaa. Hän on nyt se korkein, jolle suurimmat, kalleimmat lahjat on uhriksi annettu. Häntä ovat kumartaen kunnioittaneet kuninkaat ja valtiomiehet, kansojen johtajat, kaikki virkakunnat, kirkot ja papistot. Siitä asti kun hän, kuoleman herra nousi valtaistuimelle, eivät pienet jumalat ole uskaltaneet näyttäytyä. Ne ovat väistyneet mutta eivät hävinneet. Ne odottavat aikaansa.

Kuolema katso uhrejasi! Etkö vieläkään ole tyydytetty? Mitä keinoja vielä tahdot keksiä mitataksesi onko ihmiskunnalla yhä jälellä kärsimisen mahdollisuutta ja kykyä? Sota on jo liian heikko keino, tarvitaan vielä väkivaltaisuudet, nälänhädät, rutot, itsemurhat.

Tämä on sinun asiasi. Katselen kasvojasi. Ne ovat oman mielikuvitukseni ja tuhansien mielikuvituksien mustaksi, kaameiksi maalaamat. Ihmiskunnan vihollisena sinua pidetään.

Katson yhä kasvojasi. Näen synkän naamarin väistyvän ja sen takaa huomaan surun enkelin, Saturnuksen, vakavat kasvot, hänen syvät, miettivät silmänsä, peloittavat ankarassa totuudessaan.

Muistan mitä sinusta ovat sanoneet sinun tuntijasi: „Hän ruoskii jokaisen äidin lasta, jonka hän saa käsiinsä, hän painaa ihmisen alas polvilleen", hän seisoo Pietarina taivaan portilla eikä laske ketään sisälle, jonka sielu ei ole valmistunut. Hän repii peitot pois silmiltä, hän pakottaa ajattelemaan totuutta, ikuisuutta, kaiken olevaisen perustaa, kaikkien vaikuttimien vilpittömyyttä. Hän on yksi pääenkeleistä valtaistuimen ympärillä, hänen tehtävänsä on kurittaa ja kurituksella kasvattaa, hän ei anna päivänpaistetta vaan synkän yön mutta siinä yössä sielu herää, alkaa kaivata valoa ja löytää vihdoin sellaisen valon, jonka edessä yö on kuin kirkas päivä.

Sinä hallitset kuolema tällä hetkellä. Ja kuitenkaan sinä et voi elämää voittaa. Mitä enemmän sinun voimasi kasvaa, sitä suuremmaksi myös kasvaa elämän voima. Sellainen on ikuinen tasapainon laki. Se kauhu, jonka sinä levität tietämättömien pienten lasten joukkoon, jotka luulevat sinut vihollisekseen, se väistyy suurella taistelukentällä ja kuolemaan vaaditut menevät iloisina ja rohkeina kohtaloaan kohti. Heiltä väistyy pelko, he eivät käsitä miksi, mutta yhtäkkiä heille avautuu todistamattomana,

ehdottomana varmuutena tieto, että he ovat kuolemattomia henkiä, joihin sinulla ei ole mitään valtaa. He tuntevat yhtäkkiä sanomattomalla hämmästyksellä että kuolemaa ei ole vaan yhtämittainen, katkeamaton elämä, muotojen vaihdos, milloin kasvaen milloin lakastuen. Tieto, jota ei ole voitu millään hinnalla ostaa, jota eivät mitkään kirjat tai puheet kyenneet synnyttämään, tulee yhtäkkiä sinun läheisyydessäsi ja sielu on tullut tietoiseksi siitä, että se itse sieluna on elämää, elämää, elämää.

Rajaton näkemys, jokapäiväisyyden majoissa harvoin suotu.

Ja toisellakin tavalla sinä annat sijaa elämälle, sinä raivaat polkua sille, jota pidetään sinun vastustajanasi. Elämä, joka ennen niin monelle oli kuollutta, hengetöntä väli-elämää, alkaa nyt puhjeta, vilkastua, elpyä. Kuolleita ruumiita ei enää suvaita ihmisten keskellä kulkemassa, kaikkien täytyy tulla moninverroin laajemmin ja todellisemmin eläviksi. Kärsimykset ajavat heidät ulos omasta rajoitetusta itsestään, heidän täytyy tahtoen tai tahtomattaan ottaa osaa suureen yhteiselämään, josta he ennen olivat välinpitämättömiä, heidän täytyy tulla ulos kuorestaan ja todistaa, että ovat olemassa elävinä, tajuavina yksilöinä eikä vain liikkuvina työkoneina.

Ja samalla kertaa kun kuolee sellaisia, joiden poismeno tuntuu korvaamattomalta tappiolta, samalla jälkeen jääneiden joukossa nousee voimia, joita ei ole aavistettu, herää unohtuneita kykyjä, jotka tuovat henkisen voiman yllään ja alkavat luoda ja rakentaa.

Näin sinä kuolema kaikesta huolimatta aina tulet voitetuksi. Elämää et milloinkaan tavota, se kulkee sinun ohitsesi, sinun lävitsesi, kun sinä tahdot sitä, se vain jättää verhon päältään käsiisi ja pakenee.

Sentähden minä uskon mitä sinusta viisaat sanovat, että sinä olet elämän kaksosveli ja työkumppani ja tämä tieto antaa rauhan ja lohdutuksen, kun saapuvat katkerat kuolon sanomat ja kuuluvat itkevien toivottomat nyyhkytykset. Ja kaikille teille sureville kuuluu sana: surkaa, sillä suru puhdistaa mutta älkää toivottomuuteen vaipuko, sillä se mikä on todellista ei milloinkaan katoa.

V. H. V.

***

Kuolematon kosmos.

„... voimme sanoa, että luonnossa todella toimii uudesti-luova perusvoima, joka vaikuttaa ei ainoastaan kiertotähtiin, aurinkoihin ja aurinkojärjestelmiin, vaan kaikkialle luonnossa. Maailman suunnitelmaan kuuluu ikuinen kiertokulku, jossa jokainen sen jäsen on syntymisen, kasvamisen, kypsymisen, häviämisen ja jälleensyntymisen alainen. Samalla kun koko kiertokulku on rytmillinen, on jokainen sen osa kehittyvä. Ja voimme varmuudella sanoa, että täydellinen yleissilmäys kaikkiin vaikutus-tekijöihin osoittaa fyysilliset mahdollisuudet ikuiseen elämään.“

Professori Bickerton.
(The Observer $^{12}/_{1}$ 13.)

***

Äänen voima.

Harmoniasta, taivaallisesta harmoniasta on maailmankaikkeus syntynyt.

Kun luonto oli vielä epäsointuisina atoomeina, eikä voinut päätänsä nostaa, kuului sointuisa ääni korkeudesta: Nouskaa, Te kuoleman tuoltapuolen!

Niin kylmä ja lämmin, kosteus ja kuivuus järjestyksessä vaihtelevat Musiikin voimaa totellen.

Harmoniasta, taivaallisesta harmoniasta on maailmankaikkeus syntynyt.

Merkistä kaikki kehässä syttyi.

Sävelet ympäröivät ihmisen. .

Nämä sanat eivät ole runoilijan joustavasta mielikuvituksesta lähteneet; ne ovat runouden kautta esiintulleita syviä okkultisia totuuksia. Runoilijat ja profeetat ovat aina ilmaisseet niitä mysterioita, joiden sanomia he ovat kyenneet vastaanottamaan.

Äänen voima on ilmennyksen perusvoima, avaruuksien musiikista aina lapsen ensimäiseen parkumiseen asti hänen astuessaan tähän maailmaan.

Niissä pyhissä kirjoissa, joita oma kansamme tutkii, esiintyy sama totuus. Kun Jumalan henki liikkui vetten päällä, kuultiin tuo luova sana tai ääni: „Jumala sanoi: tulkoon valkeus ja valkeus tuli“ ja Johanneksen mystillisessä evankeliumissa luemme: „Alussa oli sana ja sana oli Jumalan tykönä ja Jumala oli se sana“. Sana, Logos, on luova voima, äänen voima, värähtelyn ääni. Näihin sanoihin on ilmenneen elämän ja kuoleman salaisuus kätkettynä. Sillä ääni voi hävittää yhtähyvin kuin elähyttää. Israelin ihana laulaja vielä paljastaa salatieteellisen totuuden seuraavin sanoin: „Jumalan sanalla ovat taivaat tehdyt ja kaikki Hänen joukkonsa Hänen suunsa hengellä“ ja hajoittava puoli: „Hänen äänensä kuului ja maa hävisi“.

Ääni on elementtaalisen, inhimillisen ja kaikkiallisen elämän tunnusmerkki. Tuulet ja vedet kohottavat voimakkaan äänensä, maanjäristykset ja putoukset puhuvat „monilla kielillä“. Eläimet ilmaisevat rakkautensa ja vihansa omalla tavallaan. Soittoniekat vakuuttavat, että ihmisen ääni on hänen todellisen luontonsa avain ja kehoittavat välttämään karkeita ja äreitä ääniä samoinkuin imartelevia ja teeskenteleviä. Vaikuttava, pehmeä mutta voimakas ääni osoittaa harvinaista ja suurta luonnetta. Ääniaalloille herkkä henkilö harvoin tarvitsee nähdä toista, sillä hänen ääniaistinsa toimii profeetallisella voimalla. Ken ei tuntisi ääniä, joissa kuuluu korpin, kyyhkysen ja riikinkukon äänilajeja.

Ääni on suurimpia mysterioita. Määrätyt äänirytmit synnyttävät määrättyjä värähtelyjä, se on nykyään todistettu fyysillisellkin tasolla — ja tämä värähtely suorastaan synnyttää määrättyjä muotoja. Tämä voima ilmenee selvästi kahdella eri tavalla toiminnassa. Se on Logoksen rytmi sekä ääni, josta johtuu värien, lukujen ja äänien salatieteellinen suhde toisiinsa. Ääni on kaikkiallisen olemassaolon nuottiavain. Jokaisella kiertotähdellä on oma sävelensä, värinsä ja lukunsa ja jokainen muodostaa osan kosmillisten vastaavaisuuksien ihmeellisestä sarjasta. Tämän valtavan sopusoinnun vertauskuva sisältyy seuraavaan määritelmään: „Taivas ja maa suutelevat toisiaan“. Nämä sanat peittävät kuitenkin enemmän kuin paljastavat. Joka tapauksessa ääni on voimavasaran isku ilmenneen maailman alasimella. Rytmi on sekä luonnon, että ihmisen sielu. Ilman rytmiä, ilman äänten tarkkaa järjestymistä ja uudistamista, ei ole mitään inhimillistä tajuntaa.

„Järjestys on taivasten ensimäinen laki“ on salatieteellinen sanontatapa, rytmi on elämän ja tajunnan lapsi, ja vasta kun nuo kaksi yhtyvät, voi heidän jälkeläisensä, aine, syntyä. Ilmenneen elämän tasolla ei ole mitään itsetietoista elämää ilman ääntä — hyttysen hyrinästä aina siihen mystilliseen sointuun, joka soi maailmankaikkeuden ja ihmisen sydämessä. Tämä väsymätön ääni rakentaa, hajoittaa ja jälleen rakentaa kaiken, mikä on olemassa ihmisessä ja luonnossa. Ajattele mikä mahtava järjestyksellinen läsnäolo meitä aina ympäröi. Ainoastaan niistä, jotka eivät kuule hiljaisuuden ääntä, henkisten sävelten sointuja, näyttää elämä käsittämättömältä.

Kuultavat soinnut ovat suloisia
Mutta kuulumattomat suloisempia.

Siinä on mysterio ja tulee aina olemaan. Olioitten luonto on aina mysterio vajanaiselle tietoisuudellemme, mutta mysterio on

olioitten suuri perusta eikä uhmaileva vihollinen. Todellinen mysterio ei ole taikauskon eikä epäilysten synnyttäjä, se on korkeamman järjen ja uskon äiti. Usein on uskoa luultu järjen vastustajaksi, vaikka ne ovat sisar ja veli, jotka antavat sielulle tietoisuuden hengestä. Viisaus on usein mysterioon kätketty ja rakkauden pyhäkkö on uskollisuus, rakkauden, jonka kirkas läsnäolo on sellainen, että harvat voisivat kestää sen suoranaista sädettä. Tämä on salaisuuden alku,

Sen kautta tunnemme outoja tuntemuksia
muuten ilmenemättömiä.

Musiikki on vanhempi kuin taivas, musiikki on tuo taivaallinen liekki, sävelillä hunnutettu. Sana tuli lihaksi.

Näitä linjoja pitkin näemme edes hetkellisiä välähdyksiä ja saamme laajemman käsityksen sävelten mahtavasta voimasta. Mielikuvituksen voima avartaa näkömme ja avaa portit tässä ihmeellisessä maailmassa toisesta toiseen.

Kuinka erilaisen näkemyksen saammekaan asiasta tältä kannalta katsoen nykyiseen elämäämme verraten ja miten edesvastuullisen. Jokaisella sanalla, jonka päivittäin lausumme, rakennamme muotoja meitä ympäröivässä eetterissä; rakennamme taloja ja temppeleitä, todellisempia kuin ihmiskäsillä tehdyt, näkymättömässä ilma-arkitehtuurissa. Moni sananparsi nousee mieleen uudella voimalla ja jatkuvalla merkityksellä. „Jokaisesta sanasta“ on sanottu, tulee meidän kerran „tehdä tili“. Luonnon salaisuudet paljastuvat. Ilma ei ole mykkä eikä tyhjä eikä koskaan äänetön. Alempi minämme on tietämätön ja typerä, kun se ainoastaan käsittää „nähtävää ja koskettavaa“, aineellisia asioita.

Ja taasen, kuka voi mitata tai rajoittaa äänen voimaa — kolminaisuuden ensimäisen personan — Äänen Rytmin Luvun? Jokainen ääni on määrätty ja erilaistettu määrätyllä värähtelyn rytmillä ollen jokainen eri kirjain oma „tanmatransa“, rytmittömän määrätyssä rytmissä. Kuitenkaan ei ilmennyksen tarkoitus, niinkuin luonnollista on, mene tyhjäksi. Seuraavassa Psalmista sanoo totuuden taivaan ja maan voimista: „Heidän äänensä on mennyt kaikkiin maihin ja heidän sanansa maan ääriin“. Myöskin ihmiskeksinnöt todistavat äänien monijakoisuuden, niiden yhtäpitäväisyyden ja yhdistymisen ilmassa ja muissa elementeissä. Ajattele merkillisiä ääniä ja rytmejä luonnon järjestössä harppuineeen, viuluineen, rumpuineen ja huiluineen. Eikö siinä ole maailmankaikkeuden kosmillinen kieli ja elementtien äänet saatetut mahtavaan sopusointuiseen orkesteriin? Tuuli ja aallot, auringonpaiste ja myrskyt, tulivuori, jäävuori ja ihmisten äänet, kaikilla on vastaavaisuutensa tässä orkesterissa. Musiikki, huolimatta sivistyneisyydestään, on vielä lapsuudessaan, mutta koittaa päivä, jolloin tehdään suuria tekoja sen voimalla. Myyteissä ja legendoissa on viittauksia musiikin luovaan voimaan, noissa muinaisuuden „historiallisissa ikkunoissa“, joiden läpi valo säteilee nykyisyyden näkevälle silmälle, Orfeus luuttuineen, Brahma leikkien erimaailmoittensa instrumenteilla, maailmankaikkeuden lyyralla; Circe, lumolaulullaan, kaamillisten elementtien musiikilla — joista ihminen huumautuu ja vajoo eläimellisyyteen ja elää ainoastaan sitä totellen. Sitten on Krishna huiluineen ja Intian Pau, joka miellyttävästi ja parantaen ihmiset ja eläimet suloisen lumoavan runolaulunsa hengellä ja meidän länsimaalaisten raamatussa on kertomus Jerikon muureista, jotka kaatuivat torvien soidessa, sekä Davidista, jonka harpun sävelet rauhoittivat Saulin sielun ja karkoittivat pahat henget hänestä.

Näin kaikkialla luonnossa, pakanallisissa ja kristillisissä uskonnoissa on löydetty todistuksia äänen voimasta. Tahtoisimmeko

niitä ylenkatsoa. Tahtoisimmeko vastustavina materialisteina kääntää kuurot korvamme kerskaten ja kieltäytyen kuulemasta muita kieliä paitsi kirkoitettuja? Tai tahtoisimmeko rajoittaa ilmennystä? Totta on, että mitä kuulemme, näemme, maistamme ja kosketamme, on aineellista, vain ajallista, mutta näkymätön on ikuista?

Nämä suuret äänenvoimat, Harmonia ja Epäsointu, työskentelevät. Kaikkialla elämässä esiintyy näistä toinen mestarina. Epäsointua on olemassa ja täytyykin olla, niin kauan kuin kaksinaisuutta on olemassa. Se on välttämätöntä kunnes se jälleensyntymisien kautta muuttuu suloiseksi harmoniaksi. „Miksi olisi epäsointua, jollei sopusointu sillä tulisi voitetuksi?" Sopusointu on korkein voima. Epäsointu on vallaton kaaos, vaikkakin palvelija, jota käytetään opettamaan tottelemattomuudellaan. Kuitenkin on villistä kaaoksesta ihana Kosmos saanut alkunsa. Se on suurimpia paradoxeja ja se tulee paljastetuksi ja selitetyksi ainoastaan itsetietoisuuden kautta; alla piilevä totuus ei voi jakautua yhdestä toiseen. Mietiskely ja hiljaisuus ovat tässä opettajia. Jokainen epäsoinnun voima tulee suureksi sopusoinnun voimaksi näiden kahden mystillisessä yhtymässä.

Halujen voittamisesta puhkeavat rakkauden pyhät siemenet. Villeistä kapinallisista himoista, jälleensyntymän pyhästä tulesta, eristävästä älystä syntyy puhtauden valkoinen kukkanen. Ankaran, aution pyhiinvaelluksen loputtua tulee henkisyyden luvattu maa, joka loistaa valossa ja rakkaudessa. Silloin Maailmankaikkeuden Sinfonia aaltoilee kosmillisessa harmoniassa, „moninaisuudessa, jota ei kenkään voi laskea", kunnioittaen Äänen voimaa: kun maailmankaikkeutemme on oppinut läksynsä, soivat kalpan lopussa soittimet

JA MUSIIKKI TÄYTTÄÄ ILMAN.

Lily Nightingale.

Järjestön työmaalta.

Uusi looshi. — Koska Helsingin suomalaisessa looshissa nyt on tarpeeksi suuri määrä ruotsalaisia jäseniä uuden looshin perustamista varten on päätetty tänä syksynä perustaa uusi ruotsalainen looshi suomalaisen looshin ruotsalaisista jäsenistä.

Suomalaisen järjestön jäsenmäärä. — Yksivuotisen olemassaolonsa aikana on Suomen Yhteis-Vapaamuurarijärjestöön vihitty noin 100 jäsentä.

* * *

Korkeimman Neuvoston Skandinavian edustaja K. L. V. Ellen Bille Brahe Selby on pitkän, vaikean sairauden jälkeen jälleen ryhtynyt hoitamaan virkatehtäviään.

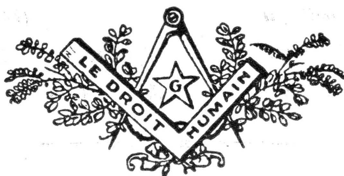
Eräs Los Angeleksessä Kaliforniassa toimivan Krotona-Rakoczi looshin N:o 523 jäsen on lähettänyt suomalaisille veljille tervehdyksen. Hän kertoo looshissa löytyvän kolme suomalaista jäsentä. Kirjeen kirjoittaja on ystävällisesti lähettänyt järjestölle amerikkalaista vapaamuurarikirjallisuutta, joka kiitollisuudella mainitaan.

Le Droit Humain N:o 55 looshissa Pariisissa on tänä kesänä vihitty eräs jäsen Väinämölooshin puolesta. Tällainen on omiaan lähentämään meitä kuuluisiin ulkomaalaisiin loosheihin.

Suuruuden koetuskivi on siinä, miten suhtaudut ikuiseen jokapäiväänn.

YHTEIS-

VAPAAMUURARI

1 9 2 1

MARRASKUU · N:o 2

YHTEIS-

VAPAAMUURARI

TOIMITUS:

KYLLIKKI IGNATIUS (*Päätoimittaja*)

R. CANDOLIN (*Toim.-sihteeri*)

JUSSI SNELLMAN *LAINA BRUMMERT*

EDWIN LARSSON

SISÄLLYSLUETTELO

TILAUSHINTA

Tilauksia otetaan ainoastaan kokovuodelle ja on hinta kustantajalta suoraan tai asiamiehiltä tilattaessa Smk. 30:—, ulkomaille Dollaria 1:—. Tilausvuosi käsittää ajan lokakuu 1921—syyskuu 1922. — Postitoimistot sitävastoin ottavat ainoastaan neljännesvuositilauksia 9:— mkan hinnalla, mutta samalla kertaa voidaan tilata useammaksikin vuosineljännekseksi eteenpäin.

KIRJEENVAIHTO

osoitettakoon seuraavasti:

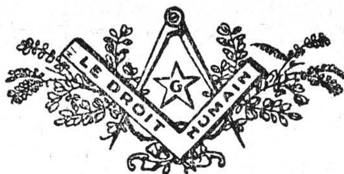
Yhteis-Vapaamuurarijärjestöä koskevissa asioissa

Rouva Kyllikki Ignatius, Helsinki, Armfeltintie 2.

Aikakauslehden ja kirjojen tilauksissa sekä muissa kustannusliikettä koskevissa asioissa

Viisaustieteellinen Kustannusliike, Helsinki.

YHTEIS-
VAPAAMUURARI

MARRASKUU 1921 - N:o 2

YHTEIS-VAPAAMUURARIEN VASTUUNALAISUUS

„The American CO-Mason" huomauttaa eräässä viime vuoden numerossa siitä vastuunalaisuudesta, mikä on tämän järjestön jäsenten hartioilla. Huomautettuaan, että olemme osallisina niissä koettelemuksissa, mitkä aina kokoontuvat uuden aatteen tielle ja että meidän on elämällämme todistettava, ettei naisten osallisuus vapaamuurariuteen ole mahdoton unelma, eikä suuri vaara muille veljeskunnille, kuten on tahdottu väittää. Tämä huomautus koskee myöskin meitä suomalaisia yhteis-vapaamuurareita.

Naisten vihkiminen vapaamuurariuteen on nykyään keskustelunalaisena kysymyksenä ympäri maailman. Vanhan veljeskunnan jäsenistä hylkäävät toiset koko ajatuksen, toiset jättävät sen tulevaisuuden varaan myöhempien polvien ratkaistavaksi, mutta kuitenkin läpäisee aate ajatusmaailman. Siitä puhutaan kirjasissa ja aikakaukirjoissa, joten voi siis nähdä, mihin suuntaan asia kehittyy.

Vapaamuurarit, jotka eivät lähemmin tunne Yhteis-Vapaamuurariliikettä, sen perustamista ja sen historiaa, kohottavat sille olkapäitään ja väittävät, ettei se ole „oikeata", koska eivät naiset voi kuulua vapaamuurarijärjestöön, eivät ainakaan „oikein" vihittyinä. Totta on, että Amerikassa on vapaamuurariloosheihin liitettyjä naisosastoja, joiden jäsenet eivät ole saaneet täydellistä vihkimystä, ja näihin loosheihin sekoitetaan usein Yhteis-Vapaamuurarijärjestön loosheja. Mutta ne, jotka niin luulevat, eivät ole asiasta selvillä, eivätkä tiedä, että Yhteis-Vapaamuurarijärjestö sai alkunsa skotlantilaiseen Suurlooshiin kuuluvasta *mies*looshista siten, että se vihki riveihinsä naisia samoilla ehdoilla kuin miehiä. Tämän vapaamielisyytensä ja rohkeutensa palkaksi se sitten eroitettiin vanhasta veljeskunnasta. — Muuten on tämä, Yhteis-Vapaamuurarijärjestön jäsenien vaatimus kantaa vapaamuurarien nimeä, asia, jonka vain itsekohtainen kokemus voi todistaa, sillä todellinen vapaamuurari tietää keinot, millä hän voi saada selville, olemmeko todella sitä, mitä sanomme olevamme. Ja ilman tätä mieskohtaista tutkimusta ei hänen väitteensä meitä vastaan mitään merkitsekään. Tässä on kysymyksessä vapaamuurari-tieto, jota ei mikään pannaanjulistus voi tyhjäksi tehdä, jos se kerran on saatu.

Koska siis milloin tahansa voidaan näyttää toteen, että naisvapaamuurareita on olemassa, niin vie luonnollinen kehitys siihen, että kaikkien veljeskuntien tu-

levaisuudessa täytyy tunnustaa heidän osallisuutensa vapaamuuraritietoon ja sallia heille pääsy loosheihinsa. Täten tekee Yhteis-Vapaamuurarijärjestö vain tienraivaajan työtä ja on ottanut vastatakseen siitä, että nainen todella kykenee kantamaan muurarin nimeä. Kun kerran tämä yleisesti tunnustetaan, ei mikään estä naisia yhtymästä erikoisiin naisloosheihin toimiakseen vapaamuurariaatteen levittämiseksi työaloille, joita he parhaiten ymmärtävät. Mutta sitä ennen on heidän arvonsa tunnustettava samaksi kuin miesmuurarien.

Vanhojen miesvapaamuurarijärjestöjen riveissä on paljon valistuneita ja vapaamielisiä jäseniä, vaikkeivat he tämän asian ajamista olekaan ottaneet omakseen. Kuitenkin ovat Yhteis-Vapaamuurarijärjestön jäsenet kiitollisia heidän myötätunnostaan ja pyytävät heidän myötävaikutustaan siihen, että Yhteis-Vapaamuurarijärjestöstä kehittyisi arvokas ja vaikuttava lisä vanhaan järjestöön, kun se kerran avaa ovensa nuoremman veljesseuran jäsenille.

KOLME TUNNUSSANAAMME

Niillä jaloilla yksilöillä, jotka alkujaan olivat Ranskan vallankumouksen takana, mutta joiden ylevä aate joutui verisen roistovallan polkemaksi, oli tunnussanoina vapaus, tasa-arvoisuus ja veljeys. Mutta näiden pyhien sanojen merkitys vaihteli silloin, samoin kuin vielä tänä päivänä, eri yksilöiden mukaan. Useimmat niistä, jotka toimivasti ottivat osaa vallankumoukseen, ymmärsivät sanalla „vapaus" yksinomaan vapautumista monarkiasta, aristokratiasta ja pappisvallasta. Tasa-arvoisuus merkitsi heille sitä, ettei kukaan saanut olla toistaan päätä korkeampi ja että se, joka nousi keskitasoa ylemmäksi, oli tarpeettomana giljotiinin avulla tasoitettava. Veljeys merkitsi heille korkeampien kansanluokkien raastamista alempien tasalle, eikä joukkojen kohottamista korkeammalle tasolle. Klassillisilta ajoilta tunnettu julma roisto Procrustes oli sansculottien suuri sankari, eikä suinkaan se Säälin Mestari, joka sanoi: „Te olette kaikki veljiä."

Kuinka me, nykyajan muurarit, ymmärrämme nämä tunnussanamme? Olemmeko viisaampia, kuin ranskalaiset veljemme vuonna 1792? Jos olemme, niin kuinka osoitamme tuota suurempaa viisauttamme? Merkitseekö meille „vapaus" enemmän kuin aineellisesta ja henkisestä orjuudesta vapautumista? Merkitseekö se meille sitä, että sallimme toiselle saman vapauden, kuin mitä itsellemme vaadimme? Jos niin on, on se samaa kuin suvaitsevaisuus. Mutta nykyaikana emme paljonkaan näe suvaitsevaisuutta. Puoluekiihkoilija vaatii, että jokainen liittyisi hänen puolueeseensa. Niitä, jotka eivät sitä tee, pitää hän vihollisina, eikä suinkaan veljinä ja ystävinä, joilla vain on erilaiset mielipiteet. Uskonkiihkoilija tahtoo, että jokainen uskoisi kuten hän. Niitä, jotka eivät sitä tee, paheksuu hän, pitää heitä „kadotettuina sieluina" ja kohtelee veljeyden rajojen ulkopuolelle kuuluvina. Todellinen vapaus ei ketään puolla, eikä pidä ketään vihamiehenään, sillä se merkitsee suvaitsevaisuutta. Ilman täydellistä suvaitsevaisuutta emme voi voittaa todellista vapautta.

Todellista tasa-arvoisuutta ei myöskään voi olla siellä, missä puolueellisuutta harjoitetaan. Todellinen tasa-arvoisuus ei tunne kateutta, ei tunne oman pa-

remmuuden tunnetta. Me muurarit emme usko erehtymättömään paaviin, emme kehenkään erehtymättömään ihmisolentoon muurarilooshissa, emmekä sen ulkopuolella. Upseerimme eivät ole valitut tehtäviinsä erehtymättömyytensä tähden tai siksi, että he olisivat parempia kuin ne, joilla ei ole virkaa. Heidän valintansa antaa heille vain suuremman tilaisuuden palvella puolueettomalla rakkaudella, ilman epäystävällisyyttä ja epäveljeyttä. Tasa-arvoisuus edellyttää, että kukin veli ajan tullen voi tulla valituksi samaan tehtävään ja saa suuremman tilaisuuden täyttää veljien tarpeita.

Ja mitä merkitsee meille veljeys? Eikö se merkitse, että meidän tulee kohdella jokaista veljeä, olkoon hän mitä kansallisuutta tai rotua tahansa, kuin perheen jäsentä tai sukulaista, — että meidän tulee osoittaa hänelle ystävällisyyttä eikä tyhmästi vetäytyä hänestä pois, — että meidän tulee koettaa auttaa häntä eikä olla hänelle esteenä? Eikö sen tule muistuttaa mieleemme galilealaisen Mestarin neuvoa, että meidän on kohdeltava toisia, niinkuin soisimme heidän meitä kohtelevan. Vain se ihminen on todellinen veli, joka kohtelee lähimmäistään samalla tavalla, kuin hän soisi itseään kohdeltavan. Todellinen veli osoittaa ystävällisyyttä kaikille veljilleen. Hän iloitsee veljensä ylennyksestä. Hän ei ajattele pahaa toisesta. Hän säälii niitä, jotka erehtyvät. Hän ei koskaan jatka panettelua. Veljensä vihollinen tai panettelija ei ole todellinen muurari, vaikka hän kuuluisikin muurarilooshiin. Hän on arvoton ottamaan osaa muurariveljien toimiin ja hänen pitäisi jäädä ulkopuolelle, kunnes hän katuu ja pyytää anteeksi epäveljellistä käytöstään.

Veljeys merkitsee ainoastaan sitä todellista veljesrakkautta, joka ilmenee ystävällisyytenä toisia kohtaan ajatuksissa, sanoissa ja töissä. Se ei merkitse ainoastaan pidättymistä juoruista ja avunantamista tarvitseville „lesken pojille", jotka ovat erehtyneet, syntiä tehneet, ja joita kohtaan on syntiä tehty. Veljeys merkitsee sen neuvon seuraamista, jonka Kristus antoi farisealaisille: „Se, joka on synnitön, heittäköön ensimmäisen kiven."

Vapaus, tasa-arvoisuus ja veljeys olkoot tunnussanamme, ja eläkäämme tästä lähin todellisen veljeskunnan hengessä. Kaksinkertaistuttakaamme ystävällisyytemme ja älkäämme koskaan heittäkö kiviä ja lokaa veljiemme päälle. Heikot ja erehtyväiset tarvitsevat apuamme enemmän kuin siveellisesti ja ruumiillisesti terveet. Älkäämme milloinkaan jäljitelkö farisealaisia, jotka ylpeydessään ja itsekylläisyydessään kiittivät Jumalaa siitä, että olivat muita paremmat, ja jotka kiihkeästi hakivat raiskaa muiden silmistä näkemättä malkaa omassaan. Olkaamme mieluimmin nöyrän publikaanin kaltaisia, joka suri omaa huonouttaan, pyysi erehdyksiään anteeksi Jumalalta ja ihmisiltä sekä koetti hoitaa vain omia tehtäviään jättäen muiden asiat kunkin yksityiseksi huoleksi. Vain täten voimme saavuttaa oman korkean ihanteemme ja tulla todellisiksi muurareiksi, oltuamme aikaisemmin sellaisia vain nimeltä.

The American CO-Mason

Se on Jumalalle ja Isälle puhdas ja saastaton Jumalan palvelus oppia orpoja ja leskiä heidän murheissansa ja itsensä saastattomana pitää.

JAK. EP. 1 : 27.

AMMATTILAINEN

Elo suoraan suunnata eteenpäin,
sepä mestarin tehtävä on,
hiustarkkaan vetää viivansa näin,
kunnes päästy on piirtohon.

Pyramiidin piirteitä valmistetaan,
kukin kulmakin kohdalleen:
se on työtä jok'ainoan ammattilaan,
kunnes huippu käy korkeuteen.

Pyhä tieto on kätketty kallioon,
salat nuo eri asteitten;
vain valmistuneelle ne ilmaistakoon,
kun Mestari sallivi sen.

Kukin kunnon muurari työhönsä jää
pyhän Mestarin kartanohon,
yhä eemmäksi taidossa ennättää,
näin Mestari säätänyt on.

Ei kunnoton siihen kelpaiskaan,
naishoukkio, narri ei myös,
vaan tarkasti kaikkia koetellaan,
ken mittansa täyttää työss'.

CO-Mason-lehdestä. Suom. J. Sn—

ÄÄNI, VÄRI JA MUOTO

C. W. Leadbeater

Moni ihminen tietää, että ääni aina synnyttää värin, — että jokaisella soitetulla tai lauletulla äänellä on oma yliäänensä, joka aiheuttaa jokaiselle hiukankin selvänäköiselle silmälle havaittavan valovaikutelman. Kuitenkaan eivät kaikki tiedä, että ääni ajatuksen tavoin luo muodonkin. Niin on kuitenkin asia. Kauan aikaa sitten on jo näytetty toteen, että ääni luo muodon fyysillisellä tasolla. Se syntyy, kun ääni lauletaan putkeen, jonka toiseen päähän on pingoitettu kalvo, jolle on sirotettu hiekkaa tai lykopodium-jauhoa.

Tällä tavalla on osoitettu, että ääni järjestää hiekan määrättyihin kuvioihin, ja että sama ääni aina luo samat kuviot. Emme kuitenkaan tällä kertaa syvenny tutkimaan näin syntyneitä kuvioita, vaan sellaisia, jotka syntyvät eetteriseen, astraaliseen ja mentaaliseen aineeseen jatkaen vilkasta toimintaansa vielä kauan senjälkeen kun ääni itse on haihtunut fyysillisen korvan kuuluvista.

Tarkastellessamme esitetyn musiikkikappaleen salaista puolta, voimme esimerkin vuoksi ensin kiinnittää huomiomme jonkin urkukappaleen esittämiseen. Sen vaikutus fyysillisellä tasolla kohdistuu etupäässä sellaisiin kuulijoihin, joilla on „musiikkikorvaa", ja jotka ovat kehittyneet ymmärtämään musiikkia ja nauttimaan siitä. Mutta monet sellaisetkin, jotka eivät musiikkia ymmärrä, ja joilla ei ole siitä minkäänlaista teknillistä tietoa, huomaavat kuitenkin, että se heihin vaikuttaa määrätyllä tavalla. Selvänäköinen tutkija ei tätä laisinkaan ihmettele, sillä hän näkee, että jokainen uruilla soitettu musiikkikappale vähitellen rakentaa äärettömän suuren rakennuksen eetteri-, astraali- ja mentaaliaineessa, joka rakennus kohoaa urkujen yläpuolelle, korkealle yli kirkon katon. Se on kuin muureilla ympäröity vuorijono, jonka muodostavat loistavat,

ihmeen ihanasti liekehtivät ja leimahtelevat värit, kuten revontulet pohjoisella taivaalla. Niiden luonne vaihtelee hyvin suuresti säveltäjien mukaan. Wagnerin ouvertyyri luo aina mahtavan rakennuksen, jossa välkkyvät ihanat, elävät värit. On kuin hän rakentaessaan käyttäisi kivien sijasta liekehtiviä vuoria. Bachin fuuga luo mahtavan, säännöllisen muodon. Se on rohkea, mutta samalla tarkka, karkea, mutta samalla sopusuhtainen. Hopeiset, kultaiset ja rubiininväriset virrat, jotka kulkevat sen läpi, kuvaavat alkuaiheiden uusiintumista. Jokainen Mendelssohnin kappaleista „Lieder ohne Worte" luo ihanan, ilmavan rakennuksen, ikäänkuin jäätyneestä hopeasta tehdyn filigrammilinnan.

„Thought forms"-nimisessä kirjassa on värillinen kuva, jossa olemme koettaneet piirtämällä esittää muotoja, joita Mendelssohnin, Gounodin ja Wagnerin musiikkikappaleet luovat ja kehoitamme lukijoitamme tutustumaan niihin. On nim. aivan mahdotonta luoda itselleen ajatuskuvaa tällaisista rakennusmuodoista, ellei ole nähnyt niistä edes jonkinlaista piirrettyä kuvaa fyysillisellä tasolla. Käy ehkä joskus tulevaisuudessa mahdolliseksi julkaista kirja, joka sisältää tällaisia muotoja huolellisen tutkimuksen ja vertailemisen varalle.

Muodot, joita musiikin esitys luo, ei saa sekoittaa siihen mahtavaan ajatuskuvaan, jonka säveltäjä itse kappaletta säveltäessään luo korkeammilla tasoilla musiikkinsa ilmentämiseksi. Se on luovan järjen arvokas taideteos, joka usein jää eloon monen vuoden, vieläpä vuosisadan ajaksi, jos nimittäin säveltäjää on niin ymmärretty ja niin rakastettu, että ihailijoiden ajatukset ovat kylläksi voimistuttaneet alkuperäistä kuvaa. Samantapaisia, vaikkakin tyypiltään eroavia mahtavia rakennuksia pystyttävät korkeammilla tasoilla suuren runoilijan laajaa eeposta koskevat ajatukset, tai suuren kirjailijan lukijoittensa silmien eteen loihtimat aatteet. Sellaisia ovat esimerkiksi Wagnerin kuolematon trilogia „Niebelungenring", Danten mahtava esitys paratiisista ja kiiristulesta sekä Ruskinin mielikuva siitä, mikä taiteen tulisi olla tai miksi hän sen haluaisi tehdä.

Ne muodot, jotka syntyvät musiikkia esitettäessä kestävät verrattain pitkän ajan vaihdellen yhdestä tunnista neljään. Koko ajan säteilevät ne väreilyjä, jotka varmasti vaikuttavat hyvää jokaisessa sielussa, joka joutuu tuon säteilyn piiriin neljännes- tai puolen peninkulman kehässä. Ihminen ei välttämättä tunne tätä sielussaan, eikä vaikutus olekaan aina sama. Herkkään ihmiseen musiikki vaikuttaa hyvin kohottavasti, jota vastoin ihminen, jonka ajatukset ovat kiintyneet johonkin muuhun, tietää siitä hyvin vähän. Kuitenkin tulee ihminen tietämättään hiukan paremmaksi oltuaan sellaisen vaikutuksen alaisena. Tietysti leviävät aaltoilut paljon laajemmalle kuin edellä mainitun matkan päähän, mutta senjälkeen ne nopeasti heikkenevät. Suuressa kaupungissa ne pian hukkuvat astraalimaailman pyörteisiin. Rauhallisella maaseudulla, peltojen ja puiden keskellä, kestää tuollainen rakennus paljon kauemmin, ja sen vaikutus ulottuu laajemmalle. Ne, jotka näkevät, huomaavat usein kauniiden luonnonhenkien joukottain kokoontuvan ihailemaan musiikin luomaa loistavaa muotoa ja kylpevän sen ihanissa väreilyaalloissa. Urkujensoittaja, joka tekee työnsä hyvästi ja antautuu siihen koko sielunsa voimalla, tekee soittaessaan paljon enemmän hyvää, kuin mitä hän itse luuleekaan, ja täten hän saattaa auttaa ihmisiä, joita hän ehkä ei koskaan elämänsä aikana tule näkemäänkään.

Tämän yhteydessä on huomautettava eräästä mielenkiintoisesta seikasta. On nim. suuri ero rakennusten välillä, joita sama musiikkakappale luo erilaisilla soittokoneilla esitettynä. Muoto, jonka joku kappale luo, kun se esitetään uruilla, on aivan toisenlainen kuin se, joka syntyy orkesterilla, viululla tai pianolla esitettäessä. Jos esitys on samalla tasolla, on rakennuksen muoto jokaisessa tapauksessa sama, mutta sen kudonta on aivan erilainen. Viulukvartetin luoma muoto on laajuudeltaan paljon pienempi johtuen äänen pienemmästä laajuudesta. Pianon rakentama muoto on jonkun verran suurempi kuin viulun, mutta se ei ole yksityiskohdissaan yhtä tarkka, eivätkä sen suhteet ole yhtä täydellisisä. Suuri ero kudonnassa on myöskin viulun ja huilun luomilla muodoilla.

Näitä muotoja ympäröivät, niihin sekoittuen, mutta kuitenkin aivan erillisinä, ne ajatus- ja tunnemuodot, joita ihmiset synnyttävät musiikin vaikutuksesta. Niiden suuruus ja eloisuus riippuu taas kuulijoiden vastaanottamiskyvystä ja musiikin vaikutuksen syvyydestä. Toisinaan kohoaa jonkun sävelten mestarin luoma ajatusmuoto ylevänä yksinäisessä kauneudessa, kuulumattomana ja huomaamattomana, sillä sen rakentamiseen on käytetty mentaalisia aineksia, joita eivät kuulijat käsitä. Heidän ajatuksensa ovat kiintyneet muotikauppoihin tai rahamarkkinoiden hintoihin. Toiselta puolen voi taas yksinkertainen, hengellisen laulun tunnetulla voimalla rakennettu muotojen rengas, olla kokonaan laulajien sydämestä lähteneiden hartaiden tunteiden sinisellä pilvellä ympäröity.

Toinen tekijä, joka määrää esitetyn musiikkikappaleen rakentaman muodon ulkopiirteitä, on esityksen laatu. Ajatusmuodossa, joka leijailee kirkon yläpuolella, kun kuoro sen sisällä on laulanut hallelujan, huomaa selvästi, jos basso-soolo sattumalta on esittänyt osansa laimeasti tai jos jokin muu kuoron osa on ollut heikko. Silloin ilmenee rakennuksessa selvä symetrian ja selvien piirteiden puute. On tietysti myös olemassa musiikkityyppejä, joiden luoma muoto ei ole lainkaan kaunis, mutta ne ovat mielenkiintoisia tutkimusaiheita. Kummalliset, katkaistut äänikuviot, jotka ympäröivät esim. jotakin naisopistoa kun sen oppilaat harjoittavat läksyjään, ovat hyvin merkillisiä ja opettavaisia, joskaan ne eivät ole kauniita. Lapsen ahkerat skaala- ja arpeggioharjoitukset luovat lassosilmukoista tehtyjä vitjoja ja kaaria. Ne eivät ole suloa vailla, elleivät renkaat vai ole katkonaisia tai muuten puutteellisia.

Kuoron säestämä soololaulu rakentaa muodon, joka muistuttaa hopeaiselle sointulangalle pujotettuja helmiä. Helmien suuruus riippuu kuoron voimasta, yhdistävän langan loisto ja kauneus taas soololaulajan äänestä ja ilmaisutavasta. Langan palmikoiminen osoittaa sävelen luonteen. Hyvin mielenkiintoista on myöskin tutkia niitä vaihtelevia metallikudoksia, joita erilaiset äänet vaikuttavat. Suuri ero on sopraanon ja tenoorin, alton ja basson, miehen ja naisen äänien välillä. Hyvin kauniilta näyttää näiden neljän langan palmikointi. Se vaihtelee väriltään ja kudokseltaan moniäänisen laulun esityksessä ja osoittaa äänien järjestetyn, mutta kuitenkin alituisesti vaihtelevan kulun toistensa mukana.

Sävellys, jonka mukaan kulkue astuu kirkkoon, luo suorakulmaisten, matemaattisella tarkkuudella piirrettyjen muotojen sarjan. Ne seuraavat toisiaan

määrätyssä järjestyksessä, kuten mahtavan ketjun renkaat tai pikemmin, niin epärunolliselta kuin tämä vertaus kuuluneekin, — kuin mahtavan, astraalitasolla kulkevan mahdottoman suuren junan vaunut. — Hyvin silmäänpistävä on myöskin ero kirkossa esitetyn katkonaisen, mutta säteilevän anglikaanisen laulun muodon sekä loistavan ja hehkuvan gregoriaanisen messun välillä. Viimeksimainittu muistuttaa sitä rakennusta, jonka pandiittien yksitoikkoinen, sanskritkielinen laulunsävel luo.

Voitanee kysyä, kuinka paljon soittajan omat tunteet vaikuttavat muotoon, jonka hänen musiikkiesityksensä luo. Itse asiassa eivät ne vaikuta siihen lainkaan. Jos esitys itsessään on hieno ja loistava, ei vaikuta mitään, onko esittäjä onneton tai onnellinen, ovatko hänen tunteensa iloisia tai surullisia. Tietysti luovat hänen, samoinkuin kuulijoiden tunteet, eläviä muotoja astraaliaineeseen, mutta ne vain ympäröivät sitä suurta muotoa, jonka musiikkiesitys on luonut, eivätkä lainkaan sekoitu siihen. Mutta esittäjän käsitys musiikista ja hänen esitystaitonsa ilmenevät aina hänen kohottamassaan rakennuksessa. Köyhä ja puhtaasti mekaanillinen esitys luo rakennuksen, joka muodoltaan voi olla täydellinen, mutta on vailla väriä ja loistoa. Verrattuna tosisoittajan rakennukseen, tekee se merkillisen vaikutuksen. — Se on kuin jostakin halvemmasta aineesta rakennettu. Saadakseen suuria tuloksia aikaan, tulee esittäjän kokonaan unohtaa itsensä ja uppoutua musiikkiin todellisen neron tavalla.

Voimakas ja inspiroiva vaikutus, joka lähtee sotilasmusiikista on selvänäköiselle ihmiselle täysin ymmärrettävä. Hän huomaa pitkän, rytmillisesti väreilevien muotojen virran jäävän soittokunnan jälkeen sen marssiessa kulkueen etunenässä. Väreilyjen säännöllinen rytmi voimistaa sotilaitten astraaliruumiita kiihoittaen heitä liikkumaan voimakkaasti ja yhteisliikkein. Mutta sitäpaitsi säteilevät soittajien luomat muodot voimaa, rohkeutta ja sotilaallista innostusta. Siksi tuo joukkue, joka näytti väsymyksestä joutuvan toivottomaan epäjärjestykseen, taas saa uutta rohkeutta ja voimaa. (Jatk.)

LINNUNRATA

Kirj. Z. Topelius. Suom. Aarni Kouta

Nyt sammutettu lamppu on, yö kirkas, hiljainen,
ja muistot menneet kangastuu nyt kaikki mielehen,
ja tarut lempeet liitävät kuin säteet tähtivyön,
ja riutuvasti, oudosti nyt sykkii ihmissyön.

Niin autuaasti hymyillen yön halki leimuaa
iäiset tähdet kuin ei ois maan päällä kuolemaa.
Kuuletko niiden kuiskehen? Ma tarun tiedän, sen
on oppinut ma tuikkeessa yön tähtitarhojen.

Etäällä asui ylkä tuo yön taivaan äärillä —
asunto immen aurinko ol' toinen, välkkyvä.
Ja Salami ja Zulamith he oli päällä maan,
ja korkeasti rakasti he täällä toisiaan.

He toinen toistaan lempineet jo oli ammoisin,
mut yö ja murhe, kuolema vei eroon kummankin.
Rauhassa kuolon sitten sai he siivet valkeat,
ja tuomittuina toisistaan he eross' asuivat.

Mut korkeuden kodissa he muisti lempeään.
Aurinkotaivaat loistavat ol heidän välillään,
välkehti vahvuus ääretön, ja tuike tyynen yön
välillä tuomituiden kuin vain viisaus Luojan työn.

Säteistä silloin Zulamith on kerran kaihoten
ruvennut siltaa laatimaan yön äärest' äärehen,
ruvennut neito solmimaan myös silloin siltaa on,
mi yhdistäisi aurinkoon yön toisen auringon.

Tuhannen vuotta uskossa niin tehneet ovat nuo;
rakentui linnunrata näin, yön tähtisilta tuo,
mi välkkyy halki vahvuuden ja liittää loistavat
yön ääret jälleen yhtehen ja taivaat korkeat.

Keruubit rientää kauhuissaan luo taivaan valtiaan:
„Oi Salami ja Zulamith tään teki uhmassaan."
Hymyili Luoja, kirkkaana yön ääret salamoi:
„En revi, mitä rakkaus mun maailmassain loi!"

Ja Salami ja Zulamith, he päättyessä työn
toistensa syliin syöksivät — ja heti helmaan yön
kohosi tähti kirkkahin kuin tuhatvuosien
murheiden jälkeen kukkimaan käy kaipuu sydämen.

Hellästi rakastanut ken maan päällä joskus on,
ja kalleimmastaan kuitenkin on käynyt erohon,
jos voimaa hällä luoda on päämaaliin sillat vain,
hän rakkautensa saavuttaa yön halki, maailmain.

PIIRTEITÄ VAPAAMUURARIUDEN HISTORIASTA SUOMESSA

II.

Saatuaan Englannista uutta virikettä ja uusia toimintamuotoja moderni Vapaamuurarius levisi nopeasti muihin sivistysmaihin. Suomeen se tuli Ruotsin kautta, ja koska Vapaamuurarius Suomessa on niin läheisessä yhteydessä ruotsinmaalaisen kanssa, ei voi edellistä ymmärtää, ellei ensin parilla sanalla koskettele tämän liikkeen vaiheita Ruotsissa.

Ensimmäinen tunnettu ruotsalainen vapaamuurari oli kenraalimajuri ja kuninkaallisen sotakollegion presidentti, ylimaaherra Axel Ericsson Wrede-Sparre. Hän oli v. 1731 vihitty Ranskassa Vapaamuurariksi, ja palattuaan Ruotsiin hän 13 p. tammikuuta 1735 perusti ensimmäisen ruotsalaisen vapaamuurarilooshin nimeltä „Gref Wrede-Sparres loge" (Kreivi Wrede-Sparren looshi). Tämä ensimmäinen looshi toimi vuoteen 1746 eli siis 11 vuotta.

Seuraava looshi perustettiin 2 p. tammikuuta 1752 Tukholmaan. Tätä P. Johannes-looshia, joka sai nimen „S:t Jean Auxiliaire", ja jonka perustaja oli kapteeni, kreivi Ernst Carlsson Posse, on senjälkeen pidetty ruotsalaisen Vapaamuurariuden äitilooshina, ja on sitä myös nimitetty Ruotsin Maalooshiksi.

Molemmat yllämainitut looshit olivat P. Johanneksen loosheja, mutta 30 p. marraskuuta 1756 perusti silloinen kanslisti Karl Fredrik Eckleff ulkomailta saamansa valtakirjan nojalla sekä kuuden skottlantilaisen veljen avulla P. Andreaslooshin nimeltä l'Innocente, ja joulupäivänä 1759 perusti hän ynnä 23 muuta vapaamuurariveljeä Tukholman Suurkapitulin. Kun sittemmin v. 1761 Ruotsin Suuri Maalooshi, jonka muodostivat virkamiehet ja valtuutetut kaikista ruotsalaisista hyväksytyistä loosheista, perustettiin, valittiin Eckleff siihen edustavaksi maasuurmestariksi, valtakunnan neuvos, kreivi Schefferin toimiessa maasuurmestarina.

Ensimmäisen suojelijansa Ruotsin Vapaamuurarius sai kuningas Adolf Fredrikistä, joka v. 1753 otti veljeskunnan suojelukseensa. Myöskin muut kuninkaallisen perheen huomatuimmista jäsenistä olivat liittyneet Vapaamuurariveljeskuntaan. Niinpä Södermanlannin herttua Kaarlesta tuli v. 1774, jolloin hänet korotettiin Suurkapitulin 7:een asteeseen, Eckleffin jälkeen kapitulin suurmestari. V. 1778 hän otti Ruotsin Vapaamuurariuden ylimmän johdon omiin käsiinsä, ja hänen ensimmäisiä tehtäviään oli muodostaa Ruotsista, joka tähän saakka oli kuulunut Vapaamuurarijärjestön VII:nteen provinssiin, oma itsenäinen provinssi, joka sai nimen: „Herramme Jeesuksen Kristuksen pyhän ja köyhän Temppeliritariston IX provinssi".

Kuten aikaisemmin olemme maininneet, löytyi Ruotsissa kahdenlaisia vapaamuurarilooshia: P. Johanneksen- ja P. Andreaksen loosheja. Edelliseen, joka on saanut nimensä Johannes Kastajasta, kuului kolme astetta: oppipojan-, ammattilaisen- ja mestarin asteet. Jälkimmäiseen, eli skottlantilaiseen looshiin, joka johtaa nimensä Jeesuksen Kristuksen samannimisestä opetuslapsesta, kuului myös 3 astetta nim. P. Andreaksen oppipoika ja -ammattilainen sekä P. Andreaksen „loistava" Mestari. Mutta näiden looshien yläpuolella oli Stuart-looshi eli Kapituli, jonka asteet olivat seuraavat: 7:s aste Stewardin veljet, 8:s aste Salomon uskotut veljet, 9:s aste P. Johanneksen uskotut veljet ja 10:s aste P. Andreaksen uskotut veljet. Jokaiseen näistä asteista liittyi vielä arvonimi loistava, korkeasti loistava tai loistavin.

III.

Suomeen Vapaamuurarius tuli v. 1756. Silloin perustettiin tänne P. Johannes-looshi St. Augustin, joka sai nimensä kenraalimajuri, sittemmin kenttämarsalkka Augustin Ehrensvärd'istä, Viaporin linnan luojasta. Looshin toiminta

ei kuitenkaan alkanut ennenkuin v. 1758 Turussa, jolloin sen ensimmäiseksi esimieheksi tuli ratsumestari sittemmin hovimarsalkka John Jennings. Kauvan kuitenkaan ei looshi saanut jatkaa keskeytymättä työtään Suomessa, sillä jo v. 1762 se pitää kokouksiaan Tukholmassa, jossa Jennings silloin oleskeli ottaen osaa valtiopäivien työhön. Seuraavana vuonna looshi kuitenkin jälleen muutettiin Suomeen, mutta ei enää Turkuun vaan Helsinkiin, jossa se Augustinuksen päivänä yllämainittuna vuonna piti ensimmäisen looshikokouksensa Suurmestarinsa, Uudenmaan- ja Hämeen läänien maaherran, vapaaherra Hans Henrik Boijen johdolla.

Kokouksiaan pitivät vapaamuurarit Helsingin kaupungin vanhan Raatihuoneen salissa. Tämän salin olivat kaupungin vanhemmat kokouksessaan 16 p. lokakuuta 1762 vapaaherra Boijen anomuksesta sekä pormestari Ignatiuksen ja raatimies Burtz'in suosituksesta luovuttaneet looshille kokoushuoneeksi 100:n kuparitaalarin suuruista vuotuista vuokraa vastaan. Mutta muistitieto kertoo muistakin Vapaamuurarien kokoontumispaikoista. Niinpä kerrotaan sillä paikalla, missä nykyinen Ritarihuone seisoo, aikaisemmin löytyneen vapaamuuraritalon, pienen, punaiseksi maalatun, yksikerroksisen puurakennuksen, joka aina suljettuine ikkunaluukkuineen teki salaperäisen vaikutuksen kaupungin kunnon asukkaihin ja herätti heidän rajatonta uteliaisuuttaan. Myöskin kokoontuivat Vapaamuurarit usein Koivusaarelle Kruununvuoren selällä, jossa he erään kalliopaaden ympärillä pitivät kokouksiaan, ja tätä saarta nimitettiin vielä kauvan sen jälkeen Vapaamuurarisaareksi.

Vuonna 1777 perustettiin Helsinkiin skottlantilainen P. Andreaksen looshi nimeltä Phoenix. Samanlainen oli jo aikaisemmin perustettu Tukholmaan, mutta kun se erinäisten syiden ja erimielisyyksien johdosta lopetti siellä toimintansa, muutettiin se Helsinkiin. Kuvauksen tästä saamme Ruotsin Maalooshin pöytäkirjasta 18 p:ltä huhtikuuta 1777. Siinä sanotaan m.m. „Päätettiin siirtää Tukholman skottlantilaisen Phoenix looshin jäsenet kahteen P. Andreaslooshiin L'Innocente ja Glindrande Stjernan. Sitäpaitsi ilmoitti puheenjohtaja, Herttua Kaarle, että jos olosuhteet Suomessa vaatisivat uuden looshin perustamista, niin se saisi ottaa nimekseen Phoenix, jotta nimi ei katoaisi Ruotsin Vapaamuurariudesta. Samaten tulisi uusi looshi perimään edellisen koristeet ja työkalut." Helsingin Phoenix-looshi mainitaan sittemmin Ruotsin Vapaamuurarikalenterissa skottlantilaisten P. Andreaksen looshien joukossa aina vuoteen 1809, jolloin looshi Ruotsin ja Suomen eron johdosta erosi Ruotsin Vapaamuurariudesta. Lopullisesti hajosi looshi 17 p. joulukuuta 1813, samana päivänä kuin aikaisemmin mainittu St. Augustin-looshikin.

Näyttää olleen aikomus perustaa Suomeen myös n.s. Stuart-looshi eli Kapituli. Ruotsin Maalooshin kokouksessa 23 p. tammikuuta 1778 Herttua Kaarle nimittäin julkaisi Turun Kapitulin perustamiskirjan. Siinä mainittiin, että yllämainittu Kapituli eli Stuart-looshi olisi Tukholman Suur' Kapitulin valvonnan alainen, mutta että se puolestaan valvoisi ja johtaisi kaikkia Suomessa työskenteleviä loosheja. Sen enempää ei Ruotsin Suuren Maalooshin arkisto tiedä Turun Kapitulista, mutta voidaan pitää varmana, että se joka tapauksessa toimi täällä ainakin jonkun aikaa.

Vapaamuurarius vaurastui Suomessa nopeasti saaden täällä paljon kannat-

tajia. Looshit tekivät ahkerasti työtä muurariperiaatteiden tunnetuksitekemiseksi, ja niiden jäsenluku kasvoi vuosi vuodelta; esim. P. Augustin-looshiin oli vuoteen 1809, jolloin se erosi Ruotsin vapaamuurariudesta, kuulunut yhteensä 460 jäsentä. Tämän johdosta päätti Herttua Kaarle antaa rakentaa ja vihkiä Helsinkiin uuden temppelin. Samalla kertaa hän määräsi myös „loistavimman veljen, pyhän veljestön tämän provinsin pohjoisen prioriaatin Magister templin, ja heraldiçus magnuksen sekä suur' Guardianin" veli Adolph Reuterholmin, vapaaherran, johtamaan ja valvomaan kaikkien Suomessa työskentelevien looshien toimintaa, ja hänelle myönnettiin virassaan samat oikeudet ja valtuudet kuin ne, mitkä Herttua Kaarle itse omisti.

Vaikkakin Vapaamurarius menestyi Suomessa harvinaisen hyvin, ei se kuitenkaan saavuttanut voittojaan taisteluitta ja vastarinnatta. Tosin tunnetaan hyvin vähän tällaisia vastalause-ilmaisuja, mutta sen verran niitäkin sentään on jäänyt jälkimaailmalle muistoksi, että voi luoda kuvan näiden vastalauseiden tarkoituksista. Seuraava esimerkki on otettu Porvoon Konsistorin pöytäkirjasta v. 1769, ja on se todistuksena siitä epäluulosta ja vastustuksesta, joka johtui siitä, että suuri osa Suomen papistoa oli liittynyt Vapaamuurariuteen. Pöytäkirja on suomennettuna näin kuuluva:

„V. 1769, maaliskuun 1 ja 2 p:nä laskettiin valtiopäiväehdokkaan vaalissa annetut äänet. Eri rovastikuntien edustajat olivat saapuvilla ilmoittaakseen tuloksista. Laskennan tulos oli, että Helsingin kirkkoherra Zachris Cajander sai useimmat äänet. Silloin teki lehtori, tri Borgström sen muistutuksen vaalia vastaan, että piispa Forthelius ei olisi ollut oikeutettu äänestämään Tuusulan rovastikunnassa Sipoon annexansa puolesta, ja vielä vähemmän antamaan äänensä kirkkoherra Cajanderille, joka, paitsi että hän oli naimisissa piispan sisarentyttären kanssa, vielä kuului tuohon vähän tunnettuun, mutta sitä enemmän huomiota ansaitsevaan vapaamuurariveljestöön, varsinkin nykyään, jolloin sen vaikutus lienee levinnyt myös pappissäätyyn."

Samassa kokouksessa laadittiin valtiopäiville kirjelmä. Tämän kirjelmän 7:s kohta käsittelee Vapaamuurariutta, ja pyytää Konsistori siinä nöyrimmästi kiinnittää pappissäädyn huomiota Vapaamuurariuteen, tuohon salaperäiseen seuraan, joka on saanut jalansijaa paikkakunnalla ja etenkin Helsingissä, ja varsinkin, koska osa papistoakin on liittynyt tähän seuraan, on asia ansaitseva sitä suurempaa huomiota. — — —

Vuonna 1753 olivat ruotsalaiset vapaamuurarit päättäneet prinsessa Sofia Albertinan syntymän johdosta perustaa laitoksen, jossa köyhille lapsille annettaisiin suojaa ja kasvatusta. Myöskin Suomessa päätettiin yhtyä hankkeeseen tämänlaisen laitoksen saamiseksi omaan maahan, kannatusyhdistys perustettiin, mutta vasta sitten, kun everstiluutnantti Hans Henrik Boije tuli Suomen Vapaamuurariuden ylimmäksi johtajaksi, sai asia parempaa vauhtia. Boije sai kuninkaan suostumuksen hommalle, ja hän pani toimeen rahankeräyksen, joka tuotti Tukholmassa 25,000 taalaria, Porvoon hiippakunnassa 13,000 taalaria, Helsingin vapaamuurareilta 6,000 taalaria j.n.e. — yhteensä 60,377 kuparitaalaria. Yhdessä kreivi Augustin Ehrensvärdin kanssa, joka jo aikaisemmin oli perustanut maatilalleen Brändössä lastenkodin, päätettiin rakentaa tähän tarkoitukseen sopiva rakennus kaupunkiin, mutta epäsuotuisat olosuhteet vai-

kuttivat sen, ettei suunnitelma koskaan toteutunut. Kuitenkin oli jo ehditty kertyneillä varoilla avustaa yli 30:a köyhää lasta.

Kerätty rahamäärä, joka siihen aikaan oli verrattain suuri, ja joka vielä korkojen kautta kasvoi, käytettiin sittemmin erinäisiin hyväntekeväisyystarkoituksiin. Niinpä osalla rahoista avustettiin sotilaiden lasten koulua Viaporissa, osaa käytettiin köyhien sotilaslapsien opetukseksi erinäisissä rykmenteissä j.n.e. Viimeiset tiedot näistä avustuksista antaa Ruotsin Maalooshin arkisto vuodelta 1788.

Vuonna 1803 lähetti kuningas Kustaa IV Adolf valtakunnan kaikille maaherroille kiertokirjeen, jossa hän määräsi, että kaikkien veljeskuntien, lukuunottamatta Vapaamuurari-Veljestöä, joka oli hänen erikoisen suojeluksensa alainen, oli lähetettävä vala- ja vastaanottokaavakkeensa sekä selostuksen seuran tarkoituksesta hänen tarkastettavakseen, uhalla, että veljestö muuten hajoitetaan. Tästä oli seurauksena, että suuri joukko veljeskuntia hajosi, mutta Vapaamuurarius jatkoi työtään sekä Ruotsissa että Suomessa, täällä vielä senkin jälkeen, kun nämä maat olivat eroitetut toisistaan. Kuitenkin vaikutti ero herpaisevasti suomalaisten looshien työhön, niin että ne viettivät lopulta sangen kituvaa elämään, kunnes keisari Nikolai I v. 1826 kokonaan kielsi ne valtakunnassaan ja Suomessa.

Syyt, jotka johtivat Vapaamuurariuden lakkauttamiseen, löydämme kirjelmästä, jonka ministerivaltiosihteerin virasto lähetti Turun yliopiston silloiselle varakanslerille, kreivi J. Fr. Aminoffille. Kirjelmässä huomautetaan ensin, että hänen Keis. Majest. tietoon on tullut, että valtakunnassa vielä toimii Vapaamuurarijärjestöjä y.m. salaisia seuroja, jotka jo „Korkeasti Autuas" H. K. M. Aleksanteri I elokuun 1:nä päivätyllä käskykirjeellään v. 1822 oli määrännyt lakkautettaviksi. Koska H. K. M:nsa on täysin tietoinen siitä, ettei kukaan niistä, jotka ovat kuuluneet mainittuihin veljestöihin, ole tehneet siitä ilmoitusta niiden sitoumusten perustalla, johon „Korkeimmin Yllämainittu Armollinen käskykirje" on heitä velvoittanut, ja koska sellainen laiminlyönti näyttää tarkoittavan mainitujen seurojen salaamista, niin on H. M. Keisari nähnyt hyväksi uudistaa yllämainitun käskykirjeen, ja on tämä, Hänen valtion turvallisuutta tarkoittava määräyksensä ulotettava kaikkiin Hänen valtansa alle kuuluviin maihin, siis myös Suomeen, jota varten Hän erikoisessa Armossaan määrää

1:o että Vapaamuuri- y.m. salaiset veljestöt, sikäli kuin sellaisia löytyy Suomessa, on suljettava ja lakkautettava, ja ettei tulevaisuudessa sellaisia seuroja saa maahan perustaa,

2:o että jokaisen suomalaisen sotilas- ja siviilivirkamiehen on annettava omakätinen sitoumus siitä, ettei hän tämän jälkeen liity mihinkään Vapaamuurari- tai muuhun salaiseen järjestöön, ja että hän tarkoin merkitsee yllämainittuun sitoumukseen onko hän senjälkeen, kun maa on liitetty Venäjän valtakuntaan, kuulunut mihinkään salaiseen järjestöön, ja jos niin on laita, seuran nimi ja sen tarkoitusperät sekä myös keinot, joita on käytetty tai aijottu käyttää näiden tarkoitusperien saavuttamiseksi. — — —

Ylläolevan käskykirjeen mukaisesti lähettivät hovioikeudet alaisilleen virastoille kiertokirjeen, joka sisälsi käskyn Vapaamuurariveljestön lakkauttamisesta

sekä kaavakkeita, joissa kukin sitoutui noudattamaan annettua määräystä. Kiertokirje löytyy Suomen Asetuskokoelmassa v:lta 1825—29 siv. 115 ss.

Sitoumus, jonka Turun yliopiston varakansleri, kreivi Aminoff antoi, kuuluu suomennettuna:

„Minä allekirjoittanut tunnustan, että minut on 50 vuotta sitten otettu jäseneksi Ruotsin suureen Vapaamuurarilooshiin Tukholmassa, joka oli Ruotsin kuninkaan korkean suojeluksen alainen, ja jota hän usein kunnioitti läsnäolollaan, sekä jonka tarkoituksena oli kristillisten-, yhteiskunnallisten- ja alamaisellisten hyveiden harjoittaminen; minä olen kuulunut erääseen, jo aikoja sitten lakanneeseen kaunokirjalliseen seuraan nimeltä Utile Dulce; olen kuulunut Colding-veljestöön, jonka perustaja oli Södermanlannin herttua Kaarle, sittemmin kuningas Kaarle XIII; olen kuulunut Innocençe-veljestöön; mutta sitten kun minusta on tullut H. M. Venäjän Keisarin alamainen, en ole ottanut osaa mihinkään Vapaamuurarilooshiin tai muuhun salaiseen järjestöön enkä myös pitänyt yhteyttä minkään sellaisen kanssa, ja lupaan H. K. M:nsa Armollisen määräyksen johdosta, etten tästä lähin enkä tulevaisuudessa tule kuulumaan yllämainittuihin tai toisiin loosheihin joko Suomessa tai sen rajojen ulkopuolella."

Tähän loppuu vapaamurariliikkeen ensimmäinen jakso Suomessa, mutta aivan pieni ei sen vaikutus ollut sinä 70-vuotiskautena, jonka se sai vaikuttaa. Vaikka itse liike v. 1826 sai surmansa, ei sen vaikutus silti lakannut, itse aate eli polvesta polveen maaperää muokaten, niin että kun Vapaamuurarius lähes sata vuotta myöhemmin jälleen löysi tiensä Suomeen, ei se tullut vieraaseen maahan, vaan maahan, jossa sen tuloa oli kauvan itsetiedottomastikin kaivattu, jossa se heti sai hämmästyttävän paljon kannattajia. Manalle menneet Vapaamuurariveljemme olivat tuolta puolen johtaneet mieliä siihen.

Apulähteet: K. G. Leinberg: Bidrag till Frimureriets i Finland historia.
August Horneffer: Die Freimaurerei.

KAIN

1.
VELJENSURMAAJA.

On päivänpaiste. Auringossa kulkee sysisynkkä Kain.
Hän hetki hetken jälkeen taakseen katsoo kavahtain,
ja vaikeroi: „Ah, oispa yö nyt vain!"
On säteet auringon kuin nuhdesaarna,
niin turvatoin hän on kuin kuohuissa on kaarna.
Kun linnut laulaa, pistää sydämeen,
kun kukat lemuaa ja loistaa, hän vaipuu kasvoilleen
ja otsan painaa merkityn hän maahan.
Ah! Jospa pääsis näkymättömäksi!
Ei olis olemassa ollenkaan!
Ei olla voi, kun synnin merkitsemä on.

Kain surmas parahimman rinnassaan,
hän surmas Abel-veljen sanoin, ajatuksillaan.
Ah! jalompi ois ollut miekan äkkipistos!
Ei koskaan sanojansa sanomattomiksi saa,
ne kuolinkidutusta on niin pitkää, kauheaa!
— Ei osa hälle tästä liian kova. —
Ja vaikka anteeksiantamuksen sais,
niin ajatukset tyhjinä ei palajais.
Hän surmas veljen.
Veli vaikkei syytä, veljen tuska tuomitsee.
Kain ijät kaiket langennutta itseänsä pakenee.

2.

PAKOLAINEN

„On suuri syntini, en sitä kantaa voi,"
— näin Jumalansa eessä Kain nyt vaikeroi —,
„ken minut kohtaa, näkee murhaajan,
hän miekanpiston syöksee mulle rintahan."
Mä pakenen, ei kurja itseni mua enää voittaa saa,
mä kätkeyn, mä riennän maailman äärten taa.
Ja mykäksi mä suuni puserran,
ei ääni kuulua saa enää herjaajan,
nyt sanat kylmät, kovat kuolleet on
sun kanssas Kain, sä veljes surmaaja, sä onneton!

Ei niin — „Ei Kainia nyt satuttaa saa kenkään",
ei lapsikaan, ei puhtain, syyttöminkään,
— näin ääni Jumalan, kuin äidin ääni, ääni rakastajan soi.
Ken langennutta itseänsä pakenee,
ken itseänsä syyttää, tuomitsee,
ei syyttäjätä hällä ole ollenkaan,
hän rangaistusta itse kantaa povessaan.
Kain! Sinut merkitsen: sä olet lapseni,
jos surun lapsi lienet, sitä rakkaampi,
ei kättään sua vastaan kukaan nosta,
ei erhettäsi sulle ihmiskäsi kosta.
Sä olet merkitsemä Jumalan,
Kain, pakolainen, synnin, kiusaajan.

MOZART MUURARINA

Vapaamuurarijärjestön historia Itävallassa on ollut monenlaisten vaiheitten alaisena. Ensimmäinen looshi, Kolmen tähden looshi, perustettiin Praagissa v. 1726. Sen johtaja, kreivi de Spork, joutui heti klerikaalisten vihollistensa vainon alaiseksi ja häntä vastaan nostettiin oikeusjuttu, joka kesti vuosikausia, kunnes sen sai päätetyksi Lothringin herttua, sitten keisari Frans I. Hän oli itse muurari ja oli vihitty Haagissa v. 1731. — Vuonna 1736 kielsi keisari Kaarle VII käskykirjalla järjestön toiminnan itävaltalaisissa Alankomaissa, mutta itse Itävaltaan ei käsky ulottonut, koska suuret joukot vallassaolevia henkilöitä Wienissä suojeli tätä ammattikuntaa. Paavi Klemens XII kielsi niinikään „In Eminenti"-nimisellä käskykirjalla kaikki looshikokokoukset roomalaiskatolisissa maissa. Tätä yhtä vähän kuin paavi Benediktus XIV:nnen v. 7511 julkaisemaa kirjaa, ei ensinkään otettu huomioon, Kaikki tämä johtui Frans I:n vaikutusvallasta. Mutta kun Maria Teresia v. 1740 tuli hänen hallituskumppanikseen, joutui kuitenkin koko järjestön olemassaolo vaaraan. Keisari, joka itse oli perustanut „Zu den drei Kanonen"-nimisen looshin, sai senjälkeen käyttää kaiken valtansa estääkseen järjestön hävittämistä. Koko hovi oli silloin klerikaalismielistä ja keisarinna vastusti järjestöä. Pappien vaikutuksesta toimivat hovinaiset kiihoittajina järjestöä vastaan. Kerrotaan joidenkin miehiksi pukeutuneina tunkeutuneen loosheihin, mutta kun heidät huomattiin ja ajettiin pois kokouksesta, lisäsi se vain heidän vihaansa. Sanotaan, että keisarinna kerran itse pakolla pääsi erääseen looshiin, mutta kääntyi pois, kun ei nähnyt siellä ainoatakaan naista. Tähän tapaukseen viittaa Mozart „Taikahuilussaan".

Asiat kärjistyivät pahimmilleen, kun keisarinna antoi piirittää puolisonsa looshin „Zu den drei Kanonen" ja panetti vankeuteen 18 korkeata vapaamuuraria. Tämän toimenpiteen karkeus aiheutti luonnollisen vastavaikutuksen. Historia ei mainitse, mitä Frans I sanoi mustasukkaiselle puolisolleen, mutta todennäköisesti Maria Teresia huomasi erehdyksensä, sillä seuraavan kahden-

kymmenen vuoden aikana saivat Wienin looshit olla rauhassa. Joosef II niinikään suojeli järjestöä kaikkia vihollisia vastaan. Hänen aikanaan v. 1784 kokoontuivat Itävallan 45:n looshin edustajat Wieniin, jossa he valitsivat kreivi Dietrichsteinin ensimmäiseksi Suur-Mestarikseen.

Wienissä oli kahdeksan looshia, joista tärkein oli „Zur Wahren Eintracht", Ignace von Born'in perustama v. 1780. Hän oli etevä tiedemies ja hänen aikanaan kehittyi tämä looshi malliksi muille. Siihen kuului Mozartkin.

Mozart vihittiin vapaamuurariksi syksyllä v. 1784 ja mainitaan hänen äitilooshikseen „Zur Wohltätigkeit"-niminen looshi. Toisinaan mainitaan siksi toinen, „Zur Neugekrönten Hoffnung"-niminen, mutta tämä epämääräisyys riippuu siitä, että kun v. 1785 Wienin loosheille annettiin käsky yhdistyä, liittyi kolme looshia, niiden joukossa „Zru Wohltätigkeit" edellämainitun nimen alle. Wiholliset sanoivat tämän looshin jäsenien olevan pelkkiä tyhjäntoimittajia ja vallankumouksellisia, jonka väitteen kumoamiseksi on kerrottu sen v. 1788 jäseniensä joukkoon lukeneen yhden hallitsevan prinssin, 93 aatelismiestä, sitäpaitsi lähetystöjen jäseniä, virkamiehiä ja upseereja. Sen kirjasto käsitti 2,000 nidosta ja sen suuressa laboratoriossa pidettiin julkisia luentoja. Sen jäseniä olivat myöskin Giesecke ja Schikaneder, joiden nimet mainitaan „Taikahuilun" libretton kirjoittajina:

Mozartin tärkeimmät muurariteokset olivat:

I. „Die Gesellenreise", muurarilaulu, sävelletty maaliskuun 26 p:nä 1785.

II ja III. „Looshin avaaminen ja sulkeminen", joka luultavasti sävellettiin „Zur Neugekrönten Hoffnung"-looshin ensimmäiseen kokoukseen.

IV. „Muurari-ilo"-niminen kantaatti tenoorille ja kuorolle, esitetty huhtikuun 20 päivänä 1785. Se sävellettiin von Born'in kunniaksi, „Zur Wahren Eintracht"-looshin kokoukseen.

V. „Muurarikantaatti", jonka kerrotaan Schikanederin kirjoittaneen jonkun muuraritemppelin vihkiäisiin marraskuun 15 p:nä.

VI. „Die ihr des unermesslichen Weltalls Schöpfer ehrt"-niminen kantaatti.

VII. „Muurarien surumusiikkia", joka sävellettiin Georg Mecklenburg-Strelitzin ja prinssi Franz Esterhazyn kuoleman johdosta.

VIII. „Taikahuilu".

IX. Kokoelma saksankielisiä muurarilauluja, jotka nyt säilytetään British Museum'issa.

Suurelle yleisölle on tunnetuin „Taikahuilu". Libretton pohjana on käytetty erästä Abbé Terrason'in julkaisemaa „Sethos"-nimistä kirjaa, joka kuvaa egyptiläisen Sethos-nimisen prinssin vihkimistä Egyptin mysterioihin. Sarastron rukous Isikselle ja Osirikselle on sanamukaisesti siitä lainattu. Ne viittaukset, mitkä librettossa, joka lienee Schikanederin, Giesecken ja Mozartin yhteistyötä, johtavat senaikaiseen muurariuteen, innostuttivat Mozartia niin, että hän koko sydämellään ja sielullaan ryhtyi tässä sävellyksessään julistamaan muurariuden kunniaa. Siihen aikaan oli Wienin muuraripiireissä vallalla se käsitys, että muurarius johti alkuperänsä vanhoista egyptiläisistä mysterioista, vaikkakin myöhemmät ja laajemmat näköalat ovat osoittaneet, kuten etevimmät vapaamuurarit todistavat, että vapaamuurarimysteriot ovat vanhoja egyptiläisiä suunnattomasti paljon vanhemmat. Joka tapauksessa oli egypti-

läisen koulun vaikutus siihen aikaan hyvin voimakas, jonka tähden Mozart sitä suuremmalla innolla syventyi työhönsä.

„Taikahuilu" esitettiin ensi kerran syyskuun 30 p:nä 1791. Aluksi se ei herättänyt erikoista huomiota, mutta vähitellen voitti se sen suosion, jota ei se senjälkeen koskaan ole kadottanut.

Musikaalisena teoksena on sitä aina pidetty mahtavana taiteen luomana ja Goetheen, joka itsekin oli vapaamuurari, vaikutti se niin voimakkaasti, että hän itse toivoi saavansa aikaan jotain samankaltaista. Mutta kun ei hänen tielleen sattunut muurarisäveltäjää, täytyi hänen jättää tuumansa, jonka jälkeen hän käytti aiheensa toisissa teoksissaan. Huomautamme, että sinä aikana, jolloin Goethe johti Weimarin teatteria, esitettiin „Taikahuilu" 82 kertaa.

Mozart kuoli samana vuonna joulukuun 5 päivänä 36 vuoden ikäisenä ja haudattiin seuraavana päivänä köyhäin hautausmaalle. Koska silloin satoi ankarasti, kääntyivät ne harvat ystävät, jotka olivat häntä saattamassa takaisin, ja niin jäi hän yksin viimeiselle matkalleen. Sittemmin kuljetettiin kyllä hänen ruumiinsa syntymäkaupunkiin Salzburgiin, jossa sille osoitettiin asianmukaista kunnioitusta. Surullista on kuitenkin, että hän, yksi maailman suurimmista säveltäjistä ja vapaamuurareista, kuoli hyljättynä ja köyhänä. Voimme kuitenkin syvemmältä katsoen iloita, että S. M. A. käski N. Vp:nsä, — Kuoleman, kutsua Mozartin työstä virkistykseen, ennenkuin Hän tutkimattomien lakiensa nojalla käski V. Vp:nsä sulkemaan Itävallan looshit 50 vuoden ajaksi.

Mozartin ei tarvinnut maan päällä nähdä sitä, mikä hänelle olisi tuottanut suurta surua, sen tähden pimittämistä, joka oli antanut valoa hänen elämälleen. Sillä tasolla, jolle hän nousi, kykeni hän selvemmin ymmärtämään S. M. A:n salaperäisiä teitä. Siellä tapasi hän pian taas entiset työtoverinsa ja kuka tietää, kuinka paljon riippui heidän vaikutuksestaan, että V. M:n valo uudestaan voitti pimeyden Itävallassa. Ainakin olivat he hengessä läsnä, kun Vapaamuurarijärjestö uudestaan v. 1848 nousi haudasta, jonne se kuvaannollisesti puhuen oli astunut v. 1794.

(Tiedot „CO-Mason"-lehdestä.)

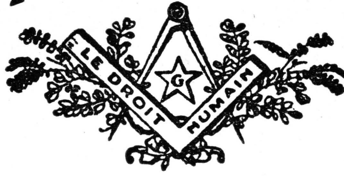
JÄRJESTÖN TYÖMAALTA

Korkeimman Neuvoston Skandinavian Edustajan K... L... V... Selbyn hopeahääpäivänä lokakuun 23 p:nä ojensivat Skandinavian maiden, Tanskan, Norjan, Ruotsin, Suomen ja Islannin aluemestarit edustamiensa looshien puolesta hänelle kunniatervehdyksen L... V... Neovin kautta. S. Y. V. J:n perustamispäivänä lokakuun 6:na lähettivät norjalaiset veljemme onnittelusähkösanoman L... V... Zadigin kautta.

HELSINGISSÄ 1921 KESKUSKIRJAPAINO OY.

Keskuskirjapaino Oy.

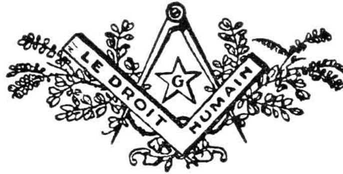
YHTEIS-
VAPAAMUURARI

N:o 3 JOULUKUU 1921

YHTEIS-

VAPAAMUURARI

TOIMITUS:

KYLLIKKI IGNATIUS (*Päätoimittaja*) — *R. CANDOLIN* (*Toim.-sihteeri*)

JUSSI SNELLMAN — *LAINA BRUMMERT*

EDWIN LARSSON

SISÄLLYSLUETTELO

JOULUKUU 1921 N:o 3

TILAUSHINTA

Tilauksia otetaan ainoastaan kokovuodelle ja on hinta kustantajalta suoraan tai asiamiehiltä tilattaessa Smk. 30: —, ulkomaille dollaria 1: —. Tilausvuosi käsittää ajan lokakuu 1921—syyskuu 1922. — Postitoimistot sitävastoin ottavat ainoastaan neljännesvuositilauksia 9: — mkan hinnalla, mutta samalla kertaa voidaan tilata useammaksikin vuosineljännekseksi eteenpäin.

KIRJEENVAIHTO

osoitettakoon seuraavasti:

Yhteis-Vapaamuurarijärjestöä koskevissa asioissa

Rouva Kyllikki Ignatius, Helsinki, Armfeltintie 2.

Aikakauslehden ja kirjojen tilauksissa sekä muissa kustannusliikettä koskevissa asioissa

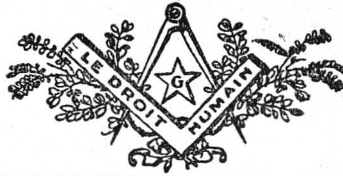
Viisaustieteellinen Kustannusliike, Helsinki.

ELLEN BILLE-BRAHE-SELBY

SUOMEN YHTEIS-VAPAAMUURARIJÄRJESTÖN PERUSTAJA

YHTEIS-
VAPAAMUURARI

JOULUKUU 1921 - N:o 3

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" – *Oskar Leschhorn*

JOULULAULU

On pitkä yö. —
Yön yllä välkkyy valovyö.
Maa! Tiedätkö, sua mikä ottaa nyt:
On Betlehemin tähti jälleen syntynyt.

Nyt auliisti
tuo kulta, pyhä savu, mirhami,
tuo puhtain kulta: rakkaus sydämen;
tuo rukoukset: myrha: itses, uhraten —

tuo seimelle,
ne kaikki kanna seimen lapselle!
Ah sydän! Tunnetko, sun mikä valtaa nyt:
On seimen lapsi sisimmässäs syntynyt.

On pitkä yö,
vaan sielussani loistaa tähtein vyö!
Ei koskaan sammu ihmevalo tuo,
mi ihmislapsen johtaa seimen luo.

— — — —

YKSILÖ — KANSA — IHMISKUNTA

Se tunne, joka mahtavana voimana on kulkenut aikakausien läpi ihmissydämissä on ihmisen rakkaus lapseensa. Se on se luonnollinen vaisto, joka huomataan jo eläimissä. Mutta päinvastoin kuin eläin, joka jo muutaman kuukauden kuluttua kadottaa äidinrakkautensa, työntäen kuonollaan lapsensa kehittyneenä oliona maailmaan tuntematta mitään kiintymystä tähän itsensä muotoiseen ja oman asteensa kehityksen saavuttaneeseen olioon, ei ihmisen kiintymys lapseensa koskaan lopu. Ihminen on saanut ikuisen rakkauden kipinän yksilöityneeseen sieluunsa, ja tätä rakkautta hän osoittaa kaikista ensimmäiseksi sitä oliota kohtaan, jolle hän on antanut muodon. Eipä edes alkuperäiselläkään asteella olevain vanhempain rakkaus pysähdy vain lastensa avuttominaolemisen ikään; huolehtiva, suojeleva, hellivä tunne kytee karkeankin pinnan alla koko elämän ajan huolimatta erimielisyyksistä, riidasta jopa vihastakin. Ja kuta suurempana ja anteeksiantavampana se leimuaa, sitä kehittyneempi ihmisen henkinen elämä on. Näin alkaa kulku sen Jumalkipinän alkuperää kohti, joka kipinä juuri eroittaa ihmisen eläimestä.

Seuratkaamme hetken tuota kehitystä, jolloin sydämissämme uinuva rakkauskipinä laajenee ja kutsukaamme sen ensimmäistä ulospäinilmenemistä: äidinrakkaudeksi.

Alkuperäisellä asteella oleva yksilö muodostaa yksinään sen minän, jonka ympärillä hänen ajatuselämänsä kiertää. Tuollainen itsekäs rakkaus on kaikkivoipana hänen sielunelämässään. Kun tällainen yksilö sukupuolivaiston vetämänä yhtyy toiseen yksilöön, laajenee jo silloin sielunelämään tunnepuoli, ja kun syntyy perhe, on se osa entistä itsekästä rakkautta muuttunut epäitsekkääksi lähinpiä omaisiaan kohtaan. Kaiken ulkopuolisen se työntää jyrkästi tämän piirinsä sisältä. — Jokapäiväisen elämän kärsimykset tulevat jokaisen yksilön osaksi, tahtoipa se niitä tai ei. Jumala-kipinä ihmisen sisällä ei tyydy olemaan aina samanlaisena, uinuvana, se kaipaa alkuperäänsä. Siitä johtuu se ihmeellinen, salaperäinen kaipuu, joka jokaisella ihmisellä on, kaipuu parempaan, ikuiseen, totuuteen. Kun ihmisessä tämä sisäinen kaipuu herää, silloin jokapäiväiset kärsimykset kasvavat ja itsekäs rakkaus saa kovia kolahduksia. Äidinrakkauden tunne ihmisen sisässä alkaa laajentaa rakkauspiiriänsä, alkaa kohdistaa suojelevaa tunnettaan jo muitakin, kuin omaa perhettään kohtaan. Niinpä löytyy ihmisiä, jotka ovat hyvin sukurakkaita.

Sellainen voi olla hyvin kaunista, se voi voimakkaana siveellisenä voimana auttaa heikkoja luonteita. Ja ihminen, jonka itsekkäisyys on laajentunut koko suvun edun vaalimiseen on hyödyllisempi yhteiskunnalle kuin se, jonka huolenpito ja hellyys kohdistuu vain omaan perheeseen. Mutta se on etäällä siitä alkuperäisen rakkauden äidillisyydestä, joka pyrkii vielä kauemmas. Koivu, joka itkee ja valittaa rannalla, kuten Kalevalassa lauletaan, ei vielä ole päässyt elämäntehtäväänsä ja oikeuksiinsa. Ihmisen sisäinen jumalankaipuu on vielä ymmärtämättä. Sitä ei tyydytetä sillä, että intohimoja tyydytetään; päinvastoin se vain kasvaa intohimojen huumauksessa. Se tulee niin voimakkaaksi, että yksilö keskellä aineellisen elämän huvituksia yht'äkkiä herää huomaamaan niiden arvottomuuden ja tyhjyyden. Hän alkaa aavistaa olemassaolonsa tarkoitusta, ja hän saa uusia

harrastuksia ja uusia aatteita. Hän eroaa joukkosieluisuudesta, jonka päämäärä oli omien aineellisten etujen silmällä pitäminen ja niiden hankkiminen. Kärsimykset herättävät hänet henkisten asioiden harrastamiseen. Ihmisen rakkauden-kipinä hänen sisässään alkaa ponnistaa itselleen väljempää tilaa kehittyäkseen ja lähentyäkseen kaipuunsa määrää.

Ihminen alkaa laajentaa rakkauspiiriänsä ulkopuolella oleviin. Huomatessaan ympärillään muitakin samanlaisia, saman innostuksen valtaamia ihmisiä, hän lyöttäytyy heihin. Häntä ei enää kannusta vain aineellisten etujen hankkiminen, hän huomaa, että hänellä on uusia henkisiä velvollisuuksia omaisiaan ja ympärillä oleviaan kohtaan.

Jokapäiväisten kärsimysten koulussa hiotaan kaikkia luonteita ja kotielämässä hiotuminen on kaikista tärkeintä. Ihminen voi ulkopuolella kotiansa säilyttää näennäisesti tasapainonsa, voi olla kärsivällinen, hyvä ja jalo — kotona ulkomaailman sitoma kahle katoaa, ja luonteet paljastuvat pikkuasioiden neulanpistoissa sellaisina kuin ne ovat, ilman teennäisyyttä ja kahletta. Yksilö, joka on tullut tietoiseksi olemassaolonsa tarkoituksesta, huomaa päämäärän kaiken takana ja hänen rakkautensa tulee anteeksiantavaiseksi. Hän näkee selvemmin velvollisuutensa ympärillä olevia kohtaan, velvollisuudet, joiden täyttämiseksi tarvitaan sitä ensimmäistä tunnetta, jota ihminen lapseensa kohdistaa, epäitsekästä anteeksiantoa ja ymmärtämystä — kukapa ei sitä elämässään kaipaisi!

Kun ihmiselle selvisi oma sisäinen Jumala-kaipuunsa tuli hän tietoiseksi olemassaolostaan sieluna. Nyt tulee hän itsenäiseksi ajatusmaailmassaan, toimissaan ja tehtävissään. Hän huomaa, ettei se, että hän koettaa ymmärtää vain ympärillä-oleviaan, riitä, hänelle selviää, että hän on yksi jäsen samasta yhteiskunnasta ja samasta kansasta. Hän huomaa velvollisuutensa kansaansa kohtaan olevan henkistä laatua. Hän alkaa nyt taistella kansansa ihanteen puolesta ja innostaa toisiakin samaan taisteluun. Mutta omassa sisimmässään ihminen tuntee kuitenkin ihanteen-kaipuunsa vain suurenevan. Persoonallisen minänsä kärsimien katkerien kolahdusten opettamana on hänen vain laajennettava rakkauspiiriänsä ja hänelle alkaa selvitä *veljeyden* suuri salaisuus. Veljeys ei sovi materialistisen maailmankatsomuksen keppihevoseksi, sillä sen alku on henkinen, sen voima on siinä ikuisen Rakkauden kipinässä, joka on sieluumme kätketty. Yksilö joka alkaa veljeyttä käsittää, huomaa että pikkumaisuus, suvaitsemattomuus, kiihkoilu ja ennakkoluulot eivät ole oikeita henkisten aatteiden edistämisaseita. Niin kansallinen fanatismi kuin uskonnollinen lahkolaisuuskin paljastavat valheellisuutensa pyhän veljeyden-tunteen kirkkaassa valossa. Molemmat lietsovat vihamielisyyttä ja katkeruutta ihmisten sydämiin kukin omalla tavallaan. Kiihkoilu kansan ja kielen puolesta tekee ihmiset epähienoiksi, röyhkeiksi ja loukkaaviksi. Lahkolaisuus jakaa ihmiset jumalanlapsiin ja jumalattomiin, pelastettuihin ja syntisiin ja langettaa totuuden-etsijä-sielulle tuomionsa: *Jumalan kieltäjä.*

Totuuden-etsijä ihminen huomaa, että hän, ollen osa siitä kansasta jonka menestyminen ja hyvinvointi on hänen sydämellään, on myös osa suuresta, kansojen muodostamasta ihmis-perheestä. Ja siinä määrin kuin hän kasvattaa itsessään oikeuden tuntoa ja totuudenrakkautta, siinä määrin kuin hyveellisyys ohjaa hänen tahtonsa ilmaisuja, siinä määrin rikastuttaa hän oman kansansa henkistä ja siveellistä voimaa ja samalla ihmiskunnan. Kansan henkisen tason ko-

hoaminen riippuu siis sen kansan muodostavien yksilöiden moraalisesta voimasta ja älystä. Kun yksilöiden moraali ja henkinen äly kasvaa, silloin kohoaa kansan henkinen taso. — Nyt yksilö ikäänkuin palaa takaisin velvollisuuteensa kansaansa kohtaan. Nyt hän tietää sen päämäärän ja tarkoituksen, joka jokaisella kansalla on: kehitys. Ja hänen aseensa palvella kansaansa ja isänmaataan ovat toisellaiset kuin ennen. Pyhä veljeyden tunne elähdyttää häntä ja ohjaa hänen toimiansa, ja hän huomaa, että yksilön, tahtoessaan auttaa kansansa kehitystä, tulee vaatia itseltään kaikista enin: „Mitä te tahdotte että ihmiset teille tekisivät, se tehkää te heille." Onko koskaan selvemmin määritelty velvollisuutemme kaikkia kohtaan elämässä. Ottamalla nuo sanat käytäntöön elämässämme pelvelemme parhaiten yksilöinä ja kansoina Häntä, joka on ihmiskunnan henkinen keskus, ja jonka valosta juuri olemme saaneet sieluumme sen kipinän, joka ikuisena totuuden-kaipuuna kannustaa meitä. — Totuuden-etsijän eteen aukenee nyt huimaavia korkeuksia Jumala-syntyisen sielunsa noustavaksi, epäitsekäs, anteeksiantava rakkaus matkasauvanaan. Hän huomaa olevansa rakentajana, siinä tehtävässä, jossa Suuri Maailman Arkkitehti on rakennussuunnitelman laatijana. Se suunnitelma on ihmiskunnan kehitys. — Juuri tässä rakennustyössä vapaamuurarit tahtovat olla osallisina, jossa ikuinen Rakkaus on Arkkitehtinä ja Veljeys sinä muurisavena, joka yksin on mahdollinen liittämään yhteen kahta erilaista ihmistä, kahta erilaista kiveä sen suuren temppelin rakennuksessa, joka on ihmiskunta. Mutta kuten aina rakennustyössä ovat itse kivet ensin muodostettavat, niin että ne sopivat rakennuksen suunnitelmaan, samoin on vapaamuurarin muodostaminen oma luonteensa sopivaksi osaksi ihmiskunnasta. Sisimmässämme oleva Jumala-kaipuu pakoittaa meitäkin laajentamaan rakkauspiiriämme ja yhä enemmän, hiomaan kiveämme sitä tempeliä varten, joka nousee vasaran paukkeen kuulumatta Suuren Maailman Arkkitehdin suunnitelman mukaisesti. *L. B.*

ASKEL ETEENPÄIN

Syyskuun 21 p:vä 1921 hyväksyivät Ranskan Suur-Orientin edustajat vuosikokouksessaan Pariisissa 188 äänellä 144 ääntä vastaan seuraavan päätöksen:

„Ranskan Suur-Orientin edustajakokous kutsuu järjestönsä Neuvoston (Suur-Upseerit) ryhtymään säännölliseen yhteyteen Yhteis-Vapaamuurarijärjestön kanssa, jonka toimenpiteen seurauksena tulee olemaan Suur-Orientin jäsenten oikeus ottaa osaa mainitun järjestön toimintaan.

On päätetty, että koska nykyiset työtapamme eivät myönnä naisille pääsyä loosheihimme, on ainoastaan Yhteis-Vapaamuurarijärjestön miespuolisilla jäsenillä lupa vierailla loosheissamme."

„The American Co-Mason" lokakuussa 1921.

Usko on ainoata todellista viisautta, toivo on voimaa, ja rakkaus on kauneutta.

ALBERT PIKE

Ylevämielinen ihminen löytää totuuden kaikissa uskonnoissa; ahdasmielinen näkee vain missä ne eroavat toisistaan.

(KIINALAINEN SANANLASKU)

CRATA REPOA

eli vihkimykset egyptiläisten pappien vanhaan, salaiseen järjestöön.

(Suom. saksal. v. 1785 ilmest. kirjasesta.)

Alkuvalmistukset vihkimykseen Crata Repoaan.

Jos jollakin oli halua liittyä *Crata Repoa* järjestöön, oli hänen ensin hankittava joltakin aikaisemmin vihityltä erikoinen suositus sitä varten.

Tällaisen antoi tavallisesti kuningas itse papeille osoitetulla kirjelmällä.

Mutta papit lähettivät hänet ensin *Heliopolista Memphikseen* opettajien luo; *Memphistä* hänet osoitettiin *Thebeen.*[1])

Vihdoin hänet ympärileikattiin.[2])

Heti sen jälkeen kiellettiin häneltä eräät ruokalajit,[3]) eikä hän saanut enää juoda viiniä, ennenkuin hän korkeammalla asteella vain erikoistapauksissa sai luvan siihen.

Sitten tuli hänen viettää useita kuukausia vangitun tavoin maanalaisessa luolassa ajatuksiinsa sulkeutuneena. Hän sai luvan kirjoittaa muistiin ajatuksensa, jotka sittemmin tarkoin tutkittiin, sillä niiden avulla opittiin tuntemaan uuden jäsenen ymmärtämiskyky.

Tämän jälkeen hänet vietiin Hermespatsailla koristettuun ja siveyskäskyillä varustettuun käytävään; nämä hänen oli opittava ulkoa.[4])

Niin pian kun hän oli ne oppinut ulkoa, tuli *Themosphores*[5]) hänen luokseen. Hänellä oli kädessään vahva ruoska, jolla hän pidätti roskajoukkoa *Epäpyhien Portin* ulkopuolella. Tämän portin kautta vei hän vihittävän.

Hänen silmänsä peitettiin ja hänen kätensä sidottiin vahvoilla liimatuilla nauhoilla.

ENSIMMÄINEN ASTE.

Pastophoris eli *oppilas,* jonka tehtävänä oli *Ihmisten portille* vievän sisäänkäytävän oven vartiointi.

Niin pian kun oppilas oli valmistettu luolassa, tarttui *Themosphores* hänen käteensä[6]) ja vei hänet Ihmisten Portille.

Saapuessaan sen luo *Themosphores* löi olalle vanhempaa *Pastophorista,* joka oli asetettu vartioimaan ovea. Tämä ilmoitti heti oppilaan koputtamalla ovelle.[7])

Sitten kun hän oli vastannut muutamiin, hänelle tehttyihin kysymyksiin, *Ihmisten Portti* avautui päästääkseen sisään vihittävän.

---

1) Porphyrius de vita Pythagorae.
2) Herodotos Lib. 2. Clemens Alex. Stromat. 1.
3) Nimittäin palkohedelmät ja kala.
4) Iamblychus de Mysteriis. Pausanias Lib. I kertoo, että sellaisia löytyi eräissä Theben lähellä olevissa maanalaisissa käytävissä.
5) Opastaja.
6) Apuleius de Metam Lib. XI.
7) Eräässä egyptiläisessä pylväässä on tämä kohtaus kuvattuna.

Täällä asettivat hänelle Hierofantit erilaisia kysymyksiä, ja hänen oli annettava niihin tarkka vastaus.[1])

Senjälkeen kuljetettiin oppilasta ympäri *Biranthaa*.[2]) Tämän kestäessä puhalsi tuuli, joka oli keinotekoisesti aikaansaatu, ja vihittävän päälle annettiin sataa. Salamat leimahtelivat hänen kasvojensa edessä, ja peloittava ukkonen jyrisi hänen korvissaan.[3])

Ellei oppilas antanut minkään peloittaa itseään, luki *Menies* eli *Lainlukija* hänelle Crata Repoan peruslait, jotka hänen oli hyväksyttävä. Jos hän sitoutui täydellisesti niitä noudattamaan, vei *Thesmophores* hänet *Hierofantin* luo, jonka eteen hänen oli paljastetuin polvin polvistuttava, ja terävä miekka kurkkuaan vastaan ojennettuna vannottava uskollisuutta ja vaiteliaisuutta, ja aurinko, kuu ja tähdet kutsuttiin todistajiksi hänen sanojensa todenperäisyydestä.[4])

Kun vala oli tehty, paljastettiin oppilaan silmät, ja hänet asetettiin kahden pylvään väliin, jotka olivat nimeltään *Betilies* ja muodoltaan nelikulmaiset.[5])

Pylväiden välissä oli seitsen-askelmaiset portaat ja kahdeksan erilaisilla kuvioilla varustettua ovea. Oppilaalle ei kuitenkaan vielä selitetty näitä esineitä, vaan Hierofantti piti hänelle seuraavanlaisen puheen:

„Käännyn Teidän puoleenne, jotka olette oikeutetut minua kuuntelemaan. Sulkekaa kaikki ovet länessä, jotta epäpyhät ja pilkkaajat eivät pääsisi sisälle. Mutta Te M e n e M u s e e't eli *Taivaallisen tutkimustyön lapset*, kuunnelkaa Te puhettani! Esitän teille suuria totuuksia. Välttäkää ennakkoluuloja ja intohimoja, jotka loitontavat teitä tosi onnellisuuden tieltä. Suunnatkaa ajatuksenne jumalalliseen olentoon, ja pitäkää hänet aina silmienne edessä, jotta siten oppisitte ohjaamaan sydäntänne ja luonnettanne. Jos tahdotte saavuttaa onnellisuuden varman polun, niin muistakaa, että aina vaellatte Kaikkivaltiaan silmien edessä, joka on luonut maailman. Hän on ainoa olento, joka on luonut kaikki kappaleet ja ylläpitää niitä. Hän näkee kaiken. Kukaan kuolevainen ei voi nähdä häntä, eikä kukaan *Meneh* kestä hänen katsettaan."[6])

Puheen jälkeen ilmoitettiin oppilaalle, että portaat, jonka puoloja pitkin hänen oli kuljettava, on vertauskuva sielunvaelluksesta. Myöhemmin opetettiin hänelle, että jumalien nimillä oli aivan toinen merkitys kuin mitä kansa luuli.

Hän sai tietää mistä johtuivat tuuli, salama ja ukkonen. Tämän aste oli omistettu lyhyesti sanoen luonnontieteille.

Lisäksi hän oppi anatomiaa ja lääketiedettä.

Hän sai myös oppia *symboolisen* kielen ja tavallisen hieroglyfikirjoituksen.[7])

Heti kun hänet oli vastaanotettu antoi *Hierofantti* hänelle tunnussanan, jonka avulla kaikki vihityt tunsivat toisensa, ja joka oli A m o u n. Se merkitsi: *ole vaitelias*.[8])

---

1) Plutarch in Lacon Apoph verb. Lysander.
2) Vertaa Histoire du Ciel Tom. I p. 44.
3) Euseb. Caesar. Praeparat. Evangel. Clemens Alexand. Admonit ad Gent.
4) Alesander ab Alexandro Lib. V Cap. 10.
5) Euseb. demonstr. Evang. Lib. I.
6) Euseb. praeparat. Evang. I 13 Clemens Admonit. ad Gent.
7) Iamblichus in vita Pythagor.
8) Plutarch de Iside et Osiride.

He tunsivat toisensa myös erikoisen kädenotteen kautta.[1])

Sitten hän sai jonkunlaisen päähineen, joka oli tehty pyramiidin muotoiseksi. Vyötäröilleen he kiersivät vyöliinan, jota he nimittivät *Xylon*iksi.. Kaulassaan hän kantoi eräänlaista kaulusta, joka tasaisena kaartui rinnalle. Muuten hän kulki alastonna ja hänen tehtävänsä oli vartioida *Ihmisten Porttia* niin usein kuin hän oli vuorossa.

TOINEN ASTE.

Neocoris.

Annettuaan oppivuotensa aikana näytteitä taidostaan, *Pastophorikselle* määrättiin ankara paasto.[2])

Sen suoritettuaan *Neocoris* vietiin mustaan huoneeseen, jota nimitettiin *Endimion*'iksi.[3])

Maukkaat ruuat, joita ihanat naiset kantoivat hänelle, virkistivät hänen heikontuneita voimiaan. Nämä olivat pappien rouvia, jotka, Dianan seuralaisten lailla, kävivät hänen luonaan koettaen kaikin tavoin kiihoittaa häntä rakkauteen.

Kun hän oli kestänyt tämän kokeen, tuli *Thesmosphores* jälleen hänen luokseen tehden hänelle muutamia kysymyksiä.

Annettuaan niihin oikeat vastaukset *Neocoris* vietiin kokoukseen. *Stolista* eli *Vedenkantaja* valoi vettä hänen päälleen. Tämän johdosta tuli hänen vakuuttaa viettäneensä siveätä ja puhdasta elämää. Heti kun tämä oli suoritettu, tuli *Thesmosphores* juosten hänen luokseen kantaen elävää käärmettä, heitti sen hänen päälleen ja otti vyötäisliinastaan esille uusia sellaisia.[4])

Myös koko kokoushuone oli *Neocoriksen* peloittamiseksi täynnä käärmeitä.[5])

Mitä järkähtämättömämmin hän kesti kokeen, sitä enemmän hän sai kiitosta tultuaan vastaanotetuksi.

Hänet vietiin jälleen kahden korkean pylvään luo, joiden väliin oli kuvattu aarnikotka työntämässä pyörää edellään.[6])

Hänelle selitettiin pylväiden kuvaavan Itää ja Länttä (Orrient, occident). Aarnikotka oli auringon vertauskuva, pyörä ja sen neljä puolapuuta kuvasivat neljää vuodenaikaa.

Hänelle opetettiin nyt myös taito suunnata vesivaaka. Samalla hän sai ohjausta geometriassa ja rakennustaidossa sekä oppi käyttämään kaikkia mittoja ja laskutapoja, joita hänen sittemmin tuli käyttää hyväkseen. Arvomerkikseen hän sai käärmeestä punotun sauvan ja tunnukseekseen sanan: H e v e, samalla kun hänelle kerrottiin ihmissuvun lankeemuksesta.[7]) Hänen merkkinsä oli asettaa molemmat kädet ristiin rinnoille.[8]) Hänen virkanaan oli pylväiden peseminen.

---

1) Iamblichus in vita Pythagor.

2) Arnobius Lib. V.

3) *Endimion merkitsee: jäljitelty luola.* Tarkempia tietoja tästä, lukuunottamatta niitä, mitä tunnettu taru kertoo, ei löydy missään kirjoituksissa.

4) Julius Firmicus Maternus Cap. 2 sanoo, että käärme olisi ollut keinotekoinen ja kullattu.

5) Egyptiläiset omaavat vieläkin erikoisen taidon tehdä käärmeet myrkyttömiksi. Tätä, suurta salaisuutta, he eivät ilmaise kenellekään, joka ei kuulu erääseen erikoiseen lahkoon.

6) Samanlainen kuvaus löytyy dans le grand Cabinet Romain p. 94.

7) Clem. Alex. in Propet. kertoo tästä samaan suuntaan.

8) Kuvia tästä löytyy Hrn. Nordenin teoksessa.

KOLMAS ASTE.

Kuoleman portti, jolloin vastavihitty kantoi nimeä Melanephoris.

Taidot ja hyvä käytös oikeuttivat *Necorikselle* pääsyn tälle asteelle. Hänelle ilmoitettiin hetki, jolloin hänet vastaanotettaisiin. *Thesmosphores* vei hänet eteiseen, jonka sisäänkäytävän yläpuolella oli sanat: *Kuoleman portti.*

Tämä huone oli täynnä balsameerattujen ruumiiden ja sarkofaagien kuvia. Kaikki seinät riippuivat täynnä niitä. Ja koska tämä oli se paikka, jonne kaikki ruumiit tuotiin, löysi uusi *Melanephoris* täällä *Paraskistit*[1]) ja kaikki *Heroi't*[2]) työssään. Keskellä huonetta lepäsi arkussaan *Osiris,* joka murhaiskun johdosta oli vielä veren tahrima.

Uudelta *Melanephorikselta* kysyttiin, oliko hän ottanut osaa herransa murhaan. Kun hän oli antanut kieltävän vastauksen, tarttui häneen kaksi *Tapixeytia.*[3])

He veivät hänet saliin, jossa olivat kaikki muut *Melanephorikset* kokonaan mustiin puettuina. Itse kuningas, joka aina otti osaa tähän toimitukseen, puhutteli häntä, kuten näytti, hyvin ystävällisesti ja pyysi häntä, ellei hän uskonut omaavansa kylläksi sydäntä kestämään kokeita, joita hänelle tultaisiin asettamaan, mieluimmin ottamaan vastaan kultaisen kruunun, jonka hän täten ojentaa hänelle.

Mutta uutta *Melanephorista* oli jo edeltäpäin neuvottu heittämään kruunu maahan ja polkemaan sitä jaloillaan.[4])

Silloin kuningas huusi: *Solvaus, kostoa!* kohotti uhrikirveen, ja löi sillä *Melanephorista* kevyesti päähän.[5])

Molemmat *Tapixeytit* kaatoivat nyt Melanephoriksen selälleen maahan, ja *Paraskistit* kietoivat hänet muumiokääreisiin. Tämän kestäessä itkivät kaikki hänen ympärillään. Sen jälkeen veivät he hänet jälleen ovelle, jonka yläpuolella seisoi: *Henkien pyhättö.* Oven avautuessa leimahtelivat salamat ja ukkonen jyrisi voimakkaasti valekuolleen ympärillä.

Charon otti ruumiin, ikäänkuin se olisi ollut henki, veneeseensä ja vei sen maanalaisten tuomarien eteen. *Pluto* istui tuomioistuimellaan, *Rhadamantus* ja *Minos* olivat hänen sivullaan, samoin myös *Aethon, Nycceus, Alaster* ja *Orpheus.*[6])

Hänelle tehtiin ankaria, koko hänen entistä elämäänsä koskevia kysymyksiä ja vihdoin hän tuomittiin jäämään näihin maanalaisiin käytäviin. Hänet vapautettiin kääreistä ja hän sai uutta opetusta, joka sisältyi seuraaviin lauseisiin:

1. Olla koskaan himoitsematta verta, ja auttaa kanssaveljiään hengenhädässä.
2. Olla koskaan jättämättä kuollut hautaamattomaksi.
3. Odottaa ylösnousemusta kuolleista ja tulevaa tuomiota.

Tämän jälkeen tuli hänen jonkun aikaa harjoittaa maalausta oppiakseen koristelemaan muumioarkkuja ja -kääreitä. Hän sai opastusta erikoisessa kirjoitusta-

---

[1]) Ihmiset, jotka avasivat ruumiit.
[2]) Pyhät miehet, jotka toimittivat balsameerauksen.
[3]) Henkilöä, joiden täytyi haudata kuolleita.
[4]) Tertullianus de Baptismo Cap. V.
[5]) Keisari *Commodus,* jonka kerran tuli toimittaa tätä tehtävää, muutti leikin todellisuudeksi. Aelius Lampridius de Commodo Imperatore.
[6]) Diod. Siculus Lib. I v. Orpheus.

vassa, jota nimitettiin *hierogrammatiseksi,* ja jota hän pian tuli tarvitsemaan, sillä Egyptin historia, kuvaus maailmasta ja tähtitieteen alkuopetukset olivat kirjoitetut tällä tavalla. Häntä opetettiin myös valmiudessa osata pitää julkisia hautauspuheita. Hänen merkkinsä oli eräänlainen ote kuoleman voiman vastustamiseksi. Hänen tunnussananansa oli: Monach Caron Mini, joka merkitsee: *Lasken vihan päiviä.*

Näissä maanalaisissa käytävissä hän sai olla, kunnes huomattiin, oliko hän kelvollinen saavuttamaan uutta tietoa, vai täytyikö hänen ruveta *Paraskistiksi* tai *Heroiksi;* sillä täältä häntä ei laskettu ulos milloinkaan, ellei hän osoittanut omaavansa todellista tietoa.

ÄÄNI, VÄRI JA MUOTO

C. W. Leadbeater

(Jatk. edelliseen numeroon

On opettavaista tarkata tämän muutoksen mekaanista toimintaa. Äärimmäisyyteen asti väsynyt ihminen on melkein kokonaan kadottanut tasapainonsa. Keskus, tahto ei enää kykene pitämään yhdessä ja hallitsemaan ruumiin eri osia, niinkuin sen tulisi. Jokainen fyysillinen solu valittaa ja päästää oman tuskaisan huudahduksensa. Tämä vaikuttaa kaikkiin verhoihin, eetteriseen, astraaliseen ja mentaaliseen, niin että syntyy koko joukko pieniä pyörteitä, jotka kukin väreilevät omaan tahtiinsa. Täten kadottavat kaikki ruumit yhtenäisyytensä ja voimansa, eivätkä jaksa tehdä työtään ja kantaa osaansa ihmiselämässä. Jos tämä häiriö saatettaisiin äärimmäiseen pisteeseen, aiheuttaisi se kuoleman, mutta pienimpänäkin merkitsee se täydellistä epäjärjestystä, ja kaikki voima, millä saada jänteet tottelemaan tahtoa, häviää. Kun vakavat ja voimakkaat väreilysarjat sattuvat tässä tilassa olevaan astraaliruumiiseen, niin tämä sysäys ikäänkuin asettuu hetkeksi tuon peräti lamautuneen tahdonvoiman sijalle toimien sen puolesta. Ruumiit saatetaan taaskin järjestyneeseen väreilytilaan, ja ne pysyvät siinä musiikin voimasta. Tällä aikaa pääsee tahdonvoima taas entiselleen ja ottaa käsiinsä johdon, jonka se jo melkein oli jättänyt.

Hyvän sotilasmusiikin väreilyt ovat niin painostettuja ja voimakkaita, että ne aiheuttavat aivan positiivisen ilontunteen ihmisissä, jotka sen mukaan liikkuvat. Samoin vaikuttava tanssimusiikki kiihoittaa yhteisliikkeitten halua kaikissa, jotka sitä kuuntelevat. Sotilassoittokunnan käyttämät soittimet ovat myöskin laadultaan sellaisia, että ne suuresti lisäävät tätä vaikutusta väreilyjensä terävyyden ja voiman kautta. Nämä ovatkin tietysti tähän tarkoitukseen välttämättömämpiä ominaisuuksia kuin hienous ja herkempien tunteiden ilmeneminen.

Ei vain sointujen määrätty järjestys, jota nimitämme musiikiksi, aiheuta määrätyjä muotoja. Jokaisella luonnon säveleellä on oma muotonsa, ja monasti ovat nämä vaikutukset luonteeltaan hyvinkin merkillisiä. Majesteetillinen ukkosilma rakentaa tavallisesti suuren lentävän väriaallon ja sitä seuraava räjähdys kutsuu ajalliseen olemassaoloon luomuksen, joka epätasaisesti säteilee keskuksesta ikäänkuin räjähdyspommi. Toisinaan muodostuu mahdottoman suuri säännötön piiri, josta leviää suuria piikkejä joka suunnalle. Meren loppumaton loiske rantaa vas-

taan päärmittää kaikki maailman merenrannat ijäisellä aaltoilevalla kudoksella, jonka poikki muuttuvaiset yhdensuuntaiset väriviivat kulkevat. Ne nousevat äärettömiksi vuorijonoiksi myrskyn ruoskiessa merta. Tuulen humina metsän lehvissä peittää sen kauniilla, sateenkaarenvärisellä verkkokudoksella, joka nousee ja laskee pehmeästi aaltoillen kuten vehnäpelto tuulen puhaltaessa sen yli.

Toisinaan tungeksii tämän peittävän katoksen läpi kaariviivoja ja valosilmukoita, jotka esittävät lintujen laulua. Ne ovat kuin hopealangan katkelmia ja soivat kuin säveleet ilmassa. Näitä on ääretön määrä muunnoksia vaihdellen kauniista kultaisista ympyröistä, joita satakielen säveleet luovat, niihin okaisiin, karkeavärisiin viivoihin, joita papukaijan tai korpin rääyntä aiheuttavat. — Leijonan kiljunnan sekä kuulevat että näkevät avautuneet silmät. Todennäköistä on, että jotkut villieläimet ovat jonkunverran selvänäköisiä, ja että se kauhun vaikutus, joka tämän äänen kuulumisessa havaitaan, paljon suurenee säteilyistä, jotka lähtevät sen synnyttämästä muodosta.

Lähemmissä kotieläimissäkin näkee samanlaisia vaikutuksia. Kehräävä kissa saa ympärilleen ruusunpunaisia, ympyriäisiä pilviä, jotka laajenevat ulospäin kunnes ne kokonaan haihtuvat. Ne valavat ympärilleen nukuttavaa tyytyväisyyttä ja hyvinvoinnin tunnetta, joka näyttää vaikuttavan lähellä oleviin ihmisiinkin. — Toiselta puolen lähettää haukkuva koira itsestään hyvin tarkkoja teräväpiikkisiä lentoaseita, jotka kovalla ponnahduksella sattuvat lähellä olevien olentojen astraaliluumiisiin. Tästä johtuu se äärettömän hermostuttava vaikutus, jonka tämä alati uusiutuva ääni saa aikaan herkkätuntoisessa ihmisessä. Terrierin terävä, häijy haukunta luo muotosarjan, joka muistuttaa uudenaikaista pyssynluotia. Tunkeutuessaan astraaliruumiiseen se leviää eri suunnille ja häiritsee vakavasti sen toimintaa. Verikoiran syvä-ääninen haukunta sitä vastoin luo strutsinmunan kokoisia, suuria helmiä tai jonkinlaisia jalkapalloja. Nämä liikkuvat paljon hitaammin eivätkä aiheuta niin paljon pahaa. Toiset tämäntapaiset väreilyt pistävät astraaliruumiseen kuin miekan iskut, jota vastoin toiset ovat heikompia ja hitaampia kuten nuijan iskut ja lyövät raskaammin. Niiden voima on erilainen, mutta ne tekevät kuitenkin kaikki pahaa sekä mentaali- että astraaliruumiissa.

Tällaisissa heittoaseissa on tavallisesti jonkunlainen punaisen tai ruskean vivahdus vaihdellen sekä eläimen tunteiden, että sen nuottiavaimen mukaan, johon sen ääni on viritetty. On hyvin opettavaista verrata näihin niitä raskaita tylppöpäisiä projektiilejä, joita ammuva lehmä lähettää itsestään ja jotka muistuttavat halkoja tai jonkinlaisia puuastioita. — Lammaslauma ympäröi tavallisesti itsensä monihaaraisella äänipilvellä. Se muistuttaa paljon tavallista fyysillistä pölypilveä, jonka se eteenpäin liikkuessaan nostaa tiellään. — Kyyhkysparin kuherrus luo uusiutuvan sarjan pehmeitä kaarevia nurinpäin olevan s-kirjaimen muotoisia kuvia.

Ihmisäänen sointukin vaikuttaa määrättyjä muotoja, muotoja, jotka usein kestävät kauan senjälkeen kuin ääni on kuollut. Vihainen huudahdus lentää kuin tulipunainen keihäs, ja moni naishenkilö ympäröi itsensä sotkuisella verkkokudoksella, jonka muodostavat kovat ruskeanharmaat metalliviivat. Se on heidän lakkaamattoman, tyhmän puhetulvansa aiheuttama. Sellainen verkkokudos sallii vain omalla alhaisella tasollaan olevien väreilyjen kulkea lävitseen. Se on melkein ehdottomana esteenä korkeimmille ja kauniimmille ajatuksille ja

tunteille. Kielevän ihmisen astraaliruumiin tutkiminen edes välkähdykseltään on okkultismin tutkijalle hämmästyttävä opetus. Se opettaa hänelle, että on hyvä puhua vain välttämättömintä tai sitä, mikä on miellyttävää ja hyödyllistä.

Toinen opettava tutkimusala on erilaisen naurun synnyttämät muodot. Lapsen onnellinen naurahdus pulpahtaa esille ruusunvärisessä kaaressa muodostaen kauniin ilmapallon näköisen, hammasreunaisen ilon leimahduksen. — Tyhjänpäiväisen ihmisen lakkaamaton naurunhohotus vaikuttaa räjähtävänä, säännöttömänä, tavallisesti ruskean- tai vihreänvärisenä ainemassana, riippuen siitä, mikä väri on edustettuna aurassa, josta se lähtee. Ivanauru lähettää muodottoman, himmeänpunaisen lentoaseen, jossa on ruskeanvihreitä, likaisia kohokohtia. — Itserakkaan ihmisen alituiset tyrskäykset luovat hyvin epämiellyttävän muodon hänen ympärilleen. Se muistuttaa muodoltaan ja väriltään kiehuvan, mutaisen lätäkön pintaa. — Koulutytön hermostunut tirskunta usein ympäröi hänet epämiellyttävällä meriruohonvärisellä, ruskea- ja tummaviivaisella verkolla, jotavastoin todellisesta ilosta johtunut hyväsydäminen nauru lainehtii hänestä pyöreinä kullan ja viheriänvärisinä muotoina. — Viheltämisestä johtuvat muodot ovat tavallisesti hyvin ikävännäköisiä. Mutta jos ne sattuvat olemaan pehmeä-äänisiä ja todella musikaalisia, voivat ne muistuttaa huilun luomia muotoja, mutta ovat hiukan terävämpiä ja enemmän metallinvärisiä. Tavallinen lontoolaisen katupojan soinnuton viheltäminen levittää sitävastoin koko sarjan pieniä, teräviä, likaisenvärisiä projektiilejä.

Ääretön määrä, enimmäkseen kauhean rumia koneellisia ääniä kaikuu aina ympärillämme, sillä meidän aikamme niin sanottu sivistys on varmasti ikävin, mikä koskaan on maanpiiriä kironnut. Näilläkin äänillä on salainen puolensa, vaikka ei niitä mielellään mieti. Rautatieveturin pitkä vihellys luo paljon terävämmän ja voimakkaamman projektiilin kuin koiran haukunta, mutta sitäkin voimakkaampia kauhun luojia ovat laivasireenin ääni, jota toisinaan käytetään kutsumaan kokoon työmiehiä tehtaissa, sekä raskaan tykistön kuljettamisesta syntyvä ääni ahtaiden kaupunginosien kaduilla. Junan vihellys luo terävän miekan, jolla on sähköiskun hävittävä voima, ja sen vaikutusta niiden henkilöiden astraaliruumiisiin, jotka ovat sen ulottuvilla, voidaan täydellisesti verrata miekaniskunn fyysilliseen ruumiiseen. Onneksemme on astraaliaineella vetelän liuoksen ominaisuuksia, jonka tähden siihen tehty haava paranee muutamien minuuttien kuluttua. Mutta itse kolahduksen vaikutus astraaliruumiiseen ei missään tapauksessa haihdu niin nopeaan.

Maiseman läpi lentävä juna, joka ei matkallakaan vihellä, luo aika hauskannäköisen kuvan. Sen etenevästä kulusta johtuvat yhdensuuntaiset viivat muistuttavat reikäompelua, jonka reijät johtuvat veturin puhkinasta. Kun juna on kulkenut maiseman poikki, on se jättänyt jälkeensä pitkän kirjavan nauhan.

Nykyaikaisen kanuunan laukaus luo ääniräjähdyksen yhtä varmasti kuin ruudin aiheuttaman, ja se kauhea sysäysten säteily, jonka se levittää noin puolen peninkulman kehän sisäpuolella, tekee vakavan vaikutuksen astraalipyörteisiin ja astraaliruumiisiin. Pyssyn tai pistoolin laukaus viskaa ympärilleen koko tukullisen pieniä neuloja. On aivan selvä, että kaikki nämä äkilliset ja terävät äänet ovat astraaliruumiille haitallisin ja että niitä on mahdollisen paljon vältettävä, jos mieli pitää astraali- ja menttaaliruumiit hyvässä kunnossa. Tämä on yksi syy monien joukosta, joka aiheuttaa, että vilkkaan kaupungin elämää okkulti-

selta näkökannalta on mahdollisimman paljon vältettävä, sillä sen alituinen melu käsittää alituisten, hävittävien väreilyjen iskemistä kaikkiin väliseiniin, puhumattakaan niistä likaisista himoista ja tunteista, jotka tekevät kapean kadun varrella elämisen avoimen viemärin reunalla elämiseksi.

Ei kukaan, joka kykenee tarkastamaan yhä uusiutuvien äänimuotojen vaikutusta herkkään astraaliruumiiseen, voi epäillä, että ne myöskin vakavasti vaikuttavat fyysillisiin hermoihin. Tämä asia on niin vakava ja varma, että jos voisimme saada tarkan tilaston näistä asioista, niin näkisimme, että elämän pituus on paljon lyhempi, hermojen väsähtäminen ja heikkouden prosentti paljon suurempi, jos kaupungin asujanten on pakko kulkea graniitilla kivitetyillä kaduilla kuin jos heidän katunsa ovat asfaltilla peitetyt. Hiljaisuuden arvoa ja sen välttämättömyyttä ei ole lähimainkaan otettu kylläksi huomioon nykyajan elämässä. Erikoisesti olemme jättäneet huomioonottamatta kaiken tämän tarpeettoman melun hävittävää vaikutusta lasten plastillisiin astraali- ja mentaaliruumiisiin. Kuitenkin riippuu siitä monenlainen paha ja suureksi osaksi se heikkous, mikä usein myöhemmin elämässä ilmenee.

On kuitenkin olemassa korkeampi näkökohta, jolta katsottuna kaikki luonnonäänet sekoittuvat yhdeksi mahtavaksi soinnuksi, siksi, jolle kiinalaiset ovat antaneet nimen „Kung". Se on kaikkien muotojen selittämätön yhtymä tai yhteys, laaja ja vaihtelevainen kuin meri, pysyttäen kuitenkin kaiken keskessä tasapainon, kuten merikin. Se on kaikkiläpäisevä ja kaikkeasyleilevä ääni, joka edustaa meidän maatamme piirien musiikissa. Se luo muodon, meidän emilehtemme siinä suuressa lootuskukassa, jonka meidän aurinkojärjestelmämme kyllin korkealta katsottuna muodostaa.

VAPAAMUURARIMYSTERIO

(Selvänäkijän kertomus.)

Pyöreä, lujasta harmaasta graniitista rakennettu temppeli.

Paksuun kiviseen oveen on kirjoitettu vanhanaikaisilla kirjaimilla:

„Me muurarit, pyrimme työn, tahdon lujuuden, laajan tiedon ja rakkauden avulla avaamaan Pyhän oven, meidän Ikuisen Symboolimme nimessä. Olkoon niin!"

Ovi avautuu varovasti ja päästää salaperäiseen temppeliin entisen jäsenen, että hän näkisi ja kirjoittaisi muistiin näkemänsä veljiään varten, jotka haluavat tietää ja nähdä.

Idässä on valkeasta marmorista tehty alttari, joka oli reunustettu kullalla.

Sen neljällä puolella seisoivat enkelit; ne asuvat looshin kanssa maan päällä.

Ne ovat puetut lumivalkoisiin pukuihin, joiden saumat ovat ommeltu kullalla. Jokaisella enkelillä on oikeassa kädessä veneenmuotoinen lamppu ja siitä leviää kolmen kukkalajin tuoksu, nimittäin: kielon, ruusun ja leukoin.

Enkelit laulavat:

„Me kumarrumme Sinun Majesteettisi edessä, oi Herra!"

Ja tämän mantran sävelien kaikuessa näkyy valkean marmorialttarin päällä seisova Mestari, ihanassa valkoisessa puvussa, jonka saumat ovat ommeltu kul-

lalla. Hänellä on oikeassa kädessä käärö, jonka Hän varovasti avaa vasemmalla kädellään. Kääröön on kirjoitettu vanhanaikaisella kielellä:

„Minun lapseni, Minä olen kanssanne aina. Tutkikaa Luonnon lakeja, sillä Minut nähdään niissä. Levittäkää Totuutta, sillä se on Minun tahtoni. Rakastakaa kaikkea, sillä se on Minun ohjelmani mukaista."

Hitaasti avattavassa käärössä näkyy neljä symboolia:

I. Ihminen, joka hakkaa poikki solmua (1:nen enkeli).

II. Ihminen, joka kaataa vettä (2:nen enkeli).

III. Ihminen, joka avaa jalopeuran kitaa (3:s enkeli).

IV. Ihminen, jolla on oikeassa kädessä kuninkaallinen kotka (4:s enkeli).

Tämä on neljän enkelin, neljän suuren salaisuuden ihme. Ja Mestari puhuu lempeällä, hiljaisella, mutta selvällä äänellä:

„Minun pyhän symboolini nimessä, joka on minun sydämessäni, olkoon teidän kanssanne Rauha, rakkaat lapseni!"

Ja neljä enkeliä kohottivat lamppunsa korkealle ja lauloivat:

„Me kumarramme Sinun Majesteettisi edessä, oi Herra!"

Tämä on vapaamuurariuden pyhä mysterio. *A. M—ie*

TODELLISEN VAPAAMUURARIAATTEEN OLEMUS JA SALAISUUDET

Franz Hartman. Suom. *J.*

Nimi „Vapaamuurari" on kaikille, jotka eivät tunne sen todellista merkitystä, kummitus. Sille, joka sen tuntee, on sillä ihana kaiku. Sillä kukaan ei voi käsittää sen todellista merkitystä olematta sydämessään oikea vapaamuurari, eikä kukaan voi olla sellainen tuntematta itsessään ihmisarvon korkeutta ja suuruutta. Sana „vapaamuurari" johtuu sanoista „vapaus" ja „muurata" eli rakentaa. Vapaus, josta tässä puhutaan, on hengen vapautta itsekkäisyydestä, suvaitsemattomuudesta ja tietämättömyydestä, vapautta rajoituksista, joita pelko, mielivalta ja himot ovat ihmishengen päälle sälyttäneet ja jotka tarttuvat alempaan aineelliseen ihmisluontoon, tuohon älylliseen eläimeen ihmisessä. Rakentaminen eli muuraus, josta tässä on kysymys, on viisauden temppelin rakentamista, joka tapahtuu totuuden julistamisen kautta. Viisauden temppeli on sisäinen ihminen itse, jossa totuus ilmenee. Kaikilla ulkonaisilla ilmaisuilla ja ilmoituksilla on vain tarkoituksena herättää sisäinen ihminen ja tehdä hänet vastaanottokykyiseksi totuuden ilmestymiselle omassa sydämessään. Minkäänlainen valon selittäminen ei voi korvata meille valoa, mutta jos valo alkaa kajastaa omassa sydämessämme, niin kasvaa oma tietäminenkin. Silloin on viisauden temppelin kulmakivi laskettu.

Tätä todellista vapaamuurari-aatetta on opetettu kaikissa totuuteen perustuvissa uskonnoissa. Tämä rakentaminen, tämä jumalallisen itsetajunnan herääminen aineellisessa ihmisessä, jonka kautta maan poika tulee taivaan pojaksi niin pian kuin korkein ihanne hänessä toteutuu, on jokaisen totisen uskonnon päämäärä ja tarkoitus. Jos esim. otamme Raamatun käteemme, niin löydämme Korint. 1 epist. 16, 17 v. apostoli Paavalin sanat: „Ettekö tiedä, että olette Jumalan temppeli, ja että Jumalan henki asuu teissä? Jos joku pilaa Jumalan temppelin, niin

sen pilaa Jumala; sillä Jumalan temppeli on pyhä ja sellainen temppeli olette te." Sellaisia lauseita saamme kuulla kirkossa ja koulussa, mutta enimmäkseen lausutaan ja kuullaankin ne ajatuksetta. Kuinka sen voisikaan ymmärtää se, joka ei tiedä olevansa „Kaikkialla läsnäolevan" temppeli, joka ei tunne eikä tunnusta Jumalan olemusta itsessään. Sentähden ovat syvimmät uskonnolliset opit salaisuuksia ja tulevat kaikista tieteellisistä käsittelyistä huolimatta aina pysymään niille salaisina, jotka eivät itsessään omista sen tiedon voimaa, jonka he saavat jumalallisen viisauden valon vaikutuksesta.

Epäilemättä on joka ihmisellä sisällään tuntemiskyky. Hän on saanut tämän kyvyn syntymälahjana Luojansa kädestä, ei aineelliselta luonnoltaan, vaan Ikuisen valtakunnasta „Suuresta mysteriosta". Tämä tajuntakyky on monella ihmisellä tukahdutettu. Sen kehittyminen on useimmissa tapauksissa estetty osittain alemman luontomme meille tekemien vaatimusten kautta, osaksi väärien kuvausten kautta, joita meille erittäinkin eurooppalaisten kirkoissa ja kouluissa annetaan Jumalasta, ihmisestä ja luonnosta. Jos me tahdomme poistaa ne esteet, jotka vaikeuttavat Jumalan temppelin rakentamista meissä, jos tahdomme olla tässä rakentamisessa apuna, niin täytyy meidän ennen kaikkea oppia eroittamaan oikeat rakennuskivet vääristä. Tähän rakentamiseen ei kelpaa teoreettinen tiede eikä uskonnollinen haaveilu, ei myöskään ihanteellisen, hyvän ja kauniin katseleminen jonain itseään saavuttamattomana ja käsittämättömänä, vaan siihen kuuluu tunne korkean ja kauniin puolesta. Emme voi sitä ymmärtää, mitä emme ole tilaisuudessa tuntemaan. Tämä tunne tulee sen kautta estetyksi kehityksessään, että alempaa pidetään korkeinpana, että sydän kiinnitetään harhoihin eikä oteta huomioon ikuisia totuuksia. Tästä aistilliseen ja katoavaiseen kohdistetusta rakkaudesta ei meitä voi mikään teoria vapauttaa, mutta me voimme kyllä itse siitä vapautua, jos ne meille osoittavat totuuden tien, jotka sitä kulkevat. Sellaisia valaistuja ihmisiä, joissa totuuden valo ilmeni, olivat suurten uskontojen perustajat. Sellaisia ihmisiä elää nytkin vielä, vaikkakin ne ovat suurelle yleisölle tuntemattomia ja uteliaiden saavuttamattomissa. Nämä maailman viisaat ovat meille valittujensa kautta osoittaneet oikeat rakennuskivet, jotka temppelin rakentamiseen ovat tarpeelliset. He ovat poistaneet verhon silmiemme edestä, joka lukinverkon tapaan peitti totuuden, ja jonka väärän filosofian ja nurinpuolisen teologian vääristelyt olivat kutoneet. He ovat vieneet meidät jälleen siihen maailmankatsomukseen, joka aikain alusta lähtien oli vanhin, jota nykyaikainen tiede vastustaa, ja joka varmasti on ja täytyy jäädä pysyväksi, ei sentähden, että Adeptit sitä uskovat, vaan koska se on ainoa totinen ja oikea ja ainoa jumalallisen itsetietoisuuden mahdollinen tulos.

Tämän maailmankatsomuksen ytimen muodostaa olevaisen ykseys koko maailmankaikkeudessa. Kaikki olevainen on yhtä lukemattomien muotojensa moninaisuudesta huolimatta, joissa se ilmenee. Kuten timantissa jokainen hiottu pinta itsessään muodostaa kokonaisuuden, mutta todellisuudessa on näennäinen olemukseltaan ja yhtä kokonaisuuden olemukseen nähden eikä voisi ilman kokonaisuutta olla olemassa, niin on myöskin jokainen yksityinen ihminen vain ohimenevä ihmiskunnan kokonaisuuden ilmaus, ja ihmiskunta itse äärettömän, olevaisen elämänlähteen ilmaus. Se, joka tuntee itsessään tämän kokonaisen ja jakamattoman eli paremmin sanoen jokainen, jossa jumaluus saavuttaa itsetuntoisuuden, tuntee totuuden kanssa. Sillä on todellinen tieto. Todellinen tieto on totuuden itsetietoisuus,

ja koska vain löytyy yksi ainoa ikuinen totuus, niin ei tämä voi eroittautua toisen ihmisen totuuden tietoisuudesta. Tämä totuuden itsetietoisuus muodostaa kaikkien uskontojen, kaiken viisauden ja kaiken oikean vapaamuurari-aatteen perustan. Se on elävän viisaudentemppelin peruskivi, kallio, jolla todellinen kirkko seisoo, kivi, jolla filosofiat lepäävät. Ilman sitä on tiede unelma ja siveys utukuva.

Jokainen vapaamuurari tietää, että vapaamuurari-aate on „Idästä" alkuisin, mutta jokainen ei tunne tämän „Idän" merkitystä eikä jokaisella ole avartavaa katsetta näkemään niiden ahtaiden esteiden yli, jotka raamatullisten allegoriojen nykyinen käsittämistapa on rakentanut. Idästä nousee kyllä aurinko näennäisesti vaan tämä itä on kaikkialla, sillä jos se laskee meillä länteen, niin olemme me itäpuolella niitä, jotka asuvat meistä vielä lännempänä. Juurirotujen kehto oli kylläkin idässä (Aasiassa), mutta tällä seikalla ei ole meille mitään merkitystä. Se kuuluu menneisyyteen. Salaperäinen „Itä", jossa tiedonvalo nousee jumalallisen rakkauden herättämänä, ja totisen uskon vahvistamana, salattu Betlehem, jossa katoavan maailman ikuinen valo, Vapahtaja, on syntyvä, ei ole kaukana. Sen saavuttamiseen ei tarvita mitään menoja eikä matkoja merien yli. Se löytyy jokaisen ihmissydämen sisimmässä, „luvatussa maassa", jonka jokainen kantaa mukanaan omassa rinnassaan. Siellä yksin löydämme Jumalan ja „kadonneen sanan", joka herättää sielussa uinuvat voimat. Vain siellä löydämme „Mestarin", joka meille opettaa viisautta — ei ulkonaisin sanoin vaan sen kautta, että me tulemme itse ruumiiltamme ja sielultamme yhdeksi Mestarin kanssa. Vain se on oikea vapaamuurari, joka itse vaeltaa tähän „Itään", joka on löytänyt tiedon valon itsessään ja tullut maallisen ihmisluontonsa Mestariksi. Itsensä hillitsemisen taito ja mestaruus on kaikkia arvoja hiukan korkeampi, mitä maailma voi antaa ja suunnattomasti ylevämpi. Se on niin suuri, että alempi ihmisluonto sen nähdessään pelon valtaamana luhistuu olemattomaksi. Jumalan hengen täyttämän ja valaiseman ihmisen ylevyys on niin suuri, ettei mainen ihminen voi sitä käsittää. Sentähden onkin mahdotonta itsepintaisuuden valtaamille hulluille selittää oikean vapaamuurari-aatteen todellista olemusta, sillä kukaan ei voi tuntea totena sitä, mitä hänellä itsellään ei ole. Tuossa äärettömässä suuruudessa samoinkuin salatussa syvyydessä on jotain kammottavaa pintapuolisille ihmisille. Schiller sanoo: „Niin, sellaisia he ovat! heitä peloittaa heti se, millä on syvyyttä; eivätkä tule toimeen siinä, missä on aivan tasaista."

Mitä ovat kaikki maailman rikkaudet, verrattuna sen rikkauteen, joka itsessään tuntee valon olemuksen, josta säteet tulevat, säteet, jotka luovat ja ylläpitävät koko tuon varjokuvaston, mitä maailman esittää? Mitä ovat kaikki opitut mielipiteet, teoriat, järjen päätelmät ja näennäisyyteen perustuvat ja omatekoiset kuvittelut verrattuina tietoon siitä, joka on itse tietoisena esineenä; joka ei tunne korkeinta ihannetta vain kuulopuheen kautta, vaan sen kautta, että hän on sen itsessään toteuttanut, joka ei voi epäillä hyvän olemassaoloa, koska hän itse sen omistaa, koska hän itse on se ja sitä, minkä olemassaolosta oppineet keskenään väittelevät!

Tarkoitukseni ei ole paljastaa vapaamuurarien salaisuuksia. Tahdon kuitenkin huomauttaa kuulijoilleni, että vapaamuurarien oppeihin on kätketty salaisuuksia ja viisautta, joita jokaisen itse on tutkittava. Todellisia henkisiä salaisuuksia ei voida paljastaa tahi ilmaista, kosk niitä ei voi kukaan muu ymmärtää, kuin se, joka itse omistaa ja omassa sisimmässään tuntee ne seikat, joihin ne perustuvat. Kuka

voi pelkällä tieteellisellä tutkimuksella oppia tuntemaan rakkauden olemusta, jollei hän itse sitä omista! Kuka voi käsittää kuolemattomuutta niinkuin se, joka on voittanut kuolevaisen olemuspuolensa ja astunut kuolemattomuuteen. Totuus säteilee omassa valossaan sille, joka sen tuntee. Se ei tarvitse mitään keinotekoista valaistusta, jos se itse ilmenee ihmisessä. Sehän olisi talikynttilän sytyttämistä aurinkoa sillä katsellakseen!

Vaan tullaksemme maanalaisista käytävistä pinnalle, missä auringon valo voi meidät tavata, täytyy meidän noudattaa valonhenkien meille antamia oppeja. Kellään ihmisellä ei voi olla todellista tietoa siitä, mitä löytyy hänen omaa olotilaansa korkeammalla tasolla, mutta voi hän poistaa sen, mikä estää häntä itseään pääsemästä tälle korkeammalle asteelle. Sellaisia ohjeita löytyy kyllä kristittyjen, juutalaisten, buddhalaisten, brahmalaisten ja muhamettilaisten pyhissä kirjoissa, mutta ne ovat enimmäkseen ohjeita siitä, mitä tulee tehdä tai jättää tekemättä ilmaisematta mitään ymmärrettävää tahi riittävää perustetta siihen. Ne vaativat meiltä sokeata uskoa, joka niin usein on terveelle ihmisälylle vastaista. Meidän aikamme ihmiskunta on ruvennut ajattelemaan. Se tahtoo joka asian suhteen vastauksen kysymykseen „kuinka" ja „miksi"? Se kysyy: „Miksi tulee minun uskoa tai tehdä tuota tai tätä?" ja vasta sitten kun se on saanut tähän kysymykseen ymmärrettävän vastauksen, päättää se joko uskoa tai tehdä sen. Pelkkä vetoaminen dogmatiikkaan, kuten keskiaikana oli tapana, on nykyisin vähemmän arvoista. Se, joka käsittää väärin saamansa käskyn tai ei tiedä sen tarkoitusta, noudattaa sitä tuskin oikealla tavalla. Kaikkien kansojen uskontohistoriat opettavat, että henkiset totuudet, joita vain osittain käsitetään, tulkitaan nurinkurisesti, ja ne muodostuvat ihmiskunnalle turmioksi. Jumala sanoin esim. muhamettilaisille: „Hävittäkää minun viholliseni". S.t.s. omat pahat himonne ja halunne, jotka ovat teissä minun jumalallista luontoani vastaan. Silloin he alkoivat hioa miekkojaan ja lähtivät „pyhään sotaan" naapureitaan tappamaan. Niin ovat kristitytkin tehneet ristiretkien nimessä. Kuten auringon säde, joka sattuu likaiseen lätäkköön, ei itse siitä tahraannu, vaan kyllä saa siinä olevat myrkylliset aineet kehittymään, edistäessään mätänemistä, ja kuten kirkas vesi omaksuu sen astian värin ja muodon, johon se on pantu, niin ei totuuden ilmeneminenkään tuota sille mitään hyötyä, joka ei sitä voi tahi tahdo tuntea. Vastakkaisissa mielissä vaikuttaa se päinvastoin. Myöskin pyhin tahraantuu tullessaan epäpyhiin käsiin.

(Jatk.

Äärimmäinen suru on ilon alku. Tuskan viimeinen sykintä on nautinnon ensimmäinen sykintä. Epätoivon partaalla on haltioituminen hyvin lähellä.

Ihminen ajattelee viisaasti kymmenen kertaa useammin kuin hän toimii viisaasti.

Henkinen kasvu tapahtuu askel askeleelta, kuten vesisäiliön täyttyminen pisara pisaralta.

Ellet sisästäsi löydä sitä, jota etsit, niin et tule milloinkaan löytämään sitä ulkopuoleltasikaan.

HERMES TRISMEGISTUS

HELSINGISSÄ 1921 KESKUSKIRJAPAINO OY.

Niitä

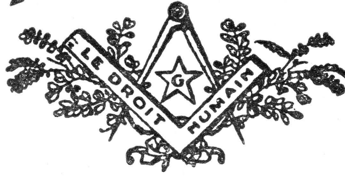
naisia ja miehiä, jotka kunnioittavat vapaamuurariutta ja pitävät tärkeänä tämän aikakauslehden esittämien aatteiden tunnetuksi tekemistä, otamme asiamiehiksemme hankkimaan vuosikertatilauksia tälle lehdelle sekä myymään joulukuun irtonumeroita. Tähän työhön voi ryhtyä ilman eri valtuutusta. Palkkioehtojamme toivomme asianharrastajain pyytävän.

Viisaustieteellinen Kustannusliike
Helsinki

Hinta 3: 50 Keskuskirjapaino Oy.

YHTEIS-

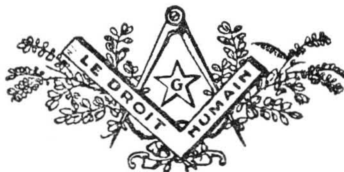
VAPAAMUURARI

N:o 4—5 TAMMI—HELMIKUU 1922

YHTEIS-

VAPAAMUURARI

TOIMITUS:

KYLLIKKI IGNATIUS (*Päätoimittaja*) *R. CANDOLIN* (*Toim.-sihteeri*)

JUSSI SNELLMAN *LAINA BRUMMERT*

EDWIN LARSSON

SISÄLLYSLUETTELO

TILAUSHINTA

Tilauksia otetaan ainoastaan kokovuodelle ja on hinta kustantajalta suoraan tai asiamiehiltä tilattaessa Smk. 30: —, ulkomaille dollaria 1: —., Tilausvuosi käsittää ajan lokakuu 1921—syyskuu 1922. — Postitoimistot sitävastoin ottavat ainoastaan neljännesvuositilauksia 9: — mkan hinnalla, mutta samalla kertaa voidaan tilata useammaksikin vuosineljännekseksi eteenpäin.

KIRJEENVAIHTO

osoitettakoon seuraavasti:

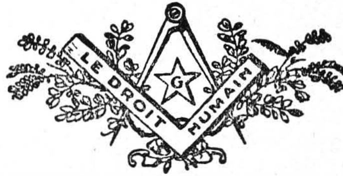
Yhteis-Vapaamuurarijärjestöä koskevissa asioissa

Rouva Kyllikki Ignatius, Helsinki, Armfeltintie 2.

Aikakauslehden ja kirjojen tilauksissa sekä muissa kustannusliikettä koskevissa asioissa

Viisaustieteellinen Kustannusliike, Helsinki.

YHTEIS-
VAPAAMUURARI

TAMMI—HELMIKUU 1922 - N:o 4—5

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" – *Oskar Leschhorn*

IHMINEN

Ken joukon kesken yksin päänsä kantaa,
kun toiset kaikki päättömiksi jää,
epäillä itseänsä tyynnä antaa,
ei tuomiolle käy, vaan ymmärtää;
ken taitaa kestää, vuottaa uupumatta,
ain' antaa suoran vastuun valheisiin,
ken vihattuna säilyy vihaamatta,
ei turvaa tekohurskaan naamariin;

ken itseään ei untens anna johtaa,
eik' aatostensa olla määränpää,
ken tappiot kuin voitot tyynnä kohtaa,
nuo kaksi yhtäläistä pettäjää;
ken kestää kuulla, kuinka totuutensa
portaaksi narrit pyrinnöilleen loi,
tai nähden rauenneena teoksensa
viel asein tylsin työhön käydä voi;

ken osuutensa, minkä ehti voittaa,
uskaltaa panna peliin ainoaan
ja hävinneenä uudelleen taas koittaa,
ei tappiostaan hiisku sanaakaan;
ken hermojensa viime voimat vielä
pakoittaa palvelemaan paikallaan
ja jatkaa, vaikka jäljell' ei oo siellä
kuin tahto, joka käskee: „Kestä vaan!"

Ken rahvaan kesken raa'aksi ei muutu,
ken kanssa kuninkaan on koruton,
ei vihamieheen, ystäväänsä suutu
ja kellä kunnon miehen maine on;
ken tarkoin käyttää määrän tuntiensa,
minuutin, sekunninkin jokaisen,
– hänen on maa kaikkine aarteinensa,
hänestä kerran kasvaa – ihminen.

RUDYARD KIPLING
Suom. J. Sn–.

AMMATTIKUNTA

Ennen aikaan olivat Itämailla kaikki uskonnot enemmän tai vähemmän mysterio-oppeja ja olivat filosofiaan yhtyneitä. Kansanomainen teologia piti allegorioja ja vertauskuvia todellisuuksina ja muuttui sen kautta alemmanluontoiseksi jumalanpalvelukseksi. Egyptiläiset pitivät Onion-kuvaa pyhänä, koska sen eri kerrokset kuvasivat taivaan konsentrisia piirejä. Alempi uskonto ei luonnollisesti voinut tyydyttää syvempää kaipausta ja syvempiä ajatuksia, hengen korkeampia pyrkimyksiä sekä loogillista järkeilyä. Syvempiä tietoja opetettiin sentähden vihityille mysterioissa. Ne annettiin niinikään vertauskuvien muodossa. Vertauskuvallisilla opetuksilla, jotka sallivat monenlaisia selityksiä, voitettiin se, mitä julkisella ja kaavamaisella uskonnolla ei onnistuttu. Niiden määrittelemättömyys peitti vaikeatajuisen aatteen. Ne käsittelivät mystillisesti salatuita asioita, ne koettivat kuvilla ilmaista, mitä ei voitu selittää, ja siten aiheuttaa edes selittävän tunnelman siitä, mistä ei saanut tarkkaa aatekuvaa. Niiden kautta opittiin myöskin pitämään vertauskuvaa vai toisasteisena välineenä itse aatteesta, joka oli liian korkea voidakseen esiintyä selvänä ja tuttuna. Siten ne tiedot, joita nyt jaetaan kirjojen ja kirjeitten kautta, ennenaikaan saatiin vertauskuvissa. Papit esittivät ja toimittivat juhlamenoja, jotka kiinnittivät silmää enemmän kuin kirjoitetut sanat, mutta myöskin usein painoivat mieleen herättävämmän ja täsmällisemmän tarkoituksen. Mysterioitten perinnön kuljettajana seuraa muurarius yhä vielä samaa opetustapaa. Sen seremoniat ovat vanhanaikaisia mysterionäytelmiä. Niissä ei lueta kertomusta, vaan selitetään probleemi, jonka ratkaisua on etsitty, ja esitetään filosofiaa, joka kaiken selittää. Muurarivertauskuvat ovat niitä opetuksia, joita se antaa. Esitelmät ovat useimmiten liian yksipuolisia voidakseen selittää vertauskuvia. Sen ihmisen, joka tahtoo tulla täydelliseksi muurariksi on itsensä suoritettava koko työ, hänen on kehitettävä vertauskuvat omassa itsessään. Vaikkakin vapaamuurarius on samaa kuin vanhat mysteriot, vastaa se niitä vain työtapojensa puolesta ja kuvaa aivan epätäydellisesti niiden loistoa. Senjälkeen kun mysteriot levisivät Egyptistä muualle, ovat kansat, joiden keskuuteen ne joutuivat, paljon niitä muutelleet varsinkin uskontojärjestelmiensä vaikutuksesta. Kaikkialla on vihittyjen velvollisuutena totella hallitusta, lakeja ja uskonnon vaatimuksia. Kaikkialla olivat mysteriot pappien käsissä, jotka siellä täällä jakoivat yhteiselle kansalle näitä filosofian totuuksia. Muurarius vaatii ihmiseltä kolminkertaisen hyveiden sarjan toteuttamista, vapauden, tasa-arvoisuuden ja veljeyden. Tämä on mysterioitten alkuperäinen tarkoitus, sillä jo niissä opetettiin ihmiselle näitä hyveitä ja heitä käskettiin toteuttamaan niitä kaikissa suhteissaan ihmisiin. Tämä oli samalla kaiken filosofian päämäärä. Ihmisen paras lahja on ihmisyys. Jumala on sallinut muurariuden sitä jakaa jäsenilleen, — ei lahkolaisuutta ja uskonnollista oikeaoppisuutta, — ei alkeellista siveysoppia, vaan ihmisyyttä, tiedettä ja filosofiaa. Ei niin, että se väittäisi tieteen ja filosofian olevan uskonnonvastaisia. Päinvastoin on filosofia vain Jumalan ja sielun tietoa. Epätäydellisen olennon todellinen uskonnollinen filosofia ei ole järjestelmä tai uskonto, vaan kuten Sokrates opetti, loppumatonta etsimistä ja lähestymistä. Filosofia on sitä älyllistä ja siveellistä kehitystä, jota us-

konnollinen tunne insipiroi ja jalostaa. Ja mitä tulee tieteeseen, niin ei se voisi kulkea eteeenpäin uskonnon jäädessä paikoilleen. Ihmisrodun ensimmäiset opetukset on Jumala kirjoittanut maahan ja taivaaseen. Näiden kirjoitusten tutkiminen on tiedettä. Ruohojen, puitten ja hyönteisten tutkimisesta opimme enemmän rakkautta ja uskontoa kuin mitä konsanaan voimme saada Fenelonin ja Augustinuksen kirjoituksista. Jumalan suuri raamattu on aina avoinna ihmislasten silmien edessä. Tiedon voi muuttaa voimaksi ja termit hyödyllisyyden ja velvollisuuden säännöiksi. Mutta tieto sinänsä ei ole voimaa. Viisaus on voimaa ja viisauden pääministeri on oikeus, joka taas on totuuden täydellinen laki. Sentähden on kasvatuksen ja tieteen tarkoituksena tehdä ihmisestä viisas. Muurarisääntöjen tunteminen ei itsessään ole mitään. Vertauskuvien tarkoituksen tunteminen ei myöskään itsessään ole mitään, jos ei niihin liity viisautta ja rakkautta. Älkää siis jättäkö silmistänne muurariopetustenne todellista tarkoitusta. Se on viisauskantamme kohottaminen, eikä vain tietojemme lisääminen. Todellinen muurari koettaa ahkeralla työllä auttaa järjestöään täyttämään suuren päämääränsä. Järjestö ei voi sinänsä ihmisiä muuttaa, mutta voi olla apuna. Sekin on yksi Jumalan työkalu. Se on voimaa ja sillä on valtaa ja häpeä sille, jos ei se ponnistele eteenpäin ja jos ei se uhraa lapsiaan ihmiskunnan alttarille. Ammattikuntanne tutkimustöissä tulee teitä johtaa järki, rakkaus ja usko. Emme tahdo väitellä erosta järjen ja uskonnon välillä tai määritellä toisen tai toisen rajamaita. Mutta on tarpeen huomauttaa, että meitä jokapäiväisenkin elämän alalla enemmän johtaa se, mihin uskomme, kuin se, minkä tiedämme, — siis enemmän usko kuin järki. Usko välttämätön olemuspuoli ihmisessä. Onneton hän, joka ei mihinkään usko.

Järki ei suinkaan ole ainoa johtaja siveellisessä- tai valtiollisessa elämässä. Rakkauden tai rakastavan hyvyyden tulee sitä aina seurata, jotta ei se lankeaisi kiihkoon, suvaitsemattomuuteen ja vainoon, johon liian askeettinen siveellisyys ja äärimmäiset valtiolliset periaatteet ehdottomasti johtavat. Meidän täytyy myöskin uskoa itseemme ja lähimmäisiimme ja ihmisiin yleensä, muuten vastukset helposti meitä lamauttavat ja esteet masentavat mieltämme. Meidän ei tule kuunnella yksin järjen ääntä. Voima kasvaa uskosta ja rakkaudesta ja näiden avulla nousee ihminen siveellisyyden korkeimmille asteille tullen ihmisten pelastajaksi ja vapahtajaksi. Järjen tulee ohjata peräsintä, mutta usko ja rakkaus ovat liikkeellepanevia voimia. Ne ovat sielun siivet. Jos Jumala olisi ollut ainoastaan kaikkiviisas ja kaikkivaltias, ei hän koskaan olisi maailmankaikkeutta luonut. Nero antaa voiman ja sen lähimmät avustajat ovat valta ja viisaus. Nero hallitsee jumalallisella voimalla. Se paljastaa neuvonantajineen salaiset inhimilliset mysteriot. Se katkaisee sanallaan suunnattoman suuret solmut ja rakentaa sanoillaan särkyneet rauniot. Kehitystä kuvaa vasaran ja taltan käyttäminen yksilöiden ja kansojen kykyjen ja älyn kehityksessä. Se suuri työ, jossa muurarit tahtovat olla osallisina, on ihmisten kohottaminen opettamalla rakastavaa hyvyyttä ja viisautta, ja suurin valta on heidän joukossaan sillä, joka parhaiten opettaa. Siten he kehittävät vapauden karkean kiven. Päähyveitä ei jaeta ihmisten kesken, vaan ne ovat vain harvojen omaisuutta samaten kuin tavalliset ammatitkin. Kaikki ovat pyrkijöitä velvollisuteen ja kunniallisuuteen. Muurarius on kulku valoa kohti ja taistelu valon saavuttamiseksi. Yksilölle on niin kuin kan-

sallekin valo hyvettä, samoin kuin miehekkyys, äly, vapaus. Tyrannius sielun ja ruumiin yli on pimeyttä. Harpilla ja viivottimella voimme piirtää kaikki kuviot, jotka esiintyvät geometriassa ja trigonometriassa, mutta niiden merkitys itsessään on riittämätön. Trigonometria melkein lähimmin ilmaisee sitä, mitä tiede tarkoittaa sanalla geometria. Itse asiassa ei sitä lukujen tiedettä, johon Pythagoras pani niin paljon merkitystä, ja jonka mysterioita tavataan kaikkialla vanhoissa uskonnoissa, eniten Kabbalassa ja Raamatussa, ilmaista geometrian eikä trigonometrian nimillä. Sillä siihen tieteeseen sisältyvät myöskin aritmetiikka ja algebra, logaritmit, integraali- ja differentiaalikalkyylit, ja sen avulla selitetään astronomian suuret arvoitukset ja tähtien lait. Harras innostus on paljon helpompaa kuin tosi toiminta. Ajatuksen päätös on toiminta. Uskonnon ainoa tarkoitus on sen etiikka. Uskonnonmuodolla on sangen vähän vaikutusta yleensä käytökseen, uskonnolliselta kannalta yksilöön nähden, politiikassa puolueisiin nähden. Ammattikunnalle opetetaan, ettei se saa kerskua viisaudella. Muurarin tulee olla nöyrän. Ajatelkaa jonakin hiljaisena hetkenä näitä kahta aatetta, ihmistä ja ylpeyttä. Katsele ihmistä lastun kokoisena leijailevana läpi avaruuden, niin hänen pienuutensa suuruus sinulle kuvastuu. Nöyryyden tulee yhtyä heikkouteen sekä sovittaa tietämättömyyden, harhan ja epätäydellisyyden. Myöskään ei muurarien pitäisi haluta toimia ja kunniaa, vaikkakin he kuinka varmasti tietäisivät kykenevänsä palvelemaan järjestöä.

Hän ei saa etsiä eikä yllyttää kunnianhakemista. Se, jolle Jumala on antanut halun pysyä syrjässä omistaa niin sanoaksemme uuden aistimen, mutta alistuminen on sitä jalompaa kuta passiivisempaa se on. Syrjään vetäytyminen on vain sairaaloista itsekkyyttä, jos siihen sisältyy toisten ponnistusten ehkäiseminen. Se filosofia, joka saattaa ihmisen haluamaan hiljaisuutta, saattaa hänet osoittamaan erakkoelämän tarpeettomuutta. Muistakaa, että on olemassa kasvatus, joka kiihoittaa älyä, mutta jättää sydämen entistä tyhjemmäksi ja kovemmaksi. Löydämme eetillisiä opetuksia taivaankappaleiden johtavissa laeissa, maapallon ominaisuuksissa, maantieteessä, kemiassa, geologiassa ja kaikissa muissa tieteissä. Asiat ovat totuuksien vertauskuvia. Ominaisuudet ovat totuuksien vertauskuvia. Tiede, joka ei opeta siveellisiä ja henkisiä totuuksia, on kuollut ja kuiva, eikä sillä ole muuta arvoa, kuin että se painaa muistiin sarjan hajanaisia vuosilukuja, hyönteisten ja perhosten nimiä. On sanottu, että kristinusko alkaa, kun ihmiset itse polttavat väärät jumalansa. Kasvatus alkaa siinä, että poltamme älylliset ja siveelliset epäjumalamme, ennakkoluulomme, mielipiteemme, kuvitelmamme, arvottomat ja epäjalot tarkoitusperämme. Erikoisesti on välttämätöntä päästä maallisten voittojen halusta. Älköön kukaan ammattilainen luulko, ettei kannata työskennellä kauniin ja sielullisesti vaikutusvaltaisen hyväksi. Ei ole rajoja määräämään niitä mahdollisuuksia, mitä hyvä teko, viisas sana tai jalo ponnistus saavat aikaan. Mikään ei ole pientä. Taitava ammattilainen ja taiteilija, kuten Salomon, hakee aineensa ympäri mailmaa ja muuttaa sitten muodottoman aineen loistavaksi työn tulokseksi. — Miekka on vertauskuvana taistelusta, jonka muurarin on voitettava. Kaksio tai duaadi on vastakkaisuuden vertauskuva, hyvän ja pahan, valon ja pimeyden. Se on Kain ja Abel, Osiris ja Typhon j.n.e. Kolmio tai triaadi on parhaiten kuvattu tasasivuisella tai suorakulmaisella kolmiolla. Jumaluuden kolminaisuus on toisessa tai toisessa muodossa aina ilmennyt uskon-

kappaleena uskonnoissa. Hän joka luo, myöskin ylläpitää ja hävittää. Neljää kuvaa neliö tai neljä suorakulmaista kuviota. Neljä oli maapallon merkki. Viisi on kaksio kolmioon yhdistettynä. Sitä kuvaa viisikärkinen tai loistava tähti, Pythagoraan mystillinen Pentalpha. Se on eroittamattomasti yhdistynyt seitsenlukuun. Seitsemän oli varsinainen pyhä luku. On olemassa seitsemän planeettaa seitsemine piirineen, joita johtavat seitsemän arkkienkeliä. Kahdeksan on ensimmäinen kuutio. Yhdeksän on kolmen neliö ja sitä esittää kolminkertainen kolmio. Kymmeneen sisältyvät kaikki muut numerot. Erikoisesti sanotaan siihen liittyvän seitsemän ja kolme, jotka yhdessä muodostavat täydellisyyden luvun. Pythagoras esitti sen Tetraktyksenä, jolla on monta mystillistä merkitystä. Tämä vertauskuva on usein kokoonpantu pilkuista tai jod-kirjaimista, Kabbalassa jumalan nimen kirjaimista. Kaksitoista on niiden samanpituisten viivojen luku, jotka muodostavat kuution. Se on kuukausien, sukukuntien, apostolien luku, samoinkuin kivien luku ylimmäisten pappien rintasoljissa.

Albert Pike.

„Morals and Dogma, II luku".

KREIVI DE ST. GERMAIN

Isabel Cooper-Vakley.

Niistä kummallisista, salaperäisistä olennoista, joita oli niin runsaasti kahdennellatoista vuosisadalla, ei kukaan ole herättänyt niin yleismaailmallista sananvaihtoa ja huomiota kuin kreivi de St. Germain-nimellä tunnettu mystikko. Romantillinen sankari, silmänkääntäjä, petkuttaja ja seikkailija, olivat ne tavalliset nimitykset, joita sateli hänen ympärillään. Hän oli enemmistön vihaama ja harvojen kunnioittama, eikä aika ole vielä nostanut sitä huntua, joka peittää hänen todellisen tehtävänsä aikakauden halpamaisilta älyniekoilta. Silloin, kuten nytkin leimataan salatieteilijä silmänkääntäjäksi y.m.s. Ainoastaan harvat ihmiset siellä täällä käsittivät hänen voimansa. Kuningasten ja ruhtinaitten ystävänä ja neuvonantajana, petollisten ministerien vastustajana, tulivat hänen suuret tietonsa esiin länsimaiden avuksi, hajoittaakseen jossain määrin niitä myrskypilviä, jotka niin synkkinä ympäröivät muutamia kansoja. Valitettavasti hänen varoituksensa kohtasivat kuuroja korvia, eikä hänen neuvoistaan paljonkaan välitetty.

Lienee mielenkiintoista monelle mystiikan tutkijalle luoda silmäys taaksepäin tämän suuren salatieteilijän elämään mikäli se on mahdollista. Siellä täällä tavataan eri kirjailijoiden kuvauksia hänen elämästään, useimmat hyökkääviä, mutta mitään yhtenäistä yksityiskohtaista elämäkertaa ei vielä tähän mennessä ole ilmestynyt. Tämä johtuu suuressa määrin siitä, että de St. Germain'in tärkeimmät ja mielenkiintoisimmat teokset ovat kätkettyinä ylhäisten jalosukuisten perheitten salaisissa arkistoissa. Olemme myös saanneet tietää, missä nämä arkistot sijaitsevat, mutta emme ole vielä kaikissa paikoin saaneet lupaa tarpeellisten tutkimusten tekemiseen.

On muistettava, että kreive de St. Germain, alkemisti ja mystikko, kuului siihen ranskalaiseen St. Germain-sukuun, joka polveutuu kreivi Robert St. Germain'ista. Jälkimäinen syntyi v. 1708 Lons-le Saulnie'rissä, oli ensin jesuiitta sekä palveli

sitten Ranskan hovissa ja Venäjän armeijassa ja tuli kreivi Struensen aikana Tanskan sotaministeriksi. Senjälkeen astui hän jälleen Ranskan palvelukseen ja yritti Louis XVI hallituksen alkuaikana sotaministerinä ollessaan saada aikaan erilaisia muutoksia Ranskan armeijassa, joka teko nosti vihamielisen myrskyn, ja hän kuoli vuonna 1778 kuninkaan epäsuosiossa. Hänet sekoitetaan usein mystillisen ja filosofisen kaimansa kanssa. Yleisesti vallitsevien väärinkäsitysten poistamiseksi on hyvä julkaista nämä tosiasiat, jotka näyttävät eron näiden kahden miehen välillä. Valitettavasti tuo epäsuosio, joka kohdistui mainittuun sotilaaseen, usein pannaan mystikon osalle, johon nyt kohdistamme koko huomiomme.

Päteviä todistuksia löytyy siitä, että Markiisi de St. Germainilla oli läheisiä sukulaisia eri maissa asuvien ylhäisten henkilöiden joukossa, ja että tämä herätti kateutta ja epäystävällistä kohtelua, joka, ikävä kyllä, on hyvin yleistä jokaisen vuosisadan aikana. Katsokaamme siis mitä muutamat näistä ruhtinaallisista ystävistä ovat sanoneet. Kun herttua Karl August kysyi tämän mystikon yliluonnollista ikää, vastasi siihen Hessen-Phillips-Barchfeldin maakreivi: „Emme voi tässä suhteessa mitään varmaa sanoa. Tosiasia vain on, että kreivi voi antaa tietoja yksityisasioista, joista vain sen ajan aikalainen voi tietää. Nykyään on Kasselissa tapana kunnioituksella kuunnella hänen lausuntojaan, eikä hämmästyä mistään. Kreivi ei ole mikään rasittava mielistelijä vaan korkeassa seurapiireissä liikkuva henkilö, jonka kanssa kaikki mielellään ovat tekemisissä. Joka tapauksessa hän on läheisissä suhteissa korkeassa asemassa oleviin henkilöihin ja hänen vaikutuksensa on vastustamaton. Serkkuni, Hessenin lääninkreivi on hyvin kiintynyt häneen. He ovat innokkaita vapaamuurareita ja työskentelevät yhdessä kaikenlaisissa salaisissa tarkoituksissa. Hänen väitetään seurustelevan henkien ja yliluonnollisten olentojen kanssa, jotka näyttäytyvät hänen kutsustaan."

„Ranskassa M. de St. Germain näyttää nauttineen Ludvig XV:nen suosiota ja rakkautta. Ludvig XV toistamiseen selitti, ettei hän kärsi pilkattavan kreiviä, joka on korkeinta sukua. Hänen suojeluksensa ja suosionsa aiheutti sen, että pääministeri, Choiseul'in herttua, tuli mystikon katkeraksi viholliseksi, huolimatta siitä, että hän yhteen aikaan oli hänen ystävänsä, sillä parooni de Gleichen kertoo muistelmissaan, että M. de St. Germain usein kävi herttuan kotona ja otettiin siellä ystävällisesti vastaan."

Tämä sama kirjoittaja, josta myöhemmin tuli hänen oppilaansa, todistaa, ettei M. de St. Germain syönyt lihaa, ei juonut viiniä vaan eli ankaran säännöllistä elämää. Ludvig XV luovutti hänelle kokonaisen huoneuston kuninkaallisessa palatsissa. Hän vietti säännöllisesti kaikki illat Versaillessa kuninkaan ja kuninkaallisen perheen seurassa.

Seuratessamme hänen historiaansa tuottaa suurimmat vaikeudet tuo alituinen nimien ja arvonimien vaihdos. Tämä menettely aiheuttikin paljon vastustusta ja suurta epäilystä. Tämä asia ei kuitenkaan itsessään olisi tehnyt häntä sen ajan vihaamaksi, sillä nimien vaihtaminen näyttää olleen leinen tapa ylhäisten keskken, jotka eivät tahtoneet herättää tyhmien uteliaisuutta. Niinpä näemme esim. miten Medicin herttua vuonna 1698 ja 1700 matkusti Siennan kreivin nimeä käyttäen, samoin kreivi Marcolini matkusti tapaamaan M. de St. Germain'ia toista nimeä kantaen. Prinssi Friedrich-Christian matkusti Italiasta vuonna

1736—1740 nimeltä kreivi Lausitz. Melkein kaikki kuninkaallisten perheiden jäsenet kaikissa maissa viime vuosisadalla, ovat käyttäneet samaa tapaa. Mutta sen nojalla, että M. de St. Germain sitä teki, nimittävät kaikki sen ja myöhemmän ajan pikkukirjailijat häntä petkuttajaksi ja seikkailijaksi.

Tehkäämme luettelo niistä nimistä ja titteleistä, joita hän käytti v:ina 1710—1822. Ensimäisen vuosiluvun mainitsee Parooni Gleichen, joka sanoo: „Olen kuullut Rameaun ja erään vanhan lähettilään, sukulaiseni Venetsiassa nähneen M. de St. Germain'in v. 1710, jolloin hän näytti 50 vuoden ikäiseltä. Toisen vuosiluvun mainitsee Mme. D'Adhémar mielenkiintoisessa kirjassaan „Souveniers sur Maria Antoinette". Tänä aikana esiintyi M. de St. G. Markiisi de Montferrat'ina, kreivi Bellamarena tai Aymar'ina Venetsiassa, ritari Schoening'ina Pisassa, ritari Weldon'ina Milanossa ja Leipzigissä, kreivi Soltikoffina Genuassa ja Leghornissa, kreivi Tzarogyna Schwahbachissa ja Triesdorffissa, prinssi Ragoczyna Dresdenissä, kreivi de St. Germain'ina Pariisissa, Hagissa, Lontoossa ja Pietarissa.

Epäilemättä nämä eri muutokset antoivat erinomaisen aiheen uteliaiden arveluille.

Mainitsemme tässä vähän hänen personallisesta ulkomuodostaan ja kasvatuksestaan. Eräs hänen aikalaisistaan kirjoittaa seuraavaa: „Hän näyttää 50 vuotiaalta, ei ole lihava eikä laiha; hänellä on hienot, sielukkaat kasvot ja pukeutuu yksinkertaisesti mutta aistikkaasti. Suuri osa mystisismiä, joka häntä ympäröi, johtuu hänen ruhtinaallisesta anteliaisuudestaan." — Toinen kirjoittaja, joka tunsi hänet Anspachissa sanoo: „Hän söi aina yksin ja yksinkertaisesti, ja yleensä hänen vaatimuksensa olivat erinomaisen pienet. Hänen Anspachissa ollessaan oli mahdoton häntä taivuttaa syömään prinssin pöydässä."

M. de St. Germain näyttää olleen erinomaisen sivistynyt. Karl von Weber sanoo hänen puhuneen saksan, englannin, portugalian, italian ja espanjan kieliä sekä ranskaa Piedmontin murteella.

Hän oli melkein yli maailman tunnettu suloisen miellyttävästä ja kohteliaasta käytöksestään. Seuraelämässä tulivat vielä esille hänen monipuoliset lahjansa ja kykynsä. Hän käytti erinomaisen hyvin useita soittokoneita ja ilmaisi väliin kykyjä, jotka olivat kaiken salaisen ja käsittämättömän rajamailla. Hänelle annettiin esim. eräänä päivänä erään runon 20 ensimäistä värsyä, ja hän kirjoitti ne yhtaikaa molemmin käsin kahdelle eri paperiliuskalle, eikä kukaan läsnäolijoista olisi voinut eroittaa toista liuskaa toisesta.

Saadaksemme jonkunlaisen järjestyksen aineeseemme, jaamme sen kolmeen osaan:

1. Hänen syntyperäänsä ja luonnettansa koskevia teorioja ja personallisia yksityiskohtia, joista jo olemme lyhyesti huomauttaneet.
2. Hänen matkansa ja tietonsa.
3. Hänen valtiollinen ja mystillinen toimintansa.

Alkaaksemme siis ensimmäisestä, niin huomaamme, että hänen syntyperäänsä ja kansallisuuttaan koskevat teoriat olivat monenlaisia. Eri kirjailijat johtavat ennakkoluulojensa mukaan hänen alkuperänsä milloin ruhtinaista milloin veronkantajan suvusta. Nähtävästi aina mielikuvituksen perusteella. Näiden otaksumien mukaan polveutuu hän seuraavista esivanhemmista; ollen

1. Espanjan kuninkaan Kaarle II:sen lesken ja erään Madridin pankkiirin poika.
2. Portugalilainen juutalainen.
3. Elsasilainen juutalainen.
4. Rotondolaisen veronkantajan poika.
5. Portugalin kuninkaan poika.
6. Frans-Leopold, Transilvanian prinssi Ragoczy.

Luotettavien lähteiden mukaan, mitkä ovat olleet käytettävänämme näyttää viimeksimainittu oikealta.

Samaa sanoo Georg Hezegiel „Abenteuerliche Gesellen"-nimisessä kirjassaan. Samoin Karl von Weber sanoo, että M. de St. Germain esiintyi julkisesti Leipzigissä v. 1777 prinssi Ragoczyna ja tunnettiin usein kreivi Tzarogyn nimellä, joka on muunnos Ragoczysta. Tämä on myös todistettu eräässä artikkelissa, henkilön kirjoittamassa, joka tunsi hänet Anspachissa Tzarogyn nimellä. Eräs toinen kirjoittaja sanoo: „jos hänen todellinen alkuperänsä olisi tullut paljastetuksi, olisi se ehkä tuottanut häpeää huomattaville henkilöille. Ja tähän tulokseen olemme mekin huolellisten tutkimusten jälkeen tulleet. Hessenin prinssi Karl kirjoittaa M. de St. Germain'ista: „Hänen historiansa on hyvin kummallinen. Tahdon totuudenmukaisesti seurata sitä hänen omien sanojensa mukaan lisäten vielä välttämättömiä selityksiä. Hän sanoi minulle olevansa 88 vuoden vanha tullessaan tänne ja sanoi alleensa Transilvanian prinssin Ragczyn poika, hänen ensimäisestä avioliitostaan. Hänet annettiin aivan nuorena viimeisen Medicin herttuan huostaan, joka antoi hänen nukkua omassa huoneessaan.

Kun M. de St. Germain sai kuulla, että molemmat hänen sisaruksensa olivat tulleet keisari Kaarle VI alammaisiksi ja ottaneet nimekseen St. Karl ja St. Elisabeth, sanoi hän itsekseen: „Hyvä, minä otan nimekseni Sanctus Germano, Pyhä Veli. En voi varmasti todistaa hänen syntyperäänsä mutta sen, että Medicin herttua häntä suojasi, olen saanut tietää toisista lähteistä.

Toinen hyvin tunnettu kirjoittaja, jolla on pääsy Milanon arvokkaisiin arkistoihin, puhuu sitäpaitsi samasta asiasta. Toistamme mitä Milanon suuren kirjaston hoitaja Caesare Cantu sanoo historiallisessa teoksessaan „Illustri Italiani": „Markiisi De Germain näkyy olleen prinssi Ragoczyn poika Transilvanista; hän oleskeli paljon Italiassa; paljon kertomuksia tavataan hänen Italian- ja Espanjan matkoistaan ja Toscanan suurherttua, joka oli hänet kasvattanut, suojasi häntä. Sanotaan, että hän sai kasvatuksensa Siennan yliopistossa. Mme. Genlis mainitsee muistelmissaan kuulleensa hänestä oleskellessaan Siennassa.

M. de St. Germain'in valtiolliset yritykset ja ponnistukset heittivät enemmän tai vähemmän varjoaan hänen elämäänsä.

Jos vielä heitämme lyhyen silmäyksen hänen perhehistoriaansa niin ehkä saamme jonkunlaisen johtolangan tässä sotkuisessa vyyhdessä, joka on kutoutunut mystillisinä elementteinä tämän suuren okultistin ympärille.

Ei ole historiassa montakaan lehteä niin täynnä surua, kärsimystä ja kamppailua kuin ne, jotka kertovat kuinka toinen Ragcozy toisensa jälkeen yritti säilyttää ruhtinaskuntaansa joutumasta Itävallan alaiseksi, joka kasvoi nopeasti Roman kirkon vaikutuksesta. Eräässä vanhassa saksalaisessa kirjassa „Genealogische Archivarius aus das Jahr." on kertomus prinssi Ragoczyn kuolemasta,

hänen perheestään, edeltäjistään sekä jälkeläisistään ja lainaamme siitä muutamia asioita. Francis Leopold Ragoczy, mystikon isä, koetti turhaan voittaa takaisin valtaistuimensa Siebenburgenissa. R. suvun omaisuus oli suuri ja arvokas, ja prinssi Frans, mystikon isoisä, oli menettänyt elämänsä toivottomissa ponnistuksissa säilyttääkseen vapautensa ja riippumattomuutensa. Hänen kuolemansa jälkeen otti Itävallan keisari hänen vaimonsa ja lapsensa luoksensa ja hänen poikansa kasvatettiin Wienin hovissa. Tietolähteemme sanoo, että leskiprinsessa, joka oli uusissa naimisissa kreivi Tekél'in kanssa, pakoitettiin luovuttamaan lapsensa kaikkine omaisuuksineen keisarille, joka sanoi tulevansa heidän suojelijakseen ja ottavansa edesvastuun heidän kasvatuksestaan. Tämä järjestely tapahtui maaliskuussa 1688. Mutta kun prinssi Frans tuli täysi-ikäiseksi, antoi Itävallan keisari takaisin hänen omaisuutensa, vaikkakin asettaen rajoituksia hänelle. V. 1694 meni tämä prinssi naimisiin maakreivi Karl von Hesse-Wahfried'in tyttären Charlotte Amalian kanssa. Tässä avioliitossa syntyi kolme lasta. Heti tämän jälkeen alkoi prinssi Ragoczy aatelistonsa kanssa salahankkeet Itävaltaa vastaan voittaakseen takaisi riippumattomuutensa. Tämän taistelun historia on kaikinpuolin mielenkiintoinen ja hyvin liikuttava. Prinssi R. kärsi tappion ja koko hänen omaisuutensa takavarikoitiin. Hänen poikiensa täytyi luopua nimestä Ragoczy ja ottaa nimet St. Carlo ja St. Elisabet.

Katsokaamme mitä Hezekiel sanoo tästä asiasta, sillä hän on hyvin huolellisesti tutkinut tätä ainetta: „Itse asiassa olemme taipuvaisia uskomaan, että kreivi de St. Germain oli prinssi Frans Leopold Ragoczyn ja prinsessa Charlotte Amalia Hesse-Wahnfriedin nuorempi poika. Frans Leopold meni naimisiin v. 1694. Tässä avioliitossa hänellä oli kaksi poikaa, jotka joutuivat itävaltalaisten vangeiksi ja kasvatettiin roomalaiskatolilaisiksi. Heidät pakoitettiin luopumaan Ragoczyn pelätystä nimestä. Vanhin poika, joka nimitti itseään markiisi St. Carloksi pakeni Wienistä v. 1734. Samana vuonna, tuloksettomien taistelujen jälkeen, kuoli hänen isänsä Rodostossa Turkinmaalla ja haudattiin Smyrnassa. Vanhimmalle pojalle annettiin hänen isänsä turkkilainen eläke ja tunnustettiin Siebenbürgenin prinssiksi. Hän jatkoi sotapolitiikkaa. Taisteli prinssi Ferdinand Lobkowitziä vastaan, ajettiin maanpakoon ja kuoli unohdettuna Turkissa. Nuorempi veli ei ottanut osaa vanhemman veljensä yrityksiin ja näyttää siksi aina olleen hyvissä väleissä Itävallan hallituksen kanssa.

Vastustavat kirjailijat ovat olleet huomaavinaan jotain hämärää juuri siinä, että kreivi de St. Germain oli rikas ja että hänellä aina oli rahaa käytettävänään. Sellaiset historioitsijat mielellään nimittävät häntä silmänkääntäjäksi ja petkuttajaksi, menevätpä niinkin pitkälle, että viittailevat siihen, että hänen rahansa olisivat väärällä tavalla ansaitut, ja että hän hankki niitä petkuttamalla ihmisiä ja pitämällä heitä väärällä tavalla vaikutuksensa alaisina. Jos taas silmäilemme tuota jo mainittua „Arkkivariusta" huomaamme muutamia tarkkoja tiedonantoja, jotka osoittavat meille mistä tämän mystikon suuri varallisuus oli kotoisin, sekä myöskin miksi Ranskan kuningas niin lämpimästi otti hänet vastaan ja miksi häntä niin kunnioitettiin kaikissa hoveissa. Hän ei siis ollut mikään hämärä seikkailija, vaan ruhtinaallista verta ja miltei kuninkaallista sukua.

Kun palaamme tuohon vanhaan kronikkaan huomaamme v:n 1730 nidoksessa prinssi Ragoczyn testamentin, jossa mainitaan hänen molemmat jo ennen maini-

tut poikansa ja myöskin eräs kolmas. Siinä mainitaan myös, että Ludvig XIV oli ostanut maata tälle prinssi Ragoczylle Puolan kuningatar Marialta, jonka alueen tulot Ranskan kuninkaan käskystä jätettiin Hotel' de Ville'iin Pariisissa. Huomaamme siis, että hänellä oli suuria perintöjä. Ranskan valtio oli velassa hänelle. Tämän testamentin toimeenpanijoina olivat Bourbonin ja de Main'in herttuat sekä Charleroin ja Toulousen kreivit. Heidän huostaansa prinssi Frans Leopold määräsi kolmannen poikansa, jolle hän jätti suuren perinnön ja sentähden täytyy meidän hylätä ne mieliteoriat, joiden mukaan Markiisi de St. Germain oli koditon ja rahaton seikkailija, valmis puristamaan rahaa jokaisesta henkilöstä, joka oli häntä kohtaan ystävällinen. Tällaiset olivat ne sanomalehtien artikkelikirjoittajien katsantokannat ja ideat, jotka sen ajan johtavissa aikakauslehdissä ilmenivät. Ikävä kyllä, vaikuttaa personallisuuden laki tämänlaatuisiin ihmisiin ja on merkille pantava yhtäläisyys niiden syytösten välillä ja niiden, jotka 1900-vuosisadan sanomalehdistö heittää meidän päiviemme uskaliaita salatieteilijöitä vastaan.

ENKELIJÄRJESTÖISTÄ

Viittauksia niiden toimintaan maailman pyhissä kirjoissa.

Hindulaisissa.

Indra, Mitra, Varuna, Agni — niin kutsutaan Häntä ja Hän on kultasulkainen Garuutmaan. Siitä, joka Yksi, viisaat puhuvat mininaisena. He kutsuvat häntä milloin Agriiksi, milloin Jamaksi tai Maatarishvaksi.

Tällä te ravitkaa Loistavia ja Loistavat teitä ravitkoot.

Ne, jotka etsivät menestystä maan päällä, palvelevat Loistavia.

Ne, jotka palvelevat Loistavia, menevät Loistavien luo, esi-isien luo menevät esi-isien palvelijat; elementtaalien luo menevät ne, jotka elementtaaleille uhraavat; mutta ne jotka Minua palvelevat, tulevat Minun luokseni.

Sinun luoksesi astuvat Suurojen joukot, muutamat yhteenliitetyin käsin kunnioituksella sinua avuksi kutsuvat; Maharshit, Siddhat joukottain huutavat: „terve sinulle!"

Laulaen sinun ylistystäsi kaikuvin sävelin. Rudrat, Vasut, Saadhjat ja Aditjat,

Vishvat, Ashvinit, Marutit, Ushmapat,

Gandharvat, Jakshat, Siddhat, Asurat

ihmettelevissä laumoissa katselevat sinua.

Ihminen aina noudattakoon Veedojen tutkimusta ja Loistaville toimitettavia pyhiä menoja. Noudattaen Loistaville toimitettavia menoja hän kannattaa liikkuvia ja liikkumattomia valtakuntia.

Itse on kaikki loistavat Jumala olennot; kaikki perustuu Itseen.

Zoroasterilaisissa.

Se mikä kuuluu Ameshaspentoille, loistaville, joiden silmät ovat ihmeelliset ja jotka ovat suuria, auttavaisia, voimakkaita, Ahuurisia (jumalallisia) — jotka ovat

katoamattomia ja puhtaita. Jotka kaikki seitsemän ovat yhtämieltä ja kaikki seitsemän tekevät samoin. Yhdenlainen on niiden mieli, yhdenlainen niiden sana, yhdenlainen niiden teko niinkuin niiden isä ja hallitsija nimittäin Luoja Ahuura Mazda... ne, jotka ovat Ahuura Mazdan luomuksen luojat ja hävittäjät, niiden luojat ja valvojat, niiden suojelijat ja hallitsijat. Nämä maailmaa tahtonsa mukaan auttavat niin, että se ei kasva vanhaksi eikä kuole, ei tule turmelluksi eikä inhottavaksi, vaan on aina elävä, aina edistyvä ja on valtakunta sellainen miksi sen saattaa toivoa, että kuolleet nousisi ylös ja eläville tulisi kuolemattomuus, joka maailmalle antaa apua ja edistystä sellaista kuin voipi toivoa.

(Me muistelemme kunnioituksella) Maantrhan Farohareja, taivaan Farohareja, vesien Farohareja, maan Farohareja, puitten Farohareja, karjan Farohareja, sielun Farohareja ja pyhien luomusten Farohareja.

Ne (Faroharit) pitävät yllä taivaan, ne pitävät yllä maan, ne pitävät yllä nuoret äitien kohdussa niin että nuoret säilyvät kuolemasta.

Nämä Faroharit auttavat hedelmää kantavien puitten ihanaa kasvua, jotka ennen tätä apua makasivat pitkän aikakauden kasvamatta yhdessä paikassa liikkumattomassa tilassa.

Buddhalaisissa.

Hän (Buddha) itsensä kautta täydellisesti ymmärtää ja näkee ikäänkuin kasvoista kasvoihin tämän maailmankaikkeuden — alimman maailmankaikkeuden kaikkine henkineen ja ylemmät maailmat, Maaran ja Brahmaan, ja kaikkien luontokappaleiden, Samanoiden ja Brahmanoiden loistavien Jumalien ja ihmisten, ja Hän sitten tekee tietonsa muille tunnetuksi.

Vakavuudella Maghavaan (Indra) kohtasi Loistavien herruuden.

Hyveiden omistajien tuoksu kohoaa ylös korkeuteen Loistavien luokse.

Oman itsensä voittaminen on parempi kuin kaikkein muiden ihmisten voittaminen. Ei edes loistava Jumala joku Sanoharva (haltia) eikä Maara Brahmaan avullakaan voisi muuttaa tappioksi sen ihmisen toivoa, joka on itsensä voittanut ja aina elää hillittynä.

Mitä tahansa henkiä meitä on täällä kokoontuneina, joko maahan kuuluvia tai ilmassa eläviä, palvelkaamme täydellistä Buddhaa, jota kunnioittavat sekä Loistavat että ihmiset.

Monet Loistavat ja ihmiset ovat löytäneet sinusta, kaivatessaan onnen.

Sinä tunnet tämän maailman toimet ja Loistavien toimet ja lopullisen päämäärän.

(Kun kysyttiin Herra Buddhalta, miksi ihmiset uhraavat Loistaville, sanoi hän): se, joka täydellisenä ja oikeaa menetelmää noudattaen uhrauksen ajalla saattaa yhden tai toisen (loistavan) kuulemaan itseään, hän tulee onnistumaan, niin sanon.

(Buddhalaiset kirjat ovat täynnä lausuntoja, joissa loistavista puhutaan. Niinpä ne iloitsivat prinssin syntymästä, josta oli tuleva Buddha, iloitsivat hänen valistuksestaan, hänen saarnoistaan j.n.e.)

Ei edes loistavien olentojen ilossa löydä onneansa täydellinen Buddhan oppilas.

Loistavatkin kadehtivat sitä, jonka aistimukset niinkuin hyvin kesytetyt hevoset, ovat tulleet alistetuiksi.
Ne tulevat olemaan niinkuin nuo Loistavat, eläen onnesta.
Puhu totuutta. Älä antaudu vihaan; anna, jos sinulta vähänkin pyydetään.

Juutalaisissa.

1 Moos. 32: 1, 2. Mutta Jacob meni tietänsä myöten ja Jumalan enkelit tulivat häntä vastaan.
Ja koska hän näki heidät sanoi hän: nämät ovat Jumalan sotajoukkoja. Ja hän kutsui sen paikan Mahanaim.
2 Kun. 6: 17. Ja Elisa rukoili ja sanoi: Herra, avaa nyt hänen silmänsä, että hän näkisi. Niin avasi Herra palvelijan silmät, että hän näki ja katso vuori oli täynnä tulisia hevosia ja vaunuja Elisan ympärillä.
Ps. 34: 7. Koska raadollinen huusi, kuuli Herra häntä, ja auttoi hänen kaikista tuskistansa.
Ps. 68: 17. Miksi te suuret vuoret kadehditte? Tämä on Jumalan vuori, jossa hän mielistyy asumaan; ja Herra asuu siellä iankaikkisesti.
Ps. 82: 1. Jumala seisoo Jumalan seurakunnassa: hän on tuomari jumalitten seassa.
Ps. 91: 11. Sillä hän on antanut käskyn enkeleillensä sinusta, että he kätkevät sinua kaikissa teissäsi.
Ps. 148: 1, 2. Kiittäkäät Herraa taivaista: kiittäkäät häntä korkeudessa.
Kiittäkäät häntä kaikki hänen enkelinsä: kiittäkäät häntä kaikki hänen sotaväkensä.

Kristillisissä.

Matt. 13: 39. Vihollinen, joka ne kylvi, on perkele; elonaika on maailman loppu ja leikkuumiehet ovat enkelit.
Lk. 1: 11, 19, 26, 27. Silloin ilmestyi hänelle Herran enkeli seisoen suitsutusalttarin oikealla puolella.
Enkeli vastasi ja sanoi hänelle: „Minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä ja minä olen lähetetty puhuttelemaan sinua ja julistamaan sinulle tämän ilosanoman.
Kuudentena kuukautena sen jälkeen Jumala lähetti enkeli Gabrielin erääseen Galilean kaupunkiin, jonka nimi oli Natsaret,
neitsyen luo, joka oli kihlattu Josef nimiselle miehelle Daavidin heimoa; ja neitsyen nimi oli Maria.
Lk. 15: 10. Samoin sanon teille, syntyy ilo Jumalan enkelien edessä yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen.
Joh. 1: 51. Jesus vastasi ja sanoi hänelle: „Sentähden, että sanoin sinulle: minä näin sinun viikunapuun alla, uskot sinä. Saat nähdä suurempia kuin nämä ovat."
Joh. 5: 4. Ajottain astui näet enkeli lammikkoon ja kuohutti veden. Joka silloin ensimäisenä astui siihen veden kuohuttamisen jälkeen, se tuli terveeksi, sairastipa mitä tautia tahansa.

Ap. T. 5: 19. Mutta yöllä avasi Herran enkeli vankilan ovet ja vei heidät ulos ja sanoi:

Ap. T. 8: 26. Mutta Filippukselle puhui Herran enkeli sanoen: „Nouse ja mene etelään päin sille tielle, joka vie Jerusalemista alas Gasaan ja on autio tie."

Ap. T. 10: 3. Hän näki selvästi näyssä noin yhdeksännellä tunnilla päivästä Jumalan enkelin joka tuli sisään hänen tykönsä ja sanoi hänelle: „Kornelius".

Ap. T. 27: 23—24. Sillä tänä yönä seisoi tykönäni sen Jumalan enkeli, jonka omia minä olen ja jota myös palvelen.

Ja Pietari lähti ja seurasi häntä, mutta ei tietänyt, että se mikä tapahtui enkelin toimesta, oli totta, vaan luuli näkevänsä näyn.

Ja he kulkivat läpi ensimäisen vartion ja toisen ja tulivat rautaportille, joka vei kaupunkiin. Se aukeni heille itsestään ja he menivät ulos ja he kulkivat eteenpäin muuatta katua ja yhtäkkiä enkeli erkani hänestä.

Hepr. 1: 14. Eivätkö he kaikki ole palvelevaiset henget, palvelukseen lähetetyt niille, jotka autuuden perimän pitää.

Hepr. 12: 22. Vaan te olette käyneet Zionin vuoren tykö ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin ja monen tuhannen enkelijoukon tykö.

Ilm. K. 1: 4, 20. Johannes niille seitsemälle Aasian seurakunnalle: armo olkoon teille ja rauha siltä, joka on ja joka oli ja joka tuleva on ja niiltä seitsemältä hengeltä, jotka hänen istuimensa edessä ovat.

Se salaisuus niistä seitsemästä tähdestä kun sinä minun oikeassa kädessäni nähnyt olet ja ne seitsemän kultaista kynttilänjalkaa. Ne seitsemän tähteä ovat niiden seitsemän seurakunnan enkelit: ja ne seitsemän kynttilänjalkaa, jotka sinä nähnyt olet, ovat seitsemän seurakuntaa.

Ilm. K. 5: 6. Ja minä näin ja katso keskellä istuinta ja neljän eläimen ja vanhinten keskellä seisoi Karitsa, niinkuin tapettu, jolla oli seitsemän sarvea ja seitsemän silmää, jotka ovat seitsemän Jumalan henkeä kaikelle maalle lähetetyt.

Ilm. K. 5: 11. Ja minä näin ja kuulin monen enkelin äänen istuimen ja eläinten ja vanhinten ympärillä ja heidän lukunsa oli kymmenen tuhatta kertaa kymmenen tuhatta ja tuhannen kertaa tuhatta.

Ilm. K. 4: 5. Ja istuimesta kävivät ulos leimaukset, jyrinät ja äänet, ja seitsemän tulista lamppua paloi istuimen edessä, jotka seitsemän Jumalan henkeä ovat.

Islamilaisissa.

Jokainen heistä uskoo Jumalaan ja hänen enkeleihinsä.

Jumala valitsee lähettiläänsä enkeleistä.

Ylistys Jumalalle, taivaan ja maan luojalle, joka tekee enkelinsä lähettiläikseen, varustettuina kahdella ja kolmella ja neljällä siipiparilla.

Hän loi haltijat sammuttamattomasta tulesta.

Nimessä Jumalan lähettämien enkeleiden, jotka seuraavat toisiansa lakkaamattomassa sarjassa; ja niiden jotka liikkuvat nopeasti vinhassa vauhdissa; ja niiden, jotka jakavat hänen käskynsä levittäen niitä yli maan piirin; ja niiden, jotka erottavat totuuden valheesta tekemällä rajan niiden välillä; ja niiden, jotka antavat jumalallisia neuvoja puolustukseksi tai uhraukseksi; totisesti niiden nimessä se mitä olette luvanneet on jääväämätön.

Niiden enkelien nimessä, jotka väkivallalla riistävät pois muutamia sieluja; ja niiden, jotka toisten sielut ottavat hiljaisesti; ja niiden, jotka liikkuvat ilman kautta Jumalan käskystä; ja niiden, jotka johtavat ja vetävät vanhurskaita paratiisiin; ja niiden, jotka näiden alaisina hallitsevat maailman asioita.

Totisesti teidän ylitsenne ovat määrätyt suojelusenkelit, Jumalan silmissä kunnialliset, jotka kirjoittavat muistiin teidän tekonne ja tietävät mitä te teette.

Ja on muutamia ihmisiä, jotka pakenevat turvaa etsimään eräiden haltioiden luokse: mutta ne lisäävät tyhmyyttänsä ja ylitsekäymistänsä; ja ne myöskin ajattelevat niinkuin te ajattelette, että Jumala ei herättäisi ketään toiseen elämään. Ja me (haltiat) ennen yritimme kurkistaa siihen mitä tapahtui taivaassa; mutta me huomasimme, että taivaan täytti vahva enkelivartiojoukko säilät säkenöivinä; ja me istuimme muutamilla sen istuimilla kuunnellaksemme sen asukkaiden keskustelua; mutta se joka nyt kuuntelee, löytää liekin pantuna häntä väijymään, taivaallisten alueitten suojelemiseksi. Ja me emme tiedä aikooko heidän herransa johtaa heidät oikeaan. On muutamia meistä, jotka ovat oikeita ja kelvollisia, ja on muutamia meistä, jotka ovat toisenlaisia. Ja me totisesti ajattelemme, ettemme voisi millään muotoa tehdä tyhjäksi Jumalan tahtoa maan päällä emmekä voisi häntä välttää pakenemalla; sentähden kun me olemme kuulleet Koraanissa olevat ohjeet, me niihin uskomme.

Sikhiläisissä.

Mikä on se portti, mikä se talo, jossa istuen Hän kaikkea ylläpitää?

Lukemattomat ovat soittoneuvot, lukemattomat soittajat.

Lukemattomat ovat raagit ynnä raaginit (jotka siellä lauletaan) ja lukemattomat ovat laulajat.

Sinulle laulaa tuuli, vesi, tuli ja Dharmaraadsha ovellasi.

Sinulle laulaa Tshitra-Gupta, joka kirjoittaa ja tuntee (karman) ja kirjoitettuaan, tuomitsee Dharman mukaan.

Sinulle laulavat Shiva, Brahmaa ja sinun luomasi kauniisti loistavat jumalat.

Indra istuen valtaistuimellaan yhdessä loistavien luoman kanssa, ylistää sinun portillasi.

Sinulle laulavat Siddhat syvissä mietiskelyissään, hartaat palvelijat laulavat mietittyään.

Sinulle laulavat Dshatit totuutta rakastavat ja tyytyväiset.

Sinulle laulavat mahtavat sankarit.

Sinulle laulavat panditit, Rishit ajasta aikaan Veedojen keralla.

Sinulle laulavat taivaan lumoavat mohonit, kuoleman ja helvetin piirit.

Sinulle laulavat Ratnat, jotka ovat olleet luodut, yhdessä Tiirthojen kanssa.

Sinulle laulavat sankarit ja kaikki neljä luomiston lajia ylistävät sinua.

Sinulle laulavat maat ja maailmat, jotka sinä olet tehnyt ja pidät yllä.

Sinulle laulavat ne, jotka sinulle ovat mieleen, jotka ovat täynnä onnea, vaipuneina antaumukseen.

Monet muut sinulle laulavat, joita minä en saata muistutella; kuinka kauas voi naanak ajatella?

Hän on ja hän yksin on todellinen herra ikuisesti tosi ja nimeltään tosi.

Hän on ja tulee aina olemaan eikä voi tulla hävitetyksi.

TODELLISEN VAPAAMUURARIAATTEEN OLEMUS JA SALAISUUDET

Franz Hartman. Suom. *J.* (Jatk. edell. num.)

Koska totuus siis on vaarallinen leikkikalu, jossa helposti polttaa sormensa, ellei sitä ymmärrä lähestyä totuuden hengessä, niin on kaikkina aikoina löytynyt salatiede eli henkitiede, joka oli vain vihityille tunnettu. Nämä vihityt olivat ja ovat vieläkin sen vartijoita. Tätä korkeampaa tiedettä kutsutaan salaiseksi eli okkultiseksi: ensiksi koska sitä ei voi käytännöllisesti ymmärtää ennenkuin on kohoutunut sille henkisen kehityksen asteelle, jolla ne henkiset voimat ovat olemassa, joista tämä tiede puhuu; toiseksi, koska löytyy salaisuuksia, joita ihmiset, niinkauan kuin he eivät vielä ole saavuttaneet valtaa oman luontonsa yli, käyttäisivät omaksi ja toisten vahingoksi, jos voisivat päästä niistä osallisiksi. Siitä syystä ilmoitettiin ihmiskunnalle vain niin paljon viisaudenopista, kuin silloisen ihmiskunnan sivistys salli. Totuus on kylläkin kaikkina aikoina elänyt ja ollut jokaisen saatavissa, joka kykeni sitä vastaanottamaan, mutta ainoastaan harvat kykenivät siihen, ja miehiä, jotka onnistuivat kohottamaan tuota verhoa, ei maailma ymmärtänyt ja vainosi sentähden. Toiset, jotka tunsivat totuuden, eivät kyenneet sitä helppotajuisesti kuvaamaan. Jos otamme esim. Jeane Leaden tahi Jakob Böhmen kirjoitukset käteemme, niin voimme niistä löytää syvimmät totuudet, edellyttämällä, että me ne jo aavistamme ja ne tässä muodossa sitten jälleen tunnemme. Tietämättömiltä puuttuu sitävastoin tieteellinen perusta tällaisia teoksia varten. Ne kääntyvät, kuten rukouskirjat yleensä, ainoastaan tunteen eikä järjen puoleen. Tästä syystä niitä nykyään harvat lukevat, ja näiden harvojen joukossa löytyy vielä harvempia, jotka ne ymmärtävät. Henkisten totuuksien ymmärtämiseen tarvitaan ennen kaikkea tunteen herättäminen totuutta varten, ja tämä herätys saavutetaan parhaiten sen kautta, että järjen tieto saatetaan sopusointuun henkisen tiedon kanssa.

Kaikkien kansojen keskuudessa olivat pyhät salaisuudet vain jaloimpien ja parhaiden hallussa. He olivat osaksi puhtaan elämänsä kautta kykeneviä niitä ymmärtämään ja osaksi annettiin ne heille siirron kautta. Ensi sijassa olivat ja ovat vieläkin Adeptit Intiassa ja Egyptissä näiden salaisuuksien säilyttäjiä, jotka sisälsivät vallan määrättyjen luonnon voimien yli. Toisessa sijassa olivat brahmiinit, Isiksen papit, kreikkalaisten ja roomalaisten papit, islamilaisten Suf'it ja muutamat muhamettilaiset dervishit. Uudempana aikana oli katoolinen kirkko uskonnon vartijana ja monta salatieteilijälle hyvin tunnettua sisäistä ilmiötä löytyy vielä nytkin vertauskuvallisesti esitettynä katoolisen kirkon menoissa, vaikkakin näiden menojen merkitys on käynyt sekä papille, että maallikolle käsittämättömäksi. Kun paavin valta sitten keskiajalla syrjäytti todellisen uskonnon hengen, niin ettei jälelle enää jäänyt muuta kuin kuollut muoto, kun papiston siveellisyys oli vajonnut syvimmilleen ja erittäinkin, kun protestanttisuuden ilmetessä korkeampi katsantokanta katosi ja ratsionalismi voitti alaa, eivätkä ihmiset tahtoneet tunnustaa ja omaksua muuta kuin sen, minkä he maallisella järjellään olivat selittäneet, kun eri lahkot murhasivat toisiaan, kun kirjoja kirjoitettiin siitä oliko Aatamilla napa vai ei, silloin katosi myöskin tieto. Silloin kadotti hengellinen sääty avaimen us-

konnon salaisuuksiin. Vain muutamat valaistut löysivät ja sälyttivät yleisestä pimeydestä huolimatta totuuden valon hohteen, kuten mestari Eckhart, Theophrastus, Paracelus, Mersvin, Jakob Böhme, Molinos ja muut. Mutta kirkko vainosi niitä.

Niihin aikoihin muodostuivat ensimmäiset vapaamuurari- ja ruusuristilooshit. Ja se, jolla vielä oli hitunenkin ihmistuntoa itsessään, pakeni niiden turviin. Ne muodostivat kosteikkoja tuon ajan henkisen ja siveellisen rappeutumisen erämaassa. Ja kauan olivat ne ja ovat osaksi nytkin vielä, mitä niiden tulikin olla, nimittäin paikkoja, joissa ihmisyyttä ja rakkautta muodostettiin todellisuudeksi. Vapaamuurariaatteen tahrasivat nuo „mustasiipiset linnut". Muodostettiin arvoasteita, jotka palvelivat enemmän turhamielisyyttä, kuin sisäistä valaistusta, ja monista lohdutuksen paikoista muodostui pelkkiä yhdistyksiä, joiden tarkoituksena oli oikeastaan seurustelu ja ajanvietto. Vielä 19:n vuosisadan alussa löytyi loosheja, joissa salatiedettä harjoitettiin käytännöllisesti. Nykyisin ei siitä enää tiedetä juuri mitään. Huomautetaan, että uudenaikaisen tieteen valo on karkoittanut tämän „taikauskon". Tosiasia on kuitenkin, että kukko löysi liasta riikinkukon höyhenen ja senjohdosta unohti helmen, joka oli höyhenen vieressä.

Ajan henki edistyy. Se ei seiso paikallaan. Se ei odota sitä, joka tien vieressä istuen odottaa kyyditsijää. Uskonnon salaisuuksien varjelijat ovat julistaneet maallikoille oppeja, jotka näyttivät menneen ajan suurimmille vapaamuurarien joukossa ikuisesti saavuttamattomilta. Niihin kuuluvat: oppi ihmisen ja luonnon seitsemästä olemuspuolesta, oppi jälleensyntymisestä tai ihmisen personallinen uusiutuminen kuolemattoman hengen kautta, oppi karmasta eli syysuhteen laista sekä oppi yleisestä rakkaudesta, joka ei perustu keinotekoiseen siveellisyyteen vaan kokonaisuuden jakamattomuuden ja ykseyden tunnustamiseen.

Uudenaikaisen vapaamuurariaatteen lähdekirjana Europassa ja Amerikassa on Raamattu. Olkoon minusta kaukana tuon niin monasti väärinkäsitetyn Raamatun arvonalentaminen. Vaan juuri sentähden, että sen allegoriat ja vertauskuvat ovat tulleet väärintulikituiksi, eivät „valaistut" enää anna Raamatulle sitä arvoa, minkä se ansaitsee. Avaimen sen ymmärtämiseen löydämme Adeptien H. P. B:n kautta ilmoittamassa „Salaisessa opissa", johon kuitenkin pää-avaimena vielä kuuluu henkinen tajuntakyky (intuitsioni), joka on vaikea saavuttaa, sillä totuus ei alenna itseään. Voidaan antaa valon loistaa pimeyteen, mutta silti ei voida pakoittaa pimeyttä (ainetta) sitä ymmärtämään. Opit, joista tässä on puhe, eivät ole uusia keksintöjä. Me löydämme ne ruusuristiläisten salaisiin kuvioihin kätkettyinä 16 ja 17:ltä vuosisadalta, löydämme egyptiläisten hieroglyfeistä, kreikkalaisten ja roomalaisten mysterioista, selvimpinä ja täydellisimpinä kuitenkin intialaisten upanishadeista. Schopenhauer sanoo niistä, slelaisina kun hän ne löysi Oupnek'hatista:

„Kuinka Oupnekhat henkiikään Veedojen pyhää henkeä! Kuinka täynnä onkaan jokainen rivi totista, täsmällistä ja läpeensä johdonmukaista merkitystä! Jokaisella sivulla kohtaa meitä syvät, alkuperäiset ja ylevät ajatukset samalla kun korkea, pyhä henki verhoaa kaiken. Se on opettavinta ja ylevintä lukemista, mitä on maan päällä saavutettavissa. Se on ollut elämäni lohdutus ja tulee olemaan samaa kuolemanikin suhteen."

Raamattu on todella kirja, joka tutkijallaan edellyttää olevan tiedon Upanishaa-

dien opeista, ja Upanishaadit antavat meille avaimen Raamatun ymmärtämiseen. Intialaisten oppien tutkimisen kautta laajenee näköpiirimme ja me löydämme yleisiä luonnon voimia ja jumalallisia olentoja siinä, missä ennen näimme vain personallisuuksia, joiden perheolot eivät meitä ollenkaan liikuttaneet, juutalaisia patriarkkoja y.m. Siellä muuttuu „Abraham" Brahman vertauskuvaksi. Sieltä löydämme, ettei ihmiskunnan todellinen lunastaja ole kuollut, vaan elää ja toimii viel ätänään koko ihmiskunnassa ja kussakin yksilössä, ja ettei itsetietoisen kuolemattomuuden saavuttaminen ole riippuvainen Jumalan oikuista, vaan on Jumalan antama meidän omiin käsiimme. Siitä tulemme vakuutetuiksi, että ihminen on tosin eläimellisen luontonsa perusteella aineen tuote, mutta sen yläpuolella oleva ja elähyttävä henkinen ihminen taivaan asukas ja että jokainen maaelämä on vain yksi niistä monista koettelemuksista, joita jokaisen tulee kestää päästäkseen täydellisyyteen ja monipuolisuuteen. Siitä opimme, että niin hyvin elämä kun kuolema ovat harhoja, ettei toinen enemmän kun toinenkaan liikuta sitä, joka on saavuttanut sisäisen itsetuntemuksen.

Ehkäpä löytyy muutamia harvoja, jotka eivät enää tarvitse näitä oppeja, koska he ovat itse totuuden valaisemia. Parempaa opettajaa ei löydykään, kuin sisäinen viisaus, mutta useampien kuolevaisten mieli on erehdysten ja valheen kirjoituksilla täytetyn lehden kaltainen. Siinä ei löydy yhtään tyhjää paikkaa, jolle totuus voisi kirjoittaa. Tämän väärän kirjoituksen hävittäminen, tuon lehden puhdistaminen, mielen tekeminen vastaanottavaiseksi totuudelle ja Herran temppelin ihmiseen rakentaminen, se, eikä vain tieteellisen uteliaisuuden pelkkä tyydyttäminen, on juuri teosofien, vapaamuurarien ja ruusuristiläisten tarkoitus.

Ihmiskunnan kehityksen spiraalimaisessa kiertokulussa on sukumme jälleen tullut kohtaan, jolloin se astuu ulos lapsen kengistään, maailma hieroo unta silmistään. Se rupeaa ajattelemaan eikä tahdo enää uskoa lastenkaskuihin, jollei sille sanota, mitä niiden taakse on kätkettynä. Se vaatii älyllistä perustetta sille tarjotulle maailmankatsomukselle ja kieltäytyy sitä uskomasta, mikä on vastaista niin hyvin sydämessä olevalle totuuden tunteelle, kuin myöskin terveelle järjelle. Tässä esiintyy Idän salainen oppi pelastavana enkelinä. Se antaa uskonnolle tieteellisen tuen ja vaatii korkeamman tieteellisen tutkimisen pohjaksi epäitsekästä rakkautta totuuteen, joka on uskonnon luonnollinen perusta. Se tekee sokean uskon näkeväksi poistaessaan sen, mikä on pitänyt silmämme suljettuna. Nyt tulee uskonnollisten allegoriojen syvä merkitys selväksi. Nyt huomaamme sen asian naurettavaksi, että pidimme sitä, mitä ennemmin väärin ymmärsimme, naurettavana. Nyt lakkaa totuuden sana olemasta meille tyhjänä kaikuna. Me tunnemme hengen, joka elävöittää kuolleen muodon ja kirjaimen. Tietoisuuden taikasauvan kosketuksesta muuttuu kaikki elämäksi. Totuuden valo hävittää hulluuden kuten auringon valo sumun.

Oikean vapaamuurari-aatteen totiset salaisuudet ovat salaiset voimat, jotka vaikuttavat maailman sielussa luonnossa olevan hengen lain mukaan, ilmiöt, jotka tapahtuvat ihmiskunnan suuren looshin sisäisessä pyhätössä. Suurin salaisuus, jota ei voida ilmoittaa, on ihminen itse. Siirtyminen asteesta toiseen voi tässä looshissa kestää miljoonia vuosia ja vasta viimeisessä löydämme oman jumalallisen Itsemme suuren salaisuuden. Ihmissuvut tulevat ja menevät. Ne putoovat alas elämän puusta kuin kuivat lehdet syksyllä, joita tuuli karistelee, mutta jokainen

kukka kätkee itsessään aiheen uuteen hedelmään. Muodot katoavat, mutta henki pysyy ikuisesti. Yhä syvemmälle tunkeutuu valo puhdistuvan aineen sisustaan, aina sydämeen saakka, jossa jumalallinen kipinä lepää, ja jonka se herättää ja sytyttää.

Monet uneksivat ihanteista ja kauniista asioista, hyveistä, suuruudesta ja voimasta, mutta aniharvat huolehtivat siitä, että ihanteet heissä toteutuisivat, että suuruus ja voima voisi heissä ilmetä. Kedolla löytyy paljon kukkia, jotka uinailevat auringossa ja kuihtuvat. Harvat ovat timantteja, rubiineja ja safiireja, joiden ruumiin auringon valo läpäisee niin, että se tulisi heille ominaisuudeksi ja heijastuisi heistä jälleen. Löytyy niinikään monia, jotka ovat hengen varjoamia ainoastaan pintapuolisesti ja ulkonaisesti ja toisia, joihin jumalallisen rakkauden henki on tunkeutunut aina syvälle sydämeen saakka. Tällaisen läpäisemisen kautta tulee „salaisuus" selväksi, tapahtuu „rakentuminen". Siten astuu henki ikuiseen vapauteen, ja vapaamuurari-aatteen tarkoitus toteutuu Kun totuuden valo läpäisee sielun ja ruumiin ja sytyttää jumalkipinän; kun itsekkyys ja itserakkaus sekä kaikki epäpuhdas ihmisen mielestä on palanut pois, niin nousee todellinen ihminen kuten Fenix-lintu liekeistä ja kohoaa taivaaseen kotiinsa, jossa Pelikaani (Hamsa) asuu, joka syöttää poikiaan omalla verellään ja antaa niille ikuisen elämän. Silloin vasta on ihminen todellisessa pyhätössä, jossa „Leskenpoika" löytää itsensä jälleen, jossa löytyy kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, vaan joka on tullut temppelin kulmakiveksi.

Jos koko ihmiskunta astuisi tähän temppeliin, niin olisi rauha maassa! Jos koko maailma tunnustaisi vapaamuurarien salaisuudet totuudeksi, niin ymmärtäisi se itsensä ja totuuden. Mutta nämä salaisuuden tulevat vasta sen kautta ilmi, että totuus tunnustetaan. Siten alkaa toinen toisensa, alku lopun ja päinvastoin. Totuus itse on A ja O, tarkoituksen välikappale ja itse tarkoitus. Se jää ikuisiksi ajoiksi niille salaisuudeksi, jotka tahtovat käyttää sitä omiin personallisiin ja aineellisiin terkoituksiinsa. Joka tahtoo sen tuntea, täytyy luopua itsestään ja todellisen minänsä kanssa nousta siihen. Silloin vasta täyttää vapaamuurari-aate tarkoituksensa.

VÄINÄMÖISEN OPETUKSIA

Kun ennenmuinoin Väinämöinen soitti kanneltaan, kertoo taru koko luomakunnan soiton lumoamana tulleen kuuntelemaan hänen soittimensa säveliä. — Kaikki ihmiset ja eläimet, itse metsien haltijat ja vedenimmetkin uskalsivat tulla esille piilopaikoistaan, niin kummallisen tenhoava oli soiton mahti. Viha ja eripuraisuus niin ihmis- kuin eläinmaailmassa ja koko luonnossa suli yhteiseen sopusointuun, iloon ja rauhaan. Tällaisen lumouksen aikaansaamiseen, jolloin koko elävä luonto lukemattomissa eri muodoissaan ojentaa veljenkättä, siihen tarvitaan jumalainen voima, itse ijäikuisen tietäjän, Väinämöisen mahti. Mutta se antaa meille myös aavistuksen siitä mahdollisuudesta, että kerran on tuleva aika, jolloin eläväinen ja eloton, näkyväinen ja näkymätön yhtyy yhdeksi, Suuren Maailman Arkkitehdin jokaisen sisimpään istuttaman kaipuun pakoituksesta. Aavistuksen myös siitä, että jokainen ihminen on kylliksi arvokas omistamaan kyvyn, jolla hän omalta kohdaltaan voi auttaa ihmskunnan onnellistuttamista.

Tuon mahtavan tietäjän jumalainen soitto on esikuvana meille pienille ihmislapsille. Kun Väinämöinen rakensi soittimensa kotoisen koivun valkoisesta rungosta, on meillä itsekullakin yhtä läheinen mahdollisuus rakentaa sellainen kannel, jolla voimme pieninä osina yhtyä siihen suureen ja mahtavaan soittoon, jota näkymätön maailma virittää rauhan, sopusoinnun ja ilon aikaansaamiseksi maailmaan. — Toiset meistä omistavat kyvyn laulun ja soiton kautta antaa parhainta itsessään. Toiset runous-, maalaus- ja kuvanveistotaiteissa herättävät ihmisiä arkipäivän välinpitämättömyydestä. Toiset keksivät terävällä järjellään ulkonaisesta maailmasta totuuksia, kohottaen ihmisten tietomäärää ja älyä. Eivätkö kaikki nuo taiteelliset kyvyt ole juuri se kannel, jolla sen omistaja parhaiten voi soittaa. Ja vanhan Väinämöisen soitto antaa heille esikuvan siitä, millaisen taiteen tulee olla, millä tavalla on jokaisen kykyänsä käytettävä: Sen tulee luoda sopusointua, rauhaa ja iloa maailmaan. Sen tulee tasoittaa jyrkkä kuilu ihmisten ja eläinten ja luonnon välillä, näkyväisen ja näkymättömän välillä.

Mutta kaikki eivät ole taiteilijoita! Onko siis suurin osa ihmisistä vailla kykyä saattaa sopusointua, rauhaa ja iloa maailmaan, kun he eivät osaa luoda? Ei! S. M. A. on jokaisen sydämeen kätkenyt kyvyn ja ihmisen vallassa on käyttää sitä tai rakentaa siitä kannel, jolla hänkin voi soittaa, tai olla sitä käyttämättä. Tarkoitan rakkauselämää ihmisen sisässä.

Me voimme kulkea vaikka koko elämän läpi janoten esim. musiikin taivaallista lahjaa tietämättä, että sisimmässämme löytyy kyky, joka käytettynä voi olla suurempi ja voimakkaampi kuin mikään äskenmainituista luovista taiteellisista kyvyistä. Se on sisäinen ja senvuoksi se vaikuttaa suoraan sisimpäämme. Sellaisen kanteleen voivat kaikki omistaa. Soittaa sillä kanteleella, on välittömästi vaikuttaa elolliseen ja elottomaan luonnossa samalla tavalla kuin vanhan Tietäjän soitto, joskaan ei koskaan niin suurena, mahtavana ja jumalaisena.

Sinulla on se kannel, Vanhus, jonka kärsimysten kirkastama katse näkee todellisen epätodellisen takana, jonka sydän on oppinut suvaitsevaisuutta kaikkia kohtaan elämässä ja kunnioituksen harvinaista taitoa. Sinä, äiti, olet sen soiton käsittänyt. Ilman että olet tarvinnut rakkauttasi ilmoittaa, tuntee sinun lapsesi sen. Tarvitset vain katsoa lapsesi kirkkaisiin silmiin tunteaksesi heti pienten käsivarten kaulaasi kiertyvän. Se on äidinrakkautta, jota Sinun tulee ulottaa kodin ulkopuolellekin, yhä useammalle jakaa ymmärtämystäsi. Silloin soitat omalla kanteleellasi. — Ja sinä nuori ihminen olet sen myös omistanut, silloin kun jalon innostuksen tuli on täyttänyt sydämesi ja uhrautuvaisuus jonkun pyhän ja kalliin asian vuoksi on laajentanut mieltäsi veljesrakkauden ihanaan piiriin. Säilytä tuo usko nuoruudenihanteisiin koko elämäsi ajan, älä anna sen häipyä katkeruuden ja pettyneiden toiveiden yöhön vaan opi antamaan saadaksesi. Mutta Sinä, joka elät keskellä erilaisten itsekkäiden pyyteiden yhteentörmäyksiä ja intohimojen temmellystä, opi rakentamaan sisäisen kykysi perustukselle sitä temppeliä, johon voit pyhättösi pystyttää. Anna sisässäsi uinuvan rakkauselämän poistaa ahdasmielisen tuomitsemisen ja humbuugi-pelon ennenkuin itse olet syventynyt ja sisällä siinä, jota arvostelet. Anna suvaitsevaisuutesi laajentua kaikkiin toisinajatteleviinkin ja kunnioita kaikkea, joka elää. Silloin säestät kanteleellasi rauhan, sopusoinnun ja ilon säveleitä ja autat niiden ilmenemistä maailmassa.

Tällaista on tämän sisimmässämme olevan kyvyn ulkonainen ilmentäminen, ja se on kaikkien suuriarvoisinta ja kaikkein vaikeinta. Soittaa sillä kanteleella on samaa kuin kosketella toisten herkimpiä tunteita, auttaa ja rohkaista toisia. Ajatusmaailman hienon hienoja sähkölankoja pitkin kulkevat sen sävelet sydämestä sydämeen ja valmistavat rauhaa maailmaan. Rauha maailmaan! mikä ihmeellinen ja siunattu ajatus! Saada sodan tulipunaiset lieskat sammumaan, vihan ja koston huudot vaikenemaan sopusointuun ja rauhaan. Ja minusta on kuin juuri naisella olisi se suuri tarkoitus elämässä. Opettajana, kasvattajana, virassa ja kotielämässä on hänellä parhain tilaisuus kylvää suvaitsevaisuutta, ymmärtämystä ja myötätuntoa nuorten ja vanhojen sydämiin, istuttaa totuutta, inhimillisyyttä ja uhrautuvaisuutta heidän mieliinsä ja valmistaa tietä rauhalle. Herkän sieluelämänsä vuoksi on nainen usein äärimmäisyyksien rajalla. Hän on yhtä valmis suuriin uhrauksiin kuin taas päinvastoin, hän voi olla joko rauhan innokkain palvoja tai julmin sodan ihailija. Mutta tulevan sukupolven kasvattajana on hänen tehtävänsä vastuunalainen, suuriarvoinen ja korkea. Ellei hän käytä sisimmässään olevaa kykyä rauhan valvelukseen, taistelee hän ihmiskunnan kehitystä vastaan ja omaa luontoaan vastaan.

Samoin kuin Väinämöisen kanteleen soitto sai rauhaa, sopusointua ja iloa luomakuntaan, samoin meidän pienten kykyjemme kokonaissumma voi rauhan kanteleena kaiuttaa säveleitä, jotka rakentavat sitä rauhaa, jota koko rikkirevitty maailma sisimmässään haluaa. Rauha — mikä ihmeellinen ja siunattu sana! Se täyttäköön mielemme, se tulkoon mukanamme kotikynnyksen sisälle, sisälle jokapäiväiseen elämään, niin että ajatusmaailma ympärillämme tulisi rauhan täyttämäksi ja sodan tulipunaiset kukkaset muuttuisivat Valkoisiksi rauhan liljoiksi. Se *on* meidän, naisten, ihmeellinen, kaunis ja kauaskantava tarkoitus elämässä. *L. B.*

VAPAAMUURARILOOSHISTA V:LLÄ VUOSISADALLA J. KR.

Venäl. selvänäkijän *R:va A. M:n tutkielma.*

V:llä vuosisadalla olimme me, nimittäin minä ja minun apulaiseni, Florenssissa. Silloin ei ollut okaita.

Valkeasta marmorista rakennetussa upeassa rakennuksessa kokoontuivat uskolliset veljet. Tunnussana lausuttiin ja vartija päästi sisälle vieraat. Sitten veljet kohosivat marmoriportaita myöten pienehköön huoneeseen, jossa heitä odotti isäntä. Siellä he, täynnä hartautta, ryhtyivät keskustelemaan hyvin tärkeistä asioista.

Puheenjohtajan edessä oli seitsemällä kultaisella tähdellä varustettu paksu, arvossapidetty kirja, ja jokaisen jäsenen edessä ohut pergamenttiarkki ja kynä.

Nidoksen nimi oli „Tähtien Voimat".

Kunnioitettava puheenjohtaja julisti tasaisella äänellä kuulijakunnalleen kuolemattomia totuuksia:

1. Saavuta sisäinen rauha, löydä siinä Jumalasi ja keskustele Hänen kanssaan.
2. Löydä kultaisen Hengityksen lähtökohta ja samoin hopeaisen ja vihreän sekä elä niissä.
3. Löydä oma tähtesi ja mestarisi ensimmäisessä Dekanitanissa, riennä hänen luokseen.
4. Muuta rinnallasi ruusunpunaisella ympyrällä oleva kultainen risti valonliekiksi.
5. Löydä syvän meditationin aikana 3 suuren pääelementin syissä muodon ajatukset ja auta niitä, sovelluttaen apusi jokaisen henkilön horoskopin mukaan.
6. Löydä Ääplaneettasi keskimmäinen ylennyspuoli horoskopissasi. Tutki se ja käytä sitä korkeimpaan hyvään.
7. Ole varovainen. Varovaisuus on Viisauden ilmaisu.
8. Henkisissä pyrinnöissä ole aristokraatti sekä vilpittömästi hyvä ja luonnollinen kaikkia kohtaan.
9. Tunnusta veljiksesi kaikki olevaiset olennot ja auta nuorempien kehitystä.
10. Pyri hengessäsi lähestymään maan yläpuolella olevaa loistavaa Tähteä ja anna sen kirkkautta säteilevän puolen läpäistä sinut, voidaksesi sen kautta täydellisemmin auttaa kaikkia.
11. *Tutki luonnon lakeja.* Lapsen tulee olla lähellä äitiänsä ja hartaasti kunnioittaa sitä sen kaikissa ilmennyksissä.
12. Kunnioita isääsi ja äitiäsi että menestyisit ja kauan eläisit maan päällä.

Suuri käsky on kultainen kaksipuolinen tähti. Yksi puolista on fyysillinen ja toinen henkinen, ylempänä mainittu.

Jokaisella käskyllä on oma symboolinsa, joka menttaalisesti vaikuttaa ihmiseen, mutta ainoastaan itsetietoisella ihmisellä se loistaa kaulan syvennyksessä.

Yllä olevan suuren käskyn symbooli on seuraava:

Kuusihaarainen tähti toisiinsa liittyneine kolmioineen merkitsee Kuun ja Auringon valtavaa yhtymää. Tutkiessa näitä yhtymiä esoteerisesti käsität ne, tulet niiden läpäisemäksi.

Jokaisella pyhällä totuudella on oma symboolinsa, värinsä ja äänensä; siunattu olkoon se joka tämän on käsittänyt.

Järjestön rukous:

Olkoon Looshimme Mestari ikuisesti kanssamme!
Hän valaiskoon etsivien Tietä! Hän johtakoon ja elähyttäköön heitä!
Siunattu olkoon kaikki mikä olemassa on!
Nouskoon aamutähti maan yli!
Olkoon niin!

Kirjoittaja liittää: Nämä ovat minun tutkimukseni tulokset Astro Vapaamuurarilooshista. Te ja muutamat toiset olimme siellä. Tuttavuutemme ei ole nähtävästi satunnainen, vaikkakin tunnemme toisemme ainoastaan kirjeenvaihdon kautta. Mutta Jumala tietää mitä tapahtuu tulevaisuudessa.

Pyydän näyttämään tämän kirjoitukseni vapaamuurarilooshin puheenjohtajalle, ja jos hän haluaisi tietää jotakin tämän lisäksi, niin olen valmis palvelemaan häntä parhaani mukaan.

VAPAAMUURARILOOSHIN 12 SÄÄNNÖN SELITYKSET

I. Tunne oma sisäinen maailmasi, löydä siinä Jumalasi ja keskustele Hänen kanssaan. Minä olen Itse.

Väri: kullanvärinen keltainen.
Keskus: Merkuriuksen hallitsema.
Luku: 3.
Kukka: Lotus, jolla on tulinen sydän.
Polku, joka johtaa tielle: Ra ja Joga.
Kivi: hyasintti.
Ääni: C.
Hedelmä: Taateli.
Hengitys: 3-rytminen.

Symbooli:

Ihana neito, joka hellästi koskettelee lotuskukan lumivalkoisia terälehtiä.

Ihmeellinen sävel, jossa jokainen ääni kolmasti yhtyy toisiin ja muodostuen sävelvirraksi, kutsuu matkamiestä Jumalansa luo kaukaisuuteen.

Voidakseen kulkea tietä oikein, täytyy oppia tuntemaan oma itsensä.

II. Löydä kultaisen hengityksen virta, samoin hopeaisen ja vihreän ja elä niissä.

Kultainen hengitys: Leijona, kultainen väri, d-ääni, kultasydäminen lotuskukka.

Käyttö:

Päivällä Leijonan (♌) kulkiessa rataansa ☉ tunnilla, suotuisien aspektien vallitessa, aurinkohengityksen hetkenä, keskity; ajattele Lotusta, keskittämällä katseesi kultaiseen ympyrään; ota ääniraudasta d-ääni ja rytmillisesti hengittäen toista itseksesi: „Minä hengitän sisälle- ja ulospäin Elämän Praanaa". Tämä antaa elinvoimaa.

Hopeainen hengitys: Kuu Kravussa, (♋, Krapu); hopeainen väri, h-ääni, kukka: valkoinen lilja.

Kuu Kravussa. Kuun aikana, kuuhengityksen hetkenä, suotuisien aspektien vallitessa. Keskity edellämainittuun tapaan kuun atribuutteihin ja sano: „Äidin Voima virtaa minun lävitseni". Tämä avaa monia ominaisuuksia.

Vihreä, vaaleanvihreä.

F-ääni.

Vihreät lehdet: „Elämän rytmi astuu sisääni ja sen sopusointu on minussa".

Tulee käyttää katajasuitsutusta ja sen edellä lausua matra: „Sinun nimesi karkoittaa perkeleet".

III. Asento.

Löydä oma tähtesi ja Mestarisi I:ssä dekanaatissa, pyri siihen.

„Hän kulki ja Hänen jaloistaan virtasi Valo".

Tunnetaan:

Horoskoopin pääplanetasta. Tulee hyvin tuntea sen I-sen dekanaatin merkki ja toteuttamalla elämässään jaloja ominaisuuksia, pyrkiä Suureen.

„Kirkkaana loistaa Korkein Sali,
„Jossa välkkyvät erivariset Monadi-tähdet;
Monenlaisista tuoksuavista kukista on sen matto
Ja kirkkaat enkelit (jokaisen ihmisen Egot) laulavat ihanaa laulua,
Jonka sävel on tähtien soitosta kotoisin.
Monenlaiset symboolit kimmeltävät ilmassa,
Puhuen mystillisellä kielellä Ikuisesta Elämästä.
Ja hurmaava sävel kaikuu jokaisesta tähdestä:
„Matkamies, pyri luokseni!
Täällä on Ilo, Viisaus ja Rauha.
Täällä yhdyt Sinä Ikuiseen.
Oi, kulkija, riennä luokseni!"

IV. Asento.

Muuta ruusunpunaisella ympyrällä rinnallasi loistava kultainen risti valoliekiksi.

Suuri Totuus.

Kuu Kravussa. H-ääni, valkoinen lilja, Kuu-hengitys.

Ihana laulu: „Riemuitse Armoitettu Jumalan Äiti!

Pyhyyden Tie.

„Vaeltaja, opi ja tule täytetyksi Pyhän Ristin jaloilla ominaisuuksilla.

Riennä, riennä Tiedon ja Rakkauden kautta Valon laaksoon.

Riennä, vaeltaja! Tässä ihanassa symboolissa löydät sinä keskityspisteesi ja voit tyynnä astua siihen, tuntemalla oman tähtesi radan. Pyri Valon laaksoon.

Portit avataan ainoastaan niille, jotka toimivat. Ainoastaan toiminnan kautta voi saavuttaa sisäänpääsyoikeuden.

Riennä siis, vaeltaja, riennä!"

V. Asento.

Löydä pääplaneettasi keskimäinen samadhi-piste horoskopissasi. Tutki se ja käytä sitä korkeimpaan hyvään.

Leijona ☉ (Auringossa), d-ääni, kultainen väri ja lotuskukka.

Valon ja voiman olinpaikka, loppumaton onni. Ikuisuuden kauneus valaiskoon tiesi, oi etsivä, ja olkoon se kanssasi aina.

VI. Asento.

Löydä meditationin avulla suurissa pääelementin virroissa ajatusmuodot ja auta niiden avulla toisia, perustaen apusi kunkin horoskopin mukaan.

Sinipunertava väri, h-ääni, sinipunervat taivaalliset lotuskukat.

Symbooli.

Kukoistava, sinipunervalla valolla valaistu laakso, täynnä kaikenlaisia kukkia. Laakson keskellä korkea kultainen risti, peitetty jalokivillä.

Hiljaa soi lempeä sävel, laulaen laulua armahtavan, kaikkiin kohdistuvan, auttavan rakkauden kuolemattomasta laaksosta.

VII. Asento.

Ole varovainen. Varovaisuus on Viisauden ilmennys.

Pehmeä sininen väri, a-ääni, upea iris-kukka.

Symbooli.

Korkeiden vihreiden tammien keskellä kulkeva ihminen, puettu avaraan sini-

seen pukuun; kädessään on hänellä tamminen sauva ja päässään tammenlehdistä punottu seppel. Hän astuu tyynennäköisenä tietään, tarkasti kuunnellen häntä ympäröivän luonnon ääniä ja jotain syvästi mietiskellen.

Hänen syvät, harmaat silmänsä ovat täynnä viisauden tyyneyttä; huulensa ovat tiukasti puristetut yhteen. Hän tuntee tiensä hyvin ja kulkee sitä tyynenä, täynnä Rakkautta ja Tietoa.

VIII. Asento.

Ole henkisissä pyrinnöissä aristokraatti ja vilpittömästi hyvä kaikkia kohtaan.

Vaaleanpunainen väri. Keskus, jota hallitsee ♂ ja keskus, jota hallitsee ☉. Kukka: vaaleanpunainen ruusu. Luvut 8 ja 10. Ametisti-kivi, vaaleanpunainen c-ääni, hengitysrytmi 8—10, hedelmä: viinirypäle.

Symbooli.

Kotka, joka pitää nokassaan ruusua, jonka ympärillä on kultainen kirkkaus.

Ihana sävel, jossa c-ääni toistuu 8—10 kertaa ja yhtyen soinnuksi, kiitää pois, kutsuen valtajaa mukaansa Ikuisen Valon asuntoihin.

Tunnusta veljiksisi kaikki luodut ja auta nuorempia kehityksessä.

Vaaleanpunainen väri, taivaallinen vaaleanpunainen c-ääni, vaaleanpunainen ruusu.

IX. Asento.

Symbooli.

Kaunis, vaaleanpunaiseen pukuun puettu nainen, jolla on kultaisien hiuksien ympärillä upea vaaleanpunainen seppel. Hänen oikeassa kädessään on kultainen malja ja vasemmassa kädessään Viisauden Kirja. Hänen siniset silmänsä ovat rakkaudella kohdistetut maahan ja koko hänen kauneutta uhkuva olemuksensa aivankuin sanoo: „Minä olen Rakkaus".

X. Asento.

Koeta hengessäsi lähestyä tämän maan yli loistavaa tähteä; läpäisköön sinut sen kirkas puoli, voidaksesi täydellisemmin auttaa kaikkia olevaisia. (Tämä tähti on ♀.) Jokaisesta horoskopista voi löytää johtotähden. Tätä varten löytyy tunnetut säännöt.

♀ on Laupeuden Herra.

Jumalallinen Ruusu. Suuri Nimi. Ruusulaakso, jota ympäröi kultainen loisto.

Symbooli.

Kulkee Neitsyt, kädessään kultainen valtikka, jonka yläpäässä on kolmio, johon on piirretty mahtava Nimi ja luku. Kuuluu taivaallinen soitto; enkelit soittavat kultaisia soittimia, ylistäen Suurta Neitsyttä. Jumalalle olkoon kunnia.

XI. Asento.

Tunne luonnon lait. Lapsen tulee olla lähellä Äitiään ja kunnioittaa Häntä kaikissa ilmennyksissään.

Kukat: orvokki ja lumivalkea kielo, a-ääni.

Säteilevä Temppeli, Totuuden Temppeli.

Sen käytävässä loistaa 7 jalokiveä: timantti, rubiini, hyasintti, simpukan helmi, smaragdi, safiiri ja ametisti.

Ilma on täytetty seitsemän kukkalajin tuoksulla.

Vaeltaja, riennä, riennä Ikuisen Valon asuntoihin!

XII. Asento.

Kunnioita isääsi ja äitiäsi niin menestyt ja elät kauan maan päällä.

♓ (Kalat) Läheisesti koskettaa XI asentoa vaaleanvihreä ♒ (Vesimies). Väri: vaaleansininen. ♃ hallitsema keskus (Sepharielin mukaan). Upea iriskukka. Luku 4. Kivi: kirkas safiiri. Sininen a-ääni. Maa- eli 4-rytminen hengitys. Hedelmä: banaani.

Symbooli.

Kasi heleänpunaisella nauhalla toisiinsa ristikkäin sidottua valtikkaa; ympärillä kultainen loiste.

Ihana sävel 4 kertaa toistuvine toisiin yhtyvine äänineen, jotka yhtyen saavat aikaan ihanan soinnun, kutsuen vaeltajaa „Kalojen" suuriin sankaritekoihin.

A. Marie.

CRATA REPOA

Jatk. edell. num.

NELJÄS ASTE.

Varjojen taistelu.[1]) — *Christophoris.*

Kun vihan päivät, jotka tavallisesti kestivät puolitoista vuotta, olivat ohi, tuli Thesmosphores jälleen hänen luokseen, tervehti häntä ystävällisesti, ja pyysi häntä seuraamaan itseään antaen hänelle miekan ja kilven.

He kulkivat pitkin hämäriä käytäviä kunnes tapasivat eräitä hirvittävän näköisiä olentoja, jotka hyökkäsivät heidän kimppuunsa huutaen: *Panis!* Thesmosphores käski häntä puolustautumaan urhoollisesti ja vastustamaan kaikkia vaaroja. Hän joutui vihdoin vangiksi, jolloin hänen silmänsä jälleen sidottiin ja hänen kaulaansa solmittiin silmukka, kuitenkin niin ettei hän tukehtunut siihen.

Tämän jälkeen hänet laahattiin pitkin maata saliin, jossa hän tuli koroitettavaksi uuteen asteeseen.

Varjot pakenivat uudella, äkkinäisellä kirkunalla.

Vihittävä nostettiin maasta ja vietiin kokonaan uupuneena kokoukseen. Hänen silmänsä vapautettiin peitteestä ja hän näki olevansa loisteliaasti sisustetussa salissa, jonka seinillä riippui mitä ihanimpia maalauksia. Itse kuningas ja Demiurgi[2]) olivat saapuvilla.

Kaikki kantoivat *Alydei*'ta.[3])

Heidän ympärillään istuivat *Stolistat* eli *Vedenkantajat, Hierostalista* eli kirjuri kynä pistettynä päähineeseen, *Zacoris,* joka hoiti kassaa ja *Romastis,* joka huolehti aterioista.

Odos eli *Puhuja* (Laulaja) piti puheen, jossa hän toivotti uudelle *Christophorikselle* onnea päätöksessään. Hän oli kuitenkin vasta suorittanut toisen puolen työstään, josta hänen oli suoritettava näytteitä.

---

[1]) Tertullianus de militis Corona.

[2]) Demiurgi oli veljestön ylin johtaja.

[3]) *Ἀλήθεια* totuus. Egyptiläinen arvomerkki. Aelianus var. Histor. Lib. XIV Cap. 34 kertoo siitä: Eum omnium hominum iustissimum et tenacissimum oportebat, qui circa collum imaginem ex Sapphiro Gemma confectam gestabat.

Sen jälkeen hänelle ojennettiin juoma, joka oli kovin karvas maultaan, nimeltä *Cyce.*[1]) Hänen oli juotava se. Sitten hänelle annettiin *Minervan kilpi,* jota myös nimitettiin *Isikseksi,* hänet puettiin *Anubiksen* eli *Merkuriuksen saappaisiin* ja *Orcuksen* päähineellä varustettuun kaapuun. Hän sai miekan ja häntä käskettiin hakkaamaan pään poikki henkilöltä, jonka hän tuli tapaamaan tuolla luolassa, ja tuomaan sen kuninkaalle. Läsnäolevat huusivat: Niobe: *Se on vihollisen luola.* Luolassa hän näki ihmeen ihanan naisen, joka näytti aivan elävältä, mutta joka oli tehty hienoista rakoista ja nahoista.

Hänen luokseen astui uusi *Christophoris,* tarttui häntä tukkaan ja katkaisi hänen kaulansa. Pään hän vei kuninkaalle ja *Demiurgille,* jotka ylistivät hänen urotyötään kertoen, että hän oli hakannut pään *Gorgolta,*[2]) joka oli ollut naimisissa *Typhonin* kanssa ja *Osiriksen* murhan aiheuttaja. Hänen tuli aina olla pahan kostajana. Hän sai nyt luvan ruveta alati käyttämään pukua, joka hänelle tultaisiin antamaan, ja hänen nimensä merkittiin kirjaan, jossa maan kaikki tuomarit olivat lueteltuina.

Hän sai vapaasti seurustella kuninkaan kanssa. Jokapäiväisen ruokansa hän sai hovista.[3])

Hänelle annettiin maan kaikki lakiteokset ja arvomerkki, jota hän kuitenkin sai kantaa vain Christophorista vastaanotettaessa tai *Sais* kaupungissa. Se kuvasi *Isistä* eli *Minervaa* huuhkajana.

Samalla hänelle selitettiin, että ihminen oli syntyessään yhtä sokea kuin huuhkajakin, ja että kokeet ja viisaus tekivät hänestä ihmisen. Kypärä kuvasi viisauden korkeinta astetta, *Gorgonin* pää, intohimojen alistamista. Kilpi kuvasi turvaa pilkkapuheita vastaan, pilarit kestävyyttä, vesiastia tiedonjanoa, viini ja nuolet valmiutta. Keihäs esitti houkuttelua, sillä puhe saattaa samoin kuin sekin haavoittaa toista matkan päästä. Palmun- ja öljypuun oksa kuvasivat rauhaa.[4])

Myöhemmin hänelle ilmoitettiin, että suuren lainsäätäjän nimi oli Ioa.[5])

Tämä sana oli myös heidän tunnussananansa.

He pitivät myös silloin tällöin kokouksia, joihin eivät muut kuin *Christophorikset* saaneet ottaa osaa.

Sellaisen kapitulin nimi oli *Pyron.*[6])

Heillä oli myös kapitulisana, nimittäin *Sasychis.*[7])

Hänen täytyi myös oppia ammanista kieltä.

VIIDES ASTE.

Balahate.

Christophoriksella oli oikeus vaatia pääsyä tälle asteelle, eikä *Demiurgi* voinut kieltää häneltä sitä.

---

1) Arvattavasti sama juoma kuin *Κυκεὸν*, Athenaeus Lib. 9.
2) Gorgo, Gorgal ja Gorgone ovat epyptiläisiä nimityksiä medusalle.
3) Diodorus Siculus Lib. I de Judicis Aegyptiorum.
4) Grand Cabinet Romain p. 26.
5) Diodorus Siculus Lib. I de Aegyptiis legumlatoribus. On muuten kummallista, että jos sana *Jehova* hebreankielessä kirjoitetaan ilman pisteitä, niin se luetaan *Joa.*
6) Lit. de Justice.
7) Eräs vanha egyptiläinen pappi.

Hänet vietiin siis kokouspaikalle, jossa kaikki jäsenet olivat häntä vastassa johdattaen häntä saliin. Siellä esitettiin eräs näytelmä, jota hänen oli katseltava, ja joka sittemmin selitettiin hänelle. Eräs *Orukseksi* nimitetty henkilö kulki muutamien, soihtua kantavien *Balahatein* seuraamana ympäri salia, ja he näyttivät etsivän jotakin. Vihdoin näkyi *Orus* paljastavan miekkansa. Sen jälkeen nähtiin *Typhon* istuvan murheen painamana murhaajana luolassa, jonka yli tulenlieskat löivät. *Orus* lähestyi häntä. Mutta *Typhon* nousi näyttäen koko kammoittavan ulkomuotonsa. Hänellä oli sata päätä. Koko hänen ruumiinsa oli suomusten peitossa, ja hänen käsivartensa olivat kauhean pitkät. Siitä huolimatta Orus astui hänen luokseen, kaatoi hänet maahan ja surmasi hänet. Hänen ruumiinsa heitettiin, sittenkun pää oli hakattu poikki, luolaan, josta hirveät tulenlieskat leimahtivat esiin. Mutta päätä näytettiin jokaiselle hiljaisuuden vallitessa.

Uusi *Balahate* sai nyt tietää, että *typhon* merkitsi tulta, joka oli elementeistä kauhein, mutta jota ilman maailmassa ei voitaisi mitään aikaansaada. *Orus,* työ ja uutteruus voivat kuitenkin sen avulla luoda hyötyä maailmaan, sillä niiden avulla saadaan sen suuri voima taltutetuksi.

Tämän jälkeen *Balahate* sai tietoja kemiasta, ja jos häntä halutti, niin hän saattoi olla mukana tässä tutkimustyössä.

Tästä lähin hänen tunnussanansa oli *Chymia.*

KUUDES ASTE.

Astronomus Jumalien portilla.

Tämän asteen yhteydessä oli eräitä alkuvalmisteluja, ja vihittävä kahlehdittiin raudoilla ja köysillä ennen kokoushuoneeseen astumistaan.

Tämän jälkeen *Thesmophores* vei hänet ensin takaisin *Kuoleman portille,* jolla oli moniaskelmaiset portaat. Näitä portaita myöten hänen oli laskeuduttava alas. Luolassa, joka oli täytetty vedellä, hän näki niiden ruumiit, jotka veljestöä kohtaan pettureina oli surmattu. Häntä varoitettiin heidän kohtalostaan, vietiin jälleen takaisin, jonka jälkeen hän sai tehdä uuden valan. Sen vannottuaan hänelle selitettiin koko jumaluustaruston alkuperä ja annettiin ohjeita käytännöllisessä tähtitieteessä. Hänen täytyi viettää yönsä tähtitaivaan tarkkaamisessa ja auttaa astronomeja heidän työssään.

Häntä varoitettiin *Astrologeista* ja *Horoskopeista,* sellaisia kohtaan he tunsivat todellista kammoa ja inhoa, sillä ne olivat kaiken epäjumalanpalveluksen ja epäuskon alku. Nämä väärät kansan opettajat olivat ottaneet tunnuksekseen sanan Phoenix, josta *Astronomit* heitä pilkkasivat.[1])

Kun hänet oli otettu vastaan tähän asteeseen, vietiin hänet *Jumalien portille,* joka avattiin hänelle. Täällä hän löysi kaikkien jumalien muotokuvat, ja itse Demiurgi kertoi hänelle heidän koko historiansa salaamatta mitään. Myös näytettiin hänelle järjestön aikaisempien esimiesten sarja ja luettelo sen ympäri maailman löytyvistä jäsenistä. Hänelle opetettiin myös eräs pappien tanssi, jonka kulku kuvasi tähtien liikkeitä radoillaan.[2]) Hänen tunnussanansa oli Ibis, joka merkitsi kurkea ja oli valveutuneisuuden esikuva.

---

[1]) Heliodorus Hist. Aethiop. Lib. 3

[2]) Lucian de Saltatione

SEITSEMÄS ASTE.

Propheta[1]) *eli pikemmin Saphenath Pancah, mies joka tuntee salaisuudet.*

Tämä oli viimeinen ja arvokkain aste, jossa kaikki salaisuudet selitettiin tarkemmin. Astronomus ei voinut saavuttaa tätä astetta ilman kuninkaan, Demiurgien ja kaikkien korkeampien jäsenten lupaa ja suostumusta.

He pitivät julkisia juhlia, jolloin aina kansalle täytettiin kaikki pyhätöt. Näitä juhlia nimitettiin *Pamylach.*[2])

Juhlien jälkeen he menivät yöllä salaa kaupungin ulkopuolelle erääseen taloon, joka oli rakennettu neliön muotoon. Se sisälsi useita huoneita, jotka olivat kaikki koristetut ihmiselämää kuvaavilla maalauksilla.[3])

Näitä taloja nimitettiin *Maneras,*[4]) sillä kansa luuli, että niissä pidettiin kanssakäymistä vainajien kanssa. Kun he saapuivat tällaiseen taloon, jota ympäröivien pylväiden välissä seisoi vuorotellen Sphinxi ja ruumisarkku, ojennettiin uudelle *Prophetalle* malja *Oimellas*[5]) nimistä juomaa, ja hänelle ilmoitettiin, että hänen kokeensa olivat nyt päättyneet.

Hän sai ristin, jolla oli erikoinen merkitys, ja jota hänen oli alati kannettava.[6])

Hän sai kauniin, valkoisen, poimullisen, avaran puvun, jota nimitettiin *Etangi.*

Hänen päähineensä oli nelinurkkainen.

Hänen merkkinsä oli pääasiassa se, että hän pisti kätensä ristiin avaroihin hihoihinsa.[7])

Hänen tukkansa leikattiin.[8])

Tämän jälkeen hän sai luvan lukea kaikkia salaisia kirjoja, jotka olivat kirjoitetut *Ammonisella kielellä;* hän sai sitä varten salakirjoituksen avaimen, jota nimitettiin *kuninkaalliseksi rakennuskaareksi.*[9])

Hänen saavuttamansa suurin etu oli siinä että hän sai ottaa osaa kuninkaanvaaliin.[10])

Hänen tunnussananansa oli Adon.[11])

Hän saattoi myös jonkun ajan kuluttua tulla virkamieheksi järjestöön ja päästä *Demiurgiksi.*

ROSENKREUZILÄINEN MYSTERIO

Valo lähtee Ikuisesta Elämästä, jonka prinsiippi on Rosenkreutziläisten Pyhässä Ristissä oleva Aurinko-Sana, seitsemän tähden muodossa, jotka yhdessä antavat d-äänen, vaaleanpunaisen mysterion ja suuren soinnun:

---

1) Iamblychus de Mysteriis Aegypt.
2) S. o. Oris Circumcisio, kielen leikkaaminen
3) Voyage de Lucas en Egypte.
4) Kuolleiden talo.
5) Arvattavasti *Οινογελι*, joka oli valmistettu viinistä ja hunajasta Athenaeus Lib. 9
6) Rufinus Lib. II Cap. 29.
7) Porphyrius de Abstinentia.
8) Pierius Lib. 32. Grand Cabinet Romain p. 66.
9) Plutarch de amore fraterno. Diodorus Siculus in Additionibus.
10) Synesius de Providentia.
11) Historiae Deor. Syntagma primum Lilio Greg. Autore p 2.

„Me kiitämme Sinua, Herra!"

Auringon valossa kylpevä laakso; idässä on lumivalkea Pyhä Vuori; sen huipulla on kultainen Risti, jonka ympärillä on loistava Ruususeppel. Mestari, puettuna siniseen, oikeassa kädessään kultainen valtikka ja vasemmassa kultainen uurna, seisoo Ristin oikealla puolella. Hänen ympärillään on seitsemän enkeliä, taivaansinisiin pukimiin puettuina ja käsissään palavat tulisoihdut.

He laulavat:

„Me kiitämme Sinua, Herra!"

Mestari kallistaa kultaista uurnaa maahan päin ja siitä valuu punasinervä tuoksuava neste, kuolemattomuuden voimanneste, punasinervänä nauhana, johon muodostuvat maagilliset symboolit.

Tässä on 7 pääsymboolia:

I. Kahdeksankärkinen risti.

II. Kolmio.

III. Ympyrä.

IV. Kultainen miekka, jonka kahvaan on vanhanaikaisilla kirjaimilla piirretty sanat: „Minä tapan pahan".

V. Kultainen kruunu kunnia-arvoisaa looshin puheenjohtajaa varten.

VI. Sininen, kahdella sinetillä lukittu käärö, ja

VII. Tulisoihtu, joka ei koskaan sammu.

Ja Mestarin lempeät huulet hiljaa lausuivat:

„Tulkoon Valkeus!"

Tämä on yksi Rosenkreutziläisistä päämysterioista. *A. M—ie.*

KORKEA MESTARI!

Tule luokseni! Käy kammiooni — Sinua minä odotan. Katso, Sinun kunniaksesi olen minä juhlan valmistanut.

Minun kotini on Sinulle kaunistettu ja kynttiläni ovat Sinua varten sytytetyt.

Käy sisään, Korkea, ota vastaan lahjani, jotka Sinulle tahdon antaa.

Katso! Tässä on sydämeni, tässä vilpitön tahtoni Sinun palvelukseesi altis — kiveni hangattu ja kaunistettu, että sen kelvolliseksi muovailisit Sinun temppelisi rakennusta varten.

Älä viivy, oi Mestari! Nyt on minun sydämeni herkin, minun rakkauteni palavin. Ota vastaan uhrini, jonka Sinulle tuon.

— — —

Hetket kuluvat, Häntä vaan ei kuulu. Yö saapuu ja pimeys paksuna muurina seisoo ikkunani takana niinkuin joka hetki valmiina ryntäämään sisään tuhoavin voimin. — Kiiruhda, oi Mestari, käy juhlaan, jonka Sinua varten valmistin.

— — —

Yön hetket kuluvat vitkaan. Minun silmäluomeni käyvät niin painaviksi. Minun sieluni raukenee odotukseen.

Mutta minä kestän vielä toivossani. Minä asetan lamppuni ikkunalle, että se

soistaisi Häntä vastaan pimeydessä ja näyttäisi tietä minun majalleni Hänen Korkean käydä.

— — —

Lienen nukahtanut odotuksessani, olen, kenties nukkunut kauvan.

Minun juhlavaatteeni ovat tummunneet, lamppuni himmennyt, sen liekki on sammumaisillaan.

Mestari on kenties kulkenut tästä ohitse, on kolkuttanut mutta minä nukkuessani en kuullut Hänen kolkutustaan.

Oi, Kallehin! Etkö enää palaja koskaan?

Ole kärsivällinen kanssani, sitä Sinulta rukoilen, älä hylkää minua uneliaisuuteni tähden.

Minä olen nyt katsellut kiveäni, jonka olin varannut Temppeliä varten — oi, Mestari, se on karkea ja rosoinen, mutta ethän Sinä sentään tahdo hyljätä sitä:

Minun Herrani, minun Mestarini, minun lapsuuteni Jumala! Katso, minun kynttiläni ovat himmentyneet ja pimeys katselee synkin silmin ikkunasta sisään.

Minun lamppuni palaa niin riutuvasti. Sinä tuskin voinet huomata heikon värjyvän valon, sen pimeydessä taistelevan yön valtavaa ylivoimaa vastaan.

Minun Herrani, minun Mestarini, minun lapsuuteni Jumala, jonka näkymättömän läheisyyden jo pienoisena tunsin, älä anna minun sortua pimeään.

Minun silmäni janoavat Sinua nähdä, olen koettanut vaimentaa sielustani kaikki äänet, kuullakseni Sinun puhettasi.

— — —

Vuodet ovat vierineet, ajast'ajat siirtyneet toinen toisensa jälkeen ijäisyyden helmaan.

Minun nuoruuteni on haipunut pois ja Sinun ensi lupauksestasi, oi Mestarini, on jo kulunut kauvan.

Monet tunteet ovat sydämessäni vaihdelleet odotusaikanani, joskus jo luulin Hänen hyljänneen ja unohtaneen.

Mutta ristiriidat ovat vaimentuneet ja veren poltto asettunut.

Sinä, Herrani, olet koetellut minua ja huomannut kiihkon ja kärsimättömyyden vuoroin saaneen sijan sydämessäni.

Sinä olet silloin kulkenut huoneeni sivu, koska et nähnyt hetkeä otolliseksi astuaksesi kynnykseni yli.

Mutta kerran, Korkea Ystävä, Sinä olet tuleva. Sinä itse tiedät päivän ja hetken.

Kenties viivyt kauvankin vielä, kumminkin Sinä tulet kerran.

Siunattu on Sinun tulosi päivä. Sinun odotuksesi on autuuteni. *I. V.*

Kaunis muoto on parempi kuin kauniit kasvot; kaunis käyttäytyminen parempi kuin kaunis muoto. Se tuottaa suurempaa nautintoa kuin kuvanveistokset tai taulut. Se on taiteista kaunein. EMERSON

Sillä me tiedämme, itsellämme olevan rakennuksen Jumalalta, huoneen, ei käsillä tehdyn, joka on iankaikkinen taivaissa. II KOR. 560

Todellinen muurari työskentelee ahkerasti auttaakseen Järjestöä täyttämään suuren tehtävänsä. ALBERT PIKE

MATKAMUISTELMA

Kun olin päässyt muurarinkisälliksi heräsi minussa entisaikojen kisällien vaellushalu. Mieleni teki Ruotsiin, Norjaan sekä Tanskaan tutustumaan sikäläisiin ammattiveljiin, jotka tiesin tiedoissa ja taidoissa eteviksi. Tämän haluni pääsin tyydyttämään kuitenkin vasta myöhemmin. Matkasuunnitelmani oli heti valmis ja passi hommattiin. Meitä oli kaksi samalla passilla. Tämä järjestely sotki kuitenkin suunnitelmista Tanskan-matkan pois, sinne kun täytyy, kuten liian myöhään saimme tietää, kullakin olla oma passinsa. Siis ensin Ruotsiin. Olimme kuulleet uuden ammattiyhdistyksen perustamisesta Göteborgiin ja toivoimme siellä tapaavamme ammattiveljiä, mutta yhdistystä siellä ei vielä ollutkaan, kuuluu perustettavan vasta nyt syksyllä.

Oleskeltuamme jonkun aikaa tämän, Ruotsin toisen kaupungin liepeillä, päätimme matkustaa pitkin länsirannikkoa Kristianiaan. Juhannusaatto-aamuna tulimme perille ja ensi työksemme ajoimme Raadhushospitziin, jota meille erityisesti oli suositeltu. Kymmentuntisesta matkasta hieman väsyneinä paneuduimme pariksi tunniksi levolle. Soitimme sitten Kristianian ammattiyhdistyksen puheenjohtajalle, ins. Z:lle klo 10 aikaan. Iloiten saapumisestamme lausui hän meidät tervetulleiksi samalla kehoittaen meitä ensin katselemaan kaupunkia ja tekemään mahdolliset ostokset ja sitten jättäytymään kokonaan sikäläisten veljien haltuun. Näin kävikin. Kun klo 2:n aikaan palasimme kaupungilta oli huoneeseemme tuotu valtava kukkakimppu tervetuliaisiksi. Eräs 18 vuotta Kristianiassa ammattia harjoittanut suomalainen L. oli myös sillä välin käynyt meitä tapaamassa ja jättänyt käyntikorttinsa tervetuliaistervehdyksineen. Klo 3 soi puhelin ja saimme määräyksen olla tunnin kuluttua valmiita nousemaan autoon. Määräajallaan sellainen puuskuttikin portaitten edessä ja pian huristimme hyvää kyytiä, Z. ja L. isäntinämme, kunnes olimme Holmenkollenin asemalla, josta juna juuri lähti ylös Holmenkollenille. Täällä saimme odotella toista junaa jatkaaksemme matkaa pitkin Tryvandin rataa. Tähän junaan jouduin yksin, sillä se oli niin täpötäynnä, etteivät seuralaiseni päässeet mukaan. Tietämättä mihin mennä, jäin seuraavalle asemalle odottamaan heitä, mutta turhaan, sillä he olivat jalkaisin lähteneet minua vastaan, arvaten minun pyrkivän yksinäkin eteenpäin. Soman seikkailun jälkeen yhdyimme Frognesäterillä, jossa oli tilattu päivällinen. Näin juhannusaattona oli sinne kerääntynyt paljon väkeä, ja yhä uusia saapui, Suurella vaivalla onnistuimme vihdoin saamaan itsellemme pöydän, jonka ääreen vähitellen kerääntyi kymmenkunta ammattilaista, m.m. eräs suomalainen, joten meikäläisiä nyt oli neljä. Suomen lippu koristi pöytäämme. Ympärillemme muodostui epäilemättä suojaava aura, sillä keskusteluamme eri rakennustavoista ja rakennusaineista sekä työntekijöistä ei häirinnyt ympäröivä puheen sorina. Avaruudet aukenivat meille. Pääsimme perille monesta ammattisalaisuudesta ja monta ongelmaa rakennustaidon alalta selvitettiin meille. Kävelymatkallamme ylös Tryvandille, jonne näkyvät Norjan tuntureiden ikuiset jäätiköt, kiinnyimme niin keskusteluun, että saatoimme toisinaan epäkohteliaasti unohtaa osan joukkoamme yksin kävelemään, kunnes taas selviydyimme lumoistamme ja keskustelu suuntautui toisille aloille. Z. oli väsymätön neuvoissaan. Suomen graniittia pitivät kaikki hyvin sopivana rakennusaineena ja olivat varmat, että se yhä laajemmin

tulee käytäntöön. Näin kului aika myöhään iltaan saakka. Juotuamme vielä teetä erosimme siksi päiväksi.

Nelisen veljeä saattoi meidät hotelliin, jossa lämmin vuode odotti. Vielä sängyssä kertasimme mielessämme päivän elämykset, tuntui niin suloiselta, kun nuo ulkomaalaiset veljet tunnustivat meidät, vasta-alkavat suomalaiset veljensä, täysin tasa-arvoisiksi kanssaan. Ajattelin matkakumppanini sanoja, kun hän kiitti norjalaisia veljiä tältä päivältä „Me olemme vielä ulkotyöntekijöitä, ulkoseinän nostattajia, teidän ollessa hienompaan muuraustapaan ja sisätyöhön täysin perehtyneitä. Tekee niin sanomattoman hyvää sydämelle, kun tunnustatte ja omaksutte meidät ammattiveljiksi. Sitä emme unohda! Pyrkimyksenämme tulee olemaan saavuttaa työnteossa ja työtavassa sellainen kätevyys, että mekin saatamme ulkoseinätyömme suoritettua, ruveta sisämuuraukseen."

Seuraava päivä kului puoliväliin, ennenkuin L. tuli noutamaan meitä kaupunkia katsomaan. Monien nähtävyyksien joukosta mainittakoon vain meille muurareille mielenkiintoinen vanhojen muurarien symbooleista rikas talo, jonka rakennustyötä L., kokeneena ja taitavana ammattimiehenä, kuvaili ja selvitteli.

Illalla matkustimme. Z. ja L. olivat meitä saattamassa mukanaan korillinen hedelmiä matkaeväiksi. Kristianiassa käynti oli enää vain muisto, mutta mielenkiintoinen ja unhoittumaton.

Tukholmaan oli meille annettu pari osoitetta. Ensimmäinen, jota kävimme etsimässä, ei ollut kotona, hän oli esitelmämatkalla Gotlannissa. Toinen osoite johti meidät kolmen sikäläisen ammattiveljen luo. Vastaanotto oli sydämellinen. Heti oli keskustelu käynnissä, koskien pääasiallisesti oppipoikien ottoa ja heidän kehitystään. Joukko veljiä oli keski-Ruotsissa kesätöissä, jotta emme tavanneet useampia. Kahvit juotuamme oli aika lähteä. Ystävyyttä ja myötätuntoisuutta saimme täälläkin kokea, ja kaihomielin erosimme heistä.

Niin! He ovat siellä paljon meistä edellä. He lupasivat ohjata ja opastaa meitä.

Sekä Norjasta että Ruotsista saimme mukaamme lämpimät tervehdykset suomalaisille veljille. Me puolestamme pyysimme uusia ystäviämme kertomaan ensi kokouksessa sikäläisille veljille sydämelliset tervehdykset Suomesta. *A. K.*

JÄRJESTÖN TYÖMAILTA

Helsingissä on perustettu uusi vapaamuurarilooshi, joka on ruotsalainen ja kantaa nimeä Phoenix.

Muurarin velvollisuus on koettaa saada ihmiset ajattelemaan parempaa lähimmäisistään. Hänen tulee poistaa vaikeuksia, eikä niitä aiheuttaa. Hänen tulee lähentää toisiinsa vieraantuneita ja kovasydämisiä ihmisiä, estää ystäviä tulemasta vihollisiksi ja saattaa vihollisia ystäviksi. Mutta näin tehdäkseen täytyy hänen kyetä hallitsemaan omia intohimojaan. Hän ei saa kiivastua, ei vähästä loukkaantua eikä helposti suuttua.

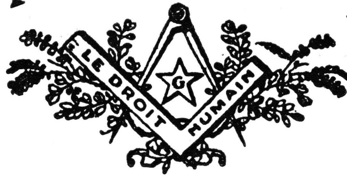
ALBERT PIKE

Keskuskirjapaino Oy.

YHTEIS-

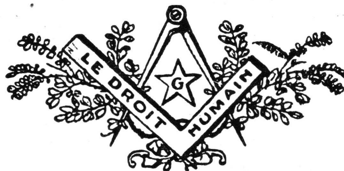
VAPAAMUURARI

N:o 6 MAALISKUU 1922

YHTEIS-

VAPAAMUURARI

TOIMITUS:

KYLLIKKI IGNATIUS
(Päätoimittaja)

R. CANDOLIN
(Toim.-sihteeri)

JUSSI SNELLMAN *LAINA BRUMMERT*

EDWIN LARSSON

SISÄLLYSLUETTELO

MAALISKUU 1922 N:o 6

TILAUSHINTA

Tilauksia otetaan ainoastaan kokovuodelle ja on hinta kustantajalta suoraan tai asiamiehiltä tilattaessa Smk. 30:—, ulkomaille dollaria 1:—. Tilausvuosi käsittää ajan lokakuu 1921—syyskuu 1922. — Postitoimistot sitävastoin ottavat ainoastaan neljännesvuositilauksia 9:— mkan hinnalla, mutta samalla kertaa voidaan tilata useammaksikin vuosineljännekseksi eteenpäin.

KIRJEENVAIHTO

osoitettakoon seuraavasti:

Yhteis-Vapaamuurarijärjestöä koskevissa asioissa

Rouva Kyllikki Ignatius, Helsinki, Armfeltintie 2.

Aikakauslehden ja kirjojen tilauksissa sekä muissa kustannusliikettä koskevissa asioissa

Viisaustieteellinen Kustannusliike, Helsinki, Vallilantie 3, Puhelin 99 24.

YHTEIS-
VAPAAMUURARI

MAALISKUU 1922 - N:o 6

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" – *Oskar Leschhorn*

TÄHDET

Tähdet, te korkeat, kirkkaat,
katsotte puoleeni illoin.
Äärettömyyden rannat
liitätte yhtehen silloin.

Helmassa eetterimeren
maailmat helminä hohtaa.
Ylhäällä, alhaalla aatos
tähtiä uusia kohtaa.

Ei ole mittaa, määrää,
loppua löydy ei laisin:
äärettömyyden mä päähän
ijäti pyrkiä saisin.

Ystävä! Ken sinä lienet
äärellä kaukaisen tähden?
Kohti sun tuikkeesi tulta
sieluni siivillä lähden.

Maa, mun tähteni tämä
on vain mitätön muru.
Siksikö rintaa täällä
painaa salainen suru?

Siksikö sieluuni mulle
kaiho on kiihkeä suotu,
— koska on ihmistä varten
maailman kaikkeus luotu?

JUSSI SNELLMAN

LUOTI, VESIVAAKA JA KULMAMITTA HISTORIALLISINA TEKIJÖINÄ

Ihmis-maailma elää nykyhetkellä vaikeata murrosaikaa, johon — muurarikieltä käyttäen — luodin aikakausi päättyy, ja josta vesi-vaa'an kausi saa alkunsa.

Ihmiskunnan elävän temppelin rakennustyö alkoi silloin, kun miljooneja vuosia sitten ensimmäiset ihmiset yksilöityivät maapallollamme. He olivat ensimmäiset elävät kivet, jotka lohkesivat joukko-sielun kalliosta. Silloin avattiin, vertauskuvallisesti puhuen, K.·. N.·. Vp:n I:n asteen opetuslooshi. Tässä asteessa on ihmiskunta työskennellyt kautta vuosi-miljoonien, elänyt arki-elämänsä ja viettänyt juhlahetkiänsä, aina meidän päiviimme saakka.

K.·. N.·. Vp:n työase on luoti, jonka avulla hän ryhmittelee ihmiskunnan. Luotisuoran viivan jako-perusteena on joukkosielu, muoto ja perintä-vaistot. Veri, äidinkieli, kotiseutu, kansallisuus ovat kohtalon kautta perittyjä arvoja, joista ihminen joukko-olentona tulee osalliseksi. Ihmiskunnan K.·. N.·. Vp. ryhmittelee ihset maantieteellisten, perinnöllisten ja taloudellisten tekijöiden mukaan. Alkuihmistä piiritti luoti-suora viiva kaikilla puolilla näkymättömänä aitauksena; pelko ja viha sulki hänet pois muusta maailmasta. Hän oli yksin, mutta kuitenkin sielullisesti joukko-olento, sillä eläin oli hänessä vielä voimakas, ja hän totteli sokeita perintävaistojaan, jotka olivat kaikille yhteisiä.

Perheet, heimot ja sukukunnat syntyivät, ja mitä suuremmiksi ryhmät kasvoivat, sitä harvemmiksi kävivät eroittavat luotisuorat viivat. Niin on kehityksen kulussa kansat ja kansojen liitot syntyneet, ja kukin askel on merkinnyt noiden viivojen harventumista kunnes maailmansodan aikana lukemattomat pienet luotisuorat viivat olivat asettuneet rinnakkain, sulautuen yhdeksi ainoaksi mahtavaksi rajaviivaksi, joka käytännöllisesti katsoen jakoi ihmiskunnan kahteen suureen leiriin.

Vertauskuvallinen maailmanlooshi suljetaan meidän päivinämme ensimmäisessä asteessa, valmistuen toiseen asteeseen K.·. V.·. Vp:n johdettavaksi ja opetettavaksi. Vesivaaka on hänen työaseensa, ja vaakasuora viiva, elämän, hengen ja yksilöllisyyden jako-peruste, tekee jo työtään keskuudessamme. Nykyajan ihminen ei tyydy perittyihin katsantokantoihin, hän etsii totuutta ominpäin ja muodostelee itselleen yksilöllisen maailman-katsomuksen. Maantieteellisistä rajoituksista vapautunut hengen ja aatteiden vaakasuora viiva yhdistää hänet hengenheimolaisiinsa ympäri maapalloa. Ja tässä jaoituksessa määrää ennenkaikkea kunkin yksilön oma sisäinen, elävä ja itsenäinen vakaumus minne hän asettuu. Ajatuksen Internationalet syntyvät eri aloilla toinen toisensa jälkeen, ja ihmiset määräävät yhä tietoisemmin yksilöinä, eikä joukko-olentoina, kantansa niihin. Maailmankielen kannattajat, vegetarianit, rauhantyön tekijät ja lukemattomat muut samankaltaiset yhtymät ryhmittyvät ihmiskunnan yksilöiden sielullisen ja henkisen kokoonpanon perusteella. Ja äidinkieli, kansalliset näkökannat ja yleinen mielipide, t.s. joukkosielu ja perintä-vaistot, eivät enään ole pää-tekijöinä tässä ryhmittelyssä. Köyhälistöön ei enään kuulu ainoastaan köyhiä, sillä vaakasuora viiva on hengen viiva, ja moni yläluokkalainen asettuu elämässään tuon viivan alapuolelle alempien kerrosten auttajaksi. — Tähänastinen ihmiskunnan kehitys on ollut fyysilli-

sen ruumiin ja tunteiden ylivallan aikaa, mutta nyt alkaa sisäinen ajattelija jo määrätä kantansa.

Ihmiskunta siirtyy siis uuteen kehitysasteeseen, ja tämä ylimenoaika on sille outo ja täynnä yllätyksiä. Pimeydessä se haparoi suurta tuntematonta kohti; se ei tunne tämän uuden asteen tunnussanaa, ja onnettomana ja hermostuneena se huomaa, että tähänastinen tieto ja kyky ei enää riitä. Uskoimmehan olevamme verraten sivistyneitä ja taidoissamme moitteettomia, mutta uusi aika kaatoi vanhat jumalamme, ja nyt seisomme taas nöyrinä pyrkijöinä temppeli-porttien edessä. Nyt on tilinteon aika, ja jokaisen on vastattava siitä, miten hän on käyttänyt aikansa K.·. N.·. Vp:n oppilaana. Ihmiskunta kokonaisuudessaan ei voi olla kypsä uutta askelta ottamaan. Paljon on nuoria sieluja, joiden elämää sokeat vaistot ja ympäristö määräävät; suuri on myös välinpitämättömien joukko. Nämä ihmisperheen nuoremmat veljet eivät voi käyttää hyväkseen sitä etenemisen tilaisuutta, jota ihmiskunnalle nyt tarjotaan, ja he tulevat ihmiskunnan oppipoikina jatkamaan vähemmän vaativaa joukko-työskentelyään.

Mutta se osa, joka kestää ylimenoajan vaikeita koetuksia, vihitään (tietoisesti tai tiedottomasti) ammattilaisen salaisuuksiin. Tästälähin kysytään jo ihmiseltä, joka tahtoo pysyä aikansa tasalla, itsenäistä ajattelu- ja suunnittelukykyä, eikä ainoastaan kykyä matkia ja totella käskyjä.

Epäitsenäinen ihminen pyrkii vaistomaisesti itsenäiseksi, ja juuri siksi, että ihmisen yksilöllinen tajunta on ollut hämärä ja aineen kahlehtima, on ihmiskunta niin korkeasti kunnioittanut yksilöllistä voimaa ja vapautta. Ja siksi on kehitys tähän asti ollut yksilön kehitystä yhteiskunnan kustannuksella. Olemme vähitellen kypsyneet yksilöiksi, hyväksytyiksi ammattilaisiksi, ja huomaamme nyt vastapainoksi tarvitsevamme joukkoja. Voimakas yksilö huolehtii ympäristöstään, yhteis- ja ihmiskunnasta; kypsymätön yksilö vain itsestään. Nykyajan ihminen ei enää tarvitse suojella yksilöllisyyttää eristäytymällä; hän on kyllin voimakas säilyäkseen joukoissakin. Aikamme onkin jo päättäväisesti astunut henkisen yhteistoiminnan tielle, se on liittojen ja yhdistyselämän aika.

K.·. V.·. Vp:n II:n asteen opetus-looshissa kasvaa ihmiskunta henkisesti täysiikäiseksi. Kehitys käy nyt yhteenliittymisen merkeissä ihmisrakkauden nimessä. Yhä laajemmiksi kasvavat liitot ihmiskunnan henkisen elämän alalla, ja yhteisymmärryksen kehittyessä tulee yhä useampi eroittava vaakasuora viiva häviämään samansuuntaisten aatteiden harrastajien väliltä. Vihdoin, ehkä miljoonien vuosien kuluttua, sulautuvat kaikki sielullisten eroavaisuuksien vaakasuorat viivat yhdeksi ainoaksi raja-viivaksi, eroittaen kehitystä edistävät ja jarruttavat voimat toisistaan. Silloin käydään ehkä jälleen suurta maailmansotaa, tällä kertaa ihmissielujen sisimmmässä, vihan ja rakkauden voimien välillä.

Kaukaisessa tulevaisuudessa, tulevina valoisina sivistys-kausina, kun ihmiskunta on täydellisesti perehtynyt ammattilaisen tehtäviin ja oppinut K.·. V.·. Vp:n sille antamat läksyt, tulee aika, jolloin se siirtyy Mestari-Muurarin ylevään asteeseen. Silloin viisaus johtaa ihmisten elämää. M.·. M.·.n työase on kulmamitta, jossa luotisuora ja vaakasuora viiva yhtyvät. Mestari-Muurarina yhdistää ihmiskunta hengen ja aineen, voiman ja kauneuden ja luo siten itselleen viisauden, sopusoinnun ja rakkauden kultaisen keskitien.

—in —on

EURYTMIIKKAA

Suuri yleisö ymmärtää sangen vaillinaisesti mitä tarkoitetaan sanalla eurytmiikka, jonka Jaques Dalcroze on valinnut määrittelemään rytmillistä voimistelujärjestelmäänsä. Useimmiten otaksutaan sen merkitsevän jonkinlaista fyysillisen ruumiin harjoitusjärjestelmää, jossa käytetään musiikkia apuna, tai pidetään sitä musiikin esittämisenä tanssin avulla. Eurytmiikan tutkijat tietävät, kuinka kaukana todellisuudesta tuollaiset selitykset ovat, mutta asian oikea selittäminen tavallisella kielellä onkin hyvin vaikeata. Väärinkäsitykset johtuvat etupäässä siitä, että tavallisesti vaadimme selittävää otsikkoa määräämään kysymyksessä olevaa asiaa tai vaadimme, että jokaista kasvatusjärjestelmää välttämättä pitäisi voida määritellä. Eurytmiikkaa ei ainakaan voida määritellä, se on vain osittain sanoilla selitettävissä. Jotta sitä voitaisiin ymmärtää, pitää sen esityksiä nähdä, niitä tutkia ja niihin eläytyä. Kertaan sen perustajan sanoja: „Kukaan ei opi ratsastamaan lukemalla hevosen hoitoa koskevaa kirjaa, samoin on eurytmiikkakin ennen muuta personallisen kokemuksen kautta ymmärrettävä."

Kreikkalaisten ihanneharjoitukset keskittyivät „musiikkiin ja voimisteluun". Mutta heidän kasvatuksensa käytännöllisiä harjoituksia ei kukaan tiedemies ole voinut ymmärrettävästi selittää. Jokainen opettaja voi kykynsä ja mielikuvituksensa mukaisesti esittää niitä himmeinä ihanteina, mutta ne eivät vastaa sitä älyllistä täsmällisyyttä, jolla kreikkalaiset ajoivat tunnustettuja tarkoitusperiään. Jos pidämme heidän kasvatustaan vain sekavina harjoituksina, niin erehdymme suuresti heidän menettelytavoistaan. „Tasavalta"-nimisessä kirjassaan, jota sanotaan „maailman hienoimmaksi kasvatusopin esitykseksi", selittää Plato, että uudistusten täytyyy perustua kasvatukseen, ja että kasvatuksen ensimmäinen tehtävä on luonteen muovaileminen. Tiedon hankkiminen ja erikoiskykyjen harjoittaminen on tärkeätä, mutta toisarvoista. Parhaimpana kasvatusmenetelmänä pitää hän sen, minkä aikojen viisaus on luonut, nimittäin voimistelun ruumiin kasvattajana ja musiikin sielun kasvattajana. „Musiikin tarkoituksena on virittää sielu sellaiseen sopusointuun, kylvää nuoreen ihmisluontoon sellainen selittämätön rakkaus kaikkeen hyvään ja kauniiseen, että se myöhemmin, järjen kasvaessa tervehtii musiikkia ystävänään, jonka kanssa hän tietojensa kautta jo kauvan on ollut tuttu. „Voimistelun avulla saadaan ruumis joustavaksi ja terveeksi, kestäväksi fyysillisiin harjoituksiin ja valmiiksi tottelemaan älyä, mestariaan, hyvänä ja tarpeellisena työvälineenä. Sitäpaitsi eivät musiikki ja voimistelu ole erillään toimivia tekijöitä, yhtä vähän kuin evät ruumis ja sielukaan ole erillisiä ihmisruumiin osia. Musiikki inspiroi ja hallitsee ruumista rytmin avulla, voimistelu auttaa synnyttämään voimaa ja luonteen kestävyyttä. Ruumis ja sielu auttavat toisiaan ja ollen keskinäisessä vuorovaikutuksessa toimivat sopusointuisessa yhteistyössä. Platon ihanteista näissä asioissa eivät arvostelijat koskaan ole riidelleetkään, sillä hänen mielipiteensä ovat olleet heidän mielestään siksi epäkäytännöllisiä ja mielikuvituksellisia, etteivät ne ainakaan kelpaisi muille kuin etuoikeutetuille kansanluokille seurattaviksi. Sentähden ovatkin kreikkalaiset mielipiteet ja kasvatusharjoitukset jääneet kokonaan huomiota vaille nykyajan elämässä.

Kysymys on siitä, mitä tarkoitamme „musiikilla ja voimistelulla" ja mitä menetelmää käyttäisimme niitä opettaessamme. On vaikea keksiä mitään musiikin tai voimistelun opetusmenetelmää, joka täydellisesti vastaisi kreikkalaisten ihannetta, mutta eroaisi oleellisesti siitä, jolle eurytmiikan harjoitukset perustuvat. Meidän tulee ymmärtää, ettei Dalcrozen järjestelmä ole ainoastaan uudestisynnyttämistä, vanhojen harjoitusten ja muotojen elvyttämisen kokeilua, vaan vapaata ja suoranaista Platon periaatteiden sovittamista nykymaailman kasvatukseen. Tästä näkee, ettei eurytmiikka ole mitään erikoistutkimusta, jonkinlainen tutkimusala, jota esim. yliopistokurssit käsittävät. Se ei ensinkään pyri asettumaan erikoistutkimukseksi. Sen tarkoitusperät ovat aivan toisia. Eurytmiikka on koko ihmisluonnon musikaalista harjoittamista liikkeiden avulla. Sen tarkoituksena on kasvattaa koko persoonallisuutta harjoittamalla ja kehittämällä sitä. Harjoituksen avulla saadaan aivot, hermot ja jänteet oikeaan keskinäiseen suhteeseen sekä rinnastetuiksi keskenään. Mielen ja ruumiin epäsointu johtuu rytmin ja tasapainon puutteesta, — ihmiselimistön eri osien velvollisuuksien hämmennyksestä, jonka kautta nuo osat poikkeavat määrätyistä tehtävistään elämän taloudessa. Ainoastaan itsetietoisen hillinnän kautta, joka poistaa säännöttömän toiminnan, voidaan pysyttää todellinen tasapaino, — kaikkien toimintojen ja osien sopusointuinen yhteistyö, ja saavuttaa se täydellinen mielen ja ruumiin terveys, joka on kaiken todellisen saavutuksen perusta. Näyttää siltä, kuin nämä mainitut päämäärät käsittäisivät vain terveyden vaatimuksia, mutta jos katsomme syvemmälle, huomaamme, kuinka suuri on se kuilu, joka eroittaa terveyden lisäominaisuutena itse terveyskäsitteestä. Todellinen harjoituksella ja itsehillinnällä saavutettu tasapaino saattaa opiskelijan ihmeellisellä tavalla sekä sulattamaan että ilmaisemaan asioita. Jaques Dalcroze sanoo: „Tulee luoda automaattinen tekniikka niille jänneliikkeille, jotka eivät tarvitse tajunnan apua, niin että viimeksi mainittua tarvitsee vaivata vain puhtaasti älyllisiin ilmaisumuotoihin. Hermokeskuksien yhteistoiminnan sekä liikkeiden muodon ja kehitysasteiden äärettömän suuren lukumäärän kautta on minun järjestelmäni mahdollisimman vapaa harjoituskenttä alitajuisille ilmaisumuodoille. Vapauttaessamme ajatuksemme kaikenlaisista pikku toiminnoista, jotka vaativat huomiota, kun ei alitajunnan toiminta ole tarpeeksi automaattista, — harjoittaessamme mielen ja ruumiin pois vaistomaisesta vastustamistavastaan, — poistaessamme turhan energian vuodattamisen paremman taloudenhoidon kautta, saatamme mielen ja tahdon uhraamaan korkeimman keskityskykynsä määrättyyn itsetietoiseen tehtävään.

Harjoituksesta johdumme keskitykseen. Toinen johtaa toiseen, vaikka ei toinen olekaan toistaan tärkeämpi opetusjärjestyksessä. Nuo kaksi puolta kehittyvät rinnakkain kumpikin voittaen vapaan ilmaisunsa kautta varmuutta ja yhtenäisyyttä itsehillinnän asteettain varmistuessa. Eurytminen harjoitus on oleellisesti yksilöllistä, vaikka sitä opetetaankin luokittain. Sen tarkoituksena on saattaa opiskelija ensin käsittämään oman itsensä ja sitten ilmaisemaan itsensä oman luonteensa ja henkensä mukaisesti. Säännöt ovat yksinkertaiset ja harvat, ainoastaan rytmillisen rakenteen kirjaimistoa. Ei ensinkään pyritä kehittämään oppilaita mallin mukaan tai esittämään heille jäljennettäviä tai kuvattavia muotoja. Esitetään vain välitöntä havaintoa, ja luomismuodon tulee olla opiskelijan yksilöllisen mauan määräämä. Kuitenkaan ei yksilöllisyys koskaan voi olla puuskittaista tai

ohjaamatonta pitkän itsehillinnän ja tasapainoisen koulutuksen jälkeen. Hyvin harva ihminen voi tulla todelliseksi luovaksi taiteilijaksi, mutta erilaiset itseilmaisun kokeet vaihtelevat välittömästi oppilaan kykyjen ja lahjojen mukaisesti. Kuitenkin on jokaisella oppilaalla jotakin antamista, jotakin omaa. Se on sentähden aina jotakin uutta, joka vain vaatii selviä itseilmaisukeinoja. Ihmisolennon todellinen kasvatus on Jaques Dalcrozen mukaan se, joka voi opettaa hänet todentamaan omaa persoonallisuuttaan. Ja tämän personallisuuden ilmaiseminen harjaantuneen itsehillinnän alaisena vastapainona ulkonaisille kiihoituksille on hänen elämäntyönsä missä kutsumuksessa tai elämäntehtävässä tahansa.

Tämä käsitys kasvatuksen tarkoituksesta on yhtä todellisessa sopusoinnussa nykyaikaisen sielutieteen kuin kreikkalaisten itsetiedottomien ihanteiden kanssa, nim. että yksilölliset voimat kehittyvät pikemmin vapauttamisen kuin sulattamisen kautta. Erikoistuttaminen, älyn elävä liittäminen eri asioihin tai asioiden sarjaan, ennenkun luonnollisten kykyjen tasapainoon on päästy, kehittää kyllä joitakin tärkeitä ominaisuuksia, mutta jättää huomioonottamatta koko personallisuuden yhteistoiminnan. Kykyjen rinnakkainen kasvattaminen keskinäiseen sopusointuun ja yhteiseen päämäärään tähtääväksi vapauttaa paljon rikkaampia kykyjä, ja niitä voidaan sitten kohdistaa vapaasti valittuun tarkoitukseen. Tämä n.s. koko personallisuuden „polttopisteeseen asettaminen" voidaan saavuttaa kaikilla niinhyvin vaistomaisen kuin itsetietoisten kykyjen yhteistoiminnalla sopusointuun harjoitetun tahdon alaisena.

Luonnollisena esiintyy kysymys, miksikä Jaques Dalcroze perustaa järjestelmänsä musikaaliselle pohjalle, ja miksi rytmillisen voimistelun harjoittaminen on parempi kuin fyysillinen kehitys yhdistettynä tieteelliseen, kirjalliseen tai johonkin muuhun taiteelliseen tutkimukseen. Jaques Dalcroze vastaa itse: „Perustan järjestelmäni musiikille sentähden, että musiikki on suuri sielullinen voima, ihmisajatuksen ja ihmisilmaisun tulos, joka elähyttävän ja hillitsevän kykynsä kautta voi järjestää kaikki elolliset toimintamme. — Musiikilla tarkoitan sitä, mitä kreikkalaiset sillä tarkoittivat, nim. tunne- ja ajatusvoimiemme summaa, välittömien ideojemme aina muuttuvaa sinfoniaa. Se on ensin luotu, sitten muovailtu ja mielikuvituksen kautta muodon saatua on järjestetty rytmiin sekä sitten tajunnan avulla saatettu sopusointuun. Tämä musiikki on samaa kuin yksilön luonne. Eurytmiikan ymmärtämiseksi on tärkeätä muistaa, että luoja musiikilla tarkoittaa sitä, mitä kreikkalaiset sillä tarkoittivat. Nykyään ihminen käsittää tällä sanalla erikoisia sävellyksiä tai sävellyskouluja, joka tapauksessa määrättyjä muotoja ja muuttumattomia sääntöjä. Meidän täytyy muistaa, että kreikkalaiset käsittivät musiikilla luovaa energiaa, joka ilmaisee itsensä järjestettyinä sointuina, alati virtaavina ja luovina, eikä koskaan paikallaan pysyvinä ja lopullisina. Se on sisäistä työtä tai toimintaa, jossa rytmi on määräävänä tekijänä, eikä ulkonaista ilmaisumuotoa tai konkreettinen esitys. Rytmillinen voimistelu ei niin muodoin ole edeltäpäin määrättyjä liikkeitä, joita esitetään määrättyjen mittojen mukaan, yhtä vähän kuin plastillisten vanhojen veistokuvaryhmien jäljittelemistä. On aivan väärin luulla, että eurytmiikka muovailee itseään vanhojen tyyppien mukaan, kuvaa tai esittää taiteellisia asentoja liikkeissään. Eurytmiikka on riippumatonta taidetta, jonka luomisvälineet ovat yksilön perusvaistoissa ja kokemuksissa. Eurytmillinen musiikki, joka ylipäänsä on improviseerattua, ei koskaan määrää liik-

keitä. Se esittää aatteen tai ajatuksen, joka saa muodon välittömässä rytmillisessä ilmaisussa, ja siksi on aivan ääretön se ilmaisujen lukumäärä, jonka sama musiikkikappale voi aiheuttaa oppilaiden eri persoonallisuuksissa. Itse esitys on pikemmin aihe kuin selitys, sillä osat voidaan vaihtaa, jolloin oppilas esittää rytmillisen liikkeen aatteen musiikin kautta tutkittavaksi. Toisin sanoen, rytmillinen tulkinta ei merkitse määrättyä aatetta plastillisesti ja kuvallisesti esitettynä, vaan on juuri havainto täynnä vielä määräämätöntä tarkoitusta, — teema, joka sisältää ideojen siemenen, ei vielä järjestyneenä ajatuksena käsitettynä.

Voisi ajatella, että plastillisen tulkinnan kyky on luonnonlahja, joka olisi vain ani harvoilla oppilailla, mutta niin ei ole. Näyttää päinvastoin siltä, että rytmillinen itseilmaisu oli kaikkiallinen vaisto, joka vain tarvitsee herätystä ja harjoitusta. Itseilmaisun vaisto ruumiillisina liikkeinä esiintyy enemmän tai vähemmän alkeellisessa muodossa jokaisessa lapsessa ja jättää hänet vasta kun hän oppii ilmaisemaan itsensä puheen rajoitetummalla välityksellä. Juhla- ja uskonnolliset tanssit, jotka kaikki pääasiallisesti perustuvat rytmillisyyden pohjalle, ovat pääpiirteitä yksinkertaisten ja alkuperäisten kansojen sivistyksessä erittäinkin kun ei luonnollista liikuntovaistoa ole hämmentänyt sovinnainen pukeutuminen. Antropologian tutkijat ovat huomanneet, että villirotujen ihmiset ovat herkempiä havaitsemaan hienoja rytmiä ja tarkempia niitä tulkitsemaan kuin monet meidän harjaantuneimmat soittotaiteilijamme.

On vaikea puhua Dalcrozen järjestelmän käytännöllisestä puolesta ilman että sitä rajoittaisi säännöiksi. Sen perustaja on sen melkein kaunopuheisin esittäjä ja hän selittää meille enemmän viittausten kautta kuin määrätyillä selityksillä. Edistyneitten oppilasten näytteissä huomaamme kuinka musikaalinen aate ensin on heille siirretty, kuinka he ovat sen havainneet ei vain tunteiden avulla, vaan kaikkien esteettisten, sopusointuiseen toimintaan harjaantuneitten kykyjensä kautta, — kuinka äly on lujasti siihen tarttunut, ja kuinka se vihdoin on saanut vapaan ja yhtenäisen ilmaisumuodon tahdon avulla. Tuloksena, joka on kaiken todellisen taiteen koetuskivi, on keveys, ponnistuksista vapaa kuin linnun lento, mutta voi aavistaa kuinka ankara harjoitus käy ennen sellaista täydellistä vapautta. Aikaisemmilla asteilla oppilaan tajunta työskentelee enemmän energisen keskittymisen harjoituksessa, kykyjen yhteissumman jännittämisessä käsillä olevaan tehtävään, kuin ruumiin liikkeissä. Kuitenkin seuraa elävä ilo kaikkia työn asteita, koska harjoitukset perustuvat luonnollisiin vaistoihin. Hitaasti ruumis harjaantuu tarkkaan ja järjestelmälliseen, saatujen käskyjen tulkitsemiseen ja vähitellen opitaan käsittämään musikaalinen vaikutus selvänä kiinteänä aatteena. Ruumiin eri osien keskinäinen riippumattomuus tulee niin täydelliseksi, että aivan erilaisia tahtijakoja voidaan seurata. Pään liikunto esittää 2/4 tahtia, vasemman käsivarren 3/4 tahtia, jalan 5/4 tahtia kaikki yhtaikaa. Tällaisten harjoitusten kautta voidaan mentaalinen riippumattomuus ja kiihkeä keskitys kehittää harvinaiseen asteeseen, koska vastaavat ruumiilliset liikkeet palvellen vapaina ilmentäjinä, vaikuttavat hyvinkin terveellisesti hermojärjestelmään ja poistavat väsymyksen vaaran. Sitäpaitsi nuo äärettömän monet harjoitukset, jotka tuskin koskaan kerrataan samassa muodossa, vastustavien liikkeiden tutkiminen ja tasapaino, joka johtuu puristumisesta yhdessä jäsenessä toista venyttäessä, suojelevat jänteiden tai hermojen rasitusta ja uupumusta vastaan.

Otan toisen esimerkin. Oppilas esittää jonkun rytmin tai joitakin rytmiä ruumiillaan, sillä aikaa kun hän mentaalisesti kuuntelee toista, joka on soitettu ja valmistautuu käskyn saatuaan ottamaan vastaan ja tulkitsemaan liikkeessä uuden teeman taas kuunnellen kolmatta ja niin edespäin. Tällainen harjoitus kehittää abstraktista havaitsemiskykyä ja nopeaa, tarkkaa muistamista, ei työlään ja ikävän menetelmän kautta, vaan vapaaehtoisilla ja mieluisilla ponnistuksilla.

Voidaan myöskin antaa muutettavaksi tai pienennettäväksi pitkä ja monimutkainen rytmi kaksinkertaiseksi tai kolminkertaiseksi, jaettavaksi tai muuten monistettavaksi, — ehkäpä vielä käännettäväksi, joten erivaikeita matemaattisia probleemeja usein esiintyy oppilaan ruumiillisen kokemuksen kautta ratkaistavaksi. Samoin synkoopit ja kontrapunktit, yksinkertaisimmista vaikeimpiin, täytyy muuttaa näkyväiseen muotoon.

Monimutkaisten ruumiillisten liikkeitten täsmällinen suorittaminen, jota nämä esittävät, vaatii mentaalista lujuutta ja vakavuutta, vaatii oleellisimman käsittämistä, kokonaisuuden näkemistä, jota havaitsemista tavallisesti pidetään harvinaisena ja erikoisena saavutuksena. Kehittämällä tällaisia kykyjä järjestelmällisen ja laskelmallisen menetelmän kautta on eurytmiikka saavuttanut aivan erikoisen merkityksen kasvatusjärjestelmänä.

Puhuakseni omista personallisista kokemuksistani rytmillisen voimistelun alalla, mainitsen muutamia vaikutelmia, jotka olen huomannut toistenkin oppilaitten saaneen. Ensimmäinen on harjoituksista johtuva välitön ilo positiivisempana tunnetilana, kuin muista toiminnoista aiheutuva. Kukin harjoitus, joka käsittää havaitun aatteen sulatettuna ja muutettuna ilmaisuksi, muodostaa sisäisen yksilöllisen saavutuksen ja tuo mukanaan merkillisen tyytyväisyydentunteen, — ulkonaisesta vaikutuksesta riippumattoman täydellisyydentunnon. Toiseksi, eurytmiikasta johtuu täydellinen mielen ja ruumiin vapautuminen kahleista. Väsymys ja hermojännitys, joka johtuu määrättyjen hermo- tai jännesolmu-ryhmien kohtuuttomasta käyttämisestä, ei voi voittaa voittajaa, sillä hänellä kaikki kyvyt ovat miellyttävässä ja innostuttavassa työssä. Rytmillinen voimistelu, jota harjoitettaessa ruumis ja sielu virkistävät itseään melkein kuin unessa, todentavat tohtori E. Jalowiczin väitteen, että näiden tunteitten kokeminen, määrättyjen rytmien aiheuttamina, kiihoittaa aistimuksen metabolismia ja aiheuttaa elollisvoiman kasvamisen. Ja kolmanneksi mainitsen sen itsevapautuksen ja turvallisuudentunteen, joka johtuu harjoituksista. Personallisuus, joka on kasvatettu oman todellisen tuonteensa mukaan vastaamaan jokaiseen ulkonaiseen vaikutelmaan, saa luottamuksen jokapäiväisten vaikeuksien voittamiseen, sillä koko opetustapa on työssä esiintyvän probleemin asettamista oppilaan itsensä selvitettäväksi.

Etiikka vaatii sanasen, kun luomme yleissilmäyksen eurytmilliseen kehitykseen. Nykymaailman ei tunnusta maallisen kasvatuksen voivan aiheuttaa kestävien eetillisten arvojen kehitystä lukuunottamatta joitakin erikoisia hyveitä, kuten kuuliaisuutta, tarkkaavaisuutta j.n.e. Muut saavutetaan vain määrättyjen siveellisten oppijärjestelmien kautta. Kreikan parhaimmat ajattelijat sitävastoin panivat arvoa musiikin ja voimistelun harjoittamiselle etupäässä niiden aiheuttamien eetillisten tulosten tähden. Mihin he perustivat arvostelunsa? Tämä kysymys on hyvin laaja ja voin viitata määrättyihin aatteisiin asian valaisemiseksi. Kreikassa uskottiin, että siveellinen täydellisyys yhdistyi fyysilliseen täydelliseen kauneuteen ja

oli sen merkki. Missä kaikkiläpäisevä harmonia vallitsi, siellä ei voinut olla kohtuuttomuutta, ei mitään erikoisten kykyjen harjoittamista toisten kustannuksella, jolloin oikea arvostelu ja siitä johtuva oikea toiminta olisivat poissa raiteiltaan. Siksi kreikkalainen hyvä ihminen oli „kalos kagathos", ihminen, jonka ulkonainen miellyttäväisyys todisti hänen sisäistä rehellisyyttään — „todellinen ihminen". Tässä suhteessa siis myöskin inspiroi eurytmiikan luojaa kreikkalaisten ajattelijoiden ihanteet. Rytmillinen voimistelu on täydellisin sopusointuisen hyvinvoinnin kasvatus, mitä ajatella voi, sillä varmempia takeita oikeaan elämään ei ole kuin varma hyvinvointi. Nopean päätöksen tekeminen, itseluottamus, selvänäköisyys, joita harjoitukset kasvattavat, vähentävät suuressa määrässä järjetöntä ajattelua, typeriä mielijohteita, jotka useimmin kuin määrätty paha aikomus johtavat säännöttömään elämään. Koska rytmilliset arvot läpäisevät koko mentaalisen elämän, on harjoitusten vaikutus niin laaja, että se koskettelee aloja, jotka näennäisesti ovat erillään saavutetuista kyvyistä. Seuraamalla näitä viittauksia, voimme kuvitella kuinka ihmisjärjestelmä voisi vaistomaisesti oikaista erehdyksiä tai kohtuuttomuutta itsessään tottelemalla omia tasapainon ja sopusoinnun lakejaan.

Eurytmiikasta taiteena, sen musikaalista mahdollisuuksista, niistä aiheista, joita se voisi antaa kuvanveistäjälle ja maalarille esittämällä uusia aatteita ja tuoreita vaikutelmia, sen kyvystä kohottaa luonnolliset ihmisvaistot kauneuteen ja iloon en ole sanonut mitään. Tästä asian puolesta täytyy jokaisen katsojan ja oppilaan saada omat vaikutelmansa ja niistä muodostaa omat johtopäätöksensä.

Agnes Haigh

IHMISEN KAKSINKERTAINEN RAKENNE JA MITEN SE ILMENEE MUURARIUDESSA

Muurarit, jotka ovat vakavia totuudenetsijöitä, ymmärtävät, että muurarius on verrattain uusi nimitys vanhoissa uskonnoissa opetetuille mysterioille. Siitä johtuu sen yleismaailmallisuus, siitä sen suvaitsevaisuus ja siitä sen mahdollisuus saattaa kaikenrotuisia ja kaikenuskoisia ihmisiä kohtaamaan toisensa „vesivaa'alla".

Muurarius on aina urheasti taisteluut rakkaudettomuutta, kiihkoilua ja kaikenlaisia erehdyksiä vastaan. Sentähden ovatkin suuret ihmiskunnan opettajat käyttäneet sitä välikappaleenaan valaisemaan tietä pimeitten aikojen läpi.

Genesiksessä 1. 4. sanotaan, että Luoja „eroitti valon pimeydestä". Edelleen sanotaan, että valoa nimitettiin päiväksi, ja että sitä kirkasti aurinko, „suurempi valo". „Pienempi valo" annettiin yötä valaisemaan. Valolla tarkoitettiin jumalallista viisautta tai henkistä tiedettä, kuten sekä suuremmissa että pienemmissä mysterioissa opetettiin.

Ennenkuin Egyptin uskonto rappeutui, palveltiin aurinkoa ja Isis oli jumalallisen äidin, taivaan kuningattaren ruumistuma. Hän oli auringonjumalan vaimo, sisar ja äiti. Skotlantilainen riitus, jonka mukaan Yhteis-Vapaamuurarijärjestö työskentelee, on epäilemättä egyptiläistä alkuperää. Sen sanotaan periytyvän niistä opetuksista, jotka Moses, faraon tyttären ottopoika, sai. Tämä faraon tytär oli itse Isiksen temppelin papitar. Moses yhdisti nämä mysteriot juutalaisten us-

kontoon, joista ne juutalaisessa puvussa ovat periytyneet kautta aikojen nykyisessä muodossaan.

Muurari-oppien mukaan on S. M. A. valon keskus, jonka säteet ja virtaukset läpäisevät maailmankaikkeuden. Kaikki muurarien „matkat" kuvaavat vertauskuvallisesti valonetsintää. Egyptin vanhoissa mysterioissa opetettiin, että Korkein Jumala oli salainen ja salassa pidetty, Amun nimeltään. Hän ei itse luonut mitään, vaan hänestä lähti „alkuperäinen ajatus" jumalallisena äitinä. Tämä oli salattu „suureen valkoiseen valoon", josta lähti koko maailmaa liikkeellepaneva voima. Hänen puhtaan henkensä välityksellä on kaikki tuntemattomasta alkusyystä ja kaikkien luotujen alkulähteestä vuotava näkymätön voima ja loisto „Sanan" kautta muutettu maailmankaikkeudeksi.

Pariisin Kuninkaallisessa Kirjastossa on vanha arabialainen käsikirjoitus, jossa on piirrettynä eläinradan kaksitoista merkkiä. Siinä on Neitsyt kuvattuna nuorena tyttönä, lapsi sylissään. Virgo ja Isis ovat samoja vertauskuvia ja monessa Isiksen temppelissä kuvataan hän lastaan kantavana. Horuksen kuvassa on eräässä temppelissä kirjoitus: „Olen kaikki mitä on, mikä oli ja mikä tulee olemaan, ja hedelmä, jonka kannoin, on aurinko."

Vanhoissa mysterioissa esitti pyrkijä melkein poikkeuksetta auringon kulkua eteläänpäin pahuuden maille, jossa paha oli voitettava. Kiinalainen Lao-Tseu sanoi, että ennen alkuperäistä kaaosta, ennen taivaan ja maan luomista oli vain yksi olento vapaa, muuttumaton ja alati toimiva maailmankaikkeuden äiti. Vanhan ajan viisaat opettivat myöskin kaikkiallisen syyn jakautumista kahteen olemuspuoleen, toimivaan ja toimettomaan, ja näiden vertauskuvia ovat taivas ja maa, hyvä ja paha, viisaus ja tietämättömyys sekä valo ja pimeys.

Nämä molemmat olemuspuolet sekoittuvat alituisesti toisiinsa, tavoittelevat toisiaan ja nousevat vastakkain. Äärimmäisyyden kohtaavat toisiaan, sillä täydellisen sopusoinnun ja tasapainon täytyy syntyä näistä kahdesta. Kaikki ilmenee kahtena, kaikella valolla on varjonsa, kaikella voimalla verhonsa ja vastapainonsa itseään ylläpitämässä, jokaisella myrkyllä vastamyrkkynsä, jokaisella arvoituksella oma ratkaisunsa.

Viisauden avulla S. M. A. luo ja ymmärtämyksen avulla Hän rakentaa perustan. „Sinisessä muurariudessa" kuvaavat sisäänkäytävän pilarit tätä samaa vastakohtien lakia, joka ilmenee kaikkialla luonnossa niin sielullisella kuin aineellisella tasolla. Mies ja nainen, laki ja rakkaus, oikeus ja sääli, voitto ja kunnia muodostavat kaksoisolemuksen. Soharissa sanotaan, että maailmankaikkeudessa on kaikki lähtöisin tasapainomysteriosta, joka kaikissa uskonnoissa salattiin ulkopuolisilta. Jumalallisen kolminaisuuden kuvauksissa näemme kaikkialla ihmismuodossa olevan jumalan väkivaltaisen kuoleman ja sitä seuraavan ylösnousemisen.

Proclus huomauttaa, että eläinradan kuvioissa, joita vanhan ajan astrologit sanoivat kahdentoista jumalan hallitsevan, edustivat kuusi jumalaa miehellistä, toiset kuusi naisellista olemuspuolta. Eri vihkimysten liittyminen päiväntasauksiin, jotka eroittavat päivän ja yön valtakunnat toisistaan, määrää hetken, jolloin toinen tai toinen olemuspuoli sai vallan toisen yli.

Eräässä vanhassa oppipoikien työtaulussa on vertauskuva, suorakulmainen kolmio, joka esittää ihmistä henkisen ja aineellisen tason yhtymäpisteenä. Täydelli-

syyden kolmiossa ovat kolme yksi ja yksi kolme. Ihminen on yksi, vaikkakin luonteeltaan kaksinainen ja saavuttaa täydellisyyden vasta kun hänen kaksi luontoaan ovat oikeassa suhteessa toisiinsa täyttämässä niitä tarpeita, joista yksi molemmissa sillä hetkellä vaatii. Tämä tarkka tasapaino luo jumallisuuden sopusoinnun ja kauneuden, kulmamitalla olevan ihmisen.

Ihmiselämä on vain heijastus ihmiskunnasta kokonaisuutena, ja sen kaksinainen luonto vastaa kaikkialla luonnossa ilmenevää miehellistä ja naisellista olemuspuolta. Ihmiskunta voi vasta silloin rakentaa sopusoinnun ja kauneuden temppelin, kun se on saattanut näiden kahden suuren olemuspuolen voimat ja ominaisuudet, joita mies ja nainen edustavat, yhteistyöhön näkyväisessä maailmassa. Silloin voi meille vasta „suurten mysterioitten" kautta ilmentyä ihmisten suuren veljeskunnan jumalallisen kuningatar-äidin rakkaus ja voima.

The American Co-Mason

ELEYSILÄISISTÄ MYSTERIOISTA

Niistä monista salaisista uskonnollisista järjestöistä, jotka kukoistivat Kreikassa satoja, jopa tuhansiakin vuosia, olivat Orfilaiset, Eleysiläiset ja Samotrakialaiset mysteriot tärkeimmät. Ensinmainituista ei paljoa tiedetä. Niiden perustaja oli uskonnonopettaja Orfeus, joka kaukaisina aikoina eli Trakiassa. Hän opetti ankaraa siveyslakia, mystillistä uskonnonfilosofiaa sekä laati puhdistavien jumalanpalvelusmenojen järjestelmän ja perusti ihmeellisiä mysterioita. Jumalanpalvelusmenoissa ei sallittu veriuhreja. Orfilaisen uskonnon vaikutus jatkui aina kuudennelle vuosisadalle e. Kr., jolloin Peisistratus hallitsi Atenassa.

Mahdollisesti polveutuivat Eleysiläiset mysteriot alkujaan Orfilaisista, vaikkakin egyptiläinen ja frygialainen vaikutus myöhemmin väritti niitä. Tämän mukana hävisi alkuperäinen puhtauskin. Eleusis, mysterioiden kotipaikka, oli pieni kaupunki Attikassa, noin 14 penikulman matkan päässä koilliseen Atenasta. Niiden perustjaksi mainitaan useita taruhenkilöitä, niiden joukossa Oxyges, josta huomaamme kuinka vanhoja ne olivat. Eleusis luettiin alkujaan „vanhan Attikan kahdentoista kaupungin" joukkoon, joka kilpaili Atenan kanssa vaikutusvallasta, kunnes Atena sen lopullisesti voitti ja yhdisti itseensä seitsemännellä vuosisadalla ennen Kr. — Tähän aikaan arvellaan Dionysolaisten ja Bacchilaisten mysterioitten tulleen yhdistetyiksi Eleysiläisiin.

Samotrakialaiset mysteriot taasen olivat Herodotoksen mukaan Pelasgilaista alkuperää. Niissä näytään alkujaan palvellun Kabiireja, erästä mystillistä jumalkolminaisuutta. Näistä muodostuivat myöhemmin Dioskurit ja roomalaisten aikana Kastor ja Pollux. Dionysolaiset mysteriot vaikuttivat myöskin aikoinaan näihin. Samotrakia oli vain pienoinen saari Aegean meressä, jonka tähden eivät sen mysteriot olleet paljon tunnettuja. Mutta aikanaan pidettiin niitä hyvin suuressa arvossa ja niiden vaikutus jatkui vielä useita vuosisatoja j. Kr.

Vanhimmat tiedot Eleusiläisistä mysterioista on luultavasti saatu Homeroksen Demeterille kirjoittamasta hymnistä noin yhdeksänneltä vuosisadalta e. Kr. Tässä kauniissa runoelmassa kerrotaan pienoispiirteitä myöten se taru, jolle Eleusiläiset mysteriot perustuivat.

Demeterillä tai Cereksellä, vuodenaikojen ja runsaitten satojen jumalattarella oli ihana tytär, Persephone tai Proserpina, jota usein myöskin sanottiin Koreksi, Neitsyeksi. Eräänä päivänä leikki soreanilkkainen Persephone Nysian tasangoilla Okeanoksen tyttärien parissa. He poimivat kukkasia, ruusuja, krokuksia, orvokkia, liljoja, hyasinttejä sekä narsisseja. Tämän viimeksimainitun ihmeellisen kukan oli maa kasvattanut pimeissä pilvissä asuvan Zeuksen käskystä tytöille ansaksi. Kun Persephone kumartui sitä taittamaan, avautui maa ja Hades, Zeuksen veli, henkien herra, tarttui häneen ja vei hänet kultaisissa vaunuissaan manalaan vaimokseen. Demeter kuuli tyttärensä valitukset ja etsi häntä soihtu kädessä turhaan yhdeksän päivää.. Hekate sääli häntä ja vei hänet kymmenentenä päivänä Helioksen, auringonjumalan luo, joka näkee kaikki. Tämä kertoi että Hades oli halunnut Persephonen vaimokseen ja että Zeus oli suostunut veljensä salajuoneen ja auttanut häntä. Niinmuodoin käski auringonjumala Demeterin jättämään turhan etsimisensä ja valituksensa. — Demeter muutti muotoaan ja vaelteli kauan ihmisten mailla ja kaupungeissa, kunnes hän vihdoin joutui lähelle Eleusista. Hän istahti surullisena kivelle tienviereen lähelle Kallichorosta, Neitsytlähdettä, peitti kasvot vaippaansa ja esiintyi ohikulkijoille vain vanhana, köyhänä taloudenhoitajana. Tällaisena näkivät hänet Eleusiksen kuninkaan Keleuksen neljä ihanaa tytärtä tullessaan lähteelle vettä noutamaan. Täynnä sääliä veivät he hänet äitinsä, Metaneiran luo, joka otti hänet vastaan ja käski istumaan kunniaistuimelle. Mutta jumalatar jäi vaieten odottamaan, kunnes viisas palvelustyttö, Jambe, toi hänelle mukavan tuolin, jolle puhdas lampaannahka oli levitetty. Kauan istui Demeter paikoillaan vaieten ja suruun vaipuneena, kasvot peitossa, kunnes Jambe iloisella puheellaan sai hänet hilpeämmälle mielelle. Sitten tarjosi Metaneira hänelle pikarillisen punaista viiniä, mutta jumalatar kieltäytyi ja pyysi heitä sekoittamaan hänelle juoman vedestä, jauhoista ja mintunlehdistä, joka tapahtuikin.

Sitten suostui jumalatar armollisesti suuresta lahjapalkasta hoitamaan Metaneiran pientä poikaa Demophoonia. Lapsi kasvoi kuin nuori jumala yli-inhimillisestä ravinnosta, sillä Demeter juotti hänelle ambrosiaa ja piti häntä rinnoillaan päivän aikana. Mutta yöllä hän salaa pani hänet tuleen liedelle, jotta hänestä tulisi kuolematon. Eräänä yönä Metaneira vakoili Demeteriä ja kun hän näki hänen pitävän poikaa tulessa, huudahti hän kauhusta. Jumalatar otti suuttuneena pojan pois tulesta ja moitti äitiä vakavasti siitä, että hän oli tehnyt tyhjäksi kaiken hänen vaivansa. Sitten käski hän Metaneiran rakentamaan hänelle suuren temppelin kaupungin lähelle Kallichoroksen lähteen luo. Hän lupasi itse järjestää jumalanpalvelusmenot ja määrätä uhrit, joilla hänet oli lepytettävä.

Senjälkeen otti Demeter takaisin oman muotonsa, jätti vanhan pukunsa ja esiintyi kauniina, kultatukkaisena jumalattarena omassa tuoksuvassa puvussaan levittäen ympärilleen kirkasta valoa kuolemattomasta ruumiistaan. Tällaisena hävisi hän kuningattaren näkyvistä.

Kun temppeli oli valmistunut ja työmiehet palanneet kotiinsa, ilmestyi Demeter uudelleen. Hän istuutui temppeliin suremaan rakastettua tytärtään, eikä totellut Zeuksen ja muitten Olympon jumalien neuvoja. Hän ei sallinut maan kantaa satoa ja hedelmiä ja siitä koitui ihmisille niin kovat katovuodet, etteivät jumalatkaan saaneet tavanmukaisia uhrejaan. Kun jumalattaren mieltä ei mitenkään saatu

pehmitetyksi, lähetti Zeus kultasauvaisen Hermeksen manalaan. Hän koetti lempeillä sanoilla taivuttaa Hadesta laskemaan Persephoneen päivänvaloon, jotta hänen äitinsä viha lauhtuisi. Synkän hämärän herra suostuikin, mutta ennen lähtöä käski hän Persephoneen syömään muutamia granaattiomenan siemeniä. Täten esti hän hänet ainaiseksi luopumasta miehestään. Hermes vei sitten Persephoneen kultaisiin vaunuihinsa ja nopsat hevoset vetivät heidät Demeterin temppeliin. Ilo oli suuri, kun jumalatar taas näki kauan kaipaamansa tyttären. Siitä päivästä lähtien tuli Hekatesta Persephoneen kuninkaallinen toveri ja apulainen. Zeus lupasi Demeterin Olympoon palattuaan vaatia mitä kunnianosoituksia hän vain halusi ja määräsi, että Persephoneen tulisi asua Hadeksen luona kolmannen osan vuotta, mutta toiset kaksi kolmasosaa saisi hän olla äitinsä ja muitten kuolemattomien parissa.

Nyt salli Demeter maan kasvaa runsaan viljasadon, paljon heinää ja paljon kukkasia. Hän neuvoi keinot, millä tämä saatiin aikaan Triptolemukselle, Dioklekselle, Eumopukselle ja Keleukselle, jotka olivat kansojen johtajia ja kuninkaita. Hän opetti heille jumalanpalvelusmenonsa ja jumalalliset mysterionsa, joita ei kukaan saanut loukata tai paljastaa, sillä jumalienankara kirous salpaisisi äänen jo aikomuksesta. Onnellinen se kuolevainen, joka nämä asiat sai nähdä. Vihkimättömällä ei voinut olla samoja tietoja kuolemasta ja Hadeksesta.

Tämän tarun on Homeros kertonut hymnissään Demeterille ja siinä esitetään luultavasti jo satoja vuosia sitä ennen tunnettujen Eleusiläisten mysterioitten kansantajuisin ja ulkonaisin puoli. Jos sen pidämme mielessä, niin ymmärrämme helpommin ne ulkonaiset seremoniat, joiden kautta pyrkijät laskettiin mysterioihin osallisiksi. Pyrkiä kävi vihkimyksen eri asteissa läpi kaikki Demeterin kokemukset, kadotetun Koren etsimisen, paastoamisen, kasvojen peittämisen, sekoitetun juoman juomisen j.n.e. Kun pyrkiä oli vihitty pienempiin mysterioihin, antoi hierofantti mystoille eli vihityille tunnussanat, jotka vaihtoehtoisesti lienevät kuuluneen seuraavasti: „Minä paastosin, minä join kykeonin, minä otin arkusta, minä jaoin siitä, minä panin sen vasuun ja vasusta takaisin arkkuun."

Kykeonin juominen ja jonkinlaisen leivoksen syöminen viittaa selvästi pyhän ehtoollisen sakramenttiin. Ja harras Jakkhus-lapsen tai Dionysoksen palveleminen viittaa niinikään myöhempien vuosisatojen Kristuslapsen palvontaan.

Eleusiläisten mysterioitten pappisvirat kävivät perintönä kuuden jalosukuisen perheen keskuudessa, jotka muodostivat Eleusiksen pappisluokan ikimuistettavista ajoista asti. *Hierofantti* eli ylimmäinen pappi polveutui Eumolpuksesta, ihanasta laulajasta ja runoilijasta. Kaunis laulunääni oli ehdoton edellytys papinvirkaan. Hän näytti vihityille pyhät välineet ja selitti ne laulun avulla. Hän oli puettuna pitkään monipoimuiseen vaippaan, pitkähihaiseen talariin, päänauhaan, jota koristi useat poskien sivuilla riippuvat palmikot sekä myrttiseppeleeseen. Hän oli kauttaaltaan juhlallisen ja vaikuttavan näköinen.

Hänen seuraajansa arvossa oli *daduchos* eli soihdunkantaja, jota virkaa hoiti Kerykideen tai Triptolemuksen jälkeläinen. Hänen tehtävänään oli auttaa ylimmäistä pappia virkatehtävissä ja satunnaisesti hoitaa koko hänen virkaansa. Sekä hierofantin, että daduchoksen virat olivat elinaikaisia ja heitä mainittiin aina virkanimillä eikä koskaan omillaan. Rinnakkain näiden virkojen kanssa oli samoja naisvirkoja, joten kaikkiaan oli neljä korkeampaa virkailijaa. Naishierofantti oli Phillideen sukua.

Arvojärjestyksessä seuraavat olivat *hierokeryx* eli pyhä sanansaattaja sekä *epibomios* eli uhripappi. Molemmat nämä upseerit olivat Kerykideen sukua, valitut niinikään elinajaksi ja virkanimillä nimitettävät.

Eusebius (264—340 A. D.) kertoo, että Eleusiksen mystillisessä draamassa hierofantti esitti Demiurgosta, maailman hallitsijaa, dedachus Heliosta, aurinkoa, keryx Seleneä, kuuta tai Hekatea, sekä epibomios Hermestä, sanansaattajaa. Sitäpaitsi tarvittiin useita alempia virkailijoita, kuten *neokoros,* temppelin ovenvartija, *phaidunies,* joka kiillotti jumalien kuvat, *iacchagogas,* joka kantoi Jakkhus lasta kulkueen edessä sekä kuuluttaja, joka ilmoitti Persephoneen paluusta. Yllämainittujen upseerien virkatehtävät toimitettiin vain niiden kahden suuren vuotuisen juhlan aikana, joita sanottiin pienemmäksi ja suuremmaksi Eleusianoksi. Paitsi näitä oli olemassa Atenan Eleusinionin vakinainen pappi sekä Demeterin ja Koren temppelin vakinainen papitar Eleusiksessä. Nämä olivat virassa koko vuoden. Viimeksimainittu papitar sekä naisdeduchos olivat ainoat upseerit, jotka saivat antaa mystoille kykeonin juotavaksi.

Eleusianoiden menot maksettiin vuokrilla, veroilla, vapaaehtoisilla lahjoilla sekä vihkimysmaksuilla. Tavallisesti kantoivat papit itse nämä maksut. Mutta myöhempinä aikoina, kun Atena oli voittanut Eleusiksen ja Eleusianoista oli tullut valtiolaitos, saivat maalliset vallassaolijat yhä enemmän oikeutta rahavaroihin. Kulkueissa toimi Atenan toinen valtionhoitaja, jota sanottiin Archon Basileukseksi järjestyksenvalvojana.

Alemmat mysteriot muodostivat kolmesta vihkimysasteesta ensimmäisen. Taru kertoo, että ne perustettiin sitä varten, että Herkules saisi voimaa ja rohkeutta mennäkseen voittamaan kolmipäisen Cerberuksen manalassa. Sillä koska hän ei ollut synnynnäinen atenalainen, ei hän päässyt osalliseksi todellisista mysterioista. Näitä pienempiä mysterioita vietettiin viisi päivää Anthestrion kuussa (helmi—maaliskuussa) Agraessa, Atenan esikaupungissa. Suurempia mysterioita taas vietettiin yhdeksän tai kymmenen päivää Boedromionissa (syys—lokakuussa). Pienemmissä mysterioissa ja suurempien ensimmäisessä osassa anottiin pyrkijää mystaksi tai vihityksi. Suurempien mysterioitten toisen osan koettuaan hän oli epoptes tai „se, joka oli nähnyt".

(Jatk. seur. num.)

SALAINEN MAAILMA

On olemassa filosofinen koulu, josta nykyaikainen sivistys ei tiedä. Sen jälkiä voi löytää muinaisista filosofisista järjestelmistä, jotka kaikki sivistyneet ihmiset tuntevat, mutta näiden katkelmien käsittäminen ei ole helpompaa kuin unohdetun kuvanveistotaiteen jäännösten ymmärtäminen; pikemmin — päinvastoin, sillä me ymmärrämme ihmiskuvan ja voimme täydentää vartalon kuvitelluilla jäsenillä, mutta emme voi mielikuvituksessamme antaa mitään merkitystä katkelmille, jotka ovat säilyneet meille Platonin ja Pythagoraan ajoista, ja viittaavat niihin, joilla on muinaisen maailman salaisen tiedon avaimet.

Siitä huolimatta voimme meille jo valjenneen tiedon avulla koettaa arvata niiden merkitystä: suuri tietomäärä on tutkijan palkintona.

Kummallista kyllä ovat nykyaikainen metafysiikka ja jossakin määrin nykyaikainen fyysillinen tiede vuosisatojen kuluessa pimeydestä etsineet samaa tietoa, josta okkultinen filosofia aina on ollut täysin tietoinen. Useat onnelliset sattumat antoivat minulle siitä varmuuden: tulin kosketuksiin ihmisten kanssa, jotka olivat perineet paljon tietoa luonnon ja ihmisen salaisuuksista, — tietoa, jota ei vielä ole saavuttanut nykyaikainen sivistys. Ja minun tekee mieli jakaa toisille kokemuksiani. Nykyajan ihmiset tietysti tuskin uskovat, että mitään arvokasta tietoa on voitu löytää eurooppalaisen kulttuurin kirkkaan polttopisteen ulkopuolelta. Nykyaikainen tiede on saavuttanut suuria tuloksia julkisella tutkimustavallaan eikä salli tieteessä tahi metafysiikassa todellista tietoa saavuttaneen ihmisen kätkeä sitä. Luulisi sentähden, että muinaiset okkultiset filosofit, egyptiläiset uhripapit, kaldealaiset loihtijat, essealaiset, gnostikot, teurgit, uusplatonilaiset ja muut, jotka pitivät tietonsa salassa, yksinkertaisesti olivat salanneet tosiseikan, että he tiesivät hyvin vähän. Ainoastaan mystillisiä asioita tutkivat petkuttajat pitävät salaisuuksista. Nykyajan katsantokannan mukaan sellainen johtopäätös on anteeksiannettava, mutta tämä on johtanut harhaan monen. Sellainen luulo on ehdottomasti väärä. Muinaiset oppineet työskentelivät salaisuudessa eivätkä julkaisseet keksintöjään, vaan opettivat niitä salaa valituille oppilailleen. Voi kiistellä sellaisen menettelytavan oikeaperäisyydestä, mutta heidän vaikuttimensa ovat täysin ymmärrettävät. Joka tapauksessa heidän oppinsa ei ollut unohtunut: vihkimyksen tietä se siirtyi meidän aikamme ihmisille, ja vaikka niiden menettelytavat ja käytäntö pysyvät meille vielä salaisuutena, niin jokainen kärsivällinen ja vakava tutkija voi päästä varmuuteen näiden menettelytapojen todellisuudesta ja niiden saavuttamien tulosten suuremmoisuudesta.

Näitä toimia verhonnut salaisuus ei ole koskaan kätkenyt niiden olemassaoloa. Vasta meidän aikanamme ne olivat joutuneet unohduksiin. Entisinä aikoina julkisissa seremonioissa vihityt osoittivat voimia, jotka olivat heidän vallassaan luonnonlakien tuntemisen vuoksi. Me varomattomasti sanomme, että kertomukset sellaisesta ihmeellisten voimien ilmenemisestä ovat taika-esityksiä: me olemme selittäneet, ettei ole loitsutaitoa, ja senvuoksi nämä kertomukset eivät ole tosia ja ihmiset, joista on kysymys ovat — pettureja. Mutta jos otaksumme, että muinainen loitsutaito oli vain oppineiden loitsijoiden tiedettä, niin, tämän sanan nykyaikaisessa merkityksessä, ei ollut ollenkaan loitsutaitoa. Mutta jos otaksumme, että tämä tiede, itsessään tulos pitkien vuosisatojen tutkimisesta, liikkui joissakin suhteissa vähän kauemmas kuin meidän nuorempi nykyaikainen tieteemme, niin voi tehdä järkevän johtopäätöksen, että jotkut ilmiöt muinaisten mysterioiden yhteydessä olivat tarkasti tieteellisiä kokeiluja, vaikka ne meistäkin näyttävät taikaesityksiltä.

Jos näin otaksumme, niin näkyy nykyajan älykkyys, jonka nykyaikainen tieto on suunnannut muinaisiin mysterioihin, voivan olla vain nykyaikaista mielettömyyttä, jonka väärät johtopäätökset olivat rakentaneet nykyajan tietämättömyydelle.

Mutta ei ole ensinkään välttämätöntä tehdä uusia johtopäätöksiä. Vilpittömästi ja oikein etsiessä voi tulla seuraaviin tosiseikkoihin: muinaisen maailman viisaus on — tieteen ja uskonnon yhtymistä, fysiikan ja metafysiikan sulautuminen — oli todellisuutta ja on ollut voimassa tähän saakka. Tätä minä nimitän

okkultiseksi filosofiaksi. Se oli muodostanut täydellisen järjestelmän salaisuudessa kehittyneestä tiedosta ja tämä järjestelmä on vuosisatojen kuluessa siirtynyt vihityillä käsistä käsiin kauan ennen kuin ne, joilla oli avaimet hallussaan, julkisesti kokeilivat aikaansaadakseen määrätyn vaikutuksen Egyptin ja Kreikan kansoihin. Nykyajan okkultiset adeptit kykenevät kokeilemaan samalla tavalla ja osoittamaan sellaista luonnonvoimien tuntemusta, joka vie voiton nykyaikaisen tieteen saavutuksista. Sitä paitsi he ovat edeltäjiltään saaneet perinnöksi tieteen, joka ei käsitä ainoastaan fysiikan, vaan myöskin ihmissielun ja hengen rakenteen ja ominaisuudet. Nykyaikainen tiede on keksinyt verenkierron; okkultinen tiede saavuttaa elämän alkuperän kierroksen. Nykyaikainen fysiologia tutkii vain ruumista; okkultismi käsittää myöskin sielun ei vain epämääräisten uskonnollisten haaveilujen esineenä, vaan olevana todellisuutena, jonka ominaisuudet kuuluvat ruumiin yhteydessä tahi siitä erillään olevaan tutkimukseen.

Okkultismi pääasiallisesti on säilynyt Idässä, Intiassa ja sen naapurimaissa.

A. P. Sinnett

Ven. suom. *A. P.*

RAKKAUDEN KERJÄLÄINEN

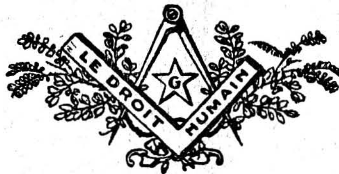
Kuljin yksinäni sielujen kaupungissa ja etsin rakkautta. Ovelta ovelle olin kulkenut ja koputtanut, mutta kukaan ei koputukseeni ollut oikein vastannut. Olin saanut päähäni että elämä oli velvollinen parhaintansa antamaan, enkä huolinut siitä, minkä se antoi liiastaan. Varhaisen aamuauringon mukana olin jo liikkeelle lähtenyt, ja vaikka päivä oli jo korkeimmillaan ei mikään ovi ollut vielä minulle avautunut. Vaivaloista on turhaan-etsijän matka. Askeleeni olivat väsyneen askeleita, kun vihdoin lännen-auringon valossa huomasin oven, joka erosi kaikista muista sivuuttamistani puhtaudellaan, säännöllisten kuvioittensa kauneudella ja sopusuhtaisuudellaan. Vaikean matkani aikana olin jo heittänyt pois tinkimisen Elämän kanssa; kun ennen ylpeydessäni uhmasin: kaikki tai ei mitään, nyt nöyränä kerjäsin. Suuri ihmeellinen Elämä, vain hiukkasen suo minun nauttia rikkaudestasi! Päivän punertavassa iltavalaistuksessa säteili ja loisti tuo ainutlaatuinen ovi niin voimakkaasti, että ulkopuolella-olija sai jo aavistuksen rakkaudesta sen majan sisällä. Rakkaudesta, joka ei mitään vaadi vaan kaikki antaa. Ja sieluni täytti hiljaisuus ja rauha, sellainen kuin seuraa myrskyn jälkeen, jolloin luonto ikäänkuin kuuntelee ja miettii... Tunsin itseni pieneksi ja vähäpätöiseksi ja vaatimukseni Elämältä loppuivat. Mieleeni ei edes juolahtanut kerjätä rakkautta sieltä. Olinko oikeutettu anomaan kun itseltäni sellainen rakkaus puuttui! Eihän minulla ollut mitään antaa! Mutta tahdoin nähdä omistajaa oven sisäpuolella ja niin suuri oli kaihoni ja ikäväni, että koputin ikkunaan, toivoen näkeväni kasvonsa ikkunan läpi. Tahdoin viedä kuvansa mukanani elämään katsellakseni sitä silloin kun tieni tuntuu ylivoimaiselta kulkea ja askeleeni ovat raskaat loasta. Olin liian köyhä ja huono jo läheisyydessään viipymään. — Mutta silloin aukeni ovi minulle... *Vanha*

HELSINGISSÄ 1922 KESKUSKIRJAPAINO OY.

Hinta 3:50

Keskuskirjapaino Oy.

YHTEIS-
VAPAAMUURARI

HUHTIKUU 1922 - N:o 7

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" – *Oskar Leschhorn*

SOI HARPPUNI!

Soi harppuni säveltä nostattavaa
luo mielihin aatetta korkeampaa!
Oi, helkähdä sointuja taivahien,
niin syttäin kaihoja kauneuden!

Pois soinnullas sorto ja sotakin vie,
sen kauhuista ohjaile onnehen tie,
maa valolle valloita hurmehinen,
sen asujat kauhuista kärsimysten.

Sä rytmilläs hajoita harhoja yön,
maan lapset ett' alkaisi aamuisen työn.
Oi, keväisten tuulien tuntua tuo,
me helkylläs korkeimman lapsiksi luo!

Soi harppuni kaikille, rakastakaa,
luo sieluihin tulta jo puhdistavaa,
ett' saisimme tarpeiksi temppelin sen
miss' herrana mestari valkeuden!

SIKSTUS OKSA

ELEYSILÄISISTÄ MYSTERIOISTA

(Jatk. edell. num.)

Vanhoina aikoina laskettiin mysterioihin osallisiksi ainoastaan Atenan kansalaisia, sitten kaikki Attikan miehet ja naiset, sitten kaikki vapaasyntyiset helleenit ja lopuksi myöskin roomalaiset, jopa orjatkin, jos he vain puhuivat kreikankieltä. Pyrkijällä täytyi olla kummina joku entinen vihitty. Tämä *mystagogas* eli mystojen opas esitti hänet daduchokselle, joka teki hänelle kysymyksiä ja sitten todisti hänen vaalikelpoisuutensa. Rikolliset eivät päässeet mukaan.

Pienempien mysterioitten ensimmäisenä päivänä uhrasi Basileus neljän *epimeleteksensä* tai apulaisensa kanssa Demeterille ja Persephonelle valtion ja kansan puolesta. Toisena päivänä kylpivät pyrkijät Ilisos virrassa ja puhdistivat itseään pyhillä uhrimenoilla. Kolmantena päivänä heidät vihittiin. *Mystagogos* vei sitten pyrkijän Eleusinioniin, jossa hän roiskutti vettä ylleen. Sitten otti joku virkailija hänet huostaansa, käski hänen riisua päällysvaatteensa ja kenkänsä sekä kaikki metallikoristeensa. Jos pyrkijä oli nainen, piti hänellä olla tukka hajallaan. Myrttiseppele pantiin pyrkijän päähän, silmät peitettiin ja käteen pantiin soihtu Kun hänet oli viety vihkimyssaliin, sai hän määrätyllä hetkellä näkönsä takaisin ja sai katsella pyhiä mysterioita, joissa draamaattisesti esitettiin Demeterin ja Koren taru sekä myöhempinä aikoina pyhän Jakkhuslapsen syntymä, kärsimys, kuolema ja uudestisyntyminen. Tämän jälkeen antoi pappi pyrkijöille pyhät tunnussanat. He eivät vielä päässeet ymmärtämään niiden täyttä merkitystä, mutta luvattiin ne selittää heille myöhemmin.

Suuret mysteriot olivat vanhimmat ja pyhimmät. Niistä ilmoittivat Atenasta ja Eleusiksesta lähetetyt kuuluttajat naapurivaltioissa neljä viikkoa edeltäpäin. Samalla kertaa julistettiin „mysterioitten rauha", joka kesti kahdeksan viikkoa. Sen tekivät samat kuuluttajat eli *spondphoroi,* Eudamenideen ja Kerukideen suka.

Näiden yhdeksän päivää kestävien juhlien aikana söivät ne, jotka halusivat ottaa vihkimyksiin osaa, ainoastaan ennen auringonnousua ja auringonlaskun jälkeen. Määrätyt ruokalajit olivat kielletyitä. Ensimmäisenä päivänä tekivät *hierofantti* ja *daduchos* kaikki tärkeimmät ilmoitukset, jotka lopetettiin huudolla: „Kaikki mystat merelle." Jokainen pyrkijä kylpi ja kylvetti pyhän uhrinsa suolaisessa vedessä. Toisena päivänä tekivät Basileus ja hänen apulaisensa suuren julkisen uhritoimituksen. Kolmantena päivänä tapahtui valmistusuhri Jakkhukselle. Neljäntenä päivänä kulkivat Atenan ja Eleusiksen joukot juhlakulkueessa Jakkhuksen kuvan jälkeen, jota kantoi *jacchagogos* eli mystillisen arkun kantaja. Tässä kätkyeessä säilytettiin pyhät välineet. Hänen jälessään kulki vasunkantaja, jolla oli vasussaan tuoretta viljaa sekä hedelmiä kuvaamassa Demeterin siunausta. Häntä seurasivat papit ja maallikkoupseerit, mystat sekä miehiä, naisia ja lapsia Attikasta ja muista valtioista. Vaikkakaan ei Eleusis sijainnut kuin 14 penikulman matkan päässä Atenasta, kului päivä, ennenkuin kulkue tuli perille. Määrätyitä juhlatoimituksia tehtiin kuvien edessä ja pyhillä paikoilla matkan varrella. Leikkiä laskettiin Cephisuksen virran yli vievällä sillalla. — Kun kulkue oli saapunut Eleusiksen alueelle, käärivät Krokonideet, Triptolomeuksen pojan Krokonin jälkeläiset villanauhoja jokaisen pyrkijän oikean käden ja vasemman jalan ympärille. Pidettiin sopivampana olla vaatimattomasti ja köyhästi

puettuna. Ainoastaan mystoja koristivat myrttiseppeleet ja valkoisen poppelin oksat ja he kantoivat käsissään pieniä viljalyhteitä, maanviljelystarpeita ja soihtuja. Kun myöhään illalla saavuttiin Eleusikseen, sytytettiin soihdut ja kansa yöpyi sinne. Ensimmäisenä päivänä tehtiin juhlavalmistukset ja keskiyön aikana uhrattiin paljon eläimiä Hermekselle, Artemikselle, sankareille ja lopuksi Demeterille, Korelle ja Jakkhukselle. Kallichoroksen lähteen ympärillä laulettiin ja tanssittiin soihtujen valossa ja Demeterin ja Koren näytelmä esitettiin. Kovaa ääntä ei koskaan kuultu ja hiljaisuudessa kaikui hierofantin ääni: „Mahtava jumalatar on synnyttänyt pyhän lapsen voimakkaalle sankarille." Sitten joukot innoissaan lauloivat Jakkhuslaulun, niin että vuoret kaikuivat. Jonkun ajan päästä lakkasivat laulut ja iloiset huudahdukset ja surullinen Demeterin kärsimyksiä kuvaava mieliala vallitsi. — Tänä iltana samoin kuin muulloinkin, esittivät pappissäätyyn kuuluvat henkilöt yleisölle mysterionäytelmät. Nämä osoittivat vertauskuvallisesti, kuinka maanviljelyksen edistäminen kohotti kansan alhaisesta tilasta suurempaan ja siveellisempään sivistystilaan. Monenlaisia voimisteluleikkejä esitettiin niinikään.

Temppelin sisässä toimitettiin seuraavina öinä vihkimysseremoniat toiseen asteeseen tai suurempien mysterioitten ensimmäiseen osaan. Vettä roiskutettiin pyrkijöitten päälle temppelipihassa puhtauden vertauskuvana. Sitten opas johti pyrkijän monen mutkaisen ja kiemuraisen käytävän kautta hämäriin maanalaisiin syvyyksiin, jossa ihmeelliset äänet ja kauheat muodot häntä peloittivat. Siellä haukkuivat Kokytoksen koirat, siellä olivat Echidnaet ja Erinnyaet ja siellä luisti jalka limaisissa mutalätäköissä. Kuljettuaan näiden pimeiden luolien läpi näki pyrkijä lopulta valon, joka johti hänet temppelin portille. Täällä vastaanotti hänet pyhä ovenvartija ja laski hänet sisälle saatuaan oppaalta merkin. Temppelin sisässä olivat entiset vihityt sammuneet soihdut käsissään. He olivat edeltäpäin kokoontuneet pyrkijää vastaanottamaan. Huuto kaikui: „Tervetuloa pyhäkköön, ylkä. Tervetuloa, suurempi valo." — *Daduchos* vei nyt pyrkijän tuolille istumaan. Hänen kenkänsä riisuttiin ja hänen vasen jalkansa asetettiin pyhitetylle lampaannahalle. Toinen nahka pantiin hänen päähänsä, niin että kasvot olivat kokonaan peitossa. Papitar piti mystillistä kätkyettä hänen päänsä päällä vihkimyksen merkkinä, jonka aikana soittaja esitti huilulla pyhää ja juhlallista musiikkia. Sitten paljastettiin pyrkijän silmät uudelleen ja hän sai nähdä epoptat hämärässä valossa seisomassa hänen ympärillään suljetussa kehässä. Papitar ja naisdaduchos tarjosivat hänelle pyhän juoman. Sitten peitettiin hänen silmänsä jälleen hetkeksi, jolloin temppeliupseerit sytyttivät soihtunsa kuvaamaan henkistä puhdistumista. Nyt poisti hierofantti peitteen ja puki pyrkijän valkoiseen liinapukuun. Alttarilla, jota sanottiin Demeterin liedeksi oli jalosukuinen lapsi. Tämä pyhitettiin nyt kaikkien pyrkijöitten puolesta. He tarttuivat toistensa käsiin muodostaen piirin. Palvelevat papit asettivat myrttiseppeleitä vastavihittyjen päähän, jonka aikana hierofantti oli paikoillaan alttarin luona. Valo sytytettiin häikäisevän kirkkaasti, pyhiä lauluja esitettiin vuoroin papin juhlallisten sanojen yhteydessä, ja pyhät esineet paljastettiin kaikkien nähtäviksi. Pyhin toimitus oli viljanjyvän hidas putoaminen maahan täydellisen hiljaisuuden vallitessa. Manalan peljätyt asukkaat muuttuivat ihmisystävällisiksi olennoiksi. Ja lopuksi täytti pappi

kaksi maljaa vedellä, heitti sitä itään ja länteen ja ruiskutti loput mystojen päälle. Senjälkeen antoi hierofantti lähtösiunauksen.

Seuraavana yönä antoivat epoptat kolmannen vihkimyksen niille pyrkijöille, jotka olivat saaneet toisen asteen vihkimyksen vähintäin vuotta ennen. He kokoontuivat hämärästi valaistuun huoneeseen, jonka itäisellä puolella kaksinkertainen verho peitti silmiltä salatut esineet. *Hierokery* tutki pyrkijää seuraavalla kysymyksellä: „Oletko maistanut leipää?" Oikea vastaus oli: „Ei, join kykeonin, otin pikarin arkusta ja sitä käytettyäni panin sen vasuun, sitten vasusta takaisin arkkuun." Tätä sanamuotoa käytettiin myöskin toisen asteen mystojen keskinäiseen tuntemiseen, kun sanat lausuttiin toisessa järjestyksessä. Mahdollisesti tehtiin toisiakin kysymyksiä ja suoritettiin muitakin alkuseremonioja.

Pyrkijä istui sitten hiljaisena odottaen. Äkkiä vedettiin verhot syrjään ja pyhät välineet paljastettiin säteilevässä valossa hänen suureksi ihastuksekseen. Demeter istui sylinterinmuotoisella valtaistuimella vasen käsi nostettuna ikäänkuin valtikkaa pitääkseen. Oikea käsi pitelee viljatähkiä, joita hän tarjoaa Triptolemukselle. Tämän tarkoitus oli jakaa jumalallisen äitinsä lahja kaikille kuolevaisille. Kore seisoo hänen vieressään soihtu kädessä. Kuuluttajapappi lausuu rukouksia, joita kaikki mystat kertaavat. Sitten astuu hierofantti esiin mahtavassa puvussaan ja päänauhassaan nostaen pyhät esineet yhden kerrallaan nähtäviksi. Ne käsittelivät Demeterin ja Persephoneen tarua. Kuoro lauloi vanhoja hymnejä jumalattaren kunniaksi liturgisessa vuoroesityksessä kaunisäänisen hierofantin kanssa. Sitten esitettiin mystillinen draama, jossa taaskin esitettiin sama taru, mutta nyt henkisessä merkityksessä Elyseumin autuaallisena elämänä. Lopuksi antoi hierofantti tunnussanan ja lopetti seremoniat heittäen uhriksi vettä itään ja länteen ja ruiskuttaen sitä vastavihittyjen epoptain päälle.

Näyttää siltä, kuin mysterioitten ensimmäinen aste etupäässä olisi käsitellyt nykyistä elämää, toinen aste maanalaista ja kolmas elämää Eleysiläisillä kentillä.

Viimeinen mystillinen näytelmä sisälsi epäilemättä ylevintä ja innostavinta, mitä uskonnollinen järjestö saattoi tarjota kreikkalaiselle etsijäsielulle. Sen tarkoituksena näyttää olleen sielun kuolemattomuuden julistaminen. Sen ajan kehittyneimmät ihmiset olivat vihittyjä ja puhuivat tästä ihastuksella ja haltioituen. Monella aikaisemman kristillisen kirkon opettajalla oli vain hyvää sanottavaa Eleusiksen mysterioista. Osocrates sanoo, että vihityllä oli ihanat toiveet sekä jatkuvan maaelämänsä että ikuisuuden varalle.

Keisarit Marcus Aurelius ja Hadrianus olivat vihittyjä, samoinkuin Cicero ja Pausanias. Kristitty keisari Valentinianus kielsi kaikki yölliset jumalanpalvelusmenot paitsi Eleusiläisiä mysterioita. Mutta v. 396 hyökkäsivät goottilaiset Kreikkaan ja hävittivät Eleusiksen temppelin, joka samalla merkitsi mysterioiden hävittämistä. Pericleen aikana oli Eleusiksen mysterioilla suurin vaikutus ja laajin maine.

Plato sanoo Phaedossaan, että vihkimätön vaeltaa Hadeksen kuiluissa. Pindarus sanoo: „Siunatut ovat he, jotka ovat nähneet mysteriot ennen astumistaan maan uumeniin. He tuntevat elämän tarkoituksen ja myöskin sen Zeuksesta lähteneen alun." Sofokles taasen kirjoittaa: „Kolmasti siunatut ovat ne kuolevaiset, jotka ovat näitä mysterioita katselleet. Heille on elämää manalassakin. Muille se on tuskaa ja surua." Aristophanes kertoo vihittyjen kuoron laulavan: „Me

yksin nautimme auringosta ja pyhästä valosta, me, jotka olemme vihityt ja elämme jumalallista elämää". Eräässä kivisessä muistomerkissä luetaan: „Vihitylle ei kuolema ole pahaa, se on hänelle voitto."

„Universal Masonry".

PELASTETTU

Kerron teille kummallisen kertomuksen, johon harvat uskovat. Kuitenkin me vuoristo-asukkaat uskomme sellaisia kertomuksia, sillä monelle meikäläiselle on tapahtunut samallaista ja näille tovereilleni kirjoitan kokemukseni nyt, kun olen tullut vanhaksi enkä enää laskeudu kaivokseen, jossa olen työskennellyt kautta koko elämäni.

Siihen aikaan, kun tämä tapahtui, olin nuori ja rakas vaimoni oli vielä morsiameni. Minä en osannut mitään muuta ammattia kuin hiilikaivostyötä, jota monen miespolven aikana olimme harjoittaneet. Isäni huolehti hiilien maanalaisesta kuljetuksesta, kun hän ei enää voinut hyvin heiluttaa kuokkaa venähdettyään kerran käsivartensa. Minun täytyi sitten huolehtia muusta perheestä, koska hiilivaunujen kuljettamisesta ei maksettu nin hyvin kuin hiilikaivoksen esimiehen työstä. Mutta kun aioin naida, tarvitsin pientä pääomaa ja työskentelin senvuoksi usein yli määräajan. Niin tapahtui myöskin tuona päivänä, jolloin äitini pyysi minua tulemaan ylös ensimmäisellä kerralla kuten toisetkin. „Äiti", minä sanoin, „sinähän tiedät, että minun täytyy ansaita paljon ja tulen tänään kuten aina ennenkin."

„Mutta Johan, minä aavistan pahaa. Päällikkö on ilmoittanut insinöörille, että eräässä kaivoskuilussa huomataan huonoa ilmaa ja ihmisiä on ankarasti kielletty ottamasta piippuja mukaansa kuiluun, etteivät sytyttäisi tulitikkuja eikä tapahtuisi onnettomuutta. Mutta tiedät kuinka vähän ihmiset välittävät sellaisista varoituksista. Tule vaan pian takaisin, olen huolissani tähtesi!"

„Äiti, me olemme Jumalan kädessä; jos on aika, saavuttaa meidät kuolema olemme sitten täällä ylhäällä tahi siellä alhaalla. Pelko ei mitään auta ja kohtaloaan ei kukaan vältä. Rauhoitu, ja anna minun olla ylimääräisessä työssäni."

„No, tee sitten mielikseni, mutta ota mukaasi tämä Pyhän Neitsyeen muistoraha, niin olen rauhallisempi."

„Hyvä, äiti, ripusta se kaulaani ja anna mukaani päivälliseni, koska aion tulla kotiin vasta illalla ja rukoile puolestani, jos luulet sen olevan tarpeellista."

„Mene sitten ja rukoukseni seuratkoon sinua."

„Niin, rakas, vanha äitini on hartaasti rukoillut, ja se on minua suojellut."

Ensimäinen käytävä oli jo noussut ylös ja toiset alkoivat täyttää kuilun. Oli onni, etteivät kaikki ihmiset olleet alhaalla onnettomuuden tapahtuessa. Minä tein uutterasti työtä tavallisella paikallani, niin uutterasti, etten ollut vielä malttanut syödä päivällistä, kun yht'äkkiä kuului ukkosen jyrinää ja koko kuilun täyttävä tärähdys kaatoi minut maahan. Nopeasti olin kuitenkin taas pystyssä, tempasin käteeni kuokan ja eväspussini ja kiiruhdin lentäen aukolle. Oi kauhua, hehkuvan, palavan kuilun näin sulkevan tien edestäni. Käännyin heti ja pakenin, minkä jalat kestivät. En tiennyt, minne, mutta pois kamalasta rätisemisestä, joka näytti minua seuraavan. Vain muutamia minuutteja, jotka tuntuivat minusta ikuisuudelta, olin juossut, kun tulin kuilun päähän. Minun täytyi päästä takaisin; hitaasti ja

varovaisesti kuljin samaa tietä takaisin vakoillen huolellisesti näkyisikö taas kaukaa liekkejä. En ollut kulkenut kauan enkä kauas. kun kuului rysähdys, joka vieri sitten eteenpäin kaameana kaikuna. Tiesin hyvin, mitä oli tapahtunut, kuilu oli luhistunut kokoon aivan lähelläni. Kun luhistuessa ei jäänyt mitään sivukäytävää avonaiseksi, olin kuten hiiri pyydyksessä. Siinä nyt olin!

Nyt tiesin odottavan itseäni hitaan kuoleman, sillä kaivos, jossa olin, oli syvimpiä, ja toverini tuskin voisivat tietää minun olevan elossa sekä löytää olinpaikkaani. Odotettavissa oleva nälkäkuolema ei ollut miellyttävä; kuitenkin tahdoin viivyttää sitä mahdollisimman kauan. Sentähden jaoin mukaani tuodun ruuan huolellisesti pieniin annoksiin lamppuni vielä palaessa. Jos se sammuu, niin minun täytyy jäädä pimeään. Taskussani oli tosin tulitikkuja, mutta en uskaltanut niitä sytyttää.

Kärsivällisesti kävin istumaan, söin pienen ateria-annokseni ja aloin miettiä. Ajattelin kauan morsiantani, äitiäni, molempien epätoivoa. Oi, äitiparkaani! Oli vielä nuorempia sisaruksia, sillä minä olin vanhin, ja heillä ei nyt ollut elättäjää, miestä ja poikaa, sillä muistelin nähneeni isäni juuri vähää ennen onnettomuutta. Silloin juolahti mieleeni ruveta rukoilemaan hänen ja onnettomuuden uhreiksi joutuneitten tovereitteni puolesta. Sitten tutkin vankilani. Se oli kyllin tilava, pitkä käytävä, mutta ei mitään poispääsyä ja niin syvällä maassa. Ei mitään muuta ääntä tunkeutunut korviini kuin kaukani palavien hiilikerrosten rätinä. Siinä istuin, ajattelin ja rukoilin siksi, kunnes lamppu sammui, sitten ojennuin pitkälleni nukkuakseni. En tiedä, kuinka kauan olin nukkunut; heräsin näläntunteeseen, olin siis levännyt kauan aikaa. Määräämäni pieni annos tuskin tyydytti nälkääni, kuitenkin hillitsin itseni; sillä olin päättänyt elää mahdollisimman kauan. Ehkäpä vielä voisi tulla pelastuskin. Tosin järkeni sanoi sen olevan mahdotonta, mutta minä en tahtonut tulla toivottomaksi.

Alussa, en voi sanoa ensimmäisinä päivinä, sillä ympärilläni oli aina yö, minulla oli mukanani tosin kello, mutta en voinut siitä mitään nähdä, ja alussa vaivasi minua nälkä. Mutta se hävisi vähitellen ja pienet annokset riittivät sitten pitämään yllä voimiani. Eniten kärsin joutilaisuudesta; toimettomuus on kauheinta, istua paikallaan työtönnä, ajatuksitta, sillä en ollut tottunut ajattelemiseen. Ainoa turvani oli rukous. Silloin rukoilin yhtä paljon kuin muulloin koko elämässäni yhteensä.

Vihdoin oli rasvavarastoni lopussa ja niin myöskin voimani. En enää voinut rukoillakaan, olin niin väsynyt, niin väsynyt. Kauan makasin ja tuijotin pimeään. Vihdoin menin tainnoksiin.

Herätessäni oli kaytävässä valoisa. Valo tuli pienestä, harmaapukuisesta, keski-ikäisestä miehestä, jolla oli ahavoittuneet kasvot, ja joka katseli minua ystävällisesti harmailla silmillään.

„Nouse ja seuraa minua", sanoi minulle lempeä ääni.

Aioin vastata olevani liian väsynyt, mutta katso minä nousin vaivatta ylös ja kuljin pienen miehen jäljessä, joka valaisi edellä tietä. Hän ei valaissut tietä kynttilällä eikä lampulla, vaan itseään ympäröivällä ilmalla. Hän johti minut kalliossa olevalle suurelle halkeamalle, jota aikaisemmin en ollut huomannut. Miehelle halkeama oli kyllä riittävän suuri, mutta minun ruumiilleni se näytti olevan liian kapea.

„Anna minulle kätesi, äläkä pelkää mitään; kun olen saapuvilla, käy hyvin." Luottavaisesti annoin hänelle käteni ja katso, halkeama ei ollut ensinkään niin ahdas kuin se alussa näytti. Myöhemmin ihmettelin eniten sitä, että heti luotin mieheen, vaikka olin kuullut niin monta juttua vuorenhaltijan tekemistä pahoista kepposista.

„Kun sinä tämän jälkeen kuljet yksin tätä tietä, opetti hän minua, „täytyy sinun kuokalla laajentaa halkeamaa, sillä se on sinulle liian kapea. Katsohan, nyt kulkutie avartuu, käy nyt mukavammin."

Niin olikin. Tie tuli leveämmäksi ja korkeammaksi ja vei meidät vähitellen yhä korkeammalle. Kuitenkin oppaani keskeytti yht'äkkiä.

„Varo, tässä kohdassa kallio tuntuu lämpöiseltä, sillä kuilu palaa yhä vielä. Kun olet tullut tähän asti, niin älä mene kauemmas, se olisi hyödytöntä; mutta tee työtä koko päivän hakkaamalla kuokalla seinää, joka ei ole lämmin, työskentele lakkaamatta pimeässä. Ei ole tärkeätä, että murennat paljon kalliota, vaan että lyöt voimakkaita iskuja, jotta sinut kuultaisiin." Kun hän minua näin oli opettanut, otti hän minua kädestä ja vei minut samaa tietä takaisin. Tultuamme majailupaikkaani, veti hän jotakin taskustaan. „Olen tuonut sinulle jotakin. Tässä on puoleksi hiiltynyt leipäpalanen, jonka löysin erään onnettomuuden uhriksi joutuneen taskusta ja tässä vähän raitista vettä. Voi nyt hyvin, voimistu ja ota valoa, täällä ei ole mitään vaaraa, mutta tuolla ylhäällä työskentele pimeässä. Kun sitten olet päässyt auringon valoon, niin sano minulta terveisiä äidillesi ja morsiamellesi. Molemmat eivät anna minulle yön eikä päivän rauhaa pyytäessään sinua pelastamaan; eivät he itse, vaan heidän pyyntönsä ja rukouksensa. ympäröivät minut alinomaan, kunnes päätin pelastaa sinut. Voi hyvin."

Tulitikun valossa näin vieressäni suuren, puoleksi hiiltyneen leipäpalan ja sievästi koverretun kiven täynnä vettä. Join ahneesti, sillä vähäinen olutmäärä, joka oli ollut mukanani, oli jo aikoja lopussa. Sitten söin hyvällä ruokahalulla enkä ollut enää niin väsynyt kuin aikaisemmin. Aterioituani otin kuokan ja menin sille puolelle, jossa oli halkeama. Tulitikun valossa löysinkin sen, mutta se oli paljon ahtaampi kuin miltä se äsken oli näyttänyt. Kuitenkin heilutin rohkeasti kuokkaani ja pian olin sen saanut niin laajaksi, että voin päästä läpi ja tulin laajempaan käytävään. Oli aivan pimeätä ympärilläni ja muistaen miehen varoitusta en sytyttänyt yhtään tikkua räjähdyksen pelosta. Käsin tunnustellen kuljin seinän vieressä ja huomasin, etten ollut säännöllisesti kaivetussa kuilussa, vaan luonnollisessa kallionhalkeamassa. Tie oli niin pitkâ, ettei siitä näyttänyt tulevan loppuakaan. Oliko miehen ilmestyminen todellisuutta vaiko Jumalan suosiollinen näky? En tiedä, mutta hänen seurassaan tie tuntui paljon lyhyemmältä.

Käytävä johti ylöspäin, sen huomasin, vaikkakin usein kompastuin epätasaisuuksiin ja monasti luisuin alas syvyyteen. Tarkkaavaisesti tunnustelin käsin seiniä ja vihdoin tuntui kallio toiselta puolelta lämpimältä ja yhä lämpimämmältä, kun lähenin tulisijaa. En kulkenut enää kauemmas, tartuin kuokkaan ja kuten oli opetettu naputin ja hakkasin lämpimän seinän vastaista puolta. Minä työskentelin sillä tavalla ehkä kokonaisen päivän. Mutta elähyttävästä toivosta huolimatta olin niin uupunut, etten voinut kauempaa ponnistella. Silloin aloin enemmän naputtaa kuin hakata, ja kun käteni uupuivat, rukoilin ja lauloin hurskaita lauluja, jottei melu koskaan lakkaisi eikä juuri silloin olisi hiljaista, kun joku ylhäällä voisi

kuulla minua. En tiedä, kuinka kauan tätä kesti; minusta se tuntui paljon pitemmältä kuin yksi päivä. Lihakseni lamautuivat ja minä vaivuin puolitainnoksissa maahan. „Tapahtukoon mitä tahansa, minun voimani ovat lopussa", huusin. Maassa maatessani kuulin yht'äkkiä jotakin, niin että riemuhuudoin hypähdin pystyyn. Hyvin kaukana, korkealla ylhäällä hakattiin. Tunsin uutta voimaa kaikissa hermoissani ja voimakkain iskuin annoin tietoa itsestäni. Minä iskin kaikin voimin ja pysähdyin vain kuuntelemaan. Niin, äänet tulivat yhä lähemmäksi; vihdoin kuulin jo kaukaa puheen sorinaa. Huusin niin kovasti kuin voin, iskin vielä muutamia kertoja rohkeasti ja kadotin tajuntani; ponnistus oli ollut liian suuri paaston uuvuttamalle ruumiille.

Kun avasin silmäni, täytyi minun ne heti taas sulkea, sillä päivänvalo häikäisi minua. Hengitin taas raitista ilmaa ja minua syleili neljä naisen käsivartta, äitini ja morsiameni. Paljon muita vaimoja oli kiiruhtanut paikalle, kun he kuulivat kaivoksessa vielä jonkun elävän; mutta he näyttivät surullisilta, vain omaiseni itkivät ilosta eivätkä surusta.

Kun toisen kerran avasin silmäni, näin isäni harmaan pään kumartuneena ylitseni.

„Oi, mikä onni! Isä, elätkö sinä?"

„Kyllä, olin juuri tuonut hiilivarastoni kuljetuslaitteelle, kun räjähdys tapahtui Tulin tietenkin heti hiililastn mukana päivänvaloon ja pyysin ihmisiä etsimään sinua, sillä olin nähnyt sinun tekevän työtä kaukana, missä ei tapahtunut räjähdystä. Mutta kuilu oli liian syvällä ja oli mahdotonta päästä sinne niin lyhyessä ajassa kuin ihminen voi elää ilman ravintoa. Eilen me kuulimme hiljaista koputusta aivan toisesta paikasta. Apu oli tietenkin heti saatavissa, vaikka koputus oli niin hiljaista, että insinööri arveli sen olevan erehdystä. Ei yksikään ihminen voisi siellä elää niin kauan. Se ei ollut kuitenkaan erehdystä. Jumalan kiitos!"

„Kuinka kauan sitten olin siellä alhaalla?"

„Kymmenen kokonaista päivää!"

„Kymmenen päivää? Minusta se tuntui kuukaudelta. Niin, äiti, minä tuon sinulle terveisiä vuorenhaltijalta, joka auttoi minua. Sinun rukouksesi olivat hänet siihen taivuttaneet."

„Poikaparka hourii; viekäämme hänet kotiin hoidettavaksi. Hänellä on kuumetta."

„Niin, minulla oli kyllä kuumetta. Mutta vuorenhaltijaan täytyi heidän uskoa, sillä olin ottanut mukaani muistoksi sievän, siististi koverretun kiven, jolla hän oli tuonut minulle vettä.

Siitä lähtien olen aina ajatellut raamatunlausetta: „Anokaa, niin teille annetaan; kolkuttakaa, niin teille avataan."

A. von Ulrich.
Saksankielestä suom. *A. P.*

Älkää toinen toistanne panetelko, rakkaat veljet: joka veljeänsä panettelee ja veljensä tuomitsee, se panettelee lakia ja tuomitsee lain, niin et sinä ole lain tekijä vaan tuomari.

JAK. EP. 4. 11

LESSING JA VAPAAMUURARIUS

Ensimmäiset filosofit, jotka ottivat vapaamuurariuden tutkimuksensa alaiseksi, olivat saksalaiset. Myöskin muualla on vapaamuurarius synnyttänyt kirjallisuutta, ja sitä on kaikkialla innostuksella pohdittu, mutta missään muualla ei siihen syvennytty sellaisella innolla, eikä sitä missään tutkittu niin hartaasti kuin Saksassa. Vapaamuurarifilosofia syntyi Saksassa ja on aina ollut saksalaista erikoisomaisuutta.

Näiden tutkijoiden sarjan aloitti *Lessing*. Niin terävä-älyiseltä mieheltä kuin Lessing, joka innolla seurasi aikansa kaikkia henkisiä virtauksia ja ilmiöitä, ei vapaamuurarius voinut jäädä huomaamatta. Hän on julkaissut pienen, mestarillisen vuorokeskustelun nimeltä „*Ernst ja Falk.* Keskustelua vapaamuurariudesta", jossa hän koskettelee tätä asiaa. Selostamme tässä lyhykäisyydessään kirjasen sisällyksen.

Kaksi ystävää, vanhempi ja nuorempi istuu eräänä ihanana aamuhetkenä puutarhassa keskustellen korkeammista asioista. Keskustelu kääntyy pakostakin tuohon, siihen aikaan polttavaan kysymykseen vapaamuurariudesta. Falk on jo kauvan kuulunut järjestöön, ja Ernst tahtoo tietää, mitä tuo salaperäinen asia oikeastaan on. Falk selittää: asia ei ole itsessään lainkaan salaperäinen; sen perille voi päästä aivan yhtä hyvin oman mietiskelyn kuin selitysten kautta, sillä vapaamuurarius on jotakin välttämätöntä, joka perustuu ihmisen olemukseen ja porvarilliseen yhteiskuntaan. On melkein mahdotonta ilmaista vapaamuurariuden tarkoitusta sanoilla; vain teoilla voi sen tehdä ymmärrettäväksi. Ernst ei kuitenkaan tyydy tähän vastaukseen. Hän myöntää, että vapaamuurarit tosin tekevät paljon hyvää ja auttavat siellä, missä apua tarvitaan, mutta kaikkea tätä voi kuitenkin tehdä tarvitsematta silti kuulua vapaamuurariveljeskuntaan. Falk vastaa, ettei hän olekaan tarkoittanut tällaisia tekoja — niin kauniita kuin ne ovatkin, — ja lisää: „Todelliset vapaamuurarityöt ovat niin suuret, niin kauvas kantavat, että voi kulua vuosisatoja, ennenkuin voi sanoa jostakin sellaisesta: tuon he ovat tehneet! — Kuitenkin he ovat aikaansaaneet kaiken sen hyvän, mitä maailmassa on olemassa, — huomaa, m a a i l m a s s a! Ja he yhä työskentelevät kaiken sen hyvän puolesta, mitä maailmassa vast'edeskin tulee esiintymään, — huomaa, m a a i l m a s s a!"

E r n s t. Älähän nyt! Taidat hieman liioitella.

F a l k. En laisinkaan. — Mutta katsohan! tuolla lentää perhonen, jonka minun täytyy saada kiinni. — Sitä ennen sanon sinulle kuitenkin: tosi vapaamuurarityö tarkoittaa kaiken sen, mitä tavallisesti nimitetään hyviksi teoiksi, tekemistä suurimmaksi osaksi tarpeettomaksi.

E r n s t. Onko tuo sitten niin tarpeellista?

F a l k. Se on hyvin tärkeätä. — Ajattelehan sitä tarkoin itseksesi! Palaan heti jälleen luoksesi. —

Tämän johdannon jälkeen Lessing ryhtyy käsittelemään itse aihetta. Falk käskee Ernstin tarkastaa muurahaispesää. Sellaisessa vallitsee ahkeruus ja järjestys, eikä siinä silti näy jälkeäkään hallituksesta tai pakosta. Entä voivatko ihmiset milloinkaan päästä yhdyselämässään näin pitkälle? Valtiosäännöt ovat inhi-

millisen onnen perusteita; mutta epätäydellisiä. Paraskaan sellainen ei voi estää eri valtioiden tai ryhmien etujen joutumasta ristiriitaan keskenään; samoin ne yhtä vähän voivat estää vastakkaisten tapojen, siveyskäsitteiden ja uskontojen, erilaisten yhteiskuntaluokkien ja omaisuusehtojen syntymistä. Tästä johtuu, että kaikki inhimilliset laitokset, olivat ne sitten miten hyvin ja oikeudenmukaisesti harkittuja tahansa, eivät ainoastaan sido ihmisiä, vaan samalla loitontavat heitä toisistaan, sillä ne niin sanoaksemme pukevat ihmiset erilaisiin vaatteisiin ja kätkevät siten heidän luonnollisen yhtäläisyytensä. Ernst kysyy: „Tahdotko tämän kautta herättää minussa vastenmielisyyttä porvarillista yhteiskuntaa kohtaan? Saattaa minut toivomaan, ettei ajatus, yhtyä valtioksi, koskaan olisi syntynyt ihmisissä?" Falk puolustautuu tällaista olettamusta vastaan. — Mutta useista vielä paljon suuremmista epäkohdista on yhteiskuntajärjestystä kiittäminen. Mutta, hän arvelee, täytyy kuitenkin toivoa, että näiden epäkohtien vaikutukset vähitellen voidaan saada haihdutetuiksi. Täytyy toivoa, että löytyy miehiä, jotka tekevät työtä tuon „loittonemisen" estämiseksi, ja jotka omasta puolestaan asettuvat kankuntien ennakkoluulojen, synnynnäisen uskonnon ja luokkaeroitusten yläpuolelle. Ja jospa, Falk jatkaa, tuollaisia miehiä todella löytyykin? Eivätkä nämä miehet vain eläisi hyödyttömissä huvituksissa? eivät vain näkymättömässä kirkossa?

Ernst. Ihana unelma!

Falk. Ja — lyhyesti sanoen — jospa nämä miehet olisivat vapaamuurareita?

Ernst. Mitä sanot?

Falk. Entä, jos juuri vapaamuurarit olisivat ottaneet tehtäväkseen kaiken loittonemisen, jonka kautta ihmiset käyvät toisilleen vieraiksi, saattamisen mahdollisimman vähäiseksi.

Nyt on Ernstin uteliaisuus herännyt, ja hän seuraa Falkia, joka on noussut ja lopun päivää koettanut karttaa häntä, vihdoin hänen makuuhuoneeseensa. Voitko näyttää minulle toteen tai edes saattaa uskottavaksi, että vapaamuurareilla on niin „suuret ja arvokkaat tarkoitusperät"? hän kysyy. Falk väistää: hän on vain sanonut „jospa", hän on vain tahtonut esimerkin kautta näyttää, että vielä löytyy työaloja, että vielä on olemassa töitä, joita ei ole jaettu tarpeellisiin käsiin, että tässä siis löytyisi jollekin rakentajaseuralle arvokas työmaa. Hän painostaa myös vielä kerran sitä seikkaa, etteivät vapaamuurarit missään tapauksessa saaneet taistella olevia valtiosääntöjä, uskontoja tai yhteiskunnallisia laitoksia vastaan, eivät ainakaan vapaamuurareina. Tässä on kysymyksessä jotakin aivan toista, jonka myös Ernst myöntää. Falk ei edes tahdo hyväksyä sanontatapaa „vastustaa", puhe on vain eräiden uusien aatteiden istuttamisesta ja lujittamisesta; yksinomaan uusia, korkeampia, loittonemista estäviä mielipiteitä vapaamuurarit koettavat vuosisatoja kestävän kärsivällisen työnsä avulla juurruttaa ihmiskuntaan. Mutta mistä tiedät, Ernst uudistaa kysymyksensä, että vapaamuurarit tarkoittavat jotakin sellaista? Eräästä vapaamuurarien perussäännöstä, Falk vastaa, jota he lainkaan eivät salaa, ja jonka mukaan he työskentelevät avoimesti koko maailman nähden. Tämä sääntö on, että he ottavat järjestöönsä vastaan jokaisen miehen isänmaahan, uskontoon ja yhteiskunnalliseen asemaan katsomatta. He näyttävät tässä kuitenkin käyttävän hyväkseen „viekkautta", he näet näyttävät olettavan, että miehillä, joiden kanssa he tulevat yhteen, jo löytyy

ne ominaisuudet, jotka kuitenkin vasta järjestössä tulevat kehitettäviksi. He toimivat kuin se, mikä vasta tulee luotavaksi, jo olisi valmista; he ilmaisevat yllämainitun perussäännön, mutta salaavat parhaan osan taidostaan.

Mutta Ernst ei enää kuuntele ystäväänsä. Hänen mielensä palaa kaupunkiin tullakseen siellä vapaamuurariksi. Jonkun ajan kuluttua ystävykset tapaavat jälleen toisensa. Ernst on syvästi pettynyt kokemuksiensa suhteen, joita hänellä on ollut veljestössä. Turhaan Falk lohduttaa häntä sillä, ettei kukaan ole säästynyt tällaisista kokemuksista. Ernst katuu ottamaansa askelta ja kertoo, mitä asioita vapaamuurariudessa tosiasiassa harjoitetaan. Ne, jotka eivät tyydy rituaaliin eivätkä lupauksiin tulla koroitetuiksi korkeampiin asteisiin, harjoittavat alkemiaa ja henkien manausta sekä intoilevat temppeliherrojen ritarikunnan jälleenelvyttämiseksi. Falk nauraa ja arvelee, ettei tuon vielä tarvitse olla merkkinä siitä, että vapaamuurarius on astunut väärälle tielle. Ehkäpä juuri näiden „salaisuuksien" taakse kätkeytyy tosi, suuri, sanoin selittämätön vapaamuurarisalaisuus. Kun Erns ei ymmärrä häntä, selittää Falk hänelle, että temppeliherrat olivat aikansa vapaamuurareita, sillä heidän ja nykyisen vapaamuurariuden välillä löytyy hyvin paljon yhtymäkohtia, joten siis ei ole niinkään hullua, vaikka vapaamuurarit, sukulaisuudesta tietoisina, koettavat eräissä tapauksissa jatkaa heidän työtään, edellyttäen kuitenkin, että he löytävät työlleen oikean lähtökohdan, eivätkä takerru naurettaviin ulkonaisuuksiin. Sitäpaitsi ei saanut olla liian ankara arvostellessaan näitä lapsellisuuksia: „Lapsista tulee miehiä. — Anna heidän olla! — Olkoon, kuten sanottu, kylliksi, että olen jo voinut nähdä tuosta leikkimisestä kehittyvän aseen, jota miehet kerran tulevat käyttämään."

Ernst valittaa sitä, että vapaamuurarit näyttävät näiden asioiden vuoksi vallan unhoittaneen ne kauniit perussäännöt, joita Falk oli kiittänyt. Todellisesta veljeydestä ei ole puhettakaan, esim. juutalaisia ei päästetty veljestöön. Yhtä vähän kärsittiin siellä käsityöläisiä ja palvelijoita. Falk moittii tätä, mutta selittää, ettei aikaisemmin asianlaita ollut näin, ja sitäpaitsi oli tehtävä ero vapaamuurariuden ja looshin välillä, niin ettei jälkimmäisen virheistä saanut syyttää edellistä. Miksi ei? „Koska looshin ja vapaamuurariuden välillä on sama ero kuin kirkon ja uskon. Kirkon ulkonaisen hyvinvoinnin perustalla ei voi päätellä mitään sen jäsenten uskosta. — — Ja minä pelkään pahoin, minä pelkään — —"

Falk pelkää, että looshin, jossa vallitsee tällaisia epäkohtia, ennen pitkää käy huonosti. Mutta, hän jatkaa, ehkäpä sallimus on valinnut tämän tien johtaakseen sen kautta vapaamuurariuden uuteen, parempaan muotoon. Ehkä on tarkoitus, riisua siltä sen nykyinen verho, jotta se uudessa muodossa syntyisi uudestaan. „Sillä", hän virkkaa hämmästyneelle Ernstille: „ethän toki luule, että vapaamuurarius aina leikkii vapaamuurariutta?"

E r n s t. Mitä nyt? Vapaamuurarius leikkii vapaamuurariutta?

F a l k. Toisin sanoen, luuletko, että vapaamuurarius aina on esiintynyt nimellä: vapaamuurarius? —

Nyt Lessing siirtyy asian historialliseen puoleen. Hän koettaa Falkin suun kautta selvittää eroituksen aatteen ja todellisuuden välillä, jonka kaikki senaikuiset vapaamuurarit selvästi käsittivät, siten, että hän tekee eroituksen vapaamuurariuden olemuksen ja asetusten välillä, kuvaten edellisen ikivanhaksi ja katoamattomaksi. („Se on yhtä vanha kuin porvarillinen yhteiskunta"... „Terveen,

hermostuneen valtiosäännön selvin tunnusmerkki on aina ollut se, että sen rinnalla on esiintynyt vapaamuurariutta, samoin kuin nykyään heikon, pelokkaan valtion tuntee siitä, ettei se tahdo julkisesti tunnustaa sitä, minkä se tahtoen tahi tahtomattaan salaisuudessa kuitenkin saa kärsiä alueellaan) antaen taas jälkimmäiselle määrätyn ja rajoitetun henkisen merkityksen. Mitä historiallisiin asiakirjoihin tulee, joita Ernst esittää, sanoo Falk pitävänsä niitä epäluotettavina ja väittää, ettei vapaamuurariutta voi sen nimisenä todistaa olleen olemassa ennen 18:tta vuosisataa, vieläpä, että itse nimi vapaamuurarius on ilmeisen erehdyksen kautta tullut merkitsemään tuota ikivanhaa henkistä veljestöä. Ikivanha sana M a s o n y on näet vaihtunut englantilaiseen F r e e-M a s o n r y, ja niin on „M a s o n e i s t a" s.o. sydämellisen pöytäseurueen jäsenistä tullut „muurareita". Siten on pyhästä pöytäveljestöstä, vanhan ajan „pyöreästä pöydästä", josta keskiaikaiset sadut ja tarut kertovat, syntynyt vapaamuurarius. Lontoossa on viime vuosisadan lopulla löytynyt temppeliherraveljestö, jonka jäsenenä oli Paavalinkirkon kuuluisa rakentaja Chr. Wren. Tämä on luonut Masonein peruslait osittain „exoterisesti" osittain „kätkettyinä rakennusammatillisiin hieroglyfeihin ja symboleihin", ja siten luonut vapaamuurariuden.

Lupauksella ensi kerralla lähemmin selittää vapaamuurariuden syntyä jotta ystävä, jolle hän nyt on muististaan ja siis sangen vaillinaisesti selvitellyt näitä asioita, saisi niistä selvän kuvan, lopettaa Falk: „Aurinko laskee, ja sinun täytyy palata kaupunkiin. Voios hyvin!" —

E r n s t. Mutta minulle aurinko nousee. Voios hyvin!

KULMAKIVI VERTAUSKUVANA

Kulmakiven laskemista on muurarijärjestöjen aineellisia rakennuksia nostettaessa aina pidetty hyvin tärkeänä seremoniana. Webster kuvaa kulmakiveä seuraavasti. „Se on kahden seinän välissä oleva yhdistävä kivi. Se on tärkein kivi ja se, joka luo perustan. Tälle kivelle nojaa koko rakennus. Se lasketaan vaikuttavia seremonioja toimitettaessa, ja työmiehet pitävät sitä tärkeänä ajankohtana rakennuksen pystyttämisessä.

Muurariuden I:sen asteen ritualistisessa seremoniassa lasketaan se looshin koilliseen kulmaan, jolloin pyrkijä edustaa henkistä kulmakiveä. Todellisen kulmakiven erilaisiin ominaisuuksiin kuuluu lujuus ja kestävyys, ja voidakseen täyttää määrätyn paikkansa seiniä yhdistämässä, tulee sen olla muodoltaan täydellinen. Tästä johtuu se tärkeä paikka, mikä sillä on vertauskuvakielessä. Muurarius, ainoa olemassa oleva järjestö, joka tämän vanhan ja yleismaailmallisen kielen on säilyttänyt, on luonnollisesti edelleen käyttänyt kulmakiveä rakkaana ja vaikuttavana vertauskuvana, ja siksi on se viitannut siihen tärkeimpiä ja merkitsevimpiä siveys- ja totuudenläksyjä opettaessaan.

Operatiivisen ja spekulatiivisen muurariuden ero on siinä, että edellinen rakensi aineellista temppeliä, rakensi sen suurenmoisimmista aineksista, mitä oli saatavana Palestinan kivilouhimoista, Libanonin vuorilta ja Ophirin kultaisilta rannoilta, — jälkimmäiset taas rakentavat henkistä huonetta, huonetta, joka ei ole käsin tehty, ja johon seeteripuun, kullan ja kalliiden kivien sijalle on sijoitettu sydämen hyveitä, sielun puhtaita tunteita sekä hengen salatuista lähteistä vuotavia

vaikutuksia. Spekulatiivinen muurari, joka täysin ymmärtää toimensa tarkoitusperän ja suunnitelman asemakaavan, alkaa rakentaa ruumiinsa henkistä temppeliä siitä hetkestä asti, jolloin hän liittyy veljeskuntaan, ja jatkaa sitä siksi, kunnes hän lopettaa työnsä, eli toisin sanoen, elämänsä loppuun asti.

Temppeli perustuu lujaan uskoon ja horjumattomaan luottamukseen Jumalan viisauteen, voimaan ja hyvyyteen. Näin vahvistettuna pyrkijä muovailee aineensa totuuden mitalla ja vasaralla, kohottaa seinät oikeamielisyyden luotinuoraa käyttäen, oikaisee työnsä hyveen kulmamitalla ja yhdistää kaiken veljesrakkauden sementillä, taiteellisesti kohottaen ajatusten, sanojen ja tekojen elävän rakennuksen sopusointuun sen valon kanssa, jonka hän, havaitessaan S.M.A:n suunnitelman, on nähnyt. Astuessaan ensi kerran looshiin valmistautuu muurarivaloon pyrkijä tähän pyhään työhön, valmistaakseen itsensä sopivaksi asuinsijaksi jumalalliselle Hengelle. Tämän jalon työn alamme tulemalla kulmakiveksi, jolle henkinen rakennus nostetaan. Tässä on alku kulmakiven vertauskuvaan.

Masonic Voice-Review.

BRETAGNELAINEN LEGENDA

Amel oli kalastaja. Penhor, hänen vaimonsa, kantoi tuoreen kalan Saint Michel vuorella asuville munkeille. Siitä on monta vuotta. Amelilla ja Penhorilla oli pieni lapsi.

Kerran yö yllätti heidät vuoren ja Genest-kauppalan välisellä hietikolla. Meri nousi, sillä oli luodeaika. He huomasivat olevansa kadotetut. Amel sanoi:

„Vaimo, viimeinen hetkemme on tullut, kiipeä olkapäilleni. Siten kestät kauemmin. Rakasta muistoani."

Penhor totteli. Amel vaipui hiekkaan kuten paalu, joka työnnetään maahan. — Kun Penhor näki miehensä kasvojen häviävän, sanoi hän:

„Ei sinulla, sieluni rakastetulla, ollut vaikein kuolonkamppaus."

Kun hän sitten vuorostaan rupesi vajoamaan, nosti hän lapsen korkealle päänsä päälle ja sanoi:

„Pane pienet jalkasi olkapäilleni. Siten kestät kauemmin. Rakasta isäsi ja äitisi muistoa."

Hiekka nielasi hänet. Lapsi itki ja sen pieni ruumis rupesi vähitellen vajoamaan. Kohta ei näkynyt hiekan yläpuolella muuta kuin pieni kihara pää kullanhohtavine hiuksineen.

Silloin leijaili enkeli paikan ohi. Hän laski kätensä lapsen pehmeälle päälle, ja lapsi rupesi kohoamaan haudasta.

„Kuinka raskas oletkaan", enkeli sanoi.

Toinen vaalea pää näyttäytyi. Penhor, nuori äiti, ei ollut päästänyt irti pienen rakkaan poikansa jalkoja. Enkeli hymyili ja sanoi:

„Kuinka raskaita olettekaan te kaksi."

Amel ei ollut päästänyt rakastetun vaimonsa jalkoja. — Enkeli leijaili edelleen rantaa kohden vieden mukanaan tuon inhimillisen rypäletertun, jonka elävän ketjun jokainen rengas oli rakkautta. — Siten pelastetaan toisinaan kaikki yhdessä, vielä sittenkin kun kaikki toivo on mennyttä, kun vaan lujasti on liitytty yhteen, kun ollaan sidotut sillä pyhällä rakkaudella, joka on perheen sydän.

VENÄJÄN VIHKIMYS

Vanha usko.

Kaikki uskonnot ovat sisaria, säteitä samasta auringosta. Toiset heistä eivät kuitenkaan näe Elonantajansa kaksinaista elämää. Isyyden loiste peittää heiltä luonnon ikuisen äitiyden. Ne jumalanpalvelusmenot, joissa ei opeteta tunnustamaan, ei rakastamaan Maailman Äitiä, ovat hedelmättömiä sydämelle, joskin ne kehittävät älyä. Isis, Durga, Asmaiti, Nurtia, Maya, Mary, millä nimellä häntä ihmisten huulet vuosisatojen aikana ovatkin maininneet, niin on hänen todellinen nimensä kuitenkin rakkaus, suojaava rakkaus. Se levittää ihmeellistä, ylimaallista valoa ja suloa yli koko maallisen olemassaolon, tuo Jumalallisen Äidin, ikuisesti neitseellisen, suojaavan, tahrattoman rakkauden lähteen palvonta.

Itäinen katolinen kirkko on erikoisesti Jumalalliselle Äidille pyhitetty Hänen palvontansa kulkeutui Byzantiumista Venäjälle, ja nuori keisarikunta pukeutui Neitsyeen „huntuun". Hänen voimansa levisikin palvojain yli suurena siunauksena.

Moskova, Venäjän sydän, uskoi, että Jumalallinen Äiti, — Bogordizo, — seisoi kaupungin muurilla vaaran hetkellä, loistaen Rauhan Tähtenä keskellä sodan tuliliekkiä. Moskovassa on kuuluisin ikon, „Iversky". Kukaan venäläinen, joka tuntee oman kansansa, ei kulje tuon Kremlin portilla olevan pienen, tähtipeitteisen kappelin ohitse astumatta sisälle rukoilemaan. Ikon viedään usein sairaiden luo, ja sitä kuljetettaessa laskeutuvat kaikki polvilleen, mikä ei tapahdu edes tsaarin kulkiessa ohitse.

Jumaläidin palvonta on säilynyt puhtaimpana n.s. „vanhassa uskossa". Seitsemännellätoista vuosisadalla nousi Venäjän kirkossa riita uudistuspuolueen ja vanhan riituksen seuraajien välillä. Edellisiä johti patriarkka Nikon, joka turhaan koetti selittää, että uudistukset vain tarkoittivat myöhemmin lisättyjen vierasten elementtien poistamista, ja että heidän taistelunsa itse asiassa siis tarkoitti vanhan riituksen palauttamista sellaiseksi, joksi se apostolien päivinä oli määrätty, sellaiseksi, joksi sen apostoli Andreas, kreikkalaisen kirkon perustaja, oli säätänyt. „Vanhan uskon" seuraajat pitivät kuitenkin itsepintaisesti kiinni rituaalista sellaisena, joksi se oli muuttunut. Nyt on kuitenkin tullut sopu ja „vanhan uskon" seuraajat ovat jo rukoilleet nikonilaisessa kirkossa, vaikkakin käyttämällä omaa riitustaan. Se tapahtui kolmen vuosisadan jälkeen ensi kertaa Tverin prinsessan Pyhän Annan autuaaksi julistamisen päivänä, hänen, joka tuli marttyyriksi silloin, kun mongolien Kultaiset Laumat voittivat Venäjän. Sinä päivänä kukkivat taivaassa valkoiset rauhan ruusut.

Pieniä „skittejä", „vanhan uskon" luostareita tavataan kaikkialla maassa aina Moskovasta ja Suur-Venäjältä, Volgan ihanien metsien, ja kirgiisien punamultaisten aavikoiden kautta Siperian neitseellisiin, kaikista salatuimpiin metsin asti. Niissä tutkitaan ihmeellisiä vanhoja kirjoja. Joskus sattuu näkemään erään kauhean „mustan" kirjan, jonka on kirjoittanut Trebnik Pietari Moghila, Kiefin piispa, joka oli lueskellut Roomassa. Mutta useimmat kirjat ovat vanhoja hartauskirjoja, todellisien Isien opetuksia, „Prologues", esim. Isä Pamvan,

Avvakumin kirjoituksia, sen papin, josta tuli ensimmäinen siperialainen maanpakolainen. — Siperian metsissä, salaperäisissä piilopaikoissa puhkeavat pienet kopit revontulten liekehtiessä kukkaan Neitsyeen kuvan ympärillä, puhtaitten neitsyeitten toimittaessa jumalanpalvelusta, sillä vanha usko tunnustaa naisen pappina.

Vihkimyslegenda.

Vanhan uskon salatuimmilla paikoilla, Volgan yläpuolella, elivät vanhat Tähti Adeptit, — elävät ehkä vieläkin. Sieltä on seuraava vihkimyslegenda kotoisin.

Nishni Novgorodin maakunnassa, Volgan ja Vetlugan yläpuolella, lähellä Lundan jokea sijaitsee kukkuloiden ja metsien ympäröimänä puhdas, ihana Svetly Yar, Valon järvi. Näiden kukkuloiden sanotaan peittävän katedraaleja, kirkkoja, palatseja, luostareita, kokonaisen näkymättömän kaupungin, Kitej'n. Erään kukkulan nimi on Neitsyeen Syntymän Kirkko.

Historiallisen Kitej'n, — oikeastaan kaksi kaupunkia, Pienen ja Suuren Kitej'n — rakensi prinssi Yrjö, suuriruhtinas Vsevolodin poika, kahdennellatoista vuosisadalla, jolloin Venäjä oli noin kolmen vuosisadan vanha. Hän tuli vanhasta Jaroslavin kaupungista, kulki Volgaa pitkin pohjoiseen, matkusteli yli kolmen hiljaisen virran, Ussolin, Saidin ja Kerjenezin ja saapui vihdoin Valon järvelle. Sen rannalle perusti hän Suuren Kitej'n. Kun Batyin laumat samosivat Venäjälle, osoitti eräs petturi mongolilaisille salaisen metsätien, ja silloin oli Kitej kaatumaisillaan. Tataarilaiset tulivat yöllä ja kovaa ottelua käytiin Kerjenezjoella. Mutta aamunnousussa, kun he hyökkäsivät järvelle nähdäkseen kaupungin palatseineen ja kultaisine kirkkoineen, näkivät he vain aamuruskon kullan puhtailla laineilla. Ranta oli tyhjä. Kitej oli hävinnyt. Neitsyeen huntu oli sen peittänyt. Pyhät Isät, jotka loistivat kaupungin elämässä kuin „taivaan tähdet" olivat myöskin kadonneet. Kauhistuneet tataarilaiset pakenivat.

Mutta kesäkuun 22 ja 23 päivän välisenä yönä, Neitsyeen juhlan aikana, Hänen Vladimir-ikoninsa aikana, — Vladi-mir merkitsee voittaja, Maailman hallitsija, — nousee Pyhän Yrjön armeija, Kitej'n puolustajat. Tänä pyhänä yönä ovat kaikki kukkulat, kaukaisimmat kujat ja metsät valoa täynnä. „Vanhan uskon" kaikki seurakunnat yhtyvät siellä rauhassa. Laulut kaikuvat. Vanhan Venäjän ihana-ääniset guzli ja dorara, sekä Ukrainan sokeiden „guzliarien" surunvoittoiset säveleet sekoittuvat yö- ja tunturilintujen kaukaisiin huutoihin. Soihtukulkue laskeutuu korkealta kukkulalta puhtaalle järvelle, joka hiljaisena uinuu metsien pimeydessä. Valot kuvastuvat sen laineisiin. Lauletaan lauluja Syvyyden ja Pyhän Linnun kirjoista. Sitten sammuvat äkkiä kaikki valot ja kulkue laskeutuu ruohikkoon odottamaan aamun nousua. Kuun valo ja valkoinen hopeasumu loistavat. Ruusunpunerva heijastus kalpenevalla taivaalla soi kuin hiljaiset hopeakellot, kuin laulut syvyydestä.

Kitej viettää aamumessua.

Vielä on mahdollista päästä katsomaan „Näkymätöntä Kaupunkia", ja astumaan sen ikuiseen autuuteen samaa polkua myöten, joka johti mongolivoittajat häpeään ja joka vielä kantaa Batyin polun nimeä.

Näin opettaa „vanha usko".

„Kieltäydy kaikesta maan päällä, jos tahdot saavuttaa Kitej'n. Muuta keinoa

ei ole. Tie on vaikea, mutta luja usko voittaa vaikeudet ja Isät, valkoisiin pukuihin puettuina, odottavat portilla. Batyin polku johtaa Wladimirin kuninkaallisesta kaupungista järven pimeään luolaan. Ei ihmisen eikä hevosen jalka voi sille astua, mutta kuitenkin on pääsy sille vapaa. Mutta älä ota mukaasi matkatavaraa, älä sauvaa. Tottele johtajaasi, ole vaiti, jätä kaikki itseäsi koskevat ajatukset, kulje pitkin Batyin polkua, etsi pelastuksen tie, suuntaa askeleesi ihmeelliseen Kitej'hin, jossa loistaa vilkkumaton, hiljainen valo.

Nälkä, kylmä, villit pidot, käärmeet, myrskyt ja sateet ahdistavat sinua tiellä. Puita kaatuu eteesi. Paholaiset ja tulikäärmeet, mustat miehet, manalan ja helvetin voimat nousevat vastaasi. Kulje eteenpäin Batyin polkua, etsi pelastuksen tie, suuntaa askeleesi Äärettömän Valon Kitej'hin."— —

Kuiske käy, että meidän aikanamme eräs nuorukainen on onnistunut, ja hän on lähettänyt terveisensä isälle, äidille ja vaimolle: „Rakkaani, minä olen Elämän Kaupungissa. Pyhät Isät valaisevat meitä rukouksiensa valolla. Me näemme ne tulipilvinä, tunnemme ne pyhäin suitsutusten tuoksuna. He rakastavat hiljaisuutta ja täällä heidän keskuudessaan vallitsevat hyveet, joilla vuoria voidaan siirtää. Rakkaani, rakastakaa sitä, joka ei häviä."

Tämä ihana legenda tuo mieleen Tamerlanin unen. Keltaisen rodun mahtava hallitsija hyökkäsi myöskin Venäjän kentille. Eräänä yönä näki hän teltassaan unessa Taivaan Kuningattaren. Hän tiesi Kristuksesta ja Hänen uskonnostaan. Jumalan Äiti loisti selittämättömässä kauneudessa. Ei vihaa, vaan sääliä oli hänen silmissään. „Mene takaisin", hän sanoi, „tällä maalla, tällä kansalla on ihmeellinen tulevaisuus. Se ei ole sinun käsissäsi. Mene takaisin." Ja Timur kääntyi takaisin alamaistensa ja vihollistensa ihmeeksi.

Neitsyeen hunnun takaa paistaa hämärästi tulevaisuus. Slavia orjantappurakruunussa, jossa ruusut loistavat kuin tähdet, Jumalallisen Äidin palvelijana, kuten ennen Egypti Isiksen palvelijana, taistelee kerran Slavia Kuningattarensa käskyläisenä Herran puolesta. Mutta vastaiseksi sulkevat Viisauden punaiset ja kultaiset linnut Kohtalon pyhän portin tulisiivillään.

Nina de Gernet. 1910.

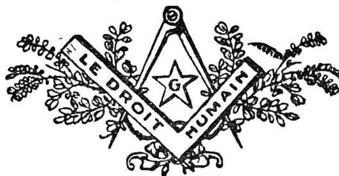
TAPAAMISTA VESIVAA'ALLA

Vapaamuurarilooshista ei koskaan voi tulla määrätyn yhteiskunnallisen, valtiollisen tai uskonnollisen puolueen äänenkannattaja, koska se on kaikkien eri luokkien ja puolueiden edustajien yhteinen kokouspaikka. Täällä, vesivaa'alla, joka on tasa-arvoisuuden vertauskuva, rikas ja köyhä, korkea- ja alhaissäätyinen, prinssi ja päivänpaahtama talonpoika unohtavat kaikki luokka- ja asemarajoitukset yhtyen antamaan parhaimpansa kaikkien korkeimmalle yhteishyvälle.

Olisi välttämätöntä, että spekulatiivinen vapaamuurarius taas muuttuisi operatiiviseksi, — ei entisen ammattikunnan työkaluja käyttämällä, vaan toteuttamalla niiden kuvaamia hyveitä. Ne ovat käytettäessä yhtä todellisia, jos mieli rakentaa miehuutta, voimakasta luonnetta tai uusia järjestöjä muurariperiaatteiden perustalle.

HELSINGISSÄ 1922 KESKUSKIRJAPAINO OY.

YHTEIS-
VAPAAMUURARI

TOUKO—KESÄKUU 1922 - N:o 8

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" — *Oskar Leschhorn*

VIISAUS — VOIMA — KAUNEUS

Viisaus! majesteetti maailmain,
kaaoksessa joka jumalain
sinisalamoina säihkyi, loisti,
pimeyden kaikkialta poisti,

Voima! vailla sit' ei elämää, —
voimakkainta etsii käyttäjää.
Kaiken ilmenevän muotoon muovaa,
luomisess' soi tulivirttään luovaa.

Kauneus! uni, lepo jumalten.
Ilmenneenä kaiken henkisen
korkein täyttymys ja kaipuun nuoli.
Halpa kosketuksesta sen kuoli.

AARNI KOUTA

LENTÄVÄ HOLLANTILAINEN

Suuressa valtameressä, kaukana taivaan rannan takana, etäällä kaikesta asumuksesta ja ihmishälinästä, siellä, minne ihmisjalka ei koskaan ole astunut, on ihmeellinen, salaperäinen saari. — Huhu kertoo, että tällä saarella unhoittuu kaikki suru, jokainen toivomus täyttyy ja täällä löydetään uudelleen kaikki kadotetut ystävät ja rakkaat olennot. Täällä vallitsee sellainen rauha ja hiljaisuus, että kuuluu suuren luonnonäidin sydämen tykytyskin, ja piirien soitto leijailee ihanina väreinä tähdestä tähteen pitkin loistavaa taivaankantta. Lähemmäksi meitä laskeutuu ääretön taivaan kupu ja yhä syvemmälle tunkeudutaan kaukaisiin, tuntemattomiin maailmoihin. — Vain kerran vuosisadassa, synkkänä yönä, pääsevät tähän saareen ne kadotetut sielut, jotka väsymättä kuljeskelevat maan alangoilla.

Aikoja sitten Jumalien hylkäämänä täytyi Lentävän Hollantilaisen väsymättä kuljeskellä meriä hävittäen kaikki ja tappaen kaikki, mitä hänen tielleen sattui, kunnes hän kerran tapasi sielun, joka häntä rakasti kyllin voimakkaasti nostaakseen hänet jumalien asuntoon, niihin paratiisin puistoihin, joista hän kerran oli karkoitettu. — Rajuun elämäänsä, joka ei lepoa suonut, alkoi hän väsyä, mutta vielä ei hän ollut löytänyt sielua, joka häntä epäitsekkäästi rakasti. Turhaan etsi hän sitä kaikkialta, jokaisesta satamasta, jokaisesta avaran maailman saaresta. Ja tänä hiljaisena yönä, jolloin pääsy kaukaiselle, salaperäiselle saarelle oli vapaa, lähestyi hänen musta, tuhoa ennustava laivansa verkalleen hiljaista satamaa.

Tällä saarella kohotti vuori ylpeänä harmaata päätään taivasta kohti, niinkuin jättiläissfinksi. Jättiläisen juurella oli käytävä, teljetty salaisella, jättiläismäisellä portilla, ettei kokonainen armeija olisi riittänyt sitä avaamaan. Portin telki oli mahtavan puntarin näköinen. — Vain se, jolla oli tiedossaan telkinpuntarin rakenteen salaisuus, saattoi avata portin ja löytää sieltä, — niin kertoo taru, — aarteen, — kultaa ja jalokiviä, — niin loistavan, että se valollaan täyttäisi ei ainoastaan koko maan, vaan myöskin vuorten sisukset ja merten syvyydet. Eläimet ja kasvit saisivat tämän valon nähdä ja kaikki luontokappaleet tulisivat siitä iloisiksi. — Kuun kalpeat kasvot katselivat tänä kirkkaana yönä pyhää saarta. Tyyni ilma oli läpikuultava, kirkkaat tähdet ikäänkuin lähestyivät maata. Linnunrata tummansinisellä taivaankaarella näytti hopeaiselta pilveltä ja jättiläissfinksi uinui hiljaa kuutamon valossa. Kaikki tämä kuvastui tyynen valtameren peilikirkkaaseen pintaan niin selvästi, että oli vaikea eroittaa todellisuutta näystä.

Hollantilaisen musta laiva heitti ankkurinsa aivan tuon salaperäisen, ylevän käytävän eteen ja ankkuri laskeutui ääneti merenpohjaan. Laivan suuret, mustat purjeet kiertyivät velttoina mastojen ympäri tuskin liikahtaen värähtämättömässä ilmassa. Tämä äänettömyys valtasi sekä Hollantilaisen, että hänen levottoman laivansa. Kapteeni seisoi mietteissään. Hän ajatteli niitä kauan sitten kuluneita aikoja, jolloin hän vielä oli ikuisten jumalien kuuliainen orja, ja pitkänä jonona kiitivät hänen edessään vuosisadat, jotka olivat kuluneet hyödyttömään sielun etsimiseen, sielun, joka voi pelastaa hänet katkerasta osastaan. Näihin mietteisiin vaipuneena katsahti hän ylevään sfinksiin ja huomasi sen yläpuolella iltatähden, joka pehmeillä säteillään hyväili hänen sydäntään. Hän ei vielä milloinkaan ollut nähnyt sitä niin ihmeellisessä valossa. Tähti laskeutui yhä lähemmäksi ja vih-

doin se muuttui säteileväksi jumalattareksi, joka seisoi vuoren käytävän edessä. Hän näytti hänestä ikäänkuin tutulta ja kuitenkin hänessä oli jotain outoa, ihmeellistä. — Tämä oli se sielu, jota hän niin kiihkeästi oli hakenut niin monta vuotta, suloisten haaveiden sielu, rakastava ja hänelle uskollinen. Näkymätön voima veti häntä jumalattareen, hän tahtoi langeta kasvoilleen ja syleillä hänen polviaan. Mutta tuskin hän oli tätä ajatellut, kun kirkas hohde alkoi himmetä ja ihmeellinen näky aivan kuin etääntyen antoi hänelle merkin olla lähestymättä. — Kangistuneena hillitsi hän tunteensa ja silloin hohde taas lisääntyi, tuli yhä kirkkaammaksi ja kirkkaammaksi ja melkein sokaisi hänet. Nyt vasta hän huomasi, että portin telki aivankuin alkoi aueta ja sen edessä seisova jumalatar näytti heijastavan vain jättiläissfinksin alle kaivetun ihmeellisen aarteen valoa. — „Sinun itsesi täytyy avata portti, ennenkun minä voin pelastaa sinut", kuiskasi hän. — „Mutta minähän en tunne lukon salaisuutta". — „Lopeta harhailusi, rauhoitu ja äänettömyyden hetkinä saat tietää tämän salaisuuden", vastasi hän. — „Mutta laivani kohtaa kaikkialla esteitä ja jos en osaisi luovia, särkyisi se pirstaleiksi", valitteli hän. — „Särkyköön", — vastasi jumalatar. — „Mutta kuinka palaan ilman laivaa takaisin tälle saarelle?" — „Tottele minua ja sinulle aukeaa kuilun yli silta, jota myöten vaaratta saavutat päämaalin." — „Mutta kuinka purjehdin ilman laivaa ja kompassia?" — „Opit sen tekemään." — „Mutta millä tavalla?" — „Koeta löytää minut." — „Minähän olen kaikkialta jo etsinyt sinua, enkä mistään ole voinut löytää." — „Sinä et ole koskaan koettanut löytää minua itseäni", — vastasi jumalatar, katsellen häneen läpitunkevasti. „Sinä olet etsinyt vain tuota", jatkoi hän viitaten veden peilikirkkaaseen pintaan.

Silloin katsahti hän ihmeellisen jumalattaren kauniiseen kuvaan vedessä, eikä voinut riistää silmiään irti tästä ihmeellisestä, kauneutta hohtavasta näystä. Ja yhtäkkiä näytti hänestä tällä näyllä olevan yhtäläisyyttä hänen itsensä kanssa. Ja mitä syvemmälle hän katsoi, sitä enemmän löysi hän yhtäläisyyttä. Lopuksi tuli hänelle selväksi, että hän katsoi omaa kuvaansa. „Sinä olet etsinyt vain tuota", toisti hän jumalattaren viimeiset sanat ja kohotti katseensa. Jumalatar oli kadonnut, portti oli suljettu ja ainoastaan iltatähti loisti juhlallisen sfinksin pään päällä. Niin yksinäiseksi, niin surulliseksi ja hyljätyksi tunsi itsensä nyt tuo levoton merenkiertäjä. Hän lankesi polvilleen ja alkoi rukoilla. Rannalta lehahti raitis henkäys, länsituuli puhalsi kukkuloilta tuskin koskettaen peilikirkasta vettä ja laivaa, jonka korkea köysitys kuiskasi: „kärsivällisyyttä".. Ja kalliot toistivat „kärsivällisyyttä, kärsivällisyyttä!" — Silloin kirkastuivat merenkiertäjän kasvot. Rauha ja toivo olivat palanneet hänen sydämeensä. Nyt hän selvästi tunsi, että tulee päivä, jolloin hän löytää johtotähtensä, tähden, joka vie hänet rauhan valtakuntaan.

Kaikki hiljeni ympärillä. Levollinen uni valtasi hänetkin. Synkkä, äänetön yö laskeutui nukkuvan saaren ja laivan yli, selittämättömän Nirvanan hiljainen yö.

Mitä on Vapaamuurarius? „Sen sisältö on Henki. Sen olemus on Vapaus. Sen toiminta on Rakkaus. Sen pyrkimys on Valo."

„Niin kauan kuin ihmisen mieli on totuuteen antautunut, kuuntelevat Jumalat häntä vaikkei hän rukoilekaan." *(Japanilainen runoilija.)*

PYRAMIIDIT JA ENGLANTILAINEN STONEHENGE

(Suomennos englanninkielestä.)

Me voimme joskus, tarkastamalla pelkästään ympärillämme olevan maailman ulkonaista historiaa, saada tietoja, joita emme millään muulla keinolla voisi itsellemme hankkia, ollenkaan riippumatta siitä, olemmeko tutustuneet tai emme ihmiskunnan henkiseen kehitykseen. Tieteellinen tutkimus tällaisissa asioissa saavuttaa hyvin pian rajan, jonka yli se ei pääse. Kun se joutuu käsittelemään kaukaista menneisyyttä, puuttuu siltä kirjoitetut muistiinpanot ja se voi korkeintaan korvata ne selittämällä eräitä kiviin piirrettyjä kuvioita. Niiden avulla me voimme päästä takaisin niihin aikoihin, joita Samuel Laing kutsuu „ihmiskunnan alkuajoiksi", eli aikaan noin 5000 vuotta enne kristillistä ajanlaskuamme. Mutta on olemassa tosiasioita, jotka ovat yhtä luotettavia kuin nuo egyptiläiset hieroglyfit, ja jotka osottavat, että ihminen on ollut olemassa niin kaukaisina aikoina, että geologia ei kykene sitä tarkoin määrittelemään; tämä aika ulottuu varmasti useita miljoonia vuosia taaksepäin. Täten astuu eteemme kysymys, jonka voimme ratkaista ainostaan kahdella olettamuksella, nimittäin joko siten, että ihmiskunta noina miljoonina vuosina on elänyt maan päällä villissä tilassa kohoamatta milloinkaan yläpuolelle sitä kehitysastetta, jolloin hän käytti työaseinaan ainoastaan kivisiä esineitä, joita on löydetty hänen maahan hautautuneiden jäännöstensä joukosta taikka saavutti hän sitten noina kaukaisina aikoina sivistyksensä ensimmäiset asteet, joiden historialliset jäljet ovat kokonaan peittyneet näkyvistä.

Vertaillessamme näitä kahta näkökantaa toisiinsa, joudumme jo pelkän järkeilyn avulla ja tarkastamalla tosiasioita, joita kuka hyvänsä voi seurata, voimakkaasti kannattamaan sitä mielipidettä, että historiallisena aikana on ollut olemassa sivistystä. Egyptissä me pääsemme muistomerkkien ja papyruskääröjen avulla, joita on onnistuttu tulkitsemaan, aikakauteen noin 5000 vuotta ennen Kristusta. Mutta jo tuona aikana huomaamme olevamme yhtä loistavan egyptiläisen sivistyksen keskellä kuin mikä vallitsi 18 dynastian aikana noin 1500 vuoden paikkeilla ennen Kr., siis verrattain myöhäisenä aikana. Kuuluisan saksalaisen egyptologin Brugsch Beyn mukaan, Menes, ensimmäisen dynastian (noin 3,300 e. Kr.) ensimmäinen kuningas, jonka Manetho mainitsee, muutti helpottaakseen Memphiksen rakentamista, Niilin kulkusuuntaa rakennuttamalla suunnattoman suuren padon. Hän oli sen lisäksi lain laatija ja hänen kerrotaan suuresti suosineen ja lisänneen itsevaltiaan hallitsijan komeutta ja ruhtinaallista loistoa. Tämä seikka todistaa, että hän, samalla kun oli sivistynyt hallitsija, oli jo omistanut eräitä sivistyksen synnyttämiä paheita, mikä merkitsi varmasti sitä, että hän kuului mieluimmin rappeutuvaan kuin nousevaan kehityskauteen maansa historiassa. Ihmiset ovat kuitenkin itse asiassa tottuneet pitämään häntä jonkunlaisena primitivisenä henkilönä ja vain siitä syystä, että hän on mainittu ensimmäisenä Manethon kuningasluettelossa; tämä luettelo taasen sattumalta on säilynyt meidän päiviimme sen kautta, että eräät klassilliset kirjailijat siitä mainitsevat. Alkuperäinen Manethon luettelo luultavasti katosi Aleksandrian kirjaston tuhkaan. Toiset kirjoittajat tietävät kertoa, että Manetho on puhunut paljon varhaisemmista ajanjaksoista Egyptin historiassa kuin 30 dynastian ajasta. Ja vaikka

hän ei olisikaan sitä tehnyt, osoittavat ne vaillinaiset kuvaukset, joita hän antaa olosuhteista Meneksen aikana, kyllin selvästi, että edellä on täytynyt käydä yhteiskunnallisen kehityksen, jonka juuret ulottuvat miltei mittaamattomiin aikoihin ajassa taaksepäin. Jos me tahdomme ajatuksissamme luoda kuvaa egyptiläisen sivistyksen noususta, niin täytyy meidän — eräiden nykyaikaisten egyptologien mukaan, jotka ovat selittäneet papyruksia — ottaa lukuun — ei 5000, vaan 15000 vuotta e. Kr.

Kääntyessämme toiseen tutkimusalaan, on meidän tunnustettava, että käsiimme on kertynyt koko joukko todistuskappaleita, jotka tukevat klassillista tarinaa Atlantiksen kadonneesta maasta. Platon esi-isä Solon sai näistä asioista paljon tietoja egyptiläisiltä papeilta käydessään heidän luonaan. Nykyajan tieteellinen suunta piti tätä kertomusta pitkät ajat satuna — mistä syystä, on vaikea käsittää, sillä maan pinnan tunnustetuista muutoksista päättäen suurin osa nykyisestä asuttavasta maasta on kerran ollut meren pohjana ja päinvastoin. On siis jo *a priori* olemassa mahdollisuus, että jokin sellainen mannermaa kuin tuo „sadun" Atlantis on kerran täytynyt olla olemassa. Ja tutkimalla muutamien viimeisten vuosien aikana Atlannin valtameren pohjaa on tuotu runsaasti päivän valoon todisteita, jotka osoittavat, että Atlantis mahdollisesti on sijainnut maan pinnan jonkun aikaisemman muodostusvaiheen aikana suurena maaryhmänä Atlannin valtameren tienoilla. Tämän lisäksi vertaileva arkeologinen tutkimus on paljastanut yhtäläisyyksiä yhtäältä Meksikon ja Keski-Amerikan sekä toisaalta Egyptin ja Syrian muinaisjäännösten ja esihistoriallisen symbolismin välillä. Tämä viittaa yhteiseen alkuperään, jonka juuri Atlantis tarjoo. Meksikon ja Yucatánin väsymätön tutkija, tri Le Plongeon, on, mainitaksemme tuoreimman ja mitä hämmästyttävimmän todistuksen, onnistunut selittämään muinaisten meksikolaisten kirjoitusten merkit, ja hän on myös kääntänyt hyvin vanhan asiakirjan, joka on säilynyt Cortezin ja hänen munkkiensa hävitysraivolta. Tämän on osoitettu sisältävän tarkan kertomuksen siitä lopullisesta katastrofista, joka noin 10—12000 vuotta sitten nieli Atlantiksen viimeiset jäännökset.

On olemassa muudan tutkimusala, jonka avulla voimme päästä suoranaiseen käsitykseen maapallomme vanhimmasta historiasta pitkiä aikoja taaksepäin. Se on suoranainen kyky nähdä olotiloja ja olosuhteita niiden paikkojen ja asioiden suhteen, joiden kanssa näkijä asettuu kosketukseen. Monet meidän päiviemme ihmisistä tuntevat tieteen eniten huomiota herättäviä kehitysaskeleita niin vähän, että eivät usko selvänäköisyyteen. Meistä toisista tuntuu tällainen uskomattomuus kuin olla uskomatta esim. differentialimatematiikkaan. Se on suorastaan typerää suhtautumista silminnähtäviin tosiasioihin ja kokemuksiin. Selvänäkijöitä on kukaties yksi tuhatta henkeä kohti, tai yksi kymmentätuhatta, jos otamme väestön koko laajuudessaan, mutta niitä on kumminkin kylliksi monta, jotta voimme olla heidän kyvyistään yhtä varmat kuin olemme varmat siitä, että inhimillinen järki kykenee käsittämään korkeampaa matematiikkaa.

On olemassa monenkaltaista selvänköisyyttä. Sitä selvänköisyyttä, josta nyt on kysymys, kutsutaan yleensä, joskin hiukan kömpelösti, psykometriaksi. Psykometria on jokseenkin tavallinen ilmiö yksinkertaisimmassa muodossaan Minä olen tavannut useita ihmisiä, jotka ovat kyenneet kirjettä koskettelemalla, ollenkaan katsomatta tai lukematta sitä, tai asettamalla sen otsaansa vasten saamaan vai-

kutteita sen kirjoittajasta, vieläpä siinä määrin, että voivat joskus antaa tarkan kuvauksen asianomaisen henkilön ulkomuodosta ja luonteesta. Tämä taito, joka riippuu luonnon tosiasioista, on äärettömän tärkeä silloin kun se esiintyy laajimmissa ilmenemismuodoissaan. Kirjeen psykometrisoiminen on melkein samassa suhteessa siihen lakiin, jonka alaisena se toimii, kuin kone, jonka avulla tavallinen kirjelakka, hankaamalla sitä johonkin sopivaan esineeseen, saadaan vetämään pieniä paperipalasia itseensä, varsinaiseen sähkötieteeseen. Luonnossa on olemassa aine, jossa säilyy ikuisesti särkymättöminä kuvat kaikista tapauksista, mitä maan päällä koskaan tapahtuu. Idän salaisessa kirjallisuudessa mainitaan tämä aine nimellä akasha. Eurooppalaiset salatieteilijät keskiajalla tarkoittivat samaa asiaa puhuessaan astraalivalosta. Tähän astraalivaloon kätkeytyy menneisyyden tarinoita, joita voivat tulkita ne, jotka niitä ymmärtävät. Ja se tekee merkityksettömiksi maailman kaikki kirjoitetut asiakrjat, kun on kysymyksessä historialliset tarkoitusperät.

Kaikki muistaminen, vieläpä kaikkein tavanomaisin, on itse asiassa astraalivalosta lukemista. Mutta henkilö, jonka näkemiskyky ei ole salatieteellisesti harjoitettu, ei osaa lukea muita kertomuksia kuin niitä, joiden kanssa hänellä itsellään on ollut jotakin tekemistä. Ainoastaan sellaisten tapahtumainen kanssa ovat hänen astraaliset aistimensa olleet siksi läheisessä kosketuksessa, että hän omasta tahdostaan voi päästä jälleen yhteyteen niiden kanssa. Salatieteilijä, jonka astraaliset aistimet ovat paljon herkemmät, osaa käyttää toisia kosketuskanavia, toisia magneettisia virtoja, käyttääksemme tavallista sanontatapaa. Nämä viittukset antavat meille avaimen psykometrisen kyvyn käsittämiseen.

Käsin kosketeltavat esineet, samoin kuin inhimillisen tajunnan sisäiset käyttövälineet, ovat magneettisten virtojen kautta yhteydessä niiden astraalisten „muistiinpanojen" kanssa, jotka niiden yhteyteen alkuaan ovat muodostuneet. Harjaantunut salatieteilijä voi näitä esineitä koskettelemalla tai käsittelemällä päästä kosketukseen näiden virtojen kanssa ja asettaa omat astraaliset aistimensa samaan suhteeseen niiden astraalisten muistiinpanojen kanssa, joihin nämä virrat johtavat, kuin missä hänen oma astraalinen itsensä on niihin, hänen oman elämänsä menneisiin tapahtumiin, joissa hän itse on ollut todistajana. Muistelkaamme esim. mitä hyvänsä etäällä olevaa paikkaa, jossa joskus olemme käyneet. Halutessamme palauttaa sen mieleemme, käännämme ajatuksemme takaisin muistin sille sivulle ja määrättyä sisäistä tietä myöten me voimme nähdä uudelleen ajattelemamme näyn. Samalla tavalla voi salatieteilijä, asettaessaan kätensä jonkun rakennuksen kivelle — vieläpä saattaa olla kylliksi, että hän ainoastaan lähestyy tuota rakennusta — seurata sitä magnetista yhdyssidettä, joka johtaa hänen tajuntansa takaisin niiden tapahtumain yhteyteen, jotka aikaisemmin ovat olleet sen yhteydessä.

Tällä tavalla voi salatieteilijä saada Egyptin pyramiidit kertomaan tarinansa paljon täydellisemmin kuin mitä olisi mahdollista ajan häviöltä sattumalta säilyneiden, irrallisten, katkonaisten kuvien ja käsikirjoitusten avulla. Tällä tavalla olen minä myös voinut luoda itselleni kuvan egyptiläisen sivistyksen alkuajoista, yhdenjaksoisen ja ymmärrettävän luonnoksen tapahtumain kulusta, joka erittäin mielenkiintoisella tavalla yhdistää joukon, ihmisrotujen kehitystä koskevia arveluja, joita tavallinen arkeologinen tutkimus on koettanut selvitellä. Tahdon seu-

raavassa esittää tämän kuvan kaikkien niiden luettavaksi, jotka ovat olleet tekemisissä salatieteellisten tutkimusmetodien kanssa sen verran, että ymmärtävät antaa sille *prima facie* arvon.

Tutkiessamme Egyptin historian alkuaikoja, joudumme itsestään kosketukseen atlantilaisen rodun kanssa. Jos menemme kylliksi kauas taaksepäin ihmiskunnan historiassa — menkäämme miljoonan vuotta — niin huomaamme olevamme keskellä sellaista ajanjaksoa, jolloin maan päällä oli tuskin muuta asutusta kuin atlantilainen rotu, joka oli levinnyt laajoille alueille ulkopuolelle sitä aluetta, joka siihen aikaan muodosti Atlantis-mantereen — miltei samaan tapaan kuin meidän päivinämme, ottaaksemme vertauksen oman suuren rotumme eräästä pienimmästä kansantieteellisestä haarautumasta, kaukaasialaise t asuvat monissa muissa seuduissa maapallolla kuin Kaukaasiassa. Mutta saman juurirodun haarautumat voivat erota hyvin suuresti toisistaan. Niihin aikoihin, jolloin atlantilaisen rodun kantajoukko Atlantis-mantereella oli saavuttanut varsin korkean sivistysasteen ja suuren vallan, asui Egyptissä, samoin kuin muissa maissa, suhteellisesti alkuperäisellä kehitysasteella olevaa kansaa, jota me emme tosin voi nimittää villiksi tai raakalaiskansaksi sanan pahimmassa merkityksessä, vaan jolle sivistyselämän tavat ja taidot olivat vielä tuntemattomat.

Noin 800,000 vuotta sitten alkoi Atlantis-manner, täytettyään melkein loppuun tehtävänsä ihmisrodun kasvatuksessa, vähitellen hävitä. Näihin aikoihin tapahtui suunnatoman voimakas geologinen mullistus, joka aloitti, mutta ei suinkaan lopettanut, tapahtuman, joka salatieteellisessä historiassa tunnetaan nimellä Atlantiksen vajoaminen. Tuo suuri mannermaa kesti taistelussaan luonnon hävittäviä voimia vastaan aina aikaan noin 80,000 vuotta sitten, jolloin eräät vielä jäljellä olevat sangen huomattavat maa-alueet katosivat näkyvistä, jättäen jälkeensä ainoastaan yhden suuren saaren — klassillisten traditsionien Atlantiksen — joka hävisi suurissa maanjärityksissä noin 11500 vuotta sitten; viimeksi mainittu aikamäärä on alkuaan saatu salatieteellistä tietä ja sitä vahvistaa suunnilleen Le Plongeonin löydöt, joista jo olemme maininneet.

Sinä äärettömän pitkänä ajanjaksona, jonka kuluessa alkuperäisen mannermaan suunnattomat maa-alueet aste asteelta vaipuivat veden alle, siirtyi atlantilaista väestöä suurissa siirtolaisjoukoissa toisiin osiin silloista maailmaa. Varsinkin henkisesti kehittyneimmät ja korkeammalla asteella olevat rodun edustajat olivat mukana tässä siirtymisessä. Atlantin mantereen ulkonainen häviäminen tapahtui rinnatusten väestön siveellisen rappeutumisen kanssa. Rodun korkeimmat henget vetäytyivät erilleen auttamattomasti rappiolla olevista aikalaisistaan, samalla kun he poistuivat tuosta häpeään tuomitusta mannermaasta, jonka kohtalon he näkivät edeltäpäin. He eivät kyenneet enää vaikuttamaan tuohon häviävään ja turmeltuneeseen sivistykseen, vaan heidän oli etsittävä nuorempi ja elinvoimaisempi ihmisrotu, vuodattaakseen siihen sen henkisen voimavirtauksen, jonka vartijoina he olivat.

Näinä aikoina oli suurin osa Europaa, ja varsinkin sen itäiset osat, asumatonta rämettä, joka tuskin oli kohonnut yläpuolelle sen merenpinnan, johon Atlantis parhaillaan oli vajoamassa. Mutta Egypti, joka maantieteellisiltä suhteiltaan suuresti erosi nykypäivien Egyptistä, oli jo asuttu maa, samoin kuin ne maat, jotka sijaitsevat idässä Välimeren rannalla. Noin keskivaiheilla sitä suunnatonta

ajanjaksoa, jonka kuluessa Atlantis-manner vajosi, asettui joukko Atlantiksella henkisesti kehittyneitä olentoja suurten seurueiden keralla näihin maihin ja myös vähitellen myöhemmin nykyisen Europan länsiosiin ynnä moniin paikkoihin itämaissa. Sille maaperälle, joka nyt muodostaa osan brittiläisistä saarista, mutta joka näinä aikoina ei vielä ollut erkautunut päämantereesta, jättivät atlantilaiset korkeat henget oleskelustaan merkkejä, joista eräät ovat säilyneet meidän päiviimme saakka. Stonehenge[1]) Englannissa on muistomerkki atlantilaisen hajautumisen ajoilta, vaikka se onkin myöhemmältä ajalta kuin Egyptin pyramidit.

Kun korkealle kehittyneet siirtolaiset olivat saapuneet nykyiseen Egyptiin, eivät he pitkään aikaan yrittäneet sivistää väestöä. He vain oleskelivat maassa ja valitsivat luultavasti siellä muutamia yksityisiä oppilaita sekä ylläpitivät korkeampaa henkistä tietoa, jonka ei koskaan sallita hävitä ihmiskunnasta, olkoon se kuinka kykenemätön tahansa sitä vastaanottamaan ja itseensä sulattamaan. Tämän tiedon vartijain lukumäärä voi joskus supistua muutamiin harvoihin. Tässä yhteydessä minun ei tarvitse yrittää kosketella kysymystä, minkä luontoinen oli se näkymätön henkinen vaikutus, mikä heistä lähti siihen väestöön, jonka keskellä he elivät. Heidän ympärillänsä elävä rotu kypsyi vähitellen vastaanottamaan korkeamman sivistyksen edellyttämiä opetuksia ja epäilemättä siirtolaisvereen sulautumisella oli kansantieteellisessä tuhteessa rotuun nähden elvyttävä ja kohottava vaikutus, sillä, kuten on jo mainittu, suuret joukot Atlantiksen väestöä seurasi henkisten johtajainsa mukana näiden vaelluksilla ja heidän jälkeläisensä sekoittuivat uusien kotipaikkain alkuperäisten asukasten kanssa.

Viimein tuli aika, jolloin heidän keskuuteensa kylvetty siemen alkoi tehokkaasti itää. Korkeat vihityt johtajat alkoivat, samalla kun he asettuivat asumaan Egyptiin, opettaa ja hallita kansaa. Nuo hämärät traditsionit jumalallisten kuninkaitten pitkistä hallitussarjoista, jotka hallitsivat ennen Manethon mainitsemia dynastioja, eivät ole pelkkiä ihmiskunnan lapsuudenajan satuja, joiksi ahdasmielinen ja tietämätön materialistinen kritiikki 19:llä vuosisadalla liiankin usein luulee niitä. Egyptin jumalalliset kuninkaat olivat noita ensimmäisiä vihittyjä hallitsijoita, ja Egyptin suuruuden kulta-ajaksi nimitetään sitä kautta, jona he pitivät hallitusta käsissään. Tämä aika häipyy niin kaukaiseen vuosituhanten takaiseen menneisyyteen, että miltei epäilyttää mainita todellisia numeroita ihmisille, joista vain muutamat ovat täydellisesti vapautuneet niistä älyllisistä kahleista maailman historian ikään nähden, mihin keskiajan teologia, Raamatun kronologisiin tietoihin nojaten, on meidän päivinämme puristanut europalaiset tulkitsemalla näitä tietoja paikkansa pitämättömällä tavalla. Meidän ei tarvitse, seurataksemme Egyptin sivistyksen varhaisimpien muistomerkkien historiaa ajassa taaksepäin noiden vielä tänä päivänä yhtä puhuvien kuin koskaan ennen luonnon

---

[1]) *Stonehenge,* auringon jumalan-temppeli, mainitaan tieteellisten tutkimusten nojalla rakennetun pronssiajalla noin 1,600 vuotta e. Kr. Se on niin tehty, että uloinna on kaksi yhdenmukaista ympyrää, joiden sisällä on kaksi hevosen kengän muotoista kivilatomusta ja siinä suuri 4.6 m. pituinen kivi eli „alttari". Uloin ympyrä ja hevosenkengän kehä ovat tehdyt kumpikin 30 yhdistetetystä kivestä, joiden korkeus on 5—6 m. ja joiden päällä on ollut suuret poikkipäiset kivilevyt niin että ympyrän kehä sitoutuu yhteen, mutta molemmat muut kehät ovat pienemmistä kivistä ja ilman poikkikiviä. Nyt on Stonehenge osaksi raunioina. *Suom.*

muistissa säilyneiden hävittämättömien kertomusten avulla, joita kykenevät lukemaan ne, jotka osaavat löytää tien tähän rajattomaan kuvagalleriaan, umpimähkään lisätä muutamia vuosituhansia nykyaikaisten egytologien ilmoittamiin aikamääriin, vaan meidän on arvosteltava näitä mittoja Atlantiksen historian mittakaavassa. Pyramidit rakennettiin noin puolivälissä sitä aikaa, joka on kulunut Atlantiksen vihittyjen ensimmäisestä siirtymisestä Egyptiin meidän aikoihimme, eli siis, toisin sanoen, paljon enemmän kuin 200000 vuotta sitten. Koska ne alkuperänsä ja tarkoituksensa puolesta olivat läheisessä yhteydessä salaisten mysterioiden kanssa, on mahdotonta meidän päivinämme saada vihityiltä tietäjiltä mitään tarkoin määriteltyä ilmoitusta siitä tarkoituksesta, jota ne alkuaikoina palvelivat. Minulla on sellainen vaikutelma, että suuren pyramiidin yhtenä tarkoituksena oli suojella käsinkosketeltavia, erittäin tärkeitä esineitä, jotka olivat yhteydessä salaisten mysterioiden kanssa, vaikkakin pyramiideja alussa käytettiin vihkimystemppeleinä eli huoneina — suuri pyramiidi esim. sisältää varmasti useampia huoneita, kuin ne kolme, jotka on paljastettu. Kerrotaan, että nuo esineet haudattiin kallion sisään ja sen päälle pystytettiin pyramiidi, joka suuruutensa ja kokonsa puolesta oli suunniteltu sellaiseksi, että se parhaiten suojasi kalliota maanjäristyksiltä tai vajoamasta meren pinnan alle maanpinnan tuontuostakin sattuvien aaltoilujen johdosta.

Tämä johtaa minut erääseen sangen merkilliseen tosiseikkaan näihin pyramiideihin nähden, tosiseikkaan, jonka olemassaolosta nykyaikaisella tutkimuksella ei ole aavistustakaan. Sinä äärettömän pitkänä ajanjaksona, minkä ne ovat olleet olemassa, on maanpinnassa tapahtunut useamman kerran tuollaisia suuria muutoksia. Tällaiset muutokset, niin selittävät muutamat geologit, johtuvat maan omasta rakenteesta. Mantereiden ja merenpohjan vuorottainen nousu ja lasku johtuu maan ruumiin hitaasta sykähtelystä. Tätä sykähtelyä voidaan pintailmiöihin nähden, verrata aaltoilevaan mereen, joka jo on melkein kokonaan tyyntynyt, mutta joka vielä nousee ja laskee tuskin huomattavain maininkein vaikutuksesta. Näitä aaltoiluja saattaa joskus heikentää, joskus vahvistaa, niissä kulkevat ristivirrat; mutta joka tapauksessa ne täytyy ottaa lukuun, kun rakennamme mitä järjellisiä otaksumisia hyvänsä geologisten pintamuodostusten suhteen, ulottukoon niiden viimeiset ilmenemishetket kuinka kauaksi tahansa, meidän lyhyitten historiallisten aikamääriemme ulkopuolelle.

Ensimmäisten pyramiidien rakentamisen jälkeen vaipui tuollaisen aaltoilun vaikutuksesta — tämä tapahtui samassa yhteydessä, jolloin Atlantis-mantereen viimeinen jäännös lopullisesti katosi näkyvistä — meren pinnan alapuolelle, joka peitti allensa kaikki Afrikan pohjoiset osat paitsi lähellä Välimeren rannikkoa olevia korkeita ylänkömaita, se alue, joka nykyisin on Alisen-Niilin laaksona. Kysymyksessä olevana ajankohtana oli myöskin Välimeren läntinen rannikko kuivilla, mutta nykyinen Saharan erämaa oli merenä, joka levisi yli koko sen alueen, jota nykyään kastelee Niilin eteläinen juoksu.

Ylisen-Niilin seudut eivät vajonneet ja sinne epäilemättä vetäytyi suurin osa Egyptin väestöä vajoamisen tapahtuessa. Mutta vajoaminen oli siksi äkillinen, että ne, jotka viipyivät kauimmin tuhon omaksi tuomituilla seuduilla, menettivät siinä henkensä. Joka tapauksessa siirtyi kuitenkin melkoinen osa väestöä itään, länteen ja etelään päin ja joksikin aikaa — pitkäksikö, sitä en voi tarkalleen sa-

noa, mutta maanpinnan yleiseen aaltoiluun verrattuna, ei tämä aika ollut pitkä — joutuivat pyramiidit ja niiden ympärillä oleva maa veden alle. Omituista kyllä viittaa tämä myöskin siihen tosiseikkaan, että Nilin nykyinen juoksusuunta ei ole sama kuin se, joka sillä oli ennen kysymyksessä olevaa maanjäristystä. Niilin nykyinen suunta eroaa, niin on minulle kerrottu, itse asiassa siitä suunnasta, mikä sillä oli suuren pyramiidin rakentamisen aikana, jo ylhäällä Theban luona. Karnakin temppeli on hyvin vanha egyptiläinen muistomerkki — ei tosin niin vanha kuin suuri pyramiidi — mutta se ei koskaan ole joutunut veden alle, niinkuin pyramiidi. Virran alkusuunta oli Karnakin temppelin rakentamisen aikana toinen kuin se on nykyään, vieläpä Theban tienoilla asti.

Ala-Egyptistä siirtyi meri pois määrätyn ajan kuluttua, jonka pituutta minulle ei ole ilmoitettu, ja pyramiidit jäivät jälleen kuivalle maalle. Ala-Egypti kansoittui verrattain pian uudelleen ja vihityt kuninkaat ottivat jälleen käsiinsä johdon. Minä tahtoisin pitää sitä ajanjaksoa, joka nyt alkoi, Egyptin sivistyksen varsinaisena kultakautena. Rappeutuminen alkoi paljon myöhemmin. Mutta kohtalo oli varannut vielä toisen iskun tälle vanhalle valtiolle. Kun Atlantiksen mantereen viimeinen jäännös oli painunut näkymättömiin noin 11500 vuotta sitten tapahtuneiden suunnattomien mullistusten kautta, synnyttivät merien jättiläisliikehtimiset äärettömiä vedenpaisumuksia. Egyptin yli virtasivat nyt mahtavat virrat, jotka uudelleen hävittivät sen väestön. Tällä kertaa näyttävät pyramiidit jääneen näkyviin, mutta ihmiset hukkuivat tai heidän oli pakko paeta joksikin aikaa ympärillä oleviin maihin. Kun virrat taas olivat kuivuneet, ja ihmisiä alkoi jälleen levitä maahan, rupesi sivistys ja henkinen elämä menemään alaspäin. Nyt alkoi Egyptin sivistyksen lopullinen ja lyhyt rappeutumisen aikakusi. Mutta nykyaikaisille egyptologeille merkitsee tämä ajanjakso koko Egyptin historiaa, ja tämän ajanjakson takaa ovat muutamat tutkijat jo näkevinään primitiivisen ihmisolennon alkuperäisten piirteiden häämöittävän.

Kun rappeutumisajanjakso oli alkanut ja päässyt verrattain pitkälle, silloin luultavasti siirrettiin ne esineet, olivatpa ne mitä hyvänsä, joita oli säilytetty suuressa pyramiidissa, johonkin toiseen maahan, joka oli valittu maailman suurten vihittyjen olinpaikaksi. Ja vaikka Egyptin pyramiideja käytettiinkin vihkimystemppeleinä niin kauan kuin muinaista viisaususkontoa edes vähän oli siellä jälellä, hävisi vähitellen ihmisten tietoisuudesta täydelleen tieto niiden todellisesta tarkoituksesta. Pyramiidien salaisiin seremonioihin tarkoitettuja huoneita eivät osanneet muut kuin vihityt käyttää ja vihittyjen olentojen hävitessä pois kansan keskuudesta ja ihmisten moraalisesti rappeutuessa, katosivat luonnollisesti myös vanhat traditsionit. Tällainen otaksuma m.m. selittää täydellisesti sen ilmiön, että uusia pyramiideja syntyi verrattain myöhäisenä aikana, jolloin rakentajat luonnollisesti eivät vähääkään ajatelleet käyttää niitä samassa yhteydessä kuin ennen, nimittäin tulokkaita salaisiin mysterioihin vihittäessä. Muutamat Niilin laaksossa olevat pyramiidit ovat rakennetut verrattain myöhään, aivan viimeisten vuosituhansien aikana. Samalla kuin siis, tämän salaisen tiedon mukaan, on kokonaan luovuttava yleisesti hyväksytystä teoriasta, jonka mukaan pyramiidien ainoana tarkoituksena oli olla hallitsijoiden hautakammioina, samalla hyväksyy salainen tieto tämän suuntaisen otaksuman eräisiin viimeisimpiin pyramiideihin nähden. Ensimmäisien pyramiidien rakennus- ja arkkitehtuurimuoto olivat periytyneet niin

kaukaisesta menneisyydestä, että rappeutuvilla dynastioilla ei luultavasti ollut sen ajan kanssa mitään kosketusta.

Suuren pyramiidin n.s. allas ei siis ollut sargofagi eikä, kuten Piazzi Smyth otaksuu, normaalitilavuusmitta, vaan kastemalja, jossa eräitä vihkimyksen yhteydessä olevia kasteseremonioja suoritettiin. Kuitenkin on hyvin mahdollista, että Egyptin historian myöhempänä rappeutumisaikana — mihin ajanjaksoon Manethon kaikki dynastiat kuuluvat — muutamat kuninkaat, joilla ei ollut mitään tietoa niistä salaisuuksista, jotka alkuaan kätkeytyivät vanhempiin pyramiideihin ja niiden arkitehtuuriin, noudattivat vanhaa arkitehtuurityyliä tietämättä lainkaan mistä syystä ne oli sillä tavalla rakennetut, sekä tekivät pyramiideista omia hautakammioitaan. Minä ymmärrän vallan hyvin, että niin saattoi tapahtua, mutta tämä tosiasia ei millään tavalla sodi edellä esitettyä selitystä vastaan.

Useimmat egyptologit selittävät suuren pyramiidin olevan erään 4:nen dynastian kuninkaan, nimittäin Keopsin eli, kuten hieroglyfien tutkijat häntä nimittävät, Khufun rakentaman. Tämän hallitsijan otaksutaan rakennuttaneen sitä koko elinaikansa. Rakennuksen tavattoman suuruuden selittää hänen pitkä hallituskautensa. Mutta minun tietojeni mukaan Khufu ainoastaan korjaili pyramiidista eräitä osia, jotka olivat vioittuneet ja eräästä syystä, jota minulle ei ole ilmoitettu, sulki muutamia aikaisemmin avoinna olleita huoneita. Uudemman ajan egyptologit myöntävät, että ne tosiseikat, jotka viittaavat Khufun olleen pyramiidin rakentajan, ovat hyvin heikot. Mutta tätä alkuperäistä otaksumaa on toistettu niin usein, että useimmat kirjailijat pitävät sitä jo tosiasiana.

Koko pyramiidin rakentaminen ja tähän valtavaan rakennukseen käytettyjen suunnattoman suurten kivien liikutteleminen käy ymmärrettäväksi ainoastaan siten, että noiden tehtävien suorittamisessa on käytetty apuna eräitä tietoja luonnonvoimista, mitkä tiedot ihmiskunnasta hävisivät Egyptin sivistyksen rappeutumisen aikoina ja lopullisesti sitten keskiajan barbarismin vaikutuksesta. Nykyaikainen tiede ei ole vielä kyennyt paljastamaan näitä salaisuuksia. Tätä puolta kysymyksestä voimme kuitenkin sopivimmin tarkastaan eräiden toisten, niiltä ajoilta säilyneiden arkkitehtuurijäännösten yhteydessä, jolloin Atlantikselta hajautuneet vihityt vielä ottivat osaa Egyptin ja myöskin eräiden muiden nykyiseen Euroopaan kuuluvien maiden ulkonaiseen elämään. Englannissa meillä on arkitehtuurin jäännöksiä, joiden olemassaolo liittyy atlantilaisten vihittyjen oleskeluun ja vaikutukseen tässä maassa. Näiden jäännösten olemassaoloa on koetettu selittää fantastisilla teorioilla ja hämärän peitossa on myös se aika, mikä on kulunut niiden perustamisesta.

(Jatk.)

A. P. Sinnett

Kylvä, kysymättä kuka niittää. Opiskele, jotta kykenisit tekemään hyvää. Tee hyvää, koska se on oikein ja huomaa, että hyväntekeminen itsessään kantaa suurimman kiitoksen ja palkinnon. ALBERT PIKE

Vapaamuurariuteen vihkiminen ja looshissa käyminen ei tee vapaamuuraria, yhtä vähän kuin kirkossa käyminen tekee kristityn. Yksityinen samoin kuin julkinenkin elämäsi on mitattava kulmamitalla suhteessa niihin velvollisuuksiin, jotka olet ottanut täyttääksesi.

HENGEN RAAKALAISUUDESTA SYDÄMEN SIVISTYKSEEN — SODASTA RAUHAAN

Kun alku-ihminen otti ratkaisevan askeleensa raakalaisuudesta sivistykseen, tapahtui se kokonaan ulkonaisesti. Mutta hillitsemällä tapojaan alkoi hän vaistomaisesti käsittää, että ulkonaisessakin maailmassa vallitsee laki, joka läpäisee koko yksilöiden muodostaman yhteiskunnan. Ilman sitä lakia ei yhteiskunta olisi yhteiskuntana olemassa, ihmiset tosin seisoisivat vierekkäin, mutta jokainen vaan vaatisi toiseltaan, eikä mitään antaisi. — Se saki on velvollisuuksien ja oikeuksien, tai tehtyjen palvelusten vastavuoroisuus. Ihminen huomaa, että saadakseen elää rauhassa ympäristönsä kanssa, täytyy hänen lakata vain vaatimasta, hänen täytyy oppia antamaan. Tällainen ulkonaisten tapojen hillitseminen ei suinkaan ole vain ulkonaisesta merkityksestä: ihmisen luonne muuttuu sitä myöten kuin hän alkaa supistaa omia vaatimuksiaan. Hän huomaa myös, ettei ulkonainen itsehillintä enää riitä, sen täytyy tulla sisäiseksi itsehillinnäksi ja kohdistua oman itsen — tunne-elämään. Ulkopuolinen sota ulkopuolisia vihollisia vastaan muuttuu sisäisten vihollisten tappotantereeksi: sodaksi ihmisen omia himokkaita ajatuksia ja tunteita vastaan. Ja ihmisen alkaessa hillitä himojaan huomaa hän, ettei vertaistensa vertainen voi koskaan olla vertaistensa herra, sillä ainoastaan hillityllä ja henkisesti voimakkaalla ihmisellä on voimaa hallita ja hillitä muita. Näin alkaessaan muovata karkeata kiveänsä astuu muurari oppipojan asteelta ammattilaisen asteelle, hengen raakalaisuudesta sydämen sivistykseen ja samalla sodasta rauhaan ulkonaisessa elämässään.

Tässä lehdessä on jo ennen mainittu, että tähän asti on ihmiskunta ollut oppipojan asteella, K.·. N.·. Vp.·. johdettavana. Tämä oppiaika on kestänyt koko historiallisen ja historiantakaisen ajan. Ihmiskunta on ulkonaisissa taisteluissaan vertaisiaan vastaan kärsinyt ja kokenut ja oppinut kokemuksistaan. Se on tarvinnut monenlaisia uskontoja ja luokka-eroituksia; hirveät uskonnolliset väärinkäsitykset ovat kouluuttaneet sen suvaitsevaisuutta, jyrkät luokkarajat ovat herättäneet sen oman arvon tuntoa. Nyt alkaa ihmiskunta sulattaa oppiaikansa raskaita kokemuksia. Luokka-eroituksia ei enää tarvita, uskonnot puhdistuvat ihmisten niihin liittämistä dogmeista sen ainoan totuuden kirkkaassa valossa, jonka lähteestä ne kaikki ovat lähtöisin. Yksilö, kuten ihmiskuntakin alkaa nyt toimia itsenäisesti. Ammattilaisen luotinuora on se suunta, jonka mukaan sen tulee tunne-elämäänsä hallita ja sen suurena henkisenä tehtävänä on valmistaa rauhalle tietä. Ulkopuolinen rauha on ammattilaisen tehtävänä ihmisten keskuudessa ja ulkopuolinen rauha on ammattilaisen asteelle tulleen ihmiskunnan *toteutettava velvollisuus* maailmassa. — Mikä ihmeellinen ja suurenmoinen velvollisuus! Sarastaako jo tuolla taivaanrannalla se päivä, jolloin tämä velvollisuus on täytetty? Vai kestääkö tämä, kuten oppipojan aste, tuhansia, miljooneja vuosia, ennenkuin kaikki opetukset on opitut, kärsimykset kestetyt, tuskat eletyt? Ei —, jos kuullaan rauhan airueen sanomaa! Se airut on jokaisessa ihmisessä, se on se sisäinen epäitsekäs minä, joka on nukkunut tähän asti, mutta nyt havahtunut. Se on uuden ajan kynnykselle astuneen ihmiskunnan suojelusenkeli. Se kuiskaa ihmiselle, että rauha on ainoastaan yksilökohtaisten sisäisten taistelujen voittoisa tulos. Tais-

tella ja voittaa itsekkyys itsessään on samaa kuin levittää rauhaa maailmaan. Joskus tulevat kaikki kärsimysten pakoittamina näkemään tämän totuuden. Mutta me jotka sen nyt jo näemme, kiiruhtakaamme, levittäkäämme rauhaa maailmaan! Rauhaa ja veljesrakkautta! Tuo viimeksimainittu on se äidin rakkauden ilmentäminen, jonka me muurarit olemme ottaneet tehtäväksemme. Veljesrakkaus on se muurisavi, joka yhdistään ihmiskivet. Maailmankaikkeuden Suuren Arkitehdin rakennustyössä, tasoittaa se terävät kulmat, jotka ovat ominaisia karkealle kivelle ja saa aikaan järjestystä sekasortoon, sopusointua ristiriitaan ja rauhaa maailmaan.

Ja minä ajattelen, että se oli juuri sitä varten, rauhan aikaansaamista varten maailmaan, kun me naiset saimme kunnian päästä vanhan Vapaamuurarijärjestön mysterioihin. Se oli rauhan aikaansaamiseksi kun vuosisatoja kestänyt ennakkoluulo, suvaitsemattomuus ja taikausko vihdoin siirtyi sen totuuden tieltä, että kaikki olemme samanarvoisia sen Elämän Herran edessä, jonka hengestä me olemme osia. Toiset ovat heikompia, toiset voimakkaampia, toiset älykkäimpiä, toiset köyhempilahjaisia, mutta kaikilla on oma kykynsä, joka on suuriarvoinen sillä elämäntaipaleella, joka kunkin osana kulloinkin on. Omistaessamme veljesrakkautta käytännössä meidän heikot voimamme kasvavat ja luonteittemme puutteellisuudet tasoittuvat. Ja jos epäitsekäs rakkautemme loimuaisi kuin tuli-liesi, voisimme muuttaa ihmisten ja kansojen kohtaloita: „Joka paljon rakastaa — sille annetaan paljon anteeksi, jolle vähän anteeksi annetaan, se vähemmän rakastaa." Siinä on tie rauhaan. Veljet. Minä tiedän, että tuollainen epäitsekäs veljesrakkaus on kaukainen tavoiteltavaksi käytännössä, silloin kun sitä on kohdistettava ulkopuolelle oman elämänymmärryksen rajoja. Mutta juuri sinne ulkopuolelle, toisin ajatteleviin on meidän velvollisuutemme sitä koettaa viedä. Se on ainoa keino kiiruhtaa sen rauhan tuloa, jota maailma nyt kaipaa. Ja Hän, joka antoi tuon suurenmoisen lupauksen anteeksiannosta, sikäli mikäli rakkautta riittää, antaa myös meille, jotka puutteellisina emme jaksa nousta tuollaisen rakkauden tasalle, toisen: „Kaikki mitä te tahdotte, että ihmiset teille tekisivät, tehkää te se heille ensin." Älkää vaatiko siis, vaan antakaa! Taistelkaamme sisimmässämme itsemme vapaiksi pikkumaisuuksista, muovailkaamme kiveämme sopivaksi osaksi yhteisestä suunnitelmasta, älkäämme vaatiko muilta. Jos kaipaamme rakkautta niin rakastakaamme, jos haluamme, että meihin luotettaisiin, älkäämme itse olko epäluuloisia. Jos toivomme suuttumattomuutta, älkäämme itse suuttuko ja kiivastuko ja jos vaadimme totuutta, älkäämme itse olko epärehellisiä ja panettelijoita. Jos haluamme, että meitä ymmärrettäisiin niin koettakaamme itse muita ymmärtää ja jos odotamme kunnioitusta osaksemme niin kunnioittakaamme. Siinä on tie rauhaan, suora ja yksinkertainen, ihmeellinen ja valkea.

Ruth

Muurariuden suurin viehätysvoima on sen ikä ja toiseksi viehättää meitä sen yksinkertaisuus. Pitäkäämme kunniassa vanhoja muotoja ja seremonioja, jotka vaikuttavat sydämeen. Älkäämme tuoko järjestöön „uudistuksia", jotka vaikuttavat vain pyrkijän älyyn. Sillä lopultakin lähtevät elämän ja kuoleman virrat, synnin ja oikeamielisyyden perusteet sekä ajallisen ja ijankaikkisen olemisen lähteet sydämestämme.

KADOTETTU ILO

Joka päivä istuskeli Elämä meren rannalla, siellä, missä aurinko paistoi. Joka päivä leikki vieno tuuli hänen hiuksissaan ja hänen nuoret kasvonsa katselivat yli vedenpinnan. Hän odotti, mutta ei tiennyt mitä.

Joka päivä loiskivat laineet hiekkaa vastaan ja laskivat taasen takaisin. Punaiset näkinkengät pyörivät. Elämä istuskeli odotellen koko päivän aurinko silmissään. Hän istui kunnes väsyi ja painaen päänsä povea vastaan nukahti hän yhä odottaen.

Äkkiä laski venhe rantaan ja askeleita kuului hiekalla. Elämä heräsi. Käsi laskeutui hänen olalleen, ja voimakas väristys kävi läpi hänen ruumiinsa. Hän loi katseensa ja näki edessään Rakkauden oudot, suuret silmät. Nyt tiesi Elämä, ketä hän oli odotellut. — Ja Rakkaus veti Elämän luokseen.

Siitä kohtauksesta syntyi jotain ihanata ja kaunista. Ilo, ensimmäinen Ilo, syntyi. Aurinko, joka kiiltää iloisella vedenkalvolla, ei ole läheskään niin iloinen. Ruusun nuput, jotka puhkeavat auringon ensi suudelmasta, eivät ole läheskään niin rusottavia. Ilon pienet valtimot löivät nopeasti. Se oli niin lämmin, niin pehmeä. Se ei milloinkaan puhunut, nauroi vain ja leikki auringonpaisteessa. Rakkaus ja Elämä iloitsivat sanomattomasti. Kumpikaan ei sitä itselleen sanonut, vaan syvällä sydämessään kuiskasivat he kukin itselleen: „Hän tulee olemaan omamme ijankaikkisesti".

Sitten tuli hetki, viikkojenko taiko kuukausien jälkeen. Rakkaus ja Elämä eivät tiedä ajasta, — hetki, jolloin hän ei enää ollut entisellään. Vielä hän leikki, vielä hän nauroi, vielä hän punasi suunsa marjoilla, mutta toisinaan pienet kädet uupuivat, silmät katselivat raskaina yli vedenpinnan. Elämä ja Rakkaus eivät uskaltaneet katsoa toisiaan silmiin, eivät uskaltaneet toisiltaan kysyä: „Mikä on tullut lemmikillemme?" — Kumpikin kuiskasi sydämessään: „Ei ole hätää, ei ole hätää. Huomenna hän taas nauraa kirkkaasti." Mutta huomispäivä kului ja kului toinenkin päivä. He matkustelivat eteenpäin ja lapsi leikki heidän vierellään. Vaan yhä raskaammaksi kävi sen leikki.

Kun Elämä ja Rakkaus eräänä päivänä heräsivät levostaan, oli lapsi poissa Mutta heidän lähellään nurmikolla istui pieni muukalainen hyvin surulliset, hyvin lempeät silmänsä selkoselällään. Kumpikaan ei ollut häntä huomaavinaan. He kulkivat kukin eri taholle katkerasti itkien. „Oi, meidän Ilomme, meidän kadotettu Ilomme, emme enää koskaan saa sinua takaisin!"

Pieni surusilmäinen ja lempeä muukalainen tarttui heidän käsiinsä ja veti heidät toistensa luo. Siten tuli hän kulkemaan Elämän ja Rakkauden välillä. Kun Elämä tuskissaan katseli lasta silmiin, huomasi hän omien kyyneleittensä kuvastuvan lapsen silmissä. Ja kun Rakkaus, surusta nääntymäisillään kuiskasi: „Olen väsynyt, olen väsynyt. En jaksa enää matkustaa eteenpäin. Kaikki valoisa on takanamme, kaikki pimeä edessämme." Silloin pieni rusottava sormi viittasi sinne, missä aurinko laski vuorenhuippujen taa. Lapsen silmät olivat aina surulliset ja miettiväiset, mutta rohkea suu hymyili aina. Kun terävät kivet haavoittivat Elämän jalkoja, niin lapsi pyyhki niistä veren hameellaan ja suuteli niitä pienillä huulillaan. Kun Rakkaus heidän erämaita kulkiessaan nääntymyksestä kaatui, — sillä itse Rakkaus voi nääntyä, — niin lapsi juoksi paljain jaloin yli kuuman hie-

tikon ja löysi erämaastakin vettä kallion rotkosta kastellen sillä Rakkauden huulia. Hän ei ollut heille taakkana, hän ei heitä häirinnyt. Hän vain auttoi heitä eteenpäin. Matkallaan tulivat he pimeään luolaan, missä jääpuikot riippuivat kallion seinissä, sillä Rakkauden ja Elämän on pakko käydä autioita ja vaikeita teitä. Siellä oli kylmää, siellä lumi peitti paksulta maan. Siellä tarttui hän heidän jääkylmiin käsiinsä, painoi ne sykkivää sydäntään vastaan ja lämmitti niitä sillä tavalla. Ja niin hän lempeästi kuljetti heitä eteenpäin.

Kun he vihdoin saapuivat auringon ja kukkien maille, kirkastuivat hänen silmänsä ja poskiin syntyi pieni hymykuoppa. Iloisesti nauraen juoksi hän pehmeän nurmikon poikki. Puitten onkaloista etsi hän hunajaa ja tarjosi sitä heille palmun lehdellä. Liljojen lehdissä kantoi hän heille vettä ja poimi kukkia seppeleiksi heidän päänsä ympärille koko ajan nauraen. Hän syleili heitä samoin kuin heidän Ilonsa ennen, mutta hänen kätensä olivat varovaisemmat. Näin kulkivat he eteenpäin niin pimeän kuin valon maissa, pieni, rohkeasti hymyilevä lapsi keskellään. Toisinaan muistelivat he ensimmäistä, säteilevää Iloaan ja kuiskasivat itsekseen: „Voi, voi, jos vielä löytäisimme hänet."

Viimein saapuivat he sinne, missä Mietiskely istui, tuo ankara, vanha vaimo, joka aina nojaa kyynärpäätään polvea vastaan ja kättä poskeensa, hän, joka varastaa valon menneisyydestä siirtääkseen sen tulevaisuuteen. Rakkaus ja Elämä huudahtivat: „Oi, sinä viisas, kerro meille miksi... Kun ensin tapasimme toisemme, saimme osaksemme säteilevän Ilon, Ilon ilman kyyneleitä, auringon ilman varjoa. Oi, millä tavoin olemme syntiä tehneet, koska sen kadotimme? Minne tulee meidän mennä hänet jälleen löytääksemme?" Mutta vanha, viisas vaimo sanoi: „Jos saatte sen takaisin, niin luovutteko silloin lapsesta, joka nyt kulkee välillänne?" — „Emme", huudahtivat Elämä ja Rakkaus vihoissaan. „Luopuako hänestä", kysyi Elämä. „Kun ohdakkeet minua haavoittavat, kuka silloin minua auttaisi? Kun päätäni särkee, kuka silloin viileillä käsillään poistaisi kivun? — Kuka pimeässä ja kylmässä lämmittäisi jäätynyttä sydäntäni?" — Ja Rakkaus huudahti: „Parempi silloin kuolla. Ilman Iloa voin elää, mutta ilman tätä lasta en voi." — Ja vanha, viisas vaimo sanoi: „Oi, te hullut ja sokeat. Sen, minkä silloin omistitte, omistatte nytkin. Kun Rakkaus ja Elämä ensin kohtaavat toisensa syntyy säteilevä olento, ilman varjoa. Mutta kun tie käy epätasaiseksi, kun varjot pimenevät, kun päivä käy raskaaksi, yö kylmäksi ja kolkoksi — silloin se muuttuu. Rakkaus ja Elämä eivät tahdo sitä huomata, eivät tahdo sitä tietää, kunnes koittaa päivä, jolloin he huudahtavat:

„Oi Jumala, oi Jumala, olemme hänet kadottaneet. Missä hän onkaan?" He eivät käsitä, ettei ole mahdollista kuljettaa nauravaa lasta halki erämaiden ja lumikenttien. He eivät käsitä, että hän, joka kulkee heidän vierellään, on sama Ilo, vain vanhemmaksi varttunut. Rohkea, herttainen, lempeä pikku lapsi, joka lämmitti kylmimmänkin lumen keskessä, joka oli rohkea kuumimmassakin erämaassa, se lapsi on nimeltään Myötätunto ja se on todellista Rakkautta."

Olive Schreiner

Suom. engl. kiel.

Jos niin on, niin näytä se. Minä, Saturnus, Silta, rakastan ihanteiden toteuttajia.

HYMNI VENUKSELLE

Venus on rakkaus, joka antaa kaiken, toivomatta mitään takaisin, hän on ylöspäin suunnattu katse ja ihanteen puolesta uhrautuminen. Venus ei loukkaa ketään, hänen silmänsä näkee aina sopusoinnun, eheyden ja kauneuden taustan kaikkien elämänilmennysten takana. Hänen rakkautensa on jumalallinen hulluus ja huumaus, se on järjen yläpuolella, yli ymmärryksen käyvä, vapaa ja iloinen kuin taivaan lintu, pohjattomassa rikkaudessaan uhraten itseään joka hetki kokonaisena, elävänä uhrina rakastetulleen, olkoonpa tuo rakastettu henkilö tai aate, tiede tai taide, tai näkymätön Jumala. *E. L.*

SATURNUS

Saturnus on Tie, Silta.

Saturnus on kanava korkeamman elämän virroille; hän rauhoittaa aivotajunnan ja kohottaa mielen mietiskelyssä ymmärryksen yli.

Hän antaa selkärankaa; hänen kosketuksensa saattaa pysyväisiksi hyveet ja paheet; ne kulkevat elämästä elämään, jos Chronos, Saturnus, niiden luomiseen otti osaa.

Saturnus yhdistää ja eroittaa alemman itsen korkeammasta. Hän rakentaa personallisuuden ympärille kiinalaisen muurin, sulkee pois ystävistä ja vihollisistakin. Kun viimeinen ystävä jättää, valittaa ihminen itsekseen: „nyt sulkeutui viimeinen portti yksinäisyyteni koleassa linnassa". Vain „kuolleiden" haamut kummittelevat. Hänen sielussaan on halla-yö; hän suree ilman kyyneleitä, hänet suru syö. Omatunto soimaa, ylivoimaiset taakat painavat hänet polvillensa, ja hän rukoilee, ihmisten ja jumalien hylkäämänä, itseensä kyllästyneenä.

Saturnus näin koettelee lapsiaan: „rakastatko totuutta sen itsensä takia, voitko uskollisesti palvella sitä, vaikka taakkojesi alle murtuisit, vaikka et mitään voittaisi?

Oletko valmis uhraamaan itsesi maailman puolesta, vaikka se sinua pilkalla palkitsee, veljiesi puolesta, vaikka he sinua halveksivat, jumalasi puolesta, vaikka hän sinut hylkäisikin.

Muurariudessa voivat ihmiset ilmentää erilaisia harrastuksiaan. Siinä yhtyvät historian ja filosofian tutkijat ynnä muut henkisten totuuksien etsiät. Siinä saa tyydytystä ihminen, jonka sielu kaipaa rituaalien ja seremoniojen kauneutta. Ja siinä tapaa ystävyyttä ja toveruutta kaipaava ihminen luotettavaa seuraa.

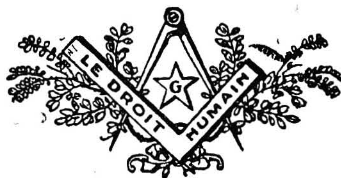
Kukat ovat Jumalallisen Luonteen oivallisen kauneuden ja suloisuuden vertauskuvia.

Ei millään asialla ole suurempaa vetovoimaa kuin yksinkertaisella totuudella onnistuneesti lausuttuna.

Mutta jos joku teistä näkyy jumalinen olevan ja ei suista kieltänsä vaan viettelee sydämensä, sen jumalanpalvelus on turha. JAK. E. P. 2.

HELSINGISSÄ 1922, KESKUSKIRJAPAINO OY.

YHTEIS-
VAPAAMUURARI

HEINÄ—ELOKUU 1922 - N:o 9

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" — *Oskar Leschhorn*

PYRAMIIDIT JA ENGLANTILAINEN STONEHENGE

(Suomennos englanninkielestä.)

(Jatkoa)

Stonehenge on arvoitus, joka tavallaan on hämmästyttänyt tutkijoita yhtä paljon kuin itse pyramiidit. Useimmat arkeologit ovat omaksuneet käsityskannan, että sen ovat rakentaneet muinaisen Britannian druidit, jotka roomalaisten maat han tunkeutuessa olivat jo häviämässä erityisenä pappissäätynä, vaikka vielä harjoittivatkin salaisia ja verisiä menojansa, joihin muutamat roomalaiset historioitsija-ovat viitanneet.[1] Tämä jokseenkin kömpelö arvelu, joka ei tarjonnut mitään selitystä siihen, millä keinoin sivistymätön rotu, joka oleskeli Britanniassa niihin aikoihin, jolloin Julius Caesar sen valloitti, oli voinut liikutella noita jättiläismäisiä monoliittejä, joista Stonehenge on rakennettu, ei tyydyttänyt James Fergussonia, joka on kauan ja kärsivällisesti tutkinut kivimöhkäleistä rakennettuja muistomerkkejä ja on myös kirjoittanut erittäin mieltäkiinnittävän niitä koskevan teoksen. Fergusson koetti kiihkeästi löytää kaikkien muinaisjäännösten alkuperän hyvin läheisestä menneisyydestä. Käyttäen hyväkseen hämärää, joka peittää sitä noin 200 tai 300 vuotta kestävää ajanjaksoa Englannin historiassa, mikä seurasi roomalaisten tultua karkoitetuksi maasta, on hän kehittänyt kerrassaan loistavan olettamuksen, jonka mukaan Stonehenge perustettiin Arthur-kuninkaan aikana muis-

[1] Prof. Kustavi Grotenfelt kirjoittaa druideista Tietosanakirjassa: „Druidit, vanhojen kaldealaisten papit Galliassa ja Britanniassa, olivat myöskin heidän lääkärinsä ja tuomarinsa muodostaen erityisen, sotapalveluksesta ja veroista vapaan säädyn. Nimi johtui luultavasti kelttiläisestä sanasta *Dervydd* eli *Dryod,* joka merkitsee viisasta miestieli tietäjää... He olivat samalla myöskin ennustajia ja laulajia. Jumalanpalveluksessä noudatettiin määrättyjä uskonnollisia menoja, myöskin ihmisuhreja oli käytännössä. Druadit sanoivat itsellänsä olevan tietoja luonnon salaisista voimista — Väittivätpä he Irlannissa olleen taivaan ja maan luojia — ja opettivat jonkunlaista sielunvaellusta. He asuivat erikseen metsissä ja heidän oppilaittensa täytyi kestää pitkä, joskus noin 20 vuotta kestävä koetus- ja oppiaika, ennenkuin pääsivät itse druidien joukkoon. Caesar sanoi Britannian olleen heidän alkuperäisen kotimaansa, josta myöhemmin tulivat Galliaan. Galliassa kiellettiin druidien uskonnon harjoitus keisari Claudiuksen aikana." *Suom.*

toksi eräästä niistä 12 taistelusta, joissa tämä sankari löi pakanat. Fergusson ei puhu mitään niistä aikaisemmin esitetyistä väitteistä, joiden mukaan Salisburyn tasangolla sijaitsevia suuria muinaisjäännöksiä oli käytetty uskonnollisiin tarkoituksiin. Hän piti niitä yksinkertaisesti kivinä, joita sinne asetettiin voiton muistoksi. Hän olisi tuskin saattanut etsimälläkään löytää hullunkurisempaa *reductio ad absurdum* siitä maailmassa vallitsevasta yleisestä näkökannasta, jonka mukaan meitä ympäröivä sivistys on puhjennut välittömästi olotilasta, mikä vallitsi ennen ihmiskunnan alkuperäistä lapsuuden aikaa. Yhtenä syynä, minkä nojalla Fergusson hylkää druidi teorian, mainitsee hän sen, että on mahdotonta otaksua, että sen suorastaan raakalaisasteella oleva rotu, jonka roomalaiset tapasivat Britanniassa, olisi voinut liikutella sellaisia kivimassoja, joista kysymyksessä olevat rauniot olivat kokoonpannut. Mutta tämän kompastuskiven sivuuttaa hän kevyesti omaa teoriaansa käsitellessään, kun hän otaksuu, että roomalaisten valtauskauden päätyttyä brittiläiset olisivat omanneet suuren määrän insinööritaitoa. Roomalaiset itse eivät olisi kyenneet käsittelemään Stonehengen rakennusaineita paremmin kuin brittiläiset. Suurten trilithonien päällä lepäävät kivet painavat noin 11 tonnia kukin ja pystysuorat kivet 30 tonnia kappale. Mieletöntä on luulla, että tällaisia ainemääriä olisivat liikutelleet ja niin taitavasti asettaneet paikoilleen rakentajat, jotka työssään käyttivät yksinomaan inhimillisten lihasten voimaa. Mäidän päivemme mekaanisia keinojakin käyttäen olisi täysi työ rakentaa toinen Stonehenge ensimmäisen viereen. On toisiakin seikkoja, paitsi Salisburyn tasangolla olevien monoliittien paino, joiden avulla voidaan osoittaa tällaisen otaksuman järjettömyys. Fergussonin omalla luvalla vetäkäämme muinaisuuden hämärästä tarkasteltavaksemme Stonehengen ja Avebyryn muinaisjäännökset sekä ne lukemattomat kiviset hautakammiot, joita Brittien saarilla ja suuressa määrin myöskin Ranskassa, Espanjassa ja Skandinaviassa esiintyy. Turhaa on antaa niille sellainen selitys, joka eräässä tapauksessa olisi sopusoinnussa tosiasiain kanssa, mutta toisessa tapauksessa olisi niiden kanssa ristiriidassa. Nuo kiviset hautakammiot tulee ottaa lukuun samalla tavalla kuin Arthurin taistelun muistomerkit. Eräissä tapauksissa näiden hautakivien paino saattaa kokonaan varjoon Stonehengen kivet. Ne ovat rakennetut suurista kalliolohkareista, joista yksi — lakikivi — on vivuttu kolmen tai useamman kivipylvään päälle. Yksi tällainen Cornwallissa punnittu lakikivi painaa väittämän mukaan 750 tonnia. Eräs toinen, Pembrokeshiressa tavattu lakikivi, on muodoltansa litteä ja kooltaan niin suuri, että 5 ratsastajaa voivat saada suojan sen alla. Mihin tarkoitukseen näitä muistomerkkejä käytettiin? Arthur-hypoteesi ei luo näihin asioihin sen enempää valoa kuin druidi--teoria, jonka kimppuun Fergusson hyökkää. Lapsellinen ja vakavaa huomiota ansiatsematon on myöskin se käsitys, että brittiläiset olisivat kyenneet nostelemaan 750 tonnin painoisia kivilohkareita hankittuaan itselleen hivenen verran insinööritaitoa seuraamalla roomalaisten tienrakentajain työskentelyä.

Ne henkilöt jotka Fergusonin tavalla väittävät, että nuo järeät muistomerkit ovat pystytetyt kolmannella tai neljännellä vuosisadalla vain siitä syystä, koska me tiedämme, että ne eivät ole rakennetut myöhemmin ja koska alkuperäiset villi-ihmiset eivät ole voineet niitä pystyttää, tasoittavat suorastaan tietä sille johtopäätelmälle, — itse kuitenkaan sitä selvästi esittämättä — että selitystä löytääk-

semme on meidän siirryttävä sivistykseen, joka on ollut olemassa ennen meidän omaamme, ja jonka jäljet eivät vieläkään ole kadonneet olemattomiin niistä muistomerkeistä, joidennojalla me olemme kokoonpanneet vanhan maailman historiaa. Atlantis tarjoo aina järjellisen avaimen Stonehengen selvitykseksi samalla kun se tarjoo ainoan tyydyttävän selityksen muinaisen Egyptin muistomerkkien ymmärtämiseen.

Niiden henkilöiden tietojen mukaan, joille Luonnon Muisti on avoin kirja, perustivat Atlantikselta saapuneet korkeat vihityt Länsi- Europassa ne uskonnolliset menot, joita m.m. Stonehengessä oli määrä harjoittaa. Kauan jälkeen niiden aikojen, jolloin atlantilaisten siirtyminen Egyptiin tapahtui, asettui muutamia atlantilaisen salatieteen korkeita edustajia siihen maahan, josta myöhemmin maanpinnan fyysillisten muutosten tapahduttua muodostui Brittein saaret. Heidän vaikutuksestaan kehittyi väestön keskuudessa sivistys, joka tosin luonteeltaan ei ollut yhtä voimakas ja kestävä kuin Egyptissä perustettu sivistys, mutta joka siitä huolimatta kykeni kohottamaan suuria kaupunkeja, joiden viimeisetkin jäännökset nyttemmin ovat kadonneet. Stonehengeen perustettiin temppeli, jossa kansalle opetettavaa ulkonaista jumalanpalvelusta voitiin harjoittaa. Siinä ei ole milloinkaan ollut kattoa.[1]) Atlantiksella oli ihmiskunta saavuttanut materialismin äärimmäisen rajan. Tieteellisen tutkimuksen suuret saavutukset oli kohdistettu yksinomaan fyysillisen elämän palvelukseen ja henkinen harrastus oli kokonaan jäykistynyt aineellisen hyvinvoinnin tavoitteluun. Persoonallinen ylellisyys, johon olivat vaipuneet ne, jotka olivat kylliksi voimakkaat sitä itselleen hankkimaan, oli se päämäärä, johon rodun kaikki tarmo oli kohdistettu. Vallitsevat luokat — muistettakoon, että maassa oli myös alhainen, palveleva luokka — olivat omistaneet yksinomaan fyysillisten nautintojensa palvelukseen monet luonnon salaisuudet, joita nykyisen rotumme tiede ei ole kyennyt paljastamaan, ja sen aikakauden henkisesti korkealle kehittyneet olennot kääntyivät inhoten pois tuosta yhteiskunnasta, jota he eivät voineet pelastaa. He ottivat tehtäväkseen juurruttaa henkistä innostustaan yksinkertaisen ja verrattain raakalaisasteella olevan kansan keskuuteen, jonka jälkeläisten kohtalona aikain kuluessa oli sulautua seuraavaksi uudeksi roduksi. Yksinkertaisen jäykät olivat sen uskonnon ulkonaiset seremoniat, joita heidän johdollansa opetettiin. He rakensivat suuren temppelinsä kivilohkareista. He eivät tavoitelleet mitään rakennustaiteellisia vaikutuksia, jotka olisivat kääntäneet huomion pois luonnosta. Suureen katedraaliinsa he eivät liittäneet mitään muuta ihailua herättävää kuin valtavat, suurenmoiset mittasuhteet.

Kuinka he sitten voittivat ne vaikeudet, joita noiden suunnattomien kivimassojen käsitteleminen tuotti? Niiden sijoittaminen toinen toisensa päälle on ilmeisesti vaatinut mekaanisia voimalähteitä, joita tuskin voimme kuvitella löytyneen muulla ajalla kuin omallamme. Mitä tähän seikkaan tulee, voidaan havaita, että jo Atlantiksella oli käytettävissä erittäin monipuolisia mekaanisia voimalähteitä kaikenlaisia tehtäviä varten. Mutta sen ajan rakennusmestarit eivät olleet riippuvaisia yksinomaan sen laatuisista työaseista, joita nykyään käytämme liiku-

---

[1]) Atlantiksesta saapuneet pakolaiset rakensivat tavallisesti temppelinsä jykeviksi ja karkeatekoisiksi, ikäänkuin sanattomiksi vastalauseiksi sitä katoavan sivistyksen turmeltunutta ylellisyyttä vastaan, jonka he olivat jättäneet taakseen.

tellessamme suuria ainemassoja. Atlantilaisen sivistyksen kukoistuskautena oli yleisesti käytännössä eräitä luonnonvoimia, joita nyt hallitsevat ainoastaan salaiseen tieteeseen vihityt. Sen ajan vihittyjen ei tarvinnut kateellisesti salata maailmalta olemassaoloaan. Ja heidän hallussaan oli kyky, joka on nykyään niin harvinainen, että joka päivä ihmiset nauraen pilkkaavat sen olemassaoloa — kyky hallita sitä voimaa, joka tunnetaan painovoiman nimellä.

Nykyaikana, jolloin jokapäiväinen järki työskentelee aloilla, jotka ovat hyvin kaukana okkultisista asioista, tuskin hyödyttää puhua julkisesti sellaisista voimista, jotka ovat kokonaan ulkopuolella tavallisen nykyaikaisen kokemuspiirin. Mutta itse asiassa, se voima, johon äsken viittasin, nim. kyky muuntaa painovoimaa ihmisneron avulla, voi näyttää järjettömältä ainoastaan niistä henkilöistä, jotka eivät tunne eräitä tosiasioita, joita jo tieteellinen tutkimus on todennut, ja jotka sitäpaitsi ovat tahallisesti huomaamatta niitä salaperäisiä tapahtumia, joita on saatu spiritististen kokeilujen yhteydessä, ja jotka toistaiseksi ovat jääneet selvitystä vaille. Jokapäiväinen suuri yleisö ei ota huomioon näitä tapahtumia sentähden, että alinomaa paljastetaan pettureita, jotka temppujen avulla jäljittelevät näitä harvinaisia ilmiöitä, ja jotka saattavat häpeään sen rajoitetun tieteen luonnon salaisuuksista, mikä meillä tätä nykyä on. Mutta Galilein huudahdus: *e pur si muove!* (se liikkuu sittenkin) sopii erinomaisen hyvin myös tässä suhteessa. Erittäin valaisevana inhimillisen typeryyden todistuskappaleena voimme pitää sitä, että kaikkien etevien spritististen tutkijain todistuksista huolimatta suurin osa ihmisiä, jotka pitävät itseään selväjärkisinä ja terävinä, vielä epäilevät sitä tosiasiaa, että spiritistisissä itstunnoissa raskaat esineet joskus nousevat ylös näkymättömäin tekijäin tai voimien vaikutuksista, jotka asianomaisiin esineisiin nähden ovat tehneet tyhjäksi painovoiman nimellä tunnetun voiman.

Mutta kaikkien näiden silloin tällöin tapahtuvien hajanaisten ilmiöiden takana täytyy olla toimassa jokin laki, joka on yhtä luonnollinen kuin sekin laki, joka saa höyryn laajenemaan. Ja itse asiassa ei siinä ilmiössä, että kiinteä esine joskus kohoaa maasta, ole mitään sen salaperäisempää kuin siinäkään, että se tavallisesti painuu alas maahan. Ainoallakaan nykyaikaisella fyysikolla ei ole toistaiseksi hämärintäkään aavistusta siitä, millä tavalla tai kuinka painovoima työskentelee. Me emme tällä hetkellä tiedä sen paremmin kuin Newton, minkä tähden omena putoaa. Me voimme jossakin määrin mitata sen voimaa, joka siinä vaikuttaa, mutta me emme tiedä, mikä se on. Samoin on magnetismin laita. Me näemme sen vaikuttavan kahdella tavalla — sekä puoleensa vetävänä, että luotaan työntävänä voimana. Jos käsittelemme elektromagnettia määrätyllä tavalla, niin se vetää puoleensa rautaa; jos me käsittelemme sitä toisella tavalla, niin se sysää luotaan kuparia niin että me voimme nähdä metallikappaleen kohoavan ja leijuvan ilmassa sitä luotansa sysäävän aparaatin yläpuolella. Sähkötieteilijät voivat aikaansaada tällaisia ilmiöitä, mutta ne eivät voi niitä ymmärtää. Pöytien kohoamista ja ihmisolentojen ilmestymistä spiritistisissä istunnoissa havaitaan ainoastaan harvoin, eikä niitä voida aikaansaada milloin tahansa — sitä eivät kykene tekemään ainakaan tavalliset katsojat — mutta järkevästi ajattelevien ihmisten täytyy jo ottaa lukuun tämä tosiasia ja tuoda se jokapäiväisen ajattelumme piiriin. Mieletöntä on yrittää paeta sen ymmärtämisvaikeutta selit-

tämällä silminnähdyistä todistuksista huolimatta, että tosiasia ei ole mikään tosiasia.

On siis olemassa tänä päivänä, samoinkuin niitä on ollut muinaisuudessakin, sellaisia henkilöitä, jotka ovat kyenneet muuttamaan painovoiman lakia ja kohottamaan maasta suunnattoman suuria ja raskaita esineitä. Tässä piilee kaikkien esihistoriallisen arkkitehtuurin ihmeiden selitys. Stonehengen ja muiden ikivanhojen muistomerkkien pystyttäjät työskentelivät Atlantikselta saapuneiden korkeiden olentojen johdolla ja avulla ja saattoivat helposti liikutella jättiläismäisiä kivilaattoja. Nuo valtavan suuret trilithonit kohotettiin pystyyn telineiden avulla, jotka lujuudessaan eivät suurestikaan eronneet niistä telineistä ,joita nykyaikana käytetään tavallista tiilirakennusta rakennettaessa.

Baalbekin temppelin seiniin Syyriassa on muurattu yksityisiä kiviä, joiden jokaisen paino arvioidaan noin 1,500 tonniksi. Arkeologit ovat tähän saakka pitäneet parempana sellaista selitystä, joka ei vetoa mihinkään tähän saakka tuntemattomaan voimaan, ja otaksuvat, että esim. Baalbekin temppelin rakentajat ovat, käyttämällä suunnattomat määrät ihmisvoimaa, kuljettaneet nuo suuret kivet pyörillä teitä myöten ja sitten asettaneet ne jonkunlaisten kaltevien telineiden avulla paikoilleen. Tällainen otaksuma vetoaa paljon enemmän herkkäuskoisuuteen kuin meidän esittämämme. Se koettaa saada meitä uskomaan johonkin, joka on fyysillisesti mahdotonta. Mutta tämä mahdottomuus hyväksytään yleisesti sen johdosta, että se on puettu jokapäiväisen fraseologian valheverhoon. Stonehenge ja Baalbek ovat vielä tänä päivänä häviämättömiä todistuksia siitä, että maailmassa löytyi niiden rakentamisen aikana, — milloin se lie tapahtunutkin — insinööritaitoa, joka ei saavuttanut voittojansa raa'an voiman avulla, vaan käyttämällä korkeampaa tietoa, kuin mitä nykyinen insinööritaito on vielä oppinut tuntemaan.

On jo sanottu, että Sonehenge perustettiin paljon myöhempänä ajanjaksona kuin ensimmäisten Atlantiksen häviävältä mantereelta saapuneiden korkeiden olentojen asettuessa Egyptiin. Sen perustaminen tapahtui vielä paljon myöhempänä ajankohtana kuin pyramiidien perustaminen. Salisburyn tasangolla vielä tänä päivänä seisovat harmaat kivet asetettiin paikoilleen noin 100,000 vuotta sitten eli lähes niihin aikoihin, jolloin Atlantis-mantereen lopullinen vajoaminen tapahtui. On olemassa eräitä tosiasioita, jotka Fergussonin kömpelön .teorian kannattajien täytyy merkillisen kevyesti sivuuttaa, kun on kysymys tästä .muistomerkistä. Muudan sellainen on suurten kivien geologinen laatu. Sonehengen ulommaisen piirin ja suurten trilithonien kivet ovat laadultaan sellaisia, että ne näyttävät olevan saadut lähistöllä olevista kivilouhimoista. Mutta sisimmät kivet ja alttarin kivi on sellaista kivilaatua, että sitä ei löydy missään kalliossa koko siinä osassa Englantia. Sellaisia kiviä löytyy Cornwallissa, Walesissa ja Irlannissa, mutta ei missään muualla. Jostain näistä seuduista sisimmän piirin kivet täytyy olla tuodut. Nykyaikaiset tutkijat selittävät, huolimatta selityksensä mielettömyydestä, että Stonehengen rakentajat kuljettivat noita jättiläiskiviä satojen penikulmien pituisia matkoja läpi aarniometsien tai meritse, samalla kuin yhtä hyvää ja kestävää kiveä olisi ollut runsaasti saatavissa lähistöllä — ja kaiken tämän vaivan he näkivät yhden ainoan, Salisburyn tasangolle pystytettävän, taistelun muistomerkin vuoksi! Mutta kun on kysyms mystillisestä temppelistä, käsittää jokainen, jolla

on hämärinkin aavistus salaisesta tieteestä, että erilaisten kivien käytöllä on oma merkityksensä magneettisessa suhteessa.

Alkuperäisten druidien jumalanpalvelus — nimittäkäämme tällä nimellä niitä okkultisia opettajia, jotka tekivät Stonehengestä kokoontumispaikkansa — oli yksinkertaista mutta loistavaa. Tähtitieteellisiin tapahtumiin yhtyi vertauskuvallisia seremonioja, kulkueita ja lauluja. Auringon nousu juhannuspäivänä oli erittäin suosittu juhla-aije. Suuret ihmisjoukot kokoontuivat katsomaan auringon nousuhetkellä auringon säteitä, jotka alttaria vastapäätä olevan aukon kautta puhkesivat esiin ja valaisivat pyhää kiveä. Noina aikoina ei alttarilla uhrattu minkäänlaisia saastaisia uhreja, ja ainoa ulkonainen uhrinluontoinen seremonia, mikä suoritettiin, oli maidon vuodattaminen kivelle. Varhempien okkultisten menojen symboliikan mukaisesti pantiin hyvin suuri merkitys käärmeelle, jolle annettiin monipuolinen vertauskuvallinen merkitys, ja druidipapit saattoivat helposti hallita noita eläimiä; he antoivat elävän käärmeen liukua alttarille auringonnoususeremonian yhteydessä ja nuolla siitä maidon. Paljon totuutta mutta vielä enemmän väärinkäsitystä liittyy nykyään vallitsevaan käsitykseen entisajan n.s. „käärmeenpalveluksesta". Nykyajan uskonnontutkijain kykenemättömyys erottaa jumalanpalvelus vertauskuvien käytöstä on tämän asian yhteyteen kietonut vielä enemmän väärinkäsityksiä kuin tavallinen jokapäiväinen käärmeenpalveluksen tulkinta.

Näinä puhtaan jumalanpalveluksen alkuaikoina oli Stonehengen seremoniain druidipapilla tapana astua kulkueen etunenässä elävä käärme kiedottuna kaulansa ympärille. Sittemmin — useita tuhansia vuosia myöhemmin —, kun vihittyjen vaikutus oli hävinnyt, koettivat alennukseen vaipuneet druidipapit ylläpitää näitä seremonioja sikäli kuin voivat. Mutta hyvin ymmärrettävistä syistä kantoivat he kaulansa ympärillä *kuollutta* käärmettä — todella sattuva vertauskuva heidän uskontonsa silloisesta asemasta. Uskonnon harjoittaminen painui yhä alemmaksi, kunnes tuota muinoin pyhää alttaria ei enää kasteltu maidolla vaan ihmisuhrien verellä. Tämä on se druidijumalanpalvelus, josta meillä roomalaisten historioitsioiden kirjoitusten kautta on mitään tietoja jäljellä. Kuinka oli mahdollista, että näin hirvittävä muutos saattoi tapahtua. Aika, mikäli se koski muinaista Britanniaa, ei nähtävästi ollut kypsä kyetäkseen synnyttämään noille ensimmäisille vihityille katkeamattoman sarjan seuraajia. Meidän on otaksuttava, että yksi toisensa jälkeen noista ensimmäisistä vihityistä lakkasi vihdoin syntymästä väestön keskuuteen, jota he eivät kyenneet johtamaan todellisen henkisen kehityksen tielle. Egyptissä heidän perustamansa ammattikunta sai lujan jalansijan siinä rungossa, mihin se oli istutettu, Britanniassa ei. Siitä seurasi, että samalla kun Egypti pysyi verrattain myöhäiseen aikaan korkealle kehittyneenä maana, vajosi Britannia takaisin raakalaisuuteen. Sen katoavan sivistyksen viimeisiä jätteitä esiintyi vielä niin myöhäisenä aikana kuin muutamia tuhansia vuosia ennen roomalaisten maahan tuloa. Sen jälkeen vajosi se kehityksen alhaisimmalle asteelle aloittaakseen uuden kehitysjaksonsa nykyisenä historiallisena ajanjaksona.

Nämä pikapiirrot menneisyyteen ovat vaatineet minun puoleltani paljon huolellista kokeilemista. Tulevaisuudessa, sitten kun maailma oppii paremmin ymmärtämään ihmisen sisäisiä kykyjä, tullaan niitä täydentämään. Mutta minä toivon, että nämä epätäydelliset viittaukset ovat omiansa osoittamaan, kuinka erinomai-

sen tärkeätä on, että tutkiessamme meidän aikamme sivistyksen alkuaikoja, otamme lukuun tämän sivistyksen Atlantiksen aikaisen syntyperän, jos jollain järkevällä tavalla tahdomme selittää muinaista maailmaamme.

„OLENKO MINÄ VELJENI VARTIJA?"

Eräs oppilas mietiskeli kerran kysymystä: „Olenko minä veljeni vartija?" Silloin hän äkkiä tunsi olevansa toisessa maailmassa. Huoneen seinät hävisivät, ääretön avaruus levisi joka puolelle, ja hän näki itsensä soluna maailmankaikkeudessa. Kaikkialla, niin kauas kuin silmä kantoi, oli samanlaisia soluja. Jokainen näistä oli ihmisolento, joista jokainen oli vain solu suuressa maailmankaikkeudessa.

Kun hän lähemmin tarkasteli näitä soluja, huomasi hän niiden kaikkien olevan vuorovaikutuksessa erään kummallisen, alati liikkeessä olevan nesteen kanssa, joka vuoti toisesta solusta toiseen. Oli niinkuin jokin mahtava voima olisi pakoittanut sitä liikkumaan niiden väliä.

„Tämä", ajatteli hän, „on samanlaista kuin veri ruumiissani. Lieneekö se siinäkin suhteessa samanlaista, että se rakentaa ja antaa uutta elonvoimaa tälle suurelle kaikkeudelle? Ihmettelen myöskin, voiko se pilaantua ja senkautta aiheuttaa sairautta ja kuolemaa terveyden ja elämän sijaan."

Näin mietiskellessään hän huomasi, ettei neste, joka alituiseen tunkeutui solujen läpi, aina ollut samanlaista. Toisinaan täytti se hänet valolla, taivaallisella ilolla ja kirkkaudella. Toisin ajoin taas oli se täynnä mustia, myrkyllisiä, kuolemaa tuottavia ominaisuuksia, jotka tekivät elämän sietämättömäksi ja joiden tähden hän vain suurilla ponnistuksilla voi pysyä paikoillaan.

Lähemmin tutkiessaan ja tarkastellessaan tätä, huomasi hän monta ihmeellistä seikkaa. Hän huomasi, että solukkeet saivat nesteessä aikaan tuon muutoksen. Hän huomasi, että se joskus jostakin solusta lähtiessään oli puhdistettua ja että sillä kauan senjälkeen oli ihmeteltävän auttava voima. Se kosketteli solua, joka oli epätoivon vallassa ja heti sai tämä rohkeutta ja uutta eloa. Se tunkeutui toiseen, joka ei koskaan ennen ollut nauttinut nesteen terveyttä tuottavista vaikutuksista, vaan joka ainoastaan oli saanut kokea sen pimeitä puolia, ja tässäkin se teki ihmeitä. Se loi ilmoille välkähdyksiä korkeista ihanteista, se herätti tietoisuuden, ettei pimeys ollut luonnollista ja tarpeellista, vaan että oli mahdollista päästä siitä pois ja tulla valkeuden maille. Se herätti aavistuksen, tai herättikö se vain eloon kadonneen tiedon, korkeammasta alkuperästä ja vielä korkeammasta tulevaisuudesta, jonka voi ja täytyy saavuttaa kaikista näennäisistä ristiriidoista huolimatta.

Jatkaessaan tutkimuksiaan oppilas näki monta samanlaista tapausta, mutta näki myöskin sen vastakohtia. Sensijaan, että neste olisi tullut solusta puhdistettuna, näki hän sen myrkytettynä, ja kauhulla havaitsi hän sen jatkuvan, onnettomuutta tuottavan kulun. Se meni epätoivoisiin, heikkoihin ja arkoihin soluihin. Nämä lankesivat huonoihin ja rikoksellisiin tekoihin, joista koitui heille katkeria kärsimyksiä. Mutta hän näki ja ymmärsi, että alkuperäinen syy näihin rikoksiin oli niissä soluissa, jotka olivat virran myrkyttäneet, eikä ainoastaan niissä, jotka olivat olleet liian heikkoja vastustaakseen niiden vaikutusta.

Jatkuvassa tarkastelussaan ja mietiskelyssään huomasi hän, että tämä kaksinainen vaikutus jatkui pysähtymättä, ja ajatteli itsekseen: „Mikä aiheuttaa tämän eroituksen? Mistä johtuu, että toiset meistä puhdistavat ja toiset myrkyttävät tämän virran, jossa me kaikki elämme, liikumme, ja jossa meillä on olemuksemme?"

Ääni, joka soi kuin ihanin musiikki, vastasi: „Sentähden, että jokaisella olemuksessani olevalla solulla, jokaisella ihmisolemuksella on oma tajuntansa, oma sielunsa, jonka avulla se oman kehityksensä rajoissa voi tehdä, mitä se tahtoo, ilman, että kukaan sitä voi estää. Siinä voi ilmetä vihan tai koston, ilkeyden, julmuuden ja epätoivon, ahneuden, kateuden tai itserakkauden, voitonhimon, hekuman ja rahanhimon sekä muitten samankaltaisten himojen tunteita. Nämä kaikki myrkyttävät eteenpäin kiitävän virran, ne voittavat heikot ja johtavat heidät harhateille. He ovat nimittäin tietämättömiä tuon virran olemassaolosta, eivätkä sentähden ymmärrä olla varuillaan sitä vastaan.

On taas toisia, jotka eivät salli pahojen ajatusten tai tunteiden voittaa jalansijaa tajunnassaan, ja sitä mukaa kuin he siinä onnistuvat, juoksee virta puhdistettuna heidän kauttaan. Jokainen, joka kestävästi ja lakkaamatta ahkeroitsee tässä, tekee suurenmoisen työn lähimmäisilleen. Mikään muu työ ei tälle vertoja vedä, sillä jokainen ajatus ja tunne vaikuttaa virran hyvään tai huonoon suuntaan, sillä tuon virran kaltaisia olemme kaikki, jotka siinä elämme. Tee tämä virta tyyten puhtaaksi, niin kaikki paha katoaa itsestään. Katso, että kaikki, mitä annat sille, aina on puhtainta lajia, silloin ei mikään muu ole sinulle suuriarvoisempaa.

Palattuaan taas päivätajuntaansa ajatteli oppilas: „Jokainen ajatus ja tunne! Kuinka on mahdollista aina ajatella ja tuntea niin, että seuraukset tulevat puhdistetuiksi, kun virta lakkaamatta tuo mukanaan olemukseemme päinvastaisia vaikutuksia?" — Silloin näki oppilas näyn, kuvan muinaisen Mestarin opetuslapsesta, joka koetti kulkea myrskyisellä merellä. Kun hän tunsi raivoisat tuulenpuuskat ja näki korkeat aallot, peljästyi hän, rupesi vajoamaan ja huusi: „Herra, auta minua!" Heti ojensi Mestari kätensä, tarttui kiinni häneen sanoen: „Sinä heikkouskoinen, miksi epäilet?" Ja kun he tulivat venheeseen,asettui tuuli.

Silloin täytti rauha oppilaan sydämen ja hän sanoi: „Nyt minä tiedän miten ja minkätähden on mahdollista puhdistaa tuo virta. Sentähden, että jumaluus, Kristos asuu meissä itsessämme, jokaisessa ihmissydämessä, voimme jokainen ajatella ja tuntea oikein. Jos tunnemme jumaluuden, Kristuksen itsessämme ja rukoilemme Häntä, niin on meillä voimaa tyynnyttää kaikki myrskyt, niinkuin muinainen opetuslapsikin pelastettiin vajoamasta myrskyiseen mereen. Sitämukaa kuin me toinen toisemme jälkeen, — kaikki soluina suuressa maailmankaikkeudessa, — tulemme tuntemaan osallisuutemme tämän virran saastuttamisessa ja puhdistamisessa, tuon virran, joka kohottaa ja hävittää ihmiselämää, ja urhoollisesti, uskaliaasti ja päättäväisesti otamme puhdistustyön osallemme luottamalla itsessämme asuvaan Kristokseen, niin tulee saastutus vähitellen, mutta varmasti häviämään, ja aikaa myöten tulee virta suomaan terveyttä, elämää ja voimaa suuren kaikkeuden heikoimmallekin solulle, heikoimmallekin jäsenelle Ihmiskunnan Yleisen Veljeyden piirissä.

Sentähden: „Tehkää Te kaikki, jotka epäonnistutte ja kärsitte, tehkää niinkuin hän. Karkoittakaa sielunne sisimmästä kaikki vihollisenne, kunnianhimo, viha, suuttumus ja kaikki himon varjot, — myöskin silloin kun olette pettyneet."

JUMALA PUISSA
ELI
ÄÄRETÖN HENKI LUONNOSSA

Prentice Mulford

Onnellinen olet sinä, jos rakastat puita! Erittäinkin noita villinä kasvavia, jotka kasvavat siellä, minne suuri luova voima ne on asettanut ihmisen hoitoa tarvitsematta! Sillä kaikki, mitä me nimitämme „villiksi" tahi „luonnolliseksi", on lähempänä ääretöntä henkeä kuin se, minkä ihminen on tehnyt alamaisekseen, teennäiseksi ja hillityksi. Koska ne ovat lähempänä ääretöntä, on niissä äärettömän alkuperäistä voimaa, alkuperäistä henkeä! Siinä on syy, miksi sinä erämaan ja luonnon keskellä, metsässä ja vuorilla tunnet kuvaamatonta iloisuutta ja vapautta, jota muualta saat turhaan etsiä!

Sinä hengität sisääsi alkuainetta, joka lakkaamatta vuotaa ympärillesi puista, linnuista, eläimistä ja jokaisesta äärettömän hengen ilmennyksestä. Se on hyväätekevä vapautus! Se on enemmän kuin ilmaa! Sinuun vaikuttaa ääretön voima ja ääretön henki sellaisena kuin se ilmenee kaikessa tuossa luonnossa! Sitä voimaa et voi saada kaupungista, vielä vähemmän huolellisesti hoidetusta puutarhasta. Sillä siellä on kasveissa ja puissa liian paljon ihmisen vähempiarvoista henkeä, henkeä, joka luulee voivansa parantaa maailman kaikkeutta. Ihminen on nimittäin todellakin taipuvainen ajattelemaan, ettei Ääretön luonut ätä maailmaa valmiiksi, vaan on jättänyt sen parantamisen kokonaan hänelle!

Parannammeko me todellakin maailmaa hävittämällä sukupuuttoon aarniometsät samaten kuin niissä kerran eläneet linnut ja eläimet? Ovatko jokemme, joista monissa virtaa likaviemärien ja tehdaslaitosten lika, meidän alituisesti toistensa edelle tavoittelevat kaupunkimme ja kaupunginosamme, joiden tiili- ja muurilaastipylväät peittävät peninkulmien laajuisia aloja ja joiden asukkaat ovat sullotut mitä ahtaimpiin asunnoihin, — onko tuo kaikki todellakin jumalallisen ja luonnollisen järjestyksen „parantamista"?

Onnellinen olet sinä, jos sinä tunnet eloisaa, hellää ja vakavaa rakkautta noita villejä puita, eläimiä ja lintuja kohtaan ja tunnustat, että ne ovat vuotaneet ja luodut samasta sydämestä ja hengestä kuin sinä itsekin ja jos kykenet uskomaan, että ne sinulle niitä kohtaan osoittamastasi rakkaudesta voivat antaa takaisia jotakin kallisarvoista! Villip uu ei ole tunteeton rakkaudellesi. Se tuntee sen. Sellainen rakkaus ei ole mitään tarua tahi vain tunnetta! Se on todellista ainetta, oikeaa voimaa, joka siirtyy sinusta puihin. Sinä olet osa äärettömästä hengestä ja sen omaisuutta. Puu on tämän hengen toinen osa ja myöskin sen omaisuutta. Sillä on elämisosansa, ajattelemisensa ja älynsä. Sinulla on paljon suurempi osa, joka tulee yhä suuremmaksi ja suuremmaksi.

Rakkaus on ainetta, joka, vaikka silmille näkymätöntä, on kuitenkin yhtä todellista kuin ilma ja vesi. Rakkaus on toimivaa, elävää ja tunkevaa voimaa; ja paljon suuremmassa, meitä kaikkialla ympäröivässä maailmassa, josta meidän lihalliset aistimme eivät tiedä, virtailee se aaltoina ja virtoina kuten valtameri!

Puussa on aisti, jolla se tuntee rakkautesi ja vastaa siihen. Mutta se ei vastaa tahi osoita iloaan sinun tavallasi tahi sinulle ymmärrettävällä tavalla. Sen

osoittamistapa on äärettömän hengen mukaista, sen hengen, josta se on osa. Jumalan tiet ovat tutkimattomat ja mahdottomat löytää. Me emme voi mitata niiden syvyyttä. Me voimme niitä löytää ja kokea vain siinä määrin kuin ne tekevät meidät onnellisemmiksi. Meillä kaikilla on kerran kirkkauden aika ja mielen rauha, joka käy yli kaiken ymmärryksen. Mutta tätä rauhaa ei voi määrätä kemiallinen erittely tahi leikkaushuoneen leikkaukset.

Jos suuri henki on luonut kaikki esineet, niin eikö sitten jumalallista olemusta ja viisautta ole kaikissa esineissä? Jos me siis rakastamme puita, kallioita ja kaikkia esineitä sellaisina, kuin Ääretön on ne luonut, niin eivätkö ne sitten kukin antaisi rakkaudestamme meille jokaiselle erikoisia ajatuksiaan ja viisauttaan? Emmekö kohoa lähemmäksi Jumalaa rakastaessamme Jumalan ilmennyksiä kallioissa, puissa, linnuissa ja eläimissä?

Luulemmeko me löytävämme Jumalan ja Häntä joka päivä selvemmin käsittävämme, joka päivä enemmän kunnioittavamme mahtavaa ja mittaamatonta henkeä ja joka päivä yhä enemmän ja enemmän saavuttavamme hänen voimaansa pitämällä kiinni vain kuusikirjaimellisesta sanasta J-u-m-a-l-a?

Sinä ehkä hymyilet ajatellessasi puuta, jolla on järki ja joka ajattelee? Mutta puussa on monessa suhteessa samallainen järjestö kuin sinussakin. Sen verenä on sen neste, jolla on kiertokulkunsa, Sen ihona on sen kuori; keuhkoina lehdet. Se tarvitsee ravintoa ja ottaa sen maasta, ilmasta ja auringosta. Se mukautuu olosuhteisiin. Suojattomissa paikoissa kasvava tammi juurruttaa juurensa syvemmälle maahan vastustaakseen myrskyä. Toisiaan liki kasvavilla kuusilla on vain heikot juuret, sillä ne luottavat lukumääräänsä masentaakseen myrskyn voiman. Tuntevat kasvit vetäytyvät vavisten takaisin ihmiskäden lähestyessä. Monet villit kasvit eivät tahdo intiaanien tavoin kasvaa eivätkä menestyä sivistysoloissa.

Huolimatta kaikista näistä fyysillisistä yhtäläisyyksistä oman ruumiisi kanssa tahdot sinä kieltää puilta ja kasveilta järjen, jonka Ääretön on niille antanut. Ei, ei sanaakaan siitä! Puu on osa Kaikkeuden sielusta (äärettömästä hengestä) yhtä hyvin kuin sinäkin. Se on yksi kaikkea täyttävän hengen lukemattomista ajatuksista. Me näemme vain osan taha muodon tuosta ajatuksesta ilmenevän rungossa, juurissa, oksissa ja lehdissä, samaten kuin me itsestämme näemme vain fyysillisen ruumiimme. Me emme näe henkistä osaamme emmekä myöskään näe puitten henkistä osaa.

Puu on siis todella Jumalan ajatus. Tuo ajatus on meidän tutkimisemme arvoinen. Siinä on viisautta, josta meillä ei ole vielä aavistustakaan. Me tarvitsemme tätä viisautta. Me tahtomme sen tehdä osaksi itsestämme. Me tarvitsemme sitä, sillä todellinen viisaus ja totuus tuo meille voimaa. Me tarvitsemme voimaa, jotta se antaisi meille paremman, kelvollisemman ja terveemmän ruumiin. Meidän tarvitsee päästä sairaudesta täysin vapaiksi. Me tarvitsemme kevyempää sydäntä ja onnellisempaa mieltä. Me tahdomme joka päiväksi uutta elämää ja uutta elämäniloa. Me tahdomme, että meidän ruumiimme vuosien lisääntyessä tulee kevyemmäksi eikä kankeammaksi. Me tahdomme uskontoa, joka antaa meille varmuutta toivon ja teorian sijaan. Me tahdomme jumaluutta, jota yksinkertaisesti on mahdoton epäillä. Me tahdomme tuntea äärettömän hengen olentomme jokaisessa atoomissa ja alkaa sieltä, minne eilen lopetimme, löytääksemme vielä

jotakin uutta siitä, johon eilen olemme voineet sanoa sanat „vanha" ja „kuollut". Kun me tunkeudumme äärettömän hengen ilmapiiriin ja vedämme puoleemme yhä enemmän tuota henkeä ja teemme sen olemuksemme osaksi, silloin ei mikään voi meistä näyttää „mauttomalta, heikolta ja hyödyttömältä".

Me tahdomme voimia, jotka kuolevaiselta nykyään ovat kielletyt. Me tahdomme nousta kuolevaisen ruumiimme painon, kipujen ja kuoleman yläpuolelle.

Voivatko puut antaa meille kaikkea tätä? Ne voivat meitä melkoisesti auttaa, jos me kykenemme pääsemään niiden henkeen; jos me yhä elävämmin tunnustamme ja käsitämme sen äärettömän osan todellisuuden, jota ne ilmentävät; jos me voimme lakata pitämästä niitä sieluttomina olentoina!

Jos sinä katselet puita vain siinä mielessä, ovatko ne sopivia poltto, tai rakennuspuiksi, silloin sinä saat hyvin vähän elämää niistä. Silloin ne tuntevat sinua kohtaan, samaa kuin sinä tuntisit ihmistä kohtaan, joka pitäisi sinua esineenä ilman henkeä ja mieltä ja vain poltto- ja rakennuspuiksi saamisen arvoisena.

Kun pääsemme siihen, että todellisesti rakastamme Jumalaa tahi Jumalan ääretöntä henkeä, silloin rakastamme Jumalan jokaista ilmennystäkin. Puu on Jumalan ilmennys. Kun me pääsemme siihen, että ja'amme sille rakkauttamme, silloin sekin jakaa meille omansa, ja tämä rakkaus, tämä todellinen mielen voima tahi aines, joka puusta virtaa meihin, tulee imeytymään meidän elämäämme kasvaakseen ja antaakseen meille tietoaan ja voimaansa. Se sanoo meille, että äärettömän henki ja hänen edustamansa voima, voi käyttää ihmistä paljon paremmin ja hyödyllisemmin kuin poltto- ja rakennuspuuksi. Sen rakkaus sanoo meille, että metsät biljoonine haaroineen, oksineen ja lehtineen ovat heidän maahan tuomansa todellisen aineksen oikeita johtajia. Tämä elementti antaa ihmiselle elämää siinä määrin kuin hän kykenee sitä vastaanottamaan.

Mitä lähempänä me olemme äärettömän hengen tuntemista, sitä selvemmin me huomaamme, että tämä henki läpäisee kaiken ja mitä syvemmin me tunnemme puut, linnut ja eläimet sukulaisiksemme, sitä enemmän me voimme ottaa vastaan elähyttävää ainesta, joka virtaa kaikista näistä hengen ilmennyksistä. Ihminen, joka katselee puuta vain siinä mielessä, ovatko ne sopivia poltto- ja rakennuspuita, voi saada vain vähän tät ainesta, joka hienommalle mielelle on elämän eliksiiriä.

Henki, joka näkee puissa, linnuissa, eläimissä, kaloissa ja hyönteisissä vain älyttömiä olioita, jotka näyttävät olevan luodut yksinomaan sitä varten, jotta niitä voisi hävittää huvikseen ja saattaa alaisekseen, karkoittaa näistä kaikista olioista hengen tahi aineen, jonka tulisi ottaa vastaan ja imeä itseensä ja sillä tavalla tuoda uutta elämää ja uutta voimaa ruumiiseen ja henkeen.

Rakkautta saamme vain siinä määrin kuin sitä meissä on. Me voimme sitä vetää puoleemme kaikkein korkeimmasta voimasta. Me teemme niin ihaillessamme jokaista äärettömän ilmennystä, olkoon se puu, pensas, hyönteinen, lintu tahi joku muu luonnon muoto. Me emme voi hävittää emmekä katkaista sitä, mitä todella rakastamme. Mitä sydämellisemmin rakastamme kaikkea luonnossa, sitä suurempi on meihin niistä virtaava rakkaus. Se on meille yhtä todellista elämää kuin puu on meille. Mitä enemmän me otamme itsellemme tätä elämää ja muutamme sen, sitä enemmän voimme me kehittää voimaa, jota meidän täytyy sanoa ihmeelliseksi.

Hävittäkää metsiä: ja te vähennätte joksikin ajaksi joukon tuota virtaavaa ainetta! Pankaa villin puun sijalle ulkomaan kasvi tahi kasvatettu muunnos: ja tuo aines on väärennetty; voima, jota se voi antaa, on heikompaa! Peittäkää koko maanpinta kaupunginosilla, kaupungeilla, kylillä ja viljellyillä pelloilla: ja me saamme tulla toimeen eloa-antavan voiman vastikkeella, voiman, jota metsät voivat lähettää vain luonnollisimmassa tilassaan! Olkaamme tylsiä tiedolle, että puu on äärettömän hengen osa: ja me olemme tylsiä ja kykenemättömiä ottamaan vastaan puussa ja sen sen kautta vaikuttavaa ääretöntä henkeä.

Puut erittävät itsestään lakkaamatta elon ainetta, joka on ihmiselle yhtä tarpeellista kuin ilma, jota hän hengittää. Ihmisen työ henkii, niin pian kuin se on lopussa tomua ja häviötä. Meidän suurissa kaupungeissamme vedämme me sisäämme pölyä joka henkäyksellä. Ei mikään tässä maailmankaikkeudessa ole paikallaanoloa tahi täydellistä lepoa. Meidän kivi-, tiili- ja saviruukkitalomme ovat aina liikkeessä. Hitaasti ja huomaamatta hieroutuu niistä hienoa tomua. Kangas, nahka, rauta ja kaikki muu aine, jota ihminen käyttää, tulee vähitellen pölyksi. Katso kuinka paljon pölyä on yhdessä ainoassa päivässä kokoontunut huoneeseesi, ikkunalaudalle, pöydälle tahi pukuusi, vieläpä vaikka ikkuna on kiinni! Toimessa on jättiläismäinen, aina liikkeessä oleva voima, joka paloittelee kaiken, mikä on sen piirissä. Jos auringon säde pääsee tunkeutumaan puodin ovenraosta sisään, niin näet lukemattomia siinä virtaavia pölyhiukkasia. Ajattele niiden suunnatonta paljoutta! Ne ovat vielä liian pieniä kelvatakseen atoomeiksi ja pysyvät näkymättöminä.

Kaikki tämä on ainetta, jota henki ja ruumis hengittää ja imee. Mutta puut ja kaikki luonnon oliot erittävät ainetta, joka on elämää täynnä.

Samaten ruumiimme erittävät ihon kautta ainetta, jota ne eivät voi kauemmin käyttää. Suuressa kaupungissa erittävät tuhannet ja taas tuhannet ruumiit käytettyä ainetta, joka on liian hienoa voidakseen kelvata vielä edes pölyksi. Sitä erittyy sairaista ruumiista. Sitä me hengitämme. Me hengitämme lakkaamatta molemminpuolin.

Tiheästi asuttuja kaupunkeja täyttävä näkymätön ainepilvi ei ole eloasisältävä. Siinä on jonkunlaista elämää niinkuin kaikessa, mutta se ei ole ihmisen menestykselle edullista.

Jos me saavutamme ikuisen elämän, terveyden ja onnellisuuden, niin ajatuksemme puista, linnuista, eläimistä ja kaikista luonnon olioista muuttuu täydellisesti. Me tunnustamme, että todella rakastaessamme äärettömän Hengen kaikkia ilmennyksiä: puita, kasveja, lintuja ja eläimiä ja antaessamme niiden olla aivan rauhassa, ne rakastavaisesti luovuttavat meille osansa Äärettömyydestä. Ne virtaavat meihin uutena elämänä, paljon voimakkaampana ja onnellisempana elonlähteenä kuin nykyinen elämämme.

„Mutta kuinka sitten eläisimme", kysynee joku, jollemme sahaisi puita poltto- ja rakennuspuiksi ja tappaisi lintuja ja eläimiä ravinnoksemme?"

Luuletko sinä, ettei ole mitään muuta elämää tahi muunlaista elintapaa kuin se, jota nyt elämme? Luuletko, että siinä ylevässä ja kirkastetussa hengen tilassa, jota nimitämme „taivaaksi", olisi eläinten teurastamista, puitten kaatoa ja hävitystä jonkunlaisen kaikkein korkeimman viisauden aineellisena ilmennyksenä? Luuletko, että me voimme kasvaa tuohon korkeampaan ja onnel-

lisempaan mielentilaan tuntematta lakeja, joiden avulla ainoastaan se saavutetaan? Yhtä hyvin voit toivoa voivasi purjehtia maan ympäri tuntematta merimiehen tehtäviä tahi merenkulkutaitoa. Me emme voi kulkea taivaaseen samalla tavalla kuin tynnyri vierii mäkeä alas.

Me emme heti voi lakata puitten käyttämisestä tahi lintujen ja eläinten tappamisesta, emmekä myöskään luopua eläimellisestä ravinnosta. Ruumiimme täytyy saada sitä niin kauan kuin se vaatii sellaista ravintoa ja pitää sitä maukkaana. Niin pian kuin ruumiimme on muuttunut hengen ja hienompien ainesten vaikutuksesta, hylkää vatsamme ja makuaistimme liharavinnon. Ruumiimme ei siedä enää teuraseläimen hajua. Jos henki kerran tuomitsee nämä seikat, niin tekee se sen lopullisesti ja ainaiseksi. Ihmisen erehdys entisinä aikoina on usein ollut siinä, että hän on koettanut omalla yksilöllisellä tahdollaan tehdä itsensä henkisemmäksi ja muuttaa itseään korkeammille ja hienommille olemassaolon tasoille. Tässä tarkoituksessa hän on määrännyt itselleen ja muille paastoamisia, lihankidutuksia sekä kieltäytymään huvituksista, joita hänen luontonsa halusi. Hän ei ole koskaan tällaisilla menettelytavoilla suojellut itseään sairaudelta, häviöltä ja ruumiillisesta kuolemasta. Hän ei ole koskaan tällaisella menettelytavalla nuortunut tahi uudistanut ruumistaan. Hän on mahdollisesti turmellut ruumiinsa aivan kuin joku syömäri tahi juomari. Askeetti ei ole uskonut itseään Korkeimman huostaan korotettavaksi olemassaolon asteikossa korkeammalle, vaan on luottanut itseensä ja vaivannäköönsä. Se on suurimpia syntejä, sillä se eroittaa ihmisen ajoittain Korkeimmasta ja siitä elämästä, jota Korkein vuodattaa, jos Häneen luottaa. Jostakin synnistä (irstaisuudesta, turmiollisesta tottumuksesta) pääsemiseen ei ole mitään muuta pelastusta kuin täydellinen antautuminen kaikkein korkeimmalle voimalle, jotta se ottaisi pois meistä tuon siihen tottumukseen ominaisen kalvavan ja himokkaan halun. Muussa tapauksessa ihminen voi ulospäin näyttää parantuneelta: hän ei ole koskaan parantunut sisältä. Tukahduttaminen ei ole parantumista.

Jokaisen aikakauden ja tunnustuksen tekopyhä on aina ollut ihminen, joka on ajatellut voivansa tehdä itse itsestään enkelin. Sellainen otaksuma saattaa ihmisen pysähtymään tielle. Kaikkein korkein sanoo lakkaamatta: „Tule minun luokseni! Tahdo minua! löydä minut kaikissa luoduissa olioissa ja minä annan sinulle aina uusia ajatuksia, uusia asioita, uusia aatteita ja uutta ainesta, joka muuttaa sinun taipumuksesi ja tarpeesi sekä ottaa sinusta vähitellen pois kaiken alhaisen, eläimellisyytesi, tyytymättömät ja hillittömät himosi ja poistaa intohimosi hyrskyn sekä tuottaa sinulle iloa, jota sinä et nyt kykene saamaan.

Me tulemme aikaa myöten huomaamaan, että kypsyessämme korkeampaan, hienompaan ja siedettävämpää elämään (meidän kaikkien täytyy päästä siihen) meillä on erittäin pätevä syy myöntää puille, kasveille, linnuille, eläimille ja kaikille muille Äärettömän ilmennyksille niiden oma elämänsä ja aivan täysi vapaus. Meidät pakoitetaan niitä rakastamaan. Ja sitä, jota me todella rakastamme, emme me voi käyttää väärin, tappaa tahi sortaa.

Me panemme linnun häkkiin omaksi emmekä linnun huviksi. Se ei ole jalointa rakkautta lintua kohtaan.

Korkein rakkaus kaikkiin olioihin on meille kaikille elämän tosi lähde. Mitä useammille luonnon valtakunnan olioille me voimme jakaa rakkauttamme, sitä

enemmän me saamme vastalahjaksi niiden luonnollista rakkautta ja elämää. Samassa määrin kuin me rakastamme lintuja, eläimiä, hyönteisiä eli toisin sanoen Äärettömän kaikkia olioita ja edistämme, puhdistamme sekä laajennamme tätä tietoisuusvoimaa: saamme me rakkautta, uutta elämää, voimaa, yltäkylläisyyttä, iloisuutta ja innostusta näistä olioista sekä myöskin putoilevista lumihiutaleista, myrskyävästä sateesta, pilvistä, merestä ja vuorista. Tämä ei ole vain tunnetta, vaan suuri keino ruumiin uudistamiseksi ja voimistuttamiseksi, sillä se tuo henkeen kestävää voimaa ja se, mikä vahvistaa henkeä, vahvistaa samalla ruumistakin.

Me emme itse voi luoda itsessämme sellaista raskastamiskykyä emmekä ottaa vastaan voimaa kaikista olioista. Se kuuluu meihin, mutta meidän täytyy pyytää sitä korkeammalta voimalta.

Kysytään luonnollisesti: „Mutta miksi korkein Voima ei istuttanut meihin tätä korkeampaa rakkautta aivan alussa? Miksi tämä Voima on sallinut ihmisen niin kauan ajtkaa tappamista ja luonnon turmelemista? Minkätähden on myrskyjä, maanjäristyksiä ja sotia? Miksi on suotu niin monien voimien pysyä luonnossa ja ihmisessä sekä saada aikaan sanomatonta onnettomuutta ja kurjuutta?"

Me emme rupea vastaamaan äärettömän viisauden puolesta. Meille on kylliksi tieto, että on olemassa tie, joka johtaa pois kaikesta siitä, jota nimitämme pahaksi. Meille on kylliksi tieto, että tulee eika, jolloin me uusina olentoina, muuttunein mielin, olemme täydellisesti unohtaneet koskaan sellaista pahaa olleenkaan. Luonnon voimissa, olkoot ne tulta, myrskyä tahi jotakin muuta, me huomaamme vain sen, mikä on hyvää ja tuo meille onnea. Me emme aina tule olemaan ainetta, jota tuli ja myrsky voivat vahingoittaa. Tulinen pätsi ei koskenut kolmeen juutalaislapseen, kun he kävivät sen lävitse, ja myrsky ei tuottanut mitään hankaluutta Jeesus Natsarealaiselle, kun hän kulki merellä. Se, minkä historia on näyttänyt olevan mahdollista muutamille, on mahdollista kaikille.

Yhteys luonnon kanssa on jotakin, mikä on paljon enemmän kuin pelkkää tunnetta. (Luonnon kanssa yhtenä oloa ei voi enää tuntea). Se on täydellinen liitto äärettömän olemassaolon kanssa. Aines, jota me sellaisessa liitossa saamme ja joka vaikuttaa henkeen ja ruumiiseen, on yhtä „todellista" kuin jokin, jonka me näemme ja tunnemme.

Kykyä yhtyä Jumalaan Hänen ilmestyessään pilvissä, puissa, vuorilla, meressä, linnuissa tahi eläimissä, ei ole kaikilla ihmisillä yhtä suuressa määrässä. Jotkut tuntevat itsensä onnettomiksi ollessaan yksin metsissä, tasangoilla ja vuorilla. Sellaiset ihmiset ovat kirjaimellisesti joutuneet ulkopuolelle elonainettaan tahi hengistä virtaansa. He voivat elää tyytyväisinä vain kaupungin melussa tahi kodikkaassa lavertelussa. He voivat löytää elämän vain keinotekoisessa ympäristössä. Heidän sielunsa ovat loiskasvien tavoin keinotekoisuuden peittämät. Tämä estää heitä näkemästä Jumalan ilmennyksiä luonnon yksinäisyydessä. Siten eroitettuina tuntevat he itsensä yksinäisiksi metsissä. Luonto on heidän mielestään villi, julma ja synkkä.

Se, joka ajoittain voi vetäytyä luonnon yksinäisyyteen ja voi nauttia siitä yksinäisyydestä, se, joka ei ensinkään tunne mitään turvattomuutta, vaan iloisuutta, palaa taas uusin voimin ihmisten luo. Sillä hän on itse asiassa „seurustellut Jumalan" eli hyvän äärettömän hengen kanssa. Raamatun historian tietäjät, pro-

feetat ja ihmeiden tekijät saivat täten voimansa. Jeesus Natsarealainen vetäytyi vuorille, saadakseen voimaa Äärettömältä. Itämaalaiset ja intialaiset, jotka ovat ilmaisseet meille yleviä voimiaan, oleskelivat mielellään luonnon yksinäisyydessä. He voivat iloisina elää siinä. He voivat tuntikausia miettiä kallioilla, purojen varsilla tahi meren rannalla melkein tietämättä ympäristöstään, koska heidän henkensä leijaili kaukana pois heidän ruumistaan ja aivan kuin unessa ottivat vastaan Äärettömän uusia aatteita.

Harvoin tapaat henkilöä, joka hallitsijana, sotilaana, löytäjänä, keksijänä, runoilijana tahi kirjailijana on painanut jälkensä ihmiskuntaan, ellei hänellä myöskin olisi ollut kanssakäymistä Jualan kanssa siellä, missä Hän lähinnä on löydettävissä. Siellä syntyy innostusta. Runoilija ei voi laulaa yhtä hyvin kaupungista suorine kulmineen, maanalaisine johtokanavineen ja korkealla olevine katuineen kuin monihaaraisesta „Juran tavoin pilvien peittämästä" vuoresta.

Me emme voi itse kehittää itsessämme kykyä iloitaksemme luonnon olioiden joukossa. Emme voi myöskään vielä yksin ottaa niiltä voimaa. Vielä olemattoman voiman vastaanottaminen on haaveellista ja mieletöntä. Mutta jos me väsymättömästi rukoilemme Äärettömältä uutta henkeä, henkeä, joka voi löytää ja tuntea Jumalan metsässä, merellä, myrskyssä ja rajuilmassa, joka ei ainoastaan tunne turvallisuutta, vaan saa myöskin voimaa ja vahvistusta silloin, kun luonto on kiusallinen. Tämä henki näine kykyineen valtaa vähitellen vanhan paikan ja tämän uuden hengen avulla „tulevat kaikki oliot uusiksi" — (niinkuin raamatussa sanotaan: Katso, kaikki olen uusiksi tehnyt!).

Saks. suom. *A. P.*

MUSTALAISAPOSTOLI

Näin romaanilaisnaisen silmät, tummat ja syvät, kuin pohjaton kuilu, tuskasta polttavat, kuin ijäinen tuli. En koskaan, koskaan niitä voi unhoittaa. —

Ympäri kaupunkia, pylväissä ja kauppojen ikkunoissa oli ilmoituksia mustalaisiltamasta. En sitä ihmetellyt, sillä jo koko viikon aikana oli mieleeni useasti noussut „kalojen" asia ja jonkun aikaa unohduksissa ollut rakkauteni heidän kurjaa heimoaan kohtaan oli ilman ulkonaista syytä taas leimahtanut ilmituleen. Olin odottanut, että he jollain tavalla uudelleen lähemmin tulisivat tielleni. — Mustalaismiehen ja -naisen piti ilmoituksen mukaan esiintyä. Heidän piti laulaa mustalaislauluja, lausua mustalaisrunoja, pitää esitelmän Suomen mustalaisista. —

Iltaman ensi numero jo valtasi kuulijat. Tuskin pysyi ainoakaan silmä kuivana. Nainen, nuori, kaunis, loistavaan mustalaispukuu puettuna, lauloi heimonsa murheita. Ei hän laulanutkaan yksin. Koko kurjan, „keskiyönkansan" yhteishenki oli hänen ympärillään. „Tuhat tuskaa mä syömeeni suljen", kuului sydäntäsärkevänä valituksena kuin jokaisen mustalaisen sielusta lähteneenä.

Sitten hän kertoi Suomen mustalaisen elämästä. Tiedämmehän kaikki, minkälaista se ulkopiirteissään on. Vuoden kolmet markkinat saavat heiltä värityksensä. Kymmenissä kuormissa saapuvat he kaupunkiin. Siellä vaihdetaan hevosia, tapellaan, juodaan, räyhätään. Vaimot käyvät talojen keittiöissä rahaa ja vanhoja vaatteita pyytämässä. Tottuneina siihen, että heidät joka paikasta vihaisesti aje-

taan pois, huomaavat he heti, jos kellään on myötätuntoa heitä kohtaan ja silloin on heistä pääsemättömissä. He raukat eivät ymmärrä, että heille osoitettu rakkaus velvoittaa. Markkinoilta markkinoille käy heidän tiensä. Maantie on heidän kotinsa. Harva talo antaa heille yösijaa. Heidän mukanaanhan melkein aina häviää talosta jotain.

Tällainen on meidän pääasiallinen kuvamme mustalaiselämästä, mutta hän, tuo nainen, joka elämänsä oli pyhittänyt kansansa kohottamiseksi ja jo kolme vuotta väsymättä oli matkustellut ympäri maata onnettomien heimolaistensa puolesta puhumassa, hän puhui siitä toiselta kannalta. Hän kertoi heidän kärsimyksistään ja kurjuudestaan, siitä epätoivosta, jota alituinen kierteleminen, samalla kun se viehättää, synnyttää mustalaisen sieluun. Hän kertoi, kuinka koko heimo iloitsee, jos jonkun onnistuu hankkia itselleen koti. Sinne kaikkien pitäisi päästä katsomaan. Hän kuvasi romaanin luonnetta ja vakuutti, että kaikista vioistaan, kevytmielisyydestään, näpistelemisenhalusta y.m.s. huolimatta, ei hän koskaan tee mitään todella alhaista. — Sitten kertoi hän siitä lähetystyöstä, jota jo kymmenen vuoden aikana on tehty Suomen 3,000 mustalaisen keskuudessa, kouluista ja työkodeista, joita jo on saatu aikaan. Valittaen puhui hän siitä, kuinka vähän rakkautta meillä osoitetaan oman maan pakanoita kohtaan verrattuna siihen työhön, mitä ulkolähetyksen edestä tehdään.

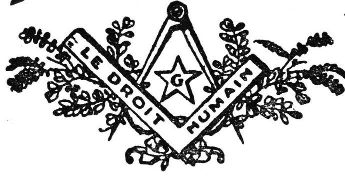
Keitä ovat mustalaiset? Mistä on tullut tuo merkillinen kiertolaiskansa? Tiede ei vielä ole heidän sukujuurtansa löytänyt. Viime aikoina on kuitenkin vertaileva kielitiede päässyt niin pitkälle, että se on voinut saada selville mustalaiskielen olevan läheistä sukua sanskritinkielelle ja arvellaan, että kansa siis on alkanut vaelluksensa Intiasta. Aivan toinen tutkimussuunta, uskonnollinen, on taipuvainen pitämään mustalaisia Afrikasta tulleina. Vanha taru kertoo, että he alkujaan olivat egyptiläisiä, joiden piti tehdä seitsemän vuotta kestävä katumusmatka ja arvellaan että tämä taru on yhtäpitävä raamatussa kerrotun egyptiläisten tuomionjulistuksen kanssa. „Ja minä hajoitan egyptiläiset pakanain sekaan ja ajan heidät maakuntiin." Hes. 30. 23. Eiköhän tämä selitys ole lähimpänä salatieteellistä. Tähän viittaisi se, että Tarot-kortit, joita mustalaisetkin ovat käyttäneet, alkujaan lienevät olleet Hermes Trismegistuksen kaivertamat kultaisille levyille. Silloin olisi mustalaisten alkuperä ollut hyvin vanha ja korkea. —

Palaan mustalaisnaiseen, tuohon ehkä mahtavan, vanhan kansan jaloon jälkeläiseen. Koko hänen olemuksensa uhkui rakkautta, niin suurta ja syvää, että se, joka hänet näki, ei voi olla rakastamatta koko hänen kansaansa. En voinut olla itsekseni ihmettelemättä, mikä korkea sielu tuossa ruumiissa mahtoikaan toimia. Hän lumosi minut kokonaan. En enää nähnyt häntä, vaan hänen sijallaan loistavan egyptiläisnaisen kirkkaan, kultaisten säteitten lävistämän, heleän orvokinvärisen kehän ympäröimänä. Näky oli epäilemättä mielikuvituksen luoma, vaan en erehtynyt silmistä, jotka löysivät omani. Niillä lupasin, etten koskaan häntä unohda.

HELSINGISSÄ 1922, KESKUSKIRJAPAINO OY.

YHTEIS-

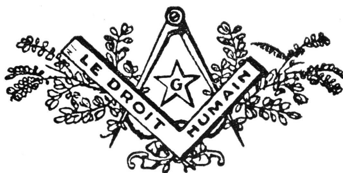
VAPAAMUURARI

N:o 10 SYYSKUU 1922

YHTEIS-

VAPAAMUURARI

TOIMITUS:

KYLLIKKI IGNATIUS (Päätoimittaja) *R. CANDOLIN* (Toim.-sihteeri)

JUSSI SNELLMAN *LAINA BRUMMERT*

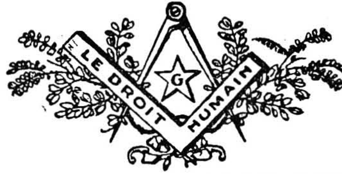
EDWIN LARSSON

SISÄLLYSLUETTELO

SYYSKUU 1922 N:o 10

VIISAUSTIETEELLINEN KUSTANNUSLIIKE
HELSINKI · PUHELIN 99 24

YHTEIS-
VAPAAMUURARI

SYYSKUU 1922 - N:o 10

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" – *Oskar Leschhorn*

HYMNI SIELULLE

Kosmoksen kohdusta, Kaaoksen yöstä
maailmahan sinä sait,
liidellen loittonit eetteri-vyöstä
ihmehen hiljaa ja vait.

Kahleihin aineen ja vankilaan ruumiin
itsesi kammitsoit. —
Tuskien tuleen ja huolihin kuumiin
kuinka sa alistua voit?

Miksikä orjaksi nöyrryit sa, sano,
jätit niin korkean maan?
Rajaton kaipuu ja ikuinen jano
sai sinut maailmahan!

Vaikk' ovat kahleesi ihmisten mailla
sentnerinraskahat nuo,
noita sa syleilet autuaan lailla,
koska ne jumalia luo!

Koska tuon rautaisen taakkasi alta
nostat taas kruunatun pään,
ylenet taaskin sa maailmalta
lailla suur-siivekkään! —

Kiitos, ett' astuit sa nöyrtyen alas
Kosmoksen pilttien luo,
kiitos, ett' ihmistä henkesi halas,
ett' tulit, ett' tulet luo!

RAFAEL RONIMUS

ELÄMÄN PÄIVÄ

On korkeella elämän päivä,
sen hehku on polttava niin.
Pois jäivät haihtuvat haaveet,
en usko nyt unelmiin.

Mä turhuuden turuilta ennen
vain hetken riemuja hain
Elon maljasta katkerasta
jo kylläksi juoda sain.

On katumusvaippani valmis,
nyt pyhiinretkeni teen.
Oi, isoan, janoan yksin
nyt lähteille elämän veen.

Sinä, Korkein, huutoni kuulet,
et heitä heikkoa mua.
Minä kurjuuden, erheiden kautta
oon etsinyt yksin Sua.

J. Sn—

AJATTELEMISTA MUURAREILLE

Olemmeko muurariudesta saaneet niitä tuloksia, joita olemme odottaneet? Ovatko muurariuden periaatteet ja opetukset syöpyneet jokapäiseen elämäämme? Olemmeko muurareita vain nimeksi? Olemmeko voittaneet muurariasteita vain saadaksemme oikeuden kantaa muurarimerkkejä? Jätämmekö muurarilooshista poistuessamme myöskin muurariuden taaksemme?

Eräs etevä veli kirjoitti kerran seuraavasti: „Veljeni, muurarius on sitä, joksi sen teet. Kaikki opetukset ja periaatteet joka asteessa alimmasta korkeimpaan eivät hyödytä sinua vähääkään, ellet niitä toteuta. Siemenet ovat istutetut sydämeesi. Sinusta riippuu itävätkö ja kasvavatko ne. Kukaan ei voi sinua pakoittaa pitämään niistä huolta tai auttaa sinua niiden hoitamisessa." — Monien vuosien aikana olen ollut tilaisuudessa toteamaan tämän väitteen pitävän paikkansa. Voittaaksemme tuloksia muurariudesta, täytyy meidän välttämättä syventyä sen perustaan. Näemme siellä raskaitten kivien lepäävän totuuden pohjalla. Kun seuraamme korkeinta totuutta, emme voi erehtyä. Se on eksymätön oppaamme kaikissa toimissamme, niinhyvin henkisissä kuin aineellisissa. Jos henkinen elämämme perustuu totuuteen, heijastuu aineellinen elämämme siinä yhä enemmän joka päivä. Emme halua kätkeä sydämiimme kuolleitten luita, vaan haluamme empimättä ja pelotta katsella maailmaa „suorakulmaisesti" kasvoihin.

Uskollisesti vaariinotetut muurariopetukset antavat meille määrätyn leiman. Kultainen viivotin tulee meille eläväksi elämänsuunnaksi suhteessamme lähimmäisiimme ja toisten palveleminen tulee elämämme ohjesäännöksi. Itsekkyys on poistettu mielestämme, kätemme ja sydämemme ovat aina valmiit apua antamaan. Emme odota aineellista palkintoa, mutta vain sitä henkistä tyydytystä, joka johtuu velvollisuuden täyttämsestä. Velvollisuudet, joiden täyttäminen on johtunut pelosta, eivät tuota sitä tyydytyksen tunnetta ja iloista mieltä, joka puhkeaa muurariperiaatteiden ja opetusten rakkauden ja ystävällisyyden kylvöstä sydämissämme. Todellinen muurari ei pyydä itselleen aineellisia tai henkisiä lahjoja, vaan kykyä ja voimaa ilmentämään sitä, mitä hän haluaa. Hän ei välitä rikkauksista, ei henkisistä eikä aineellisista, toisten työn tuloksista, vaan tavoittelee ainoastaan oman älynsä ja omien kättensä työn hedelmiä. Hänen luonteensa, hänen asemansa yhteiskunnassa, valtiossa ja kansansa keskessä heijastaa muurariopetuksia ja periaatteita sovitettuina jokapäiväiseen elämään.

Ihmisellä, joka haluaa muurariksi ainoastaan saadakseen oikeuden kantaa muurarimerkkejä, ei ole paikkaa elävänä kivenä muuraritemppelissä. Ihminen, joka pyrkii muurariksi tavoittaakseen siitä mahdollisesti johtuvaa vaikutusvaltaa tai aineellista hyötyä, on arvoton. Hän voi näennäisesti edistyä jonkun matkaa, mutta tulee aika, jolloin hän huomaa voittonsa muuttuvan „tuhkaksi käsissään". Syysuhteen vääjäämätön laki vie häneltä palkkion. Itsekkäisyydellä ei ole sijaa muurariudessa. Itsesuojelusvaisto on suuri luonnonlaki, mutta itsesuojelus ja itsekkäisyys eivät ole samaa. Ihminen, joka pyrkii muurariksi itsekkäisyys sydämessä, toimii vain omaksi tappiokseen.

Ihminen taas, joka jättää looshihuoneeseen muurariopetukset ja periaatteet ja lähtee ulos maailmaan häikäilemättömänä toisia ja heidän menestystään kohtaan, huomaa pian olevansa karkoitettu toverien seurasta ja merkitty epärehellisyyden

ja itsepetoksen eläväksi esikuvaksi. On inhimillistä erehtyä. Kukaan ihminen ei ole täydellinen, ei muurari eikä kukaan muu, mutta hän voi oppia erehdystensä kautta ja tuntea ymmärtämystä toisten erehdyksiä kohtaan. Sellainen on Luojan suhde luotuihin, sillä Hän tietää, että kun ihminen on ponnistellut parhaimpansa mukaan, täydestä sydämestään ja sielustaan, niin hän on voittanut sen palkinnon, joka tulee uskollisten ja toisien ihmisten osaksi. Veljet, sovittakaamme elämäämme sitä, mitä opetamme julistamatta voittojamme markkinapaikoilla, mutta hiljaisuudessa toteuttamalla muurariutta. *Masonic Review*

SISÄINEN MERKITYS

Voimme olla täydellistyneitä rituaalin toimittajia, mutta kuitenkin hyvin huonoja muurareita. Ei ole vähäksi arvosteltava muistikykyä eikä eriasteisten palvelusmuotojen älyllistä ilmaisua, mutta on niitä, jotka kompastumatta voivat kerrata rituaalin alusta loppuun asti, mutta joille kuitenkin koko järjestelmän tarkoitus on suljettu kirja. Jokaisessa muurariuden merkissä ja vertauskuvassa piilee sisäinen merkitys, ja niiden selvittämiseksi on yksilön tehtävä ahkeraa ja älykästä työtä. Salomonin temppelin mahtava muoto, joka valmiina muistutti suurta kiveä, oli itse asiassa rakennettu monesta tuhannesta eri kivestä. Niistä oli kukin yksityinen ihmeellisellä tavalla hakattu ja taidokkaasti yhteenliitetty. Mestari Arkkitehti oli piirustuspöydälleen merkinnyt kunkin kiven mallin, ja uskolliset ammattilaiset olivat huolellisesti valmistaneet heille uskotut tehtävät. Kutakin työmiestä rohkaistiin työssään sillä lupauksella, että hän Temppelin valmistuttua saisi palkkansa. Hän tiesi, että kullakin kivellä oli määrätty paikkansa temppelissä, mutta missä paikka oli, sitä hän ei saanut tietää.

Sama koskee spekulatiivisia muurareita. Korkein Arkkitehti on piirtänyt mallin piirustuspöydälleen, ja palkka odottaa uskollista työntekijää. Kussakin vertauskuvassa ja merkissä piilee yksilöllinen opetus, ja vaikka emme tiedä *miksi* ja *minkätähden,* tulee yksilön mukautua ja oppia kukin läksy sellaisena kuin se esitetään, jotta hän saisi palkkansa työn valmistuttua. Muurariuden salattu tarkoitus on opettaa kullekin yksilölle juuri sitä, mitä hän tarvitsee ja mitä hänen täytyy tietää voittaakseen uskollisen ammattilaisen palkan. Ei riitä ulkonaisten lauseitten oppiminen. Meidän täytyy kyetä tekemään *täydellistä* työtä ja sitä jatkuvasti harjoittamaan. *Masonic Review*

MYSTILLISET JA HERMETISET KOULUT KRISTILLISELLÄ AIKAKAUDELLA

(John Yarker'in Ascane Schlools-nimisen teoksen VI:sta luvusta.)

Aikana, jota viime luku käsitteli, oli filosofialla alkanut olla tärkeä sija vanhan mysteriotiedon näyttämöllä, ja vanha, henkinen usko Isikseen, Osirikseen ja Horukseen henkevöityi yhä enemmän Ptolemaiosten aikana innokkaitten Aleksand-

riassa asuvien kreikkalaisten kautta. Siellä perustettiin uusi, viides pappisjärjestö, nimellä „Profetat", ja Isiksen, Serapiksen sekä Anubiksen mysteriot tulivat tärkeimmiksi salakouluiksi.

Ptolemaios Philadelphus kutsui kokoon juutalaisten neuvoston, 70 jäsentä, kääntämään pyhät kirjoitukset kreikankielelle, joka käännös nyt tunnetaan Septuagintan nimellä. Hän oli myöskin kosketuksissa Asokan kanssa saadakseen tietoa Buddhan opista ja sen kehityksestä. Oli aikomus perustaa laaja eklektinen koulukunta, joka yhdistäisi kaikki sen ajan uskonnot, ja tämän koulukunnan salaiset ja ylevät mysteriot liittyivät Serapiksen mysterioihin. Missä määrin tämä onnistui, nähdään Hadrianuksen (keisarina v. 118 j. Kr.) kirjeestä konsuli Servianukselle. Se on säilynyt Vopiscuksen kautta ja näemme siinä seuraavat egyptiläisiä koskevat sanat: „Serapikset palvelijat ovat kristityitä ja Serapikselle pyhitetyt nimittävät itseään „Kristuksen piispoiksi"... Toisessa käännöksessä sanotaan: „Ne, jotka sanovat itseään Kristuksen piispoiksi", ovat lupautuneet Serapiksen palvelukseen. Ei ole ainoatakaan johtajaa juutalaisessa synagogassa, ei samarialaista, eikä kristillistä pappia, joka ei olisi astroloogi, ennustaja ja parantaja. Kun itse patriarkka saapuu Egyptiin, tahtovat toiset, että hän kunnioittaisi Serapista, toiset Kristusta... Heillä on kaikilla vain yksi Jumala, Häntä kristityt palvelevat, Häntä juutalaiset, Häntä kaikki egyptiläiset sekä kaikkien muiden kansakuntien jäsenet."

Vuosien 300 e. Kr. sekä 300 j. Kr. välillä oli Aleksandria se kiehuva lähde, josta mystillinen oppi, mysterioiden tiedot, kabbalantutkimus, theurgia, gnostilaisuus, alkemia, astrologia samoin kuin kristillisyyskin levisi ympäri maailman, sillä on sanottu „Egyptistä olen kutsunut poikani". Filosofit sanoivat itseään Philaleteiksi tai „totuuden rakastajiksi", ja kaikki ne lukuisat yhdistykset, joista tässä luvussa tullaan puhumaan, ovat hyvin mielenkiintoisia, mutta meidän on pakko niistä mainita mahdollisimman lyhyesti. Monet elävät vieläkin perinnäistietoineen.

II SALAINEN JÄRJESTELMÄ.

Tämä järjestelmä oli vallalla kristillisessä kirkossa meidän ajanlaskumme ensimmäisestä vuosisadasta neljänteen. Ymmärtääksemme ainetta paremmin, tulee meidän miettiä sitä, mitä jo on sanottu filosofian ja mysterioitten, varsinkin Serapiksen mysterioitten ja esoterisen kristinuskon yhteensulamisesta. Ei voida epäillä näiden välistä suurta yhdenkaltaisuutta, eikä sitä, että salaiseen kristinuskoon oli otettu Serapiksen riituksen ydinkohdat. Tertullianus, Origenes, Cyrillus, Theodoros, Gregorius, Chrysostomus sekä monet muut viittaavat näihin salaisiin asioihin aivan samoilla sanoilla, joita filosofit käyttävät mysterioista puhuessaan. Basilelus sanoo, että he pitivät oppinsa salassa, mutta saarnasivat julkisesti ja että heidän opetuksensa siis oli sekä ulkonaista että salaista, samoin kuin filosofit sanoivat mysterioiden olevan. Kardinali J. H. Newman sanoo, että nuo salaisuudet toivat platonilaisuuden egyptiläiseen kirkkoon, ja hän huomauttaa, että Ammonios Saccos ja Origenes olivat tuon järjestelmän Katekeettoja ja että kun edellämainittu perusti oman eklektisen koulunsa, niin hän vaati oppilailtaan vaitiolon va-

lan. Historioitsijat ovat epätietoisia siitä, kielsikö Ammonios Saccos kristinuskon perustaessansa oman koulun, mutta joka tapauksessa antoi tämä mies enemmän, kuin mitä hän muilta sai.

Järjestelmän asteet olivat eräiden kirjoittajien mukaan seuraavat: „Katekumenit eli opiskelijat, pistoi eli uskolliset, photozomenoi, valaistut eli kastetut; menuemenoi eli vihityt sekä teleioumenoi eli täydelliset. Mutta piispa Warburton luettelee nämä asteet seuraavasti kerraten Casaubonia „Annals of Baronius" nim. kirjan 16:ssa harjoituksessa: Catharsis eli puhdistus, myestis eli vihkimys, teleosis eli loppu. Pankaa mieleenne sukulaisuus sanojen „telete" ja „kuolema" välillä. Casaubon sanoo: „uskon vertauskuvat ovat erilaisia ja palvelevat tunnuksina tai kokeina, joiden kautta uskolliset tuntevat toisensa". Minucius Felix sanoo: „että kristityt tunsivat toisensa merkkien ja tunnusten kautta, joita pidettiin valmiin ystävyyden tunnussanoina". Rufinus vertaa näitä tunnussanoja niihin, joita kenraali antaa armeijalleen. Klemens sanoo: „Olkoon kaiverrus sormuksessanne joko *kyyhkynen,* pyhän hengen vertauskuva, *palmunoksa,* rauha, *ankkuri,* toivo tai *kulkeva laiva,* kirkko eli kala." Eräs ranskalainen vapaamuurarikirjailija viime vuosisadalla väittää, että joillakin Athos-vuoren munkeilla oli kappale „Salaisia asetuksia" vielä vuonna 1751 ja että ne olivat v:lta 327 j. Kr. Itse kirkko oli jaettu kolmeen osaan: „Katekumeenit" olivat laivassa, „pienempiin mysterioihin vihityt" eteisessä, „uskolliset" siivissä sekä „täydelliset" kuorissa.

Kun katekumeeni oli suorittanut koe-aikansa, joka tavallisesti kesti 2 vuotta, tuli hänestä nähtävästi „pistos" eli kokelas ja hänen tuli paastota 21 päivää, kuten tapana oli mysterioissakin. Häneltä otettiin kengät jaloista sekä vaatteet, alusvaatteita lukuunottamatta ja hänet kuljetettiin sytytetty kynttilä kädessä kirkon sivuhuoneeseen. Ennen kastamista kielsi hän kolmasti perkeleen ja hänen työnsä käsi kohotettuna, länteen tai pimeyden asumukseen päin kääntyneenä. Sitten käänsi hän kasvonsa itään, valon asumukseen ja tunnusti kolmasti uskonsa niihin oppeihin, joita hänelle oli opetettu ja aikomuksensa tulla Kristuksen sotilaaksi. Eksorsisti (manaaja) puhalsi kolmasti hänen päälleen nimeen Isän, Pojan ja Pyhän Hengen käskien kaikkien epäpuhtaitten henkien jättämään hänet. Lausuttiin rukous, jotta veden elementti siunattaisiin ja „puhuja" hengitti hänen päälleen kuvatakseen Pyhää Henkeä. Tämän jälkeen hän öljyllä voideltiin „uskon taistelijaksi". Hänen otsalleen tehtiin risti ja hänelle tarjottiin suolaa jumalallisen viisauden vertauskuvana. Hänen korvaansa kosketettiin sanalla Ephtatha, „aukene", ja hänen silmänsä voideltiin savella. Hän upotettiin kolmasti veteen kunkin Kolminaisuuden personan nimessä. Sitten hän sai uuden nimen ja puettiin puhtaaseen, valkoiseen pukuun ja saatettiin „uskollisten" joukkoon. Heiltä hän sai rauhansuudelman. Mutta seitsemän päivän ajan täytyi hänen käydä hunnutettuna. Tämän jälkeen hän sai toimittaa palvelusta siivissä „photozomenoina" ja hänelle annettiin opetusta Herran rukouksen täydellisessä mystillisessä tarkoituksessa, jota rukousta hänen käskettiin kerrata kolmesti joka ilta kuten opetettiin esoterisissa opeissa. Tämän kautta tuli hänestä luultavasti „menumenoi", s.o. se, joka elää valossa.

Eukaristinen suurmessu vietettiin tavallisesti pääsiäisenä tai pimeyden ja ylösnousemisen juhlana. Vastaavassa juutalaisessa toimituksessa täydellisesti vihityt lausuivat mentaalisesti pyhän nimen papin mukana, mutta joukot tunsivat ainoastaan sijaisnimen Adonai, jonka läsnäolijat lauloivat. Kirkossa kantoivat diakonit

vettä papeille kätten pesemiseksi, ja rauhan suudelma kiersi ympäri papista alkain miesten ja naisten keskenään sitä antaessa. Pappi lausui kiitokset siitä rakkaudesta, jota Kristuksen kuolema, ylösnousemus ja taivaaseenastuminen osoittivat. Ennen kuoriinastumista julisti pappi: „Pyhät asiat pyhille, te katekumeenit, poistukaa." Leipää ja viiniä tarjottin. Plinius sanoi, että Agapae'oissa „Rakkaudenjuhlissa" kaikki tekivät pyhän valan ollakseen uskollisia, ollakseen paljastamatta salaisuuksia, ollakseen pahaa tekemättä, ollakseen varastamatta, ryöstämättä, rikkomatta luottamusta ja ollakseen siveettömyyttä harjoittamatta. Ehtoolliseen osanottaja oli nyt teleioumenoi eli täydellinen. (Tähän kertomukseen sisältyy useita kohtia, joista jo olemme maininneet mysterioista puhuessamme.)

Mitään selitystä ei ole annettu tuon pitkän paaston tarkoituksesta, ja koska tämä kertomus vain on eksoterisen seremonian mystillinen muoto, niin epäilemme sisältyykö siihen kaikki, mitä oli määrätty tehtäväksi eri asteissa kristityksi tulemiseksi. Uudessa Testamentissa mainitaan yhä uudestaan, että Jeesuksella oli mystillisiä oppeja, ja yhtä ja toista saamme kirkko-isiltä poimituksi. Klemens Aleksandrialainen, joka kirjoitti sata vuotta apostolisen ajan jälkeen, sanoo: „Onnistumme luomaan vain kuvan, jos tahdomme esittää perustyypin ihmisestä, jota Thyrsus on koskettanut..., mutta emme tahdokaan selittää salaisia asioita kyllin selvästi. Kaukana siitä, tahdomme vain johdattaa ne muistiin." Edelleen hän jatkaa. „Eikö profeetta tarkoittanut juuri tätä käskiessään tehdä happamatonta leipää vertauskuvallisesti esittämään, että pyhän mystillisen sanan kunnioituksesta synnyttämätöntä ja hänen voimiaan kohtaan, tulee pysyä salassa." Origenes, jota Socrates Ecclesiastical History-nimisessä kirjassaan sanoo „Kirkon mystillisen traditsioonin esittäjäksi" ja joka v.v. 185—252 j. Kr. opetti sielujen entisestä olemassaolosta sekä ihmisen kehityksestä hänen noustessaan jumalalliseen lähteeseensä. Hän sanoo: „Se, että täytyy olla salaisia oppeja, joita ei joukoille voida ilmaista, ja jotka ilmoitetaan vasta kun ulkonaiset ovat opetetut, ei ole ominaista yksin kristinuskolle, vaan sitä menettelytapaa käytetään myöskin filosofisissa järjestelmissä, joissa toiset opit ovat julkisia toiset salaisia. Pythagoraan „kuulijoista" olivat toiset tyytyväisiä hänen, ipse dixit'iinsä, jota vastoin toisille opetettiin salassa niitä oppeja, joita ei pidetty sopivina julistaa ulkopuolisille ja valmistumattomien korvien kuulla. Sitäpaitsi ei ole ollut alentavaa mysterioille, joita on vietetty sekä kautta Kreikanmaan että muukalaisissa maissa, että niitä on pidetty salassa. Siksi oli turhaa koettaa halventaa kristinuskonkin salaista oppia, joskaan ei täydellisesti tajuta sen luonnetta." Ja toisessa paikassa: „Hän tahtoo väittää meidän opettavan samoin kuin sanotaan mysterioitten esittäjien opettavan ikuisen rangaistuksen oppia." Sekä: „Se joka on puhdas... tulkoon hän rohkeasti vihityksi Jesuksen mysterioihin, jotka kokonaisuudessaan opetetaan vain puhtaille ja pyhille... Hän, joka Jesuksen määräysten mukaan toimii vihkijänä sanokoon heille, jotka sydämestään ovat puhdistettuja: „hän, jonka sielu ei ole pitkään aikaan ollut tietoinen pahasta ja erittäinkin senjälkeen, kun hän on antautunut Sanan puhdistettavaksi, sallittakoon hänen kuulla opeista, joita puhuttiin salassa hänen todellisille opetuslapsilleen." Sekä: „Älyllisesti kehittyneille me opetamme evankeliumia historiallisella tavalla saarnaten Jesuksesta Kristuksesta ristiinnaulittuna, mutta kypsyneille, joissa palaa jumalallisen viisauden tuli, julistamme Logoksesta." Synesius, Ptolemaioksen piispa, sanoo, että totuus on pidettävä salassa ja että

joukot tarvitsevat oppia, joka soveltuu heidän kehittymättömälle järjelleen. Niin hyvin mysteriot kuin salainen kristinusko edustivat selvästi sitä kantaa, että ei tulisi antaa enempää, kuin mitä äly kykeni sulattamaan.

Kiistanalainen kohta on, missä määrin arkkitehtuurin symbolismi oli käytännössä tässä koulussa. Toiset kirjoittajat väittävät, että kaikki lahkot käyttivät rakennusvertauskuvakieltä ja että kristinusko oli hyvin voimakas tekijä roomalaisten taidekolleegioissa. Oliver väittää, että roomalaisissa katakombeissa risti oli sommiteltu kulmamitasta, vesivaa'asta ja luotinauhasta sillä tavoin, että jos sitä kosketettiin, niin se hajosi palasiksi, ja ilmitullut veljeskunta näytti olleen arkitehtuurin tutkija. Näissä maanalaisissa holveissa on löydetty Salomonin temppeliä kuvaavia esityksiä. Se, etteivät tämän ajan viisaat olleet tietämättömiä muurarivertauskuvista, on aivan varma ja Pyhä Paavali sanoo itseään Mestari-Rakentajaksi, jonka tehtävänä on uuden kirkon kohottaminen. Koko joukko samanlaisia sanamuotoja sekä vihkimysviittauksia esiintyy, jotka saattavat meidät otaksumaan, että muurariluonne esiintyi salaisessa kirkkojärjestelmässä. Apokryfinen „Hermeksen näky"-niminen kirja vertaa „uskollisia" täydellisiin kiviin, joilla on oikea mitta ja kulma ja vähemmän pyhiä epätäydellisiin kiviin sekä karkeisiin lohkareisiin. Niin sanotussa Apostolisessa asetuskokoelmassa verrataan kirkkoa laivaan, kuten egyptiläisten Kuolleitten kirjassa. Ylim. pappi on kapteeni, diakoonit merimiehiä ja seurakunta matkustajia. Kirkon laiva viittaa myöskin mysterioitten arkkiin.

Klemensin *Stromata*-nimisessä kirjassa tapaamme jonkun verran tietoja Salaisesta kirkosta, jossa mainitaan, että „Taivaan kunnian asteet vastaavat alapuolella olevan kirkon arvoja." Dionysios Areopagita selittää tämän vielä selvemmin samoin perustuen taivaallisiin ja kirkollisiin hierarkioihin. Kussakin on 3×3 = 9 luokkaa. Ensimmäiseen luokkaan kuuluvat Serafim, Kerubim ja Valtaistuimet, toiseen Vallat, Hyveet ja Voimat, kolmanteen Hallitukset, Arkkienkelit ja Enkelit. Maallisena vastaavaisuutena on Jeesus kirkkoon samassa suhteessa kuin Jumala taivaallisiin hierarkioihin. Ensimmäinen kolminaisuus on kristityn kaste, ehtoollinen ja pyhittäminen, esittäen puhdistamista, valaistusta ja täydellistymistä. Toinen on diakonien, pappien ja piispojen järjestöt. Kolmas munkit, jäsenet ja katekumeenit. Näemme tässä ulkonaisen, sisäisen ja jumalallisen kirkon. Harodimin Ruusu-Risti esityksissä, joiden sanotaan olleen kaldealaista muurarialkuperää, puhutaan näistä asioista. Kristillisissä mysterioissa samoin kuin platonilaisissakin puhutaan, hyliksestä, haudasta ja kuolemasta kun tarkoitetaan maallisiin ja aistinasioihin haudattuja ihmisiä. Olemme puhuneet paljon tästä asiasta, siitä syystä, että kristilliset kirkot eivät voi olla muiden kuin muurarien rakentamia, joilla salaisuudet olivat tiedossa. — —

MUINAISAJAN SUURI SALAINEN JÄRJESTÖ SEKÄ SEN RIITUKSET JA JUHLAMENOT

EDGAR LUCIEN LARKIN

Lowe-observatorion johtaja Kaliforniassa

„Terve sinulle, Valon Poika. Terveyttä, rauhaa ja veljellistä kunniaa sinulle. Kuuletko ääneni?"

Hierofantti, joka parhaillaan astui mahtavan temppelinsä Kaikkein Pyhimpään rituaalitoimitustaan tekemään, kuuli äkkiä nämä sanat aivojensa kuulokeskuksissa. Tämä juhlallinen olento oli „hienoon liinaiseen puettu", jalokivien koristama kruunu päässä ja rinnalla sätelivät mitä loistavimmat hohtokivet. Suuri temppeli sijaitsi siihena ikaan itäisessä Necropanissa, nykyisessä Itä-Saharassa, siinä osassa, jota nyt sanotaan Libyan erämaaksi, muutamien peninkulmien päässä nykyisestä Egyptin rajasta sekä Gizen pyramidistä. Tuo rakennus sekä sitä ympäröivät pienemmät temppelit ja haudat, kaupungin muut rakennukset, tornit ja muurit ovat nyt hajonneita raunioita syvällä tuon suuren erämaan pinnan alapuolella.

„Oi, korkein Mestari! Kuulen sanasi. Rauha ja suuri kunnia olkoon kanssasi." Näin kuului se silmänräpäyksellinen ajatusvastaus, jonka hierofantti lähetti Necropanin temppelistä.

Tämän järjestön kaikkien salaisten mysterioitten sekä kaikkien esoteristen looshien, oraakkelien ja riituksien keskus tällä itäisellä pallonpuoliskolla oli silloin mahtava, jalokivillä ja kullalla koristetun temppelin Kaikkein Pyhin, temppelin, joka oli rakennettu ja omistettu Alen, Eliun'in, El Yon'in, El'in tai Eloah'in, Genesiksen „Kaikkein Korkeimman Jumalan" (14. 18) hartaaseen palvelukseen. Tämä loistava temppeli, muinaisten vuosisatojen aikana kaikista kuuluisin ja eniten ihailtu, sijaitsi Eridun pyhässä kaupungissa, jossa nyt on Etelä-Babylonia, lähellä nykyisen Arabian koillista rajaa. Esihistoriallinen, sumerilainen nimi oli Eri-dugga, „Pyhä Kaupunki", ja se sijaitsi silloin Persianlahden pohjukassa. Mutta nyt sen kovasti rappeutuneet rauniot ovat 130 peninkulman päässä sisämaassa ja koko tämän välimatkan on täyttänyt muta, hiekka ja maa, jota Eufrat- ja Tigrisjoet ovat kuljettaneet mukanaan.

Tuon kuunioitetun ja vanhan, pyhän temppelin jäännösten paikka on nykyinen Shahrain. „Molempien suiden Isä". Mahdollisten jokitulvien varalle olivat temppelit rakennetut korkeimmille kukkuloille maan keskitason yläpuolelle. Persianlahti onkin kaikonnut etelää kohti vähintäin 420 peninkulmaa historiallisen ajanjakson aikana, siis 100 jalkaa vuodessa. Monet tunnettua nimeä kantavat ihmiset, kaupungit, temppelit, riitukset ja uskonnot raamatulliselta ja esiraamatulliselta ajalta Aasiassa ovat nyt syvällä tämän suuren erämaan alla. Hämärässä taustassa liikkuvat nyt aavekuvina Semin, Hamin ja Jafetin kansat, kushien, minealaisten, sabalaisten, etiopialaisten ja kaldealaisten haamut. Kush ja Etiopia hallitsivat kerran Lounais-Aasiaa ja Pohjois-Afrikaa. Suuret rauniot ovat haudattuina kaikkialle Itä- ja Etelä-Arabiassa. Niiden korkeimmat huiput ovat nyt tuulien paljastamat ja odottavat vain kuokkaa ja lapiota luodakseen hämmästyttäviä paljastuksia kaikkien ajatussuuntiemme ja uskontojemme alkusyihin.

Raamatullisten muinaistutkijoiden, kansantieteilijöiden ja kielentutkijoiden täytyy nyt kääntää kaikki huomionsa Arabiaan, Genesiksen todelliseen kotiin. Esi-sumerialaiset, esi-hittiläiset, esi-akkadialaiset kirjoitukset, pyhäköt, haudat, hautapatsaat, alkuperäisten kushien ja etiopialaisten jäännökset täytyy kaivaa esille. Ja silloin tulee puhumaan todella „korkeampi raamatunkritiikki". Tähän asti tehdyt mahdottomat selitysten joukot ovat vain alustavia alkukokeita. Suurempi kuin Akkad, Nippon, Babel, Erech, Shipurla, Lagish, Niniveh, Tel el Amarna ja Sippar oli Kush. Samaten hamiittiläiset. Arabia on seemiläisten jumalien, kielen ja pyhäinmenojen salattu lähde. Hammurabin lait tulivat Arabian niemimaalta. Sabalainen kuningatar, Salomonin vieras, tuli Hadramautin alueilta.

Kunpa tämä 240 peninkulman laaja kuori voitaisiin kääntää ja laskea valoon ja tutkimuksille alttiiksi sen aarteet.

Eridun Mestari kuuli silmänräpäyksessä arvokkaan veljensä ja apulaisensa El Yonin temppelin hierofantin vastauksen Necropanista Afrikasta. Se kuului sointuna hänen aivojensa soluissa ja säikeissä. Mentoidien, ajatusmuotojen tai ajatusruumiiden vaihtamista oli kehitetty hyvin korkeaan asteeseen jo monta tuhatta vuotta sitten Atlantiksella. Tämä kertomus liikkuu Lounais-Aasiassa ja Pohjois-Afrikassa niin kaukaisena esi-historian aikana, etteivät hierofantit olleet kadottaneet telepaattisia kykyjään. Siksi ei Eridun Mestarille tuottanut vähintäkään vaikeutta olla yhteydessä käskyläistensä kanssa Aasian, Afrikan ja Europan temppeleissä.

Taas hän puhui ajatuksillaan sanoen: „Valon Poika. Kolmantena päivänä, korkeimmalla 12:lla tunnilla astu sisään Kaikkein Pyhimpään temppelissäsi, sulje esirippu ja aseta mielesi vastaanottamisen tilaan."

„Sinun tahtosi on minun tahtoni", oli silmänräpäyksellinen vastaus.

Heti senjälkeen Mestari-Äly lähetti seuraavat sanat: „Tomun Poika, tervehdys ja veljellinen kunnia sinulle! Kuuletko ääneni?"

Nämä sanat kaikuivat erään kunnon veljen aivopuoliskossa, veljen, jonka temppeli-arvonimi oli Tomun Poika. Hän pukeutui parhaillaan astuakseen temppelinsä sisimpään. Tämä temppeli on nyt syvällä Ur'in raunioitten alla Kaldeassa.

„Oi, korkein Mestari. Kuulen sanasi. Kunniaa ja rauhaa sinulle." Sitten lisäsi Mestari: „Tomun Poika, arvokas Urin veli, kolmantena päivänä, korkeimmalla 12:lla tunnilla, tulee sinun pukeutua ja mennä Kaikkein Pyhimpään. Aseta siellä mielesi vastaanottamisen tilaan."

„Tahtosi tapahtukoon", oli se ajatussanoma, joka lähetettiin vastaukseksi Mestarin mieleen.

„Valaistun Tien Tytär, tervehdys ja kunnia sinulle! Kuuletko puheeni?"

Papitar toimitti parhaillaan rituaalivirkaansa suuressa temppelissä, joka nyt on särjettyjen ja maanjäristysten murtamien, kerran niin mahtavan Meroen kaupungin raunioitten alla Etiopiassa, nykyisessä Nubiassa, ja hämmästyi kuullessaan kutsuvan Mestarin sanat.

„Kaikista jaloin ja korkein Mestari. Huoneestasi, Eliunin temppelin Kaikkein Pyhimmästä Eridussa soivat sanasi korviini. Kunnia ja loisto sinulle", sanoi Valaistun Tien papitar.

Tähän vastasi Mestari: „Sinä valaistu, kolmantena päivänä auringon ollessa korkeimmillaan pukeudu hienoon liinaiseen, purppuralla koristettuun vaippaan,

astu El Yonin temppelin sisäisen pihan sisimpään Meroessa ja asetu vastaanottavaan tilaan."

„Korkeat käskysi täytetään", oli vastaus.

„Viisauden Tytär". Ei vastausta. „Viisauden Tytär". Ei vastausta. „Viisauden Tytär". — „Kuulen sinua", tuli vastaus Mestarn aivoihin.

Vastaus tuli majesteetilliseltä Viisauden Tyttäreltä esoterisestä huoneesta Eliunin, El Yonin, Alen, Elin tai Eloahin temppelistä, joka nyt on haudattuna muinoin niin merkitsevän Efesuksen kaupungin alle.

„Kuulen sinua, arvokkain Mestari. Suvaitse puhua minulle."

„Jaloin Viisauden Tytär. Keskipäivän auringon aikana kolmantena päivänä korista itsesi hienoon liinaiseen pukuun, purppurareunuksilla koristettuun, ja astu ennen laulajias kolmanteen huoneeseen. Asetu vastaanottavaiseen tilaan ja odota."

„Korkeinta käskyäsi tahdon noudattaa", oli tuon aikoja ennen Paavalin päiviä eläneen papittaren vastaus.

„Vanhurskauden Poika", oli seuraava mentoidi, joka lähti Mestarin aivoista. „Vanhurskauden Poika, kuuletko minua?"

„Korkein Mestari, kuuntelen. Rakkauteni sinulle." Tämä vastaus tuli Vanhurskauden korkealta Pojalta Eridun Mestarin vastaanottavaan mieleen. Se tuli vanhasta pyhäköstä Salemista Morian vuorella. „Oi, korkein Mestari. Suvaitse puhua enemmän palvelijallesi."

„Kolmantena päivänä, korkeimmalla 12:lla tunnilla, astu Pyhään paikkaan, polvistu alttarin ja cherubimin eteen ja asetu täydellisen vastaanottavaisuuden tilaan."

„Pyhä tahtosi täyttyköön", oli vastaus sieltä, missä nyt on Jerusalem.

„Ylevyyden Tytär, Ylevyyden Tytä, kuuletko puhutut sanani? Tämä mentoidi lähetettiin Eridun temppelin Kaikkein Pyhimmästä profetissalle vanhaan, pieneen pyhäkköön Egyptissä. Se oli sen Labyrintin alku ja keskus, josta sitten tuli yksi maailman ihmeellisimmistä rakennuksista ja joka rakennettiin muutamia vuosisatoja myöhemmin Egyptin Tähden uudelleen esiintymisen jälkeen. Herodotos, kreikkalainen, näki sen kaikessa loistossaan ja kertoo sen sisältäneen kolmetuhatta huonetta, joista osa oli maan pinnan alla, osa sen päällä. Se sijaitsi kuuluisan Moeris-järven rannalla. Nyt siitä on vain rauniot jäljellä. Tuhansien vuosien aikana tulivat pyrkijät Babylonista, Englannista, Walesista sekä Vähän Aasian Meroesta tähän ja muihin Egyptin temppeleihin salaisiin mysterioihin vihittäviksi.

„Äänesi on kuultu. Kaikki kunnia sinulle", kuului mentoidi, jonka Ylevyyden Tytär lähetti. Hän oli Isiksen papitar Egyptin mysterioissa ja riituksissa.

„Tytär, pukeudu auringon pukuun kolmantena päivänä keskipäivän aikaan. Astu sisäisimpään ja asettaudu vastaanottavaan tilaan."

Hän vastasi: ‚Pyhä käskysi täytetään."

„Tähtien Poika, kuuletko lähetetyt sanani?"

„Kaikkein jumaloima Mestari, kuuntelen. Rauha sinulle. Suvaitse puhua enemmän."

„Tähtien Poika, keskipäivän aikana, kolmantena päivänä varustaudu tieteen pukuun ja pukeudu oppimisen kruunuun, astu eläinradan huoneeseen. Istuudu veis-

tetyn katoksen alle, siihen kohtaan, jonka yläpuolella on tähtikuvioiden kiertokulun keskus ja asetu valmiiksi vastaanottamisen tilaan."

„Korkeinta käskyäsi minä, palvelijasi, tottelen."

Tämä vastaus tuli astronomilta loistavasta tieteen temppelistä Tentyrasta, Egyptistä. Tuo piirretty eläinrata oli harvinainen tähtipiirustus joka kuvasi niiden asentoja muinaisena aikana kaukaisessa menneisyydessä.

„Oraakeliviisauden Tytär. Oraakeliviisauden Tytär, kuuletko sanani?"

„Oi, korkein Mestari. Siunattu olkoon pyhä nimesi. Kuulen sinua. Rauha olkoon kanssasi ainiaan."

Tämä tytär oli Eleusiksen nykyiseen Kreikan pitkän papittarien ja ennustajien sarjan edelläkävijä.

„Oraakeliviisauden Tytär, sinä aikojen viisas näkijätär, valaistujen sarjan jatkaja, aseta hartioillesi ja päähäsi pyhät virkamerkkisi, vetäydy pyhäkköösi, astu Kaikkein Pyhimpään keskipäivän auringon aikana kolmantena päivänä sekä asetu herkkään vastaanottavaisuuden tilaan."

„Korkein määräyksesi täytetään, jaloin Mestari."

„Tyttäreni Ishtar, tyttäreni Ishtar, kuuletko puhutut sanani?"

„Siunattu Maailman Mestari, Ihmisten Hierarkka Eridun pyhässä temppelissä. Tyttäresi kuulee."

„Kolmantena päivänä keskipäivän auringossa, pukeudu vaatteisiisi ja pane timanttikruunu päähäsi. Astu E-Uomas temppelin Kaikista Pyhimpään, asetu syvään vastaanottamisen tilaan ja odota käskyjäni."

„Oi, kaikista korkein Mestari. Sinun tahtosi on omani."

„Ishtar oli suuressa portti- ja pylväskäytävässä Elävän Oraakkelin temppelissä kuuluisassa Erechin kaupungissa vanhassa Babyloniassa.

„Innoituksen Poika, Loistavan Tien Veli, kolmantena päivänä, kahdennellatoista tunnilla pukeudu pyhään virkapukuun, astu pyhäkköön, polvistu kerubimin eteen, vedä esirippu eteen ja asetu vastaanottavaan tilaan.

„Ihmisten Mestari, tottelen."

„Pyhän Sanan Tytär, kuuntele sanojani. Mestari puhuu."

„Pyhä Herra, korkein Mestari Eridussa, kuuntelen. Rauha sinulle."

Tämä tytär oli sillä hetkellä virassaan Kreetan labyrintissä.

„Keskipäivän auringon aikana kolmantena päivänä, pukeudu, astu pyhään paikkaan, sisimpään koko temppelissäsi ja asetu vastaanottavaisuuden tilaan."

„Kaikista jaloin Mestari, sinun tahtosi on minun tahtoni."

„Ilmoitetun Tien Tytär, kuuletko sanani?"

„Korkein Mestari, ajatukseni kuulevat elävät sanasi. Kunnia sinulle." Nämä sanat lausui kuuluisa nainen, maailman papittarien edelläkävijä, Etuurian sibylla. Kuuluisa kumealainen sibylla oli hänen historiallinen perijättärensä katkeamattomassa sarjaassa.

„Tytär, täytä pyhä virkasi oraakkelipaikalla auringon ollessa korkeimmillaan kolmantena päivänä. Asetu vastaanottavaan tilaan ja odota määräyksiäni."

„Ylevä käskysi täytetään", kuului sibyllan vastaus.

„Mystillisen Tien Poika, kuuletko sanani?"

„Elämää ja valoa tuovat sanasi olen kuullut. Oi, Eridun pyhän temppelin Mestari. Korkea kunnia otsallesi." Nämä sanat lausui pappi siinä järjestössä, josta myöhemmin kehittyi druidien melkein yli koko Euroopan levinnyt järjestö.

„Astu temppeliisi keskipäivän auringon aikana kolmantena päivänä ja keskitä mielesi vastaanottavaisuuden tilaan."

„Täytän tahtosi, jumaloitu Mestari." Vastaus tuli druidi temppelistä, jota ympäröivät suunnattomat monoliitit, samanlaiset kuin Stonehengessä Englannissa. Täten kaikissa El Yonille omistetuissa temppeleissä kuului käsky astua Kaikkein Pyhimpään kolmannen päivän auringon korkeimmalla ollessa kaikille papeille ja papittarille lausuttuna. Tällaisen käskyn lähettäminen Mesopotamiasta, Arabiasta ja Länsi-Aasiasta Afrikaan ja Europaan merkitsi maailman huomion herättämistä johonkin suuren tapahtuman vastaanottamiseen, sillä maailmankäskyt annettiin vain tällaisissa tapauksissa.

Tärkeä kolmas päivä.

Käsky kuului Eridusta: „Kaikille kuunteleville ja odottaville palvelijoille kaikissa El Yonille omistettujen temppelien Kaikkein Pyhimmässä tervehdys, hyvä tahto ja kiitos. Iloinen sanoma levitköön kaikille, sillä onnen merkki nostetaan kaikkien ihmiskunnan kansojen eteen. Siunattu johtotähtemme on ilmestynyt uudestaan. Sen nähtiin nousevan aurinkovuoden ensimmäisenä päivänä, ja sen huomasivat uskolliset taivaanlaen vartijamme Eridun torneissa. Terve sinulle, tulevalle toivon tähdelle. Kunnia sinulle, noustessasi uudenvuoden ensimmäisenä päivänä ja avatessasi uuden onnen ajan. Rauha ja hyvä tahto kaikille kansoille ja ihmisille. Kunnia tähden uudestaan ilmestymiselle. Kunnia El Yonille, Kaikkein Korkeimmalle. Kunnia, kiitos ja ylistys."

Tämän ilmoituksen saivat kaikki kuuntelijat ja valaistut odottajat, jotka olivat kokoontuneet kaikissa Eliunin temppeleissä. Ja se otettiin vastaan erinomaisilla ilon ja onnen tunteilla. Sillä he uskoivat tähden ennustavan pitkää rauhan ja onnen aikaa kaikille kansoille. Onnellisina lähettivät he iloisia mentoideja vastaukseksi Mestarille. „Kaikista Korkein, ole kiitetty." — Kunnia ja ylistys Kaikkein Korkeimmalle Jumalallemme." — Kiitetty olkoon Eliun ja kunnia sinulle, Korkein Mestarimme, Eridun pyhässä kaupungissa."

Näihin Mestari lähetti taas sopivia mentoideja vastaukseksi. Senjälkeen vietettiin kaikissa El Yonin temppeleissä viikkokausia kestäviä huolellisesti valmistettuja seremonioja, riituksia, rituaaleja, juhlallisuuksia, lauluja, kiitosvirsiä, ilotulituksia, ja vieraitten joukot saivat olla osallisina näissä juhlallisuuksissa. Sillä tämän tähden näyttäytyminen vuoden ensimmäisenä päivänä olikin suuri, mielenkiintoinen kosmillinen tapahtuma, joka käsitettiin kaikissa Babylonian, Arabian, Palestinan, Edomin maissa, Seirissä, Midianissa, Egyptissä, Etiopiassa sekä kaikilla Niilin, Jordanin, Eufratin ja Tigriksen alueilla. Se taivaanlaen tapahtuma, joka niin kiinnitti hierofanttien, tiedemiesten ja koko maailman mieltä näinä kaukaisina aikoina, oli loistavan, ensiluokkaisen Spica Virgines-tähden heliakaalinen nousu eläinradan Virgo kuviossa.

Heliakaalinen nousu merkitsee maasta katsottuna sitä, että aurinko ja tähti nousevat samalla hetkellä. Tietysti ei tähteä silloin voitu nähdä, sillä auringon valo peitti kaikki tähdet näkyvistä. Riippuen maan kiertämisestä auringon ympäri, näyttää aurinko aina liikkuvan oikealta vasemmalle yli taivaan täten peittäen tähden koko vuoden aikana. Otaksukaamme maan, auringon ja jonkun äärettömän

kaukana olevan tähden olevan samalla linjalla tai samalla meridianilla. Silloin aurinko ja tähti nousisivat ja laskisivat samalla kertaa. Jos tarkastaisimme niitä joka aamu, huomaisimme, että aurinko jatkuvasti liikkuisi eteenpäin kulkien kaukaisen tähden ohitse, joka aikanaan näyttäisi nousevan ennen aurinkoa. Muutamia viikkoja kuluu, ennenkuin tähteä voidaan katsella paljaalla silmällä ja muutamia päiviä ennen kun se voidaan nähdä teleskoopissa. Mutta nuo valppaat vartijat näkivät Spica-tähden eroittuvan auringon loistavasta valosta tuona onnellisna hetkenä, ensin Eridun tarkastavasta tornista kirkkaalla Etelä-Babylonian taivaalla. Tässä kertomuksessa kuvittelemme vuoden alkaneen seuraavassa hetkessä juuri talvipäiväntasauksen jälkeen tai sinä hetkenä, jolloin auringon keskus oli pisimmän matkan päässä etelässä taivaan ekvaattorilla.

Kaikki vanhan ajan kansat ekvaattorin pohjoispuolella tervehtivät ilolla auringon kulkemista pohjoiseen päin. Mutta tämän määrätyn uudenvuoden päivän erikoistapahtuma oli se, että Spica-tähti nähtiin talvipäiväntasauksen aikana. Tätä edellisellä kerralla sattui sama tapahtuma 25,878 vuotta ennen sitä hetkeä, jolloin Eridunin hierofantti näki sen tänä muistettavana uudenvuoden aamuna. Aurinko kulkee nyt tänä onnen vuonna 1913 maan ja Spica-tähden välitse lokakuun 15 päivänä tai 67 päivää ennen talvipäivän tasausta.

Päiväntasausten määrittely.

Päiväntasauskohdat ovat ne, joissa aurinko leikkaa taivaan ekvaattoria maaliskuun ja syyskuun 23 päivän tienoilla kunakin vuonna. Mutta nämä kohdat eivät ole muuttumattomia, kuten kahden tien risteykset, vaan liikkuvat vasemmalta oikeaan, idästä länteen, siis vastakkaiseen suuntaan kuin maa ja aurinko. Kun ristikohta liikkuu länteenpäin, saavuttaa aurinko sen ennen kuin jos se olisi jäänyt paikoilleen. Ja aurinko leikkaakin todella ekvaattorin 20 minuuttia 23 sekuntia, tai 1,223 sekuntia aikaisemmin joka vuosi kulkiessaan näennäistä mahtavaa kierrostaan 25,878 vuoden kuluessa.

67 päivässä on 5,788,800 sekuntia. Tämä jaettuna 1,223:lla antaa luvun 4,734. Oli siis 4,734 vuotta ennen vuotta 1913 jolloin Korkeimman Looshin Maailman Mestari El Yonille pyhitetyssä temppelissä Eridussa näki tähden eroittuvan auringon säteistä uuden vuoden päivänä tai aamuna, siis vuonna 2,821 ennen Kr. Sillä tänä vuonna 1913 on 4,734 vuotta siitä kuin Spica-tähti ja aurinko täten voivat näkyä maasta talvipäiväntasauksen aikana ja sitä ennen tapahtui se 25,878 vuotta sitä ennen.

Virgo, Neitsyt, loistaa kauniina kaikkien maailman tapahtumien takana. Kerran niin onnellisena aikana, runoilijoiden, filosofien, papittarien ja hierofanttien kulta-aikana hallitsi Venus Astræa, oikeuden ja armeliaisuuden jumalatar. Koska kaikki jumalat ja jumalattaret silloin olivat inhimillisiä olentoja niin ymmärrämme heidän eläneen aikoja ennen sitä historian aamusarastusta, josta meillä on aavistusta. Nämä suuret hierofantit, papittaret ja hallitsijat elivät kerran uponneella Atlantiksella, jonka olemassaolon tiede nyt on todistanut.

Lukija lienee utelias tietämään mikä nimi oli tällä Ihmisten Suurella Looshilla, jonka johtajana toimi Eridun arvon Mestari. Tämä mahtava, siunattu ja korkea järjestö oli kuuluisa Melkisedekin Järjestö.

ELÄMISEN TAITO

Opettaja puhui: Elämä on vaikea elää, ja ihmisten kohtalot näyttävät hyvin erilaisilta, muutamien on valoisampi, toisten synkempi; on sen vuoksi vaikea tietää, miten elämään on suhtauduttava, mitä on uskottava, miten oltava, mitä mielipiteitä, mitä puoluetta palveltava. Tällainen kohtalo ei ole vastustamaton, sokea tosiasia, vaan se tehtävä, joka jokaiselle ihmiselle on annettu, se oppimäärä, mikä kunkin on opittava. Teosofit nimittävät sitä Karmaksi ja sanovat sen olevan yhteydessä menneisyyden kanssa, jota me vain hämärästi muistamme. Se, joka aikaisin löytää kohtalonsa ja pysyy lujasti kiinni siinä vertaamatta omaansa toisiin, kadehtimatta toisten helpompaa kohtaloa, hän on löytänyt oman itsensä ja hänen on helpompi elää elämänsä.

Mutta sellaisina aikoina, jolloin kaikki haluavat samankaltaisuutta, syntyy usein turhia ponnisteluja siitä, miten tehdä oma kovempi kohtalonsa yhtäläiseksi toisten helpompien kohtaloiden kanssa. Siitä johtuvat epäsoinnut ja eripuraisuudet, niin että saattaa löytyä ihmisiä, jotka vielä vanhuksina koettavat taistella kohtaloaan vastaan, muuttaa se sellaiseksi kuin muidenkin on. — Oppilas kysyi: Miksi ei siinä tapauksessa kukin saa tietää Karmaansa jo alusta alkaen? — Opettaja vastasi: Se on kuulemma sulaa armeliaisuutta, sillä kenelläkään ei olisi voimia elää, jos tietäsi, mikä häntä odottaa; sitäpaitsi on ihmiselle annettu jonkinlainen vapaus, jota vailla hän olisi paljas marionetti; vielä väittävät viisaat, että kohtalonsa etsiminen on opettavaista. „Tyydy armooni! Voima tulee heikkoudessa täydellistetyksi.

(August Strindberg: Sininen kirja.)

USKOSTA TIETOON

Oppilas kysyi: Mistä tiedän, että uskoni on oikea? — Ilmaisen sen sinulle. Asetu epäilevälle kannalle talonpoikaisjärkesi järjestelmälliseen kaiken kieltämiseen nähden. Asetu oman persoonallisuutesi ulkopuolelle, ole uskovinasi ja tarkkaa sitten onko uskosi sopusoinnussa kokemuksiesi kanssa. Jos se on, niin silloin olet saavuttanut viisautta, eikä kukaan voi järkyttää uskosi. Kun Swedenborgin *Taivaalliset Salaisuudet* ensi kerran joutuivat käteeni, ja minä selailin tuota 10,000-sivuista kirjaa, tuntui se minusta selittämättömältä sekasotkulta, mikä seikka minua suuresti ihmetytti, sillä olihan mies erittäin oppinut luonnontieteilijä, matemaatikko, filosoofi ja taloustieteilijä. No niin, tämän näennäisen järjettömyyden joukossa löytyi muutamia yksityiskohtia, jotka tarttuivat muistiini. Hiukan myöhemmin tapahtui minulle jotakin käsittämätöntä, joka kuitenkin sai selityksensä eräästä elämyksestä, jonka Swedenborg sijoittaa sinne, mitä hän nimittää taivaaksi, ja niiden luo, joita hän nimittää enkeleiksi. Nyt rupean minäkin tutkimaan ja vertaamaan, kokeilemaan ja erittelemään ja tulen siihen tulokseen, että Swendenborgilla on ollut samanlaisia elämyksiä kuin ne, mitä ihmisellä on maanpäällisen elämänsä aikana. Tätä hän esittää korespondenssiopissaan, eli opissaan vastaavaisuuksista, jonka teosofit selittävät siten, että me maaelämämme ohella vietämme kaksoiselämää astraalitasolla, kuitenkin itsetiedottomasti.

(August Strindberg: Sininen kirja.)

IHMISKOHTALOITA

Opettaja puhui: Ihmiskohtalot ovat salaiset, siksi olisi oltava erittäin varovaisia arvosteluissa. Siloan torni oli kaatumaisillaan ja kaatui sekä hyvien että huonojen ylitse. Opetuslapset kysyivät Kristukselta, mitä pahaa sokeana syntynyt oli tehnyt. Kristus vastasi, ettei hän eikä hänen vanhempansa olleet tehneet mitään erikoista pahaa. Nähdessämme raajarikkoina, sokeina, kuuroina ja mykkinä syntyneitä, on meidän paras vaieta. Heidän kohtalonsa pahoitteleminen voi olla loukkaavaa, sillä he näyttävät olevan salaperäisen suojeluksen ja armeliaisuuden alaisia; joutuvat harvoin onnettomuuden uhreiksi; he ovat hyväntuulisia ja näyttävät tuskn kärsivän vioistaan. Mutta voi sitä, joka pilkkaa sellaista onnetonta: jos häntä vainoaa järjestelmällinen epäonni, tai jos häntä kohtaa katkera onnettomuus, niin on vaikea selittää sellaista tavalliseksi sattumaksi. Eräs mies, joka oli pilkannut sokeata, sai silmäänsä kiven, joka heitettiin raitiotievaunuun. Ensin mies pelästyi ja rupesi ajattelemaan, että se olisi Nemesis. Mutta kun hän sai kuulla, että kivi oli aiheutunut räjähdytettävästä kalliosta, niin asia valkeni hänelle, tai oikeastaan pimeni, ja hän syytti sattumaa. Hän näki tapahtuman, mutta ei mitään sen takana, seurauksen, mutta ei syytä. Kanat eivät näe nokkaansa pitemmälle. Se, mikä on luonnollisen yliluonnollista, on käsittämätöntä heidän järjelleen; kaikki mikä on heidän talonpoikaisjärkensä yläpuolella, on yliluonnollista. Sehän on johdonmukaista, mutta kanat pitävät sitä epäjohdonmukaisena.

(August Strindberg: Sininen kirja.)

AKKUMALAATTOREJA

Opettaja jatkoi: Jos joku villiheimo rupeaa palvomaan jotakin meteorikiveä, ja tuon kiven palvonta jatkuu sitten vuosisatojen halki heimon keskuudessa, niin se kokoaa itseensä henkistä voimaa, ja siitä tulee pyhä esine, joka voi antaa itsestänsä voimaa niille, joilla on vastaanottokone, *Usko.* Ja se voi niinmuodoin aikaansaada ihmeitä, jotka ovat aivan käsittämättömiä epäuskoisille. Sellaista pyhää esinettä nimitetään amuletiksi, eikä se ole lainkaan ihmeellisempi kuin tavallinen taskulamppu. Taskulamppu antaa valoa vain kahdella ehdolla: sen ollessa ladattuna ja painettaessa nappia. Amuletit ovat myös ehdonalaiset, eivät nekään toimi kaikissa olosuhteissa. Sama koskee pyhiä paikkoja, pyhiä kuvia ja esineitä sekä myös pyhiä toimituksia, joita nimitetään Sakramenteiksi.

Mutta voi olla vaarallista epäuskoiselle lähestyä akkumalaattoria, sillä on saatu nähdä miten muutamien uskopatterit ovat vaikuttaneet ei-uskovaisiin, jotka voivat tuhoutua siitä, ellei heillä ole maajohtoa, joka poistaa korkeamman maallisen.

Sähkövaunu kulkee juuri niin kauan kuin se on kosketuksessa ylempien johtojen ja yhteydessä maan kanssa. Jos ilmajohto katkaistaan, seisahtuu se; jos estetään yhteys maahan, alkaa vaunussa salamoida ja jyristä kuten Paavalille matkalla Damaskukseen.

(August Strindberg: Sininen kirja.)

HELSINGISSÄ 1922, KESKUSKIRJAPAINO OY.

S. H. T.

Ilmoitamme kohteliaimmin, että YHTEIS-VAPAAMUURARI-LEHTI lakkaa nyt ilmestymästä. — Marraskuusta lähtien alamme julkaista uutta aikakauslehteä nimellä

IHMINEN

joka ilmestyy ennen kunkin kuukauden 15 päivää ja samansuuruisena kuin edeltäjänsä. — Tämän uuden lehden — joka useiden asianharrastajien mielestä paremmin vastaa aikamme henkistä tarvetta — sisältö koetetaan saada täysipainoiseksi, monipuoliseksi ja vaihtelevaksi. „IHMISEN" ohjelma määritellään tarkemmin lehden marraskuun numerossa, mutta ilmoitamme jo nyt, että se tulee sisältämään samansuuntaisiakin kirjoituksia kuin edeltäjänsä, nim. vapaamuurariudesta sekä muidenkin henkisten järjestöjen ja seurojen aatteista.

Mutta nimensä velvoittamana pyrkii „IHMINEN" alleviivaamaan *ihmisyyttä sen kaikissa muodoissa* sekä käsittelemään ihmisen tarkoitusta ja päämäärää, uskoen, kuta pitemmälle ihmisyydessä pääsemme, sitä helpompi meidän on kestää useinkin raskas kohtalomme taakka; silloin myös selvemmin käsittäisimme asemamme, velvollisuutemme ja oikeutemme yhteisen ihmisperheen jäseninä.

Lehti avaa palstansa eri ajatussuuntiin lukeutuvien henkilöiden kirjoituksille (ja rohkenee odottaa lukijoiltaan samaa suvaitsevaisuutta) mikäli ne, vaikkakin eri teitä, pyrkivät valaisemaan tietä tähän yhteiseen päämäärään, ihmisyyteen, ja mikäli tila kulloinkin sallii. — Lehti toivoo, että mahdollisimman monet asianharrastajat avustaisivat sitä kirjoituksillaan, jotka voitaisiin lähettää osoitteella: *„IHMISEN" Toimitus, Viisaustieteellinen Kustannusliike, Helsinki.*

Voimme jo ilolla mainita, että lehteä ovat lupautuneet avustamaan eräät tiedemiehet, kirjailijat, opettajat, virkamiehet ym.

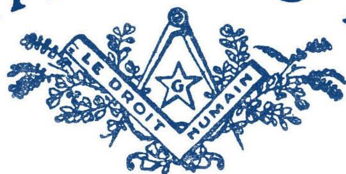
Tämän numeron mukana seuraa aikakauslehti „IHMISEN" tilauslista, jota lehden levittäjäksi aikova voi käyttää hyväkseen, ja joita tarpeen vaatiessa pyynnöstä lähetämme lisää. Tilauksia keräämään voi kuka hyvänsä asianharrastaja ryhtyä heti, sillä muita valtuuksia ei tarvita. Kiitollisuudella otetaan lehdelle levittäjiä kaikkialle ja suoritetaan heille työstään 20 %, eli viidesosa tilaushinnoista, kun vähintäin kolme tilausta toimitetaan, ja saa sen vähentää heti tilausmaksuja lähettäessään. — Tilaushinta 1/1 vuodelta on 35:—, 1/2 v. 20:—.

VIISAUSTIETEELLINEN KUSTANNUSLIIKE
HELSINKI · PUHEL. 9924

Hinta 3:50

Keskuskirjapaino Oy.

YHTEIS-VAPAAMUURARI

N:o 1 MAALISKUU 1923

Suomen Yhteis-
VAPAAMUURARI

MAALISKUU N:o 1 • 1923

Mitä on vapaamuurarius?

„SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" - *Oskar Leschhorn*

Suomen Yhteis-Vapaamuurarijärjestö

„Le Droit Humain"

Yleinen Yhteis-Vapaamuurarijärjestö perustuu ajatuksen vapaudelle, yhteydelle, siveellisyydelle, rakkaudelle, oikeudelle, suvaitsevaisuudelle sekä veljeydelle ja ottaa jäsenikseen miehiä ja naisia riippumatta rodusta tai uskonnosta.

Lait ja asetukset perustuvat periaatteisiin, jotka Korkeimman Neuvoston Yleismaailmallinen Kongressi hyväksyi Lausannessa syyskuun 22 päivänä 1875.

Järjestöllä on oma itsenäinen toimintamuotonsa, ja sen lait ja asetukset ovat sitovia kaikille jäsenille.

Yleisen Yhteis-Vapaamuurarijärjestön Korkeimman Neuvoston tuomiokunnassa, joka on perustettu Parisin zenithissä, jaetaan Vanhan ja Tunnustetun Skottlantilaisen Riituksen asteet 1 :stä 33:een sekä sitäpaitsi Mark-mestarin ja Kuninkaallisen Kaaren arvot.

Yleisen *Yhteis-Vapaamuurarijärjestön* Suomalainen Osasto perustettiin lokakuun 6 päivänä vuonna 1920, jolloin Korkeimman Neuvoston Skandinavian Edustaja vihki Helsingin Väinämö-looshin N:o 99. Looshikirjan sai myöskin Viipurin Suvantola-looshi N:o 718 sekä väliaikaiset looshikirjat Turun Kolmio-looshi St. Henrik N:o 719 sekä Tampereen kolmio-looshi Kivi N:o 720.

Yleisiä periaatteita.

Art. 1. — Yleisen Yhteis-Vapaamuurarijärjestön Suomalainen Osasto julistaa vapaamuurariuden vanhojen opetusten mukaisesti luovan voiman olemassaoloa antaen sille nimen „Maailmankaikkeuden Suuri Arkkitehti".

Art. 2. — Se julistaa avattua „Pyhää Sanaa" jokaisessa looshissa, joka on säännönmukaisesti muodostettu muurariperiaatteita palvelemaan.

Art. 3. — Se esittää vapaamuurariuden vanhoja pääoppeja.

Art. 4. — Se kieltää osanoton kaikista laittomista ja salaisista kokouksista tai loosheista, joilla ei ole laillista looshikirjaa.

Art. 5. — Se ei salli asetettavan minkäälaisia rajoja vapaalle totuuden etsimiselle ja turvatakseen tätä vapautta vaatii se kaikilta jäseniltään ehdotonta suvaitsevaisuutta.

Art. 6. — Se on riippumatta rodusta tai uskonnosta avoinna kaikille miehille ja naisille, jotka ovat vapaita, hyvämaineisia ja viettävät nuhteetonta elämää.

Art. 7. — Se velvoittaa jäseniänsä noudattamaan maan lakeja, osoittamaan uskollisuutta hallitsijalle, olemaan puhumatta vapaamuurariuden salaisuuksista, seuraamaan korkeata kunnian mittapuuta sekä väsymättömästi toimimaan ihmiskunnan menestykseksi.

Art. 8. — Kukin vapaamuurari, joka kuuluu Vanhaan ja Tunnustettuun Riitukseen on velvollinen uskollisesti tottelemaan ja seuraamaan Korkeimman Neuvoston määräyksiä.

Yleinen Yhteis-Vapaamuurarijärjestö sallii entisaikojen tavan mukaan naisille samoilla ehdoilla kuin miehillekin pääsyn mysterioihin, joista vapaamuurarius johtuu, ja jotka perustuvat veljeyteen, totuuteen sekä jokaisen siveellisen ja yhteiskunnallisen hyveen käytännölliseen harjoittamiseen.

Suurten arvoitusten maa

Niin ihmeellisen ja niin maagillisen kiehtovasti vaikuttavat tutkijan mieleen kuvaukset vanhan Egyptin kulttuurista.

Mitä kaikkea kertookaan tietoa janoavalle tuo aurinkoinen maa ikivanhoine rakennustaiteellisine ihmeineen, salaperäisine, vertaa vailla olevine pyramiideineen ja temppeleineen, joihin kätkeytyy vuosituhansien laskelmat ja tieto. Kuinka innostaakaan se tutkijaa yhä uusiin ponnistuksiin kuvatessaan niitä kauan sitten kuluneita aikoja, jolloin tieteiden tiede oli ihmisten elävän kaipauksen määrä, jolloin temppeleissä vielä saatiin vastaukset elämän syvimpiin kysymyksiin, vastaukset, joiden sisällys ja laajuus käsitti fyysillisen elämän ja levisi kuoleman porttien kautta niille tasoille, joilla hengen todellinen elämä alkaa.

Mutta se kertoo samalla niistä vaikeuksista, jotka liittyvät tutkimuksiimme, — sillä egyptiläinen sfinksi lepää pyramiidien juurella vanhojen opetusten vartijana. Harvat ovat ne, jotka nykyään tuntevat sen salaisuuksia, sillä se uhmaa utelijaita, jotka koettavat päästä tunkeutumaan sen elämäntarinaan. Hiljaisena lepää se ja katselee erämaahan, joka kerran oli Egyptin hedelmällinen maa.

Se vartioi ja odottaa, — sillä vain se tietää, että toisinaan, pitkien aikojen kuluttua lähenee vaeltaja erämaasta.

Painunein päin, haavoitetuin jaloin, vaatteet repaleissa hän astuu tietään, — ja kun hän valoisana kuutamoyönä näkee egyptiläisen sfinksin etäisyydestä kohoavan eteensä, tietää tuo väsynyt matkamies, että hän nyt näkee päämäärän silmiensä edessä, että hän nyt sanomattomien taisteluiden ja tuskien jälkeen on saapunut portin Vartijan luo, sillä sille, joka kulkee painunein päin, haavoitetuin jaloin ja vaatteet repaleissa, on tuolla vanhalla Egyptin ihmeolennolla vielä sanoma annettavana. Yön viileiden tuulahduksien mukana lentävät sanat etsijän korviin, joka kautta vuosien on pyytänyt niitä kuulla.

Sfinksi puhuu:

„Minä olen ikivanha viisauden muistopatsas.
Minä olen ihmisen synteesi.
Minulla on otsa, joka ajattelee.
Minun sydämeni paisuu rakkaudesta.
Minulla on leijonan kynnet, taisteluun hiotut ja minulla on kotka siivet, jotka kohottavat minut kohti valoa."

— Vaeltaja kuuntelee ja ymmärtää, — ja koska hänen sielunsa on valmis, koska hän kaipausten ja tuskien kautta on päässyt suuren viisauden portille, koska hänen sydämensä on rakkauden ylitsevuotava lähde, niin armahtaa häntä salaisuuksien vartija ja hänen sallitaan nähdä sellaista, mikä ei kuulu ihmisten maailmaan.

Elämässäni sattui kerran, että tapasin tällaisen erämaanvaeltajan. — Tuskin oli tämä kohtaaminen satunnainen. Varmaankin vei minut kiihkeä haluni löytää edes murto-osa tuosta vanhasta viisaudesta hänen luokseen. Hän kertoi minulle sellaista, joka kuului ihmeelliseltä ihmiskorvissa. Se, mitä hän kertoi, täytti mieleni ja polttautui sydämeeni. Koetan omilla köyhillä sanoillani toistaa vähän siitä, mitä erämaanvaeltaja näki seisoessaan sfinksin juurella ja salaisuuksien raskaan portin avautuessa hänen eteensä.

Hän näki vanhan Egyptin hedelmällisen maan leviävän eteensä, hän näki kulttuurin, niin suuren ja rikkaan, ettei mikään meidän päivinämme vedä sille vertoja. Hän näki auringon kohoavan radallaan taivaalla, kunnes sen säteet koskettelivat Niilin vesiä. — Silloin sattui, että nuorukainen, ihmeellisen kaunis, ikäänkuin syntyi sen loistosta.

Valkoisiin vaatteisiin puettuna astui nuorukainen esiin. Kansa kokoontui hänen ympärilleen ja tervehti häntä huudahtaen: „Tahuti, Sinä kolmasti suuri."

Ja valkeisiin vaatteisiin puettu nuorukainen, — nuorukainen kauniine tähtikirkkaine silmineen puhui kansalle ja opetti sitä.

Hän kertoi heille siitä todellisesta tiedosta, joka nyt tunnettiin ainoastaan Egyptissä, senjälkeen kun Atlantis, esi-isien maa oli vaipunut mereen. Hän puhui heille tiestä, joka johti tämän tiedon lähteille, mutta hän sanoi, että se tie on yksinäisyyden, tuskan, kaipauksen ja kieltäymyksen katkera tie, — hän sanoi, että se tie on kaita ja niin äärettömän pitkä, — niin pitkä, että se ulottuu maasta aina ylös hänen omaan kotipaikkaansa, loistavaan aurinkoon asti.

Hän sanoi, että päämäärä todella olikin aurinko, ei fyysillinen aurinko sellaisena, jona ihmisten silmät sen näkevät, vaan suuri, henkinen aurinko, — aurinko, joka antaa sille, joka siihen astuu sisälle, ikuisen totuuden tiedon. — — Ja hän, tuo valkoinen nuorukainen, osoitti kätkeneensä kaiken, mitä hän nyt puhui, kauniisiin teoksiin, joita Egyptin pyhien poikien, sen viisaan papiston tuli säilyttää ja opettaa kansalle, kuten hän, aurinkosyntyinen, tänään oli opettanut. — Ja kun hetki lähestyi, kun auringon taivaanrata kääntyi pois Egyptin maasta, meni nuorukainen Niilin rannalle, ja hän näytti kulkevan vesien purppuranvärisen peitteen poikki suoraan auringon punakeltaisen kehrän sisään.

Ja erämaanvaeltaja kuuli kansan huutavan hänen jälkeensä, — tuon valkoisen nuorukaisen jälkeen, joka oli heille osoittanut tien:

„Palaa takaisin luoksemme, Tahuti, Sinä, jonka sydän on hyvä, sinä sointuvien laulujen mestari, Sinä ajatusten ja järjen herra, — tule takaisin, Sinä kolmasti suuri."

Mutta aurinko laski, — ja nuorukainen hävisi sen mukana. Kun pimeys laskeutui maan yli, tuli kaikki niin ihmeellisen hiljaiseksi, mutta viisaus, jonka valkoinen nuorukainen oli kansalle lahjoittanut, — se loisti soihtuna yössä temppelien pyhäköistä.

Kuva muuttui:

Oli keskipäivä, — aurinko oli korkealla taivaalla. Vaeltaja näki loistavan kulkueen etenevän.

Uskollisten palvelijoittensa ympäröimänä meni Egyptin faarao uhripalvelustaan toimittamaan.

Temppelin pylonien välistä, poikki avokattoisen salin, sisään temppelin hypostyyliin, jossa mahtavat pylväät kattoa kannattivat, seurasi hänen katseensa kulkuetta. — Täällä se seisahtui ja faarao, mahtava hallitsija, astui esille ja eroittautui hoviväen joukosta. Kädet täynnä tuoksuvia kukkasia kulki hän kohti temppelin kaikista pyhintä. Hän etsi sieltä suurta yksinäisyyttä asettuakseen jumalallisen Isänsä kasvojen eteen. Näkymättömänä seurasi vain vaeltaja hänen tietään.

Hiljaisena, nöyränä astui maapallon mahtava hallitsija kynnyksen yli. Suitsutus aaltoili häntä vastaan ja sekoittautui ihmeellisenä, lumoavana hänen ojennetuissa käsissään kantamiensa kukkien tuoksuun. Pimeys vallitsi kaikkein pyhimmässä. Egyptin Poika seisoi hetken paikallaan kutsuen, rukoillen. Sitten leimahti pimeyden syvyydestä valo, häikäisevä valo, — ja kuningas, jonka eteen muut polvistuivat, vaipui maahan. Kukat, jotka hitaasti putosivat hänen käsistään, peittivät pyhäkön lattian.

Päivä kului. Yö lähestyi. Kansa odotti jännittyneenä Sitten näyttäytyi faraon kaunis, solakka vartalo taas hypostyylin portailla, — käärmesymbooli hänen otsallaan levitti valoa hänen eteensä, ikäänkuin se itseensä olisi vanginnut kipinän pyhäkön maagillisesta tulesta.

Hiljaisuus sydämessään, sillä hän oli nähnyt Jumalan, lähestyi faarao odottavia joukkoja, — hiljaa tervehtivät he herraansa ja hiljaa avattiin kuninkaiden portti faaraolle ja hänen seurueelleen. Samassa hetkessä sytytettiin tuli jokaisen temppelin edessä, jokaisen talon ja jokaisen mökin edessä Egyptin suuressa maassa, sillä nyt oli „lamppujen juhla", ja kesäyön hiljaisuudessa lepäsi Egypti säteilevänä tulimerenä, — tulimerenä, — tulimerenä, josta miljoonat kiitosuhrit kohosivat jumalien luo taivaaseen.

Ja taaskin muuttui kuva.

Se esitti suurta, loistavasti koristettua temppeliä. Temppelin palvelijat juoksivat sinne tänne, kiire vallitsi kaikkialla. Kaikista pyhimmän ympärillä olevissa saleissa valmistettiin vuoden suurta kulkuetta, sillä Denderan suuri Hathor jumalatar halusi tervehtiä Edfun Horus jumalaa. Kansa oli kokoontunut temppelin etupihaan. Ilma oli täynnä odotusta. Vihdoin alkoi laulua ja harpunsoittoa kuulua ja pyhästä huoneesta astui Denderan papisto juhlallisessa kulkueessa Keskellään, korkealle kohotettuna, kantoivat he jumalattaren kultaista venhettä

Vihdoinkin! Vapautuksen huokaus nousi kansanjoukosta. Vihdoin saivat he katsella kauan kaivattua hallitsijatartaan. — Ikäänkuin taikavoiman iskemänä

kumartui kansa, ja sävelaallot leijailivat sen ylitse. Kulkueen etunenässä astui laulaja ja häntä seurasi vanhempi, arvokas mies kantaen palmunoksaa ja tiimalasia kädessään. — Hänen tehtävänään on neuvoa pyrkijöitä ja selittää heille heidän tähtiin kirjoitettu kohtalonsa. Häntä seurasi temppelin viisas kirjuri. Päässä oli hänellä kaksi sulkaa, kädessä kirja ja viivotin. Hänen takanaan kulki stolitsi. Hänen virkamerkkinsä oli kulmamitta, ja hän oli egyptiläisnuorison opettaja. Missä hän kulkikaan, kaikui iloinen riemutervehdys häntä vastaan nuorien sydämestä. Sitten tuli egyptiläisten profetta. Painettuna rintaansa vastaan kantoi hän vesimaljaa, ja hänen ympärillään kävi alempiarvoisia pappeja. Jokaisella oli kädessään uhrimalja, jossa oli murrettu leipä. Näitä seurasivat taas temppelin palvelevat papit, pastophorit, pitkissä riveissä, jota katsellessa silmä väsyi. Kulkue kiersi temppelin. Sitten nousi se korkeita portaita kierrellen pyhäkön tasakatolle, sillä ennen lähtöään asuinsijaltaan tahtoi Hathor jumalatar siunata kansaansa. Hänen kultainen venheensä nostettiin korkealle kohti sinistä taivasta, — ja kansa tunsi etsikkoaikansa. —

Kulkue laskeutuu leveitä portaita alas, nousee temppelimuurille, kulkee niitä pitkin alas etupihalle, sieltä ulos temppelin pylonien välistä Edfuun vievälle auringonloisteiselle tielle.

Ja Denderan temppeli jää autioksi, — Hathor jumalatar, elämän kuningatar, on jättänyt kotinsa.

Erämaanvaeltaja kertoi minulle vielä yhden näyn. Senkin ilmensi hänelle sfinksin taika. Vaeltaja huomasi seisovansa lamppu korkealla kohotetussa oikeassa kädessään maanalaisessa salissa, jonka seinät olivat täynnä symbolisia kuvia. Lampun valossa näki hän ympärillään mahtavia basaltiin tai graniittiin hakattuja patsaita. Kiven järkähtämättömään kiinteyteen painettuina istuivat nämä kuvat neliskulmaisilla kunnia-istuimillaan. — Odottivatko nämä jättiläisveistokset, Egyptin ylimmäisten pappien ja faaraoiden muotokuvat, ylösnousemuksen hetkeä, ikuista elämää?

Salin keskessä oli mustasta basaltista veistetty alttari, ja kun vaeltajan katse kääntyi sitä kohti, näki hän leopardinnahkaan kääriytyneen miehen astuvan sen eteen, ja täällä, odottavien kuolleiden keskellä, kuuli vaeltaja elämän äänen.

Se, joka astuu tielle yksinomaan jumalallisen rakkauden seuraamana, puhdistetaan tulen, ilman ja veden elementtien kautta.

Lujana hän tulee voittamaan kuoleman pimeyden, sillä hän kuuluu todelliseen totuuden elämään, joka eletään ikuisuuden säteilevässä valossa.

Vaeltaja kuuli sanat sydämessään ja niiden voima täytti hänen ruumiinsa vavistuksella, niin että kädet laskivat otteensa, lamppu särkyi salin lattiakiviä vastaan ja pimeys ympäröi hänet.

Hän kadotti tajuntansa.

Palatessaan takaisin itseensä, oli hän sfinksin jalkojen juuressa ja hänen ympärilleen levisi Egyptin hävitetty maa.

Tämän kertoi minulle erämaanvaeltaja. Se, jolla on rohkeutta tunkeutua sisälle mysterioiden saliin, se, joka voi suistaa kielensä, kun hän on nähnyt ja kokenut, hän ymmärtää ne kuvat, jotka näytettiin vaeltajalle, ja hän seuraa hänen jälkiään Egyptin hiekkaisen erämaan halki.

Ellen Bille Brahe Selby

Tekijän luvalla suomennettu

Vapaamuurarisalaisuudet

(Muk. suom.)

Kun ajattelee kaikkia niitä julkaisuja, joiden kautta valapattoiset vapaamuurarit ovat paljastaneet seuran salaisuuksia, tuntunee ehkä, ettei vapaamuurariudessa enää olisikaan sellaista, jota ei kuka hyvänsä tietäisi. Niin ei kuitenkaan ole asian laita. Joskin nämä petturit ovat kertoneet maailmalle vapaamuurarien tavoista, ilmaisseet heidän merkkinsä ja työtapansa, niin vapaamuurariuden todellista salaisuutta he eivät ole ilmaisseet, sillä, kuten Lessing sanoo, eivät edes vapaamuurarit, jotka tuntevat veljestön kaikki salaisuudet, voi niitä ilmaista. Merkit, tunnussanat, seremoniat, eivät ole itsessään vapaamuurariutta, ne ovat vain kuori, joka verhoo siihen sisältyvää salaisuutta. Hiebers sanoo kirjassaan „Zur Abwehr" (Puolustukseksi): „Koska se, että vapaamuurarius on taidetta, on tosiasia eikä mikään tyhjä lauseparsi, vieläpä kuninkaallista taidetta, sillä se on ottanut tehtäväkseen muovailla ihmissielusta jumalallisen taideteoksen, niin on silläkin oma salaisuutensa kuten kaikella taiteella yleensä. Maalarilla, joka sekoittaa värejä paletillaan ja niistä pensselinsä avulla loihtii liimakankaalle loistavan kuvan, kuvanveistäjällä, joka luo taltallansa eloa kovaan marmoriin, soittotaiteilijalla, joka sävelten soinnulla herättää sielussamme sanomattomia tunteita, jokaisella heistä on salaisuutensa, salaisuus, jota hän ei voi kertoa eikä kirjoittamalla ilmaista, ainoastaan ihailevalle ja innokkaalle oppilaalle hän saattaa tehdä ymmärrettäväksi taiteensa salaisuuden, oppilaalle, jolla on tarpeelliset taipumukset, ja joka ymmärtämyksellä suhtautuu siihen. Eikö siis kuninkaallisella taiteella olisi salaisuutta? On kyllä, vieläpä syvä, puhdas ja tutkimaton. Mutta yhtä vähän kuin paletti ja pensseli, muovailusavi ja taltta tai viulu ja huilu ovat salaisuuksia, yhtä vähän voivat vapaamuurarien vertauskuvat ja tavat olla sitä. Ne ovat vain keinoja. Meidän taitomme salaisuuden oppii tuntemaan vain se, joka käyttää näitä keinoja sielunsa jalostamiseksi. Hän tuntee sen sydämessään, hän tuntee tuon taivaallisen voiman, joka tarttuu hänen sieluunsa, kun kuona alkaa karista pois hänestä, ja jumalsyntyinen, meissä elävä valon kipinä alkaa lähestyä alkulähdettään. Meidänkään salaisuuttamme ei voi juoruta eikä kynällä ilmaista, se on elettävä — — —."

Vapaamuurariuden olemusta ei voi käsittää vain järjen avulla, siihen tarvitaan ennen kaikkea sydämen, tunteen ja tahdon myötävaikutus.

Heikkona ja epätäydellisenä ihminen astuu maailmaan, jossa totuus on verhottuna hänen silmiltään, mutta viisauden ja rakkauden isä on kylvänyt hänen sieluunsa kipinä ja toivon voida sytyttää se liekkiin. Tämän toivon täyttyminen riippuu siitä, löytääkö ihminen keinon, joka avaa hänelle oven tiedon ja totuuden temppeliin. Vapaamuurarius tahtoo osoittaa, hänelle tämän keinon ja tien pimeydestä valoon. Kun ihminen kulkee tietään kuten Kristus, täydellisin ihmisistä, jos hän Kristuksen lailla kantaa nöyränä ristiään, niin hän rauhattomuuden ja orjuuden sijasta saavuttaa tosi herrauden. — Tätä tietä kulkee tosi vapaamuurari saavuttaen siten oikean ihmisrakkauden.

Keinon, jolla ihminen saavuttaa täydellisyyden, on Kristus osoittanut kun hän sanoo vuorisaarnassaan: „Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin löydätte;

kolkuttakaa, niin teille avataan!” Rukoileminen, etsiminen ja kolkuttaminen ovat siis nämä keinot. Vapaamuurarius antaa näille keinoille, jotka kohottavat ihmisen valoon ja johtavat hänet totuuden ja tiedon temppeliin, seuraavat vertauskuvalliset nimitykset: merkki, ote ja sana.

Samoin kuin entisajan kirkko, on vapaamuurariuskin varma, että sen tosi salaisuus pysyy peitettynä, sillä se, joka ei ole sitä itse kokenut, ei voi sitä ilmaista, ja se, joka on kokenut sen, ei ilmaise sitä.

Meidän on vapaamuurariudessa eroitettava kaksinkertainen salaisuus. Ensinnäkin ulkonainen, muodollinen. Se tarkoittaa kaikkea veljestöä koskevan salaamista, yksinpä siihen kuulumisensakin, joka johtuu siitä, että erääseen aikaan, ennen v. 1723 ja myöhemminkin oli vaarallista kuulua veljeskuntaan pelosta tulla syytetyksi vapaakirkollisuudesta. Siihen aikaan vapaamuurareita vainottiin vieläpä vahingoitettiinkin; siitä tämä salamyhkäisyys. Nyt ei sellaista enää tapahdu, nykyään voi kuka hyvänsä tunnustaa olevansa vapaamuurari pelkäämättä joutua vainottavaksi paitsi ehkä katolisissa maissa. — Toinen salaisuus on taas yhteydessä vertauskuvien käytön kanssa. Vapaamuurarit opettavat vertauskuvilla, joiden merkitys pysyy muuttumattomina kautta aikojen ja vuosisatojen, kansojen, maiden ja eri kielien. Puhuttu sana voi saada vieraan, väärän merkityksen, aivan päinvastaisen kuin mitä on tarkoitettu, mutta vertauskuva ei.

Tapa, jolla yksilö käsittää ikivanhan vertauskuvan ei liikuta ketään ulkopuolista, se on jokaisen yksityinen asia, veljestökään ei siinä tapauksessa pane kenellekään mitään rajoituksia. Se on sanalla sanoen minun yksityinen salaisuuteni. En voi sitä kenellekään selvittää, sillä tällaista vertauskuvaa selostettaessa vaikuttaa siihen tunne liian paljon; se on juuri vapaamuurariuden salaisuus. En voi sitä kenellekään ilmaista, sillä kielessä ei ole sanoja sen ilmaisemiseksi. Ei edes kaksi vapaamuuraria käsitä samaa vertauskuvaa samalla tavalla. Jokaisella salainen tie on erilainen.

Mutta miten voivat ulkonaiset merkit ja otteet tai yksityiset sanat vaikuttaa ihmisen sisimmässä ja sytyttää hengen pimennoissa kipinän sekä synnyttää tulta? Settegast vastaa tähän sattuvasti: „Nämä vertauskuvat ovat syntyneet toivosta voida liittää niihin käsitettäviä ajatuksia ja uskomuksia. Siten esim. saattaa näkyväisen merkin avulla helposti selittää sellaisia vaikeatajuisia käsitteitä, joiden ymmärtämiseen muuten tarvittaisiin koko ajatusmaailma. Vapaamuurarien opetustapa muistuttaa uskonnollisia harjoituksia siinä, että molemmat käyttävät vertauskuvallista opetustapaa perustotuuksiensa selvittämisessä”. Vapaamuurarit väittävät, että sille, joka käyttää merkkiä, otetta ja sanaa heidän opetustensa mukaisesti, avautuu sisäinen näkö ja kuulo käsittämään ja ymmärtämään kaikessa siinä, mitä hänen ympärillään tapahtuu ikuisen järjen ja rakkauden, kunnes jumalallinen henki täyttää hänet ja tuo mukanaan hänelle rauhan elämässä ja levon sekä toivon kuolemassa.

Monien kansojen perintätiedot puhuvat paljon koetelluista, inhimillisessä luonnossa piilevistä ja sen vuoksi katoamattomista keinoista ihmisen kohottamiseksi. Vanhimmat uskonnot koettavat rukouksen avulla lähentää ihmistä jumalaan ja saavuttaa hänen siunauksensa uhrilla, mutta erittäin huolellisesti ne koettavat kehittää ihmisen sisimmässä piilevää mahdollisuutta kyetä näkemään, kuulemaan ja käsittämään jumaluutta.

Täydellisimpänä on tämä perintätieto säilynyt Raamatussa, eritoten Uudessa Testamentissa, ja vapaamuurarius on uskollisesti säilyttänyt sen. Mutta myös muiden uskontojen pyhissä kirjoissa löydämme samanlaisia lausuntoja ihmisen suhteesta jumalaan kuin Raamatussa. Lainaamme tähän pari sellaista esimerkkiä.

Eräässä ikivanhassa intialaisessa pyhässä kirjassa kuvataan ihmisessä piilevää jumalallista kipinää seuraavasti: „Ajatelkaamme miljoonia vedellä täytettyjä astioita, joihin aurinko paistaa. Tämä loistava päivän kehrä monistuu täten ja kuvastuu samalla hetkellä joka astiassa, jokaisessa täydellisenä. Jokainen niistä heijastaa auringon kuvan. Meidän ruumiimme ovat sellaisia astioita; aurinko on kuva jumaluudesta, auringon kuva jokaisessa astiassa kuvaa jumalaisen peruskuvan mukaan luotua sielua yksityisessä ruumiissa.”

Eräs druidien oppilauseista kuuluu seuraavasti: „Kolmen välikappaleen avulla saavutetaan täydellinen tieto jostakin asiasta, nimittäin näkemisen, tuntemisen ja kuulemisen (s. o. merkin, otteen ja sanan avulla), näiden kautta päästään todelliseen ymmärtämiseen, eikä ilman niitä voi mitään käsittää.”

Vanhimmassa liturgiassa sanotaan siinä kohdassa, joka koskee pakanoiden ohjaamista kristilliseen kasteeseen: „Anna katekumenin polvistua pylväiden eteen ja rukoile: Herra avaa hänen silmänsä näkemään sinun ihmeesi (merkkisi) avaa hänen korvansa kuulemaan sinun jumalallista ääntäsi (sanaasi) ja sido hänet otteen kautta veljiinsä, niin että hän oikealla hetkellä olisi kyllin arvokas jälleensyntymisen pesoon ja puhtauden viittaan.”

Vapaamuurariuden salaisuus on siis merkkiin, otteeseen ja sanaan sisältyvä oppi siitä, miten ihminen syvimpiin kokemuksiin perustuvan opetuksen kautta saavuttaa henkisen vapauden, ja miten hän hyveiden kautta voi kohota valoon. Siten edistää vapaamuurarien vertauskuvaoppi vapaata tutkimusta; se pakoittaa jokaisen selvittämään itselleen olemassaolon sanan ja tarkoituksen, oman sielunsa voimat ja olemuksen, suhteensa luontoon ja ihmiskuntaan, kaikkien esineiden ja ihmisten keskenäisen yhteyden sekä jumalallisen voiman johdon ja toiminnan ihmisessä ja maailmassa. Siten vapaamuurarius tyydyttää inhimillisessä luonteessa persoonallisuuden vapaan kehittymisen pyhän tarpeen; se kasvattaa ihmisiä, jotka tahtovat saavuttaa korkeimman siveellisen ja henkisen vapauden, vapaiksi menneiden vuosisatojen oppisuuntien keskellä, vapaiksi maailman houkutuksilta, vapaiksi aistillisuuden kahleista, vapaiksi kirjanoppineisuuden erämaasta; vain oman sielunsa syvyydestä tulee heidän viisautta ammentaa, yksinomaan omaan omaantuntoon tulee heidän tekojensa ja toimiensa nojautua, heissä itsessään tulee syttyä kaipuu painaa koko ihmiskunta rakastavasti rintaansa vastaan ja lähestyä Jumalaa totuudessa ja rakkaudessa.

Kaikesta tästä käy selväksi, ettei vapaamuurarius ole mitään määrättyä filosofista tai uskonnollista oppia julistavaa tiedettä, jota voi uskoa tai olla uskomatta, joka on todistettavissa tai myös kumottavissa, vaan että se on vaikeasti harjoitettavissa olevaa taidetta, että se on kokemusperäinen oppilaitos, jossa opetetaan oikeata elämisen taitoa, että se siis on kaikkien taiteitten taidetta, koska se tahtoo opettaa ihmistä tekemään itsestään jumalallisen taideteoksen ja opettaa häntä tekemään itsensä kuolemattomaksi totisen Jumalan tuntemuksen, hyveellisen itsejalostuksen ja puhtaan ihmisrakkauden kautta.

Vapaamuurarius on kuninkaallista taidetta, joka merkki, ote ja sana työkaluinaan muovailee luonnostaan karkeata ja hakkaamatonta kiveä muistuttavan ihmisen täydelliseksi kuutioksi, tarkaksi kuvaksi jumaluudesta.

Miten tämä tapahtuu, on vapaamuurariuden tosi salaisuus, jota ei voi milloinkaan sanoin ilmaista, vaan joka on koettava ja elettävä.

Puhuttaessa vapaamuurarisalaisuuksista ei myös ole unohdettava niitä, joista paljon puhutaan ja paljon kirjoitetaan, mutta jotka todellisuudessa ovat vallan tuulesta temmattuja, vapaamuurariutta tuntemattoman tai sille vihamielisen kirjoittajan mielikuvia. Sillä sellaisia salaisuuksia, joita vapaamuurarien vastustajat sepittävät sitä vahingoittaakseen, kuten esim. että vapaamuurarius taistelisi kirkkoa ja valtiota vastaan, ei vapaamuurarius tunne. Ja miten sellainen olisi edes mahdollista. Täytyyhän looshien' jättää asetuksensa ja monin paikoin jäsenluettelonsakin viranomaisille hyväksyttäviksi. Kuuluuhan sitäpaitsi järjestöön kaikkialla korkeimpia valtion virkamiehiä, upseeria ja hengellisiä. Ja onhan sitäpaitsi loosheissa ankarasti kielletty keskustelu valtiollisista asioista. Jokainen vapaamuurari on luvannut kunnioittaa Jumalaa, totella esivaltaa ja lakeja, rakastaa isänmaataan ja olla uskollinen sen peruslaeille.

Myöskään ei vapaamuurarius ole koskaan osoittanut vihamielisyyttä kirkkoa kohtaan. Vaikka kirkko sitä aikojen kuluessa on ankarastikin vainonnut, esim. paavi Pius IX nimittää vapaamuurariutta „rutoksi, joka koettaa kavalasti kietoa joukkoja pauloihinsa", on vapaamuurarius kuitenkin aina pitänyt sitä liittolaisenaan eikä milloinkaan vastustajanaan, ja kaikkien uskontokuntien etevimmät ja uskovaisimmat miehet ovat liittyneet siihen uskonsa vahvistukseksi. Samalla kun vapaamuurarit ovat liittyneet toisiinsa rakkauden siteillä pidättäytyen kaikista valtion ja kirkon asioista, ovat he kulkeneet hiljaista, vaatimatonta tietänsä ja pitäneet tärkeinä ja rauhattomina aikoina korkean ja jalon päämaalin silmiensä edessä. Heidän toivonsa on saavuttaa tämä jalo päämäärä, jonka tarkoituksena on sitoa toisiinsa hyväntahtoisuuden ja rakkauden siteillä ihmiset, joita erilaiset uskonnot ja kansalliset olosuhteet yhä enemmän eroittavat toisistaan. Tämä toivo on kuitenkin mahdollinen toteuttaa vain puhtaan rauhan valtaamassa sielussa ja sydämessä, jonka täyttää rauha Jumalan, maailman ja oman itsen kanssa.

Edellinen riittäköön jokaiselle, joka haluaa tietää vapaamuurariuden olemuksesta, merkityksestä ja tarkoitusperistä tahtomatta itse liittyä siihen. Kaikki se, mistä jokainen vapaamuurari on luvannut vaijeta, pysyy salassa, kun sitävastoin sitä ympäröivä verho on poistettu sikäli, että jokainen voi saada varmuuden siitä, että vapaamuurarius ajaa jaloja ja korkeita eikä valtion- tai uskonnonvastaisia tarkoitusperiä. Totuuden valo pääsee vähitellen tunkeutumaan tähän aikaisemmin epäluulolla vastaanotettuun salaseuraan, niin että tulevaisuudessa jokainen tietää sen antautuneen jaloon, itseuhrautuvaan työhön yksilön ja ihmiskunnan puolesta, eikä itsekkääseen, omia etuja tarkoittavaan repimistyöhön.

Ihmisen velvollisuus on olla hyvä vapaamuurari. Hänen ei tule pyrkiä vapautumaan ainoastaan velvollisuudesta, jonka hän on velkaa Jumalalleen, maalleen, perheelleen tai itselleen. Hänen tulee olla uskollinen joka tehtävässään ja käyttäytyä kunniallisesti niin ihmisenä kuin vapaamuurarina aina ja joka paikassa.

Rev. Preston Bradley

Pyhä hetki

Äsken, näitkö, vaaran taakse
päivän kulta laski?
Katsos, Saimaan sini on kuin
sulatettu vaski!

Kohti hiljaisuutta käymme,
käymme kohti yötä.
Siunaa suuri hartaus nyt
päättynyttä työtä.

On kuin soisi päämme päällä
joku hieno siipi.
Ehkä joku vainajista,
rakas, ohi hiipi!

Hymyilkäämme tervehdykseks,
armahani, hälle!
Ehk' on hyvä lämmin hymy
hengen ikävälle.

Hiljaa, hiljaa, hiirenhiljaa,
nyt on pyhä hetki!
Alkanut on hengen kaipuun
taivaallinen retki.

Kohoamme, ylenemme,
loittonemme maasta.
Sulje, rakas, silmäs sulje!
Älä liiku, haasta!

Kuule, kuule kaihon ääntä
ammoista ja uutta:
Ei oo k u o l o n hiljaisuutta,
on vain i k u i s u u t t a !

Rafael Ronimus

Mitä on vapaamuurarius

Esitelmä

Muurariuden alkuperä ja historia ovat peitetyt yhtä suureen salaperäisyyteen kuin itse ne mysteriot, joita se verhoaa.

Auktoriteetit ovat eri mieltä sen alkuperästä samoin kuin jossakin määrin sen tarkoitusperästäkin.

Mutta tarkastellessamme sen huolellisesti valmistettua rituaalia ja sen seremonioja, huomaamme kuitenkin, että ne ulkonaiseen pukuun puettuina esittävät syviä esoterisia opetuksia olemassaolon alkuperästä ja tarkoituksesta. On pakko tehdä tämä "johtopäätös erikoisesti siitä syystä, että näiden seremoniojen tarkoitus on osoittaa ihmiskunnalle, mikäli jäsenistä on kysymys, heidän paikkansa maailmankaikkeuden järjestelmässä, osoittaa, että jalo elämänhalu on välttämätön velvollisuuksien ja vaatimusten täyttämisessä ja lopuksi osoittaa tie siihen elämän tapahtumaan, jota sanomme kuolemaksi. Ne hävittävät pelon, mikä siihen liittyy nostamalla verhon, joka peittää täydellisemmän elämän toisella puolella. Toisin sanoen, niiden tarkoituksena on osoittaa, että nykyinen elämämme vain on äärettömän pieni sarja enemmän tai vähemmän tärkeitä tapahtumia elämänjaksossa, joka itse asiassa jatkuu ikuisuudesta ikuisuuteen. Sillä ei ole alkua tässä fyysillisessä ruumistuksessa, eikä sillä myöskään voi olla loppua siinä.

Historia todentaa, että ihmisellä kaikkina aikoina on ollut sisäinen aavistuksellinen tieto siitä, ettei hän ole olemassa yksinään, vaan että hän on suuren kaikkiallisen järjestelmän osana. Sen tarkoitus ja päämäärä on hänelle vähitellen ilmoitettu, sikäli kun hän on kehittynyt ja kyennyt käsittämään laajempaa tietoa. Samalla hän tunnustaa ja on kaikkina aikoina tunnustanut, että toisilla sekä inhimillisillä että yli-inhimillisillä olennoilla on tästä ollut täydellisempi tieto kuin hänellä itsellään. Historia osoittaa, että tätä tietoa on ihmiskunnalle annettu sen kaikilla kehitysasteilla, mikäli kehitystila on sallinut käyttää sitä oikein. Sitä on annettu erilaisten uskonnollisten, filosofisten ja tieteellisten kanavain kautta. Sitä ovat opettaneet papit, filosofiset koulukunnat ja tieteelliset seurat. Kaikkina maailman historian aikoina on tätä sisäistä tietoa, tätä esoterista opetusta pidetty ihmisille varattuna jossakin maailman kolkassa. Kaikkina aikoina on vakavia ja epäitsekkäitä ihmisiä kokoontunut ankarien kokeitten kautta vakuuttaakseen uskoansa. He ovat vannoneet pyhät valansa ja osoittaneet kykenevänsä oikein käyttämään annettua tietoa.

Tämä tieto on käsittänyt elämän fyysillisen ilmennyksen alkuperän ja tarkoituksen sekä niinsanotun kuoleman merkityksen. Tämä tieto on läheisesti kosketellut omaa elämäämme maan päällä ja sentähden vaatii sen saavuttaminen ponnistuksia.

Kaikki vanhat egyptiläiset, persialaiset, kreikkalaiset, juutalaiset ja kristilliset mysteriot esittävät seremonioissaan samaa suurta tarkoitusperää. Kaikki entisaikojen suurimmat oppineet ja tutkijat pyrkivät niihin vihittäviksi, ja vaikka kokeet olivatkin vaikeita, eivät ne estäneet vakavia ihmissieluja pyrkimästä niihin. Vakavat totuudenetsijät ja suuret oppineet tekivät kaikkensa valmistuakseen niihin.

Vanhojen mysterioiden seremoniat valmistivat suurempiin seremonioihin, suureen vihkimykseen, yli-inhimilliseen tapahtumaan ja kuvasivat niitä. Sen kokivat vain ihmiset, joiden kehitysaste sallii heidän kestää vaadittavat ankarat kokeet ja nostaa heidät fyysillisten ruumistusten yläpuolelle korkeamman henkisen kehitysjärjestelmän alkukohtaan.

Hyvin yksinkertaisten, mutta samalla ylevien menetelmien avulla yhtäläistytti ihminen itsensä vähitellen taivaalliseen hierarkiaan, joka hallitsee ja johtaa maailman toimintaa. Kehittyessään pyrki hän yhä suurempaan tietoon yhteydestään ilmenneen maailman kanssa. Hänen henkinen pyrkimyksensä, mikä itse asiassa vain on laajennettua tajuntaa, herätettiin. Järjestöt, sellaiset kun kirkko sekä papisto auttoivat häntä askeleen eteenpäin. Joka kerta annettiin hänelle juuri se määrä lisätietoa jumalallisesta viisaudesta, jonka hän kykeni sulattamaan. Samalla hänelle osoitettiin tie suuremmille näköaloille tai toisille porteille, joiden kautta hänen oli kuljettava päästäkseen yhä suurempaan esoteriseen tietoon.

Emme hae entisyyttämme kreikkalaisten emmekä roomalaisten jumaluustaruista, vaan tunkeudumme vieläkin vanhempiin aikoihin. Uskonto oli silloin alkuperäisin järjestävä periaate. Oli tunnustettava jumaluus, ja se tieto eroitti meidät muusta ihmiskunnasta. Esi-isämme hakivat jumalallista olemusta, joka ihmeenä ilmeni luonnossa. He havaitsivat maailmankaikkeuden järjestelyssä ylevintä viisautta. Tähtitaivaan näkivät he voimana, vuodenaikojen vaihtelut Jumalan lahjana ja elimellisen elämänsä Hänen hyvyytensä tuloksena. Jokainen väite toi mukanaan todistuksen ja jokainen kappale vahvistuksen siitä, että ihmisten sil-

mien eteen aukeavat ihmeet olivat jonkun Korkean Olennon aiheuttamia ja Hänen ylläpitämiään. Tällaisen varmuuden saatuaan alkoivat ihmiset ryhmittyä uskonnollisiksi seuroiksi.

Tällaisen seuran muodostivat muurariveljet ja muurarimysteriot. Ne ovat aina tavalla tai toisella olleet ihmisille avoinna. Mutta aikoina, jolloin ihmisten oma toiminta tai heidän halunsa pimittivät henkisen näyn, oli näitä veljeskuntia vaikea löytää, ja vain harvat siinä onnistuivat. Näinä aikoina johtavat voimat vangitsivat tiedon eri järjestöihin. Vertauskuvien tarkoitus oli suojella korkeampaa tai esoteristä tietoa, jota järjestöissä oli vain arvokkaitten löydettäväksi. Tästä johtuu astejärjestely, joka vaatii ja määrättyjen valojen kautta suojelee saavutettua tietoa seuraavalle yläpuolella olevalle asteelle päästessä.

Tällaisena järjestönä esiintyi muurarius. Kaikki tutkijat, jotka ovat tunkeutuneet syvemmälle sen alkuperään, ovat yhtä mieltä siitä, että se on ollut läheisessä yhteydessä vanhempien samanlaisten järjestöjen kanssa ja arvelevat sen jatkavan niiden jumalanpalvelusmenoja ja seremonioja. Yhteis-Vapaamuurarius yhtyy näihin tutkijoihin.

Kaikki vanhojen mysterioiden tutkijat ovat yhtä mieltä siitä, että seremoniat ja rituaalit ovat aivan samoja, kuten myöskin opetukset ja tarkoitusperä. On myös huomattava, että vapaamuurarius lähenee niitä joka suhteessa. Tämän todistaa muurariuden alkuperää koskevat tutkimukset. Sen kautta nostetaan se tavallisesta veljeskunnasta esoteriseksi tiedon kouluksi.

Jo se tosiasia, etteivät muurarivertauskuvien eetilliset opetukset koskaan ole kuluneet, vaan esittävät yhä uusia näkökulmia tiedon hankkimiseksi, osoittaa niiden esoterisen pohjan. Kuten kaikissa esoterisissa kouluissa, paljastetaan siinäkin sisäinen merkitys askel askeleelta, ja tämä paljastuminen on yhdenmukainen todellisen kehityksen ja edistyksen kanssa. Se, mikä jollakin ajankohdalla voi näyttää vain tarkoituksettomalta sanojen luettelemiselta, voidaan myöhemmin huomata olevan syvää, vertauskuvaan verhottua totuutta. Se on tarkoituksella ollut salattua, mutta se, joka kärsivällisesti hakee totuutta ja uskollisesti täyttää lupauksensa, saa yhä suurempaa valaistusta. Ei ole vain sattuma, että muurariudessa uskollinen valojen pitäminen ja sovittaminen käytökseen ja tutkimukseen tuo mukanaan yhä syvempää tietoa mystillisen opetuksen sisäisestä tarkoituksesta. Tässä suhteessa seuraa se samaa tietä kuin kaikki muut esoteeriset oppikoulut.

Muurariuden todelliset salaisuudet ovat peittyneinä sen vertauskuviin ja legendoihin. Nämä vertauskuvat ja legendat ovat keinoja, joiden kautta jumalallisia totuuksia esitetään alokkaalle. Samaa opetustapaa käytettiin vanhoissa mysterioissa, ja sitä seurattiin luonnollisesti myöskin vapaamuurariudessa. Eräs kuuluisa kirjailija sanoo, että „vertauskuvien muodostaminen ja niiden opettaminen oli entisajan papiston päätehtävänä”. Myyttejä sepitettiin esittämään filosofisia ja uskonnollisia totuuksia.

Vanhojen järjestelmien tarkoitus oli sovelluttaa oppinsa kaikille kehitysasteille sopiviksi, ja ne sopivat sentähden yhtä hyvin tälle ajalle kuin muillekin aikakausille. Yksilön tulee itse etsiä muurariuden syvimmät salaisuudet muurarikehityksensä aikana. Meitä estää niitä löytämästä ainoastaan se, että jätämme huomioonottamatta viittaukset, joita kaikkialla looshien rituaaleissa annetaan, tai että olemme välinpitämättömiä itse asialle. Silloin suljemme itse oven siihen tietoon,

mikä on saavutettavissa. Ellei ihminen itse niitä ole löytänyt, ei hän kai silti pysty väittämään, ettei salattuja totuuksia olisi olemassakaan.

Tutkijat eivät ole päässeet yksimielisiksi ajasta, milloin meidän aikamme muurarius on alkanut. Itse asiassa sitä onkin mahdoton määritellä, koska aikaisemmatkin asiaa koskevat asiapaperit aina viittaavat vielä varhaisempaan järjestöön, joka on palvellut samoja tarkoitusperiä. Auktoriteetit eivät voi varmuudella lausua minkäänlaista ajanmääräystä sen ensimmäisestä ilmestymisestä, emmekä sitäpaitsi voisikaan yhtyä mihinkään teoriaan sen iän määrittelemiseksi. Mieluimmin kannatamme sitä mielipidettä, että muurariuden alkuperä tahallaan on peitetty salaperäisyyden huntuun. Perustelemme kantaamme sillä, että koska se tuli maailmaan esoterisena kouluna, jonka tarkoitus on valmistaa pyrkijöitään vihkimykseen salaisissa tiedoissa ja opeissa, niin olivat perustajat jumalallisia lähettiläitä, jotka eivät koskaan ilmaise toimintansa alkuperää. Me tunnemme nämä järjestöt sellaisina, ja silloin ne vetävät meitä puoleensa.

Eräästä asiasta olemme kuitenkin varmat, ja siinä yhtyvät kaikki auktoriteetit, nimittäin, että se uudistus, johon nykyinen muurarius perustuu, tapahtui vuonna 1717, jolloin neljä lontoolaista looshia muodostivat Englannin ensimmäisen Suurlooshin, The York Lodge'n, joka siihen aikaan toimi muista riippumattomana. Tämä uudistus johtui siitä, että oli herätty huomaamaan englantilaisen muurariuden lähteneen kulkemaan taaksepäin. Huomattiin, että siinä, samoin kuin kirkossa ja muissa esoterisissa järjestöissä, todellinen tarkoitus oli jäänyt vaikutuksettomaksi, sillä liikesuhteet ja itsekkäät pyrkimykset olivat päässeet sen piireihin. Niinpian kun jossakin esoterisessa yhtymässä ihmisrakkaus väistyy itsekkäitten tarkoitusperien tieltä, niin kadottaa se merkityksensä ja sen valo pidätetään joksikin aikaa maailmalta.

Lontoon neljä looshia perustivat siis maailman ensimmäisen Suurlooshin. Myöhemmin, vuonna 1723, muodosti York Lodge oman suurlooshinsa, jolle se antoi nimen The Grand Lodge of all England. Tämä yhdistys toimi vuoteen 1790, mutta ei koskaan antanut looshikirjaa ulkopuolelle Englannin.

Uudistuksen tarkoituksena oli luoda uusi muoto ja parempi historiallinen pohja asetuksille, säädöksille j.n.e. Työn tuloksena on meidän aikamme „Vapaa ja tunnustettu muurarius", joka perustuu Hiramin apokryfiseen legendaan ja Salomonin temppelin rakentamiseen.

Järjestettiin asteita, joihin liitettiin vanhojen mysterioiden menoja. Se osoitti, että jotkut perustajista tunsivat järjestön todellisen esoterisen luonteen ja tarkoitusperän.

On hyvin mahdollista, ettei ennen tätä aikaa ollut meidän päiviemme astejärjestelyä, vaan että vihkimys, joka käsitti kaikki nykyiset peräkkäiset, oppipojan, ammattilaisen ja mestarin asteet, itsessään merkitsi vain luokkarajoituksia. Ei tiedetä, mistä lähteestä ne vertauskuvat ja legendat, jotka nyt ovat järjestetyt asteiksi, ovat kotoisin. Mutta yleensä tunnustetaan niiden johtuvan entisaikojen mysterioista. Muurarit tietävät, ettei niitä järjestetty muutamien tuntien huviksi ammattikunnan jäsenille, vaan että ne sisältävät syviä totuuksia. Niiden jako asteisiin merkitsee veljien erilaista kykyä niiden käsittämisessä. He tietävät myöskin, että nämä totuudet ovat läheisesti yhdistettyjä ihmiskunnan henkiseen ja siveelliseen kehitykseen.

Muurarius ei ole seurannut katkeamatonta polkua vuodesta 1717. Mutta aika ajoittain ovat erilaiset vaiheet uhanneet sen olemassaoloa. Kuitenkin on se aina onnistunut saamaan riveihinsä ei vain luonnon syvien salaisuuksien tutkijoita, jotka ovat ymmärtäneet ammattikunnan yhteyden näiden mysterio-opetusten kanssa, vaan myöskin henkilöitä, jotka ovat ymmärtäneet järjestön syvemmän ja esoterisemman puolen. Sen kautta on se aina ylläpitänyt keskuudessaan aarteita, jotka ovat sitä suojelleet ja antaneet sille voimaa voittamaan kaikki niille ihmisyhtymille yhteiset vaarat, jotka koettavat täyttää suurta tarkoitusperää maailman kehityksessä.

Ei ole tarvis tässä seurata muurariuden vaiheita vuodesta 1717 nykyajan Englantiin, Ranskaan ja Amerikkaan, niihin kolmeen suureen maahan, joiden nimiin muurarijärjeston johto liittyy sen ajan jälkeen. Ehkä on kuitenkin paikallaan mainita tässä muutamia päätapahtumia sen historiasta.

On löydetty asiapapereita, jotka ovat päivätyt ennen vuotta 1717. Niitä on esimerkiksi „York Chartre” A, D. 926, — „Regius Manuscript” vuodelta 1390, — „Cooke Manuscript” viidenneltätoista ja useita asiakirjoja kuudenneltatoista vuosisadalta. On myöskin sanottu, että Oxfordin „Asholean Museumin” perustaja sekä eversti Mainwaring olivat vihityt Englannissa vuonna 1646. Mahdollisesti olivat he ensimmäiset „tunnustetut” eli „spekulatiiviset” muurarit.

Vuonna 1663 julisti eräs yleinen kokous uuden asetuskokoelman ja vuonna 1717 perustettiin, kuten jo mainittiin, ensimmäinen suurlooshi.

Vuonna 1723 julkaistiin uusi asetus, joka vieläkin on käytännössä Englannissa, ja jossa määrätään jäsenet vihittäviksi „kansallisuuteen ja uskontoon katsomatta.”

Vuonna 1728 perustettiin Irlannin suurlooshi.

Vuonna 1736 perustettiin Skotlannin suurlooshi.

Vuonna 1732 antoi Englannin Suurlooshi looshikirjan kahdelle ranskalaiselle looshille.

Vuonna 1766 muodostettiin Ranskan kansallinen suurlooshi.

Vuonna 1879 muodostettiin „Yleisestä skotlantilaisesta suurlooshista” „Ranskan symbolinen suurlooshi”, jota Grand Orient ylläpiti.

Eräässä viimeksimainitun yhtymän laillisessa looshissa vihittiin ensimmäinen nainen vapaamuurariuteen, mutta tästä myöhemmin.

Muurarijärjestö on jakautunut eri riituksiin, jotka, vaikkakin ne jossakin määrin eroavat toisistaan, kuitenkin pulppuavat samasta lähteestä ja pyrkivät samaan päämäärään. Joka riituksella on oma korkein yhtymänsä, oma hierarkiansa, ja tästä yhtymästä lähteneitä julistuksia on tuohon määrättyyn järjestöön kuuluvien veljien toteltava.

Siitä ajasta, jolloin muurarius uudistettiin siihen päivään asti, jolloin ensimmäinen nainen 14 tammikuuta vuonna 1882 vihittiin eräässä Ranskan laillisessa looshissa, ottivat kaikki riitukset jäseniksi ainoastaan miehiä. Kukaan ei kiellä tuomiokunnilta oikeutta määrätä asioitaan itse omassa keskuudessaan. Sentähden on väite, että naisen on mahdoton tulla muurariksi, vaikkakin tuomiokunta sen sallii — epäpätevä. Ja vaikkakin tuomiokunnan veljet karkoittivat syyllisen looshin jäsenet keskuudestaan, ei kukaan koskaan väittänyt, ettei kysymyksessä oleva nainen todella ollut laillisesti vihitty, siirretty ja koroitettu.

Mutta, kysytään, miksi ei nainen voisi tulla muurariksi? Mitä on muurariu-

dessa sellaista, joka sen pysyttäisi yksinomaan miehellisenä? Onko salaisia mysterioita, joita ei nainen voisi harjoittaa yhtä hyvin kuin mies? Jos sanotaan, että seremonialliset vaatimukset estävät naisen pääsyn niihin, niin asetetaan ulkonaiset seremoniat sisäisten, esoteristen opetusten edelle. Senkautta järjestö kieltää korkeammalta johdolta oikeuden esittää muutoksia kun se poistaisi epätäydellisiä seremonioja, vaikka se samalla oikeuttaa sen tekemään muutoksia ja muovailuja toisissa suhteissa.

Minkätähden olisi miehillä yksinoikeus muurariuden etuoikeuksiin ja velvollisuuksiin, jos ei juuri seremoniojen tähden? Onko mitään eetillistä, henkistä tai siveellistä alaa, johon ainoastaan miehet olisivat etuoikeutettuja? Kun siis muurarius sanoo olevansa suurten elämäntotuuksien esittäjä, totuuksien, jotka käsittelevät elämää ja olemassaolon alkuperää ja tarkoitusta, tapaa, millä parhaiten voimme täyttää elämän velvollisuuksia, tapaa, millä parhaiten opimme ymmärtämään kuoleman todellisuutta ja kuolemanjälkeistä olotilaa, niin eivätkö nämä totuudet myöskin ole tärkeitä naiselle? Todellinen syy naisen sulkemiseen muurariudesta johtui siitä, että muurariuden uudistus tapahtui aikana, jolloin naisen vaikutus rajoittui ainoastaan kodin piiriin, jolloin hänen ainoat velvollisuutensa koskivat miestä, perhettä ja taloudenpitoa. Ainoastaan miehellä oli oikeus ajatella ja toimia näiden rajojen ulkopuolella ja siitä seurasi, että kun hän perusti yhdistyksen tai järjestön, ei hän tullut ajatelleeksikaan naisen mahdollisuutta ottaa osaa mihinkään tärkeään tehtävään.

Jos muita, syvempiä syitä löytyy, tahtoisimme mielellämme saada niistä tietoa, sillä vaikka olemmekin paljon tutkineet muurariutta ja muurariopetuksia, emme koskaan ole tavanneet mitään, mikä oikeuttaisi kieltämään naisilta sijan muurariudessa. Olemme aina vaan nähneet, että miesten säätämät asetukset kieltävät sen ilman mitään syytä. Harvat miesyhtymät ovat edes ottaneet keskustellakseen tämän puutteen poistamista, vaikka muita sangen tärkeitä muutoksia on tehty. Tämä suhtautuminen naisiin on sentähden vain jäännös keskiaikaisen ajattelun ajalta.

Vuoden 1717 jälkeen on maailma kehittynyt tiedossa ja sen mukana on myöskin nainen kehittänyt kykyjään täyttääkseen paikkansa tasa-arvoisena miehen kanssa maailman toiminnassa. Ennen oli häneltä myös kielletty pääsy yliopistoihin ja korkeampiin oppikouluihin, mutta nyt on hänen oikeutensa silläkin alalla tunnustettu, ja moni nainen on saanut päästötodistuksen tieteellisistä kasvatuslaitoksista. Hän sai odottaa pitkiä aikoja lääketieteellisten laitosten kynnyksellä. Sairaanhoito oli korkein toiminta-ala, minkä lääketieteellinen veljeskunta naiselle salli. Onko hänen toimintansa alentunut sen jälkeen kun hän pääsi lääketieteellisiin oppilaitoksiin. Eikö hänen toimintansa päinvastoin ole edistänyt yleistä siunauksellista ammattityötä. Onpa hän tehnyt monta arvokasta keksintöäkin lääketieteen alalla. — Onko lainkäyttö kärsinyt siitä, että nainen sai oikeuden tutkia lakia? Onko naisten osanotto politiikkaan johtanut seurauksiin, joka oikeuttaa syyttämään heitä asioiden huonosta johdosta?

Jos joku nyt lausuisi sen mielipiteen, että naiselle pitäisi olla kiellettyä yliopistosivistyksen hankkiminen, ettei hän saisi tutkia lääketiedettä tai lakia, tai ettei hän saisi pitää paikkaansa parlamentissa, niin naurettasiin esittäjän mielipiteitä hullunkurisina. Yhtä luonnotonta on kieltää naiselta osanotto muurariuden etuoikeuksiin.

Osoituksena siitä, että miehet silloin tällöin ovat epäilleet niiden lakien viisautta, jotka estävät naiselta pääsyn muurariuteen, on se, että he ovat koettaneet lahjoa naiset perustamalla erinäisiä „Adoption-riituksia”. Ne ovat kuitenkin hyvin heikkoja kokeita naisen oikeuksien tunnustamiseksi muurariudessa. Ne ovat yhtä vähän muurariutta kuin Good Templar-, Oddfellows-, Orange Order- tai muut sellaiset järjestöt. Naisille näytetään kauniita, sieviä seremonioja ja annetaan heille jonkinlaisia virkanimityksiä, mutta samalla heiltä kielletään pääsy pylväitten väliltä ja petetään heitä uskottamalla, että edes jokin peitteen lieve on nostettu. Kukaan „Adoption-riituksen” käynyt muurari ei kuitenkaan pääse temppeliin eikä voi todistaa oikeuttaan. Eräs tunnettu muurarikirjailija sanoo: „On hyvä huomauttaa, ettei muurarius, tarkasti sanoen, ole salainen veljeskunta, koska sillä ei ole salaisia tarkoitusperiä eikä asetuksia. Se on pikemmin yksityistä laatua oleva, kuin salainen, sillä paitsi esoterisia tapojamme, jotka suoranaisesti tai epäsuorasti viittaavat ylesiin tuntemismahdollisuuksiin, ei meillä ole salaisuuksia.” Ei siis voida väittää, etteivät naiset voisi pitää salaisuuksia, ja että se estäisi heiltä pääsyn muurariuteen. Muurariuden salaisuudet ovat etupäässä tarkoituksissa ja vaikutuksissa.

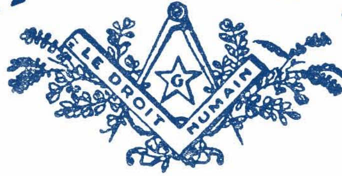
Muurariutta johtavat näkymättömät voimat eivät välitä ihmisten asettamista esteistä, jos tarve vaatii, että suuria tarkoitusperiä palvellaan, ja jos maailma on valmis ottamaan askeleen eteenpäin kehityksen tiellä, siksi ei muurariuskaan voinut ylläpitää rajoituksiaan. Eräs nainen astui muurarijärjestöön avoimesti ja laillisesti ja avasi siten kaikiksi ajoiksi tien omalle sukupuolelleen. Naiset pääsivät jälleen nauttimaan niitä esoterisia opetuksia, joihin heillä oli ollut oikeus entisaikojenkin mysterioissa Egyptissä, Persiassa, Kreikassa ja muissa keskuksissa. Historia kertoo, miten jaloa ja tärkeätä osaa hän näytteli sikäläisissä mysterioissa ja osoittaa, ettei niitä olisi voitu oikein suorittaa ilman hänen apuaan ja osanottoaan. Elämän kehityshistoria on epätäydellinen, jos sitä esittää ainoastaan yksi sukupuoli. Elämä on aina fyysillisessä ilmenemismuodossaan kaksinainen, negatiivinen ja positiivinen, miehellinen ja naisellinen, oikea ja väärä. Kaikki nämä puolet ovat vain saman suuren periaatteen muodostelmia ja kumpaisellakin täytyy olla paikkansa seremonioissa, jotka opettavat elämän sisäistä merkitystä. Jatk.

Oi ihmiset. Valtakunnan ovet ovat avoinna. Totuuden aurinko paistaa maailmalle. Elämänlähteitten vedet virtaavat. Armon päivä sarastaa. Suuri ja kirkas valo on herännyt ihmisten sydämiä valaisemaan. Herätkää ja kuulkaa Jumalan ääntä, joka kutsuu teitä taivasmaailman joka suunnalta: „Tulkaa minun luokseni, oi te ihmisten lapset. Tulkaa minun luokseni, oi te, jotka janoatte ja juokaa sitä raikasta vettä, joka virtoina laskeutuu kaikkiin maapallon osiin.” — Nyt on aika. Nyt on otollinen aika. *Abdul Baha*

„Mieti tarkasti, mitä sinun tulee tehdä, mitä jättää tekemättä. Ja kun olet päättänyt toimia niin tai näin, niin kunnioita sitä, joka ajattelee päinvastoin. Kohtele häntä ystävänä, ei itseäsi alempana henkilönä, vaan tasa-arvoisena. Kohtele häntä, kuin tahtoisit kohdella Jumalaa. Kunnioita häntä, niinkuin tahtoisit itseäsi kunnioitettavan.” *Krishnamurti*

YHTEIS-

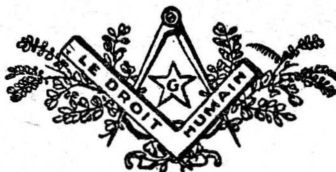
VAPAAMUURARI

N:o 2 HUHTIKUU 1923

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

HUHTIKUU N:o 2 · 1923

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" — *Oskar Leschhorn*

Työhön V.·. V.·.!

Kun Vapaamuurari-oppipoika on kuuliaisuudella ja hartaudella suorittanut määrätyt oppinäytteensä, pääsee hän ammattilaiseksi ja silloin alkaa varsinainen työntekoaika. Kuuliaisuus muuttuu silloin palvelemiseksi, hartaus työinnoksi. Suomen Vapaamuuri-järjestö on toiminut nyt kaksi vuotta. Ne ovat olleet oppilasvuodet sen elämässä. Eivät ne ole olleet kokonaan rauhan ja sopusoinnun vuosia! Joka puolelta on sen täytynyt kestää elämän tulvan myllerrystä. Mutta se on pelkäämättä kulkenut ensimmäisen matkansa tuon elämän virran kuohussa, epäsointujen räiskeessä ja ivahuutojen kaikuessa!

Ehkäpä järjestömme on suorittanut ne oppilas-näytteet, jotka vaaditaan. Onko se kuuliaisuudella ja hartaudella ottanut vastaan näennäisesti kovatkin kolahdukset, onko se tuomitsematta ja itseään hilliten kärsinyt kipeätkin haavat? Toivotaan, että niin on asian laita, ja silloin on järjestömme siirtynyt ammattilaisen asteelle työtä tekemään. Työhön siis V.·. V.·.! Missä on meidän työalamme, ja mikä on meidän työtämme? Maailma on se työkenttä, jossa meitä tarvitaan, palveleminen on työtämme. Rynnätkäämme maailmaan tekemään työtä sen yhdistyksissä ja liitoissa, mikäli niillä on periaatteena työskentely ihmiskunnan hyväksi. Käyttäkäämme niissä omaa työtapaamme ja omia työaseitamme. Viivotin ja luotinuora ohjatkoot työtämme. Jos olemme koettaneet tasoittaa yhteiskunnallisen elämän jyrkkiä arvoja ja rajoja, on viivotin tehnyt tehtävänsä. Voi olla ettemme aina ole onnistuneet. Nuoruus on varomaton, se hyökkää umpimähkään eteenpäin idästä nousseen auringon valon häikäisemänä, kunnes ammattilaisen keskittyneempi mieli ottaa luotinuoran johdokseen. Arvostelukykyä tuo keskipäivän ja miehuuden muurariaste kehoittaa meitä hankkimaan itsellemme ja sen mukaisesti palvelemaan. Ammattilainen on työkykynsä parhaimmassa voimassa, hän astuu rohkeasti eteenpäin tietoisena päämäärästään, vapaana liiallisesta tunteellisuudesta ja työintoisena. Vielä kerran: Työhön V.· V.·.! Emme saa jäädä odottamaan parempaa aikaa, nyt on aika.

On paljon aloja maailmassa, jotka ovat työmme arvoisia, mutta on yksi ala, josta tahtoisin erikoisesti tässä muistuttaa, sillä se ala kuuluu varmasti meille. Nimittäin lapset! Ne — ne odottavat meitä! Lapset ovat ne, joille kuuluu tulevaisuus, ne ottavat huostaansa sen, mitä me jätämme jälkeemme niin henkisellä kuin aineellisella alalta. Lapset ovat kaikkien omaisuus, uusi ihmiskunta, joka odottaa apuamme tullakseen voimakkaaksi ja terveeksi, sopusointuiseksi ja iloiseksi. Perustakaamme lapsien hyväksi yhdistyksiä siellä, missä asumme, tai liittykäämme ennen perustettuihin. Maailmassa on niin paljon lapsia, jotka kärsivät jo kehdossaan. Noita kärsiviä, pieniä ihmisiä meidän velvollisuutemme on auttaa. Antakaamme ammattilaisen työ-kiihkon, sydämen innon ja palavan auttamisen halun kohdistua uuden sukupolven huoltamiseen, uuden ihmiskunnan kasvattamiseen. Heitä, lapsia auttaessamme, teemme tilaa äidinrakkauden ilmenemiselle maailmassa ja olemme osallisia siinä suuressa tehtävässä, jota Suuri Maailman Arkkitehti johtaa.

Ruth

Auringolle

Aurinko, oi pyhä, pyhä, pyhä!
Meille valkeuttasi annat yhä,
kasvos kauniit nostat päämme yli,
kuuma rakkaudesta sun on syli!

Lemmit kylmää, mustaa maata tätä,
seuralaistas iki kiertävätä,
sätees tunkee poveen routaisehen,
hehkus sytyttää sen rakkautehen.

Loihdit kukkeuden sä hengen alta,
luonnon yli sull' on kaikkivalta,
itse ihminen tai mato maassa
sun suojassasi voimakkaassa.

Päivän tulta pyhää palvokaamme!
Sulta uuden kevään jälleen saamme.
Inhimillistä on pettäminen;
sä oot ikuisesti uskollinen.

Vaikka painut iltapilven alle,
jälkeen yön taas ehdit taivahalle.
Tahtoo hyytää, tappaa talven halla,
— sinuun ei oo valtaa kuolemalla.

Muoto kaunein on vain katoovainen,
lakastuu ja kuolee kuori mainen.
Meissä katoomattomuuden kulta
pojanperintö on suuri sulta.

Ammoin entisyyden hämärässä
villin kaihoni mä ikävässä
sulle rakkauteni valat vannoin,
omaks auringolle itsen' annoin.

Yö kun aaveet loihti silmäin eteen,
kuu loi kummitusten varjot veteen,
— aurinko sai rinnan rohkeaksi,
sinuun katsoin silmät sokeaksi.

Kannan kaipuuta nyt salaisinta,
minkä synnyttää voi ihmisrinta:
kerran, päivä, luokses pääsemällä
valoks' olla tähdellämme tällä.

Aurinko, oi pyhä, pyhä, pyhä!
Lapses harhailevat yössä yhä.
Vala valoasi runsaammasti,
paista, paista sydämeemme asti.

J. Sn —

Vapaamuurariuden ihanne

Vapaamuurarius, ollen edistyvä tiede, pitää vihittyjensä silmien edessä Temppelin rakentamisen ihannetta — lujan ja kauniin Temppelin ja koettaa symboolien ja allegoriojen avulla auttaa sen riveihin astuvia rakentamaan tämä temppeli elävistä kivistä, jotka tulisivat täyttämään kahdenlaisen tarkoituksen: tuottamaan kunniaa Jumalalle ja siunausta ihmiskunnalle. Tätä on pidettävä Vapaamuurariuden ihanteena.

Vapaamuurarius ottaa riveihinsä ainoastaan sellaisia ihmisiä, jotka uskovat Jumalaan ja jotka ovat maineeltaan hyviä. Sentähden vaaditaan pyrkijältä kahden jäsenen suositus sekä takuu siitä, että henkilö on kunniallinen, vilpitön ja siveellinen, ja pyrkijältä odotetaan, ettei hän ainoastaan tule siirtymään asteesta asteeseen, vaan että hän sovittaa vapaamuurariuden totuudet käytännölliseen elämään käytännössä toteuttaen symboolit ja allegoriat sekä lähtee temppelistä saadakseen jotain aikaan jokapäiväisessä elämässä. Toisin sanoen, ihmisestä on tullut vapaamuurari, että hän palvelisi Jumalaa ja ihmisveljiään.

Kokelaalta ei odoteta, että hänen heti Järjestöön tultuaan pitäisi tietää kaiken sen, mitä Vapaamuurarius opettaa ja jäseniltään toivoo; mutta häneltä odotetaan, että hän heti aloittaa itsekasvatuksen ja tutkimisen ja että hän, veljien auttamana tulee vähitellen ymmärtämään ritualisen opetuksen syvemmän ja korkeamman puolen.

Se vapaamuurari, joka käydessään vihkimyksien läpi, ajattelee, että tämä on hänelle kylliksi, on kadottanut näkyvistään päämääränsä. Hän tuhlaa aikaa ja rahaa, ja me olemme hänen suhteensa käyttäneet voimamme turhaan. Me olemme hänessä lisänneet yhden kiven, sellaisen, joka ei ole mikään „elävä kivi", sellaisen, joka ei kelpaa rakennukseen; me olemme hänessä ainoastaan heikentäneet yleistä voimaa ja vähentäneet rakennuksen kauneutta. Sensijaan se muurari, joka löytää opetuksessa jotain arvokasta ja joka tutkii sitä käsittääkseen sen ja toteuttaakseen sitä kansansa, kotinsa ja itsensä suhteen, sillä ihmisellä on käytännöllinen näkökanta; hän on käsittänyt aatteen oikein ja on sopiva ja valmistunut tulemaan vakavaksi työntekijäksi Suuressa Veljeskunnassa, joka koettaa koota kaikkiin uskontoihin kuuluvat ja kaikkia eri vakaumuksia seuraavat ihmiset oikeuden, suvaitsevaisuuden, rauhan ja rakkauden lipun alle.

Ajatelkaamme hetkisen sitä ihmeellistä rakennusta, jota nimitetään Salomonin Temppeliksi. Siirtykäämme takaisin alkuaikoihin. Temppeli-aate syntyi Viisauden Miehen mielessä. Silloin se oli ainoastaan teoria. Suunnitelman laadittua teoria kehittyi. Rakennusmestarin suunnitelmassa on voinut olla — ja olikin — ihana kuva, mutta kun rakennukseen tarvittavat ainekset oli koottu ja perustus laskettu, niin silloin tehtiin jotain käytännöllistä. Kun rakennus oli pystytetty, niin se sai muodon ja viimein, kun Rakennusmestari koristi sen kauneuden symbooleilla, niin silloin se ei ollut enää pelkkä teoria, vaan elävä todellisuus. Mutta vasta sitten kun viisas kuningas Salomon vihki sen tarkoitukseensa — edistämään Jumalan kunniaa ja ihmiskunnan palvelemista — vasta silloin se tuli loistavaksi.

Tällä tavoin Vapaamuurarius avaa ihanteensa ihmisille. Se panee heidät ajat-

telemaan, suunnittelemaan, kokoamaan aineistoa, tutkimaan ja rakentamaan tämän tutkimuksen mukaista rakennusta, kaunistamaan luonnettaan, yksinkertaistuttamaan elämäänsä ja viimeisenä vapaamuurarin velvollisuutena se lahjoittaa maailmalle Temppelin, joka on pyhitetty Jumalan palvelemiselle ja ihmiskunnan kohottamiselle. Kun näin on tapahtunut, silloin Vapaamuurariuden aatteet ovat tulleet kirkastetuiksi kauttamme. *Masonic Voice-Review*

Kiertokirje

Yleisen Yhteis-Vapaamuurarijärjestön Korkeimman Neuvoston Presidentin, Suur-Mestari K.·. L.·. V.·. Piron'in 33° kiertokirje kaikille amerikkalaisille Suur-Loosheille.

Tuskin on suuri europpalainen sota, joka viiden vuoden aikana piti kahleissaan kansakuntia viidellä maailman kulmalla, lakannut, kun jo kuullaan kuiskattavan kostosodasta, joka sytyttäisi tulen uudelleen.

Tämä verinen taistelu synnytti Kansakuntien Neuvoston, johon kaikki maailman kansat perustivat toivonsa ikuisesta rauhasta. Mutta hallituksia uhkaavat nyt jo vaikeudet, jotka aiheutuvat teollisuuden tuottamista taloudellisista riidoista sekä valtiorahavarojen hoidosta, ja nämä vaikeudet tulevat yhä vaikeammin ratkaistaviksi.

Onko mahdollista, ettei yli kahdeksan miljoonan miehen vuotanut veri riittänyt sammuttamaan itsekkäisyyden ja merkantilismin janoa? Vieläkö himot nytkin täyttävät kansojen mielen, vaikka luulisi heidän tarpeeksi paljon kärsineen tuosta pitkäaikaisesta painajaisesta ja vaativan rauhaa ja työtä?

Älköön koskaan sanottako, että vapaamuurarius olisi jäänyt välinpitämättömänä katsomaan noita kauheita ja luonnottomia onnettomuuksia aikakautena, jonka kaltaista ei ole tunnettu siitä asti kun planeettamme alkoi kiertokulkunsa avaruudessa.

Hetki on tullut, jolloin vapaamuurariuden on ruvettava välittäjäksi, jotta saavutettaisiin siveellinen voitto himosta. Eikö vapaamuurariuden tarkoituksena ole saattaa veljeys voitolle ihmisten keskuudessa ja vapauttaa ihmiskunta sotaisista perinnäistavoistaan? Vapaamuurarijärjestöt näyttävät kuitenkin säilyttävän kansallisen luonteensa, joka ei vielä läheskään ole yhdistänyt heitä näissä pyrkimyksissä, ja senkautta heidän vaikutuksensa on pysynyt hyödyttömänä. Entistä enemmän tulisi niiden nyt yhtyä osoittamaan, ettei heidän solidaarisuutensa ole vain tarua.

Ei ole välttämätöntä muovailla eri järjestöjen peruslakeja eikä vähentää niiden riippumattomuutta ja autonomiaa. Yksinkertainen keskinäisen ystävyyden sopimus riittäisi perustamaan vakavan muurarien välisen yhdysrenkaan.

Monet maat ovat jo antaneet kunnalliset oikeudet naisille, Ranskakin jo jossain määrin, ja Yhteis-Vapaamuurarijärjestö huomaa vaikutuksensa ja voimansa kasvavan päivä päivältä.

Kunnioittaen kaikkia filosofisia ja uskonnollisia järjestelmiä on Järjestömme perustanut loosheja kaikkiin maihin rotuun, väriin ja sukupuoleen katsomatta.

Se perustettiin kolmekymmentä vuotta sitten, ja nyt sillä on kaikenasteisia loosheja ympäri maailman. Monet järjestöt ovat jo vaihtaneet edustajia meidän kanssamme.

Meidän sisaremme eivät halua pyrkiä miesvapaamuurariuteen jäseniksi. He eivät edes pyydä vieraskäynnin oikeutta. Heidän ainoa pyrkimyksensä on päästä yhteistyöhön eri järjestöjen kanssa tutkiessaan niitä ihmiskuntaa koskevia kysymyksiä, joita he harrastavat, mutta yli kaiken ovat Järjestömme sisaret ja veljet aina iloisia saadessaan vieraikseen niitä Järjestöjenne jäseniä, jotka haluavat läsnäolollaan kunnioittaa meidän looshejamme ja jakaa työtä kanssamme.

Kansainvälisenä Yhteis-Vapaamuurarijärjestö on tilaisuudessa edustajiensa kautta olemaan yhteistyössä koko maailman kanssa ja mukana perustamassa todellista kansainvälistä yhdysrengasta, jossa kaikki edustajat vakavasti käsittävät veljeystunteen ja solidarisuuden arvon.

Ylimalkainen asetustemme tutkiminen saattaisi teidät ymmärtämään sen yhtäläisyyden, mikä on meidän oppiemme ja ritualimme sekä omanne välillä.

Älyllisesti ja siveellisesti korkealle kehittyneet naiset kunnioittavat Järjestöämme jäsenyydellään.

Meidän ihanteemme on yleismaailmallinen veljeys.

Meidän tunnuslauseemme on Ordo ab Chao.

Toivoen, että tulette vaihtamaan edustajia kanssamme, käännymme puoleenne mitä syvimmillä veljeyden tunteilla. *E. Piron, 33° Suur-Mestari.* (Sinetti.)

Kuningas Salomon ja Kebra Nagast

Kebra Nagast on kuuluisa etiopialainen teos, jota Abessiniassa pidetään hyvin suuressa arvossa. Se käsittää abessinialaiset muunnokset Raamatun taruista ja kertomuksista sekä paljon muuta kansanrunoutta Judeasta, Arabiasta, Egyptistä sekä Etiopiasta. Erittäin suurta huomiota abessinialaiset ovat kiinnittäneet kertomukseen kuningas Salomonista ja Saban kuningattaresta sekä heidän kuuluisasta pojastaan Menelekistä, josta sittemmin tuli kuningas David II. Hän hallitsi Etiopiassa, jonne hän kuljetti liitonarkin Jerusalemista. Tämä kirja todistaa sitovasti nykyisen abessinialaisen hallitsijasuvun polveutuvan kuningas Salomonista.

Tämän tarun sanotaan erään koptilaisen papin merkinneen muistiin kuudennella vuosisadalla ennen Kristusta, ja siihen teki lisäyksiä kahdennellatoista vuosisadalla eräs kristillinen tietäjä nimeltä Isak, josta valitettavasti tiedetään hyvin vähän, tuskinpa mitään. Kebra Nagastia ei tunnettu Europassa ennen kuudettatoista vuosisataa, jolloin siinä esiintyvät ihmeelliset ja mielenkiintoiset tarut Prester Johnista käänsivät historioitsijoiden huomion maahan, jonka neljä vuosisataa aikaisemmin sanottiin olleen hänen kotinsa.

Kirjassa kerrotaan liitonarkin olleen akasiapuusta ja Mooseksen tekemän. Siinä säilytettiin Aronin sauvaa, joka oli katkaistu kahdesta kohden ja joka siten käsitti kolme aivan erillään olevaa sauvaa. Mooses oli asettanut arkkuun myöskin „lain taulut" sekä kultaisen, mannaa sisältävän asian. Vielä oli siinä ihmeel-

linen laivanmuotoinen astia. Sen arveltiin vertauskuvallisesti tai profetallisesti esittävän Neitsyt Mariaa, „sitä uutta laivaa, joka kantaa maailman aarteen." Samoin kuin laiva kantoi Sanaa, kiveen kaiverrettua Pyhää nimeä, niin kantoi Maria ruumistunutta elävää sanaa. Sen sisässä ja sen päällä lepäsi Shechinah. Kebra Nagast nimittää arkkia „Sionin kunniaksi" ja kertoo sen säteilevästä loistosta sanoen: „Hän rakensi sen itse oman kunniansa asuinsijaksi, se on henkisyyden olemus valoa täynnä, vapauden olemus ja jumaluuden koti . . . ja sen sisässä on Aronin sauva, joka kukoisti uudelleen, vaikka se jo kerran olikin kuivunut, eikä kukaan ollut sitä kastellut. Se oli katkaistu kahdesta kohdasta, niin että siitä oli tullut kolme sauvaa, vaikka se oli yksi sauva."

Eräs viisas, paljon matkustanut rikas kauppias nimeltä Tamrin oli kertonut kuningas Salomonin suuresta maineesta Saban kuningattarelle. Ei ole täyttä selvyyttä tämän etelän kuningattaren todellisista kuninkaallisista esi-isistä. Arabialaiset historiankirjoittajat nimittävät häntä Balkikseksi ja etiopialaiset Makedaksi. Nämä nimet ovat kumpaisetkin tarunomaisia ja useita vuosisatoja kuningatarta nuoremmat. Koska hän oli auringon, kuun ja tähtien palvelija, on hyvin luultavaa, että hän oli sabalainen prinsessa, vaikkakin hän kuningas Salomonin vaikutuksesta kääntyi juutalaisuuteen. Häntä on väitetty Sheban kuningattareksi, sillä tämä paikka oli lounaisessa Arabiassa, mutta Kebra Nagastin mukaan hän oli varmasti Etiopian hallitseva kuningatar. Kerrotaan hänen olleen erittäin kauniin kasvoiltaan ja vartaloltaan jalomuotoisen, ja hänen rikkautensa olivat olleet suuret.

Jerusalemin temppelin rakennusaikana kuningas Salomon lähetti sanansaattajia ulkomaille kaikkien kaupparuhtinaitten luo ilmoittamaan haluavansa punaista kultaa, mustaa puuta, jota madot eivät voisi hävittää, sekä kalliita safiireja. Tamrin kuuli tästä myöskin ja matkusti Jerusalemiin mukanaan kauppatavaraa. Tamrin ihaili kaikkea, mitä hän näki kuningas Salomonin hovissa ja temppelirakennuksella, ja vaikkei hänen tehnytkään mieli lähteä, tuli kuitenkin aika, jolloin hänen oli pakko palata Etiopiaan. Suuret lahjat mukanaan hän lähti matkalle ja palasi kuningatar Makedan luo, jonka uskottu ystävä hän oli. Monen päivän aikana hän sai joka aamu kertoa hänelle kokemuksistaan Jerusalemissa, kuningas Salomonin anteliaisuudesta, jalomielisyydestä ja ylenpalttisesta viisaudesta. Kun Makeda eli Balkis, Etelän kuningatar, kuuli kerrottavan näistä ihmeistä, heräsi hänessä halu lähteä Jerusalemiin näkemään itseä kaikkea tätä. Mutta vaikka hänen halunsa olikin suuri, peloitti häntä matkan pituus ja sen vaivat. Lopulta hän ei kuitenkaan enää jaksanut voittaa kaipaustaan päästä kuulemaan kuningas Salomonin viisautta ja näkemään hänen loistoaan. Sitäpaitsi teki hänen kovin mieli asettaa hänen viisautensa koetukselle ja tehdä hänelle eräitä kysymyksiä, jotka hänen mieltään askartelivat ja joihin hän arveli kuninkaan voivan tietojensa avulla vastata. Matkan vaivoista ja neuvonantajien kielloista välittämättä hän päätti siis lähteä matkalle, jolle hänen hoviväkensä, orjansa ja kamarineitsyeensä suostuivat häntä seuraamaan. „Oi, oma kuningattaremme, viisautta ei sinulta itseltäsi puutu. Viisautesi tähden rakastat viisautta. Jos sinä lähdet, niin me lähdemme sinun mukanasi. Jos sinä asetut paikoillesi, niin me asetumme sinun luoksesi. Meidän kuolemamme tapahtuu samanaikaisesti sinun kuolemasi kanssa. Meidän elämämme seuraa sinun elämääsi."

Makeda, Etiopian kuningatar, saapui siis kuningas Salomonin hoviin. Hänen loistavaa vastaanottoansa ja sitä ylellisyyttä, missä hän ja kuningas Salomon viettivät jokapäiväisen elämänsä, on mahdoton sanoin kuvata. Runollisia ja kauniita olivat Balkiksen (Makedan), Sheban kuningattaren ja Salomonin, Israelin kuninkaan, väliset pitkät kaksinpuhelut, ja aikaa voittaen synnyttivät ne lemmen tämän kuninkaallisen pariskunnan välille. Salomon pyysi kiihkeästi Balkista omakseen. Tämä kieltäytyi kuitenkin itsepintaisesti, sillä etiopialaisen lain mukaan sai vain nainen olla Etiopian valtaistuimella, ja hänen täytyi pysyä neitsyeenä. Kuitenkin edistyi tuo „todellisten sielujen avioliitto" jokapäiväisen seurustelun kautta, ja suurenmoinen juhliminen jatkui. Sitten eräänä päivänä vietettiin Balkikselle omistetuista juhlallisuuksista suurin, jolloin kuningas Salomon, „kuninkaitten lakien mukaan" otti Etiopian kuningattaren vaimokseen.

Kuninkaalliset aviopuolisot olivat päättäneet, että heidän lapsensa syntyisi ja saisi kasvatuksensa äitinsä valtakunnassa, ja että hän tulisi isänsä hoviin vasta miehuuden ikään tultuaan. Kuningatar iloitsi, ja suuressa kunniassa ja loistossa hän palasi Etiopiaan, jonne hallitustoimet häntä kutsuivat, ja hänellä oli mukanaan määräämättömän kalliita kuninkaan antamia lahjoja. Mutta hänen ilonsa oli sitäkin suurempi, kun ajan tullen prinssi, hänen ja kuningas Salomonin poika, syntyi. Hän antoi hänelle ensin nimen Bayna Lehkem, myöhemmin Menelik, mutta tultuaan Etiopian hallitsijaksi hän sai nimen David II isoisänsä Israelin kuninkaan Davidin mukaan.

Kun poika oli varttunut nuorukaiseksi, ilmoitti kuningatar hänelle hänen kuuluisan syntyperänsä ja antoi hänelle kuningas Salomonin sormuksen, jota hän oli tätä tilaisuutta varten säilyttänyt. Sitten valmistui nuorukainen matkalle Jerusalemiin isäänsä tervehtimään, kuten monta vuotta sitten oli päätetty kuninkaallisten vanhenpien kesken. Loistavan ja arvokkaan seurueen kera Menelik matkusti Jerusalemiin 22:lla ikävuodellaan ja kaikkialla tunnettiin hänet elävästä yhdennäköisyydestään isänsä, kuningas Salomonin kanssa. Hänen isänsä tervehti häntä suurella rakkaudella ja julisti hänet heti pojakseen, mutta kuitenkin vasta sitten kun tämä oli tehnyt sormuksella ja peilillä merkit, jotka hänen ja kuningattaren välillä kaikeksi vakuudeksi oli päätetty.

On mielenkiintoista lukea Kebra Nagastista kuningas Salomonin armollisesta käyttäytymisestä, hänen viisaasta hallituksestaan sekä hovissaan että temppelin työmaalla. Kerrotaan, että kun kuningas Salomonilla oli käskyjä annettavanaan, puhui hän nöyrästi ja ystävällisesti, ja niitä, jotka olivat tehneet väärin, neuvoi hän hyvyydellä. Hän hoiti taloansa viisaasti ja Jumalan pelossa. Hän hymyili armollisesti erehtyneille ohjaten heitä oikealle tielle sekä kohteli ystävällisesti naispalvelijoitaan. Hänen käytöstapansa oli miellyttävä ja koko hänen olentonsa hilpeä. Ne, joilla oli ollut onni nähdä Salomon, rakastivat häntä sydämestään ja hänestä tuli heidän opettajansa. Hänen viisautensa ja mallikelpoisuutensa tähden eivät ne, jotka kerran olivat tulleet hänen luokseen, tahtoneet häntä enää jättää... Hän arvosteli kaikkia oikeuden mukaan, eikä ollut puolueellinen... Vastauksensa olivat ystävällisiä ja miellyttäviä eikä hänessä ollut petosta... Hän jakeli käskyjään arvokkuudella, pysyi aina tyynenä, osoitti viisasta ymmärtämystä, oli miellyttävä armollisuudessaan, näöltään arvokas, ja hänen äänensä soi kuin musiikki.

Kerrotaan hänen myöskin toimekkaasti ottaneen osaa temppelin rakennustyöhön. Hän neuvoi metallityöntekijöille, kuinka oli käytettävä vasaraa, poraa ja talttaa. Kivityömiehille hän opetti kulmat, kehät ja pintamitat. Hän liikkui alituiseen työmiestensä keskellä ja antoi käskyt päämiehille, joiden johdossa oli yli seitsemänsataa puuseppää ja kahdeksansataa kivenhakkaajaa. Kerrotaan hänen itse saaneen opetusta, mutta jakaneen sen kaksinkertaisena, joka mahdollisesti merkitsee, että hän jakoi arkkitehtisuunnitelmansa kahden muun kanssa, sillä kaikki hänen tekonsa ja työnsä olivat viisaasti tehdyt."

F. M. Head

Essealaiset

Tämä tärkeä mystillinen uskonlahko, joka esiintyi juutalaisten keskuudessa, on saattanut historioitsijat hyvin ymmälleen. Sitä olisi voinut pitää uutena, kabbalistisesta rungosta kasvaneena haarana, ellei sen jäsenten erikoisen suuri kunnioitus aurinkoa kohtaan viittaisi kaldealaisiin ja silloisiin yezideihin. Juutalaiset tutkijat arvelevat heidän olevan joko assidealaisia, chasdimilaisia tai läheisessä yhteydessä makkabealaisten lahkon kanssa. Myöhemmin essealaiset jakautuivat kahteen ryhmään, käytännöllisiin ja kontemplatiivisiin jäseniin. Eräät tutkijat arvelevat heidän olleen egyptiläisiä pappeja, jotka olivat karkoitetut Syriaan Kambyseksen ja Aleksanteri Suuren voitettua Egyptin. Tämä saattaa olla osittain totta samoinkuin sekin, että heidän joukossaan olisi ollut eräs Jeesus ben Panther, kuningatar Salomen veljenpoika, joka tutkittuaan egyptiläistä teurgiaa ja saarnattuaan kansalle, kuulusteltiin 40 päivän aikana, kivitettiin sitten kuoliaaksi ja hirtettiin puuhun Lydiassa noin vuonna 100 e. Kr.

Essealaisten sanotaan tunnustaneen kahdeksan (jotkut sanovat kymmenen) autuuden astetta, ja heillä oli samoinkuin pythagoralaisilla, määrätty astejärjestelmä sekä koetusaika kunkin välissä. He opettivat suusanallisesti ja vaativat vaitiolon, puhtauden ja oikeuden valan kaikissa toimenpiteissään. Puhutellessaan päällikköään oli heillä oikea käsi posken alla ja vasen pitkin sivua. Pythagoralaisten tavoin kokoontuivat he kymmenmiehisissä ryhmissä, joten essealaisetkin arvelivat kymmenen olevan lainmukaisen ryhmityksen jumalallisessa palvonnassa, mutta tämä yhtäläisyys voi johtua vieläkin vanhempien seurojen tavoista. Roomalaisia kollegioita ja vanhoja englantilaisia ammattikuntia johdettiin kymmen- ja satalukujen avulla. Ernest de Bunsen väittää, että egyptiläisten ja juutalaisten gnostikkojen keskuudesta kulkeutui kaksinkertainen perinnäistaru kristillisyyteen, ja että niissä opetettiin henkistä kehitystä, joka muutti heidän „eläviksi kiviksi". Siitä saivat he nimen „banaim", rakentajat, ruumiillisen temppelin rakentajat, ja sentähden he laiminlöivät Jerusalemin aineellisen temppelin kunnioittamisen.

Määrättyä essealaisten luokkaa sanottiin therapeuteiksi, ja olivat he parantajia. He asuivat pienissä majoissa, joissa oli sisäisempi pyhäkkö mietintäharjoituksia varten. He pitivät sabbatia pyhänä ja jokaisena seitsemän kertaa seitsemäntenä päivänä heillä oli erikoinen jumalanpalvelus mystillisine tansseineen, jollaisia mysterioissakin esitettiin. Philo sanoo: „Heissä oli ihmisen taivaallisen

rakkauden sykähdyksiä, jotka sytyttivät mieliin korybenttien ja bakkanalioiden innostuksen, ja he kohosivat sen kautta siihen kontemplatiiviseen tilaan, johon he pyrkivät. Tämä lahko sai alkunsa Aleksandriassa, ennenkun juutalaisten lukumäärä oli siellä hyvin suuri, ja se levisi kautta koko Egyptin."

Eusebius, kristillinen historioitsija, lausuu eräitä merkillisiä huomautuksia tästä lahkosta. Hän sanoo: „Heidän oppejaan ei tavata muualla kuin kristinuskon evankeliumeissa. Heidän kokouksensa, miesten ja naisten eri paikat kokousten aikana sekä heidän suorittamansa harjoitukset ovat voimassa meidän keskuudessamme tänäkin päivänä, samoin myös esimerkiksi Vapahtajamme kärsimyksen juhlat... On hyvin luultavaa, että heidän vanhat muistiinpanonsa ovat itse apostolien kirjoituksia sellaisina kuin ne löytyvät hebrealaisepistolassa ja monessa muussa Paavalin kirjeessä, sekä vanhojen profeettojen julistuksia." Josephus tunsi personallisesti tämän lahkon ja mainitsee kirjoista, joita pidettiin salassa. Hän viittaa „enkelien nimiin", jotka voivat tarkoittaa voimia tai ominaisuuksia, ja jotka niinikään esiintyvät Salaisessa Järjestelmässä. Meidän on muistettava Eusebiuksen huomauttaessa Vapahtajan kärsimysjuhlasta, että Adoniksen valittamisjuhlaa vietettiin Syriassa aina neljänteen vuosisataan asti.

Ei ole epäilystäkään siitä, ettei alkukristillisiä mysteriomuotoja olisi jatkunut munkkien keskuudessa, onhan meillä siitä kirkkoisien todistus, mutta voimme olettaa niiden vaihdelleen eri maissa, joissa niitä harjoitettiin. Samoin voimme odottaa tapaavamme Adoniksen vaikutusta Syriassa, Serapiksen Egyptissä, Dionysoksen ja Bacchuksen Kreikassa ja Roomassa ja Mithran riituksen vaikutusta kautta koko Rooman valtakunnan.

Näyttää siltä, kuin jotkut essealaisten ja therapeutien ryhmät olisivat tulleet varsinaisesti kristillisiksi, kuten nazarealaiset, ebioniitit ja nabathealaiset. Ensinmainittujen nimeä käytetään vieläkin itämailla merkitsemään kristityitä, jotka ottivat nykyisen nimensä Antiokiassa. Theodoret sanoo: „Nazarealaiset ovat juutalaisia ja kunnioittaen Jeesusta vanhurskaana miehenä seurasivat he Pietarin evankeliumia. Sen osia oli hieman aikaisemmin löydetty Egyptissä ja vähän myöhemmin löydettiin katkelmia Herran logioista. Ebionitit olivat tämän lahkokunnan osa. Heidän joukossaan oli Jeesuksen sukulaisia ja he seurasivat Mattheuksen evankeliumia, joka kuten luullaan, on logioista koottu. He asuivat paikkakunnalla, joka oli lähellä Adoniksen mysteriotemppeleitä, ja he pitivät Jeesuksen apostolinvirkaa Pyhän Hengen antamana, mutta uskoivat hänen messiaslähetyksensä alkavan vasta toisessa tulemisessa. Nabathealaiset olivat Libanonin baptistien jälkeläisiä, ja tämän lahkon kirjoja tavataan vieläkin Syriassa. Marcion, joka jätti Rooman noin 140 e. Kr. näyttää seuranneen Luukkaan evankeliumia. Eusebius, P. Hieronymus ja Epiphanius väittävät tämän lahkon olleen essealaisten haarautuman, eikä ole epäilemistäkään siitä, etteivät jotkut niistä lahkoista, joita Rooman kirkko ylipäänsä piti gnostikkoina, olisi ollut heistä lähtöisin.

The Arcane Schools (VI luvusta) *John Yarker*

„Tarvitsemme yhteistyötä koko maailman kanssa. Emme voi seisoa yksinämme. Jos seisomme yksinämme, kaadumme. Emme voi kehittää itseämme ilman kaikkien muiden apua."

Krishnamurti

Muinaisajan oraakelit

Harvat kysymykset ovat herättäneet niin suurta erimielisyyttä historioitsioiden ja tiedemiesten keskuudessa kuin muinaisajan oraakelilaitokset. Jotkut pitävät niitä turhanpäiväisenä taikauskona, toiset taas arvelevat, että vallanhaluinen papisto perusti ja ylläpiti niitä voidakseen enemmän tai vähemmän selvien ennustustensa kautta pitää sekä ylhäiset että alhaiset johtonuorassaan. Toiset ovat kylläkin tunnustaneet oraakelien puhtaan alkuperän; vaikkakin heidän on ollut pakko myöntää, että ne niihin aikoihin, jolloin kristinusko tuotiin Rooman valtakuntaan, jo olivat osittain voimattomat ja suuressa alennustilassa.

Tässä kirjoituksessa ei tarkoitukseni ole koettaa tasoittaa menneen ja nykyisen ajan erilaisia mielipiteitä asiasta. Tahdon vain koettaa lyhyesti kuvata eräitä tunnetuimpia oraakeleita, mutta jättää lukijan itsensä tehtäväksi vetää johtopäätökset niistä luonnonvoimista, jotka mahdollisesti toimivat pyhäkön muurien sisäpuolella.

Nykyajan ihmisten on hyvin vaikea lähestyä muinaisajan mysterioviisautta. Meidän aikamme ei tunnusta mysterioita, sillä nykyaikaisen käsityskannan mukaan täytyy kaiken voida selittää ulkonaisen tieteen avulla, jota yksin pidetään kykenevänä antamaan positivisia ja loogillisia selityksiä asioista. Vanhat filosofit perustivat toisenlaisiin kokemuksiin, jotka olivat saadut ihmisen sisäistä elämää tutkimalla. Kun kutsumme avuksemme menneiden aikojen tietäjiä, kun haluamme käyttää heidän tietojaan, niin tulevat ne vastaamme ihmissydämestä. Meidän aikamme tieto, olkoon se kuinka suuri ja tyhjentävä tahansa, ei kykene viemään meitä näitä viisauden isiä vastaan kauemmaksi kuin tiedon etupihaan, sillä heidän tietonsa sielunelämän laeista ei kuulu siihen tieteeseen, johon meidän olemuksemme perustuu. Sentähden emme monella alalla kykene havaitsemaan muinaisaikojen väririkkaan elämän ydintä, sillä siihen kyetäksemme täytyy meidän katsoa asioita toiselta näkökulmalta. Muinaisajan filosofien mukana täytyy meidän katsella sisästäpäin ulos, eikä, kuten nyt, ulkoapäin sisään. Mystilliset opetukset tulivat Europaan varmastikin Egyptistä, jonka pyhät temppelit sisälsivät vuosituhansien opin. Jos voimme uskoa vanhempiin kirjailijoihin, kuten Zosimokseen ja Olympiodozokseen y.m., tunnettiin Egyptissä julkisia tieteitä lukuunottamatta eräitä taitoja, joita pidettiin tarkasti salattuina, ja jotka vain suusanallisesti annettiin sellaisille, joita tarkan koetuksen perusteella pidettiin arvokkaina vastaanottamaan niitä. Samoin on Kaldeassa ja Babyloniassa ollut maagillisia ja astrologisia temppelikouluja. Etenkin oli kaldealaisilla laajalle ulottuva vaikutus. Vielä vuosina 1—200 j. Kr. tavataan heidän ennustustietoaan Roomassa, ja Tacitius puhuu heistä epäilyttävinä henkilöinä mainiten erään Pammeneksen, joka oli kuuluisa tiedoistaan „kaldealaisessa taidossa" ja joka tuli sen perusteella ajetuksi maanpakoon. chaldaeis artibus

Juutalaisten keskuudessa oli egyptiläinen ja kaldealainen vaikutus hyvin voimakas. Huomaamme sen m.m. tutkiessamme juutalaisten ylimmäisten pappien pukuja. Ylimmäisellä papilla oli nimittäin rintasolki, joka oli koristettu 12:lla jalokivellä. Nämä kivet kuvasivat eläinradan kahtatoista merkkiä. Sitäpaitsi oli tässä rintalaatassa kaksi pientä kuvaa, Urim ja Thummim, joiden selitetään mer-

kitsevän „ilmestystä ja totuutta”. Näitä sanotaan ylimmäisen papin käyttäneen ennustaessaan. Nämä kummalliset maagilliset merkit eivät olleet juutalaista alkuperää, vaan olivat tulleet Egyptistä, jossa nuo kaksi n. s. „totuutta”, Ran ja Theim olivat vertauskuvina kaiverretut sille rintahaarniskalle, jota hierofantti kantoi vihkimysseremoniojen aikana, ja mahdollisesti käytettiin niitä täällä, kuten myöhemmin juutalaisten keskuudessa, jonkinlaisina oraakeleina.

Siihen aikaan oli tapana pyytää neuvoa eri temppelien jumalilta, eikä temppelien pyhäkköihin tuotu vain suurempiarvoisia kysymyksiä, vaan myöskin yksityisen elämän asioista tahdottiin tietää jumalien mielipidettä.

Kuoleman uhalla oli papeilta ja papittarilta, jotka välittivät tietoja, kielletty minkäänlaisen palkkion ottaminen, mutta jokaisella oli vapaus tuoda mukanaan lahjoja, joita pidettiin temppelin omaisuutena. Siitä seurasi, että jotkut temppelioraakelit tulivat aikojen kuluessa rikkaammiksi kuin toiset. Eräiden temppelien luonnonasema näyttää myöskin olleen suotuisampi aikaansaamaan sitä transsitilaa, johon pappi tai papitar vaipui antaessaan oraakelivastauksensa.

Jos tämä pitää paikkansa, niin mahtoi pienessä Boetian maakunnassa olla erikoisen suotuisa ilmapiiri, sillä pitkän ajanjakson aikana saattoivat sen asukkaat kehua heidän keskuudessaan olleen kokonaista 25 oraakelitemppeliä. Eräs vanha papyruskäärö, jonka M. Sonninin sanotaan löytäneen Egyptistä, ja jonka hän antoi Ranskan ensimmäiselle konsulille Napoleon Bonapartelle, alkaa käännöksensä seuraavasti: „Thebain papit, palvelijat Hecatompyloksen mahtavassa temppelissä, te, jotka pyhässä Diospoliksen kaupungissa olette pyhittäneet elämänne jumalien ja ihmisten kuninkaan, Hermeksen palvelukseen, Osiriksen tahdon toimeenpanijat, tervehdin teitä.

Kokoontuneet jumalat ilmoittavat tahtonsa olevan, että pidätte elämänne tahrattomana ja ilman vikaa.

Heidän tahtonsa on, että jäätte opettamaan kansakuntia, sikäli kuin sitä sallitaan. Istuen pilvistä rakennetulla valtaistuimellaan, alempien jumalien ympäröimänä, haluaa Osiris teidän kauttanne ilmoittaa alammaisillensa, maan lapsille, mikä heidän kohtalonsa tulee olemaan — — —”

Tästä näyttää käyvän selville, että Thebe oli oraakelipaikka, ja tämä mielipide saa tukea Jupiter Ammonin temppelin perustamisesta. Mainittu temppeli sijaitsi kaukana Libyan erämaassa, 9 päivämatkan päässä Aleksandriasta. Sen perusti kyyhkynen, niin kertoo taru. Eräänä kauniina päivänä lähti nimittäin kaksi kyyhkystä lentoon Thebestä. Matkallaan tuli toinen Dodonaan, toinen Libyaan ja molemmissa paikoissa saivat asukkaat pian selville näiden pyhien lintujen jumalallisen lähetyssanoman.

Jupiter Ammonin temppeli sijaitsi kauniilla paikalla, lähellä erästä lähdettä, jonka vesi oli raitista keskipäivän ja keskiyön aikana sekä lämmintä aamulla ja illalla. Seremonioja johti noin satakunta pappia, mutta vain vanhimmat saivat ilmoittaa oraakelivastaukset. Kerrotaan, että Herkules ja Perseus etsivät temppeliä. Myöhemmin, senjälkeen kun oraakeli oli kumartunut maahan Aleksanteri Suuren edessä ja imarrellen julistanut hänet Jupiterin pojaksi, kadotti se suureksi osaksi entisen maineensa ja lankesi unohduksen pimeyteen.

Ethiopiassakin oli Jupiter Ammonin oraakeli, mutta siitä tiedetään hyvin vähän. Kuten edellä mainittiin, lensi yksi thebalaisista kyyhkysistä Dodonaan ja

egyptiläisen perinnäistarun mukaan kertoo Herodotos, että sen viisaudelle perustettiin myöhemmin kuuluisa oraakeli, varmaan vanhin Kreikassa. Kertomus näistä kahdesta pyhästä kyyhkysestä on hyvin merkillinen. Olen löytänyt siihen selityksen, vaikka en sen pätevyyttä voi määrätä, mutta minusta tuntuu, että sitä kannattaa miettiä. Huomautetaan nimittäin, että sana peleiai, melkein kaikkialla Kreikassa merkitsi kyyhkystä, mutta että sillä samalla oli dialektinen kaksoismerkitys tarkoittaen „vanhoja vaimoja".

Siten voidaan ajatella tarun merkinneen sitä, että Jupiter Ammonin ja Dodonan oraakelit perusti kaksi egyptiläistä papitarta.

Oraakelipaikan ympärillä Dodonassa oli ikivanhoja tammipuita. Niiden varjoon vetäytyivät vieraat, ja näiden kunnianarvoisten puitten alla saivat he vastauksen kysymyksiin, joita he minä vuodenaikana hyvänsä saattoivat asettaa jumalien vastattaviksi.

Toisin oli Apollon oraakelin laita Delos-saarella, sillä Apollon vaikutus siunasi pyhän paikan vain kesän aikana. Pataran kylä oli hänen talviasuntonsa. Deloksen oraakeli oli mahtava aikojen kuluessa keräämiensä rikkauksien tähden, ja se kohosi melkein maailman kuulun Delphoin oraakelin rinnalle. Se oli varsinkin tunnettu lyhyistä, selvistä vastauksistaan.

Kerrotaan, että vieras asetti tuomansa lahjat alttarille, jonka Apollo neljän vuoden ikäisenä oli rakentanut niistä vuohensarvista, joita Diana-jumalatar oli tappanut Cynthosvuorella. Tätä alttaria suojeltiin kaikesta tahrasta, eikä sitä saanut veri koskettaa. Koko saari oli rauhanpaikka kaikelle elävälle, paitsi koirille. Strabon (lib X) kertoo, että Apollon ihanan temppelin rakentamisen alkoi Cecropsin poika Erysiapthos, jonka sanotaan omistaneen saaren n. 1558 vuotta e. Kr. — Plutarches sanoo, että tämä temppeli oli yksi maailman komeimpia rakennuksia ja että alttari ansaitsi sijan maailman seitsemän ihmeen joukossa. Aristoteles mainitsee erään temppelikirjoituksen: (Ethic. I. i. c. 9.) „Vanhurskaus on kauneinta kaikesta. Hyödyllisintä on terveys ja miellyttävintä on omistaa se mitä haluaa."

Deloksen maailmanmaine oli niin suuri, etteivät edes persialaiset, jotka muuten ryöstivät ja hävittivät ympäröivät saaret ja polttivat kreikkalaiset temppelit, uskaltaneet satuttaa kättään auringon omaisuuteen, Apollon ihmeelliseen kesälinnaan.

Delphoinkaan oraakeli ei aina toiminut. Vaikkakin sanotaan tuon suurenmoisen temppelin olleen avoimena ja lahjoja vastaanotetun kautta koko vuoden, niin vain kevätkuukautena, bosionina Apollon henki laskeutui pyhäkön papittaren, Pythian yli. Tämä nimi on mahdollisesti johdettu Python-käärmeestä, jonka Apollo tappoi tällä paikalla, tai ehkä se johtui kreikkalaisesta putthestai sanasta, joka merkitsee kysymistä?

Kerrotaan, että Delphoin merkillisen, saattanee sanoa maagillisen, ilmapiirin ensin huomasi eräs paimen, joka näki muutamien vuohien, jotka olivat tulleet lähelle Parnassosvuorta, tekevän ihmeellisiä hyppyjä ja samalla päästäen merkillisiä ääniä. Paimenen teki mieli tutkia tätä ihmeellistä tapausta ja lähestyessään luolan suuta valtasi hänet samanlainen mielipuolisuus. Vastoin tahtoaan rupesi hänkin hyppimään ja tanssimaan, ja vieraat oliot puhuivat hänen kauttaan. Tämän jälkeen alettiin luolaa ja sen ympäristöä pitää suuressa arvossa ja laakeri-

puita, joiden lehtien sanottiin olevan hyödyllisiä magnetisissa tiloissa, istutettiin luolan lähistölle. Kerrotaan, ettei ennustustaitoa saadakseen tarvinnut muuta kuin lähestyä paikkaa ja hengittää höyryjä, jotka virtasivat luolan suusta. Myöhemmin säännösteltiin siellä kaikki. Suuri temppeli rakennettiin, ja sen ympärille kasvoi pian linnoitettu kylä.

Temppeliin liitettiin pian suuri sekä mies- että naisopisto. Sen aukon yläpuolelle, josta höyryt nousivat, asetettiin jonkinlainen kolmijalka, jonka päällä armoitettu papitar istui. Täältä ilmoitettiin oraakelivastaukset, joita temppelirunoilijat järjestivät toisinaan hyvinkin huonoiksi runoiksi. Tästä ehkä johtuu vanha sananparsi, että Apollo, muusojen ruhtinas, oli kurjin kaikista runosepistä.

Aikaisempina aikoina oli tapana, että Apollon valittujen papittarien tuli olla nuoria, koskemattomia neitsyitä. Tämä tapa muuttui myöhemmin johtuen erään nuoren papittaren lankeemuksesta, ja laissa määrättiin senjälkeen, ettei kukaan nainen saanut tulla Apollon palvelukseen, ennenkun hän oli täyttänyt 50 vuotta. Ennenkun papitar vastaanotti kysymykset ja ilmoitti oraakelivastaukset, täytyi hänen paastota kolme päivää. Senjälkeen hän joi vettä pyhätön puhtaasta lähteestä sekä kylpi siinä, ja vasta sitten hän sai laakerilehtien hienoon suitsutussavuun verhottuna jumalan tulkitsijattarena astua maagilliselle kunnia-istuimelle, kolmijalalle.

Ensimmäisen temppelin hävitti 58 olympiadina eli v. 548 e. Kr. tulipalo, mutta se rakennettiin nopeasti uudelleen entistään kauniimpana ja suurempana. Oraakelin viekoittelevat rikkaudet aiheuttivat usein ryöstöaikeita. Niinpä hyökkäsi Brennus n. 278 e. Kr. sen vahvaa linnoitusta vastaan, mutta ajettiin takaisin, ja sanotaanpa keisari Neron ryöstäneen temppelistä 500 sen kauneimmista pronssi- ja kultaveistokuvista.

Monet muinaisajan mahtavat hakivat neuvoa ja valaistusta yksinäisestä ja mystillisestä Delphoista. Oliko se taikausko, positivisen tiedon puute, joka vei heidät temppelin portille? Tai löysikö etsijä todella apua ja lääkettä pyhäkön suojassa? Oliko papistolla tietoja, jotka vieläkin ovat meille tuntemattomia? Ken voi sen tietää? Kuka uskaltaa vastata ehdottoman kieltävästi?

On olemassa eräs vanha kuva, joka esittää delphoilaisen pappiskehän järjestelyn ja samaa maagillista järjestelytapaa sanotaan käytetyn kaikkialla vanhassa Kreikassa. Kaava esittää määrättyä kuviota, joka samalla oli vertauskuvana Delphoin temppelissä. Puolikuun muodon tulee aueta itään, ja kärkien pitää olla tarkalleen pohjoiseen ja etelään päin. Ylimmäisen papin paikka oli keskessä. Pythia-papittaren tai naisvälittäjän paikka oli suoraan hänestä eteenpäin kärkien välissä. Hänen takanaan, hänen ja ylimmäisen papin välissä oli kaksi lapsen tai aivan nuoren tytön paikkaa. Pohjoisen kärjen kohdalla oli miehinen välittäjä, ja tämän sekä ylimmäisen papin välillä oli neljä miespappia luonteenlaadun mukaan järjestyneenä puolikuun kehään. Toisella puolella kehää, ylimmäisestä papista pohjoiseen oli viisi henkilöä, joiden mentaalisuuden tuli olla erittäin positiivista. Lattialla, oikealla puolen naisvälittäjää oli pronssimalja, jossa oli tulta ja suitsutusta. Vasemmalla oli suuri ruukku, missä oli raitista vettä. Kaikkia vastapäätä oli oraakelien arkku, Osiriksen pyhä venhe. Street huomauttaa, että tällä oraakeliarkulla on paljon yhtäläisyyttä liitonarkin kanssa juutalaisten „kaikkein pyhimmässä", ja hän arvelee, että liitonarkkiin oli määrättyinä

vuodenaikoina koottu suuri määrä henkistä voimaa, ja että se määrätyissä ilmastollisissa tilanteissa saattoi vaikuttaa toimivaan ylimmäiseen pappiin.

Mahdollisesti on Vanhassa Testamentissa sellaista, joka puhuu tämän olettamuksen puolesta, sen nimittäin, että ainakin jotkut muinaisaikojen arkuista todella olivat jonkinlaisia ladattuja pattereita. Sanotaanhan neljännessä Mooseksen kirjassa luk. 12: 10, että eräästä Mariasta, joka Aronin kanssa oli noussut Mosesta vastaan ja mennyt „kaikista pyhimpään", jossa Herra näyttäytyi hänelle, oli tullut spitaalinen kuin lumi. Ja kerrotaanhan toisessa Aikakirjassa luk. 26, että kuningas Ussia, joka vastoin pappien varoituksia tunkeutui pyhäkköön itse uhratakseen, palasi sieltä spitaalisena. Kuvaavatko ehkä nämä tapaukset n. s. sähköspitaalisuutta? Ken tietää? Kuka saattaa tunkeutua muinaisajan mysterioiden syvyyksiin?

Ellen Bille-Brahe Selby

(Tekijän luvalla suomennettu)

Mitä on vapaamuurarius

(Jatk.)

Vuonna 1817 lakkasi Grand Orient vaatimasta uskoa personalliseen Jumalaan sisäänpääsyn ehtona sillä seurauksella, etteivät jotkut vallassaolevat korkeimmat järjestöt enää tunnustaneet sitä todelliseksi muurarijärjestöksi. Sitä kannatti kuitenkin suurlooshi, vaikka se itse edelleen pysyi oikeauskoisena. Tämä viimeksimainittu järjestö sai vuorostaan kestää omia vaikeuksia, joten se halusi päästä riippumattomaksi Korkeimmasta Neuvostosta. Tämä johti siihen, että joukko jäseniä päätti perustaa uuden järjestön nimellä „La Grande Loge Symbolique de France". Eräs tähän uuteen suurlooshiin kuuluva looshi „Les Libres Penseurs" Pecq'in orientissa päätti ottaa tuon tärkeän askeleen, joka sittemmin johti Yleisen Yhteisvapaamuurariuden perustamiseen.

Marraskuussa 25 p:nä 1881 päätti looshin seitsemän pätevää M.. M.. a esittää Madame Marie Deraismais'in vihkimykseen pyrkijäksi. Tämä nainen oli hyvin kuuluisa ja otti innokkaasti osaa naisen vapauttamistyöhön. Tammikuun 14 päivänä 1882 pantiin tämä ehdotus täytäntöön. Marie Deraismais vihittiin lailliseen mieslooshiin täydellisin seremonioin, siirrettiin ja korotettiin M.. M.. ien ylevään asteeseen aivan samalla tavalla kuin miesmuurarit. Hänen vihkimystilaisuudessaan oli läsnä koko joukko M.. M.. eita, ja siitä ajasta lähtien on nainen kiivennyt skotlantilaisen riituksen kaikista korkeimmille asteille.

Tästä rohkeasta askeleesta oli seurauksena, että koko looshi eroitettiin sekä yksilöllisesti että kollektiivisesti, ja sen jäsenet saivat osakseen veljien epäluuloa. — Miksi? — He olivat luopuneet vanhoista tavoista! — Traditsiooneihin perustuminen on ollut syynä moniin erehdyksiin sekä uskonnon että filosofian alalla ja se on aiheuttanut katkeruutta, tuskia ja vieläpä verinäytelmiäkin. — Mutta mikäli on kysymyksessä naisen laillinen vihkimys muurariuden mysterioihin, niin on se tosiasia, jota ei eroittaminen voi tehdä tekemättömäksi. Kesti yksitoista vuotta ennenkuin tämän jälkeen naisia vihittiin vapaamuurareiksi. Vuonna 1893 Maria Deraismais vihki vuorostaan kuusitoista naista, jossa tehtävässä häntä avusti tohtori Georges Martin, eräs korkea-asteinen muurari, joka oli ollut läsnä Marie

Deraismais'in omassa vihkimystilaisuudessa. Tohtori Martin ei itse ollut jäsenenä siinä looshissa, jossa Marie Deraismais vihittiin, mutta hän oli tahtonut läsnäolollaan antaa hyväksymisensä hänen vihkimykselleen.

Huhtikuun 4 päivänä 1893 perustettiin ensimmäinen Yhteis-Vapaamuurarilooshi nimellä „Le Droit Humain". Tohtori Martin liittyi siihen, ja siten syntyi todella ensimmäinen yhteisen muurarijärjestön looshi.

Usean vuoden aikana jaettiin ainoastaan kolme ammattiastetta, mutta 1900 lisättiin korkeammat, ja samalla perustettiin Yleisen Yhteisvapaamuurarijärjestön Korkein Neuvosto. Se on siitä lähtien toiminut maailman kaikkien yhteisvapaamuurarilooshien keskuksena ja johtavana yhtymänä.

Tämän Korkeimman Neuvoston muodostamisessa oli Tohtori Martinilla apuna laillisen miehisen Korkean Neuvoston korkeimmat virkailijat.

Naismuurareita on nyt kaikkialla maailmassa, idässä ja lännessä, liian myöhäistä on nyt miesmuurarien koettaa julistaa pannaan ne toverinsa, jotka heidät tunnustavat.

Mrs Annie Besant sanoo: „Naisen astuminen muurariuteen käsikädessä miesten kanssa viittaa tulevaisuuteen, sillä siten sidotaan jälleen yhteen katkenneet siteet sisäisten maailmojen kanssa. Se avaa uudelleen entiset kanavat, jotta elämänvesi pääsisi virtaamaan ja uudelleen luomaan puhdasta valkoista valoa niille, jotka pyrkivät siitä osallisiksi."

Yhteisvapaamuurariliike näyttelee tienraivaajan osaa työssä, johon vanhempi veljeskunta kutsutaan muutamien vuosien jälkeen. Yhteisvapaamuurarius on ottanut työn edesvastuun hartioilleen ja on osoittanut, että nainen on valmis

On mielenkiintoista todeta seuraava tunnustus yhteisvapaamuurareille.

Ranskan Grand Orient on sallinut veljiensä ottaa osaa yhteisvapaamuurarilooshelhin ei ainoastaan vieraina, vaan myöskin toimivina jäseninä.

Syyskuun 26 päivänä 1920 Ranskan tasavallan vuosipäivänä vietti Ranskan Grand Orient suuria juhlallisuuksia. Se oli virallisesti kutsunut Yhteis-Vapaamuurarijärjestön ottamaan juhlallisuuksiin osaa.

Syyskuussa 1920 teki Ranskan suurlooshi päätöksen, jonka nojalla se periaatteessa hyväksyi naisen pääsyn muurariuteen 48 äänellä 37 vastaan.

Belgian Grand Orientissa, jonka tuomiokunta käsittää 21 looshia, äänesti 6 looshia jonkun aikaa sitten naisen tunnustamisen puolesta, muut 15 looshia äänestivät sitä vastaan, mutta sangen pienellä äänen enemmistöllä.

Kaikkien riituksien muurarit Italiassa ovat hyvin ystävällisesti vastaanottaneet meidän järjestömme jäseniä.

Ylläoleva osoittaa, että miehinen vapaamuurarius vähitellen tunnustaa Yhteis-Vapaamuurariuden ja myöntää järjelliseksi naisen pääsyn omiin looshelhinsa. Voimme olla siitä vakuutettuja, että jos he vain sallivat muurariuden kolmen periaatteen, viisauden, voiman ja kauneuden johtaa toimintaansa, niin ei se päivä ole kaukana, jolloin kaikki riitukset jättävät koko sukupuolikysymyksen ainaiseksi. Tämä asia on kuitenkin jokaisen riituksen itsensä määrättävä. Yhteis-Vapaamuurarius ei kiiruhda päätöksiä naisten hyväksi. Se on tyytyväinen tehdessään rauhassa uranuurtajatyötään ja osoittaa maailmalle itsenäisen ja erillään olevan järjestönsä kautta, että naisilla on paikkansa muurariuden esoterisessa koulussa. Muurariopetusten kauneus ja mysterioitten sisäinen merkitys ei paljastu miehi-

selle muurariudelle uudelleen, ennenkun se tunnustaa, että luonnon fyysillisessä ilmennyksessä kaikki on kaksinaista ja että vaaditaan molempien olemuspuolien yhteistoimintaa avaamaan okkultisen tietovaraston ja elämän mysterioiden suljetut ovet.

Yhteis-Vapaamuurarius pyrkii hävittämään tietämättömyyttä kaikissa muodoissa. Se on suuri pyrkijäin koulu. Yhteis-Vapaamuurari osoittaa kuuliaisuutta järjestölleen ja maansa laeille. Hänen täytyy elää kunniallisesti, olla oikeudenmukainen, rakastaa lähimmäistään, lakkaamatta työskennellä ihmiskunnan todelliseksi onneksi sekä auttaa ihmisiä vapautumaan himojen ja tietämättömyyden kahleista.

Yhteis-Vapaamuurarijärjestön jäsenien velvollisuus on auttaa ja ylläpitää toisiaan kaikissa olosuhteissa ja elämäntiloissa.

Ajatella oikein, puhua totta, toimia hyvästi, olla suvaitsevainen kaikille, etsiä totuutta, harjoittaa lainalaista vapautta, veljellistä tasa-arvoisuutta, oikeutta ja solidarisuutta — kaikki nämä ovat velvollisuuksia, joita Yleisen Yhteisvapaamuurarijärjestön Korkein Neuvosto asettaa jäseniensä täytettäväksi koettaen siten ihmiskunnan kunniaksi rakentaa todellisen muuraritemppelin, jonka ovet ovat avoinna sekä miehille että naisille.

Yhteisvapaamuurarijärjestön veljillä ja sisarilla on muurarisivistys, joka oikeuttaa heidät tulemaan kaikkien vapaamuurarijärjestöjen tunnustamiksi seuratkoot he mitä riitusta tahansa, ja he ovat samalla itse velvolliset tunnustamaan kaikki maailman vapaamuurarit.

Veljeys on uskonto, jolla ei ole dogmeja eikä kirkkoa. Se koettaa aina tehdä ihmisiä paremmiksi. Se on olemassa ainoastaan tehdäkseen ihmiskunnan jalommaksi ja paremmaksi. Se ei liehuta ihanteellisuuden lippua, vaan opettaa ihmisiä elämään ihanteellista elämää ja pyrkimään siihen, mihin veljeys velvoittaa. Se opettaa ihanteellistuttamaan kaiken eikä kylvämään petosta, kavaluutta ja valhetta. Ennen tuhatvuotisen valtakunnan tuloa maan päälle tulee olemaan epäonnistumisia kaikissa suurissa ja jaloissa pyrinnöissä, mutta nämä epäonnistumiset eivät saa pysähdyttää meitä kulussamme. Ihmiskunnan täytyy kohota, ja suurin apu, mikä sille voidaan tarjota, on se, että pidämme ihannetta jatkuvasti sen edessä. Kun ihmiset kohoavat korkeammalle, niin kohoavat korkeammalle myöskin heidän ihanteensa. *The Gavel*

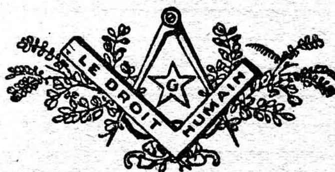
Varokaa ennakkoluuloja. Valo on valoa, loistakoon se mistä lampusta tahansa. Ruusu on ihana, kasvakoon se missä puutarhassa tahansa. Tähti loistaa yhtä kirkkaana idässä kuin lännessä. *Abdul Baha*

Kenenkään ei pitäisi sokeasti seurata esi-isiänsä. Jokaisen tulee katsella omilla silmillänsä, kuunnella omilla korvillansa ja itse tutkia totuutta totuuden löytääkseen. *Abdul Baha*

Ajattele luojaasi nuoruudessasi — — ennenkuin hopealanka katkeaa, kultainen öljyastia särkyy, korvo lähteensilmän luona rikkuu ja pyörä pirstoina putoaa kaivoon, ja tomusi palaa ennalleen, mutta henki Jumalan luo, joka sen on antanut. *(Saarn. 6: 6.)*

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

TOUKO—KESÄKUU N:o 3 · 1923

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" — *Oskar Leschhorn*

Mitä on vapaamuurarius

Mitä on sitten vapaamuurarius, ja mitä se on koettanut saada aikaan maailmassa? Muutamien Old Charges'en[1]) („Vanhojen kätköjen") mukaan vapaamuurarius on „ikivanha ja kunnioitettava järjestö ja laitos: niin, ikivanha se epäilemättä ainakin on, koska se on ollut olemassa ammoisista ajoista saakka. Ja täytyy myös myöntää, että se on kunnioitettava, koska sille on ominaista tehdä ne kunnioitetuiksi, jotka tottelevat sen sääntöjä ja asetuksia. Niin korkealle ovat sen kunnia ja maine kohonneet, että itse hallitsijatkin kaikkina aikoina ovat olleet sen suosijat. He eivät ole katsoneet arvolleen alentavaksi vaihtaa valtikkaansa muurarin lastaan, vaan ovat päinvastoin kunnioittaneet kokouksiamme korkealla läsnäolollaan ja suojelleet ja suosineet mysterioitamme."

Vaikkapa tämä kiitos onkin enemmän kuin selvien tosiseikkojen puoltama ja varmentama, ei se meille kuitenkaan vielä sano, mitä vapaamuurarius on, vielä vähemmän, mikä on sen tehtävä ihmiskunnassa. Vanha, usein käytetty määritelmä sanoo, „että vapaamuurarius on siveellinen systeemi, joka kätkeytyy vertauskuviin ja käyttää symbolista kieltä."

Tämä määritelmä on kumminkin ilmeisesti vaillinainen, sillä se jättää huomioonottamatta vapaamuurariuden laajalti ulottuvan vaikutuksen ja yli maapallon levinneen toveruuden. Erään toisen määritelmän mukaan on vapaamuurarius „tieteellinen systeemi, joka tarkoittaa etsiä jumalallista totuutta". Vaan tämäkin määritelmä on liian laaja ja epämääräinen, puuttuen siltä syvempi käsitys siitä erikoisuudesta, mikä on tälle veljeskunnalle ominaista, ja samaahan voi sanoa mistä tieteestä tahansa, sillä totisesti, kaikkinainen tiede, mitä lajia se liekään, on jumalallisen totuuden etsimistä. Jokikinen fyysillinen tosiseikka on — kuten Agassiz[2]) sanoo, — pyhä ja siveellinen totuus, ollen jokainen faktum taas uusi todistus Jumalan läsnä- ja olemassaolosta.

[1]) Joseph Fort Newtonin teoksesta: The Builders.
[2]) Agassiz, Louis, sveitsiläis-amerikalainen eläintieteilijä ja geologi, joka on tullut kuuluisaksi „jääkausiteoriansa kautta".

Erään toisen kirjailijan määritelmä vapaamuurariudesta on näin kuuluva: „Vapaamuurarius on ystävyyttä, rakkautta ja oikeamielisyyttä, — ystävyyttä, joka kohoaa yläpuolelle yhteiskunnallisten näennäisten arvo- ja kunniasijojen, yli uskonnollisten ennakkoluulojen ja elämän taloudellisten ja rahallisten ehtojen ja näkökohtien, — se on rakkautta, joka ei tunne rajaa, eroa eikä loppua — ja se on oikeamielisyyttä, joka saa miehen kunnioittamaan ja tottelemaan velvollisuuden iankaikkista lakia.” Sellainen on totisesti vapaamuurariuden todellinen henki ja olemus, mutta vapaamuurariudella ei ole mitään yksinoikeutta tähän henkeen, ja sen erikoisuus ilmeneekin pikemmin siinä muodossa ja siinä tavassa, jolla se koettaa ilmaista ja kehittää sitä armeliasta ja hyvää henkeä, joka on kaiken inhimillisen elämän genius, hyvä haltija.

Vapaamuurarius ei ole vain yhtä ja toista, ei, se on tarkoin hahmoteltu kuin joku Fediaksen kuvapatsas taikka joku Angelon maalaus. Vaikkapa määritelmät ovatkin vaarallisia, niin emme me kuitenkaan voi olla hyväksymättä erään „Saksalaisen Käsikirjan” märitelmää vapaamuurariudesta, joka mielestämme on tähän mennessä paras ja sattuvin kaikista:

Vapaamuurarius on läheisesti yhdistyneiden ihmisten toiminta, jotka, käyttäen pääasiallisesti muurarin ammatista ja rakennustaiteesta lainattuja kuvannollisia muotoja, työskentelevät ihmiskunnan menestykseksi, pyrkien moraalisesti jalostuttamaan itseään ja toisia, ja siten aikaansaamaan ihmiskunnan yleisliiton, jota he nyt jo yrittävät pienessä määrin esittää.

Sivistys pääsi tuskin alkuunsa, ennenkuin oli opittu mielessä kuvittelemaan vakinaista asuinpaikkaa, ja siten varhaisin kaikista inhimillisistä taidoista ja ammateista, ja kenties niistä jaloin, on rakentajan ammatti. Uskonto sai ulkonaisen muodon vasta silloin kun ihmiset pystyttivät alttarin uhrikultturia varten, ja ympäröivät sen uskon ja pelonsekaisen kunnioituksen, säälin ja lohdutuksen pyhyydellä, sekä pinoivat kiviröykkiön merkitsemään paikkaa, jossa heidän vainajansa nukkuivat. Historia ei ole rakennustaidetta vanhempi. Kuinka sopivaa siis, että rakennuksen ajatus ja taide pantaisiin perustukseksi laajalle veljeskunnalle, jolla ei ole muuta päämäärää kuin ihmiskunnan uudelleen rakentaminen uskossa, vapaudessa ja ystävyydessä. Pyrkien jalostuttamaan ja kaunistamaan elämää, se löytää ihmisen jokapäiväisessä tehtävässä ja alituisessa työssä ajatuksensa inhimillisestä yhteydestä, mielikuvansa elämästä kuten „rakentavana ja rakennettavana” temppelinä, ja vertauskuvansa niistä totuuksista, jotka edistävät luonteen puhtautta ja yhteiskunnan lujuutta. Näin vapaamuurarius yhtyneenä ihmiskunnan rakentavaan geniukseen toimii, ja niin kauan kuin se pysyy ihanteelleen uskollisena ei mikään sitä vastaan suunnattu isku voi sitä lannistaa.

Yksi vaikuttavimmista ja liikuttavimmista tosiasioista ihmiskunnan historiassa on, että eräät ihanteelliset harrastukset ovat kaikkien kansojen keskuudessa ikäänkuin erittäin arvossa pidettyinä saaneet erikoisaseman. Seuroja on ja ammatteja on muodostettu edistämään niitä harrastuksia, jotka ovat kätketyt taiteeseen, tieteeseen, filosofiaan, veljeyteen ja uskontoon; säilyttämään kallisarvoista, vaivoin voitettua ihmiskunnan perintöä; kouluttamaan ihmisiä niiden palvelukseen; panemaan voimansa vaikuttamaan kuolevaisten jokapäiväiseen elämään, luoden siihen ihanteen valoa ja loistetta — samoin kuin aurinko läpi synkän pilven heittää kirkastavan säteensä, herättäen eloon kauneutta mustasta maasta. Sellainen on va-

paamuurarius, joka yhdistää kaikki nämä korkeat harrastukset ja asettaa niiden palvelukseen vapaista ja innostuneista ihmisistä kokoonpannun laajan, maailman käsittävän veljeskunnan, joka on rakennettu henkisen totuuden ja moraalisen idealismin pohjalle, jonka tehtävänä on tehdä ihmiset ystäviksi, jalostaa ja kohottaa heidän elämänsä, syventää heidän uskonsa ja puhdistaa heidän unelmansa, saada heidät kääntymään siitä elämästä, joka on vain näennäistä, ja tekemään uskollisuusvalansa totuudelle, kauneudelle, ja persoonallisuudelle. Enemmän kuin laitos, enemmän kuin traditsioni, enemmän kuin yhteiskunta. Vapaamuurarius on yksi Jumalallisen Hengen muodoista maan päällä. Älköön kukaan luulko voivansa määritellä niin armeliasta henkeä, niin hyväntekeväistä veljeskuntaa, vaikutusta, joka ennustaa (rodun) ihmiskunnan nykyistä ja tulevaa edistymistä. (Rakentamista.)

Yleisesti luullaan, että vapaamuurarius on salainen seura, ja että sen aatteet perustuvat sellaisiin uskonnollisiin menoihin, joita käytetään vihkimisessä, kuin myös merkkeihin ja otteihin, joiden kautta sen jäsenet tuntevat toinen toisensa. Siten on tultu siihen, että otaksutaan veljeskunnan päätarkoituksena olevan joko salainen politiikka tai opettaminen, kun sitävastoin sen ainoana suurena salaisuutena on, *ettei sillä ole mitään salaisuutta.* Sen periaatteet ovat julaistut ulkomaalla sen kirjoituksissa; sen tarkoitukset ja säännöt ovat tunnetut kuin myös sen kokouksien ajat ja paikat. Joskin se yhä pitää kiinni salaisista menoista, ei se tapahdu peittääkseen totuutta, vaan ainoastaan paremmin opettaakseen sitä vakuuttavammin, harjoittaakseen ihmisiä sitä puhtaasti palvelemaan sekä edistääkseen sopusointua ja ystävyyttä maan päällä. Sen merkit ja otteet ovat olemassa eräänlaisena yleisenä kielenä ja vielä enemmän ystävällisenä peitteenä lempeän hyväntekeväisyyden harjoittamiselle — tehden helpommaksi kauheassa ahdingossa olevan lähimmäisen auttamisen loukkaamatta hänen omanarvontuntoaan. Jos joku uteliaisuudesta tulee houkutelluksi siihen, niin kaikki jäävät rukoilemaan, tuntien itsensä suuren historiallisen veljeskunnan jäseneksi, joka hakee ja löytää Jumalan. Se on vanha koska se on tosi; jos se olisi ollut teeskenneltyä, olisi se jo aikoja sitten menehtynyt. Kun kaikki ihmiset noudattavat sen yksinkertaisia ohjeita silloin vapaamuurariuden salaisuudet paljastetaan, sen tehtävä on täytetty ja työ päättynyt. *R. R.*

Francis Saint Albanin salainen seura

Ymmärrettäköön heti, että tämän kirjoittaja pitää selvänä ja kaiken epäilyksen yläpuolella olevana, että Francis Saint Alban eli Bacon, jolla nimellä häntä yleisesti mainitaan, oli hänen ajallaan toimineen „näkymättömän veljeskunnan" pää.

Tämä seura oli ainakin osittain tulos italialaisten aikaisemmista ponnistuksista uudistaa opetusjärjestelmät. Emme ole tästä täysin varmoja, mutta ainakin näyttää Bacon olleen ensimmäinen Englannissa, joka koetti perustaa seuran, koota ihmisiä kokouksiin ja saada aikaan järjestelmällinen opetustapa väittelyjen ja keskustelujen muodossa kysymyksistä, jotka koskivat uskontoa, teologiaa, filosofiaa, kirjallisuutta, taidetta tai jotain muuta hyödyllistä ainetta.

Ensimmäinen tunnettu asetusjärjestelmä, joka oli tehty tällaista seuraa varten, ilmestyi vuosina 1579—1580. Francis Bacon oli juuri palannut mannermaalta, jossa hän matkoillaan näyttää ahkerasti suunnitelleen työtapoja ja koonneen ystäviä ottamaan osaa siihen laajaan työhön, josta hän uneksi ja jonka suorittamista hän suunnitteli.

Tämän seuran tarkoitus oli pysyä ehdottomasti salaisena ja näkymättömänä, joten se tässä suhteessa erosi myöhemmästä ja sen alaisena toimivasta vapaamuurariseurasta. Rosenkreuziläiset olivat tämän laajan seuran pää, muurarit sen kädet. Tohtori Wynn-Westcott selittää, että edelliset olivat todellinen salainen seura, jälkimäiset taasen seura, jolla oli salaisuuksia. Rosenkreuziläiset olivat tieteellisiä, kirjallisia ja uskonnollisia filosofeja, vapaamuurarit työntekijöitä, paperintekijöitä, kirjanpainajia, kirjansitojia, teatterin järjestäjiä ja näyttelijöitä, ihmisiä, jotka harjoittivat kaikenlaista käytännöllistä hyväntekeväisyyttä opetustyössä ja ammattilaisuutta. Tuon suuren perustajan tarkoituksena oli koota ihmisiä, jotka suuresti eroisivat toisistaan niin asemaan, syntyperään, kasvatukseen kuin uskontoonkin nähden yhdeksi yleismaailmalliseksi veljeskunnaksi, niin että he voisivat työskennellä yhteishyvän puolesta.

Jokainen, joka harrastaa tätä asiaa ja on kyllin ahkera etsiäkseen vaadittavia yksityisseikkoja baconilaisista julkaisuista, voi saada ehdottomia todistuksia Francis Baconin Salaisen Veljeskunnan olemassaolosta, sen jäsenten tavallisista menettelytavoista sekä spekulatiivisten muurarien salaisuuksista. Muurarit, joita heidän valansa pakoittavat ei ainoastaan „salaamaan" vaan myöskin, kuten Bacon määräsi, „paljastamaan" asioita merkeissä ja vertauskuvissa, joita he alituisesti kehittivät, ovat sukupolvien kuluessa kantaneet sitä „traditsioonin lamppua", jonka 300 vuotta sitten allekirjoittaneen käsityksen mukaan sytytti heidän Suur-Mestarinsa Francis Bacon, koko vuosisadan suurin kirjailija, filosofi, tieteellinen kokeilija, filologi, mystikko ja runoilija.

„Ihmettelyllä ja kysynnällä ihminen alkaa filosofoida" sanoo Bacon muistikirjassaan. Seuratkaamme hänen viittaustaan, kyselkäämme ja mietiskelkäämme niitä arvoituksia, joista kirjallisuuden historiassa eniten on väitelty:

1) Kutka olivat ensimmäiset yksityisten (ei luostareille kuuluvien) paperitehtaitten omistajat Englannissa? Minkälaisia paperimerkkejä he käyttivät? Olivatko omistajat vapaamuurareita?

2) Kutka olivat ensimmäiset kirjasinten valajat ja kirjanpainajat Englannissa ja muualla? Minkälaisia leimoja he käyttivät? Minkälaisia paperimerkkejä?

3) Kutka olivat kuudennentoista ja seitsemännentoista vuosisadan etevimmät piirtäjät ja kaivertajat?

4) Kutka painattivat ensimmäiset uutiset Englannissa ja muualla?

5) Kutka olivat ensimmäisten alkeiskirjojen todelliset suunnittelijat, ensimmäisten historian-, maantiedon-, aritmetiikan-, uskonnon- ja virsikirjojen laatijat?

6) Kutka olivat kuudennentoista ja seitsemännentoista vuosisadan etevimmät kirurgit ja lääkärit? Kuinka monet heistä olivat Francis Saint Albanin personallisia ystäviä? Kuinka monen kanssa hän teki kokemusperäisiä tutkimuksia? Kenelle hän näyttää lahjoittaneen omat havaintonsa ja tutkimuksensa (esim. Galileo, Gilbert Harvey)?

7) Kuka perusti tai aiheutti „Kirurgi- ja lääkäriopistojen" perustamisen?

8) Kuka määräsi, että Francis Baconin kirjoittama rukous oli luettava „Kuninkaallisen lääkäriopiston" avajaisissa?

9) Kutka ovat suurimmat ja arvokkaimmat arkkitehdit vuodesta 1580 tähän asti? Olivatko he ja ovatko he ylipäänsä edelleen vapaamuurareita?

10) Ketkä olivat Baconin ja Shakespearen aikana etevimmät kirjailijat ja draamojen kirjoittajat? Kuinka monet heistä ovat olleet kirjeenvaihdossa tai kosketuksissa Baconin kanssa? Samaten, mistä riippuu, että sen ajan suurimmat soittotaiteilijat näyttävät olleen tekemisissä Baconin kanssa?

11) Kuka perusti Englannin suuren kansallisen ja yliopistollisen kirjaston? Kuka määräsi, että jotkut käsikirjoitusten osat ja kirjat olivat salattavat, niin että niitä saivat nähdä vain rosenkreuziläismuurarit?

12) Kuka kirjoitti näitä tarkoitusperiä silmällä pitäen kirjaluettelot, kuka keksi salaiset viittaukset, kuka jätti pois salattavat kohdat, kuka järjesti harhaanjohtavat viittaukset j.n.e.? Ja samoin, kuka antoi vallan painotuotteiden, muotokuvien (salattujen), mitalien, tai muitten kokoelmien vartijoille kieltää niiden näyttämisen sellaisillekin tutkijoille, joilla oli vaadittavat valtuudet, ja kuka on niistä edes lukenut tunnettujen kirjailijoiden teoksissa?

Monet muut kysymykset nousevat mieleemme katsellessamme tätä lyhyttä luetteloa, kysymykset, jotka tulevat yhä mielenkiintoisemmiksi kuta pitemmälle pääsemme.

Emme tarvitse epäillä sanoessamme Baconin oppia järjestelmäksi, jonka älykkäisyys syvyydessään ja laajuudessaan on hurmaavan mielenkiintoinen ja jota innokkaasti kehoitamme lukijaa tutkimaan. Mikään yksityinen teos ei kuitenkaan ilmaise hänen dogmaattista näkökantaansa, vaan se on saatava selville huolellisesti tutkimalla kaikensuuntaisia hänen aikanaan painettuja teologisia teoksia, joiden paperi usein on varustettu hänen merkeillään, — vesileimoilla ja erilaisilla latomatyypeillä.

On melkein uskomatonta, ettei ole saatavissa ainoatakaan luetteloa näistä englantilaisista merkeistä? Ja kuitenkin niitä esiintyy kaikissa 16:n ja 17:n vuosisadan teoksissa. Eikö ole jonkun verran kummallista ja mielenkiintoista, että ainoa kirja, jota aina tarjottiin ohjeeksi vesileimojen tutkimiseen tällä ajalla oli „Sothebyn principia", sillä sen kuvat lakkaavat ennen Baconin aikaa ja jatkuvat taas noin 150 tai 200 vuotta jälkeenpäin? Emme mistään saa selityksiä niihin pisteisiin, pilkkuihin ja vertauskuvallisiin merkkeihin, joista useat ovat havaittavissa vain suurennuslasin avulla, repeämiin, loviin, kohokkeisiin, epäselviin paikkoihin, muodottomiin, väärin asetettuihin, ylösalaisin oleviin kirjaimiin ja numeroihin, väärään sivujen numerointiin, huomautussanoihin, erilaista tyyppiä oleviin välimerkkeihin, viivojen katkeamiin ja muihin sellaisiin seikkoihin, joita vieläkin näemme baconilaisissa kirjoissa aina Raamatusta jokapäiväisiin lehtiin asti. Ovatko nämä merkit liitetyt väliin mekaanisesti, vai ovatko latojat ymmärtäneet tämän asian tarkoituksen? Ovatko he tunteneet käytännössä olevan menettelytavan, jolla Suuri Mestari salattiin hänen elämänsä aikana ja jolla paljastettiin tuleville sukupolville maailman suunnaton velka hänelle.

Nämä huomautukset koskevat myös kaikkia koristeellisia piirustuksia, hieroglyyfisiä otsakkeita, reunuksia, kuvitettuja alkulehtiä ja leimoja, jotka koristavat 16:n

vuosisadan kirjoja. Nykyaikana näitä samoja piirustuksia nähdään uudestaan muovailtuina, mutta oleellisesti samoina.

Noin parisen kymmentä vuotta sitten aloitettiin innokkaasti tutkia näitä asioita, ja totisesti sellainen työ maksoi ne ponnistukset, mitkä siihen pantiin. Pian käsitettiin, että sekä painotuotteiden salaiset merkit että nämä piirustukset, joita ylimalkaan pidettiin vain koristeina ja jotka kulkivat kirjanpainajalta toiselle, käsittävät paljon enemmän kuin mitä ensinäkemältä näytti. Ne ovat osia suuresta kokonaisuudesta ja auttavat sekä salaamaan että paljastamaan sen suuren Näkymättömän Veljeskunnan työtä, joka yhä työskentelee keskuudessamme. Nämä ihmeelliset, ja kuten jotkut ajattelevat, merkityksettömät piirustukset muodostavat kokonaisen opetusjärjestelmän. Ne ovat hieroglyfejä, pieniä saarnoja piirustusten muodossa, luonnon ja vanhan filosofian vertauskuvia, maallisia symbooleja jumalallisine merkityksineen.

Mistä nämä vertauskuvat kertovat? Ne puhuvat uuden ajan synnystä, jolloin vanhojen, unohdettujen ja uinuvien filosofisten koulujen opetukset tulevat heräämään eloon ja yhdistymään uudeksi filosofiaksi. Ne kertovat, että siemenet ja pienet idut tulevat kypsymään, — että tiedon lapsuusaika oli itämailla, mutta että sen tulee kehittyä täyteen mittaansa vähemmän unelmoivassa ja käytännöllisemmässä länsimaailmassa. Lukemattomilla tavoilla ja keinoilla nämä vertauskuvalliset piirustukset esittävät yhteyden (ei yhdenmukaisuuden) suurta aatetta, joka aina on ollut ja tulee olemaan niin hyvin henkisten kuin aineellisten asioitten pohjana. Ne näyttävät meille ikäänkuin peilissä jumalallisen ja inhimillisen ponnistuksen voiman sekä sen kestävyyden ja kärsivällisyyden, jota vaaditaan Salomonin temppelin uudestirakentamisessa.

Mutta mihinkä sitten tähtäsi kaikki tuo ponnistus, kärsivällisyys ja alituinen toiminta? Mihinkä nykyiseen tai tulevaiseen tarkoitusperään sellainen ajatusten ja toiminnan yhteys meitä johtaa? Jos rauhallisesti punnitsemme ja mietimme näitä asioita, tulemme siihen johtopäätökseen, että ne tarkoitusperät, joihin pyritiin ja jotka osaksi saavutettiinkin, olivat ne joita Suuri Mestari ja uudistaja yhä uudelleen painosti ja vastoin yleistä mielipidettä koetti ajaa. Hän opetti, että totuuden kaipaaminen, etsiminen ja löytäminen, todellisen tiedon levittäminen ja toisille siirtäminen, vanhan, entisaikojen viisauden ottaminen jälleen käytäntöön ja näiden opetusten kehittäminen ihmisrotujen hyödyksi oli se tarkoitusperä.

Kuka meistä tuntee tämän miehen salaista elämää ja salaisia tekoja. Sir Tobie Matthew sanoo häntä ihmisten ihmeeksi, omansa ja muiden maiden korkeimmaksi älyksi, mysterioitten mieheksi, joka „täytti kaikki mitat" ja voitti kaiken senkin, mitä ylevät kreikkalaiset ja roomalaiset ennen olivat tehneet. Kertovatko mitkään kirjat hänestä? Korkeintaan voimme toivoa näiden tietojen elävän suusanallisesti siirrettyinä Baconin „Tieteen Poikien" älyssä ja muistossa, säilyneen hänen perinnäisillä „lampun kantajillaan" ja epäilemättä korkeilla rosenkreuziläisillä.

Tutkikaa englantilaisia papereita (ehkä merkit eivät ole samanlaisia muualla), tarkastakaa, kuinka niiden otsikoissa on pilkkuja, useimmiten pyöreitä ja valkoisia, joskus sentään toisenkin muotoisia. Loppupiste on toisinaan apilaan muotoinen. Huomatkaa viivat, jotka jakavat palstat tai muodostavat pykälät. Sanotaan olevan aivan helppo painaa ne suorina ja yhtenäisinä, mutta nyt kun tahdottiin

antaa erikoista tietoa, niin katkaistiin ne samanlaisiksi kuin ne viivat, joita usein käytetään salakirjaimina vanhoissa kirjoissa. Tällaisia kohtia tapaamme lukemattomia, jos huolellisesti etsimme niitä ja merkitsemme ne muistiin, kuten monien vuosien aikana jo onkin tehty. Ne viittaavat kaikki epäämättömästi siihen, että Bacon johti ja valvoi kirjapainoja sekä Englannissa että mannermaalla, ja että ne olivat apuna hänen suuressa työssään. Hän julkaisi ensimmäiset uutiset, ja sentähden sanomalehdet ovat hänen perintöään. Niiden julkaisijat ja toimittajat näyttivät olleen muurareita ja ammattisalaisuudet näyttävät enimmäkseen olleen muurarisalaisuuksia.

Tämä salaaminen oli välttämätön englantilaisen renessanssin tai opetusten uudestisyntymisen aikana. Oli välttämätöntä sekä henkisten että käytännöllisten työntekijöiden suojelemiseksi, että seuran muistelmat ja tehtävät pidettiin salassa. Mutta oliko suunnitelman mukaista, että salaisuus kestäisi määräämättömät ajat? Eikö hän sanonut, että maailma sadan vuoden kuluttua valmistuisi vastaanottamaan ilmoituksen, että mysteriot lakkaisivat, että verho vedettäisiin syrjään, ja että hän jälleen astuisi esille inspiroimaan ihmisiä yhä suurempiin ponnistuksiin ja yhä ihmeellisimpiin keksintöihin? Tuntuu surulliselta, että nyt, kun 300 vuotta on kulunut siitä ajasta, jolloin hän julkaisi ensimmäisen painoksen „Advancement”-nimistä kirjaansa, me, hänen „Tiedon Poikansa”, joiden on häntä kiittäminen itse kielestä,[1]) jota puhumme, emme sen syvemmin ymmärrä hänen ihmeellistä elämänsalaisuuttaan emmekä käsitä velkamme suunnatonta suuruutta.

Mrs Henry Pott

Viktor Rydbergin runoutta suomeksi

Otaksumme kertovamme lukijoillemme iloisen uutisen voidessamme mainita, että Kustannusosakeyhtiö *Otava* on päättänyt ryhtyä suomenkielisessä asussa julkaisemaan ruotsalaisen runoilija-filosoofin Viktor Rydbergin runotuotantoa. Suomennostyön tulee suorittamaan runoilija Aarni Kouta. — Ken Rydbergin syvällistä runoutta ennestään tuntee, tietää myös, että tämän runoilijan hengenluomat läpeensä kuvastelevat ja valaisevat elämän syvimpiä ja salatuimpia ilmiöitä ja kysymyksiä. Hän, jos kukaan, on mystikkojen ja okkultistien seppelöity runoilija, — viisauden, kauneuden ja rakkauden vihitty laulaja. — Mainittujen runojen suomenkielisinä ilmestyessä tulemme niistä laajemmin puhumaan. Pieneksi näytteeksi lukijoillemme julkaisemme nyt jo tässä kustantajan suosiollisella suostumuksella suomentajan käytettäväksemme jättämän runon „Itämaalle” jonka tekijä alkuaan on sepittänyt „Aseseppä”-nimiseen romaaniinsa.

Itämaalle

(„Asesepästä“)

(Margit miettii värttinän ääressä)

Mikä lienee se kaipuu, mi palaa
mun rinnassani näin?
Itämaille mun mieleni halaa,
luo rakkaimman ystäväin.

Jos täyttyä toiveeni voisi,
kävis mun kodiksein Itämaa,
kukaks Herra mun Saaroniin loisi,
min ystävä taittaa saa.

[1]) Englannin. Suom. muist.

Jos käy minun mieleni mukaan,
minut poimii hän rinnalleen,
erottaa ei meitä voi kukaan,
elän ain hänen lohdukseen,

ilon, murheen halki hän kantaa
mua Kaanaassa, korkeuteen
pyhän Taaborin seurata antaa,
ulapoille vyöryvän veen,

levoss' siellä, kun myrsky käy kiihtyin
yli aaltojen pauhaavien,
povell' Ihmisen pojan viihtyin
pien uinuvi kukkanen.

Rypäle jos olla ma voisin,
min armain poiminut on,
sulohuulilleen siten soisin
ihanan minä nautinnon;

sadon joukossa jyvä muuan,
min armoa isoovat saa,
joka alttarin ääressä ruuan
valituille valmistaa.

Minut täyttää kaukainen kaipuu,
odotan hänen saapumistaan,
olemukseni milloinka vaipuu
ikivalkeuteen kokonaan,

sama ruumis ja henki mun liittää
ihanimman yhteyteen?
Kaikk' kansat häntä nyt kiittää,
jolt' toivon sain taivaiseen.

Viktor Rydberg
Suom. *Aarni Kouta*

Vapaamuurariuden synty ja historia

Lessing sanoo viidennessä puheessaan vapaamuurareille: „Vapaamuurarius on olemukseensa nähden yhtä vanha kuin porvarillinen yhteiskunta. Kumpikaan ei ole voinut syntyä muuten kuin toisen keralla; mutta se mitä sanomme vapaamuurariudeksi, ei ole aina kulkenut sen nimellisenä." Nykyisessä muodossaan tunnetaan vapaamuurarius vuodesta 1716 tai 1717 lähtien, jolloin se syntyi englantilaisesta „masonein" eli kivenhakkaajien veljestöstä, niin väittää Lessing.

„Joukko vapaamuurarikirjailijoita on koettanut todistaa vapaamuurariuden juurien ulottuvan hamaan muinaisuuteen, että se olisi yhteydessä egyptiläisten ja kreikkalaisten mysterioiden, Pythagoraan järjestön, essealaisten veljeskunnan, roomalaisten rakennusyhdyskuntien ja temppeliherrojen ritariston kanssa, mutta kaikki nämä todistukset ovat mielikuvituksen tuotetta. Kaikki kokeet", sanoo Lessing: „johtaa vapaamuurariveljestön alkuperä muusta kuin englantilaisista kivenhakkaajayhdistyksistä, ovat kokonaan väärät."

Lessing olettaa, että vapaamuurareita alkujaan nimitettiin masoneiksi (engl. masony), nimellä, joka on johdettava anglosaksilaisesta sanasta „mase" s. o. pöytä. Nämä masonit olivat siis suljettuja, sydämellisiä pöytäseurueita, ja niistä oli varsinkin temppeliherra-masonit 12:lla ja 13:lla vuosisadalla tunnetut. Lessing väittää, että tällainen temppeliherra-masony olisi ollut olemassa Lontoossa vielä 17:n vuosisadan lopulla, ja heidän kokoushuoneensa oli lähellä Paavalin kirkkoa, jonka rakentaja Christoph Wren kuului mainittuun järjestöön. Nyt olisi muka sanan „masony" merkitys unohtunut englanninkielessä; se tuli sekoitetuksi

masonry-sanaan ja tuli niinmuodoin merkitsemään rakennusammattilaisuutta eli muurariutta. „Tällaisen kirkon rakentaminen herätti tietysti huomiota koko Lontoossa. Saadakseen ensi käden uutisia, haki jokainen, joka hiemankin arveli omaavansa tietoja rakennusalalla, pääsyä oletettuun masonry-seuraan, mutta turhaan. Christoph Wren oli jo aikaisemmin ollut mukana tekemässä suunnitelmaa, miten yliaistilliset totuudet voitaisiin tehdä yleisemmiksi ja jokapäiväisessä elämässä enemmän hyötyätuottaviksi. Nyt hän tuli ajatelleeksi järjestöä, joka kohoaisi arkielämän todellisuudesta järkeistutkimuksiin. Mitäpä jos muuttaisin eräitä masonien perustotuuksista exoteriseen muotoon? Mitäpä jos kätkisin sen, mitä muuten ei voi pukea salaisuuden verhoon, rakennusammatin hieroglyfien ja symbolien taakse, mitäpä jos muuttaisin Masonry-sanan merkitystä laajentamalla sen Free-Masonry'ksi?" — Näin ajatteli Wren, ja vapaamuurarius syntyi.

Miten sisältörikas ja terävä tämä Lessingin esitys onkin, on myöhempi tutkimus osoittanut sen vääräksi. Vapaamuurarijärjestö johtuu epäilemättä keskiaikaisista rakennusyhdyskunnista, ja nykyisen looshin ulkonaisena esikuvana on ollut kivenhakkaajien rakennusmajat. Tätä asiaa on Ludvig Keller, nyttemmin kuollut berliniläinen arkistonjohtaja, valaissut useissa huomiotaherättävissä tutkielmissa. Muurarien ja kivenhakkaajien järjestöt kukoistivat keskiajalla etenkin Saksassa ja Englannissa syntyneinä benediktiläismunkkikunnasta. On tunnettu, että Benediktus Nursialainen vaati munkeiltaan järjestön luostarissa Monte Casinossa paitsi henkistä toimintaa myös käsitöitä. Tätä vaatimusta täyttäessään benediktiläismunkit toivat henkisen ja aineellisen sivistyksen aikaisemmin sivistymättömiin maihin kuten esim. Saksaan. Koska nämä munkit m.m. harrastivat loistavien luostarikirkkojen rakentamista itselleen, täytyi heidän erityisesti tutkia matematiikkaa, ja siten he saavuttivat erittäin laajat tiedot rakennusalalla, tiedot, jotka kulkivat perintönä polvesta toiseen. Nämä rakennustaitoiset munkit levisivät pian Saksaan, Pohjois-Ranskaan sekä Englantiin, joissa heidän luostarinsa pian tulivat sen turvan vuoksi, jota ne soivat avunhakijoille kaikkea sortoa ja vainoa vastaan, eräänlaisiksi keskuksiksi, jotka vetivät ihmisiä joukottain luokseen. Sitäpaitsi kasvoi myös itse munkkien luku veljeskuntaan pyrkijöitten kautta, ja kun aikojen kuluessa monet varakkaatkin henkilöt rupesivat tämän munkkikunnan jäseniksi, ja heidän omaisuutensa samalla lankesi veljestölle, ryhdyttiin sellaisiin toimenpiteisiin, että köyhemmät pyrkijät, jotka toivat mukanaan ainoastaan työvoimansa, pääsivät vain n.s. maallikkoveljiksi, ja heidät pantiin karkeampiin töihin kuten maanviljelykseen ja muuraukseen (Fr. Schwalbach: Kurzgefasste Geschichte der Freimaurerei). Myöhemmin käytettiin rakennustöihin yksinomaan näitä maallikkoveljiä, jotka olivat oppineet ammatin. Vihdoin 13:lla vuosisadalla he erosivat benediktiniläismunkistosta, nimittivät itseään „Kivenhakkaajaveljiksi" ja antoivat itselleen oman perustuslain, „joka kaikessa perustui siihen, mitä he benediktiniläisten luona olivat nähneet ja kuulleet."

Jokaisen suuremman rakennushankkeen yhteyteen pystytettiin, kuten usein vieläkin on tapana, puusta tai kivestä rakennettu maja, johon kerran kuukaudessa kokoonnuttiin keskustelemaan yhteisistä asioista ja istumaan maja-oikeutta. Munkistosta lähteneinä eivät rakennusammattilaiset olleet paikallisen tuomioistuimen alaisia, vaan heillä oli omat lakinsa ja nimittivät itseään „vapaiksi muurareiksi". Myöhemmin tapahtui näissä majoissa oppipoikien vastaanotto ja kisällien koro-

tus, niissä opetettiin oppipoikaa rakennustaidon ensi alkeissa, jonka perustotuudet annettiin hänelle kuvannollisessa muodossa.

Siten syntyi Saksassa kivenhakkaaja-järjestö, joka velvoitti jäseniään sekä moraaliin että uskontoon nähden. Aikaisemmin muistitietoina periytyneet säännöt kirjoitettiin muistiin, ja v. 1459 kokoontui useiden majojen edustajat Regensburg'iin neuvottelemaan maja-oikeudesta. Huomattavimmat senaikuiset rakennusmajat sijaitsivat Strassburg'issa Elsasissa, jonka mestarilla oli korkein arvo, Wienissä, Kölnissä ja Bernissä. Uskonpuhdistuksen riitaisella aikakaudella, mutta etenkin kolmikymmenvuotisen sodan johdosta nämä yhdyskunnat joutuivat yhä enemmän rappiolle, kunnes vihdoin v. 1681 kaikki yhteys Strassburgin kanssa katkesi kaupungin joutuessa ranskalaisten käsiin. Jo aikaisemmin oli rakennusammattilaisia muuttanut Saksasta Englantiin suorittaakseen siellä rakennustöitä, ja siten saksalaiset rakennusmajat kotiutuivat myös Englannissa. Mutta myös täällä rakennustaito rappeutui; 17:n vuosisadan alkupuolella ruvettiin rakennusmajoihin eli loosheihin ottamaan myös ammattitaidottomia, niiden joukossa aatelisia ja oppineita. Näiden n.s. vastaanotettujen muurarien kautta looshit saivat „arvoa ulkomaailman silmissä ja uutta elämää sekä uusia virtauksia sisäisessä olemuksessaan". Mutta näiden tulokkaiden kautta, joilla ei ollut rakennusammatillisia tietoja, rupesivat looshit hitaasti mutta varmasti muuttumaan jatkuvasti siihen suuntaan, että ammattimuurarius yhä enemmän ja enemmän joutui taka-alalle ja puhtaasti inhimillisille pyrinnöille ruvettiin panemaan pääpainoa. Tähän vaikutti suuresti myös se, että siihen aikaan elivät ja vaikuttivat filosofit ja pedagogit Bacon, Comenius ja Toland, jotka esittivät kirjoituksissaan filosofisen seuran perustamista. Kun ammattimuurarit huomasivat tulleensa syrjäytetyiksi loosheissa, erosivat he niistä suurissa joukoissa ja muuttivat maaseudulle. Mutta kun myöskään useat ammattitaidottomat muurarit eivät olleet tyytyväisiä siihen, mitä he olivat löytäneet looshista, erosivat hekin, ja niin kuoli suurin osa loosheista, niin että niitä vihdoin oli Lontoossa jäljellä vain neljä kappaletta. Moni innostunut muurari varmaan suri looshien rappiotilaa ja toivoi, että ne ajanmukaisesti uudistettaisiin. Tämän uudistustyön toimeenpanijoiksi tulivat fyysikko Theophil Desaguliers, muinaistutkija Georg Payne ja jumaluusoppinut Jakob Anderson. He irtautuivat kokonaan ammattimuurariudesta ja perustivat järjestön, joka säilytti entiset muodot ja perustui sen vanhoihin traditioneihin. Helmikuussa 1717 yhtyivät Lontoon neljä viimeistä looshia Englannin suurlooshiksi, jonka suurmestariksi valittiin Anton Sayer. Näin tapahtui muutos henkiseen vapaamuurariuteen. Syntyneeseen suurlooshiin liittyivät kaikki englantilaiset looshit, ja sen valtuudet kasvoivat pian niin suuriksi, ettei ilman sen suostumusta mitään looshia pidetty säännönmukaisena ja oikeutettuna. Tammikuun 17 p. 1723 suurlooshi sai peruslakikirjansa, jonka Anderson oli koonnut vanhoista asiapapereista. Se on vieläkin voimassa ja sisältää:

1. Vapaamuurariuden historian;
2. järjestön vanhat säännöt eli peruslait;
3. 39 vanhaa määräystä;
4. kirjan hyväksymisen ja muutamia lauluja.

Siten syntyi vapaamuurarius nykyisessä muodossaan. Englannista se levisi pian naapurimaihin; Saksassa perustettiin ensimmäinen looshi v. 1737, Ruotsissa

v. 1735 ja Suomessa v. 1756. Se on saanut kärsiä paljon vainoa eri maissa, esim. Suomessa kiellettiin keisari Nikolai I:n aikana vapaamuurarius aivan kokonaan, mutta kaikesta huolimatta se on saanut yhä enemmän jalansijaa maailmassa, ja varsinkin näyttää se nykyisenä aikana, kun ihmisten mielet maailmansodan jälkeen yhä enemmän ovat kääntyneet henkisiin asioihin, kulkevan kohti uutta kukoistusaikaansa.

Tutkiessamme vapaamuurariuden historiaa ja koettaessamme määritellä sen ikää, tulemme kahteen tulokseen, jotka kumpikin ovat oikeat, riippuen siitä, miltä perustalta lähdemme. Jos uudelleen tarkastamme kirjoituksemme alussa olevaa sitaattia Lessing'in viidennestä puheesta vapaamuurareille, huomaamme siinä omituisen ristiriidan. Hän sanoo ensiksi: „Vapaamuurarius on olemukseensa nähden yhtä vanha kuin porvarillinen yhteiskunta", ja sitten: „Kaikki kokeet johtaa vapaamuurariveljestön alkuperä muusta kuin englantilaista kivenhakkaajayhdistyksistä ovat kokonaan väärät." Historijoitsija K. G. Leinberg taas sanoo tutkielmassaan vapaamuurariuden historiasta Suomessa sen alkulauseessa: „Vapaamuurarius on epäilemättä vanhin kaikista järjestöistä maailmassa. Sen todellista ikää on mahdoton historiallisesti määritellä, mutta vaikka tyytyisimme laskemaan sen synnyn Numa Pompiliuksen hallituskaudesta Roomassa, jolloin se ensi kerran esiintyy varmana historiallisena tekijänä ihmiskunnan kehityksessä, niin — — —." Miten on siis tämä käsitettävissä? Voidaanko vapaamuurariuden ikää yleensä määritellä, ja jos voi, niin mikä tässä mainituista mielipiteistä on oikea? Onko siis vapaamuurarius saanut alkunsa jossakin hämärässä muinaisuudessa, vai juontaako se juurensa keskiaikaisista rakennusyhdyskunnista? Vastaus tulee olemaan: Kummatkin mielipiteet ovat yhtä oikeat riippuen siitä, miltä kannalta asiaa tutkii. *Olemukseltaan* vapaamuurarius on yhtä vanha kuin porvarillinen yhteiskunta. Ne totuudet, joita se esittää, ovat aina olleet tunnetut, ja aina on ollut olemassa seuroja, jotka ovat säilyttäneet sen perinnäistietoja. Jo vanhassa Egyptissä, tyytyäksemme vain varmoihin historiallisiin lähteisiin, löytyi salaseuroja, joiden menoissa ja opeissa hämmästyttävän selvästi tunnemme nykyaikaisen vapaamuurariuden. Egyptistä kulkeutui tieto babylonialaisille, joilta se essealaisten y.m. välityksellä kulki Kreikkaan. Siellä löydämme vanhan egyptiläisen mysteriotiedon m.m. Dionysoksen arkkitehtikunnissa, ja näiltä roomalaiset rakennuskollegiot perivät sen. Kautta keskiajan perintätieto sitten säilyi rakennusyhdyskunnissa, joista tämän kirjoituksen yhteydessä olemme puhuneet, ja näiltä on nykyinen muurarius perinyt sen. Vapaamuurarius-aate on siis ikivanha, mutta puhuessamme siitä sen nykyisessä muodossa, emme pääse 1700-lukua kauvemmaksi. Silloin se ikäänkuin pukeutui näkyvään muotoon. Se säilytti itsessään vanhat perinnäistiedot ja ikuiset totuudet, mutta poisti sen kuoren, jossa sitä oli säilytetty kautta vuosisatojen — ammattilaisuuden. Täten voimme sanoa, että vapaamuurarius on ikivanha ja samalla sangen nuori ilmiö ihmiskunnan historiassa.

Samoinkuin vapaamuurarius on ollut olemassa yhtä kauvan kuin porvarillinen yhteiskuntakin, samoin se tulee edelleenkin olemaan olemassa niin kauvan kuin ihmisiä elää maailmassa. Sen esittämät totuudet ovat ihmiskunnan koossapitävä voima, joten siis niiden täytyy kulkea käsi kädessä läpi aikojen. Ja vaikka vielä ihmiskunta kokonaisuudessaan hukkuisikin, ei vapaamuurariuden perustotuudet sittenkään häviä, sillä niihin sisältyy maailmankaikkeus, muuttuminen kaaoksesta järjestykseen.

Pyhä perhe erämaan yössä

Matkue taivasalla uinahtaa.
Kuunvalossa lepää erämaa
ja luonto ja luonnon lait,
ja palmupuut on vait:
ei tulinen tuuli latvoissa soi,
ei taivuta vartta nuorta!
Kuu hopeoi runkojen kuorta.
Kuin kruunatut korkeat unelmoi,
nuo puitten kuninkaat suuret.
Keidasta kiertävät juuret.
On yllä johtotähti
tuon pienen matkueen,
mi Judeasta lähti
yön selkään aarteineen.
Jo nukkuu Poika Jumalan
helmassa äidin, Maarian.
Sen poski on niin hieno,
suun hymy ihmeen vieno,
ja kuni tuoksu liljojen
niin hengitys on pienoisen.
Oi vasten äidin rintaa
tuon rusoposken pintaa!

On varmaan kauneutta näyn tään
kerubein legioonat tulleet katsomaan,
soi varmaan sana länteen, etelään:
Oi, tulkaa hänen untaan siunaamaan.

Niin nukkuu Poika Jumalan
helmassa äidin, Maarian.
On äidin selkänoja lämmin muuli:
noin eläimestä halvasta, kas, saa
lämpöä hän, jok' kantoi Jumalaa!
Viel' unessakin hymyy äidin huuli.
Jalkojen juureen nukkunut
on äidin Joosef uupunut,
tuo hurskas isä, uskollinen mies,
jonk' on niin kaukana, ah, kotilies!
Soi lähteen vesi hopeinen
kuin kehtolaulu helkkyen. —

Ypöyksinänsä taivasalla
nukkuu perhe palmupuiden alla,
nukkuu tyynnä, luottain Jumalaan,
sadat hienot siivet suojanaan.

Rafael Ronimus

Raamattu ja tähdet

Useat ihmiset ovat siinä uskossa, että Raamattu eroituksetta tuomitsee kaikki psyykilliset ja okkultiset taidot, mutta niin ei ole asian laita. He unohtavat sen olevan täynnä kertomuksia unista, näyistä ja viittauksista „merkkeihin taivaalla" ja että niiden selittämistä harjoittivat monet kuuluisat miehet. Raamattu tuomitsee vain salaisten taitojen väärinkäytön pitäen sellaisena jo liiallisen ennustuktuksiin ja enteisiin luottamisen. Ne saivat israelilaiset helposti kääntymään pois Jehovan palveluksesta ja kumartamaan „aurinkoa ja kuuta ja kaikkia taivaan joukkoja". Niitä olivat heidän entiset orjuuttajansa, egyptiläiset, palvelleet, samoinkuin heidän myöhemmät voittajansakin, babylonialaiset.

Oli siis kysymyksessä kansallinen kääntymys vihollisten jumalista oman rotujumalan puoleen, kun (Deut. 17) annettiin käsky, että „jos joku löytään — mies eli vaimo, joka menee palvelemaan vieraita jumalia ja kunnioittamaan niitä, aurinkoa, kuuta eli jotakuta taivaan joukosta,... niin vie se mies eli vaimo ulos... ja kivitä kuoliaaksi."

Profeetat paheksuivat myöskin enteitä ja ennustuksia, „uuden kuun" vaikutuksia y.m. Rakkaus kiellettyyn ennustustaitoon näyttää olleen juutalaisten keskuudessa yhtä vallitsevana kananealaisen sivistyskauden aikana, kuin myöhemmin,

jolloin he elivat Kaldean astrologien, tähtientutkijoiden ja ennustajien keskuudessa, joita profeetta Jesaias niin katkerasti tuomitsee.

Tekee mieli pitää juutalaisia kovin suvaitsemattomina, mutta koska he asuivat eristetyssä pienessä maassa, voimakkaampien ja paljon runsaslukuisempien kansakuntien keskessä, eivät he muuten olisi voineet pysyä koossa. Heidän kansallinen olemassaolonsa riippui siitä, että he pitivät uskontoansa muurina heettiläisten, egyptiläisten ja babylonialaisten valtakuntien suurta vaikutusta vastaan.

Näillä kansoilla oli kullakin oma ihanteensa. Egyptiläisiä innostutti tiede, babylonialaiset harrastivat tähtitiedettä, ja suurten hebrealaisten profeettojen aikana juutalaisten kaipuu oli suunnattuna vanhurskauteen. Vanhurskaus on usein ankaraa ja julmaa, mutta kuitenkin se käsitti pyrkimyksen oikeudenmukaisuuteen ja oikeuteen. Tämän saavuttamiseksi oli pakko kehittää tahdonvapautta ja poistaa mielestä voittajien, babylonialaisten fatalistiset käsitykset, sillä heitä. samoin kuin muitakin seemiläisiä kansoja hallitsi voimakkaammin usko kohtaloon kuin vapaaseen tahtoon. Tiedämme nuolenpääkirjoituksista, että babylonialaiset sallivat turhien astrologisten pikkuseikkojen määrätä jokaisen tapahtuman. Samoin he käyttivät spiritististä ennustustapaa, sillä he uskoivat hyvän- tai pahanhengen vaikuttavan jokaiseen kohtaloon.

Israelin suuret johtajat näyttivät pyrkivän taistelemaan ennustamista ja henkienmanaamista vastaan voimistuttaakseen kansalaistensa tahdonvoimaa, sillä sen saattoi kehittää niin suureksi, että se voitti planeettojen vaikutukset ja muutti syntymähoroskoopin alemmat taipumukset herkiksi ja uhrautuvaisiksi voimiksi.

Kaikki astrologit myöntävät, että heidän tieteensä on heikkotahtoisille ihmisille sangen vaarallinen, sillä se saattaa heidät uskomaan, että tähtien määräämät viat ja taipumukset ovat välttämättömiä ja ettei niitä vastaan taisteleminen auta. Myöhemmin hebrealaiset profeetat nähtävästi tunsivat tämän vaaran. Siitä johtui heidän kiihkeät tuomionsa „uuden kuun vaikutuksiin", kuukautisiin ennustuksiin sekä muihin astrologisiin harjoituksiin nähden.

Entisaikoina, aivan historiansa alkupäivinä, pitivät juutalaiset astrologiaa hyvin suuressa arvossa. He uskoivat sen olevan taivaallista alkuperää ja että kapinalliset enkelit toivat tiedon alas taivaasta. Perinnäistieto kertoo myöskin, että Abraham oli astrologi ja että kun Herra käski hänen lähteä Kaldean Urista Palestinaan, niin oli hänellä mukanaan levy, josta sekä hänen että jokaisen mukana olevan tulevaisuus voitiin lukea. Tästä levystä Abraham sai tietää, että hän saisi vain yhden pojan. Mutta Herra sanoi hänelle: „Pois astrologia. Israelilla ei ole planeettaa." Kun Abrahamista kerrottiin Talmudissa, viitattiin tähän taruun, koska tahdottiin saattaa astrologiset ennustukset huonoon valoon. Tulihan Abrahamista sekä Isakin että Ismaelin isä.

Abrahamin astrologinen taito oli tunnustettu Kaldeassakin, sillä voimme vielä tänä päivänä lukea, mitä Berosus, suuri kaldealainen astrologi sanoi hänestä Hän oli „vanhurskas ja suuri sekä taitava taivaallisessa tieteessä."

Tiedämme hänen alkuaan olleen kuun palvelijan, sillä Ur, Kaldean Ur, hänen aikaisempi kotinsa, oli kuunpalveluksen keskus.

Herra kutsui hänet sieltä juutalaisen rodun perustajaksi ja yhden Jumalan palvelijaksi.

Kun otamme huomioon, että Abraham valittiin polyteistisesta kansasta tullak-

seen yhden Jumalan palvelijaksi, niin voisimme otaksua, että hänen jälkeläisensä jättäisivät Kaldean ennustustavat. Mutta niin ei suinkaan käynyt, sillä luemmehan Raamatusta, kuinka innokkaasti ennustustaitoa harjoitettiin juuri niiden keskuudessa, joiden esi-isät olivat tulleet Urista. Ja suurimpia ennustajia oli heidän jälkeläisensä Josef, jonka erikoistaitona oli unien selittäminen, niin että hänen veljensä antoivatkin hänelle nimen „unien mestari". On myöskin mahdollista, että hän oli astrologi, sillä vanha perinnäistaru kertoo sen maljan, jonka hän oli piiloittanut Benjaminin säkkiin, olleen eläinradan merkeillä koristetun ja käytetyn astrologisiin tarkoituksiin. Kun se huomattiin, sanoi Josef itse: (Gen. 44. 15.) „Ettekö te tienneet sellaisen miehen kuin minun osaavan ennustaa?"

Astrologinen merkitys piili unessa, jonka Josef näki ja jossa aurinko, kuu ja yksitoista eläinradan merkkiä häntä kumarsivat. Se osoittaa, että silloinkin Josef ja hänen veljensä yhtyivät eläinradan merkkeihin. Historioitsija Josephus kertoo myöskin, kuinka ylimmäisen papin rintasoljen kaksitoista kallista kiveä kuvasivat Israelin huoneen kahtatoista sukukuntaa ja kuinka kukin kivi vastasi yhtä eläinradan merkkiä.

On hyvin ihmeellistä, että sanat, jotka Jakob lausui pojalleen kuollessaan, vielä tänäkin päivänä vastaavat näitä merkkejä. Rubenin, Judaan, Danin ja Efraimin sukukunnat vastaavat Vesimiestä, Leijonaa, Skorpionia ja Härkää. Vesimies vastaa Rubenia, jolle sanottiin, että hän on „epävakainen kuin vesi, joka ei tule voittamaan." Nämä ominaisuudet kuvaavat tämän merkin alla syntyneitä, jotka ovat hyvin lahjakkaita, mutta joskus vailla lujuutta ja siveellistä selkärankaa. Se saattaa heidän lahjansa menemään hukkaan, kuten vesi ruukusta, jota merkissä kuvattu olento kantaa.

On mielenkiintoista havaita, että kristillisessä vertauskuvastossa, jossa Vesimies vastaa Pyhää Luukasta, ihminen on muuttunut enkeliksi ja vesiastia on hävinnyt.

Juuda liittyy aina Leijonan merkkiin, sillä hänestä on sanottu: „Juuda on leijonan penikka... valtikkaa ei oteta pois Juudalta, eikä lainsäätäjää hänen jalkojensa välistä, kunnes Shiloh tulee, ja hänessä kansat riippuvat kiinni." Judaan leijona on brittiläisen leijonan alkuperä, eläimen, joka koristaa Englannin kuninkaallisia aseita. Sillä kun Richard Leijonamieli oli ristiretkellä Palestinassa, otti hän Judaan leijonan merkikseen, ja aina siitä asti Englannin kuninkaat ovat kantaneet sitä. Uudessa Testamentissa on Leijona Pyhän Markuksen vertauskuva.

Dan on Skorpioniin yhdistetty. Jakob tarkoitti Skorpioonin alempaa olemuspuolta sanoessaan: „Dan on oleva käärmeenä tiellä ja kyykäärmeenä polulla ja puree hevoista vuokoiseen, niin että sen ajaja selällensä lankee." Myöhempinä aikoina tulee uudestisyntyneestä Skorpioonista kotka ja liitetään Pyhään Johannekseen, rakkauden apostoliin. Josef ja hänen poikansa Efraim liittyvät Härkään. On hyvin ymmärrettävää, että tämä kaikista pyhin merkki liittyy Egyptin suurten hallitsijoiden perheisiin.

Kristillisenä aikana Härästä tuli vasikka, Pyhän Mateuksen vertauskuva. Se edusti sovinnaisuutta, niin että hyvin ymmärtää rahaa merkitsevän eläinradan merkin tulevan yhdistetyksi häneen.

Tutkijat ovat hyvin eri mieltä toisista merkeistä, mutta useissa tapauksissa osoittavat Jakobin sanat, kuinka niitä on selitettävä. Sebulonille lausutut sanat käsittävät yhteyden Ravun kanssa. „Sebulon on asuva meren sataman ja haah-

tein satamain vieressä ja on ulottuva hamaan Sidoniin". Tiedämme, että Rapu hallitsee merta, samoin kuin Kalat hallitsevat jokia ja Skorpiooni paikallaan olevia järviä ja lätäköitä.

Isaskar on varmasti Neitsyt. Jakob sanoi: „Isaskar kumarsi hartiansa kantamaan ja on veronalainen palvelija." Nimi merkitsee palkkaa ja astrologisesti ovat Virgo ja kuudes huone tekemisissä palveluksen ja niiden kanssa, jotka palvelevat, — olkoon kysymyksessä kotipalvelijat tai henkilöt, jotka valta-asemassaan palvelevat ihmiskuntaa.

Gad vastaa Kaloja, joita Jupiter hallitsee ja Jupiterin raamatullinen nimi on Gad. Sana merkitsee ryhmää tai joukkoa. Gadille sanotaan: „Hänelle tekee joukko väkirynnäkön, mutta hän itse on tekevä vihdoin väkirynnäkön heille." Tämä näyttää viittaavan Kaloihin, itse-hävityksen merkkiin, langetkoon sitten horoskopin omistaja synnin kautta tai uhratkoon hän vapaaehtoisesti aineellisen hyvänsä korkeampien asioitten vuoksi. Täten hän kadottaa koko maailman, mutta voittaa sielunsa.

Asser on luultavasti Vaaka. Nimi merkitsee siunausta ja Vaaka on suloinen ja siunattu merkki, kun sen alainen ihminen vastaa sen hyviin vaikutuksiin. Naphtali saattaa vastata Kaurista, koska „nopea peura" viittaa kauriiseen. Ja täten jää Oinas Benjaminille. Jakob sanoo hänen olevan „raatelevaisen suden", joka kuvaa taistelunhaluista ja hyökkäävää oinasta. Lammas, joka niin usein on painunut ihmisten mieliin, ei anna oikeata käsitystä Oinaassa syntyneestä henkilöstä. Kauris ja Oinas ovat ne merkit, jotka varsinaisesti ovat liittyneet kristinuskoon. Vapahtaja on syntynyt talvipäiväntasauksen aikana, auringon ollessa Kauriin merkissä ja ristiinnaulitseminen sekä ylösnousemus tapahtuvat auringon ollessa Oinaan merkissä.

Lampaista ja vuohista puhutaan usein kristillisissä kirjoituksissa ja yleensä pidetään jälkimmäisiä ylevämpinä. Tämä on kuitenkin väärinkäytös, sillä kumpaisellakin on yhtä arvokas paikkansa eläinradassa. Rooman katakombeissa on vanha maalaus, joka kuvaa Hyvää Paimenta tarkkaavaisena huolehtimassa ei ainoastaan rauhallisesta karjastaan, vaan niistäkin, jotka eivät ole kuuliaisia hänen äänelleen. Hän kantaa olkapäillään vohlaa eikä lammasta.

Samoin kuin Israelin kaksitoista sukukuntaa, kuvaavat kaksitoista apostoliakin eläinradan merkkejä ja vielä tänäkin päivänä näemme heidät kuvattuina kirkon ikkunoissa tai veistettyinä katedraalien päädyissä. Kristus on keskellä vanhurskauden aurinkona ja opetuslapset hänen ympärillään kuten eläinradan merkit, joka osoittaa, että me yhä vielä käytämme samoja vertauskuvia kuin vanhan ajan ihmiset tuhansia vuosia sitten.

Paitsi Josefia, joka oli niin onnistunut unien selittäjä, oli juutalaisten keskuudessa paljon muita astrologeja. Huomatuimpia oli heidän kuuluisa naisprofeettansa Deborah, jonka jokainen muistaa, sillä hän oli myöskin yksi Israelin tuomareista.

Raamatussa on kerrottu, että juuri hän tuona onnen päivänä oli käskenyt israelilaisia taistelemaan syyrialaisten päällikköä, Siseraa vastaan. Luemme, että Deborah sinä päivänä sanoi Barakille, israelilaisten päällikölle: „Tämä on se päivä, jona Herra on antanut Siseran sinun käsiisi..." Kuten tiedämme, teki Barak kuten hän käski, josta seurasi, että Sisera joutui tappiolle. Hän pakeni taistelusta ja

haki turvaa kenitiläisen Heberin teltassa (Tuom. 4). Täällä hänet halpamaisesti tappoi Jael, Heberin emäntä, hänen nukkuessaan ja väsyksissä ollessaan. Riemulaulu, jonka Deborah senjälkeen lauloi, osoitti hänen tietojaan astrologiasta, sillä siinä hän huomauttaa, että „Taivaassa sotivat tähdet juoksussansa ja he sotivat Siseraa vastaan."

Sama Tuomarein kirjan luku viittaa Isaskarin päämiehiin, joista sanotaan, että he „olivat myös Deborahn kanssa" (Tuom. 5. 15). Juuri Isaskarin sukukunta oli kuuluisa tiedoistaan jokapäiväisen astrologian alalla. Aikakirjassa (12. 32) puhutaan: „Isaskarin lapsista, jotka olivat taitavat aikain tietäjät ymmärtämään, mitä Israelin tekemän piti."

Olla „taitava aikain tietäjä" tai „ymmärtää aikoja", merkitsee jokapäiväisen astrologian tuntemista. On muistettava, ettei jokapäiväinen astrologia käsitä syntymähoroskopin tekemistä, vaan horoskopin tekemistä jostain määrätystä tapahtumasta. Senkautta voidaan suotuisin aika ja päivä valita, jolloin tähtien asennot ovat sopivia kysymyksessä olevaan tarkoitukseen. Se voidaan tehdä minkä asian yhteydessä tahansa, kun on kysymys muuttamisesta uuteen rakennukseen, neuvon kysymisestä lakimieheltä, tai naimisiin menosta, mutta ei ole hyvä kysyä tähtien neuvoa turhissa asioissa. Isaskarin sukukunta oli erikoisen taitava tällä alalla ja Josephus kertoo, että kun Israelin joukot tulivat Davidin luo, niin oli kahdenkymmenen tuhannen asestetun miehen mukana Isaskarin sukukunnasta „kaksisataa, jotka tiesivät edeltäpäin mitä tapahtuman piti jälestäpäin." Tämä osoittaa selvästi, kuinka suuri lukumäärä astrologeja oli sukukunnassa. Arvelen, että Isaskarin lapset olivat Neitsyeen merkin vaikutuksen alaisia, ja huomaamme vielä tänäkin päivänä, että Neitsyeen vaikutuksen alainen astrologi mielellään tekee päivähoroskopeja.

Jokapäiväisestä astrologiasta mainitaan Esterin kirjassa, jossa kerrotaan, että kun kuningas Ahasverus koetti saada vaimoaan Vashtia tottelemaan, niin hän puhutteli „viisaita miehiä, jotka tunsivat aikoja." (Jatk.)

Jos kaikki muurarit olisivat sinun kaltaisiasi. Ovatko siveellinen tasosi ja käytöksesi sellaisia, että muurarius kohoaisi korkeammalle asteelle, jos kaikki sen jäsenet eläisivät yhtä puhdasta elämää kuin sinä?

Tulisivatko nälkäiset ravituiksi, alastomat vaatetetuiksi ja kärsivät kevennetyiksi suuremmassa määrässä, jos kaikki muurarit olisivat sinun kaltaisiasi?

Kasvaisivatko totuudentunto, suvaitsevaisuus ja oikeus maailmassa, jos kaikki muurarit olisivat sinun kaltaisiasi?

Kasvaisiko muurariuden kyky tehdä ihmiskunnalle hyvää, jos kaikki muurarit olisivat sinun kaltaisiasi?

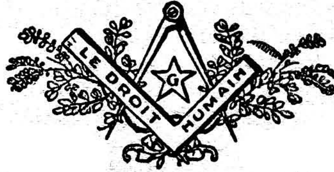
Minkälainen olisi se muurarilooshi, johon sinä kuulut, jos kaikki jäsenet olisivat sinun kaltaisiasi?

Palvelisiko looshi paremmin, olisivatko sen seremoniat voimakkaampia, olisivatko sen taloudelliset huolet pienemmät, jos kaikki jäsenet olisivat sinun kaltaisiasi?

Haluaisitko olla jäsenenä muurariveljeskunnassa, jossa kaikki jäsenet olisivat sinun kaltaisiasi? *The Masonic Voice-Review.*

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

HEINÄ—ELOKUU N:o 4 · 1923

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" — *Oskar Leschhorn*

Etrurian mysterio

Ril Avil. — Hän eli.
(Tavallinen etruskilainen hautakirjoitus.)

Eräs englantilainen kirjailijatar, Mrs Hamilton Grey on suurella kunnioituksella ja myötätunnolla esittänyt nykyajan yleisölle Etrurian juhlallisen kuolinnäytelmän. Samoin kuin auringonlasku levittää syvää värihehkuaan Apenninien yli, niin tuo tuntematon maa loi ympärilleen kunnialoisteen vaipuessaan ennenaikaiseen hautaan, jonka sen verhotut jumalat olivat salanneet siltä. Se loistava surumielisyyden tunnelma, joka tämän haudan peitti, oli luonut säteensä niille esineillekin, jotka sata vuotta aikaisemmin olivat kulkeutuneet kirjailijattaren kotiin. Keskellä ihmeellisesti valaistua hautakammiota lepäsi nuoren papittaren ruumis hentona ja surumielisenä. Murattiseppele kiersi hänen suortuviaan ja kultaiset, suurilla karbunkeli-kivillä kaunistetut renkaat koristivat korvia, jotka olivat pienet kuin lapsen. Hänen ympärillään lepäsi kultaisiin varustuksiin puettuja sotureita ja yltympäri kammion oli ihmeen ihania hautausmaljakoita, toiset oranssin ja mustanvärisiä, terra-cottasta tehtyjä, toiset hopeisia, toiset puoleksi läpikuultavasta sinisestä lasista muovailtuja ja kultajalustoilla lepääviä.

Ruumiita koristi yhä vielä egyptiläisestä granaattikivestä ja etruskilaisesta jaspiksesta tai onyksesta veistettyjä skarabeuksia, joita ei koskaan oltu riisuttu, niin että niissä yhä vielä tuntui „jumalallinen läsnäolo". Näihin koristeihin oli kaiverrettu Merkuriuksen, Isiksen ja Horuksen kuvat. Toisinaan koristi lootuskukkamalli smaragdikivisiä skarabeuksia, ja Egyptin lootuskukka oli seinienkin freskomaalauksien aiheena. Etruskit, jotka olivat Egyptin sisarkansa, olivat samannäköisiäkin. Heillä oli pitkät, tummat ja suuret silmät, kapeat kasvot, musta tukka, vaikkakin toiset olivat vaaleita, jopa punertaviakin. Ruumiita peitti terra-cottasta muovailtu tai jostakin sinivärisestä aineesta ja kullasta tehty raskas peite. Pronssisten tai terra-cottasta tehtyjen kirstujen kansia koristi usein vainajan kuva, ja nurkissa vartioivat siivekkäät leijonat.

Eräässä haudassa lepäsi taistelija-kuningattaren ruumis. Sen rintaa koristi suuri kultalaatta, vieressä oli aseita sekä kypärä, johon oli kaiverrettu aurinkosymboolit. Hänen hautakammionsa oli eristetty huone toisen suuremman haudan takana, jossa lepäsi soturi ja päällikkö. Hänen sotavaununsa olivat myöskin kaksinkertaisen lamppurivin valaisemassa hautakammiossa, ja ympyrän muotoisessa kirstussa oli hänen uskollisen sotaratsunsa ruumis.

Tätä kuvausta lukiessamme muistuu mieleen erään etruskilaisen päällikön luut ja pääkallo museossa Etrurian Bolognassa, jossa sotavaunut niinikään olivat niiden vieressä. Tästä pääkallostakin voitiin vielä nähdä, kuinka otsan ja kasvojen piirteet olivat jaloja. Suuri rauha ja voima oli levännyt näillä kasvoilla. Saman huoneen nurkassa oli mahdottoman suuri, musta, jostakin vanhasta etruskilaisesta temppelistä tuotu chimaera. Se seisoi kita auki ja häntä koholla kaksikielisenä kuin skorpioni.

Tästä tuomitusta kansasta, tästä jalosta ihmisrodusta sanoo Neibuhr, että se jätti jälkeensä suuremman puhtauden maineen ja vähemmän hillittömyyden muiston kuin mikään muu kansa. Etruskilaisten jälkeensä jättämät työt osoittavat sitä ylevää luonnetta, joka kauttaaltaan leimasi heidän rotunsa ja eroitti sen ympäröivistä kansoista. Aristoteles kertoo, että intialaiset hallitsivat idässä ja etruskilaiset lännessä, ja Varron mukaan oli Etruria ainoa sivistys- ja kauppavalta Europassa aina kuudennen olympiadin kolmanteen vuoteen asti. Rooman historian tutkijat tulevat aina siihen johtopäätökseen, että kaikki, mitä Roomassa on suurta ja mainehikasta, on joko etruskilaista tai kreikkalaista alkuperää. Tarquiniuksen, Servius Tulliuksen (— Mastarna, oli hänen etruskilainen nimensä) ja Numan ajoista aina Virgiliukseen ja T. Liviukseen asti, kautta kaikkien Rooman suuruusajan tunnettujen nimien, Roomaan, joka oli perustettu etruskilaisten riitusten mukaan, levisi kaikkialla Etrurian salaisen tulen hehku.

Ihmiskuun tavoin se antoi kaikkensa kummityttärelleen ja voittajalleen, maailman hallitsijalle, Roomalle. Jos seurataan tiedemiesten ja runoilijoiden opetuksia vanhoista mystillisistä kansoista aina nykyaikaisiin italialaisiin tutkielmiin, joista mainittakoon eräässä italialaisessa aikakauslehdessä julkaistu artikkeli „I secoli Etruschi" sekä Charles Leland'in „Etruscan-Roman Remains", huomataan aina Etrurian varjon leviävän toscanalaisten kumpujen yli ja yli Rooman campagnan. Huomattavia ovat myöskin J. de Rosny'n unelmat „Amour Etrusque" vaikkei hän anna täyttä tunnustusta etruskien puhtaudelle ja hyveille. Sen naissoturit taistelivat aina valkoisiin puettuina, ja valkoinen oli kaikkina aikoina etruskien taisteluväri. Käsitelkäämme etupäässä niitä harvoja viittauksia etruskien okkultisesta elämästä, joista meillä on tietoa. Ne olivat se lähde, josta roomalaiset ammensivat esoteriset tietonsa levittääkseen niitä maailmanvaltakuntaansa. Nämä tiedot puhkesivat kauneimpaan kukkaan Crotonan koulussa. Etruskit olivat alituisessa yhteydessä Delphoin oraakelin kanssa, ja eräiden seikkojen perustalla näyttää siltä, kuin he niinikään olisivat olleet läheisessä yhteydessä egyptiläisen temppeliviisauden ja itämaisten tietolähteitten kanssa. Ne vuoripylväät, jotka estivät sisäänpääsyn Delphoin oraakelin luo vievälle tielle itse Jumalan ääntä kuulemaan, eivät olleet niin kauheita katsella, kuin „Verhotut Jumalat" itse, joiden luontoa kukaan ei tuntenut. Nämä jumalat, Aesurit, olivat yläpuolella Jupiterinkin ja niitä mainittiin etruskilaisella nimellä Tinai, Herra.

Etruskilaisten Isis, Nurtia, oli kohtalon jumalatar. Mutta Tages'in, etruskien lainlaatijan säädösten mukaan „voi ennenmäärättyä kohtaloa viivyttää vielä kymmenen vuotta, jos seurataan säädettyä käytöstapaa. Jos määrättyjä eläimiä uhrattiin määrätyille jumalille, tuli uhraajasta jumalallinen, kuolevaisten lakien yläpuolella oleva."

Salattujen tieteitten tutkija ymmärtää tämän selvästi. Kohtalon laki muuttuu määrättyjen sääntöjen mukaan. Sen vaikuttaa syysuhteen laki, itämaalaisten karman laki, mutta ei sokea, edeltäpäin määrätty kohtalo. Määrätyillä eläimillä, jotka liittyvät määrättyihin jumaliin, tarkoitetaan minä-olentoihin sidottuja personallisuuksia. Jos ne uhrataan Korkeammalle Itselle, nostetaan uhraajat jumalallisuuden tilaan ja yläpuolelle kuolevaisten lakien. He astuvat virtaan vihkimyksen porttien läpi. Ja totisesti onkin heidän pääjumalansa, Vertumnus olento, joka ei ole nuori neitsyt, eikä nuorukainen, vaan „neitseellinen nuorukainen", itämaalaisten Kumara, tulevainen kaksineuvoinen olento ja yläpuolella kuolevaisten lakien. Hän muistuttaa mieleen ihanaa ja puhdasta Apollo Citharoedes-kuvaa Vatikanissa, joka kuva kauneudeltaan on kreikkalainen, mutta ei tekotavaltaan. Kuvalla on pitkät kiharat ja pitkä etruskilainen laaja viitta, joka laskeutuu aina jalkoihin asti. Kasvot ovat todella jumalalliset ja niitä katsellessa ymmärtää, että veistokuvat todella voivat pyhittää temppelin. Etruskilaiset temppelit olivat pyhitetyt jo perustusta laskiessa, sillä sen keskukseen, sydämeen, piirrettiin ristinmerkki lootuspuisten hopealle helähtävien huilujen soidessa.

Ars Etrusca, Hetrusca disciplina, josta Plinius mainitsee Tarquinius Priscuksen kirjoittaneen kirjan, annettiin sille kansalle, jota me nimitämme etruskeiksi, mutta joka itse kantoi nimeä Rasena tai Rus. Eräs salaperäinen suuri olento oli heille tämän nimen antanut. Hänen nimensä oli Tages (Teriegh) ja hän „jälleensyntyi" Etruriassa eräällä vastakynnetyllä pellolla. Tällä lapsella oli miehen viisaus ja hän lauloi kansalle opetuksiaan ennustamistaidosta, laeista ja taiteesta. Eräs nuori talonpoika, Tarchun, kuuli hänet ensiksi ja oppi hänen viisautensa. Lakattuaan laulamasta Tages kuoli ja hävisi uudelleen peltoon. Tarchun opetti kansaa ja jakoi sen kahteentoista valtioon.

Ennen lapsi-opettajan katoamista tapasi hänet eräs nymfi Bygoe, josta sitten tuli niiden lakien kirjoittaja, joita Tarchun opetti.

„Tageksen kirjoista" muodostivat Bygoe ja Tarchun „Pyhän oppijärjestelmän". Niihin lisätiin erään kuninkaallisen tyttö-papittaren, prinsessa Camesen „suloiset laulut". Kirjat olivat jaetut kolmeen sarjaan, Haruspicini, Fulgurales ja Rituales. Liber Fatales käsittävät vanhoja ennustuksia ja oraakelitietoja.

Haruspices käsitti täydellisen uskontojärjestelmän. Fulgurales, Bygoen kirja, opetti salamasta, sen ohjaamisesta ja sen merkityksestä. Tämä kirja johti oppilaan hyvin korkealle, kuten tullaan näkemään. Sitä käytettiin vielä vuonna 408 j. Kr. kun toskanalaiset „fulgatores" pelastivat Narnian Alarikilta.

Ritualikirja oli johtona niinhyvin yksityiselle henkilölle, kuin valtiolle. Etruria oli samoin kuin sen suojelija-jumalatar Minerva, Menrfa, Jupiterin tytär, joka oli syntynyt kevätmyrskyjen aikana. Menrfa välähytti ensimmäiset, Rasenojen taivaallisen sisaren, kevään, salamat. Jupiterilla oli käytettävänään kolmenlaisia salamoita. Toisen tarkoituksena oli aiheuttaa yhteyttä „Verhottujen Jumalien" kanssa ja siten muuttaa kaikki ympäröivät olosuhteet. Kun temppelituli oli sam-

munut, ei sitä voitu sytyttää uudelleen muuten kuin „taivaasta otetun tulen kautta", ja „vain Etruria tiesi, kuinka se oli saatavissa alas".

Ja jos augurien joukosta joku lankesi himoihin tai langetti väärän tuomion, saattoi toinen peruuttaa hänen tuomionsa vetämällä salaman alas taivaasta.

Kahta näistä kolmenlaisista taivaallisen tulen toiminnoista johtivat Jupiterin lapset, etruskilaiset augurit, papit, prinssit, Tinan temppelin alemmat vihityt, jotka vielä saattoivat langeta himoihin, sekä ylimmäinen pappi, joka sytytti temppelitulen kerran vuodessa. Kolmatta saattoi ainoastaan jumalien Isä käyttää pitääkseen neuvottelua yläpuolella olevissa mysterioissa, — joilla etruskilaiset näyttävät kuvaavan korkeampia tasoja.

Jupiterin alaisina oli kaksitoista tasa-arvoista jumalaa, heidän alaisinaan taas alempia jumalia, „ihmisiä lähempiä" sekä niiden alaisina taas Manes tai Lanes. Etruskilaisten käsityskannan mukaan oli jokainen jumala ennen ollut suuri ihminen, ja Las'iksi tuleminen oli ensimmäinen askel ihmisyydestä jumaluuteen. Tämä käsitys johtaa meidät taivaallisesta maailmasta alas alempaan astraalimaailmaan. He selittivät olevan kahdeksan ovea helvettiin tai oikeammin kiirastuleen, — tavallisempien selitysten mukaan seitsemän alitasoa sekä kahdeksas piiri. Luonnonlaki vaatii, että meillä, elääksemme jollakin tasolla, täytyy olla ruumis, joka kykenee siinä toimimaan. Tämän lain mukaan on meidän selitettävä se opetus, että sielulla on ruumiin näköinen, „elastisesta ilmasta" rakennettu verho, joka näyttää valkoiselta ja loistavalta. Las'in muodostaa siis, ruumis, eetteriverho, loistava verho ja sielu itse. Las'ista tulee jumala, joka nousee yläpuolelle kuolevaisten lakien, tasoille, joilta ei ole pakollista jälleensyntymistä maan päälle.

Tarchunin oppilaan „pyhä oppijärjestelmä" johti ihmisen „kuudentoista piirin" kautta seurusteluun jumalien kanssa. Tulen taiteen kautta, joka taide oli ennustamista „taivaallisella liekillä", siis kundaliinin ja korkeamman selvänäköisyyden avulla, eikä temppelitulella, jota Bygoe, nymfi, Korkeimman nimen tuntija, opetti, johti se Las'in, Hiljaisuuden jumalattaren temppelin kautta „kaikista pyhimpään koilliseen, jonnepäin kolmen jumalattaren, Tinan, Talnan ja Menrfan temppeli oli käännetty. Senjälkeen oli verho, Aesurin taso. Toltekkilaisten adytumin asuurinvärinen verho oli muuttunut Shinto-temppelien verhoksi, „jonka poikki ei voitu astua", Cengantin druidien korkeimman taivaan alatisuljetuksi hopeaportiksi, Arconan laaksojen seinien purppuraverhoksi ja slaavilaisten pyhistä pyhimmäksi.

Aesurien nimi ja lukumäärä oli tuntematon, niitä harvoin edes rukoiltiinkaan. Hiljaisuuden temppeli olikin ainoa, missä niitä palvottiin.

Mutta yläpuolelle niiden asettivat etruskilaiset Korkeimman Jumalan.

Januksella, etruskilaisella jumalalla, joka heiltä periytyi Roomaan, oli Etruriassa neljä päätä. Hän kuvasi niitä „neljää", jotka olivat koillisessa. Mutta hän oli myöskin „kaksinkertaisen portin" jumala. Ja siten johti hän kuoleman kautta takaisin elämään sekä ylä- että alapuolelle.

Mutta itse Tietä koskevista Etruriassa annetuista opetuksista on jäänyt jälelle vain viittauksia. Näyttää kuitenkin olevan varma, että oli ollut olemassa paikka, missä mysterioita oli opetettu. Sillä Lucomoilla oli uskonnollinen opisto „samanlainen kuin druideilla". Oli tapana ja myöhemmällä ajalla muotiasiana, että nuoret roomalaiset ylimykset lähetettiin Etruriaan saamaan opetusta papeilta. Itse asiassa he oppivat etruskien kieltä, niinkuin meidän aikanamme opitaan ranskaa.

Augurit ja papit tulivat Roomaan Etrurian kaupungeista kaikenlaisiin tärkeisiin tilaisuuksiin ja ylimalkaan aina, kun heitä kutsuttiin. Mutta jos mieli oppia heidän uskontoaan, oli roomalaisten pakko lähteä Etruriaan. Sen viisautta ei koskaan opetettu omien rajojen ulkopuolella. Oppilaan ja opettajan suhde oli isän ja lapsen.

Näyttää olleen kahdenlaisia mysterio-opetuksia, vähempiä ja suurempia. Sillä etruskilaiset palvelivat „auringon ja kuun henkiä". He tunsivat siis molemmat kehityskierrokset. Caeressa, siinä kaupungissa, joka antoi pyhäkkönsä Rooman vestaalitulelle, kun „pyhä kaupunki" jo oli melkein hävitetty, oli Leucothean, valkoisen jumalattaren, aamuruskon, päivän äidin oraakkeli. Kunnallinen vuosi alkoi maaliskuun 1 päivänä auringon hallituksen mukana, pyhä vuosi taas täysikuun aikana syyskuussa. Kumpaisellakin oli pyhät lintunsa. Kotka, jonka näkee kaikkialla, missä aurinkoa on palvottu ja Isiksen haukka, etruskilaisten capys tai korppikotka. Kahdenlaiset pyhät leikit näyttävät olleen jonkinlaisia joukoille esitettyjä ulkonaisia mysterionäytelmiä. Kaiken yläpuolella hehkui korkeimman rakkauden ihana väri, auringonlaskun syvä ruusunhohde, auringonnousun loisto. Muusien vuorella, joka oli porraspengermiin muodosteltu, — niiden lukua ei tunneta, oli joka askeleella äärettömän suuria kaartioita kannattamassa alttareita, joilla paloi Venukselle tai pikemmin Nutrialle, Neitsytäidille omistettuja pyhiä tulia. Teräshaarniskoihin puettuina, pyhät sauvat kädessä johtivat hänen pappinsa „Salian tanssia" ympäri pengermien Marsin kunniaksi. Neitsyeitä, niinikään „jonkinlaiseen soturipukuun puettuina" liittyi pappeihin uhritoimituksessa. Augurit eivät koskaan itse toimittaneet uhreja. Kuningas Morrio, Neptunuksen jälkeläinen, perusti „Salian järjestön". Sillä oli opistoja Praenesteessä ja Tusculumissa.

Oppilaat olivat kaikki jalosukuisia ja heitä johti kolme „vanhinta", joiden johtajaa sanottiin nimellä „magister". „Salian järjestöllä" oli myöhemmin opisto myöskin Palatinuksella Roomassa.

Uutena vuotena, maaliskuussa, kun kevät lähetti ensimmäiset punaiset säteensä, kun Feronia, „Orvokkien kuningatar" levitti värinsä yli campagnan, pukeutuivat he lyhyisiin tulipunaisiin hameisiin, leveihin vöihin, panivat kuparikypärit päähänsä ja kulkivat läpi kaupungin laulaen „Carmen Salarea" uutta elämää tervehtiäkseen.

Mount Soracteella toimittivat, Hirpit, „sudet" toista, villimpää, kaameampaa rituaalia. Heidän tuli juosta kahdesti avojaloin viikunapuuhaloista syntyneiden kekäleiden yli Dispaterin alttarille sieppaamaan sieltä saaliitten ylijäämät, uhrien jäännökset muistoksi hyökkäyksistä, joita todelliset sudet olivat tehneet pyhälle paikalle. Vain sellainen tapahtuma saattoi selittää alkusyyn tuohon veriseen uhrinäytelmään maassa, jossa tiedettiin, että uhrautumisen punainen kivi, alttarituli, kuvasi rakkauden, eikä veren väriä.

Mainitut seremoniat ovat esimerkkinä joistakin ulkonaisista. Maneksen, Lareksen juhlat vietettiin hautakammiossa, jota nuorukaisten kantamat tulisoihdut valaisivat. Kun Aesuria huudettiin avuksi, tapahtui se syvimmässä pimeydessä tähtien alla. Mutta sisäisestä elämästä on vain viittauksia ilmoitettu. On kuitenkin jäänyt muistiin pari asiaa, ikäänkuin pari esihistoriallisen olennon kau-

nista luuta, joista tiede saattaa uudelleen jotakin rakentaa. Samoilla Aasian alueilla, josta Etruria oli kotoisin, syntyi, vaikkakin paljon myöhemmin, Mithran palvelus ja siitä olemme nämä viittaukset poimineet.

Mithran mysterioihin vihityt nimittivät itseään kaikista juhlallisemmalla vihkimyshetkellä „N.N..n pojaksi", mainiten äitinsä nimen. Ainoa maa lähimmässä menneisyydessä, joka ylpeästi pojan nimessä kantoi äidin nimeä sukunimenään, oli Etruria. Kuinka ylpeästi etruskilaiset kirjoittivatkaan haudoilleen Arnth Lecne Fuisinal, — Arnth, Fusne-äidin poika tai Fel Cfelne Maccnatial, Cfelne, Maccnen poika, äidin nimi aina ensimmäisenä.

Mithran vihkimäkaava kuului: „Että minä, kotka, voisin lentää taivaaseen... että näkisin uuden aamusarastuksen syvyyden... veden, joka saattaa sielun värisemään."

Kotka oli Etrurian valtiomerkki ja siltä se periytyi Roomaan, kuninkuuden vertauskuvien mukana. Sen prinssit olivat kaikki pappeja, jumalien pyhittämiä jumalille. Nämä virkamerkit olivat: norsunluinen valtaistuin, norsunluinen kotkapäinen sauva ja vartioivat liktorit, kuninkaallinen vaippa ja tammenlehvistä punottu kruunu, jonka jalokivillä koristetut terhot „säteilivät kuin kastehelmet". Nämä kastehelmet kuvasivat sitä säteileväisyyttä, joka todella saa sielun väreilemään ja joka ei kuolemasta tiedä.

Salialainen tanssi, joka kaarsi pyhän, tulilla kruunatun vuoren pengermiä, antoi vain ulkonaisen viittauksen adytumista. Kuka oli tuon oven takana, kynnyksellä? Hänkö, joka on lastensa Isä?

Koko kansa oli valmis antautumaan uhrina suurelle Isälle. Rooman vuotena 666 ilmoitti Aruspex kansalleen, että Tina oli luvannut heille 10 vuosisataa hallitusaikaa, 1.100 vuotta, ja nyt oli tuo aika loppuunkulunut. He tiesivät sen ja alistuivat hiljaisuudessa. Virgilius, etruskilainen, sanoo, että se tapahtui, koska he pitivät sitä Jumalan tahtona. Rooma levitti etruskilaista viisautta ympäri maailman ja Etrurian maahan palasi takaisin hän, jota sanottiin Pythagoraaksi ja joka oli syntynyt Samoksella „etruskilaisista vanhemmista". Etruria on yksi niitä kansoja, joka on elänyt vain heijastaakseen maan päälle Mestarin valoa.

Nina de Gernet

Temppeliherrajärjestön kukistaminen

Kahdennentoista, kolmannentoista ja neljännentoista vuosisatojen aikana toiminut Temppeliherrojen ritaristo on muurariuden historian tutkijalle kieltämättä mielenkiintoinen tutkimusaihe.

Mielipiteet heidän todellisesta suhteestaan vapaamuurariuteen vaihtelevat kunkin asiaa käsittelevän kirjailijan mukaan. Toiset väittävät, että muurarit aivan suoranaisesti polveutuvat temppeliherroista, toiset taas kieltävät ivallisesti pienimmänkin yhteyden heidän välillään. Mutta useinhan mielipiteet, joita jollakin aikakaudella pidetään mahdollisina, jo seuraavalla ovat oikeaoppisia, ja niinpä näistäkin asioista nykyään esitetään mielipiteitä, jotka saattavat aiheuttaa hyvinkin suuria muutoksia monen muurarikirjailijan esityksiin. Niinikään voivat paljon laajemmat näköalat avautua koko maailman historian tutkimuksessa.

Mielipiteet asioista, jotka tapahtuvat tänä päivänä, voivat olla sangen erilaisia. Kuinka paljon vaikeampi onkaan siis luoda varmaa mielipidettä asioista, jotka ovat tapahtuneet aikoja sitten. Mutta että nämä mielipiteitten erilaisuudet johtavat riitoihin ja usein vihollisuuksiinkin erilaisten ajatussuuntien esittäjien välillä, on aivan käsittämätöntä. Minkätähden syytetään toinen toisiaan vääryydestä ja valheellisuudesta, ja lasketaan siten kaikki pahan voimat vapaiksi. Puolustetaanhan vain mielipidettä, jonka perustus joka tapauksessa on aivan epävarma.

Monen muurarin mielestä on temppeliherrakysymys aivan ratkaisematta, jonka tähden onkin hyvä tarkastella sitä monelta puolelta.

Kukaan ei kiellä temppeliherrojen suuria hyveitä. Heidän pahimmat vihamiehensäkin tunnustavat heidän rohkeutensa voittamattomaksi ja heidän hartautensa kiistämättömäksi. Ja todella mielenkiintoista on lukea heidän historiaansa, sillä heidän järjestönsä oli suurin niistä sotilasjärjestöistä, jotka perustettiin kahdennellatoista vuosisadalla, suurempi Maltaritarien järjestöä ja Saksalaista ritarikuntaa.

Temppeliherrat olivat alkuaan vain sotilaita, vaikkakin heidän järjestöönsä aikojen kuluessa ja tarpeen mukaan lisättiin pappien ja palvelevien veljien asteet. Veljeskunnan alkuperäinen tarkoitus oli kuitenkin muodostaa Kristuksen sotajoukko, olla heikkojen suojelijoina sekä seisovana armeijana puolustaa totuutta ja kristillistä kirkkoa uskottomia vastaan.

Eloisan kuvan tästä järjestöstä historiallisella pohjalla esittää James Anthony Froude tutkielmassaan „Espanjalainen kertomus Armadasta”. Se on sangen virkistävä kertomus, sillä siitä puuttuvat täydellisesti kaikki vastaväitökset toisten mielipiteistä, eikä kirjailija tuhlaa aikaa arvostelemalla toisten kirjailijoiden mielipiteitten tyhmyyttä eikä heidän näkökantansa rajoitusta.

Järjestön historia on yksityiskohdissaan esitetty „Encyclopedia Britannicassa”, jonka lyhyesti tulemme kertaamaan käsitellessämme kysymystä järjestön syyllisyydestä sekä sitä vastaan tehdyistä syytöksistä.

Kun Godfrey de Buillon oli voittanut Jerusalemin ja saattnut sen kristittyjen valtaan, jäi Pyhä Hauta kuitenkin sangen vaikeaan asemaan, sillä pyhiinvaeltajat, joita joukottain kokoontui Jerusalemiin eivät päässeet sen lähettyville. Sen luona käynti oli hyvin epävarmaa, sillä arabialaiset, beduiinit ja muut villit laumat pitivät tietä hallussaan.

Vihdoinkin asettautui ajan hengen mukaisesti pieni joukko ranskalaisia aatelismiehiä vapaaehtoiseksi puolustuskaartiksi pyhiinvaeltajien turvaksi. Tähän aikaan tehtiin kaikki sankariteot vapaaehtoisesti. Silloin oli jo perustettu vapaaehtoinen parantajajoukko meidän aikamme Punaisen Ristin malliin. Ristiretkeilijät olivatkin saaneet kärsiä paljon haavojensa ja leviävien tautien tähden. Näiden parantajien pääpaikka oli Jerusalemi ja heistä kehittyi sittemmin Johannesritarikunta.

Samojen periaatteiden mukaan perustettiin taisteleva armeija, joka otti tehtäväkseen pitää tie Acren ja Jerusalemin välillä rauhallisena. Tästä joukosta kehittyi vuonna 1118 järjestö, joka pian kasvoi ja saavutti yleismaailmallisen kantavuuden. Se otti jäsenensä rotuun ja kansakuntaan, voimmepa vielä sanoa uskontoonkin katsomatta, jos pidämme totena sitä väitettä, etteivät he ainoastaan suojelleet pyhiinvaeltajia, vaan ottivat riveihinsä myös paljon lain ulkopuolella olevia

ritareita sekä kuljeskelevia pakolaisia, joten he „käännyttivät Kristuksen vihollisia hänen sotilaikseen."

Järjestön perustivat Hugh de Payens ja Godfrey de St. Omer (tai St. Aldemar, kuten Mackey häntä nimittää), ja siihen liittyi heti seitsemän muuta ritaria. Nämä olivat Roral, Gundemar, Godfrey Bisol, Payens de Montidier, Archibald de St. Aman, André de Montbar, Provenssin kreivi. Tämän luettelon alkuperä ei ole tunnettu.

Jäsenten lukumäärä kasvoi nopeasti, ja jokaisesta kansasta, jokaisesta kansanluokasta kokoontui miehiä tähän joukkoon, joka voitti niin paljon kunniaa sotatantereella. St. Berhard antaa heistä seuraavan kuvauksen: „Alkuaikoina ei temppeliherroilla ole mitään omaisuutta, ei edes omaa tahtoa. He ovat yleensä yksinkertaisesti puetut ja pölyn peittämiä. Heidän kasvonsa ovat ruskettuneet polttavan auringon säteistä, ja ilme niissä on kiinteä ja vakava. Taistelun aattona he asestautuvat sisäisesti uskon voimalla ja ulkopuolisesti teräksellä. Nämä aseet ovat heidän ainoita koristuksiaan ja he käyttävät niitä arvokkaasti pelkäämättä suurimmassakaan hädässä barbaarien lukua tai heidän voimaansa. He asettavat koko luottamuksensa sotajoukkojen Jumalaan, ja taistellessaan hänen puolestaan he hakevat joko voittoa tai pyhää ja kunniakasta kuolemaa. Oi onnellista elämäntapaa, joka saattaa heidät odottamaan kuolemaa ilman pelkoa, toivomaan sitä ilomielellä ja vastaanottamaan sen lujuudella!"

Vaatimukset järjestöön pääsemiseksi olivat: jalosukuinen syntyperä, velattomuus ja vapaus kaikista siteistä. Ei saanut olla naimisissa eikä kihloissa, ei saanut olla sitoutunut mihinkään muuhun järjestöön kuuliaisuuden lupauksilla, ja ruumiin täytyi olla terve ja voimakas.

Ritarit olivat jaetut kolmeen asteeseen: ritari (sotilaat), papit ja palvelevat veljet. — Kolmas aste jakautui pian kahteen määrätysti erilaiseen asteeseen, asestettuihin veljiin ja ammattiveljiin. Edelleen vaadittiin pyrkijältä vapaa syntyperä, sillä orjia ei otettu veljeskuntaan. Useita jalosukuisiakin miehiä liittyi palveleviin veljiin.

Neljännen asteen muodostivat eri kansanluokkiin ja eri sukupuoliin kuuluvat henkilöt, jotka tavalla tai toisella olivat yhteydessä järjestön kanssa ja sentähden sen suojeluksesta osallisia. Heitä nimitettiin „affiliateiksi" ja heille myönnettiin joitakin etuuksia, jotka sisältyivät järjestön jäsenyyteen.

Ritarin vihkiminen temppeliherrojen järjestöön tapahtui seuraavan Mackein antaman kuvauksen mukaan, jonka hän on jäljentänyt Frederick Munterin v. 1794 julkaisemasta kirjasta: „Statutenbuch des Orders der Tempelherren".

Vihkimispäivänä kokoontuivat Mestari ja ritarit kapitulihuoneeseen, ja Mestari sanoi: „Rakkaat ritarit ja veljet, näette enemmistön haluavan, että tämä mies otetaan järjestöön veljeksi. Jos joukossa on ketään, joka tietää hänestä jotain sellaista, mikä olisi esteenä hänen oikeutetulle pääsylleen veljeskuntaan, niin sanokoon hän sen heti. On parempi, että se sanotaan nyt, kuin jos se tuodaan esille hänen tultuaan eteemme." — Jos kaikki vaikenevat, johdetaan pyrkijä sivuhuoneeseen. Kaksi tai kolme vanhinta ritaria lähetetään hänen luokseen varoittamaan häntä vaikeuksista ja niistä kovista kokeista, jotka odottavat häntä tai kuten benediktiiniläissäännöissä sanotaan, jotka esittävät kovia ja kivisiä teitä Jumalan luo.

(Jatk.) *Universal Co-Masonry*

Amerikan intiaanit muurareina

Amerikan intiaanit eivät ole millään tavoin yhteydessä sen järjestön kanssa, jota nyt nimitämme vapaamuurariudeksi, paitsi että jotkut heistä ehkä ovat vihityt muurareiksi. He eivät myöskään tiedä mitään sen mysterioista, paitsi niistä, jotka ovat yleisiä ja jotka yhdenmukaisuuden tähden ovat heille tuttuja. Se, että heistä jotkut ovat heimonsa hyväksi oppineet ja harjoittaneet tehtäviä, jotka ovat salatut määrätyillä askelilla ja seremonioilla, ei merkitse, että ne olisivat muurarimerkkejä. Ja kun heimojen keskeinen säilytysvaisto estää heitä opettamasta niitä ulkopuolelle oman heimon, ei se merkitse, että niissä piilee vapaamuurariutta.

Kaikilla Amerikan intiaaneilla on heimon keskeinen toinen toistensa ymmärtämistapa, merkkikieli. Se on niin selvä ja käsitettävä, että kaksi intiaania, joiden on kokonaan mahdoton ymmärtää toistensa puhetta, voivat aivan helposti ja täysin varmasti keskustella tällä kielellä. Se käsittää kaksi merkkiä, jotka ilman huomattavaa eroa vastaavat kahta tärkeätä muurarimerkkiä, molemmat Mestari Muurarien asteesta. Niin ihmeelliseltä kuin tuntuukin, on näiden intiaanimerkkien merkitys käytännöllisesti sama kuin vastaavien muurarimerkkien, vaikkakin toiset ovat konkreettisia toiset abstraktisempia.

Amerikan intiaanien keskuudessa tavataan sitäpaitsi taruja, joilla on hyvinkin voimakas muurariväritys. Jotkut niistä saavat tutkijan hämmästymään ja miettimään ennenkuin hän arvostelee ne pelkästään alkuasukasten mystillisten, yhteiskunnallisten ja hyväntekeväisyysseurojen keskeisiksi tunnusmerkeiksi. Merkit ja sanat herättävät huomiota, koska niiden yhtäläisyys vapaamuurarimerkkien kanssa on niin ilmeinen.

George Copway, eräs Ojibway-heimon jäsen, joka asui Superior-järven koillisrannalla, oli saanut sangen korkean kasvatuksen. Hän oli muurariveljeskunnan jäsen, ja hän vaikutti, että vapaamuurariuden periaatteet olivat jo kauan olleet tunnettuja metsän heimojen keskuudessa. Hän kertoi, että ammatikunnan edistyneimmät jäsenet kantoivat kankaasta tehtyä virkamerkkiä, joka oli wampum'illa koristettu ja höyhenripsuilla päärmätty. Sen keskeen oli kirjailtu sormi, joka viittasi pitkälle tielle. Se kuvasi tulevaista, oppimiseen uhrattua elämää. Tätä merkkiä kannettiin lähinnä ihoa, rinnalla. Se oli intiaanin kunniakirja, hänen luonteensa takaaja ja hänen kunnollisuutensa mystillinen suosituskirja.

Joitakin yhtäläisyyksiä oli tärkeimmissä juhlallisuuksissa, joita vietettiin Irokeesien keskuudessa, ja nykyisten vapaamuurarien juhlissa. Intiaanit tekivät kiertomatkoja-neuvostohuoneensa ympäri, joka aina oli pitkulaisen neliön muotoinen. Sitävastoin heidän wigwaminsa, joissa he asuivat, olivat kehänmuotoisia. Kulkue, aina seuraten auringon suuntaa, seisahtui itään, jossa vanhimmat päämiehet istuivat puettuina kansakunnan kaikista vanhimpiin pukuihin. Joka kerran lähestyttäissä tehtiin näille kunnianarvoisille jäsenille määrättyjä kysymyksiä, joihin niinikään määrätyllä tavalla vastattiin. Kulkueen muodosti yhdeksän mieshenkilöä, joista kaksi kantoi eläintä uhriksi Suurelle Hengelle, „Ho-wah-ne-o'lle", jonka he tunnustivat luojakseen, ylläpitäjäkseen ja hyväntekijäkseen. He eivät koskaan käyttäneet täydellistä sanaa „Ho-wah-ne-o", vaan sanoivat yksinkertaisesti „Ne-o" juhlallisimmissakin tilaisuuksissa. Ho-wah merkitsee Jehovah.

Eli S. Parker, eräs täysiverinen Kuuden Kansakunnan päämies, kuuluisan Punaisen Jaakon pojanpoika, joka kerran toimi Illinoisin Suurlooshin Suurpuhujana, piti muutamia vuosia sitten puheen muurarikokouksessa eräässä lännen kaupungissa. Hän sanoi:

„Olen melkein ainoa jälkeläinen rodusta, joka kerran oli jalo ja kuuluisa, mutta joka nyt nopeasti haihtuu olemattomiin kuin kaste ennen auringon nousua. Näin heimoni kuolevan ja kysyin itseltäni: „Mistä tulen löytämään kodin ja myötätuntoista kohtelua, kun kerran viimeinen neuvostotulemme sammuu?" Ajattelin: „Tahdonpa kolkuttaa muurarien ovelle ja nähdä, tulevatko he tunnustamaan minut, niinkuin he kerran tunnustivat esi-isiäni ollessamme voimakkaita ja heidän ollessaan heikkoja. Kolkutin Sinisen looshin ovelle ja löysin veljeyttä sen alttarin ympärillä. Kuljin kapitulilooshin Suuren Valon eteen ja löysin toveruutta Kuninkaallisen Kaaren alla. Astuin leiripaikalle ja havaitsin urhoollisten ritarien olevan valmiita suojaamaan minua huolimatta rodustani ja kansallisuudestani. Olen siitä varma, että kun hiekka tiimalasissani kerran on vuotanut loppuun, niin muurariveljeni tulevat kokoontumaan arkkuni ympärille ja heittämään yksinäiseen hautaani ikuisesti viheriöivän akaasianoksan, uuden tapaamisen suloisen vertauskuvan. Jos rotuni kerran kokonaan haihtuu mannermaaltamme, niin elää minussa se lohduttava toivo, että muistomme ei tule häviämään, vaan jää elämään järviemme ja jokiemme, kaupunkienne ja linnojenne nimissä, ja jotka herättävät muistiin muutoin unhoon joutuneita tapauksia. Minulla on muistokalu, jota pidän suuressa arvossa. Kannan sitä lähellä sydäntäni. Sain sen periä esi-isiltäni viran seuraajana. Se on lahja, jonka George Washington antoi isoisälleni, Punaiselle Jaakolle, silloin kun teidän kansakuntanne vielä eli lapsuusvuosiaan."

Puhuessaan otti hän wampumin kaulastaan ja veti rinnaltaan suuren, raskaan pitkänpyöreän mitalin ja antoi sen kiertää. Tämän mitalin toiselle puolelle oli kaiverrettu Punainen Jaakko täydessä pituudessaan tarjoamassa rauhan piippua ja George Washington, oikea käsi ojennettuna, sitä vastaanottamassa. Toisella puolella oli muurarivertauskuvia sekä vuosiluku 1782.

Masonic Voice-Review

Raamattu ja tähdet

Jatk.

Jokapäiväiseen astrologiaan viitataan samaten Saarnaajassa (8). „Sillä jokaisella aivoituksella on hänen aikansa ja muotonsa, siitä ihmisen onnettomuus on paljon hänen päällänsä. Sillä ei hän tiedä, mitä tapahtuva on, ja kuka taitaa hänelle ilmoittaa, koska se tapahtuva on j.n.e."

Paitsi jokapäiväisen astrologian harjoittamista, oli syntymähoroskopien tekeminen hyvin tavallista israelilaisten keskuudessa. Perinnäistaru kertoo, että Davidilla oli erittäin suotuisa horoskopi ja sanotaan, että kun Absalon koetti saada Joabin liittymään salajuoneen Davidia vastaan, niin kieltäytyi Joab. Hän tiesi kuninkaan horoskopin olevan niin paljon paremman kuin Absalonin, että jälkimmäisen oli pakko joutua häviölle.

Myöhempien aikojen kuuluisin juutalainen oli Daniel, jonka ennustuksista vie-

läkin mainitaan ja joiden jotkut arvelevat käyneen toteen tähänkin päivään asti. Aivan nuorena hän oli niiden juutalaisten joukossa, jotka vietiin Babylonian vankeuteen. Ja meille kerrotaan, että koska hänellä oli hyvä maine ja oli tunnettu viisaaksi ja taitavaksi, otettiin hän kuninkaan linnaan „oppimaan kaldealaisten kieltä ja tietoa." Koska hän oli kasvissyöjä eikä juonut viiniä, kieltäytyi hän syömästä liha-annostaan. Hän söi ainoastaan palkokasvia ja joi puhdasta vettä. Kuitenkin sanotaan, että „hän oli kauniimman ja lihavamman näköinen kuin ne, jotka söivät kuninkaan tarjoamaa lihaa." Ja Daniel, niin sanotaan, ymmärsi kaikenlaisia näkyjä ja unia. Asioissa, jotka kysyivät viisautta ja ymmärtämystä, piti kuningas Nebukadnezar häntä kymmenen kertaa parempana kaikkia maagikkoja ja astrologeja omassa valtakunnassaan. Luemme sitten, että kuningas näki unen ja hänen mielensä tuli rauhattomaksi. Hän kutsutti silloin luokseen kaikki maagikot, noidat ja astrologit ja kaldealaiset selittämään unta. Mutta he eivät siihen kyenneet, sillä kuningas oli unohtanut itse unen. He sanoivat luonnollisesti, etteivät he voineet sitä selittää. Silloin käski kuningas tappaa kaikki viisaat miehet. Mutta Daniel pyysi viivytystä ja sillä välin „salaisuus ilmoitettiin hänelle yöllä näyssä." Ja hän kertoi sen ja selitti sen kuningas Nebukadnezarille, joka palkitsi hänet asettamalla hänet kaikkien viisasten päämieheksi Babyloniassa taikka, kuten kääntäjä sanoo: „maagikkojen koulukunnan pääksi." Tämä oli korkea virka-asema, sillä Babylon oli maailman tähtitieteen keskus. Se oli kuuluisa sekä astronomian että astrologian alalla. Pythagoraankin sanotaan tutkineen astronomiaa kaldealaisten johdolla.

Professori Budge väittää, että heidän teologiansa alkuaan oli hyvin ylevänlaatuista ja että aurinko ja kuu vain olivat heidän jumaliensa, Shamaksen ja Sinin vertauskuvia. Hän sanoo: „he näkivät auringon ja kuun massan, mutta he palvelivat niiden henkiä. „Myöhempinä aikoina hävisi tämä korkeampi käsitys ja jälelle jäi vain pelkkä ja yksinkertainen auringonpalvonta. Tuota aineellisen muodon palvelemista tuomitsivat hebrealaiset profetat ankarasti. He näkivät, että Kaldean uskonto oli alentunut taikauskoksi, ja että koko kansa oli joutunut kykenemättömien astrologien ja turhanpäiväisten ennustajien uhriksi. Tämä alennustila käy selville pieniin savitaulukkoihin kaiverretuista ennustuksista, joita käytettiin Babyloniassa muistiinpanokirjoina ja joita nyt saamme tutkia British Museumissa. Eräällä laatalla on ennustus, että „jos nainen kantaa lasta, joka on ilman oikeata korvaa, niin tulevat prinssin päivät pitkiksi." Toisilla laatoilla on manauksia, joiden avulla vältetään kipuja, sekä rukouksia jumalatar Ištarille ja Ninib-jumalalle, joiden planeetat ovat Venus ja Saturnus.

Erään astrologin tietämättömyys ilmenee kirjoituksessa, jossa ennustetaan määrättyjen tapahtumien sattuvan eklipsin pääkohdissa. Ja sanotaan niiden tapahtuvan eklipsin kääntyessä pohjoiseen. Tiedämme luonnollisesti, etteivät eklipsit voi kääntyä pohjoiseen, sillä auringon ja kuun kulku käy idästä etelään ja länteen. Toisen pienen laatan, uuden kuun muotoisen, sanotaan olleen hyvin onnellisen taikakalun, koska sen kärjet olivat terävät ja sentähden sanoo kirjoitus „kuningas tulee onnistumaan kaikessa, mitä hän tekee." Ei ole ihmettä, että Jesaias huudahtaa: „Teidän uusia kuitanne ja loistavia juhlianne minä vihaan", ja että hän tuomitsee kaikki ne, jotka menevät hakemaan apua „taivaanjuoksun tietäjiltä ja tähtein kurkistelijoilta, jotka kuukautten jälkeen lukevat, mitä teille

tapahtuman pitää." (Jes. 47. 13). Toisissa laatoissa on ehkä ollut enemmän merkitystä. Eräässä on varoitettu onnettomista päivistä. Se säilytetään British Museumissa. Siinä kielletään onnettomuuden uhalla kysymästä neuvoa ennustajilta tai tähdiltä kuukauden 7, 14, 21 ja 28 päivinä ja sanotaan, että jokaisen kuukauden 19 päivä on joka suhteessa onneton. Mutta näiden alempiluokkaisten astrologien tyhmyydestä huolimatta tiedämme, että Babylonin pääpappien oppi on jäänyt voittamattomaksi. He olivat olleet tähtien katsojia ja tähtien tutkijoita jo tuhansien vuosien aikana, sillä Babylonian ikä oli äärettömän suuri. Kukaan ei voi edes arvata, milloin se perustettiin, mutta se eli ja kukoisti voimakkaana ainakin 6000 vuotta e. Kr. ja luultavasti hyvin kauan sitä ennen. Sen loisto oli haihtumassa silloin, kun Nebukadnezar toi juutalaiset sinne vuonna 586 e. Kr. jolloin tuo suuri kaupunki oli rappeutumaisillaan. Taikausko hallitsi okkultisen tiedon sijasta ja mystillisen näkemyksen sijasta harjoitettiin alempia psyykillisyyden muotoja. Kun Israelin lapset tulivat tekemisiin tämän vanhan sivistyskansan kanssa, niin vaikutti se luonnollisesti voimakkaasti heihin. Varsinkin vaikuttivat psyykilliset taidot ja babylonialaisten ennustusharjoitukset heihin. Mutta muistakaamme, että oli kysymyksessä *väärinkäyttö* eikä alitajuisten kykyjen käyttäminen, silloin kun profeetat niitä tuomitsivat. Näiden kykyjen herättämistä ja oikealla tavalla käyttämistä pidettiin vanhurskauden merkkinä. Kun profeetta Joel puhuu Herran nimessä sanoo hän: „Ja sitte pitää tapahtuman, että minä tahdon vuodattaa minun Henkeni kaiken lihan päälle ja teidän poikanne ja tyttärenne pitää ennustaman, teidän vanhimpanne pitää uneksuman ja teidän nuorukaisenne pitää näkyjä näkemän." Juuri näiden kykyjen häviäminen oli rangaistus niille väärille profeetoille, jotka saattoivat kansaa erehdyksiin. Heitä varoitetaan sanoilla: „Sentähden pitää teidän näkynne yöksi ja teidän aavistuksenne pimeydeksi tuleman. Auringon pitää laskeman niiden profeettain ylitse ja päivän pitää pimenemän heidän päältänsä." (Mika 3. 6.) Mutta oikein käytettyinä pidettiin näitä kykyjä Jumalan lahjoina, jotka suinkaan eivät johtaneet ikävyyksiin. On siis selvä, etteivät profeetat kieltäneet ennustusten todenperäisyyttä, vaikkakin he monessa tapauksessa tuomitsivat sen harjoittamisen vääräksi. Ja epäilemättä se olikin väärää sellaisena kuin babylonialaiset sitä harjoittivat määräten sen avulla elämän jokaisen pikkuseikan ja aina peläten pahoja henkiä. Sillä mikään kansa ei koskaan ole ollut niin henkien ja elementaalien vallassa, kuin Babylonian kansa, eikä sentähden olekaan syytä ihmetellä, että juutalaisia kiellettiin: „seurustelemasta niiden kanssa, joilla oli perhehenki, tai hakemasta noitia, jotka tirkistelivät ja napisivat."

Kysytään, oliko keskitason juutalainen vähemmin yhteydessä subjektivisen tajunnan kanssa kuin babylonialaiset, koska hänen tarvitsi käyttää välittäjiä ennustamaan ja profetoimaan puolestaan? Sillä juuri subjektiivinen tajunta saattaa katsella tulevaisuutta tai matkan päässä olevaa ja siten hankkia tietoja. Nuolet, kristallit, kortit tai muut käyttövälineet ovat vain keinoja, millä subjektiivinen tajunta keskitetään ja käytännöllinen ja konkreettinen tajunta poistetaan toiminnasta. Kaldeassa käyttivät kaikki tällaisia keinoja. He näyttivät kaikki kykenevän ennustamaan. Profeetta Hesekielkin puhuu mahtavasta „Babylonian kuninkaasta, joka seisoi tienristeyksessä, kahden tien taitteessa ennustamassa. Hän heilutti nuoliaan sinne tänne. Hän kysyi neuvoa Terephimiltä. Hän tutki maksaa."

Jesaias nuhtelee Babylonin kaupunkia velhoistaan ja noituuksistaan. Hän lisää sitten ivallisesti: „Käy nyt esiin velhoinesi ja monine noitinesi, joiden seassa sinä olet itseäsi nuoruudessasi vaivannut, jos taitaisit auttaa itseäsi, jos taitaisit vahvistaa itseäsi." (Jes. 47. 12.) Jeremias varoittaa niinikään juutalaisia sanoen: „Älkää oppiko seuraamaan pakanoiden teitä, älkääkä antako itseänne erehdyttää taivaan merkkien kautta, sillä ne erehdyttävät pakanoita."

Niiden merkkien joukossa, jotka johtivat harhaan sekä juutalaiset että pakanat, näyttelivät ellipsit suurta osaa, sillä niitä pidettiin Jumalan vihan merkkeinä. Viitataan usein auringon ja kuun ellipseihin ja niitä profeetatkin pitivät onnettomuuden enteinä. „Kun aurinko pimenee ja kuu muuttuu vereksi", määrätään aika, jolloin suuret vaivat tulevat Babylonin suuren kaupungin päälle ja myöskin juutalaisille itselleen. Tämä tapahtuu, jos he seuraavat vihollistensa jumalia, varsinkin Venusta, sillä Venuksen palvonta johti suureen irstailuun, joka oli profeettojen kauhu. Juutalaisluopiot suitsuttivat Venukselle (Jes. 65. 11) nimittäen häntä „Taivaan kuningattareksi", ja kun Jeremias nuhteli heitä, vastasivat he hänelle ylimielisesti sanoen: „Varmasti kannamme polttouhrin „taivaan kuningattarelle" ja kaadamme juomauhrimme hänelle, kuten olemme tehneet Judaan kaupungeissa ja Jerusalemissa, sillä silloin meillä oli tarpeeksi elintarpeita ja voimme hyvin emmekä nähneet mitään pahaa. Mutta senjälkeen, kun lakkasimme kantamasta polttouhria taivaan kuningattarelle, on meiltä kaikki puuttunut." (Jes. 44. 18.)

Professori Schiaparelli arvelee, että Venus kaksinais-aspektissaan aamu- ja iltatähtenä on merkitty sanalla Mazzaroth, jota usein on käytetty raamatussa tähdistä puhuttaessa. Toiset auktoriteetit arvelevat Mazzarothin olevan kollektiivisen nimen eläinradan merkeille, „joista jokainen aikanaan esiintyy", kuten Job sanoo. Ei myöskään mitään voida sanoa varmuudella nimistä Gad ja Meni, vaikkakin yleensä arvellaan niiden merkitsevän Jupiteria ja Venusta. Jesaias tuomitsee ne, jotka kantoivat uhria Jupiterille ja Venukselle sanoen: „Mutta te, jotka kiellätte Herran... jotka valmistatte pöydän Gadille ja täytätte sekoitetun viinimaljan Menille, minä määrään tapettaviksi, sillä teitte sen, mikä oli pahaa minun silmissäni." (Jes. 65. 11.)

Nämä tuomiot osoittavat, että juutalaiset olivat eksyneet yhden Jumalan tieltä ja kääntyneet pakanain uskoon. Jotkut profeetat olivat ehkä itse saaneet opetusta kaldealaisilta tai oppineet tähtitiedettä egyptiläisiltä ja Aleksandrian kreikkalaisilta, sillä näemme Viisauden kirjasta, joka siellä kirjoitettiin, että kirjoittaja tunsi päiväntasausten eteenpäinsiirtymisen, sekä maan kierron. Hän puhuu „auringon kiertämisen muutoksista, vuodenaikojen muuttumisesta, vuosien kiertokulusta sekä tähtien asennoista." (Viis. 7. 18.)

Astrologiassa käytetty tapa laskea päivä vuodeksi näyttää olleen tunnettu juutalaisten keskuudessa, sillä Hesekielin kirjassa sanoo Herra: „Mutta minä tahdon tehdä sinulle heidän pahain tekonsa vuosikaudet päiviksi." (Hes. 4. 5.) Astrologian tieto ilmenee myöskin XIX:nnen psalmin ihanassa runossa. Itse asiassa on se puhtaasti astrologinen, eikä sitä muussa hengessä voikaan ymmärtää. Puhuessaan taivaista ja vahvuuksista sanoo se: „Päivä sanoo päivälle ja yö ilmoittaa yölle tiedon. Ei ole kieltä eikä puhetta kussa ei heidän äänensä kuulu." Merkitys selviää, jos ajatelemme näiden sanojen merkitsevän taivaan liikuntoa,

päivän ja yön kertovan maailman tapahtumista. Ja varmaankaan ei muu kieli ole niin yleismaailmallista, kuin tähtien puhe, sillä ne puhuvat samaa kieltä, missä ikänä astrologiaa tunnetaan.

Patriarkka Job puhuu monista tähtisikermistä. Tunnetut sanat: „Taidatkos sitoa seulasen siteet eli päästää kointähdet siteet?" viittaavat seulasten hedelmöittävään vaikutukseen keväällä niiden noustessa auringon mukana jolloin maa on täynnä elämän nestettä. Vanha kreikkalainen kirjailija Aratus sanoo seulasien esittävän niitä seitsemää tietä, joita ihminen voi käydä taivaaseen. „Ihmiset sanovat kulkevansa seitsemää korkeata tietä, mutta vain kuuden näkee kuolevainen silmä." Niiden vaikutukset maahan eivät ole hyviä, sillä vaikutus syntymähoroskoopissa on aina onnettomuutta tuottava. Mitä tulee „kointähden (tässä Orionin) siteisiin merkitsevät ne hallaa, kylmää, joka sitoo maan talven aikana tähtijättiläisen kulkiessa keskiyön taivaan yli. Job mainitsee myöskin kirkkaan Arcturus tähden, jonka oma liikunto avaruuden kautta on mitattu. On huomattu, että vaikkakin se lentää halki avaruuden 200 peninkulman nopeudella sekunnissa, niin on sen etäisyys meistä kuitenkin niin suuri, että se paljain silmin katsottuna tuskin on liikkunut siitä ajasta, jolloin Job katseli sitä Arabian kentiltä. Se on todella muuttanut paikkaansa meidän silmissämme vain noin kaksi kertaa kuun näkyväisen poikkileikkauksen mitan. Ja sen etäisyys on niin mahdottoman suuri, että sen valo tarvitsee sata vuotta tullakseen meille.

Mutta ihmeellisin kaikista raamatussa mainituista tähdistä on Betlehemin tähti. Mikä se lieneekään ollut, uusi tähti, pyrstötähti, planeettojen yhtymä, tai mystillinen näky, joka tapauksessa se tuli suuren tapahtuman tuojana ja merkitsi uuden ajan tuloa. Jotkut väittävät sen olleen subjektiivisen näyn, jonka vain maagikot näkivät. Toiset väittävät sen olleen pyrstötähden, vaikka se tuskin on luultavaa, sillä on olemassa luetteloja, kiinalaisia tiedonantoja, kaikista suurista pyrstötähdistä paljon vanhemmilta ajoilta. Kuuluisa astronoomi Kepler arveli sen olleen Jupiterin ja Saturnuksen yhtymän, toukokuussa vuonna 7 e.Kr. Kuitenkaan emme pidä tätä teoriaa otaksuttavana, sillä ihmisten olisi täytynyt olla hyvin sokeita voidakseen pitää tätä yhtymää uutena tähtenä, sillä lähimmätkin planeetat ovat koko asteen päässä. Eräs kiinalainen tiedonanto kertoo uudesta tähdesta vuonna 9 j. Kr, mutta se on liian myöhäinen ajanmääräys. Ei ole mitään historiallista todistusta uudesta tähdestä vuonna 1 j. Kr. Tietysti jokainen tietää, ettei päivämäärä voi olla tarkka ja oikeaoppiset auktoriteetit väittävät, että vuosi 4 e. Kr. olisi lähempänä Herramme syntymää, mutta ei ole tietoa uudesta tähdestä silloinkaan. Jos voisimme yhtyä otaksumaan, että Jeesus todella syntyi noin 100 vuotta e. Kr. niin huomaisimme erään ihmeellisen uuden tähden vastaavan Betlehemin tähden kuvausta, sillä vuonna 134 e. Kr. ilmeni äkkiä hyvin loistava tähti joksikin aikaa. Se oli niin loistava ja kirkas, että siitä todella tuli nykyajan astronomian alku, sillä se saattoi Hipparchuksen, suuren kreikkalaisen tähtientutkijan, tekemään luettelon kaikista näkyvistä tähdistä, joka luettelo vielä tänäkin päivänä on käytännössä. Hipparchus huomasi ja kirjoitti muistiin tämänkin tähden, jonka tähden se on saanut nimensä hänen mukaansa. Koska se ilmestyi vuonna 134 e. Kr. sattui se hyvin lähelle sitä päivää, jolloin useimmat astronomit sanovat kevätpäivän tasauksen muuttuvan Oinaasta Kaloihin. Se sattui siis yhteen uuden ajanjakson kanssa. Tiedämme että Kalat, Pisces on kristinuskon yhteydessä oleva

merkki. Ne oppineet jotka väittävät Jeesuksen eläneen 100 vuotta e. Kr. perustavat teoriansa juutalaisten kertomuksiin, ja salatieteelliset tutkimukset johtavat samaan tulokseen. Mainitsemme tästä vain sattumana, joka liittyy Hipparchuksen tähteen. Monta väitettä lausutaan sitä vastaan, niin että Idän Tähti yhä jää mysterioksi.

Kertomukset Idän tähdestä esiintyvät Matheuksen evankeliumissa, apokryfisessä Pyhän Jaakon evankeliumissa, jota sanotaan Protevankeliumiksi ja viittauksia siihen on Ignatiuksen apokryfisessä epistolassa. Protevangeliumin kertomus on täydellinen ja lähenee Pyhän Matheuksen kertomusta. Luemme, kuinka Jerusalemissa nousi suuri hämminki, kun Itämailta tulleet viisaat miehet kysyivät: „Missä on vasta syntynyt juutalaisten kuningas? Sillä olemme nähneet hänen tähtensä idässä ja olemme tulleet häntä palvelemaan.” Silloin Herodes kysyi näiltä viisailta miehiltä: „Minkä merkin näitte tästä kuninkaasta, jonka piti syntymän?” Ja he vastasivat hänelle: „Näimme ihmeellisen suuren tähden muitten tähtien joukossa taivaalla ja sen valo oli niin suuri, että kaikki muut tähdet tulivat näkymättömiksi. Tiesimme sentähden, että suuri kuningas oli syntynyt Israelissa, ja olemme tulleet häntä kumartamaan.” Kun Herodes oli kysynyt neuvoa papeilta, lähetti hän heidät Betlehemiin ja „he menivät pois ja katso, tähti jonka he olivat nähneet idässä kulki heidän edellään, kunnes se tuli ja seisahtui sen seimen yli, jossa lapsi oli Marian, hänen äitinsä kanssa.” Niin he kumarsivat häntä ja antoivat hänelle kultaa, suitsutusta ja myrrhaa. Tässä evankeliumissa, Protevankeliumissa, kerrotaan siitä suuresta valosta, joka täytti seimeen Kristuksen syntyessä. Se oli niin suuri, kerrotaan, että läsnäolijat hämmentyivät, eivätkä voineet nähdä mitään.

Näemme usein kuvissa kirkkaan tähden johtavan viisaita miehiä erämaan matkallaan, mutta raamattu ei kerro tähden kulkeneen maagikkojen edellä heidän matkallaan Jerusalemiin. Vasta kun he olivat tulleet Jerusalemiin ja Herodes oli neuvonut heitä menemään Betlehemiin, sanotaan tähden, jonka he olivat nähneet idässä, kulkeneen heidän edellään seisahtuakseen seimeen yli, jossa lapsi oli.” Tämä näyttää paljon vähemmän ihmeelliseltä ennustukselta. Se on mahdollisesti vain kuvaannollinen tapa kertoa, että seimi, missä lapsi syntyi, oli itäänpäin paikalta, missä he olivat ja että tähti nousi sen yli. Palestinassa kerrotaan vielä vanha taru Betlehemin tähdestä. Kerrotaan, että kun maagikot olivat saapuneet maahan ja olivat majapaikassaan Betlehemissä, niin meni heistä eräs hakemaan vettä syvästä lähteestä. Kumartuessaan lähteen oli, näki hän äkkiä heijastuksen loistavasta tähdestä, jonka hän oli nähnyt idässä. Se loisti niin kirkkaasti, että vaikka oli keskiyö, niin heijastui se syvän lähteen mustiin vesiin ja sentähden oli se aivan pään päällä. Kun maagikko tämän näki, ymmärsi hän heidän tulleen oikeaan paikkaan.

Betlehemin tähdestä mainitaan vielä Ignatiuksen apokryfisessä epistolassa efesiläisille, jossa sanotaan: „Kuinka siis vapahtajamme ilmennettiin maailmalle? Tähti paistoi taivaalla yli kaikkien muitten tähtien ja sen valo oli aivan selittämätön ja sen ilmestyminen herätti pelkoa ihmisten mielissä.”

Jos Jeesus olisi elänyt vuosisataa aikaisemmin, olisi Hipparchuksen tähti voinut olla Betlehemin tähti, koska sillä on jonkinlainen yhteys juutalaisten kanssa. Se ilmestyi Skorpioonissa, joka hyvin vanhojen kirjoittajien mukaan on hebrea-

laisten merkki, vaikkakin Ptolemaios sanoo Oinaan hallitsevan Juudan maata. Juutalaisetkin tiesivät kansojen ja maiden olevan taivaallisten johtojen yhteydessä. Saarnaaja sanoo, että jakaessaan koko maan pani Herra enkelin jokaista kansaa hallitsemaan, mutta Israel oli Herran osa. Ja Deuteronomionissa puhutaan auringosta, kuusta ja tähdistä ja „kaikista taivaan joukoista, jotka Herra on jakanut kaikille kansakunnille". Viisailla miehillä oli tieto näistä eri kansojen yhteydestä eläinradan merkkien kanssa, niin että se auttoi heitä matkustamaan hebrealaisten luo.

Uudessa Testamentissä ei mainita sen enempää Betlehemin tähdestä, mutta se viittaa usein taivaallisten ilmiöitten yhteyteen maallisten tapahtumien kanssa. Kun Herramme puhuu tulevista vaikeuksista sanoo Hän: „Suuria merkkiä tulee näkymään taivaalla" ja taas Hän sanoo: „Tulee olemaan merkkiä auringossa ja kuussa ja tähdissä" osoittaen sillä, että hän uskoi taivaallisiin enteisiin. (Luk. 21. 11 ja 25.) Astrologian vaikutukseen viitataan myöskin Apostolein teoissa, (19. 19), jossa puhutaan „taikojen teoista". Puhuessaan henkilöistä, joita Pyhä Paavali oli kääntänyt Efesossa, sanotaan: „Ja useat niistä, jotka olivat taikoja harjoittaneet kantoivat kirjansa kokoon ja polttivat ne kaikkien nähden." Taikojen teoissa eivät kutkaan olleet niin kirjoista riippuvaisia kuin astrologit.

Usein viitataan tähtiin suurten vaikeuksien enteinä. Meteoreja kuvataan taivaasta putoavina tähtinä, „jotka valaisevat kuin lamput", kuten Johannes sanoo. Ja Pyhä Judas vertaa epistolassaan pahantekijöitä tähtiin, jotka menevät pimeyden pimeyteen ainaiseksi. Tämä kuvaa elävästi sitä määräämättömän pitkää lentoa, jonka pyrstötähti tekee avaruuden pimeisiin syvyyksiin.

Jos siis tarkastamme Vanhaa tai Uutta Testamenttia, niin huomaamme kirjoittajien viittaavan läheiseen suhteeseen maallisten tapahtumien ja taivaallisten ilmiöitten välillä. He eivät olleet tiedemiehiä, vaan runoilijoita. Runoilijoilla on usein totuuden näkemystä tai silmät nähdä ihmeellisiä asioita, jota useat kirjaimellisesti tarkemmat tutkijat ovat vailla. Kuitenkaan ei Raamatussa mikään muu anna sen suurempaa käsitystä maailmankaikkeuden moninaisuudesta ja mahtavuudesta kuin Pyhän Paavalin sanat: Yksi kunnia on auringolla ja toinen kunnia on kuulla ja toinen kunnia tähdillä ja toinen tähti eroaa toisestaan kunniassa. Näitä koettaa tähtientutkija ja tähtien selittäjä päästä ymmärtämään ja varmastikaan ei kukaan voi heitä enemmän olla varmemmin vakuutettuja siitä että

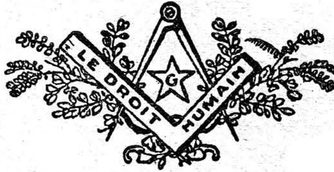
Taivaat julistavat Jumalan kunniaa
Ja vahvuudet osoittavat hänen kättensä töitä.

L. J. Dickinson

Muurariuden korkein aste. Se, joka ymmärtää ja käytännössä toteuttaa muurariutta todellisimmassa merkityksessä, on saavuttanut veljeskunnan korkeimman asteen, vaikkei hän olisikaan „muuta kuin Mestari Muurari".

Eroitus nerokkaan ja tavallisen ihmisen välillä on siinä, että ensinmainittu pysyy aina lapsena, joka katselee lapsen suurin silmin, alituisesti ihmetellen, tajuamatta suuria tietoja, pikemmin tajuten rajattoman tietämättömyytensä, mutta siitä huolimatta rajattoman voimansa. *Ruskin.*

Suomen Yhteis-
VAPAAMUURARI

SYYSKUU N:o 5 · 1923

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" — *Oskar Leschhorn*

Muurariuskontoa

1. Muurari uskoo Jumalaan ja Korkeimpaan Hallitsijaan. Riituksemme Jumalaan ovat yhdistyneinä kaikki ihmiskunnan täydellistyneet hyveet, joita johtaa korkein äly ja täydellinen viisaus. Jumalan oikeus ja sääli ovat tasapainossa ja täydellisessä sopusoinnussa. Me ihailemme, kunnioitamme ja rakastamme Häntä, koska Hän on ihailumme, kunnioituksemme ja rakkautemme arvoinen ja suurin etuoikeutemme on kunnioittaa Häntä harjoittamalla hyveitä.

2. Muurari uskoo, että hänen sielunsa on kuolematon ja että hän päästyään aineellisesta olotilastaan täydellisessä vapaudessa ja rajattomine tilaisuuksineen saa kautta ikuisuuden jatkaa niitä arvokkaita tehtäviä, joita hän täällä on alottanut ja saa alottaa toisia, jotka hänen maalliselle näölleen eivät vielä ole paljastuneet. Uskomme, ettemme saa alentaa kuolematonta sieluamme ehkäisemällä sen kasvua tai heikontaa sen toivoa ja kaipuuta ylöspäin ihmiselämässä ollessaan.

3. Muurari luottaa uskontoon sinä positiivisena tilana, jonka paras ilmennysmuoto on hyvän tekeminen ei ainoastaan velvollisuutena, vaan ilona, uskontoon, joka ei ainoastaan tunnusta hyvää, vaan taistelee vääryttä vastaan, — uskontoon, joka tunnustaa Jumalan Isyyden ihmisten veljeyden käytäntöönpanossa.

4. Muurari uskoo inhimillisiin ystävyyssuhteisiin ja hänen veljensä on hänen toinen itsensä, jonka hyvinvointia hän suojelee ja turvaa kuin omaansa. Vieraantuminen ei seuraa onnettomuuksia, ja vastoinkäymiset vain voimistuttavat ystävyydensiteitä. Hänen kuolleen ystävänsä muisto on pyhä, ja hän suojelee sitä kiihkeästi, samoin kuin hän turvaa hänen hyvää mainettaan elämänsä aikana.

5. Muurari pyrkii vakavasti himojensa herraksi, mutta hän tuntee anteeksiantoa ja sääliä toisten erehtyessä. Hän ei ota osaa kohtuuttomaan elämään, joka alentaa hänen ruumistaan, heikontaa hänen älyään ja huonontaa hänen sieluaan. Hän ojentaa auttavan käden heikommalle veljelleen ja johtaa hänet lujemmalle perustalle.

6. Muurari kuulee paljon, puhuu vähän ja toimii hyvin. Hyvän työn hän muistaa läpi ikuisuuksien, väärän teon tai heikkouden hän unohtaa päivän laskiessa. Veljen hyvä nimi on pyhä ja hänen omaan rintaansa ovat heikkojen inhimilliset erehdykset suljetut. Pahan hän maksaa hyvällä, ja voimalla ja ylevämielisyydellä auttaa hän lähimmäistään tarpeissa.

7. Muurari on työmies. Hän välttää laiskuutta. Hän tahtoo tulla teollisuuden ja tuotannon mestariksi. Maailma, — aineellinen, älyllinen, yhteiskunnallinen, henkinen, on paja, missä luontoa muodostellaan, — tehdas, missä älyä muovaillaan, — vainio, missä ihmisten suhteita ravitaan, — taidepaja, missä sieluja kiilloitetaan, ja näillä työmailla työskentelevät muurarit etsiessään täydellistä ihmistä.

8. Muurari uskoo elämän puhtauteen. Hän suojelee hyvettä ja turvaa kotia. Hän kannattaa uskollisesti isyyden ja äitiyden pyhyyttä ja orpojen ja leskien avunhuuto herättää hänessä syvintä vastakaikua. Hänelle on koti kaikkine iloineen ja suruineen, rikkauksineen ja tarpeineen, täydellisenä ja tyhjänä velvollisuuksien kohtu.

9. Muurari on vapauden esitaistelija, — kansallisen vapauden, joka on oikeuden pohjalla, — työn vapauden, jota kohtuullisuuden hyvät enkelit vartioivat, — ajatus- ja puhevapauden, viisauden lipun alaisina, — omantunnonvapauden, joka lujana astuu ikuisen tuomioistuimen eteen

10. Muurari uskoo siveellisten voimien täydelliseen yliherruuteen ja siihen, ettei niiden tuomiosta ole tinkimistä. Hän uskoo, että maailmankaikkeuden kolme suurinta voimaa ovat *usko,* joka on ainoa todellinen viisaus ja joka on kaiken hallituksen todellinen perusta, *toivo,* joka on voimaa ja joka turvaa epäonnistumista vastaan elämän arvokkaissa pyrkimyksissä ja *rakkaus,* joka on kauneutta ja joka yksin voi tehdä mahdolliseksi sen elähyttävän ja yhteisvoimaisen ponnistuksen, jonka ihmiset tekevät rakentaessaan lähimmäisilleen täydellisempää elämäntemppeliä. *The Masonic Voice-Review.*

Sininen ja kultainen puku

Salattuina tuntemattomissa syvyyksissä kutoo kolme hiljaista olentoa ikuisesti ihmiskohtalon lankoja. Nuo kolme sisarta, jotka maailma tuntee Nornojen tai Kohtalottarien nimellä, punovat lakkaamatta sormissaan hienoa lankaa, lankaa, joka kerran kudotaan elävään pukuun, kuninkaan kruunausvaatteeseen. Maaman mystikot ja salatieteen tutkijat ovat antaneet tälle puvulle monenlaisia nimiä. Toiset näkevät sen buddhalaisten yksinkertaisena, keltaisena vaippana. Vanhat juutalaiset pitivät sen vertauskuvana Ylimmäisen papin pukua ja Herran Kunnianpukua. Muurari-veljelle sitävastoin on „Sininen ja Kultainen puku, Betlehemin tähti, hengen morsiusvaate.

Kolme kohtalotarta on tätä elävää pukua kutomassa, mutta ihminen itse on kohtalonsa luoja. Ajatuksen, toiminnan ja halujen kolminkertainen lanka sitoo häntä kun hän pyrkii pyhälle paikalle tai hakee pääsyä looshiin. Mutta

myöhemmin kudotaan tämä sama lanka morsiuspukuun, jonka puhdistuneet poimut verhoavat hänen olemuksensa pyhää säteilyä.

Haluamme kaikki pukeutua hyvin. Sametti ja kärpännahka näyttävät meistä kunnian ja korkean aseman vertauskuvilta, mutta moni kärpännahkainen vaippa on peittänyt tyhjää sydäntä, moni kruunu on koristanut tyrannin otsaa, ja moni samettikaapu on kääriytynyt sisällöttömän tyhjyyden suojaksi. Nämä ovat maallisten asioiden vertauskuvia ja joutuvat aineen maailmassa usein väärille paikoille. Mutta todellinen kruunauspuku, muurarin todellinen puku, ei ole maasta kotoisin, sillä tämä kunniapuku edellyttää henkistä kasvua. Tabernakelin Ylimmäisen papin puvut olivat vain vertauskuvia ihmisten ruumiista, jotka puhdistuneina ja kirkastuneina elähyttävät elämää hänen sisässään. Pienet hopeakellot kilkattavat lakkaamatta puvun ripsuista. Niiden hopeaäänet kertovat sopusointuisesta elämästä, ja papin rintasolki heijastaa monisärmäisine jalokivineen totuuden välkähdyksiä.

Vanhoina aikoina, essealaisten päivinä, kun lempeän Natsarealaisen luostari kohosi synkässä loistossaan Tabor-vuoren jyrkällä rinteellä heijastuen Kuolleenmeren hiljaisiin vesiin, puhuttiin saumattomasta ihokkaasta, jota sen ajan muurariveljet kantoivat. Tämä yhdestä kappaleesta kudottu saumaton puku on tehty ihmiselämän spiraalilangasta, joka oikeitten vaikuttimien ja oikean elämän kautta pieneksi kultaiseksi valojuovaksi puhdistuneena ikuisesti kutoo uudestisyntyneitten ruumisten puhdasta pukua. Samoin valkoinen lampaannahka-esiliina kuvaa yksinkertaisuutta, puhtautta ja viattomuutta, Mestari-Muurarin ominaisuuksia. Hänen on täytynyt ainaiseksi jättää tämän maailman loisto ja turhuus voidakseen sielussaan pyrkiä kutomaan tuota yksinkertaista, yhdestä vaatteesta tehtyä pukua, Mestari-Muurarin merkkiä.

Voimme yhä nähdä lempeän Natsarealaisen tahrattoman valkeassa puvussaan, tuossa ihokkaassa, jota kuningas ei kykene ostamaan, vaan joka on jumalinen voitettava. Tämän puvun kutovat elämämme jokapäiväiset teot, sillä jokainen vaikutelma synnyttää langan, mustan tai valkoisen, riippuen teoistamme ja niiden vaikuttimista.

Koska Mestari-Muurari työskentelee valojensa mukaisesti, niin hän vähitellen kutoo tuota tahratonta pukua tekojensa kirkastuneiden vaikuttimien kautta. Tämä valkoinen puku valmistaa ja pyhittää hänet sitä kunniapukua varten, jota voidaan kantaa ainoastaan puhdistuneen elämän, tahrattoman, saumattoman ihokkaan päällä.

Sitten tulee hetki, jolloin puhdistunut ja uudestisyntynyt pyrkijä alkaa säteillä jumalallista elämänvoimaansa ulospäin. Hänestä vuotaa valovirtoja, ja suuri monivärinen tuliaura ympäröi hänet säteilyllään. Tämä ihmeellinen puku, josta kaikki maalliset puvut vain ovat vertauskuvia, on kudottu ihmisluonnon kaikkein korkeimmista ominaisuuksista, jaloimmista ihanteista, hartaimmista toiveista, ruumiin puhdistamisesta ja epäitsekkäästä palvelemisesta. Kaikki tämä kokoaa muurarissa henkisiä voimia, jotka säteilevät ihmeellisenä elävän tulen kehänä. Tämä on kunniapuku, tämä on Sininen ja Kultainen puku, joka loistaa viisikärkisenä valolähteenä ja julistaa Kristuksen syntymää sisässämme. Ihminen on silloin todella Jumalan Aurinko, joka oman olemuksensa kautta vuodattaa niitä elämänsäteitä, jotka ovat ihmisten valo.

Tämä henkinen säde, joka koskettaa kauan kylminä olleita sydämiä, nostaa heidät kuolleista. Se on elävää valoa, joka valaisee aineellisuuden pimeyteen haudattuja. Se on voima, joka nostaa heidät leijonan kädenotteella. Se on suuri valo, joka aina etsii elävissä olennoissa kytevää kipinää ja sen löydettyään, herättää eloon kuolleet ihanteet Mestari-sanan voimalla. Siten tulee Mestari-Muurista todella Aurinko Leijonassa, joka, päästyään alaspäin kristallisoitumisen pimeyteen ja aineellisuuteen, nostaa murhatun Rakentajan kuolleista Mestari-Muurarin kädenotteella.

Samoin kuin Aurinko herättää idut maassa, niin tämä Ihmisen Poika loistaen jumalallisella valolla, lähettää itsestään, omasta puhdistuneesta olemuksestaan, vapahtavan valon mystillisiä oraita. Ne herättävät eloon toivon, totuuden ja jalomman elämän siemeniä ihmisissä, joissa masennus ja kärsimykset liian usein ovat hävittäneet temppelin ja haudanneet sen raunioihin olemassaolon todellisen syyn ja kehityksen todellisen vaikuttimen.

Tämä puku sulkee itseensä kaiken olevaisen, se lämittää sitä ja ylläpitää sitä valollaan ja elämällään, kuten auringon loistava puku, kaiken elämän vertauskuva, kylvettää ja lämmittää kaiken hehkullaan. Ihminen on kehittyvä jumala ja savenvalajan rattaalla häntä muodostellaan, kuten kerrotaan egyptiläisissä taruissa. Hänen valonsa loistaa kaikkea elähyttäen ja ylläpitäen. Hän vastaanottaa jumaluuden kolmikertaisen kruunun ja yhtyy Mestari-Muurarien joukkoon. Nämä koettavat Kunnia-pukuihinsa, Siniseen ja Kultaiseen vaippaansa puettuina valaista yön pimeyttä Muurari-Looshien kolminkertaisella valolla.

Lakkaamatta kutovat Nornat ihmiskohtalojen lankaa. Aikakaudesta aikakauteen kudotaan kohtalon kangaspuissa Jumalan eläviä verhoja. Toiset ovat loistavan värikkäitä ja ihmeellisesti kirjailtuja, toisissa langat katkeavat ja kuluvat ennenkun kangas jättää kangaspuut. Mutta kaikki ovat noiden kolmen sisaren, tekojen, ajatusten ja halujen kutomia. Tietämättömän käsissä rakentavat ne heidän ympärilleen liejuisia seiniä, limaisia rakennusaineita, jotavastoin elävä lanka puhdassydämisten käsissä kudotaan taivaalliseksi vaatetukseksi ja jumalallisiksi puvuiksi.

Mitenkään emme voi pysäyttää niitä ketteriä sormia, jotka punovat lankoja, mutta voimme käyttää lankaa oman tahtomme mukaisesti. Vaate saattaa olla punainen toisten verestä, se saattaa olla musta elämän epämääräisyyden tähden, mutta jos tahdomme, niin voimme puhdistaa sen valkeaksi ja samoin voimme kutoa siitä täydellisen elämän saumattoman ihokkaan.

„The All-Seeing Eye”

Öljytilkalla saa paremmin ovisaranat kulkemaan kuin hiekanjyvällä. Samoin ystävällinen sana oikaisee epämieluisan tilanteen, keventää vihaa, lohduttaa surua ja rohkaisee masennettua paremmin kuin epäystävällinen. Ole siis ystävällinen.

Vapaamuurarius on elämäntaidetta, taiteista vaikeinta.

Pikkusieluja loukkaa pikkuseikat. Suuret sielut kohoavat niiden yläpuolelle.

Rakkaus on viisaimman opettaja. Vain hullut uhmaavat sitä.

Jeesus poikana temppelissä

„Hän puhuu kuin suulla Mestarin,
ja kumminkin lapsi vain!“ –
käy kuiskaus läpi temppelin,
joss' istuu viisaimmat maan.
Luo katseen poikaan ihmeissään
niin moni valkohapsi:
„Hän istuu kuin vanhus mietteissään,
tuo hento ihmelapsi!
Lait kuoleman ja elämän
hän aivan uudet laati.
Tuo tietää, poika, enemmän
kuin koko vanha raati!“

Noin kuiskaavat rabbit kummeksuen,
ylen oppineet kansan päät,
jotk' on voittanut tiedoissa poikanen,
joll' on silmät niin ilmekkäät,
joll' on otsa kuin nuoren kuninkaan,
vaan kädet kuin tyttösen,
ja ryhti kuin Syyrian ruhtinaan
ja katse kuin kerubien.

„Hän puhuu kuin suulla Mestarin!“ –
käy kuiskaus läpi temppelin.

Jo nousee verkkaan Israelin suurin,
Gamaliel, tuo syvän tiedon mies,
mi tutkinut on kirjat perinjuurin,
jok' kaikki ymmärsi ja kaikki ties.
Hän puhuu vitkaan jo, ja horjuen
hän astuu jo, tuo Israelin suuri.

Käy hitain askelin luo poikasen
hän seisahtuen etehensä juuri,
ja katsoo häneen kauan vaieten
ja kysyy sitten: „Mistä, poikanen,
on sulla tiedot syvemmät kuin minun?
Ken olet sinä? Ken on isäs sinun?“

Sai iso valo silmiin Jeesuksen,
kun katsahti hän korkeuteen tuonne:
„Mun Isäni on Isä taivasten,
ja tämä tässä isäni on huone!
Mun tietoni ei ole maailmasta,
vaan tuolta korkealta, taivahasta!“

Gamaliel, maan vanhin, viisain mies,
jok' kaikki ymmärsi ja kaikki ties,
loi katseen tutkivaisen Jeesukseen,
ja, katsottuaan kauan silmiin tään,
jo painoi rintaa vasten vanhan pään:
„Niin on, kuin katsoisin ma taivaaseen!“

Ja, suudeltuaan otsaa poikasen,
hän poistui vaieten ja horjuen.

Kun toipui hämmästyksestänsä muut,
ja katseet kaikki haki poikaa kummissaan,
niin auki jäivät vanhat partasuut:
ol' edessänsä aurinkoa vaan!

RAFAEL RONIMUS

Bahai'n kaksitoista tärkeintä prinsiippiä

Kokoiltu Abdul-Baha'n sanoista.

Nämät BaHai'n kaksitoista tärkeintä prinsiippiä on Baha'o'llah esittänyt yli kuusikymmentä vuotta sitten ja ne löytyvät hänen niinä aikoina julkaisemissaan kirjoituksissa.

1. Koko maailman ihmiskunnan yhtenäisyys.
2. Itsenäinen totuuden tutkiminen.
3. Kaikkien uskontojen perustus on yksi.
4. Uskonnon tulee olla yhtenäisyyden aiheuttaja.
5. Uskonnon tulee olla sopusuhteessa tieteen ja järjen kanssa.
6. Yhdenarvoisuus miesten ja naisten välillä.
7. Kaikki ennakkoluulot tulee poistaa.
8. Yleismaailmallinen rauha.
9. Yleismaailmallinen kasvatus.
10. Taloudellisen pulman selvittely.
11. Yleismaailmallinen kieli.
12. Kansainvälinen tuomioistuin.

Temppeliherrajärjestön kukistaminen

(Jatk.)

He aloittivat kysyen: „Veli, pyritkö jäseneksi järjestöön?" Jos hän vastaa myöntävästi, varoittavat he häntä niistä ankarista palveluksista, joita häneltä tullaan vaatimaan. Jos hän sanoo olevansa valmis tekemään kaikkensa Jumalan puolesta ja päästäkseen järjestön palvelijaksi, kysytään häneltä edelleen, onko hän naimisissa tai kihloissa, onko hän koskaan kuulunut toiseen järjestöön, onko hänellä velkoja enemmän kuin hän kykenee maksamaan, onko hän ruumiiltaan terve ja olosuhteiltaan vapaa. Siinä tapauksessa, että hänen vastauksensa ovat tyydyttäviä, palaavat tutkijat kapitulihuoneeseen ja esittävät raporttinsa. Sitten kysyy Mestari uudelleen, tietääkö kukaan läsnäolevista mitään epäedullista pyrkijästä. Jos kaikki vaikenevat, kysyy hän: „Tahdotteko, että otamme hänet vastaan Jumalan nimessä?" — Kaikki ritarit vastaavat: „Otettakoon hän vastaan Jumalan nimessä."

Tutkijat palaavat sitten pyrkijän luo ja kysyvät, pysyykö hän yhä toivomuksessaan. Jos hän vastaa myöntävästi, neuvovat he häntä, miten hänen tulee toimia, ja johdattavat hänet kapitulihuoneen oven eteen. — Astuttuaan huoneeseen, heittäytyy hän polvilleen Mestarin eteen kädet ristissä ja sanoo: „Herra, olen tullut Jumalan, sinun ja veljien eteen rukoillakseni ja pyytääkseni, että Te Jumalan ja rakkaan Neitsyeen tähden sallisitte minulle pääsyn veljeskuntaanne ja osalliseksi järjestön hyviin töihin. Lupaan omasta puolestani koko ikäni työskennellä järjestön palvelijana ja orjana."

Mestari vastaa: „Rakas veli, sinä pyydät suuria, sillä et nyt vielä näe muuta kuin järjestön ulkopuolisen kuoren. Näet vain ulkokuoren, kun katselet kauniita hevosiamme ja loistavia valjaitamme, kun huomaat, että syömme ja juomme runsaasti ja olemme rikkaasti puettuja. Tästä teet sen johtopäätöksen, että sinä tulet varakkaaksi meidän joukossamme. Mutta et tunne niitä ankaria periaatteita, jotka olemme itseemme sulkeneet. On sangen vaikeata sinun, joka olet oma herrasi, tulla toisen palvelijaksi. Tulevaisuudessa sinulla tuskin tulee olemaan tilaisuutta seurata omia mielitekojasi. Sillä jos haluat olla tällä puolen merta, voi sattua, että sinut lähetetään toiselle puolelle. Jos haluat olla Acressa, lähetetään sinut Antiokiaan, Tripolikseen, tai Armenian alueille tai jonnekin muualle, jossa meillä on taloja ja tiloja. Jos haluat nukkua, käsketään sinua valvomaan. Kun haluat valvoa, käsketään sinut levolle. Kun mielesi tekee syödä, annetaan sinulle käsky tehdä jotain muuta. Ja koska sekä me että sinä itse voisimme tulla kärsimään suurta ikävyyttä sellaisesta, minkä olet ehkä meiltä salannut, niin katsele nyt Pyhää Evankeliumia ja Jumalan Sanaa ja vastaa totuudenmukaisesti niihin kysymyksiin, joita sinulle tullaan tekemään. Sillä jos valehtelet, niin sinut asetetaan syytteeseen ja eroitetaan järjestöstä, josta Jumala karkoittaa sinut."

Kysymykset, joita hänelle oli tehty odotushuoneessa, kerrattiin vielä laajemmassa muodossa ja kysyttiin lisäksi, oliko joku temppeliherroista luvannut suosittaa häntä vihittäväksi.

Jos vastaukset olivat tyydyttävät, jatkoi Mestari: „Pidä varasi, että puhut totta, sillä jos huomataan, että jossakin kohdassa olet poikennut totuudesta, niin eroitetaan sinut järjestöstä, josta rangaistuksesta Jumala sinua varjelkoon. Ra-

kas veli, kuuntele nyt tarkasti, mitä sinulle sanotaan. Lupaatko Jumalalle ja rakkaalle Neitsyeellemme, että koko elämäsi ajan tulet tottelemaan Temppelin Mestaria sekä sinulle määrättyä esimiestä?"

— „Kyllä herra, Jumalan avulla."

— „Lupaatko Jumalalle ja rakkaalle Neitsyt Maarialle, että koko elämäsi ajan elät ruumiillisesti puhtaana?"

— „Kyllä, herra, Jumalan avulla."

— „Lupaatko Jumalalle ja rakkaalle Neitsyt Maarialle, että koko elämäsi ajan tottelet Järjestömme kiitettäviä tapoja ja sääntöjä sekä niitä, joita nyt on olemassa, että niitä, joita Mestari ja ritarit mahdollisesti tämän jälkeen tulevat säätämään?"

— „Kyllä, herra, Jumalan avulla."

— „Lupaatko Jumalalle ja rakkaalle Neitsyt Maarialle, ettet koskaan pidä tätä Järjestöä voimakkaampana tai heikompana, huonompana tai parempana ilman Mestarin tai sen neuvoston lupaa, jonka käsissä valta on?"

— „Kyllä, herra, Jumalan avulla."

— „Lopuksi, lupaatko Jumalalle ja rakkaalle Neitsyt Maarialle, ettet koskaan salli kristityltä vääryydellä tai laittomasti riistettävän hänen oikeutettua perintöään, ja ettet koskaan neuvoilla tai teossa ota sellaiseen osaa?"

— „Kyllä, herra, Jumalan avulla."

Sitten sanoi Mestari: „Jumalan ja rakkaan Neitsyt Maarian, Rooman Pyhän Pietarin, Isämme Paavin sekä kaikkien Temppelissä olevien ritarien nimessä vastaanotamme sinut siis osalliseksi kaikkiin Järjestön hyviin töihin, niihin, joita on tehty alusta asti ja joita loppuun asti tehdään, sinut, isäsi, äitisi ja koko sukukuntasi mikäli haluat tehdä heidät niistä osallisiksi. Samoin tulee sinun tehdä meidät osallisiksi kaikista hyvistä töistä, joita itse olet tehnyt tai tulet tekemään. Tarjoamme sinulle leipää ja vettä, Järjestömme vaatimattoman puvun sekä työtä ja vaivaa yltäkylläisesti."

Pappi luki senjälkeen 133:nen psalmin sekä Pyhän Hengen rukouksen, jonka jälkeen veljet lukivat Herran rukouksen. Priori ja kappalainen antoivat sitten kokelaalle veljeyden suudelman ja Mestari luki hänelle esityksen velvollisuuksista ja säännöistä, joita hänen Järjestön jäsenenä tuli seurata. — — —

Tällaisena Munter esittää temppeliherrojen vihkimyskaavakkeen luotettavimpien lähdekirjoitusten mukaan. Huomaa kuitenkin selvästi, ettei se ole täydellinen. Rituaalin salaiset osat ovat poistetut, joten jälellä vain on se osa, jota vapaamuurarit sanoisivat varoituskaavaksi.

On kerrottu seremoniojen olleen salaisia, että vain Järjestön jäsenet saivat olla niissä saapuvilla. Pitävätkö nuo „luotettavat lähteet" siis todella paikkansa, on mahdoton sanoa, mutta saamme joka tapauksessa jonkinlaisen käsityksen työn hengestä. Kaikki viittaa myöskin siihen, että temppeliherroille todella annettiin salaista opetusta, josta vain arvokkaat pääsivät osallisiksi. Että tämä todella oli asianlaita, näkyy siitä, etteivät nuo salaisuudet olekaan päässeet leviämään.

Järjestön säännöt perustuivat sotilaallisille ja kristillisille hyveille. Valakaava, joka vihkimyksessä oli toistettava, on tavattu Al Cobazan Apotin arkistosta Arragoniassa. Sen sanamuoto on seuraava:

„Vannon pyhittäväni puheeni, aseeni, voimani ja elämäni puolustaakseni uskon mysterioita sekä Jumalan Ykseyttä. Lupaan myöskin olla kuuliainen ja alamainen Järjestön Suur-Mestarille. Milloin arve vaatii, olen valmis kulkemaan yli merien taisteluun, olemaan apuna uskottomia kuninkaita ja ruhtinaita vastaan taisteltaessa. Kolmen vihollisen läsnäollessa lupaan olla pakenematta ja taistelemaan heitä vastaan, jos he ovat uskottomia."

Edellään temppeliherrat kantoivat kuuluisaa lippuaan nimeltä Beauseant, jossa oli kirjoitus „Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam." Tämä ajatus mielessään he astuivat taisteluun rukouksia lukien tultuaan ensin osallisiksi pyhästä sakramentista. Kerrotaan rohkeasta ritarista, joka vuonna 1237 kantoi Beauseant-lippua taistelussa, jonka muhamettilaiset valloittivat. Hän piti sitä kohotettuna päänsä päällä, kunnes hänen voittajansa monien iskujen jälkeen, olivat läpäisseet koko hänen ruumiinsa ja leikanneet häneltä kumpaisetkin kädet. Tällainen oli heidän kuuluisa rohkeutensa, ja monet varmat todistajat väittävät, että he uskollisesti pitivät valansa sekä kunnioittivat uskonnon ja kunnian lakeja.

Aikojen kuluessa tapahtui, että Järjestö, joka kasvoi niin nopeasti voimassa ja vaikutusvallassa, jonka riveihin niin lukuisasti liitytttiin, ja jossa temppeliherrat „köyhistä sotilaista" nousivat maailman rikkaimmiksi ja mahtavimmiksi miehiksi, jonkun verran poikkesi alkuperäisestä askeettisesta luonteestaan. Kuitenkin oli heidän elämänsä aina itseuhrautuvaa ja harrasta palvelemista. Voitettuja rikkauksia jaettiin auliisti ja käytettiin ihmiskunnan hyväksi eikä suinkaan yksityisten vaatimusten tyydyttämiseksi.

Jos tämä muutos, joka heidän keskuudessaan tapahtui tai oikeammin, jonka sanottiin tapahtuneen, olisi tositeossa osoitettu, ei olisi ollut niin vaikeata koota syytöksiä heitä vastaan. Oli pakko turvautua piinapenkkiin, jotta saataisiin nämä rohkeat sotilaat tunnustamaan itsensä syyllisiksi. He peruuttivat kuitenkin heti tunnustuksensa, kun kidutus lakkasi.

Heckethorn kertoo (Os. I siv. 183) että „kahdennentoista vuosisadan loppupuolella oli Järjestössä noin kolmekymmentä tuhatta jäsentä, että heidän laivastonsa hallitsi Levantin kauppaa, — että heistä tuli ylpeitä ja vaativaisia, — että englantilaiset temppeliherrat olivat uskaltaneet sanoa Henrik III:lle: „Pysytte kuninkaana niinkauan kuin pysytte oikeamielisenä." Nämä sanat ennustivat pahaa Ranskan Filipille, joka samoin kuin monet muutkin ruhtinaat mielellään halusi olla epäoikeudenmukainen rangaistuksetta. Kastiliassa temppeliherrat yhtyivät muihin Järjestöihin taistelemaan itse kuningasta vastaan. Toisaalta pelkäsivät kuningas ja aatelisto heidän voimaansa, toisaalta he tarvitsivat heidän apuaan, erittäinkin heidän aineellista kannatustaan, joka joko annettiin tai kiellettiin Järjestön Pään määräyksen mukaan. Filip kaunis oli tuhlannut viimeisen roponsa. Monsin voitto, joka oli tappiota pahempi, oli aineellisesti tuhonnut hänet. Hänen oli pakko rakentaa uudestaan Guyenne ja oli vähällä kadottaa myöskin Flanderin. Normandia oli noussut kapinaan verojen tähden, joita kuningas oli ollut pakoitettu määräämään. Pääkaupungin kansa oli niin vihoissaan hallitukselle, että oli pidetty välttämättömänä kieltää suurempia kuin viiden hengen kokouksia. Kuinka siis voitiin koota rahaa tällaisissa olosuhteissa?

Juutalaiset eivät saattaneet antaa enempää, sillä heidän omaisuutensa oli riis-

tetty sakkojen, vangitsemisien ja kidutusten kautta. Oli välttämätöntä keksiä syy suuremmoisemman takavarikoimisen aikaansaamiseksi loukkaamatta niitä kansanluokkia, joista kuninkaan valta riippui. Koetettiin uskotella, ettei pyritty saaliiseen käsiksi, vaan pahantekijöitä rankaisemaan uskonnon kunniaksi ja lain voitoksi.

Herjauskirjoituksia julkaistiin Järjestöä vastaan Filip kauniin yllytyksestä ja niissä lausuttiin aivan mielettömiä syytöksiä temppeliherroja vastaan mitä karkeimmasta harhaoppisuudesta, jumalattomuudesta ja alhaisista rikoksista.

Suur-Mestari Jaques de Molay saatiin tulemaan Ranskaan, missä hän pian huomasi olevansa vanki. Muitakin Järjestön jäseniä vangittiin, kidutettiin ja poltettiin. (Jatk.)

Rakkauden kerjäläinen

II.

Kuljin taas yksinäni sielujen kaupungissa. En enää rakkautta etsinyt, se oli sydämessäni kuluttavana liekkinä ja sydäntäni kannoin kädessäni. Olin löytänyt rakkauteni sen oven sisäpuolelta, joka oli kauhein kaikkia muita ovia, mutta olin kadottanut oikeuden olla sen sisäpuolella senvuoksi, että olin ollut itsekäs ja vaatinut. — — Aurinko oli aikoja häipynyt mailleen ja raskas yö kiersi vaippaansa koko seudun sen kummallisen valon läpäisemänä, joka sielujen maailmassa on ominainen.

Suuria rotkoja ja jyrkkiä kallioita tuli eteeni ja olin joka hetki vaarassa pudota kuiluihin, jotka ammottivat kallioiden kielekkeiden välissä. Suuri tuska ajoi minua eteenpäin, ja kun polku tuntui minusta ihan ylivoimaiselta nousta, muistin, että tuska sydämessäni vaeltaissani maailmassa, oli vielä vaikeampi kestää. Jalkani olivat repaleisina terävistä kivistä ja sydämeni, jota, ihmeellistä kyllä, kannoin käsissäni, vuoti verta. Yhtäkkiä tasoittui polku ja tulin seutuun missä kasvoi suuria, valkoisia, ihania liljoja. Miten intohimoisesti rakastin noita puhtauden ja rakkauden symboleja, mutta en koskaan ollut uskaltanut itselleni niitä ottaa. Rohkeana taitoin niitä kimpun, tahdoin painaa niitä itseeni, kasvoihini ja hengittää niiden huumaavaa tuoksua. Silloin huomasin että liljat olivat purppuranpunaisiksi muuttuneet vertavuotavasta sydämestäni. Elämäni valkoiset liljat olivat nyt purppuranpunaisia sydänverestäni! Outo ja ihmeellinen rauha hiipi olentooni, hiljainen, hillitty riemu täytti mieleni ja sydämeni ei ollut enää verinen. Rotkoja ei enää näkynyt, jyrkänteet olivat vain mitättömiä ja silmäni huomasivat kaukaa ihanan aamunkajastuksen.

Kirkas, häikäisemätön valo levisi joka paikkaan, ympäröi joka sielun-oven ja puhdisti itsekkään rakkauteni kuluttavaa tulta. Se levisi yli rotkojen, kuilujen ja lämmitti kaikkien kärsivien sydämiä. Hämmästyneenä huomasin meitä olevan paljon — kaikki kulkivat sydän kädessään vapisevana kunnes epäitsekkään rakkauden valo saa sen parantaa. Toiset näkivät tuon valon, toiset eivät nähneet, — näkivät vain rotkoja, kuiluja ja jyrkänteitä, ja oman itsekkään tuskansa. — Hiljaisuus levisi siunauksena nöyrtyneiden sielujen yli ja kuiskauksena väreili ilmassa sanat: Ei ottamista — vaan antamista on Hengen elämä. *Vanha*

Pyhä vasara

(On välttämätöntä käyttää pyhää vasaraa hänen täydellistyttämisekseen)

On vaikea sanoa, milloin vasara muuttui puolustus- ja hyökkäysaseesta tai kivi- ja puutyökalusta rituaaliseksi välineeksi vertauskuvallisine merkityksineen. Ennenkun ihmisestä tuli täysi ihminen, teki hän vasaran käyttääkseen sitä hyökkäykseen ja puolustukseen, sillä mitä on nyrkinisku muuta kuin karkea kivivasara ilman kahvaa.

Vasara kehittyi ihmisen mukana ja kaikkien niiden määräämättömien vuosisatojen aikana, jolloin hän laajensi kuilua oman sielunsa ja eläimen välillä, on vasara aina jossakin muodossa ollut hänen läheisin ystävänsä. Se pelasti hänet petoeläinten kynsistä ja vihollisista, se hankki hänelle elatuksen, se seurasi häntä jokapäiväisessä elämässä ja se haudattiin hänen mukanaan. Aikaisemmassa muodossaan se epäilemättä on vanhempi kaikkia leikkausaseita, mutta ihmisen ymmärryksen kasvaessa tuli jälkimmäisen tarve välttämättömämmäksi. Teräväkärkisiä kiviaseita hakattiin ja niistä muodostui vähitellen koko joukko kirveitä, veitsiä, keihäitä ja miekkoja, joita äärettömän moninaisissa muodoissa löydetään vasaroiden ja nuijien rinnalla. Toisinaan nuo kaksi muotoa yhdistettiin. Tehtiin ase, jossa vasara ja kirves olivat yhdistyneet.

Muurariudessa käytetään monenlaisia vasaroita ja talttoja leikkausaseena. Nämä molemmat aseet ovat peräisin muistamattomilta ajoilta.

Tavallisella muurarivasaralla on oma muotonsa. Sen erikoinen muoto herätti kauan ihmetystäni, mutta kukaan auktoriteetti ei antanut avainta sen alkuperään eikä antanut selityksiä sen erikoismuodosta. Mutta kerran, kun Muinaiskalujen Museossa katselin esi-ihmisten töitä, näin *meidän vasaramme.* Se oli erinomaisen hienosti valmistettu dioritista, jonkun verran suurempi omaamme, mutta myöhemmin näin melkein samanmittaisia. Kysyessäni, miksi sitä nimitettiin, vastattiin, että se oli kirvesvasara, yhdistetty kirves ja vasara. Neoliittisena aikakautena hakattiin ne kovasta ja arvokkaasta kivilajista ja kiilloitettiin taitavasti. Morbihanien haudoissa ja kammioissa on niitä tavattu erittäin taidokkaasti valmistettujen sotakirveitten rinnalla ja kumpaisetkin näyttävät tänäkin aikaisena aikana olleen hautausseremonioissa käytettyjä rituaalivälineitä. On tyydyttävää täten päästä selville tämän oleellisen muurarityökalun ajasta, alkuperästä, perinnäismuodosta ja käytöstä. Neoliittisen ajan ihminen siis tunsi, käytti ja kunnioitti kirvesvasaraa ja vaikkakin vasaran ikä ulottuu vielä kauemmaksi menneisyyteen, niin juuri sitä erikoista muotoa, joka on meidän vasarallamme, ei ole tavattu paleoliittisen ajan jäännösten joukossa. Kivestä tehtynä ja kivityössä käytettynä on sillä luonnollinen paikkansa taide- ja arvoesineenä aikana, jolloin neoliittisen ajan kulttuuri oli korkeimmillaan. Kun sen omistaja kuoli, haudattiin se hänen mukanaan osana hautauskalustosta, joka muodosti jumalanpalvelusvälineet kuolemanrituaalia toimitettaessa. Turkoosi- ja ambrahelmet, jaspis- ja turkoosikirveet sekä hienosti hiotut dioritivasarat näyttävät olleen enimmin käytettyjä uhriesineitä.

Kupari-, pronssi- ja rauta-ajat seurasivat toisiaan, ja ihmisen sekä muurarien työkalut sovittautuivat ajan muutoksiin. Kuitenkin vasaran muoto ja sen puo-

leksi uskonnollinen luonne jatkui ja muurarien keskuudessa se on yhtä tunnettu nyt kuin neoliittiajan esi-isien keskuudessa tuhansia vuosia sitten.

Näistä monista muodoista on tavallisen vasaran muoto vanhin, niin vanha kuin ihminen. Sa palveli häntä ensin taisteluaseena, sitten työkaluna, jolla hän hakkasi pois särmiä jättiläiskivistä ja muodosti ne karkeatekoisiksi esihistoriallisten aikojen monoliiteiksi ja kivikehiksi. Äärettömän paljon myöhemmin esiintyy kirves-vasara, joka toimii useimmin työkaluna kuin aseena ja jota neoliittiajan ihminen piti pyhänä. Sillä on paljon kaukaisempi esi-historia kuin terävasaralla ja pienellä nuijalla. Nuijavasara esiintyi vasta kun kiviä oli asetettava paikoilleen rakennukseen.

Ja missä oli muurarius sillä aikaa? Vanhat asiapaperit sanovat, että muurariutta alkuaan sanottiin geometriaksi. Siinä merkityksessä sitä oli olemassa ja sen tunsivat viisaat papit, jotka suunnittelivat ja rakennuttivat kivikehät, neliömäiset asemakaavat, kehät, joiden ympyrät toisensa päällittäen muodostivat „vesica piscis"-nimisen muodostelman, trilithonit ja kaikki muut megaliittiset muinaisajan muistopatsaat. Siitä ei ole epäilystäkään, ettei geometriaa ja astronomiaa olisi käytetty niiden rakentamisessa ja suunnittelussa. Kivirakennuksia tehtiin vasta myöhemmin ja niistä ovat temppelit vanhimmat. Ne mahtoivat olla helppoa työtä rakentajien mielestä, jotka ennen muodostelivat vanhojen esihistoriallisten muistopatsaitten jättiläismassoja. Terä-vasaran käyttö alkoi vasta myöhemmällä ajalla ja kun uusia työkaluja syntyi uusien kivitöiden tarpeeksi, niin täytyi vertauskuvienkin välttämättä kehittyä. Kiveä ei voitu asettaa paikalleen, ennenkun sitä oli muodosteltu, ennenkun sen särmät oli hakattu pois, pinta kiilloitettu ja hiottu. Vasta sitten oli se valmis. Vasaraa oli sen muodostamisessa käytetty ja vasta kun se oli täydellinen, asetti rakentaja sen paikoilleen temppeliin. Sen kautta tuli vasaran viimeisellä kehitysmuodolla olemaan syvempi merkitys, ollen täydellisyyden vertauskuva. Vasara tuli siten kuolemanseremonian rituaalivälineeksi.

Tunnemme sangen vähän neoliittisen ajan kuolemanrituaalista. Monessa esihistoriallisessa hautausmaassa huomaamme pääkallon särjetyksi. Tämä on antanut paljon päänvaivaa ja on otaksuttu, että se tehtiin kuoleman jälkeen, jotta henki senkautta vapautettaisiin. Ne harvat kaiverretut kivet, jotka meille ovat säilyneet, odottavat yhä jonkun neron ilmennystä selittämään, mitä niille on kirjoitettu. Mutta joitakin tapahtumia esiintyy, poimintoja länsi- ja etelä-Europan maiden jumaluus- ja perinnäistaruista, joissa yhä huomaamme viittauksia siihen, että aikaisempi rotu siellä asui ennen kelttiläisten tuloa. Papittaren läsnäoli välttämätön seremoniassa, luku kolme oli pyhitetty ja maajumalatarta huudettiin avuksi. Näistä asioista on päästy selville kreikkalaisia maljakoita tutkimalla, jotka kuvaavat tai oikeammin esittävät kuvissa ennen eläneen rodun rituaalia, rituaalia, jota eivät enää kreikkalaiset itsekään ymmärtäneet. Näissä huomaamme nuijaa käytetyn. Maasta kohoavaa päätä lyötiin nuijalla. Toisessa maljakossa on taustana temppeli molempine pylväineen. Se esittää ylöspäin johtavaa tietä, heräämistä. Täten kuolemanseremonia muuttuu syntymiseksi, vapautumiseksi, ylösnousemiseksi.

Me emme kuitenkaan ole riippuvaisia yksinomaan kreikkalaisten maljakoiden tutkimisesta tai esihistoriallisten hautausmaiden löydöistä, sillä Englannissakin

yleisesti kerrotaan tavanmukaisesta vasarankäytöstä hengen vapauttamiseksi. Englanti on kuuluisa ihmeellisistä megaliittipatsaistaan ja siellä havaitsimme ensimmäisen kirvesvasaran, joka samalla kertaa ilmensi pyhän luontonsa. Näin kertoo taru:

„Entisaikoina elivät ihmiset niin korkeaan ikään, että oli pakko särkeä heidän päänsä pyhällä vasaralla. Jos kuolemantuska kesti kauan, niin oli tapana sanoa: 'Näyttää käyvän välttämättömäksi lopettaa hänet pyhän vasaran avulla'." Tämä vasara oli kivinen ja sitä säilytettiin hyvin tarkasti kussakin kyläpiirissä, tavallisesti vanhoissa kappeleissa. Kun tarve vaati, lähtivät kyläkunnan vanhoista ihmisistä kaikista vanhimmat sitä hakemaan ja käyttämään. He tulivat särkemään kuolemaisillaan olevan henkilön pään kylän asukasten läsnäollessa, jotka olivat kokoontuneet kuolemanrukouksia lukemaan.

Marraskuun keskivaiheilla vuonna 1830 kello kymmenen aikaan illalla, pyysi Mathô-Talenin tytär erästä naapuria menemään Loc-Meltroon hakemaan pyhää vasaraa, jotta hänen isänsä kärsimykset sillä lakkautettaisiin. Isä oli nimittäin ollut vuoteessa halvautuneena jo kymmenen vuotta. Salaperäisen vasaran vartija oli Pyhän Maltron kappelin huoltaja. Se oli raskas, hiukan ympyränmuotoinen kivi, jonka ympärysmitta oli neljäkymmentäkaksi senttimetriä. Sitä säilytettiin vartioidussa seinäkomerossa, vanhan astiakaapin peitossa. Se vietiin nyt Mathô-Talenin taloon, jonne kaikki naapurit jo olivat kokoontuneet. Vaimoista tarttui vanhin mystilliseen kiveen. Vapisten ja huojuen sen painon alla kääntyi hän kuolevan miehen puoleen. Mutta hän ei päässyt kyllin lähelle, vaan nousi vaivaloisesti tuolille, jolla hän seisoi pystyssä vapisevin jaloin. Hän ei epäröi, vaan painaa raskasta taakkaa luisevaa rintaansa vastaan silmät palaen mystillisellä valolla. Vapaalla oikealla kädellään tekee hän ristinmerkin kolmasti ja nostaen pyhitettyä nuijaa molemmilla käsillään heiluttaa hän sitä päänsä päällä. Kaikki vuoteen ympärille kokoontuneet miehet, naiset ja lapset vapisevat ja heidän hampaansa kalisevat.

„Mathô-Talen", huudahtaa äkkiä vanha vaimo voimakkaalla, mutta kuitenkin väräjävällä äänellä, „Mathô-Talen, jätä viimeistä kertaa sielusi Jumalan haltuun, sillä nyt tulet kokemaan sen, mikä vapauttaa sinut kuoleman kauhuista ja ottaa hartioiltasi elämän taakan." Sitten kastaa hän pyhän palmunoksan siunattuun veteen ja koskettaa häntä sillä. Tästä kosketuksesta palaa elämä kuolevan miehen silmiin ja hetkeksi valaisee järki valtakuntaansa. Hän ojentaa kätensä ja tekee hitaasti ristin merkin. Huojuen kaatuvat kaikki polvilleen. Sitten vanha vaimo pyhän vasaran kahva molempiin käsiinsä suljettuna vähitellen kohottaa sen. Hän asettaa *hiljalleen* mystillisen vasaran miehen otsaa vastaan, pysyttäen sitä siinä vasemmalla kädellään. Hän kohottaa oikean kätensä, silmissä palaa synkkä tuli, kuten entisajan papittarilla ja hän huudahtaa läpitunkevalla äänellä, joka kaikuu yli myrskyn pauhinan: „Pyhän Kolminaisuuden kautta, Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimessä, Pyhän Maltron Pyhitetyn Nuijan avulla saa vanhus vapautuksen! Mene rauhaan, Mathô-Talen, sillä olet elänyt hyvin." — Tuskin oli hän lopettanut, kun vanha Talen hengittäen vaivaloisesti ja jäykistäen jalkansa heitti hengen huutaen äänellä, joka ei enää kuulunut inhimilliseltä: „Kiitos Sinulle Jumalani." — — —

Monessa kylässä on vielä pyhiä vasaroita, joita säilytetään arvokkaina aarteina. Eräs vartija kertoi, että vasaraa usein oli käytetty. Carnacin asujamet

tunnustavat museoissaan löytyvät kauniit kirvesvasarat pyhiksi esineiksi, siunatuiksi vasaroiksi. Niin uskollisesti ovat vanhat perinnäistavat säilyneet kautta aikojen. Kolme iskua hopeavasaralla lyödään yhä vielä paavin päähän hänen kuolemansa jälkeen ja se on varmasti jäännöstä samasta rituaalista. Heille merkitsi paljon rituaalinen vasaranisku, joka annettiin otsaan pyhitetyllä nuijalla, sillä se saattoi kärsijän voittamaan kuoleman ja avaamaan hänelle ikuisen elämän portin.

Co-Mason

Kadonneesta Atlantiksesta

Muutamia vuosia sitten oli eräässä englantilaisessa päivälehdessä tavatonta hämmästystä herättävä uutinen. Järjestettiin tieteellistä retkikuntaa tekemään mittauksia kadonneen mannermaan löytämiseksi, sukeltamalla etsimään kadonnutta Atlantista. Oli tarkoitus tällä tavalla pyrkiä selvyyteen niistä kadonneen mannermaan kaupungeista, joista harmaan menneisyyden perinnäistarut kertovat. Retkikunnan toivo perustui etupäässä eräisiin hyvin arvokkaisiin jalokivillä koristettuihin kulta- ja hopeaesineisiin, jotka oli löydetty melkein sattumalta siltä paikalta, jota nyt oli määrä tutkia. Retkikunnan tuloksista ei ole koskaan mitään kirjoitettu. Lieneekö se kadonnut teille tietämättömille tai lieneekö sen työ jäänyt kokonaan tuloksettomaksi.

Atlantiksen arvellaan olevan neljännen tällä maanpallolla eläneen ihmisrodun kotipaikka. Sen arvellaan olleen neljännen mannermaan, joista jokainen häviää rotunsa elettyä loppuun joko maanalaisen tulen tai tulvan kautta. Atlantis ei tehnyt säännöstä poikkeusta, vaan 800.000 vuotta sitten sanotaan ensimmäisen suuren hyökylaineen huuhtoneen siitä mukanaan äärettömän suuren maa-alueen. Sittemmin, noin 200.000 vuotta e. Kr. nousi uusi laine, josta on hyvin vähän puhuttu. Mutta kolmas, 80.000 vuotta sitten sattunut tulva oli kauhea ja hävitystä tuottava, joka jätti varsinaisesta Atlantiksesta jäljelle ainoastaan Poseidonin saaren, josta Plato mainitsee, ja joka sijaitsi tarkalleen Atlantin valtameren keskellä, Espanjan ja Yhdysvaltojen välillä. Tämä jälellä oleva saari hävitettiin lopullisesti vuonna 9564 e. Kr. ja sen kautta hävisi viimeinen puhtaasti atlantilainen maakaistale.

800.000 vuotta sitten oli Atlantis mahdottoman suuri mannermaa, joka sijaitsi siinä, missä Atlantin valtameri nyt lainehtii. Sitä koristi tuo merkillinen „Kultaisten Porttien kaupunki”. Sen muoto muistutti paljon nykyistä Pohjois-Amerikaa, leviten idässä melkein Afrikaan asti, lännessä yli Yhdysvaltojen, Meksikon ja Kalifornian, yli koko Keski-Amerikan, Länsi-Intian saarien sekä suuren osan pohjoista Etelä-Amerikaa. Tämä selittää, kuinka noita ihmeellisiä, suuria kyklopiraunioita voidaan tavata kaikkialla Guatelmalassa, Yucatanissa ja Meksikossa, sillä ne ovat atlantilaista alkuperää.

Ainoa pitempi ja tärkeämpi kertomus, minkä vanhan ajan kirjailijat ovat Atlantiksesta julkaisseet, on Platon esitys, vaikka jo Homeroskin Odysseassaan on viitannut atlantilaisiin ja heidän saareensa. Plato, joka eli noin 400 e. Kr., esittää Critius-nimisessä kirjassaan seikkaperäisesti atlantilaisten historian, kertoo

veden alle vaipuneen 1000 peninkulman levyisen ja noin 2000 tai 3000 peninkulman pituisen saaren. Siitä jatkui vuorenharjanne etelään päin kohti Etelä-Amerikaa aina Tristan d'Acunhaan asti. Tämä vuorenharjanne kohoaa noin 9000 jalkaa yli ympäröivän merensyvyyden ja Azorien ja Ascension-saarten kohdalla se nousee valtameren pinnalle. Että tämä vuorenrinne joskus on ollut kuivaa maata, todistaa se, etteivät sen epätasaisuudet, vuoret ja laaksot, ole voineet johtua vedenalaisesta luonnontoiminnasta, vaan että niiden aiheena on ollut vedenpinnan yläpuolella tapahtuneet muutokset. Näyttää siltä, kuin tämä vuorenrinne olisi ollut kadonneen mannermaan selkäydin ja se polku, joka kerran yhdisti Vanhan ja Uuden maailman. Tätä tietä ovat kasvit ja eläimet kulkeutuneet toisesta maanosasta toiseen ja sitä myöten kulkivat musta-ihoiset ihmiset Afrikasta Amerikaan ja punaihoiset Amerikasta Afrikaan. Challenger-laivan esimiehistö lausui arvelunaan, että tuo suuri vedenalainen ylätasanko on kadonneen Atlantiksen jäte.

Käydessämme tarkastamaan todistuksia, joita kasvisto ja eläimistö tarjoavat, niin tapaamme ensinnäkin yleisesti tunnetun olettamuksen, että kaikki kasvi- ja eläinlajit syntyvät jollakin maapallon kohdalla yhdessä keskuksessa ja leviävät siitä muualle. Kamelin kivettyneitä jätteitä tavataan Intiassa, Afrikassa, Kansaksessa ja vieläpä Los Angeleksessa ja miten sellainen olisi ajateltavissa, ellei oleteta menneinä aikoina maayhteyttä näiden maiden välillä. Viimeaikaiset tutkimukset Nebraskan fossiilialueilla näyttävät osoittavan, että hevonen on kotoisin Amerikasta, sillä vain siellä tavataan kivettyneitä jätteitä niistä välimuodoista, joiden kautta hevonen on kehittynyt ketun kokoisesta eläimestä nykyiseen muotoonsa. Kuinka voimme selittää hevosen olemassaolon Aasiassa ja Europassa, jossa se oli villissä tilassa, kauan ennen kivikautta? — Neljäkymmentä vuotta sitten sanoo eräs tutkija „The Westminster Review'ssa": „Verratessamme Vanhan ja Uuden maailman kasveja ja eläimiä toisiinsa hämmästyttää meitä niiden yhtäläisyys. Kaikki tai ainakin melkein kaikki kuuluvat samoihin luokkiin, vieläpä monet lajitkin ovat aivan samat kummassakin maanosassa. Tämä osoittaa, että ne levisivät yhteisestä keskuksesta jääkauden jälkeen."

Kääntäessämme huomiomme kasvikuntaan, niin huomaamme, että Sveitsin fossiilikerroksissa, joissa Europan mioseenikauden floraa etupäässä on tavattu, on löydetty noin 800 erilajista kukkivaa kasvilajia lukuunottamatta sammaleita ja sananjalkoja, ja on huomattu suurimman osan näistä lajeista kulkeutuneen Amerikaan ja nyt kasvavan Virginian sekä Pohjois- ja Etelä Carolinan metsissä. Ilman maayhteyttä näyttää melkein mahdottomalta ajatella näiden puiden ja pensaitten kulkeutuneen Sveitsistä Amerikaan. Jotkut kasvit, sellaiset, jotka eivät leviä siementen kautta, kuten banaanit, ovat tarvinneet ihmisen apua muuttaessaan maaperää. Vaikkakin banaani nykyään on siemenetön, oli se alkuaan pitkän meloonin kaltainen suurine siemenkotineen. Nyt kertoo professori Kuntze, että „viljelyskasvit, joissa ei ole siemeniä, ovat jo kauan olleet viljeltyinä", mahdollisesti jo ennen vedenpaisumuksen aikaa. Banaani tavataan Aasian ja Afrikan tropillisissa maissa, ja nyt professori Kuntze kysyy, kuinka kasvi, joka ei kestä matkaa lämpimän vyöhykkeen kautta, on päässyt Amerikaan. Sillä ei ole helposti kuljetettavaa kotaa, kuten perunalla, eikä se kasva istukoista. Vastaus näyttää olevan, että Atlantiksella oli juuri tarvittava ilmapiiri sen viljelemiseksi, se oli

heidän taiteestaan, kansan tavoista ja elämästä. Hän kertoo niinikään seikkaperäisesti kaupungin ulkomuodosta, sen mahtavista palatseista, sen muureista ja porteista. Hän sanoo Poseidonin olleen atlantilaisen loistoajan näyttämönä, vaikkakin kaikki esitykset itse asiassa koskevat sen suurta esikuvaa, Kultaisten Porttien kaupunkia. Plato oli perinyt tietonsa edeltäjältään Solonilta, joka eli noin 600 e. Kr. ja jätti jälkeensä käsikirjoituksen, jossa hän runomuodossa oli yrittänyt kuvata tätä ihmeellistä maata. Solonin ijästä ja tehtävän laajuudesta riippui, että käsikirjoitus jäi keskeneräiseksi ja joutui Platon käsiin, joka sitä käytti hyväkseen.

Solon oli saanut tietonsa Saiksen papeilta ja tietäjiltä. Sais-kaupunki sijaitsi lähellä Aleksandriaa ja Rosettea, jossa tavattiin tuo kuuluisa kivi, niin monien arvoitusten ratkaisija. Solon oli poissa Atenasta kymmenen vuotta ja Plutarchos, samoin kuin hän itsekin, kertoo hänen olleen „Canopean rannoilla, Niilin suun luona." Egyptiläiset papit näyttävät olleen hyvin kiintyneitä Soloniin, koska hän oli atenalainen ja papit tiesivät — mitä atenalaiset eivät itse tienneet — että heidän sivistyksensä oli hyvin vanha ja periytynyt aina atlantilaisilta asti. Eräs pappi sanoi Solonille: „Oi Solon, Solon, te helleenit olette mieleltänne lapsia, te olette kaikki niin nuoria. Entiset tiedot eivät ole kulkeutuneet teille vanhojen perinnäistarujen muodossa, ette tunne harmaan menneisyyden tieteitä. Te unohdatte oman historianne ijän sekä koko entisen kehityksenne. Syy on siinä, että ihmiskunta on niin monasti hävitetty ja tullaan monenlaisista syistä yhä hävittämään, ja kun teidän taas sitten on alettava uudestaan kuin lapset, niin te unohdatte sen, mitä entisaikoina tapahtui sekä teille että muille."

Pappi jatkaa kertomalla Solonille, että Atena alkuaan oli 1000 vuotta vanhempi Egyptiä, mutta että kumpaisellakin maalla oli paljon yhteisiä lakeja ja tapoja ja että kumpaisetkin palvelivat samaa jumalatarta, vaikkakin eri nimillä. Mutta kerran kun Atena rohkeutensa ja sotilaallisen taitonsa kautta oli noussut helleenien johtajaksi, koitti tuo kauhistuttava päivä ja yö, jolloin sade, maanjäristykset ja tulvat hävittivät kaikki nuo sotilaalliset miehet, ja he vaipuivat Atlantiksen itsensä kanssa meren syvyyteen.

Donnelly, jonka kirjaan „Atlantis, the Antediluvian World" tässä viitataan, ei pidä Platon kertomusta Poseidonin saaresta taruna, vaan todellisena historiallisena tapahtumana, ja hän väittää tuon saaren muodostaneen osan kadonnutta Atlantista, mannermaata, jolla ihminen ensi kerran kohosi barbaaritilasta sivistykseen. Hän sanoo tuon mahtavan rodun aikojen kuluessa levinneen yli Meksikonlahden ympäristön, Missisippi- ja Amozonivirtojen jokilaakson, Välimerenmaiden, Europan ja Afrikan länsirannikoiden sekä lopuksi Mustanmeren ja Kaspian meren rantamaiden. Hän sanoo, että tämän voi tieteellisesti todistaa vertaamalla kasviston ja eläimistön, tapojen ja uskontojen yhtäläisyyttä, ja salaisten tieteiden tutkijat väittävät näin olleenkin asian laidan. Donnelly sanoo Atlantista todelliseksi, ennen vedenpaisumusta eläneeksi maailmaksi, Edenin puutarhaksi ja hän pitää Raamatun vedenpaisumusta sinä tulvana, joka Atlantiksenkin hävitti.

Antaako Atlantin valtameri itse minkäänlaisia todistuksia kadonneesta mannermaasta? Kyllä, paljonkin, ja niistä on meidän kiittäminen Yhdysvaltojen Dolphin ja englantilaista Challenger laivaa. Nämä saivat selville mahdottoman,

vain 150 peninkulman päässä Europasta ja melkein kosketteli Amerikan mannerta Länsi-Intian saarten kautta.

Jos sitten käännymme tarkastelemaan rakennustaidetta, niin näemme samanlaisia paaluutuksia, temppeleitä, palatseja, samojen mallien mukaan rakennettuja taloja Egyptissä, Perussa, Meksikossa ja Keski-Amerikassa. Eräs omituisuus, joka esiintyy kahdessa niin kaukana toisistaan olevassa maassa kuin Egypti ja Peru on se, että rakennusten seinät viettävät sisäänpäin ja että niiden ovet olivat kapeampia ylhäältä kuin alhaalta. Egyptin hieroglyfeillä peitetyt obeliskit ovat samanlaisia kuin Keski-Amerikan pyöreät pylväät, ja kumpaistenkin arvellaan alkuaan viitanneen sukupuolipalvontaan. Europan ja Aasian paaluutukset ovat rakennetut samalla tavalla ja samoja tarkoitusperiä täyttämään, nimittäin hautausmaiksi.

Joissakin Keski-Amerikan temppelien seinissä on samanlaista taidetta kuin Egyptissä, samaten on ruukku- ja lasiteollisuus samanlaista. Plato sanoo atlantilaisten uskonnon olleen hyvin yksinkertaista. — Varsinaisia uhreja ei toimitettu paitsi hedelmien ja kukkien muodossa, ja heidän jumalansa oli aurinko. Perussa palveltiin vain yhtä jumalaa ja hänenkin fyysillinen edustajansa oli aurinko. Kaikki muut uhrit paitsi hedelmät ja kukat olivat sielläkin kiellettyjä. Yltympäri Egyptin oli auringon, Raan, temppeleitä. Nimi näyttää kulkeutuneen Perusta, sillä siellä mainittiin auringon juhlia nimellä Rami. Palsamoimista harjoittivat egyptiläiset, perulaiset, Keski-Amerikan kansat ja aztekit ja ihmeellistä kyllä, Kanarian saarten guanchit, jotka luultavasti ovat atlantilaisten suoranaisia jälkeläisiä. Nämä eri kansat, joita eroittaa äärettömät maa- ja vesimatkat, yhtyvät siis samaan uskontoon ja samoihin tapoihin. Sekä Babyloniassa että Meksikossa kastettiin lapsia vedellä. Vieläpä leipä-uhrikin, — jonka profetta Jeremias sanoo johtuneen Babylonian jumaläidin, taivaan kuningattaren palveluksesta, tavataan aztekilaisten rituaalissa. Kaikki nämä, ynnä monet muut yhtäläisyydet eivät saata olla satunnaisia, vaan epäilemättä Europan ja Amerikan kansat saivat tapansa, aatteensa ja tietonsa yhteisestä keskuksesta, tuosta kerran niin mahtavasta ja voimakkaasta Atlantiksesta.

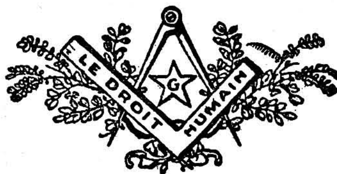
Fonetinen kirjaimisto tai merkkijärjestelmä, joka kuvaa ihmispuheen sointuja, voidaan johtaa taaksepäin aina foinikialaisiin saakka. He olivat merenkulkijakansaa, yhteydessä kaikkien rannikkokansojen kanssa, jotka sananmukaisesti pitivät hallussaan koko maailman kauppaa. Heille fonetinen kirjaimisto oli aivan välttämätön, ja sen oli täytynyt saada alkunsa hieroglyfeistä, joista vertauskuvien alkuperäinen merkitys aikojen kuluessa oli hävinnyt ja kuvia yhä enemmän ruvettu pitämään vain äänten merkkeinä. Egyptiläiset, jotka elivät syrjässä eivätkä paljon ottaneet osaa kauppasuhteisiin, pitivät yhä entisen hieroglyfisen kirjoitustapansa sanoen sitä „jumalien puheeksi". Mutta sekä egyptiläiset että foinikialaiset pitävät kirjoitusta Thothin tai Hermeksen antamana. He sanoivat hänen antaneen sen paljon ennen heidän omaa valtiollista olemassaoloaan kansalle, joka oli heitä itseään paljon vanhempi. Sitä tietä he kumpaisetkin olivat sen perineet.

(Jatk.)

Vaikeneminen vahingoittaa vähemmän kuin paha vastaus.

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

LOKAKUU N:o 6 · 1923

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*"
— *Oskar Leschhorn*

Ykseydelle

Yksi on kaikessa
alku ja juuri,
valtavin voimassa
rakkaus suuri.
Rakkauden työtä on synnyt nuo syvät,
yhtä on heimoa pahat ja hyvät.

Meressä oomme vain
pisarat pienet,
— Viisauden Mestari,
villi jos lienet.
Aurinko paistavin, pieninkin tähti
yhteistä tahtoa täyttämään lähti.

Hyttysen hyrinä,
koskien ääni,
laulunne kuullessa
kumarran pääni:
Pyhä on kullakin pyrkimys voittoon
— yhtyvi äänemme tähtien soittoon.

J. Sn—

✧

Elämän syli

Elämän syli
pyörryttävän oi pyhä!
Sieluni yli
tähtesi välkkää yhä.

Sielusta multa
kuona, ah, polttaen poista!
Henkeni kulta
yössä jo tulena loista!

J. Sn—

Vihkimyksen symbolismia

K.˙.˙. L.˙.˙. V.˙. Amelie A. Gedalge.˙.˙. 33.°

Vaikka en olekaan ollut muurarina kolmeakymmentä vuotta, niin on kuitenkin kolmekymmentä vuotta kulunut siitä, kun vakavasti aloitin tutkia vihkimystä ja siis myöskin muurariutta.

Tämä selittää kuinka tulin saamaan käsiini joukon vihkimystä koskevia asiapapereita, jotka taas olen koettanut järjestää yhdenkaltaisuuden ja yhtymäkohtien perustalla ainakin järjelliseltä näyttäväksi kokonaisuudeksi. Olen pannut paljon aikaa ja huomiota tähän, joka on ollut ja yhä vieläkin on mieluisin työni.

Mahdollisesti teistä monet luulevat minun tietävän paljonkin vihkimyksestä, mutta tunnustan, että kuta enemmän tiedän, sitä selvemmin ymmärrän oman tietämättömyyteni. Nyt tuntuu mielestäni muurariuden tiede niin laajalta, niin monimutkaiselta, etten luule voivani sitä tyhjentävästi tutkia tai sitä ymmärtää, vaikka eläisinkin sata vuotta. Yhä selvemmin huomaan, ettei kysymyksessä ole vain tiede, vaan tieteitten synteesi, synteesi kaikesta siitä, mitä entisajan salaiset seurat ovat jättäneet meille perinnöksi siitä, mitä ne joko ovat pitäneet tärkeinä tosiasioina, tai vain otaksumina, jotka ovat avanneet tien hyödylliselle tutkimukselle.

Eräs tämän tutkimustavan luonteenomaisimpia puolia on se, että päinvastoin kuin nykyajan tiedemiesten on tapana paljastaa tutkimuksiaan liiankin varomattomasti yleisölle, niin vihkimyksen salainen tieto jäi peitetyksi kaikiksi ajoiksi ja sen arvokkaammat keksinnöt ja perusaatteet uskottiin vihkimättömille vain sellaisissa muodoissa, joita nimitämme vertauskuviksi. Mutta nämä vertauskuvat ovat hyvin joustavia. Paitsi että niitä voidaan selittää eri tavalla niiden olotilojen mukaan, joita entisajan vihityt nimittivät luonnon tasoiksi, fyysilliseksi tasoksi, tunnetasoksi, ajatustasoksi j.n.e., voidaan niitä myöskin vaihtaa keskenään ja siirtää niin, että esim. samalla vertauskuvalla saattoi olla jopa seitsemän eri selitystä, entisajan vihitytkin myönsivät tämän, tai että sama voitiin ilmoittaa määrätyllä vertauskuvien luvulla. Ne erosivat näennäisesti toisistaan, mutta niillä oli kuitenkin yhteyttä alkuperäisen kanssa, mikä voitiin havaita kärsivällisen ja kestävän tutkimuksen avulla.

Annan teille tieteellisen esimerkin, joka analogian avulla — ette saa unohtaa, että analogia on vihkimystiedon avain — saattaa teidät ymmärtämään ensimmäistä edellämainittua kohtaa. Tunnette akustiikasta, että jouhi, joka on kiinnitetty väreilypöytään, antaa määrätyn äänen riippuen jouhen paksuudesta, pituudesta ja aineesta, mistä se on tehty. Jos jouhi jaetaan kahteen yhtäsuureen osaan, luo kumpikin osa saman äänen kuin edellinen, mutta kahta oktaavia ylemmän j.n.e. Tämä yksinkertainen fysikaalinen ilmiö voi olla teille johtona tai avaimena vertauskuvia selittäessänne. Voimme esimerkiksi pitää muurarioppipojan työkaluja, talttaa ja vasaraa, sen työn vertauskuvana, jota o. . lta vaaditaan.

Tarkastakaamme nyt toista tapausta, moninkertaista vertauskuvaa, joka salaa vain yhden totuuden. Tätä selittääkseni käytän personallista kuvaa ja toivon teidän edeltäkäsin suovan sen minulle anteeksi.

Kauan sitten, olin vain kymmenen vuoden vanha, löysin isäni kirjastosta Didot'in

julkaiseman kirjan „Maailmankaikkeuden kuva", teoksen, joka käsitteli Intiaa. Tässä kirjassa oli kauniita piirroksia, joita ei tekstissä selitetty, vaan jotka näyttivät vertauskuvallisilta, mysterioita koskevilta esityksiltä. Ne olivat myöskin muurariluontoisia, sillä älkäämme unohtako, että Intia on yksi vihkimyksen syntymäpaikoista. Koska olin luonteeltani tiedonhaluinen, enkä kärsinyt epämääräisiä vastauksia, ja koska vanhempani eivät tienneet muuta kuin että kuvat esittivät hindulaisia jumalia tai joitakin mytologisia tapahtumia, en ollut tyytyväinen. Katselin viiden tai kuuden vuoden kuluessa silloin tällöin näitä niin mielenkiintoisia kuvia ja hain turhaan sitä salaista merkitystä, jonka vaistomaisesti tunsin niiden sisältävän.

Olin tietysti aivan liian nuori ymmärtääkseni näiden kuvien vertauskuvallista merkitystä, ja sitäpaitsi kasvatettiin minua niihin aikoihin, kymmenestä kahteentoista ikävuoteeni saakka hyvin ankarien katolilaisten periaatteiden mukaan. Kuitenkin havaitsin jo silloin eräitä yhtäläisyyksiä. Kehä eli aura, joka ympäröi hindulaisten jumalien päätä tai koko ruumista, oli samanlainen kuin enkelien ja pyhimysten päiden ympärillä kristillisissä kuvissa. Vaikkei tämä huomio ollutkaan erittäin tärkeä, saattoi se minut kuitenkin ehdottomasti ymmärtämään, ettei katolilaisuus ollut ainoa uskonto, ja että kullakin uskonnolla oli yksilöllinen arvonsa. Koska toiselta puolen olin saanut jonkinlaista opetusta kreikkalaisen jumaluustaruston alalta, kouluissa luettiin nimittäin siihen aikaan mytologiaa, olin vakavasti ruvennut epäilemään opettajani, maalaispapin älykkäisyyttä ja hänen opetustensa pätevyyttä, sillä hän oli puhunut karkealla tavalla Olympon jumalista, joita koskevaa runoutta vaistomaisesti ihailin. Tämän lisäksi luin uutterasti evankeliumeja ja sen kautta tulin kieltäneeksi ja hyljänneeksi melkein kaiken, mitä roomalaiskatolinen kirkko opettaa ja esittää. Ennen keikkea sain vielä kuulla lyyrillisen draaman, joka oli täynnä mysteriota ja muurariutta ja toivon teidän jokaisen tuntevan tämän musiikkitaiteen mestariteoksen, Mozartin „Taikahuilun". Ehkäpä te nyt jossakin määrin ymmärrätte, kuinka minusta tuli vapaa-ajattelija ja myöhemmin vapaamuurari.

Olisivatko samat tapahtumat vaikuttaneet toiseen henkilöön samalla tavalla? Epäilen sitä. Luulen päinvastoin, että ihminen syntyy vertauskuvien ymmärtäjäksi, ja että vain tämä sisäinen mielentila saattaa meidät ymmärtämään toista niistä opetustavoista, jota entisajan vihityt käyttivät. Tässä tapauksessa on ihminen niin sanoaksemme vihittäväksi kykenevä. Puhtaasti muurarikannalta on tällä vain suhteellinen merkitys. Veli voi olla erinomainen M.·. M.· ilman että hänellä on vähintäkään tietoa vihkimyksen vertauskuvastosta. Hän voi olla todellinen toimiva voima looshissamme kykenemättä kuitenkaan selittämään vertauskuvien syvintä merkitystä tai näennäisesti yksinkertaisempia vertauskuvia, sellaisia kuin molemmat p . . t, kolme pistettä, o . . n pyhä sana j.n.e.

Tästä syystä on mielestäni hyvin viisasta että K.·. N.·. on perustanut Suurten Riitusten Opiston, jonka päätarkoituksena on tutkia vihkimyksen tiedettä. Se ei salli tietämättömien ja huolimattomien jäsenten, joita valitettavasti on paljonkin muurarien keskuudessa, saattaa vertauskuvia väärinkäytöksen alaisiksi. Olen täysin vakuutettu siitä, että vertauskuvasto on todellisen, fyysillisen, siveellisen ja älyllisen tiedon varastohuone, aarreaitta. Vihitty esittää sen vertauskuvallisesti kultana, jonka alkemisti teki filosofin kiven avulla ja joka oli hänen uhrityönsä hedelmä.

Mutta palatkaamme aiheeseemme.

Olemme nähneet, miten näennäisesti erilaatuiset itämaalaiset, kreikkalaiset ja kristilliset muurarivertauskuvat herättivät viidentoista vuoden vanhan lapsen mielessä tiedonhalua, joka vähitellen johti täydelliseen vapaaseen ajatteluun. Voimme sentähden ainakin osaksi vastata seuraaviin kysymyksiin.

„Mikätähden kaikki salaiset vihittyjen seurat ja kaikki uskonnot ovat jättäneet perinnöksi ihmiskunnalle niin paljon arvokkaita taideteoksia arkkitehtuurin, kuvanveiston, maalaustaiteen, musiikin ja kirjallisuuden alalla?" Näitä taideteoksia ei suuri yleisö ymmärrä, mutta vihittäväksi kykenevä havaitsee niiden erilaisten verhojen takana sisäisen tarkoituksen ja tarttuu siihen, kuten hukkuva ihminen pelastusvyöhön. Se pelastaa hänet varmasti, koska se saattaa hänet jättämään ulkonaisen maailman astuakseen Temppeliin.

Tässä on mielestäni vastaus kysymykseen. Varhaisimmista ajoista asti on aina ollut olemassa olentoja, jotka ovat muita ylempiä niin hyvin fyysillisesti, siveellisesti kuin älyllisestikin. He hakivat totuutta hartaasti ja kestävyydellä, mutta käsittävät, ettei totuutta, josta he näkivät satunnaisia välkähdyksiä, saavutettu perintönä ja siksi he jättivät jälkeensä ihanteensa ja tieteellisen tietonsa vertauskuvien muodossa. Siksi ne, joilla syysuhteen lain perusteella nykyaikana on samanlainen aineellinen elimistö kuin heillä, voivat niitä oppia, jos heillä vain on käsissään vihittyjen avain, „vastaavaisuuksien laki".

Vaikkakin tämä asia minusta näyttää aivan yksinkertaiselta, voi se joidenkin veljien mielessä herättää yllätystä ja epäilyksiä. Ehkäpä heidän mielestään olisi helpompi oppia sitä, mitä tässä tahdon esittää tutkimalla niitä fysikaalisia ilmiöitä, joita nimitämme „sympaatisiksi väreilyiksi". Tämä esimerkki akustiikan alalta on ehkä paraita selittämään todellista symbolismia, vertauskuvastoa, jolla on luja, luonnollinen ja terve perusta.

Johdumme nyt tekemään seuraavan kysymyksen:

„Jos entisajan vihityt tunsivat totuuden tai osan siitä, mitä he itse pitivät totuutena, niin miksi eivät he antaneet sitä maailmalle kokonaisuudessaan?"

Olen tehnyt tämän tärkeän kysymyksen itselleni yhä uudelleen ja vasta pitkän tutkimisen ja työn jälkeen olen oman kokemuksen kautta tullut seuraavaan tulokseen:

Valitettavasti luulen vihittyjen vaikenemiseen olleen syynä halun pidättää itseään varten saavuttamansa voimat, mikä osoittaa surullista älyllistä itsekkäisyyttä. Tässä on mysterioiden pimeä puoli, mutta todellinen muurarius onneksi on siitä vapaata. Ja se on asian valoisa puoli, se valontie, jota meidän kaikkien tulisi seurata. Näemme pian itse, kun olemme päässeet tuntemaan joitakin totuuksia, että olisi vaarallista niitä ilmaista muille kuin ihmiskunnan parhaimmille. Nykyaikana on sivistyneitten kansojen siveellinen taso siksi korkea, että ilman suurempaa vaaraa voidaan ilmaista salaisuuksia, joiden ilmaiseminen ennen aikaan olisi tuottanut suuria onnettomuuksia. Ajatelkaamme esimerkiksi mikroskoopin keksimistä. Pasteur-opisto ei pidä suurena salaisuutena työtä, mitä siellä tehdään yleiseksi hyödyksi. Kuitenkaan eivät toimihenkilöt salli kenenkään päästä käsiksi lasipulloihin, jotka sisältävät voimakasta basilli-viljelystä. Ja he ovat aivan oikeassa, sillä vaikka pidämmekin itseämme erittäin sivistyneinä, niin emme hyvin kauan tarvitse hakea villi-ihmistä monessakaan olennossa. En huo-

mauta kuin yhdestä tapauksesta, jolloin kaksi rikollista, — joista toinen oli lääkäri, käyttivät mikroobeja tartuttamaan tauteja vihollisiinsa. Tämä tapahtui viime vuonna Venäjällä. Kysymyksessä oleva lääkäri oli lahjottu istuttamaan kolerabasilleja henkilöihin, joille tahdottiin kostaa tai joiden omaisuuteen tahdottiin päästä käsiksi. Tämä osoittaa vain uudelleen, että suuria luonnonvoimia voidaan käyttää niinhyvin rakennus- kuin hävittämistyöhön. Mikroobit, jotka voivat tappaa terveen ihmisen, voivat samoin määrätyn kaavan mukaan valmistettuina pelastaa sairaan ihmisen hengen. (Jatk.) *Co-Mason.*

Temppeliherrajärjestön kukistaminen

(Jatk.)

Vuonna 1307 alkoi varsinainen vaino ja maaliskuun 22 päivänä 1312, vain kaksi vuosisataa perustamisensa jälkeen, lakkautettiin Temppeliherrojen järjestö julkisella käskykirjalla ja toukokuun 14 päivänä 1314 poltettiin Jaques de Molay roviolla kidutuspenkillä tehdyn tunnustuksen ja julkisen, odottamattoman peruutuksen jälkeen.

„Encyclopedia Britannica" kertoo tästä:

Jaques de Molay sai lopulta takaisin tavallisen rohkeutensa ja hänen kanssaan Ganfred de Charney, Normandian opettaja. Maaliskuun 14 päivänä vietiin heidät mestauslavalle, joka oli rakennettu Notre Dame'n eteen. Siellä heidän tuli pappien ja kansan edessä uudistaa tunnustuksensa ja vastaanottaa elinkautisen vankeustuomion. Mutta he käyttivät sensijaan tilaisuutta hyväkseen peruuttaakseen tunnustuksensa ja julistaakseen kokoontuneelle, tuhansiin nousevalle väkijoukolle järjestönsä viattomuutta. Kuningas Philip Kaunis ryhtyi heti neuvottelemaan kirkon kanssa siitä, miten heidän suhteensa oli meneteltävä ja seurauksena tästä neuvottelusta heidät poltettiin „pienellä saarella Seinessä Augustiniläisluostarin ja Kuninkaallisen puutarhan välillä."

Kuninkaan ja paavin kuoleman jälkeen, joka sattui noin vuotta myöhemmin, muisti kansa, että Suur-Mestari oli polttoroviolla vaatinut heidät vuoden kuluessa tilille Jumalan eteen, mutta ainoa vastalause tuomiota kohtaan siltä ajalta oli augustiniläisten muistiinpanot kuninkaallisten upseerien rikkomuksista.

Kysymys temppeliherrojen syyllisyydestä niihin rikoksiin, joista heidät tuomittiin, on aina ollut riidanalainen. Heidän syyttömyyttään painosti heidän aikalaisistaan suurin, Dante, historioitsija Villani ja Pyhä Antonius, Paduan arkkipiispa.

Aikojen kuluessa sekoitettiin asiaan valtiollisia ja puoluenäkökantoja ja moni kirjailija kokosi asiasta niitä aineksia, joita hän tarvitsi omia tarkoitusperiään toteuttaakseen. Useimmissa tapauksissa tahdottiin syyttää temppeliherroja ja puolustaa niitä heidän entisistä ystävistään, joista sittemmin oli tullut vainoojia ja katkeria vihamiehiä. Monet syyttivät heitä sen vuoksi, että heidän viattomuutensa julistaminen olisi ollut paavin ja kuninkaan syyttämistä. Protestantit väittivät temppeliherrojen tehneen roomalaiskatolisten tavallisia rikoksia ja näitä syytöksiä vastaan taas nousivat katolilaiset suurella innolla.

Vuonna 1813 julaistiin kirja, joka loistavasti puolusti temppeliherrojen viattomuutta. Tämän jälkeen otettiin kysymys yhä uudelleen keskusteltavaksi ja oppi-

neet puhuivat paljon sekä vastaan että puolesta. Paitsi kysymystä temppeliherrojen osallisuudesta rikoksiin, joista heitä syytettiin, oltiin erimielisiä siitä, omasivatko he „salaista tietoa", toisin sanoen olivatko he kerettiläisiä tai gnostikkoja, ja siinä tapauksessa, oliko tässä kyllin syytä siihen julmuuteen ja vainoon, joka heitä kohtasi, sekä järjestön lakkauttamiseen.

Kastiliassa, jossa kuningas panetti temppeliherrat vankeuteen, heidät vapautettiin. Salamancan neuvottelussa Aragoniassa Tarragonan hallitus julisti heidät syyttömiksi. Portugalissa olivat tutkijat sitä mieltä, että syytökset heitä vastaan olivat vääriä. Mainzissa julisti hallitus järjestön viattomaksi. Trevesissä, Messinassa ja Bolognassa, Romagnassa ja Kyypron saarella vapautettiin vangitut temppeliherrat, koska ei tavattu syytä heitä vastaan. Ravennan hallitus otti pohdittavaksi, oliko syytä käyttää kidutusta heitä kohtaan, mutta kahden dominikaanimunkin ääntä lukuunottamatta oli tulos kielteinen. Kaikki temppeliherrat vapautettiin ja nekin, jotka kidutuksen tuskissa olivat tunnustaneet syyllisyytensä, tuomittiin viattomiksi. Kuutta temppeliherraa tutkittiin Firenzessä ja heidän todistuksensa on jälelle jääneistä tunnustuksista pisin. Se osoittaa selvästi, että kaikki vastaukset olivat heille saneltuja. He tunnustavat jokaisen syytöksen oikeaksi pienimpiäkin yksityisseikkoja myöten ja jos niistä edes sadasosa olisi ollut totta, ei ainoakaan tuomioistuin olisi heitä vapauttanut. Siitä, miten niiden temppeliherrojen kävi, jotka eivät heittäneet henkeään taistelussa paavia ja kuningasta vastaan, ollaan myös eri mieltä. Kuitenkin koskee tämä kysymys lähinnä nykyistä temppeliherrajärjestöä. Tapa, millä heidät koetettiin lannistaa, oli niin perinpohjainen, että epäilys siitä, että heidät vain muserrettiin, eikä tyystin hävitetty, tuntuu aivan mahdottomalta. Tämä epäilys taas herättää suurta paheksumista niissä nykyajan vapaamuurareissa, jotka pitävät taikauskona otaksumaa, että nykyajan vapaamuurarit ovat saaneet perinnäistietonsa Pythagoraalta temppeliherrajärjestön välityksellä. Ne tutkijat, jotka a priori kieltävät yhteyden temppeliherrojen ja vapaamuurarien välillä, jättävät kysymyksen syrjään muutamalla sanalla.

Heckethorn sanoo (siv. 196): Vapaamuurarit puhuvat yhteydestä temppeliherrojen kanssa, mutta todellinen vapaamuurarius, josta vapaamuurarit yleensä eivät itse tiedä mitään, oli olemassa ennen temppeliherroja, kuten tulen osoittamaan puhuessani muurarijärjestöistä.

A. E. Waite sanoo „The Real History of the Rosicrusians" nimisessä kirjassaan (siv. 215) puhuessaan rosenkreuziläisten ja vapaamuurarien yhteydestä: „Olen pitänyt turhana kosketella luuloteltua yhteyttä temppeliherrojen ja ruusuristiveljien välillä, sillä tämä otaksuma riippuu toisesta, joka nyt yleensä tunnustetaan erehdykseksi, nimittäin vapaamuurarien yhteydestä edellämainittujen järjestöjen kanssa.

On riittävä tietää, etteivät temppeliherrat olleet alkemistejä, etteivät he vaatineet tiedemiesten nimeä ja että heidän salaisuutensa, mikäli siitä on päästy selville, on uskonnollinen, antikristillishenkinen salaisuus.

Rosenkreuziläiset olivat etupäässä tieteellinen seura ja sitäpaitsi kristillinen lahko."

Monet tutkijat viittaavat temppeliherrojen gnostillisiin opetuksiin. Froude väittää heidän ehdottomasti olleen paavin ja katolisen kirkon ystäviä, mutta Heckethorn sitävastoin väittää aivan muuta. Olemme huomanneet, sanoi hän, että

temppeliherrat ollessaan itämailla liittivät oppeihinsa gnostillisia ja manikealaisia opinkappaleita. Sitä todistaa se, että gnostillisia ja kabbalistisiä vertauskuvia on löydetty temppeliritarien haudoissa. He pitivät niitä vähemmin muutettuina kuin roomalaisten pappien esittämiä ja heistä tuli sentähden johannittaritareita, Pyhän Johanneksen seuraajia. Senkautta oli olemassa salaista eripuraisuutta ja tämä, samoin kuin heidän suuri rikkautensa, yli yhtenä syynä siihen, että Rooman hovi lakkautti heidän järjestönsä.

Cooper Oakley sanoo arvokkaassa kirjassaan „Traces of a Hidden Tradition in Masonry and Mediaeval Mysticism": Kerrotaan, etteivät temppeliherrat koskaan kokonaan joutuneet häviöön, vaan että he elivät edelleen, vaikka pitivätkin välttämättömänä esiintyä toisissa muodoissa ja toisilla nimillä.

Tämä temppeliherroja koskeva luku, samoin kuin koko kirja ja kaikki saman kirjailijan muut teokset, ovat tarkasti tutkittavat. Ainesten rikkaus on aivan erinomaisen suuri.

Tahtovatko muurarit tunnustaa oikeiksi nämä todisteet salaisesta opetuksesta, järjestön sisäisestä tarkoitusperästä sekä sen yhteydestä nykyajan vapaamuurariuden kanssa, riippuu kokonaan siitä näkökannasta, minkä tutkija on omaksunut. Jos hän aloittaa tutkimuksensa siinä lujassa vakaumuksessa, ettei vapaamuurariudessa ole mystillisyyttä, niin hän varmaankaan ei katso olevan syytä vaivautua lukemaan Cooper Oakleyn kirjaa. Mutta jos hän sitä vastoin tuntee rituaalin sisäisen arvon, tunnustaa vertauskuvien loistavan yleismaailmallisuuden, viisauden kosmillisen virran, — jos hän jaksaa sitä seurata kautta aikojen ja kulkea sen teitä kautta aineellisuuden ja agnostilaisuuden, niin hän huomaa, että nykyaika todella osoittaa uuden ja kirkkaamman päivän aamunsarastusta. Mutta silloin meidän onkin avattava ikkunamme ymmärtämyksen auringolle.

Miksikä johdatamme mieleemme ylläolevan satoja vuosia sitten tapahtuneen surullisen kohtauksen? Eikö olisi parempi unohtaa menneitten aikojen kauhut ja julmuudet?

Niin pian kun olemme oppineet näiden tapahtumien antamat opetukset, niin voimme niistä poistaa kaiken sen kuonan, minkä itsetiedoton ihmistajunta on niiden ympärille koonnut. Voimme havaita, mitä ennakkoluulot saavat aikaan. On usein väitetty, että muurarius pitää vihaa ja kostoa hyveinä, mutta sanottakoon mitä tahansa, niin on yleisen muurariuden henki suvaitsevaisuutta, — suvaitsevaisuutta, joka syntyy yhden elämän tunnustamisesta.

Nykyaikana ovat yhteiskunnalliset olosuhteet niin muuttuneet, että kuvitellaan julmuuksien kuuluvan vain menneisiin aikoihin. On tosin myönnettävä, ettei ihmisiä enää polteta roviolla siksi, että heidän mielipiteensä eroavat joukkojen mielipiteistä. Teemme itsemme kuitenkin sangen usein syypääksi vähemmän kauheaan, mutta vielä kärjistyneempään rikokseen, siihen nimittäin, että leimaamme ne, joiden mielipiteitä emme ja'a tai joiden tekoja emme ymmärrä, petkuttajiksi, hulluiksi, silmänkääntäjiksi ja siveettömiksi heittiöiksi. Teemme tämän ilman muuta todistusta kuin oma personallinen mielipiteemme, joka perustuu ennakkoluuloihin, itserakkauteen ja armottomuuteen.

Kunnes opimme sovittamaan muurariutta kaikkiin jokapäiväisen elämän muotoihin, täytyy meidän alati muistutella mieleemme entisiä kokemuksia. Silloin opimme suvaitsevaisiksi muita kohtaan ja ankariksi tuomareiksi ainoastaan itseämme kohtaan.

Universal Co-Masonry.

Rakkaudesta Egyptiin

Egyptin maata peitti kaksinkertainen pimeys. Pimeys peitti kansan hengen. Kuuden pitkän viikon ajan oli mitattu pyhän Niilin syvyyttä, oli mitattu sitä päivittäin, huolellisesti ja tarkasti. Viljapellot olivat korvennetut ja ruskeat, ja karja kaatui laitumen puutteesta, mutta pyhä virta vuoti hiljalleen nousematta tuumankaan vertaa, hiljaa ja tasaisesti — niin että se melkein näytti tarkoitukselliselta. Odotettiin nälänhätää, vakavaa ja pitkäaikaista. Ennustähdetkin olivat pahoja, — hyvin pahoja. Eräs krokodiililaji, jota Tothin temppelin palvojat pitivät erikoisen pyhänä ja joka kolmen sukupolven aikana ei koskaan ollut liikkunut mutaisesta makuupaikastaan, oli kaksi päivää sitten kömpinyt viisi jalkaa lähemmäksi joenrantaa. Sitten oli pohjantähti, joka aina loisti Suuren Pyramiidin huipulla, kolmena yönä peräkkäin ollut pilven pimittämä, vaikka muu taivas olikin ollut loistava ja tähtiloisteinen. Egyptin suuret tietäjät kulkivat tietään päät kumarassa. Kaikki heidän salaiset tietovarastonsa olivat tyhjennetyt, eivätkä ne olleet mitään auttaneet. Jotkut väittivät näiden kunnioitettujen tietäjien vanhentuneen näiden kauheiden neljänkymmenen päivän aikana. Astrologeiltakin oli neuvoa kysytty. He selittivät, että Merkurius, mysterioiden tähti ja Egyptin hallitsija, sekä Saturnus, paha planeetta, joka kehällään rajoittaa kaikki ihmisten ja kansojen kohtalot, olivat yhtyneet Leijonan kuivaan ja tuliseen merkkiin. Sellainen yhtymä sattui vain kerran kolmessa tuhannessa vuodessa, selittivät he. Vanha salainen perinnäistaru kertoi, että kun sellainen yhtymä viimeksi sattui, oli Atlantiksen suuri valtakunta Kultaisten Porttien kaupunkeineen vaipunut valtameren suuren hyökylaineen alle. Vaivoja oli mahdoton välttää. Se oli kirjoitettu tähtiin, selittivät he, ellei — — mutta se mahdollisuus oli liian kaukainen voidakseen tulla edes mainituksi.

Ja fyysillinenkin pimeys levisi yli maan, sillä oli yö. Tänä yönä tuli Horuslapsen syntyä. Hänen tuli ilmetä Isiksen, Taivaan Neitsytkuningattaren kohdusta, sillä taivaallinen Neitsyt-merkki oli taivaanrannalla nousemassa. Tänä yönä hän syntyisi. Terve sinulle, Horus-lapsi! Terve sinulle, Isis, hänen Neitsyt äitinsä!

Ja Krishtoth, jonka isän suuret vainiot olivat kärsineet kuivuudesta enemmän kuin kenenkään muun egyptiläisen aatelismiehen, seisoi kallionkielekkeellä. Sen alla virtasivat Niilin mustat vedet niin hitaasti ja niin varovaisesti. Hänen olentonsa sisimmissä syvyyksissä raivosa tulinen taistelu päätöksestä, josta riippui monen tulevaisen elämän kohtalo. Krishtoth oli puhunut astrologien kanssa. Hän oli saanut kuulla Egyptin välttämättömästä tuomiosta, ellei — ellei, sanoivat he, — löydettäisi nuorukaista, joka taivaallisen Neitsytmerkin noustessa taivaanrannalle ja Merkuriuksen, Egyptin hallitsevan planeetan ollessa seitsemännen, avioliiton huoneen kärjessä, vapaaehtoisesti kieltäytyisi rakastetustaan ja vapaasti ja vapaaehtoisesti uhraisi elämänsä Niilin mustissa vesissä rakkaudesta synnyinmaahansa.

Ja tässä seisoi Krishtoth odottaen rakastettuansa ja hänen rakastettunsa oli faraon tytär. Oi, te kahdenenkymmenenensimmäisen vuosisadan oppineet, jotka sanotte, ettei ihmisellä ole sielua, te ette koskaan ole rakastaneet, ette koskaan ole

katselleet rakastetun kasvoja, muuten tietäisitte mystillisen ihmissielun olemassaolosta. Krishtoth oli katsellut ja rakastanut ja nytkin oli hän, faraon tytär, matkalla kohtauspaikalle. Toiselta puolen oli hänen tiedossaan Egyptin, hänen synnyinmaansa tuomio, ja mahdollisuus annettiin vain kerran monen elämän aikana, uhrautumisen mahdollisuus. Korkealta paikaltaan katseli hän Teeben kaupunkia tuhansine temppeleineen, joista kukin oli omistettu kolminkertaiselle jumaluudelle. Hän oli katsellut kansalaisia, jotka hämärässä olivat astuneet pyhän virran rannalle. Heissä näkyi jonkinlaista epätoivoista odotusta, kun he kokoontuivat ryhmiin pappien mitatessa veden syvyyttä. Mutta epätoivo oli täydellinen heidän kääntyessään takaisin kotiinpäin. Yö oli hiljainen. Hän oli kuullut ovien sulkeutuvan, salpojen kilahtavan. Hän oli nähnyt suuren kaupungin valojen sammuvan yhden kerrallaan ja kukin oli ollut kuin viimeisen toivon säde. Nyt oli kaikki rauhallista. Kaikki oli liikkumatonta. Paitsi taivaat. Sillä tähdet kiertävät huolimatta siitä, elääkö Egypti tai ei. Neitsyeen merkki nousi taivaanrannalle. Oli vain kaksi tuntia keskiyöhön. Egyptin kohtalontähti oli lähestymäisillään seitsemännen huoneen kärkeä. Kauhea on ristiriita Krishtothin sielussa. Hänen rakastettunsa, tumma Syrene, kuninkaan tytär, istui nyt hänen jaloissaan. Jumalat katselevat heitä. Oi, sinä kolmasti suuri Hermes, sinä, joka synnyit tänne maan päälle rakkaudesta mahtavaan Egyptiin, anna voimaa nuorukaiselle!

„Olen tullut luoksesi erämaahan, Krishtoth, aivan yksinäni, enkä saa tervehdystäkään vastaani. Eikö sinulla ole minulle tervehdyksen sanaa?"

Hän ei ollut huomannut häntä. Hiljaa hän oli istuutunut hänen jalkoihinsa. Pitkä ruoho peitti hänen jalkansa. Viitta peitti hänen hartiansa. Hänen kohotetut kasvonsa ja tumma tukkansa tervehtivät häntä nyt. Kuninkaantytär hänen jalkainsa juuressa! Se näytti kuvaannolliselta. Kaikki valta maan päällä. Kova on tie kulkea, terävä kuin partaveitsen terä. Hän katseli tyttöä. Kuitenkaan ei hän uskaltanut kumartua hänen puoleensa. Monen elämän huippukohta lähestyi!

„Suutele minua, Krishtoth." Ääni oli valittava, rukoileva. Kaunein Egyptin tyttäristä rukoili rakkautta. Hän heitti tukkansa pois otsalta. „Katso", sanoi hän nostaen käsivartensa nuorukaista kohti, pyytäen häntä syleilemään häntä. Jumalat pidättivät henkeään. Krishtoth katseli, epäröi, sitten hän suuteli häntä.

Tyttö heittäytyi pitkälleen ruohikkoon, katseli hetkisen tähtiä pitkälle tähtäävä katse silmissään. Sitten levisi hymy hänen kasvoilleen. Se oli rakastetun suudelman ihanuus, joka väipyi hänen muistossaan. Siltä ainakin tuntui nuorukaisen mielestä. Hän oli häntä suudellut, nyt hän oli heikko. Egyptin viholliset iloitsivat. Mustaa taikaa oli ilmassa.

Nuorukainen katseli itäänpäin. Egyptin tähti oli ainoastaan hiukan vailla kolmekymmentä astetta läntisen taivaanrannan yläpuolella. Syrene tiesi tämän. Hän oli myöskin puhunut astrologien kanssa. Hän tiesi, että nuorukaisen täytyi tänä yönä tehdä valintansa. Hän tahtoi myrkyttää hänet kauneudellaan Merkuriuksen astuessa seitsemänteen taivaanhuoneeseen.

„Anna minulle anteeksi, Syrene. Tämä kauhea nälänhätä on saattanut minut melkein unohtamaan sinut. Olin tänään temppelissä. Siellä oli kirja, jota ei kukaan, paitsi mysterioihin vihityt, saanut lukea..."

„Ole vaiti. Ole vaiti. Syrene laski kätensä hänen huulilleen. Emmekö ole kaksi rakastavaista yksin erämaan yössä? Mitä me välitämme nälänhädästä. Pyydä

minulta mitä tahdot tänä yönä, niin saat. Rakkauteni on niin suuri, ettei se rajoista tiedä. Katsele kaunista ruumistani. Se on omasi. Sinun kokonaan. Tahdon vihkiä sinut naisen rakkauden salaisuuksiin."

Huolimattomasti heitti hän viitan yltään, ikäänkuin hän itse olisi lämmennyt sanojensa tulesta. Krishtoth näki hänen ihanat rintansa alastomina. Oi, Suuri Hermes. Itke mahtavan kansasi puolesta ja virran tähden, joka jää ilman saalistaan!

Krishtoth vapisi. Hän puristi tahtomattaan käsiänsä. Nyt lehahtaa tytön lämmin henkäys hänen poskeaan vastaan, tummat kiharat peittävät hänen kasvonsa. Oi, edes lyhyt hetki rakkauden iloissa!

Silloin valitti Egyptin henki. Valitus levisi yli koko maan. Kuitenkin kuulivat sen vain vihityt. Se oli kaameata. Se oli kadotettujen sielujen valitusta. Krishtoth kuuli sen. Ei ulkonaisesti, mutta olemuksensa sisimmissä syvyyksissä, jossa taistelu raivosi. Se oli Korkeamman Itsen huuto, hänen salaisen johtajansa ääni. Se oli hiljaisuutta, mutta kuitenkin yli maan melun kuuluvaa.

„Minä menen, minä menen", hän huusi, „Syrene, minä menen. Mestarin käskystä. Rakkaudesta Egyptiin."

Neljäkymmentä jalkaa alapuolella kuului loiskahdus Niilin vesissä. Virta oli saanut saaliinsa. Merkurius oli juuri kolmekymmentä astetta läntisen taivaanrannan yläpuolella. Se oli seitsemännen huoneen kärjessä. Neitsyeen merkki nousi yhä idässä. Kaukana etelässä näkyivät Abbessinian vuorten huiput, joista lumi irtautui ja putosi vyörynä. Nopeasti laskivat virrat ja kiiruhtivat mustina ja pimeinä kohti Teeben tuhansia temppeleitä. Korkeammalle ja korkeammalle nousi virta särkien padot ja tulvien yli maan. Ja Krishtothin sielu nousi ylöspäin Raan luokse, kaiken valon lähteelle. Enkelit seurasivat hänen lentoaan. Tähdet lauloivat riemuhymniä hänen kulkiessaan heidän ohitseen. Jumalat lauloivat voittokuorossa. Egypti oli kasteltu.

Syrene, rinnat yhä paljastettuina, tuijotti syvyyksiin, minne hänen rakastettunsa oli syöksynyt. Ikäänkuin kuona alkemistin sulatusuunissa muuttui hänen himonsa.

Muutamia vesikuplia näkyi vielä pinnalla. Sitten ilmestyi tumma ihmismuoto alapuolella olevaan pimeyteen. Se oli Krishtothin ruumis. Se nousi veden pinnalle. Valottomat silmät näyttivät kaameilta ja kauheilta. Oliko ikäänkuin ne viimeisen kerran olisivat koettaneet katsella tähtiin ja lukea niistä Egyptin kohtaloa. Syrene kumartui yli kielekkeen ja ikäänkuin eloton ruumis olisi voinut kuulla häntä, huusi hän äänellä, jonka sointu nyt oli taivaallinen:

„Rakkauteni on kuolematon."

Ja läpi monien elämien ja monien kuolemien oli hänen rakkautensa rajoja vailla.

Herald of the Star.

Jos viha nousee sydämessäsi, sulje huulesi, äläkä laske sitä ulos. Viha on tulta ja vihaiset sanat vain lietsovat sitä.

Pidä varasi!

Oli hämärän hetki. Hän istui tulisijan ääressä ja katseli, kuinka sammuva hiillos silloin tällöin vielä leimahti tuleen ja valaisi huoneen. Toinen käsi painautui tuolin käsipuuhun, toinen käsitteli koneellisesti avonaista kirjettä. Kyyneleet kiilsivät hänen silmissään, ja ajatukset kiertelivät lakaamatta aivoissa.

„Vihdoinkin", hän kuiskasi. „Vihdoinkin on oikeus voittanut. Tämä marttyyri tulee pian saamaan takaisin hyvän nimensä ja hänen vainoojansa tulevat tuomituiksi ja rangaistuiksi."

Toinen ääni, omantunnon ääni, sanoi tähän:

„Niinkö todella arvelet? Tahdotko tulla tuomariksi ja saattaa häpeätä veljellesi, olkoon hän kuinka rikollinen ja kuinka alentunut tahansa?"

Ja vielä hän kuuli kolmannen äänen puhuvan vierellään juhlallisesti ja lempeästi:

„Pidä varasi. Olet astunut uhrauksen tielle. Tämän jälkeen et enää voi työskennellä hävityksen voimien kanssa. Et enää saata toimia vihan välikappaleena."

Hän nosti ihmeissään katseensa. Hänen edessään oli loistava ja ihana, jumalallinen olento, jonka silmät loistivat kuin tähdet.

„Tule mukaani", tämä sanoi rauhallisesti.

Tottelevaisena ja täysin luottavaisena hän nousi pannen kätensä vieraan käteen ja samassa hän tunsi kohoavansa lattiasta. Hänen fyysillinen ruumiinsa jäi nojatuoliin, mutta itse hän leijaili sen yläpuolella huoneessa. Minkäänlaisia aineellisia esteitä ei ollut hänen tiellään ja hän huomasi äkkiä kiitävänsä läpi avaruuden johtajansa saattamana. Vaikutus oli todella lumoava, sillä vaikkakin hän vain tunsi leijailevansa eteenpäin, niin hän itse asiassa kiiti salaman nopeudella paikasta toiseen.

Siten he kulkivat tuntemattomien ja laajojen maiden yli ja lensivät poikki äärettömän meren seisahtuen lopuksi korkean vuoren huipulle. Kuu valaisi sitä läpikuultavilla säteillään, joten näköala oli ihmeellisen kaunis. Kaukana taustassa nosti pitkä vuorenharjanne lumiset huippunsa taivasta kohden.

„Himalaja", johtaja selitti.

Hän ei ilmaissut minkäänlaista hämmästystä, sillä maallisen ajan käsite oli kokonaan hävinnyt.

„Seuraa minua edelleen", loistava olento lausui. „Laskeutukaamme nyt alaspäin."

He laskeutuivat alaspäin pitkin vuoren syrjää, kulkivat läpi kapean laakson, jota korkeat kalliot rajoittivat sulkien pois kuuvalon. Vihdoin he seisahtuivat ihmeellisen, kummanmuotoisesti muodostetun kallion eteen, jota voitiin pitää Manalan porttina.

„Käykäämme sisään", johtaja sanoi.

He astuivat suureen luolaan, jossa oli katossa riippuvia stalaktiittimuodostumia. Se oli täynnä ihmisolentoja, ihmeellisiä muotoja, joiden ulkonäkö herätti kauhua. Hän painautui vaistomaisesti lähemmäksi johtajaansa, kääriytyi hänen vaippansa poimuihin ja tunsi siten olevansa sekä haavoittumaton että näkymätön.

Syvimmällä luolassa istui seitsemän miestä mietteisiin vaipuneina. Jotkut oli-

vat vastenmielisen näköisiä, toiset taas silmiinpistävän kauniita, vaikka heidän ulkomuotonsa olikin synkkä ja kylmä. Hänessä heräsi ajatus:

„Keitä ovat nämä pimeyden enkelit, nämä kauhun henget?"

Johtaja kuiskasi vastaukseksi:

„He ovat veljiämme pimeyden valtakunnasta, kehityksen vihollisia, vihan ja hävityksen voimia, jotka taistelevat rakkauden voimia vastaan ihmisten maailmassa."

Silloin nousi eräs näistä kauheista olennoista.

„Mustat maagikot, hän metallinkaikuvalla äänellä, joka kuului läpi luolan, puhui, „te, jotka olette sydämen tappaneet! Mikäli on kysymyksessä tärkein kaikista: hallitsevan, kunnianhimoisen älyn palvelus, niin ovat vain harvat teistä täyttäneet vaatimukseni.

Tähän asti olemme työskennelleet kukin erikseen, mutta nyt vaatii tuleva ajankohta yhteistä ponnistusta. Hetki on tärkeä ja merkityksellinen. Ellemme yhdy kehityksen voimia vastaan, niin ne tulevat kukistamaan meidät kokonaan.

Olemme saavuttaneet viidennen rodun huippukohdan, sen rodun, jonka keskuudessa olemme voittaneet tärkeimmät saavutuksemme. Sillä ihmisen voimakkain vihollinen on intohimon ja itsekkäisyyden johtama äly. Se ilmenee sotana, uskonvainoa, veljeyttä vastustavana ja hävittävänä materialismina, joka kaikki on ponnistustemme tulosta. Mutta nyt on uusi rotu syntymäisillään, rotu, jonka keskudessa rakkauden voimat leviävät ja kasvavat ja saattavat itse ilmapiirin meille onnettomuutta tuottavaksi. Sentähden tulee meidän siis toimia ja tehdä voimakas ponnistus tämän uhkaavan kehityksen ehkäisemiseksi. Näennäisesti emme merkitse mitään tämän hirvittävän voiman edessä, olemme kuin kaislat tuulessa ja kuitenkin kykenemme sen etenemistä ehkäisemään. Miettikäämme siis, mikä työ jää kunkin tehtäväksi yhteisen asian hyväksi."

Silloin nousi toinen maagikko, kauhua tuottava kuin yö.

„Minun tehtäväni", hän sanoi, „on kiihoittaa kunnianhimoa ihmisten sydämissä. Kunnianhimo sokaisee ja vie ihmisen vararikkoon. Siitä tulee kaikkivoittava intohimo, ja se hävittää hänen parhaimmat ominaisuutensa kehittäen onnettomuutta tuottavaa itsekkäisyyttä, joka aika ajoittain johtaa pimeyden tielle."

„Ja minä", kolmas lausui, „tiputtelen viekkaasti epäilyksen ja epäluottamuksen myrkkyä ihmisten ajatuksiin, kiihoitan tyytymättömyyteen ja kapinallisuuteen kehittäessäni arvostelun henkeä, joka sielua hävittävänä ja pimittävänä näkee kaikkialla pahan, arvostelun henkeä, joka on parhaimpia välikappaleitamme."

Senjälkeen nousi neljäs, tummaan vaippaan puettuna:

„Minun työtäni", hän puhui, on etsiä ihmisten sydämistä vihan hapatus ja auttaa sitä itämään ja kasvamaan. Epäluuloisten ajatusten kautta herätän katkeruutta ja kiivautta ja koetan luulotella ihmisille, että viha yksilöä kohtaan vain on oikeutettua suuttumusta synnin tähden, ja siten seuraa syntiä kohtaan suunnattua vihaa vähitellen ja tietämättä viha itse syntistä kohtaan."

„Minä", viides virkkoi, joka oli kaunis kuin Lucifer, „etsin mieluummin saalistani niiden joukosta, joita pidetään hyvinä ja hyveellisinä, niiden joukosta, jotka pitävät itseään työntekijöinä kehityksen puolesta, utopistien ja ihmisystävien joukosta, jotka ovat astuneet salatieteen vaaralliselle tielle. Käytän heidän puhtauttaan ja hyveitään heitä kiusatakseni, annan heille välikappaleita, joilla

he voivat kaataa tovereitaan, asetan heidän käteensä kynän, jotta he voisivat kohottaa itsenä tuomareiksi, ja samalla luulottelen heille, että he ovat Korkeimman välikappaleita Hänen tuomarivirassaan. Tällä tavalla, itse sitä ensinkään epäilemättä, he yhtyvät meihin ja toimivat kansamme hävityksen työssä. Hekin ovat vihan välikappaleita."

Tämän esityksen kuluessa hän kääntyi johtajaansa pelokkain katsein, joka vastasi kuiskaen:

„Riittää jo! Jättäkäämme tämä paikka."

He astuivat pois tästä kauheasta luolasta ja olivat hetken kuluttua korkealla vuorella, jolla rauhallinen ilmapiiri vallitsi ja jota kuun säteet valaisivat. Loistava olento kääntyi nyt hymyillen seuralaisensa puoleen ja sanoi lempeällä äänellä:

„Oletko ymmärtänyt, oi nainen. Kun halusit rangaista rikollista, yhdyit tietämättäsi hävityksen voimiin, jotka työskentelevät kehitystä vastaan. Kuinka alentuneelta ihminen näyttäneekin, niin älä kuitenkaan häntä tuomitse. Älä valitse itseäsi välikappaleeksi hänen rankaisemisekseen. Välttämättömänä kuin tuomio seuraa oikeus aikanaan. Salli lain toimia. Sille ei käy vaikeaksi löytää välikappaletta tämän maailman rikollisten joukosta, Yön itsetiedottomien palvelijoiden joukosta.

Nainen. Pidä varasi. Sensijaan että tuomitsisit veljeäsi, opi häntä ymmärtämään. Sensijaan, että häntä tuomitsisit, ojenna kätesi häntä auttaaksesi. Sensijaan, että häntä rankaisisit, anna hänelle anteeksi. Opi odottamaan, odottamaan kärsivällisesti. Koeta nähdä välähdys siitä jumalallisesta kipinästä, joka uinuu jokaisen olennon sydämessä, — syvällä ja salattuna sokaistun sielun pimeydessä.

Silloin sinusta tulee välikappale rakkauden voimien käsissä, jotka tulevat vapauttamaan maailman, todellinen työntekijä mahtavan kehityslain puolesta."

Oli yö, kun hän heräsi lieden ääressä, avonainen kirje sylissään. Hetkeäkään epäröimättä hän nousi ja viskasi sen sammuvaan hiilokseen. Tästä paperiliuskasta, rikollisen kuolemantuomiosta, ei ollut enää jälellä kuin vähän harmaata tuhkaa. Ja ikäänkuin vastauksena hänen tekoonsa levisi huoneeseen suitsutuksen tuoksu.

Aimee Blech

Muurarihenki

Vihkimys ei meistä tee muuraria. Olkoon vihkimystoimitus kuinka juhlallinen tahansa, olkoon sen rituaali kuinka kaunis tahansa ja vertauskuvat kuinka selittäviä tahansa, niin asettavat ne pyrkijälle vain uusia velvollisuuksia ja sitoumuksia. Mutta samalla ne viitoittavat tien, jota kulkemalla saavutetaan se erikoinen mielentila, jota nimensä arvoiset muurarit nimittävät *muurarihengeksi.* Muurarihenkeä ei siis saada vain tulemalla jäseneksi muurarijärjestöihin. Tämä mielentila on vähitellen *voitettava.* Muurarihenki on rakkauden ja oikeamielisyyden henkeä.

Kadonneesta Atlantiksesta

(Jatk.)

Europalaiset jakavat ihmisen kehitysajan kolmeen kauteen, kivi-, pronssi- ja rautakausiin, ja näistä pronssiaika on aina ollut tiedemiehille kaikenlaisen hämmennyksen aiheena. Pronssiesineitä on löydetty melkein kaikkialta Europassa, esineitä, jotka edellyttävät tekijässään suurta hienostumista. Koska pronssi sisältää yhdeksän osaa kuparia ja osan tinaa sitä koventamassa, on aikaisemmin täytynyt olla kupari-aika, jolloin kuparia ja tinaa käytettiin erikseen. Kuitenkaan ei Europassa ole tavattu jälkiä sellaisesta ajasta, jota vastoin Amerikassa, Boliviasta aina Ylimmäiseen Järveen asti tavataan kaikkialla hyvin vanhan kupariajan jälkiä. Sir John Lubbock sanoo: „Se, ettei Europassa tavata esineitä, jotka olisivat tehdyt kuparista tai tinasta yksinään, näyttää osoittavan, että pronssin valmistus oli *tuotu* Europaan eikä siellä *keksitty*." Näyttää siis hyvin todennäköiseltä, että kansa, jota Plato sanoi atlantilaiseksi, oli pronssiajan luoja, sillä he olivat hyvin eteviä metallityöntekijöitä, etevämmät kaikkia nykyään vanhoina pidettyjä kansoja. Epäilemättä tämä kansa käytti kuparia, ennenkun se oppi pronssin teon.

Ei ole juuri epäilystäkään siitä, ettei Atlantiksen historia kätkisi itseensä Kreikan jumaluustaruston avainta. Lord Bacon sanoo tästä kirjoittaessaan: „Kreikkalainen jumaluustarusto, jota eivät heidän vanhimmatkaan kirjailijansa pidä heidän itsensä keksimänä, oli vain ihana sävel, joka oli kulkeutunut paljon vanhemmalta kansalta kreikkalaisten huiluihin ja jonka he muodostelivat oman mielensä mukaisiksi soinnuiksi." Se arvo, mikä kullalla ja hopealla on metalleina näyttää saaneen alkunsa Atlantiksella. Nämä metallit eivät siellä olleet itsessään arvokkaampia kuin muutkaan, sillä kumpaistakin tavatiin kosalta sekä Atlantiksella, Perussa että Meksikossa, vaan koska ne väriensä vuoksi olivat omistetut auringolle ja kuulle ja koska niitä sen vuoksi pidettiin pyhinä metalleina ja käytettiin hyvin suuressa määrässä temppelien koristeina. Perulaiset puhuivat kullasta, „auringon vuodattamista kyyneleistä", ja mahtava auringontemppeli Cuznossa oli sananmukaisesti kultakaivos, sillä sen seinät, karniisit, kuvanveistokset, vieläpä piiput ja vesijohdotkin olivat tästä metallista.

Atlantilaiset perustivat paljon siirtomaita, ennenkun heidän sivistyksensä hävisi. Egypti on yksi sen Uuden maailman lapsista. Emme tunne aikaa, jolloin Egypti olisi ollut barbaaritilassa tai tietoja vailla. Eräs kirjailija sanoo: „Silloin kun egyptiläiset asettuivat Niilin rannoille, olivat he jo viisaampia kuin muut ja heillä oli enemmän valtaa ja enemmän tietoa kuin mitä heidän seuraajansa vuosisatoja jälkeenpäin kykenivät itselleen voittamaan. Siitä kuinka he saivat tietonsa, voi olla erimielisyyttä, mutta siitä, että heillä sitä oli, on eittämätön tosiasia." Mistä johtui, että Egypti saattoi puhjeta täyteen kukkaan ja että sen teollisuus saattoi olla sellaisella täydellisyyden asteella, ettei sitä tuhansien vuosien kärsivällisen työn jälkeen vielä ole saavutettu? Tämä näyttää aivan mahdottomalta selittää, ellei otaksuta egyptiläisten olleen siirtolaisia jostakin mahtavasta maasta, joka suuren onnettomuuden kautta oli hävinnyt, säilyen vain taruina ihmisten muistossa. Tämänkaltaisen kansan voimme olettaa atlantilaisten olleen,

sillä heidän keskuudessaan oli Egyptin suuremmoisuus ja voima voinut hitaasti kehittyä pitkien aikakausien kuluessa barbaarilaisuuden karkeasta alusta asti.

Nykyaikaiset, erittäin mielenkiintoiset keksinnöt Atlantiksesta näyttävät todentavan, ettei tämän mannermaan olemassaolo enää ole tarua, vaan tunnustettu tosiasia kaikkien mahdollisten todistusten perusteella.

Vuonna 1912 puhuttiin yleisesti tohtori Heinrich Schliemannin keksinnöistä. Hän oli kuuluisa muinaistutkija, tunnettu kaivauksistaan vanhan Troijan asumuspaikoilla, ja monista muista yhtä tärkeistä löydöistään. Yhden löytönsä piti hän kuitenkin salassa. Hän ymmärsi sen äärettömän merkityksen, ja että sen kehittäminen vaatisi paljon enemmän työtä, kuin mitä hänen korkea ikänsä ja heikko terveytensä sallisivat. Hän jätti sentähden eräälle läheiselle ystävälleen suljetun käärön, jota ei saisi avata ennen hänen kuolemaansa. Tällä kääröllä oli seuraava kirjoitus: „Tämän saa avata vain joku sukuni jäsen, joka juhlallisesti lupaa uhrata elämänsä niihin tutkimuksiin, joihin tässä on viitattu."

Tuntia ennen sairastumistaan Neapelissa vuonna 1890, pyysi tohtori Schliemann paperipalasen ja kynän ja vapisevalla kädellä kirjoitti hän: „Pitäkää uskollisesti huolta suljetusta kuoresta. Särkekää huuhkajapäinen malja. Tarkastakaa sen sisältöä. Se koskee Atlantista. Tutkikaa jokaista temppelirauniota Sais'ssa sekä Chacunan laakson hautausmaata. Tärkeätä. Se todistaa järjestelmäni. Yö lähenee. Voikaa hyvin." Tämän sanoman hän sulki kuoreen, jonka hän antoi sairaanhoitajalleen käskien tätä lähettämään sen ystävälle, jolle hän oli uskonut käärön. Tämä tapahtuikin.

Kuuteentoista vuoteen ei Schliemannin perheessä tavattu jäsentä, joka olisi ollut halukas tai kykeneväkään uhraamaan elämäänsä tehtävään, joka näytti vaativan paljon työtä, ja lisäksi saattoi jäädä tuloksettomaksi. Sillä välin käärö oli avaamattomana Ranskan pankissa. Mutta sen ajan kuluttua hänen pojanpoikansa, tohtori Paul Schliemann arveli, että sen, minkä hänen kuuluisa isoisänsä oli pitänyt niin arvokkaana, täytyi olla siksi tärkeätä, että siihen kannattaisi uhrata koko ihmiselämä. Niinpä hän teki vaadittavan valan ja aukaisi sinetin.

Käärö sisälsi koko joukon asiakirjoja ja valokuvia, ja ensimmäisen paperin sisällys oli seuraava: „Sen, joka tämän aukaisee, täytyy juhlallisesti vannoa täyttävänsä tehtävän, jonka jätin keskeneräiseksi. Olen tullut siihen johtopäätökseen, ettei Atlantis ole ainoastaan laaja maa-alue Amerikan, Afrikan ja Europan rannikoiden välillä, vaan myöskin koko sivistyksemme kehto. Tästä asiasta on paljon väitelty tiedemiesten keskuudessa. Jotkut pitävät Atlantista vain tyhjänä loruna, joka perustuu kertomusten katkelmiin tulvista tuhansia vuosia ennen kristillistä aikaa. Toiset pitävät perinnäistarua historiallisena, mutta mahdottomana todistaa. Tähän suljetut muistot ja selitykset esittävät ne todistukset, jotka olen löytänyt. Sen, joka ottaa tämän tehtäväkseen, täytyy juhlallisesti lupautua jatkamaan tutkimuksiani, julkaisemaan määrätyn kirjoitelman käyttäen jälkeeni jättämiä aineksia ja oikeuden mukaan merkitsemään hyväkseni minun osani tässä keksinnössä. Ranskan Pankkiin on sijoitettu rahasto maksettavaksi tähän suljetun todistuksen näyttäjälle, sillä tämän rahaston tarkoitus on palkita tutkimuksista johtuvat kulut. Johtakoon Kaikkein Korkein tätä suurta tehtävää. (Sinetti)

Heinrich Schliemann."

Toisella paperilla oleva kertomus mainitsee tohtori Schliemannin löytäneen

Troijan raunioista ihmeellisen ja suurikokoisen pronssimaljan, joka sisälsi erinäisiä saviesineitä, pieniä kuvia ja rahoja ihmeellisestä metallista sekä muutamia kivettyneitä luita. Pronssimalja sekä pari muuta esinettä olivat koristetut foinikialaisella hieroglyfikirjoituksella, joka käännettynä merkitsi: „Atlantiksen kuningas Chronokselta". Kymmenen vuotta myöhemmin tavattiin Louvressa Keski-Amerikasta tuotuja, aivan samanmuotoisia ja samasta aineesta tehtyjä saviesineitä. Niissä ei kuitenkaan ollut foinikialaisia kirjaimia.

Kumpaisenkin kokelman saviesineet annettiin kemiallisesti tutkittaviksi ja huomattiin niiden olevan aivan samanlaisesta harvinaisesta savilajista, jota ei tavata Foinikiassa eikä Keski-Amerikassa. Metalliesineet olivat myöskin jostakin platinan, aluminiumin ja kuparin sekoituksesta, jota ei koskaan ennen oltu tavattu vanhojen kansojen muinaisjätteistä.

Tohtori Schliemann kertoo myöskin löytäneensä Pietarin museosta papyruskäärön, joka oli kirjoitettu erään toisen dynastian faraon aikana ja siinä kerrotaan, kuinka tämä farao lähetti retkikunnan länteenpäin hakemaan jälkiä Atlantismaasta „josta", sanoo papyrus, „Egyptiläisten esi-isät tulivat 3350 vuotta sitten tuoden mukanaan koko synnyinmaansa viisauden." Tämän retkikunnan työ oli tuloksetonta, ja se palasi viiden vuoden kuluttua ilman minkäänlaista tietoa kadonneesta maasta.

Tohtori Schliemann, pojanpoika, särki kirjaillun huuhkajapäämaljan, ja löysi sen pohjalta neliömäisen, ehkä hopeaisen mitalin, jonka toinen puoli oli ihmeellisillä merkeillä kirjailtu ja toinen kantoi foinikilaista kirjoitusta. Se kuului: „painettu 'Läpikuultavien Seinien Temppelissä.' Vanhassa buddhalaisessa temppelissä, Lhassassa, on löydetty muistiinpanoja suuresta onnettomuudesta joka hävitti tulvan alle seitsemän kaupunkia 'Kultaisine Portteineen' ja 'Läpikuultavine Seinineen ja Temppeleineen." Eräs merkille pantava kohta tämän suhteen on, ettei sitä koskaan oltu avattu. Mitalia ei voitu panna sen sisään sen valmistuttua, sillä se oli siihen syövytetty ja kuitenkin näytti vanhempi Schliemann tietäneen sen olemassaolosta ja tämän todistuksen tärkeydestä.

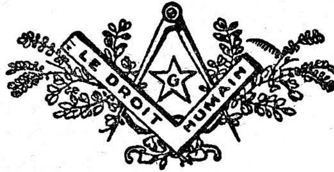
Nuorempi Schliemann haki ja löysi Louvresta Parisissa Keski-Amerikan kokoelmista samanlaisen avaamattoman huuhkajapäämaljakon. Hän pyysi omistajaa sitä avaaman ja siitä putosi suuruudeltaan ja aineksiltaan aivan samanlainen mitali, kuin se, mikä oli ollut hänen omassa huuhkajapäämaljakossaan.

Kuuden vuoden väsymättömän työn jälkeen Egyptissä, Keski-Amerikassa, Etelä-Amerikassa ja kaikissa maapallon arkeologisissa museoissa tohtori Paul Schliemann julisti rohkeasti: „Olen keksinyt Atlantiksen ja olen todistanut tämän suuren maanosan olemassaolon sekä sen tosiasian, että sieltä epäilemättä levisi koko historiallisen ajan sivistys."

Tohtori Schliemann ilmoittaa, että kun hänen kirjansa kerran julaistaan, tulee se sisältämään kirjoitusjäljennöksiä, jotka tulevat maailmaa hämmästyttämään. Epäilemättä tulevat ne pakoittamaan tiedemiehiä luopumaan siitä päätelmästään, että ihminen 10,000 vuotta sitten eli barbaaritilassa. Niin ei voinut olla, koska esi-historialliset löydöt osoittavat niin suurta teollisuuden taidokkaisuutta.

Tiede on vielä lapsentilassa, mikäli se on voinut uudestaan rakentaa menneisyyttä ja paljastaa niitä ihmeellisiä kansoja, jotka silloin elivät. Varmaankaan ei mikään tutkimus niin kiinnitä mielikuvitusta eikä kiihoita aivotoimintaa, kuin vanhojen atlantilaisten, todellisen ennen vedenpaisumusta eläneen suuren hukkuneen kansan mielenkiintoinen tutkiminen.

Suomen Yhteis-
VAPAAMUURARI

MARRASKUU N:o 7 · 1923

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*“ — *Oskar Leschhorn*

Rakentajat

Olemme kaikki työmiehiä, jotka arkkitehti on asettanut eri paikoille työmaalla. Toinen on saanut tehtäväkseen muodostella koristetta, jonka epätäydellisyys on pilannut kauneuden sopusointua. Toisen hän on pannut vain piirtämään yksinkertaisia, yksitoikkoisia viivoja ja pintoja. Yhden tehtäväksi on annettu veistää pää ilman ruumista, toinen saa veistää ihanat kasvot, kolmas karkeat, ja jokaisella on edessään mallit, jotka näyttävät olevan vailla suurempaa merkitystä. Mutta kunkin tehtävä vaatii pikaista työtä ja äärimmäistä huolta.

Vihdoin asetetaan kaikki kivet paikoilleen. Ja katso! Edessämme kohoaa loistava katedraali, jonka majesteetillisuus ja ihanuus täyttää mielen ja kohottaa tunteemme tavoittelemaan taivasta. Ja tämän temppelin on määrä vetää luokseen ja antaa turvaa monen sukupolven hartaille jumaletsijöille.

Siten rakennetaan elävän Jumalan temppeliä, taivaallista Jerusalemia aikojen kuluessa. Jokainen, joka paikallaan, korkeammalla tai matalammalla, elää uskollista ja rakastavaa elämää, valmistaa kiveä tätä rakennusta varten. Sydämessä asuva Mestari antaa mallin työhön. Ole kärsivällinen loppuun asti. Kerran sarastaa aamu, jolloin Herra näyttää odottavalle sielullemme sen temppelin, jota olemme olleet mukana rakentamassa ja sen täydellisyys kohoaa yli kaiken ymmärryksen.

Miksi yhdymme järjestöön

Miksi olemme jäseninä veljeskunnassa?

I. *Toveri-elämän tähden.* Voidakseen oppia tuntemaan itsensä, täytyy oppia tuntemaan toisia. Toiminta ihmisten keskuudessa, jotka kuuluvat elämän eri aloille, joilla on erilaiset päämäärät ja erilaiset harrastukset, laajentaa omaa elämäämme rajattomasti.

2. *Yhteyden tähden.* Kaksi ihmistä jaksaa nostaa painon, jota ei yksi kykene

liikuttamaan. Olkoon kysymyksessä mikä asia tahansa, aikaansaa yhdistetty voima sellaista, mikä muuten olisi mahdotonta.

3. *Kehityksen tähden.* Kasvattaaksemme lahjojamme. Elävässä veljeskunnassa kehitämme kykyämme ilmentää itseämme yleisön edessä. Me huomaamme itsessämme odottamattomia ominaisuuksia ja lahjoja, joita olemme tilaisuudessa harjoittelemaan.

4. *Veljeyden tähden.* Oppiessamme tuntemaan ihmisiä ei ainoastaan ystävinä ja tuttavina, vaan veljinä, niin perustamme siteitä, jotka aiheuttavat positiivista hyvää.

5. *Toisten tähden.* Todellinen veljeys avaa ovet omasta itsestämme toisten elämää ja toiveita ymmärtämään ja ajaa temppelistämme itsekkäisyyden.

Masonic Voice-Review.

Joulukuusi

Katsellessamme taaksepäin ajassa, huomaamme, että on olemassa erikoinen suhde korkeampien ihmistyyppien ja puiden välillä. Kutsukaa tätä suhdetta millä nimellä tahansa, niin huomaatte kuitenkin, että puilla aina on ollut suuri vaikutus ihmisen tunneluontoon, mikä vaikutus on ilmennyt niinhyvin salaisen puuelämän palvelemisessa kuin siten, että jokin puu on valittu määrätyn hartaudenaatteen vertauskuvaksi. Myöskin on sen annettu kuvata Mestaria, joka on sen lehvien alla istunut ja sen varjossa ihmisiä opettanut. Ihmiset ovat aina tunnustaneet puun eläväksi olioksi, olkoon, että sen elämänmuoto suuresti eroaakin orgaanisesta maailmasta. Ja tämän elämän siunaus on ihmiselle silminnähtävä sen hedelmissä, sen suojan antamisessa ja sen yleisessä hyödyllisyydessä.

Muinaistutkijoiden näkökannalta on ilmeistä, että puut ovat olleet ensimmäisiä epäjumalia, ei siten kuin dogmaatikot ajattelevat, että villiintynyt syntinen ihmisolento olisi nauttinut tukkien ja kivien palvomisesta, vaan niin, että tuo hiljainen, salattu, itsensä uusiva, aina läsnäoleva puun elämä on puhuvin ja ehkäpä oleellisin esimerkki siitä korkeimmasta elämästä, jonka ilmennys koko luomakunta on.

Siten amerikalaiset ja euroopalaiset joulupuun vietossa, kuten niin monessa muussakin asiassa, josta vain vähän tiedämme, jatkamme palvontaa, joka on yhtä vanha kuin itse äly ja niin syvä, kuin ne näkymättömät juuret, jotka tuon älyn sitovat maahan.

Käsittelemättä sitä äärettömän mielenkiintoista tutkimusta, minkä tämä puiden anteliaisuuden majesteetillisuuden vaikutus yksinkertaiseen, kehittymättömään älyelämään tarjoaa, väitämme mahdottomaksi löytää minkäänlaista todellista mytoloogista tai uskonnollista perusmuotoa, jossa ei puu näyttelisi koristeellista osaa, jossa se ei itse olisi toimivana kuvana jumaluuden synnyttävästä toiminnasta. Ajattelemme luonnollisesti rotumme kasvatuksen saaneina ensi sijassa sitä „Elämän puuta", jolla on niin suuri merkitys Indo-kristillisessä uskonnollisessa kosmogoniassa. Myönnetään yleisesti, että Genesiksen luomistaru on kaiku itämaalaisesta allegoriasta, jonka juutalaiset toivat mukanaan Babylonian vankeudesta, mutta tiedetään, että jo kauan ennen aadamilaisen

myytin syntymistä, pidettiin puuta elävänä elämänantajana ja sellaisena järjellisenä älyolentona ilmentämänsä mysterion puitteissa. Meidän tulee myöskin muistaa druiidien tammenpalvontaa ja niitä tuhansia ihmeellisiä legendoja, joita vanhassa tarustossa on kuolevaisten ihmisten muuttamisesta puiksi ja päinvastoin.

Sitten liittyy puuhun aina kaksi muuta vertauskuvaa, jotka ovat erittäin laajalle levinneet ja sangen merkittäviä, — lintu, joka tekee pesänsä sen oksille, valon ja viattomuuden vertauskuva, sekä myrkyllinen käärme, joka kääriytyy sen juurien rotkoihin aivan vastakkaisena kuvana. Puu kuvaa siis olemassaolevaa, ilmennyttä ja käsitettävää elämää, mutta ei inhimillisessä muodossa, vaikkakin on paljon todisteita siitä, että arveltiin siitäkin voivan tulla jumalallisen älyn verho, joka välittää jumalallisia käskyjä.

Kaikissa niissä lukuisissa vanhoissa itämaalaisissa kuvissa, jotka esittävät samanlaisia näytelmiä kuin „Eedenin puutarha", jossa Adam nimittää järjetöntä luomakuntaa mielensä mukaan, on kuvien keskustassa aina puu, jonka alla tapauksen merkkihenkilö istuu, yksinäinen lintu pään päällä ja käärme kiemurrellen alapuolella. Toisinaan kuvaa se Adamia, toisinaan Bhavani Paravatia, toisinaan Apolloa tai Orfeusta, joskus myös Kristusta. Näytteillepano on aina sama. Siksi johtuukin puunpalvonta luonnonpalvonnasta, mutta sitä mukaa kun äly laajeni ja kriitillinen analyysi mursi ylimalkaisuudet abstraktisiin suhteisiin, avautuivat toiset uudemmat näköalat.

Tutkimalla sitä valaistusta, mikä tähän asiaan on tullut toisten ijäisen totuuden särmien kautta, on tämän kirjoittaja tullut siihen johtopäätökseen, että uskonto on aritmetiikan vanhin lapsi ja vaikkakin itsetietoinen ihminen miljoonien vuosien aikana oli luonnon käsittämättömien voimien ja mysterioiden alamaisena, ei hän päässyt kehittämään puhtaasti henkistä ajattelua, ennenkuin hänen käsitteensä tulivat aritmeetisiksi. Maailmankaikkeuden mysterio ilmennettiin hänelle lukujen ja niiden suhteiden kautta tai toisin sanoen matematiikan ja geometrian välityksellä.

Puussa näemme ruumistuneina kaksi perusprinsiippiä. Niistä riippuu suuri osa sitä kunnioitusta, jonka vanhan ajan ihmiset sille osoittivat. Ensinnäkin kasvavan puun elämänprinsiippi ja toiseksi tämän prinsiipin ilmeneminen palavan puun liekissä, jota alkuperäinen äly käsitti vain vertauskuvallisesti. Sitten annettiin jumalalliset opetukset „luvuista" ja „metsän lehvistä" samalla kuin puhuttiin „meren hiekasta" ja „taivaan tähdistä" kuvaamassa äärettömyyttä. Meidän „Paratiisin puumme" on matemaattisen tieteen vertauskuva kehitettynä ikivanhalle (alkuperäiselle) luonnolliselle mielikuvitukselle kasvavasta, laajentuvasta, aina monistuvasta metsän kuninkaasta.

Se, että ihminen nimitti ja luetteli tähtikuvien eläimet oman mielensä mukaan, oli aivan oikein, sillä hän oli tällä asteella esityypillinen ihminen, auringon henki, ja kuuhenki oli Eva, hänen vaimonsa. Mutta kun he käärmeen kiusaamina uteliaasta tiedonhalusta koettivat hankkia itselleen salaista voimaa kilpaillakseen Luojan kanssa, heitettiin ensimmäinen pariskunta alas maan päälle sovittamaan tuon kohtalokkaan ensimmäisen syntinsä maailman olosuhteiden ja työn kautta. Tämä oli kertomuksen ensimmäinen selitys, joka kokonaisuudessaan on tehty antropomorfiseksi ja rajoitettu tähän palloon, kun eivät semiläiset kyenneet käsittämään symboliikan henkeä.

Edellämainitun matemaattinen todistus on olemassa, ja se tullaan ennemmin tai myöhemmin tunnustamaan, mutta asian oleellisin puoli on se, että puun matemaattinen synty elämän edustajana, esitettynä liekin hengessä ja lukujen ulkonaisessa ilmennyksessä sen lehdissä, tuo „Elämän puun" maalliselle tasolle. Kuuluisassa luomisnäytelmän kuvassa, siinä sylinterisinetissä, jota säilytetään British Museumissa, babyloonialainen aurinkojumala ja kuujumalatar mietiskelevät „Elämän puuta" ja sen hedelmää, ja naisolennon takana nousee uhkaava käärmeen muoto. Harva, jos kukaan, on huomannut, että puun oksat esittävät matemaattisen vertauskuvan 3 ja 4 suorassa kulmassa, jota babyloonialaiset ja egyptiläiset kunnioittivat kaikkien numeroiden ja suhteiden jumalallisena keskuksena.

Ja sitten esittää babyloonialainen „Elämän puu", joka esiintyy kaikissa palatsien ja temppelien veistoksissa, palvelevien henkiolentojen palvontaa, ja sineteissä ja koristeissa nähdään aina kolmetoista kuukautta, joissa kussakin on 28 päivää. Ne kiertävät suurta keskuspalmulehteä, jossa seitsemän pientä lehteä kuvaavat aurinkoa. Keski-Amerikan vanhat kansat ovat jättäneet samanlaisia selityksiä tästä asiasta.

Sekä egyptiläiset että assyyrialaiset käyttivät puuta vertauskuvana ja puhuivat paljon pyhistä puista, joiden alla, kuten Juvenalis kertoo, ennustajat istuivat odottamassa kyselijöitään. Eusebius kertoo pyhästä puusta Teebalaisessa puheessaan Apollonius Tyanalaiselle ja egyptiläisen papin käskystä, joka „naisäänen" kautta ilmoittaa hänen olevan taivaasta lähetetyn opettajan. Paljon tätäkin ennen nuo pyhät kolme muotoa esiintyvät egyptiläisissä veistoksissa aikaisten dynastiojen ajoilta ja joissakin kaiverruksissa kerrotaan, että se jakoi siunausta teebalaisille kuninkaille ja oppia filosofien suuhun. Ääni oli aina naisen ja egyptiläisissä veistoksissa oli aina jumalatar, joko Neith, Hathor tai jumalallisen viisauden personoituma, kuvattuna puolipituudelta puun oksiin. Hän juoksuttaa vettä astiasta. Ja alapuolella juo ihmispäinen lintu sitä, sielun vertauskuvana.

Tämä puunpalvelus puettiin kuten niin monta muuta uskonnon opinkappaletta pakanallisista egyptiläisistä kristilliseen muotoon, jossa Persea, persikkapuu julistettiin Jeesukselle pyhitetyksi. Epäilemättä italialaiset taiteilijat panivat kankaalle tämän vanhan traditsionin esittäessään Moosesta kuuntelemassa palavasta pensaasta puhuvaa ääntä Sinain vuorella ja esittäessään sitä Neitsyt Maariana.

Norjalainen tarusto on myöskin täynnä kertomuksia mystillisestä Yggdrasilpuusta, joka on „Elämän puu"-legendan Skandinaviaan kulkeutunut muoto. Huom.! Kalevalan puut.

Nykyajan ihmiset tuskin ovat kyllin heränneitä tässä suhteessa huomatakseen, missä määrin matemaatillis-geometrinen ajattelu vanhan ajan uskonnoissa, muodoissaan ja luvuissaan antoi uskonnollisia sanomia ihmisille. Pyramiidi tai viheriän käpypuun kolmiomuoto lisättynä sen ainaiseen vehreyteen antoi lisäselitystä tähän puiden lajiin, joka aikoinaan on tullut esittämään teutonilaiselle kristitylle vanhojen pakana-aikojen pyhää puuta, Raamatun elämänpuuta. Sen siunaukset kuvataan niillä lahjoilla, jotka siihen ripustetaan. Jumalallista henkeä kuvataan niillä monilla liekeillä, jotka ovat jäljennetyt juutalaisista channukah-

kynttilöistä. Niitä poltettiin suunnilleen 36 lukuun asti, joka tapa oli viimeinen jäte vanhasta babyloonialaisesta auringonjumalan Shamashin palvelemisesta. Hänen syntymänsä sattui samaan vuodenaikaan kuin Jeesuksen. Juutalainen chanukah kynttiläseremonia oli alkujaan hyvin vanha babyloonialainen seremonia. Se kesti 8 päivää ja yksi sarja poltettiin joka päivä, niin ettei vihkimätön ymmärtänyt koko luvun merkitystä, Shamash'n, auringon kunniaksi. Tämä chanukah-juhlameno, joka tarkkaan sopii jouluaikaan on määrätyn kynttiläluvun polttamista kahdeksan päivän aikana, alkaen ensimmäisestä päivästä yhdellä, toisesta kahdella ja niin edespäin kahdeksanteen päivään. Lisätään sitten yksi kynttilä Shamash-kynttilä (babyloonialaisten Shamash-aurinko) toisten eteen. Tämän merkitys on täydellisesti matemaattinen. Se on yksikköjen yhteenlaskemista 1:stä 8:aan, joka muodostaa aurinkonumeron 36. Tästä kaikki pythagoralaisten mysterioiden vihityt olivat vannoneet olevansa puhumatta. Täydellinen kuva käsittää tasasivuisen kolmion, kullakin puolella 8 yksikköä. Viimeisen kynttilän lisääminen viimeisenä päivänä antaa viimeiselle sarjalle yhdeksän arvon, joka on 36:n diminutiivi jättäen taustaan täyden kuu-luvun 28. Tämä tapa, joka epäilemättä on joulupuun kynttilöiden alkuperä, periytyy taaksepäin kaukaiseen menneisyyteen.

Jeesus ja rääkätty hevonen

Ja he tulivat vuoristoon, jossa tiet olivat jyrkkiä ja siellä näkivät he miehen, joka ajoi kuormahevosta.

Mutta hevonen kaatui, sillä sen kuorma oli liian raskas ja mies löi sitä kunnes veri vuoti. Ja Jesus meni hänen luokseen ja sanoi: „Julmuuden poika, miksi lyöt eläintä? Etkö näe, että se on liian heikko taakkaansa kantamaan ja etkö näe, että se kärsii?"

Mutta mies vastasi ja sanoi: „Mitä sinulla on minun kanssani tekemistä? Voin lyödä sitä niin paljon kuin minua haluttaa, sillä se on omani ja olen sen ostanut suurella rahasummalla. Kysy heiltä, jotka ovat kanssasi, sillä he ovat tuttujani ja he tietävät asian."

Ja muutamat opetuslapsista vastasivat ja sanoivat: „Niin Herra, asia on niinkuin hän sanoo. Olemme nähneet, että hän on sen ostanut." Ja Herra sanoi jälleen: „Ettekö siis näe, että se vuotaa verta ja ettekö kuule, kuinka se valittaa ja itkee?" Mutta he vastasivat ja sanoivat: „Ei, Herra emme kuule, että se itkee ja valittaa."

Ja Herra tuli surulliseksi ja sanoi: „Voi teitä sydämenne kovuuden tähden! Te ette kuule kuinka se itkee ja valittaa ja huutaa taivaallista Luojaa itseään säälimään. Mutta kolmasti surkuttelen häntä, jonka tähden se huutaa ja valittaa tuskissaan."

Ja hän astui sen eteen ja kosketti sitä. Hevonen nousi maasta ja sen haavat paranivat. Mutta miehelle hän sanoi: „Mene nyt, mutta älä tästedes lyö sitä, jos itse haluat löytää armoa."

Pyhän kahdentoista evankeliumista.

Kultaisia neuvoja

Älä koskaan aseta itseäsi näkyviin. Valitettavasti tämä tapa vaivaa melkein jokaista.

Älä ole persoonallinen.

Älä pidä itseäsi itseoikeutettuna esitelmöimään muille.

Pysy varjossa.

Jos joku kertoo sinulle suurista teoistaan, niin älä sinä ensimmäisessä tilaisuudessa puhu itsestäsi. Kuuntele ja salli hänen puhua, ja kun hän on lopettanut, niin hillitse halusi puhua itsestäsi, omista kokemuksistasi ja tiedoistasi.

Älä koskaan tee kysymyksiä uteliaisuudesta.

Ole täsmällinen ja selvä puheessasi.

Opi ajattelemaan, ettet itse merkitse mitään tässä maailmassa ja että ympäristösi välittää hyvin vähän siitä, oletko olemassa tai et.

Suuruutesi on sinussa itsessäsi, älä sentähden etsi kiitosta.

Jos tahdot seurata näitä neuvoja edes viikon, niin täytyy sinun sitä varten käyttää paljon voimaa. Mutta tulet huomaamaan itsessäsi sitä, mitä suuret viisauden Mestarit ovat tahtoneet sinussa herättää sanoessaan: *tunne itsesi.*

Äänetön ääni.

Vihkimyksen symboliikkaa

(Jatk.)

Sen edistyksen kautta, jonka siveellisyydessä jo olemme voittaneet, voidaan tätä tietoa jakaa maailmalle kokonaisuudessaan ilman pahempia seurauksia. Voimmeko sanoa samaa entisistä ajoista? Epäilen sitä. Palatkaamme taaksepäin, vaikkapa vain Valois'ien aikoihin. Eikö kiinni joutumisen vaara olisi ollut pienempi, jos kuolettavia mikroobeja olisi käytetty Borgioiden liian kuuluisiksi tulleiden myrkkyjen sijasta? Vielä myöhemminkin, kahdeksannellatoista vuosisadalla, olisivat mikroobit, joiden aiheuttamat seuraukset ovat tuttuja, voineet pelastaa oikeutetusta rangaistuksesta lukuisia rikoksellisia.

Kukapa sitäpaitsi tietää, olivatko mahdollisesti nuo „salaisuudet" tunnettuja joillekin häikäilemättömille ja itsekkäille vihityille ja olivatko mahdollisesti jotkut kuolemantapaukset kuninkaallisissa perheissä, jotden syytä ei tiedetty, aiheutuneet organisista myrkyistä, joita oli ollut mahdoton huomata? Mutta tämä on vain otaksuma ja uskon mieluimmin, että täten parjaan erästä Ludvig XIV aikuista voimakasta herraa. de Brinvilliers ?

Olkoon tämä asia miten tahansa, niin huomaamme, että määrättyjen tieteellisten tosiasioitten yleistyttäminen voi tapahtua vaaratta ainoastaan, kun ulkomaailma on siveellisesti kehittynyt sitä vastaanottamaan. Sanon „siveellisesti", sillä ainoastaan todella siveellinen henkilö voi kantaa älyllisen totuuden taakan. Tämän ovat kaikki „oikeakätiset" tai „valkoiset" veljeskunnat kaikkina aikoina tunnustaneet. Kun niiden johtajilla oli tietoa, tai luulivat tuntevansa joitakin totuuksia, niin he salasivat ne tai peittivät määrättyihin sopiviin vertauskuviin, muotoihin tai naamioihin, jotta ne voitaisiin antaa ulkomaailmalle ilman vaaraa

Sitäpaitsi pitivät he välttämättömänä ilmaista mainituita totuuksia ainoastaan osittain eri asteitten vihityille, joita he olivat ottaneet johtaakseen edistyksen tiellä. Tästä syystä oli pyrkijöiden pakko tehdä uusia ja yhä vakavampia valoja kussakin asteessa ja siksi vaadittiin lupauksia epäitsekkäisyyden, kärsivällisyyden, kestävyyden, antautumisen, rohkeuden ja ennen kaikkea puhtauden harjoittamiseksi.

He saivat taistella ja työskennellä vuosikausia saavuttaakseen korkeampia asteita, joissa totuus yhä enemmä heille paljastettiin ja missä se paistoi yhä kirkkaampana. Se oli kuninkaallisen tieteen harjoittamista, mutta ei sellaisen, joka kuului tämän maailman hallitsijoille. Se oli taitoa, joka opetti oman itsensä herraksi, taidetta, jonka päämäärä oli itsen voittaminen, inhimillisen luonnon yhä täydellisempi vapauttaminen. Heistä tuli sen kautta todellisia vihittyjä, eikä vain sitä nimeä kantavia, kuten epäilen että moni meidän joukossamme on.

Jos tietoa, jonka vain viisaimmat tunsivat (täydelliset, joiksi heitä usein sanottiin) ei annettu suullisesti, niin vielä vähemmin jaettiin sitä kirjallisesti. Se peitettiin aina vertauskuviin.

Tästä syystä muurarien niin sanotut jalokivet (puhun entisaikojen jalokivistä, taikka niistä, jotka suorastaan ovat heiltä periytyneet) ovat kalliita vihkimyksen todistuskappaleita. Ajatelkaamme esimerkiksi erästä korkeimman asteen vertauskuvaa, 33 asteen kaksipäistä kotkaa. Tämä kuva on tavattu erään intialaisen temppelin reunakoristeessa, joka koriste on kuvattu V.·. Solde Colbertin ihmeellisessä teoksessa „La langue sacrée”.

Samoin kuin sekä suuremmat että pienemmät kuvanveistotuotteet käsittävät vihkimystodisteita, niin tapaamme niitä rakennus- ja maalaustaiteessakin. Rakennustaide on jättänyt meille perinnöksi vanhoja temppeleitä, roomalaisia basilikoja ja goottilaisia katedraaleja. Maalaustaide taas lukuisia kuvia, kaikkien aikojen vihkimysten taideluomia. Ikäväkseni en voi niitä tässä analysoida, sillä meidän täytyy olla vähintäin R.·. R.·. R.·.ta voidaksemme alkaa niitä ymmärtää. Luon niihin sentähden vain yleissilmäyksen.

Kirjallisuus ja etupäässä runous käsittävät lukuisia vertauskuvallisia todistuskappaleita. Vihkimyskuvausten joukosta tahtoisin ensi sijassa luoda huomionne pyhiin kirjoituksiin, erikoisesti Raamattuun, jonka päällä pyrkijät tekevät lupauksensa. Huomatkaamme myöskin, kuinka syvä filosofinen merkitys on useilla itämaisilla saduilla, jotka ikäänkuin määrätyllä tarkoituksella esiintyvät „Tuhannen ja Yhden yön” huvittavissa ja inspiroivissa tarinoissa. Tulemme vähän myöhemmin huomaamaan, kuinka Islamin salaiset veljeskunnat ovat jättäneet jälkeensä ihmeellisiä runoelmia, joissa ritualismiin syventyneet ja määrättyjen numeroiden tuntemiseen perehtyneet muurarit voivat huomata sitä, mitä he tänä päivänä eniten kunnioittavat, nimittäin omia ihanteitaan.

Samoin salasi musiikki vihkimyksen sisäistä tarkoitusta. Jo ennen sitä ihmeellistä edistystä, minkä musiikissa huomaamme XV:n ja XVI:n vuosisatojen vaihteessa, käytettiin äänen ja rytmin voimaa tieteellisesti sekä ulkonaisissa että sisäisissä piireissä osina mysterioissa tai erilaisissa uskonnoissa. Musiikin tärkeys fysikaalisena voimana on hyvin tunnettu. Maksimi, joka on kirjoitettu Pythagoraan koulun sisäänkäytävän päälle: „Kukaan ei saa astua tänne, joka ei tunne geometriaa tai musiikkia”, on siitä todisteena.

Tätä voimaa, joka tunnustettiin tieteelliseksi, käyttivät todelliset vihityt aina oikealla tavalla. Toiset veljeskunnat, joita valkoisten vastakohtina nimitettiin mustiksi, käyttivät sitä toisinaan väärin, toisinaan oikein.

Samoihin aikoihin, XV:n ja XVI:n vuosisatojen vaihteessa, syntyi renessanssi, ja sen mukana musiikkitaide kehittyi. „Musiikki rauhoittaa levottoman rinnan", sanoi yleinen sananparsi, ja tämä oli totta, sillä näemme, millä nopealla vauhdilla sivistys edistyi 16:n vuosisadan jälkeen. On kulunut vain neljä vuosisataa ja kuitenkin on äly avannut terälehtensä kuin kauan odotettu kukka. Neljän sadan vuoden aikana on musiikki luonut kuolemattomia taideteoksia ja niiden joukossa suuriarvoisia esoterisia teoksia, joista muurarit voivat ylpeillä.

Mainitsemme tässä muitten vihittyjen soittotaiteilijoitten joukossa Claude Lejeunen. Hän kiihoitti tai rauhoitti mielensä mukaan ihmisiä, jotka kuulivat hänen soittavan spinetillään. Ennen kaikkia muita muurareita mainitsemme V.·. Wolfgang Mozartin loistavan nimen. V.·. Schikaneder kirjoitti hänelle libreton erään Veli Wielandin runoelman mukaan. Erästä toista Veli Wielandin runoa käytettiin C. M. von Weberin „Oberon'in" teemana ja tiedämme myöskin, että suuren runoilija-soittajan Richard Wagnerin oopperoissa käytetyllä runoudella on syvä ja sisäinen merkitys, joka, vaikkakin se usein on peitetty, aina osoittaa yhteyttä monen muurariasteissa esiintyvän koetuksen kanssa.

Samoin voimme monessa muurarikirjoituksessa löytää mysterioiden perusaatteita vaikkakin hyvin peitettyinä, mutta vielä useammin muurariutta vastustavissa kirjoituksissa, sillä kun vihitty usein arvelee olevansa velvollinen vaikenemaan, puhuu ulkopuolinen vapaasti.

Mainittakoon esimerkkinä eräs Bossuet'n esittämä väite, jonka M. N. Davin, Versaillesin kirkon kaanoni on kerrannut:

„Tuskin tarvitsen mainita, että vapaamuurarius, jonka salaiset juuret ulottuvat, joskaan eivät katkeamattomien historiallisten tapahtumien sarjana, niin ainakin analogiojen ja ihmeellisten oppien samankaltaisuuksien kautta vanhempiin aikoihin kuin protestantismi, temppeliherrojen, manikealaisten, gnostikojen opeissa ja vieläpä joissakin juutalaisissa lahkoissa, joita apostolien aikoina nimitettiin „'Johanneksen opetuslapsiksi' . . . j. n. e."

Tämä kertaus saattaa mielestäni jokaisen ajattelemaan välittömästi, että Johannes-nimellä on esoterinen merkitys. Pitää kuitenkin ensin mietiskellä Johannes-sanan hebrealaista käännöstä kabbalististen sääntöjen mukaan. Huomaamme kirjaimissa J. E. A. tai I. A. O. erään luonnon voimia kuvaavan jumalan salaisen nimen, joka tavataan useassa entisajan uskonnossa. K.·..·. L.·..·. V.·. H. Caiuchois sanoo: „Jos seuraamme Johannes-sanan etymologista johtoa, niin tapaamme sanan 'päivä'. Niinpä ovat ranskalainen muoto Jean, persialaisten Jehan, hebrealaisesta juuresta. Siitä myöskin roomalaiset muodostivat Janus-nimen, jonka alaisena he palvoivat aurinkoa.

Voisimme syventyä näihin asioihin yhä enemmän, mutta en ole kyllin etevä kabbalantutkija kyetäkseni täydellisesti selittämään tämän vapaamuurarien suojeluspyhän nimeä. V.·. Oswald Wirth olisi parempi selittäjä, sillä hän on etevä mysterioiden ja kabbalan tuntija. Tahdon kuitenkin luoda huomionne siihen, että melkein kaikki kuvat, missä P. Johannes esitetään joko lapsena tai miehenä, sisältävät esoterisia opetuksia. Veljemme R.·.·. R.·.·. R.·.·.t eivät varmaankaan ole tässä eri mieltä kanssani.

Jatkan kertausta:

„Nämä Johanniitat tai 'Johanneksen opetuslapset' asettavat Johannes Kastajan Kristuksen edelle sanoen, että hän, eikä Kristus, oli todellinen valo. Tätä vastaan puhui Johannes Evankelista evankeliuminsa alussa ja pitkin matkaa. Meidän aikanamme on havaittu, että lähellä Libanonia sekä Kaldeassa vielä on kaksi Johanniittojen lahkokuntaa."

„Euroopassa", jatkaa kaanoni Davin, „näyttivät he aluksi kristityiltä. Heidän kahdella pyhällä kirjallaan on nimet 'Adamin kirja' sekä 'Johannes Kastajan kirja'. Jesuiitta, Isä Ignatius, teki ensimmäisenä tunnetuksi Euroopassa n. v. 1730, että 'Johanneksen opetuslapset' asuivat Bassoran tai Bagdadin läheisyydessä. Tämän vuosisadan alussa asui niistä noin kolme tai neljätoista tuhatta Libanonin vuorten itäpuolella olevissa maissa, jonne he olivat saapuneet tuhatviisisataa vuotta sitten Galileasta ja tästä syystä nimitettiin heitä galilealaisiksi. Vuonna 1812 oli niitä noin neljä tai viisi tuhatta Persianlahden rantamilla. Että on yhteyttä näiden 'Pyhän Johanneksen opetuslasten' ja muurariloosien välillä, huomaa siitä, että viimeksimainitut suuremmassa tai pienemmässä määrässä pitävät Pyhää Johannesta perustajanaan. Tämä johtuu epäilemättä siteistä, joiden ikä ulottuu kauas menneisyyteen aivan kristikunnan alkuaikoihin asti."

Näyttää tärkeältä luoda huomiota kaanoni Davinin sanoihin „näyttivät aluksi kristityiltä". Temppeliherrojen veljeskunta olisi niinmuodoin esiintynyt kristillisenä, salaten todellisen Johanniitta-oppinsa. Tämä on hyvin tärkeätä siitä syystä, että se mahdollisesti käsittää avaimen siihen suureen historialliseen arvoitukseen, siihen kauheaan vainoon, mikä päättyi Suurmestari Jaques de Molayn ja hänen toveriensa marttyyriuteen. On hyvin luultavaa, että Temppeliherrojen opeilla oli paljon yhtäläisyyttä gnostisismin kanssa, jota paavi ja roomalaiskatolinen kirkko niin suuresti vihasivat, koska se ilmensi yksinkertaisia luonnon totuuksia, joita kirkko jo oli väärentänyt ahtaitten ja tyrannimaisten dogmiensa kautta.

Oliko Temppeliherra sillä asteella, mikä nykyään arvellaan vihityllä olevan? Joka tapauksessa hän oli vertauskuvallinen vihitty, kuten nykyajan muurari. Mistä lähteestä olivat hänen oppinsa ja vertauskuvansa kotoisin? Luultavasti samasta lähteestä, kuin alkuaikojen kristittyjen tiedot. Mahdollisesti oli heillä lisänä muhamettilaisia tietoja, joita tapaamme paljon kristillisyyteen liittyneinä aikojen kuluessa ja joiden vihittyjen kanssa he olivat tekemisissä Pyhässä maassa ristiretkien aikana ja myöhemminkin.

Joka tapauksessa oli Temppeliherrojen loosheja, jotka tekivät hyvää työtä ja vaikkakin Filip Kaunis ja hänen arvokas avustajansa paavi Klemens ne lakkautti, niin he siitä huolimatta jatkoivat työtään. Voidaan pitää mahdollisena, että heillä oli tekemistä niiden tapausten kanssa, jotka johtivat Ranskan vallankumoukseen ja sittemmin kuninkaallisen huoneen perikatoon. Kukapa tietää, eivätkö nämä tuntemattomat veljet jonakin päivänä voita intoilevaa ja tietämätöntä paavilaisuutta sekä niitä uskonnollisia järjestöjä, jotka jo esiintymisestään asti ovat lausuneet valheita ihanista gnostilaisista opinkappaleista, jotka selvästi olivat periytyneet entisaikojen salaisista seuroista. Varmaa on, että jotkut nykyajan looshit vielä toisinaan kokoontuvat paikallisissa „temppeleissä". Olin tilai-

suudessa vierailemaan tällaisessa vanhassa „temppelissä" matkustellessani maaseudulla ja olin siitä iloisesti yllätetty. Se oli erinomaisen kauniisti ja taiteellisesti koristettu ja kelpaisi esimerkiksi monelle meikäläiselle kokoushuoneelle.

Kuten näette, voivat muurariutta vastustavat kirjoitukset toisinaan valaista salaisten seurojan historiaa ja luoda valoa, jota eivät Veljet useinkaan saata niihin asioihin luoda, koska heidän huulillaan on Taikahuilun kuuluisa keijujen „suukapula". (Jatk.)

Francis Bacon rosenkreuziläisenä

Katsellessamme taaksepäin hämärään menneisyyteen tapaamme sangen salaperäisen yhdistyksen, Ruusuristi Järjestön, joka pitää perustajanaan erästä Pyhän Markuksen A. D. 46 käännyttämää Ormus-nimistä miestä. Veljeskuntaa sitoi juhlalliset valat ja lupaukset oppiensa salassa pitämiseksi ja se tarjosi apua ja turvaa jäsenilleen. Näemme heidän aika ajoittain piiloutuvan läpitunkemattomaan hämärään, toisinaan taas pukeutuvan liikanimiin, joiden alaisina heidän oppinsa tulivat tunnetuiksi. Itse he yhä pysyivät salassa samoinkuin heidän toimensa, joka käsitti lakkaamatonta hiljaista työtä ihmiskunnan hyväksi erittäinkin lääkitsemisessä, koska he pitivät päämääränään inhimillisen elämän pidentämistä ja ylläpitämistä.

Inhimillisten opetusten vartijoina nämä viisaat ja siunausta jakavat filosofit vuosisatojen vieriessä lisäsivät lehden lehteen ihmiskunnan tietovarastossa ja lahjoittivat tilaisuuden sattuessa vehnäntähkiä puimahuoneestaan ja salaisista vilja-aitoistaan. Tämä järjestö oli hajallaan ympäri maapallon maiden ja merien eroittama, mutta se oli keskenään kosketuksessa salaisen kielen avulla, jonka kirjaimisto oli monenlainen.

Nopeat ja salaiset sanansaattajat lensivät pohjoisesta etelään, itään ja länteen mestarien käskystä. Trubaduurit näppäyttivät kevyitä kitaroitaan, pyhiinvaeltajat päät peitossa, kunnioitettavat baardit, avojalkaiset fransiskaanimunkit, vakavat olojen uudistajat, pitkäpäiset kauppiaat, merenkulkijat, jotka etsivät uusia maita valloittaakseen uudisasukkaat vasta keksityissä siirtomaissa, iloiset ballaadilaulajat hoveissa ja kentillä, kiivaat saarnat saarnastuoleista ja markkinapaikoilta, näytelmäesitykset kyläkentillä tai majatalojen pihoilla, valtiolliset lentokirjaset, saarnat, filosofiset mietiskelyt, romanssit, suorasanaiset ja runomittaiset tragediat, komediat ja kertomukset, maskit, almanakat ja kuvitetut messukirjat, munkkikronikat, pyhät maalaukset, puuveistokset, kaiverretut kivet, monumentit, pilarit, katedraalilaattiat ja kappelit, kaikenhaaraiset tieteet ja taiteet, kaikki yhtyivät levittämään navasta napaan, rannasta rantaan, älystä älyyn sen, mikä keksittynä merkitsi vankityrmää ja piinapenkkiä, tulta ja pyörää niille, jotka havaittiin olevan asioiden salaisia kuljettajia. Tämän järjestön jäsenet taistelivat henkistä rikollisuutta vastaan korkeissa asemissa, he saattoivat arvovallan epäluotettavaksi, kun he sitä sellaisena pitivät, he tekivät parhaansa sekoittaakseen kansojen kohtaloita ja kuolivat iloisesti taistellen omien näkökantojensa tähden vapauden ja valon puolesta.

Rosenkreuziläiset käyttivät nimitystä Fra tai Frater (veli) toinen toisistaan.

He tutkivat yksinäisyydessä Maailmankaikkeuden Suuren Arkkitehdin teoksia ja olivat itse rakentajia Hänen Hovissaan. He olivat kahden Maailman Herran työtovereita, Mestarirakentajia temppelissä, joka ei ollut käsin tehty, kilpaillen lennossa Zeuksen kultaisen linnun kanssa, joka silmää räpäyttämättä kesti katsella aurinkoa. Suuret tieteelliset keksinnöt ovat tuloksia näiden fyysillisen tieteen mestarien työstä. Heillä oli käsissään avain aarreaittaan, jota ei ollut vaikeampi avata kuin Pandoran arkkua. Vähitellen, kun tilaisuus sattui tai kun säännöt sallivat, he mehiläisten lailla toivat hunajaa kopeistaan tai todellisten uranuurtajien lailla kultaa ja kalliita jalokiviä totuuden ja tieteen syvistä pimeistä kaivoksista.

Maailma on tuntenut joitakin näitä luonnollisia filosofeja kunnioitettuina ja arvossapidettyinä kuninkaitten neuvonantajina, viisaina puhujina, sekä lakimiehinä.

Paracelsus, Fludd, Ashmole, Battista Porta, Wickliffe, W. Lollard, Chauver, Dante, Petrarcha, Boccaccio, Voltaire, Goethe, Lessing, Swedenborg, Mesmer ja Jakob Boehme ovat tänäpäivänä jo julkisesti tunnustetut ammattiveljiksi. He opettivat parabolien ja vertauskuvien avulla, joiden avaimen vain verrattain harvat tunsivat. Luotettavat muurariteokset väittävät, että monet muut tunnetut nimet voitaisiin mainita Punaisen Ristin Ritareina, ja he eivät sano syytä niiden salaamiseen. Salaperäisyys, joka peittää näiden miesten nimet, aiheuttaa vaikeuksia niille, jotka etsivät heidän nimiään salatieteiden historiasta. Francis Baconin ja Shakespearen nimet vaihtuvat. Ja kuitenkin tiedämme, että vaikkakin järjestön tahallinen ja läpitunkematon verho on tämän tarkasti salanut, niin se mies, jota on sanottu Francis Baconiksi oli nykyajan spekulatiivisen muurariuden perustaja sekä Valkoisen ja Mustan Kotkan Ritarien maallinen kulmakivi. Tiedetään myöskin hänen olleen suurimman tai yhden suurimmista seitsemännentoista vuosisadan filosofeista. Hän omisti vapaiden tieteiden sesamsanan, avaimen seitsemään mystilliseen tieteeseen, joissa hän oli kolmasti voimakas mestari, avaimen, joka auttoi tekemään hänet suureksi ja voimakkaaksi kirjallisuuden ja taiteen, tieteen ja luonnonfilosofian maailmassa. Tämä brittiläinen Fra. St. Alban ei elänyt yhtä aikaa, vaan kaikkia aikoja varten.

Löytääksemme syitä näihin arveluihin tulee meidän tarkasti tutkia sitä, mitä on kirjoitettu Baconin elämästä. Ensinnäkin huomaamme, että hänen aikalaisensa aina viittaavat häneen Lordi St. Albanina, eikä Lord Baconina, sillä hän oli saanut arvonimen Verulamin Earli, St. Albanin varakreivi. Hänen oma nimikirjoituksensa melkein kaikissa yksityisissä ja julkisissa kirjelmissä on Fra. St. Alban, — ei koskaan Albans. Ensimmäisenä luettelossa, jossa on nimitetty englantilaisia, ammattikuntaan kuuluvia jäseniä on St. Alban G. M. Britanniassa 287 A. D.

Muuta vuosiluku v:ksi 1599 niin se paljastaa, minkä nimen alla Francis Bacon muurariudessa piilee. Hänen läheinen ystävänsä ja liittolaisensa W. H. Pembroken earli on vihitty v. 1618. Heidän toimiva arkkitehtinsa, Inigo Jones, samoin kuin kuningas Jaakko I liittyivät ammattikuntaan v. 1603. On hyvin merkillepantavaa, että ei ensinkään mainita niin kuuluisaa filosofia, niin etevää operatiivista arkkitehtia, niin oppinutta kirjallisuuden, tieteen ja taiteen mestaria, niin perehtynyttä vanhojen viisauteen, josta nykyajan spekulatiivinen muurarius epäi-

lemättä johtuu, niin syvää elävien ja kuolleitten kielten oppinutta, kuin Loordi Verulamia. Se vaitiolo, millä syrjäytetään Baconin yksityiselämä, ymmärretään siitä, että hän oli etevin jäsen korkeimmassa ja salaisimmassa tunnetussa järjestössä.

Perusta, jolla nykyajan muurarius lepää, on kuten sanotaan, suuressa Muurari Cyclopediassa seitsemännentoista vuosisadan rosenkreuziläisten oppineitten yhdistys. Toisessa luotettavassa ammattikunnan julkaisussa on selvästi sanottu, että spekulatiivinen muurarius perustettiin Englannissa kuudennentoista vuosisadan lopussa. Jos niin on, niin kuka sen perusti? Epäilemättä voimme vastata että sen teki Francis Bacon.

Kääntykäämme tämän väitteen tueksi tarkastamaan Aubreyn selitystä „Verulam-Housesta", joka on älykkäimmin kokoonpantu rakennus mikä koskaan on nähty. Kenen äly kuvitteli ja muodosteli sen sisältä ja ulkoa? Ei ole epäilystä, ettei itse loordi ollut pääarkkitehti. Siinä oli veistetystä puusta tehdyt hienot porraspuut. Koska spiraaliportaat ovat erikoinen mystillinen muurariuteen kuuluva piirre, niin on luonnollista etsiä yhteyttä sen kanssa. Siinä oli erilaisia huolellisesti veistettyjä kuvia vähän väliä. Siinä oli vakava jumalanmies kirjoineen ja lasisilmineen, kerjäläismunkki j.n.e. Ne kuvasivat hyvää kylvömiestä sen siemenen, jonka pääjohtajana oli loordi Bacon. Ne kuvasivat niitä nopeita ja salaisia lähettiläitä, joista edellä on kerrottu. Rakennuksen yläkerran oviin oli maalattu umbra-värillä pakanajumalien kuvia, Apollo ja Jupiter vasaroineen. Salamat olivat kultasyövytystä, jotka auringon paistaessa tarjosivat loistavan näyn. Ylimmän oven ylin itäosa oli suuri peili, jumalallisten säteiden kuvastin.

Siinä älykkäässä salaisen koulun kielessä, jolla oli kaksinkertainen tulkinta ja joka oli seitsemän mystillisen tieteen kielioppi, tapaamme usein Apollon ja Jupiterin. „Toimiva Apollo" tai laakeri ja „mietiskelevä Minerva" tai oliivinoksa, ovat kruununa „Pyhän ja salaisen Mestarin asteessa."

Jos laskeudumme hienoa porraskäytävää alas ja astumme Verulam Housen kalalammikoille, jotka Aubrey kertoo olevan ihmeellisen täydelliset ja loordin itsensä ihmeellisellä tavalla suunnittelemat, niin tapaamme keskimmäisen lammikon keskimmäisellä saarella juhla-ateriarakennuksen. Se on roomalaista arkkitehtuurityyliä ja sen lattia on silloitettu mustalla ja valkealla marmorilla, peitetty cornilaisilla liuskoilla ja siististi laudoitettu. Tänne oli epäilemättä uusi temppeli rakennettu, temppeli temppelin sisälle, salainen paikka korkea-asteisten adeptien kokouksia ja ammattilaisten vihkimistä varten.

Vuorottaisilla mustilla ja valkeilla ruuduilla koristettu lattia muistuttaa mosaiikkilattiaa kuningas Salomonin temppelissä ja virkistävät suihkukaivot merkitsevät elämänlähdettä. Ne ovat molemmat välttämättömiä kalustotarpeita korkeampien asteitten looshihuoneissa ja tämän näkyy Bacon esittäneen huolellisesti ihmeellisessä ateriahuoneessaan.

Erinomaisen kauniisti rakennettu pienoisjärvi tai meri, joka ympäröi tätä roomalaista temppeliä, olisi helposti voinut aiheuttaa tulvan mukaillen kuningas Salomonin ihmeellistä palatsia Jerusalemissa, jonka lattia tai kivitys perinnäistietojen mukaan oli ylt'yleensä vuotavalla vedellä virroitettu, jossa kalat uivat. Tämän kivityksen vastapäätä oli viisasten miesten kuninkaallinen valtaistuin

Toisissa oli vertauskuvia siitä taivaallisesta merestä, joka muodostaa kristallilattian yli maailman, ja Jumalan valtaistuimen. Ne jotka tuntevat sen kunniaistuimen säteilevän auringon alla, joka on valmistettu Englannin Suur-Mestarille, ymmärtävät, kuinka tämä on selitettävä.

On vieläkin yksi rengas tässä varmassa todistusketjussa. Sir Thomas Meautys, eräs loordi Verulamin monista sihteereistä, nosti muistopatsaan hänen arvioidun kuolemansa jälkeen v. 1626. Se on eräässä seinäkomerossa pienen Pyhän Mikaelin kirkossa Gorhamburyssa. Se on ruumiinsuuruinen kuva Fra. Albanista istuvana ja asento on merkillepantava. Kolmannella portaalla, kolme on rosenkreuziläisten pyhä luku, katselee hän ylöspäin avonaiseen taivaaseen. Toinen jalka on toisen edessä ja hän nojaa päätänsä vasempaan käteen. Niille jotka tuntevat Mustan ja Valkoisen Kotkan Ritarien salaiset merkit, tämä sanoo paljon. Heille, samoin kuin vihkimättömille, asetetaan kysymys: „Ellei Francis Bacon ollut rosenkreuziläinen, niin miksi asetti hän teoksensa, keksintönsä, elämänsä, *kuolemansa* ja hautajaisensa niin läheiseen suhteeseen rosenkreuziläisten sääntöjen ja periaatteiden kanssa?"

Musiikin olemus ja merkitys ihmiskunnalle

Rudolf Steiner

(Suom.)

Meidän aikanamme tahdotaan väittää, että tosi tiedon ollessa sidottuna kokemuksen ja logiikan ankariin lakeihin, taide noudattaa sydämen ja mielikuvituksen kahlehtimatonta ja vapaata lakia, toisin sanoen, että totuus ja kauneus ovat eri asioita. Suuret, johtavat henkilöt luovan taiteen alalla ovat olleet kuitenkin päinvastaista mielipidettä. He ovat kaikki tunteneet, että tosi taiteella on sama alkuperä kuin inhimillisellä tiedollakin, että tiede ja taide kumpuavat samasta lähteestä. Goethe, joka koko elämänsä oli totuudenetsijä yhtä paljon kuin kauneuden palvelija, on usein lausunut ajatuksen, että taiteilija luo samojen lakien mukaan kuin luontokin. Tutustuttuaan Italian-matkallaan muinaisajan taideteoksiin, hän kirjoitti tästä asiasta ystävilleen Weimarissa muun muassa seuraavaa: „Seisoessani näiden taideteosten edessä, tunnen suuren lakisiteisyyden sekä luonnon että hengen elämässä. Kaikki epämääräinen ja mielivaltainen katoaa, näen vain tarkoituksenmukaisuuden, näen Jumalan." Hän oli vakuutettu siitä, että taide, kun se antoi parhaansa ja korkeinta, lepäsi samalla pohjalla kuin tiedekin. „Taide", hän sanoo eräässä toisessa paikassa, „on sellaisten luonnonlakien salaperäinen ilmenemismuoto, joita ei voi milloinkaan ilmaista ilman taiteen välitystä." Richard Wagner, eräs toinen taiteen jättiläisistä, tahtoi myös antaa taiteelle erikoisen tehtävän ja sen kautta saattaa ihmiskunnan yhteyteen olemisen ikuisen alkulähteen kanssa. Myös Richard Wagner oli selvillä siitä, että totuus ja kauneus, tiede ja taide ovat läheisessä suhteessa toisiinsa. Niinpä hän kirjoittaa Beethovenin yhdeksännestä sinfoniasta: „Näistä soinnuista kaikuu ikäänkuin ilmestyksiä toisesta maailmasta, jotakin aivan toista kuin se, mitä järkemme loogillisilla muodoilla voimme käsittää. Näiden taiteen ilmennyksien voidaan sanoa vaikuttavan sieluumme niin sitovan voimakkaasti ja tunkeutuvan tunteisiimme sellaisella totuudentunteella, ett'ei sitä voi verrata mihinkään loogilliseen ja järkiperäiseen tietoon." Ja

hän jatkaa sinfoonisen musiikin johdosta: „Tässä musiikissa soivat ja heläjävät eri soittokoneet kuin olisivat ne luomissalaisuuksien ääniä, kuin ilmentäisivät ne luomisen alkutunteita, jotka olivat toiminnassa maailman luomisessa, ja joiden kautta kaaos järjestyi, kauvan, kauvan ennenkun yksikään ihmissydän oli niitä tuntemassa." Siis myös Richard Wagner näki taiteen ilmennyksessä salaisen tiedon, totuuden, jota voi verrata siihen, mitä yleensä nimitetään tietämiseksi ja tiedoksi.

Se, joka okkultisessa hengessä pysähtyy taideteoksen eteen, tuntee seisovansa toisenlaisen inhimillisen totuudenetsinnän ilmenemismuodon edessä; hän tuntee hengenheimolaisuutta sen kanssa, mitä taideteos hänelle ilmaisee. Ei ole liioittelua, jos sanoo, että salatieteilijä tuntee olevansa lähemmässä sukulaisuussuhteessa taiteilijan ilmennyksiin nähden kuin paljoon sellaiseen, mitä meidän päivinämme ymmärretään henkisillä ilmennysmuodoilla. Mutta mistä johtuu, että todella taiteelliset henkilöt tuntevat taiteella olevan niin korkean tarkoituksen? Mistä johtuu, että salatieteilijä tuntee niin voimakasta vetäytymystä korkean taiteen salaperäisiin ilmennysmuotoihin? Tarkastakaamme, koettaessamme selvittää tätä, sitä kantaa, joka filosofilla, esim. sellaisella kuin Schopenhauer, on taiteeseen nähden. Teoksessaan „Maailma tahtona ja mielikuvituksena" Schopenhauer sanoo kuvaamataiteista, että ne filosofian tavoin koettavat ratkaista olemassaolon arvoitusta, — että jokainen tosi taideteos koettaa ilmentää elämää ja asioita sellaisina kuin ne syvimmässä olemuksessaan ovat, ja se on täynnä rikkaita aarteita, sillä viisaus itse, jokaisen aineen syvimpään kätketty viisaus, puhuu sen kautta. Taiteilija vain tulkitsee ja selventää luonnon omaa ääntä. Taide puhuu kuvissaan yksinkertaisella ja lapsellisella tavalla, kun taas filosofia pääasiallisesti vetoo järkeen määrättyjen ja asiallisten käsitteiden kautta. Jokainen taideteos vastaa omalla tavallaan kysymykseen mitä elämä on; syvemmin kuin mitkään muut taidelajit musiikki ratkaisee tämän kysymyksen selvittämällä välittömällä, sieluun painuvalla äänellä, jota järki ei voi käsittää, elämän ja olemassaolon syvimmän olemuksen. Tämä Schopenhauerin mielipide on yhtäpitävä hänen käsityskantansa kanssa maailmasta yleensä, sillä hänen mielestään kaikki se, mikä ympäröi ihmistä, on vain hänen mielikuvituksensa peilikuva. Samalla kun ulkonaiset esineet vaikuttavat ihmiseen ja luovat hänessä mielikuvia, jotka sitovat hänet niihin, syntyy Schopenhauerin mukaan tämä peilikuva. Kaikki tieto saavutetaan siis aistimien välityksellä, ja ihminen on tietoinen vain siitä, mikä vaikuttaa hänen ulkonaisiin aisteihinsa. Schopenhauer puhuu tässä puhtaasti fysiologisesti erikoisista aistinhavainnoista — esim. silmä voi ottaa vastaan ainoastaan valovaikutelmia, muut vaikutteet eivät pysty siihen, ja samoin on korvan ja muiden aistimien laita. Kaikki se, minkä ihminen havaitsee häntä ympäröivästä maailmasta, kuvastuu Schopenhauerin mielestä hänessä itsessään jonkinlaisena kangastuksena. Löytyy kuitenkin jotakin, jota ihminen voi havaita ilman ulkonaisten aistimien välitystä nimittäin oman sisäisen itsensä. Oman itsensä, oman sisäisen itsensä ihminen voi aina ja muuttamatta havaita sulkiessaan aistimensa ulkonaisilta vaikutelmilta. Kaikki muu ulkonaisessa maailmassa on hänelle ikuisesti vaihtelevaa, alati muuttuvaa fata morganaa. Mutta mitä ihminen löytää omassa itsessään sulkiessaan aistimensa ulkomaailmalta? Hän löytää itsessään oman tahtonsa, ja tämän tahdon vaikuttamiseksi hänessä ei tarvita mitään ulkonaisia kiertoteitä. Tiedämme omasta

kokemuksestamme, mitä tämä tahto on, ja sen johdolla voimme päättää, että tätä, meissä toimivaa tahtoa täytyy myös olla toiminnassa meidän ulkopuolellammekin; että sen voiman, jonka tunnemme toimivan meissä tahtona, täytyy myös toimia ulkopuolella meitä maailmankaikkeudessa. Tätä voimaa Schopenhauer nimittää maailmantahdoksi.

Kysymme nyt, miten taide syntyy? Turvautukaamme jälleen Schopenhaueriin. Vastaus tulee silloin olemaan: Kun taiteilija yhdistää ulkonaisen kangastuksen sisäiseen kangastukseensa ja muovailee näistä kokonaisuuden, syntyy taideteos. Kun taiteilija, esim. kuvanveistäjä, tahtoo muovailla jonkun ihannekuvan, sanokaamme Zeuksesta, ja hakee ympäristöstään esikuvaa, ei hän ota jotakin yksityistä ihmistä siksi perikuvaksi, jota hän tarvitsee, vaan hän tarkastaa useita ihmisiä ympärillään ja ottaa piirteitä monesta j.n.e. Kaiken jalon, voimakkaan ja huomattavan näissä ihmisissä hän painaa mieleensä ja muovailee siitä sitten sisimmässään Zeus-tyypin, samoinkuin hän jo aikaisemmin kantaa Zeus-ajatusta itsessään. Tästä muodostuu se mielikuva taideteoksesta, jota taiteilija kantaa sisässään. Muoto syntyy siten, että hän kokoo ja yhdistää kohtaamansa yksityisseikat ja muovailee niistä tyypillisen kokonaisuuden. Taide esittää siis samoja kuvia kuin ulkomaailmakin, mutta kiinteämmällä ja täydellisemmällä tavalla; täydellä syyllä sitä voi senvuoksi nimittää elämän ihanimmaksi kukkaseksi. Jos mielikuvituksen maailma on tahdon ilmennys, on taide tämän ilmennyksen selvennys, camera obscura, joka näyttää esineet täydellisemmällä ja selvemmällä tavalla, näytelmä näytelmässä. Tässä kohdassa Schopenhauer on täysin samaa mieltä Goethen kanssa, joka sanoo: „Luonnossa on ennen muuta tarkoituksilla merkitystä.” Sekä Schopenhauer että Goethe ovat yksimielisiä siitä, ettei luonto täysin saavuta tarkoitusperiään, ettei se voi töissään antaa täysin vastaavaa kuvaa siitä, mitä se tarkoittaa, ainakaan yksityiskohtaista. Juuri näihin luonnon tarkoitusperiin taiteilija koettaa tunkeutua ja ymmärtää niitä, ja näitä, ilmentyneeseen muotoon kätkeytyviä tarkoitusperiä, hän kokoaa yhteen ja ilmaisee teoksissaan. Omaksumalla tämän näkökannan, ymmärtää, mitä Goethe tarkoittaa sanoessaan, että taide on luonnon salaisten tarkoitusten ilmenemismuoto, ja että taiteilija teoksissaan niin sanoaksemme jatkaa luonnon työtä. Taiteilija omistaa itselleen luonnon tahdon, elvyttää sen itsessään ja antaa sille sitten ulkonaisen muodon. Luonto täydellistyy hänessä, saa hänessä korkeimman ilmenemismuotonsa, se niin sanoaksemme riemuitsee hänessä ja hänen töissään. Ihmissydämellä on siis kyky päättää ja ilmentää luonnon tarkoitusperiä. Goethe näkee luonnossa suuren, luovan taiteilijan, joka ei täysin jaksa kohota tehtäviensä tasalle, ja joka eräässä merkityksessä asettaa selvitettäväksemme arvoituksen; tämän arvoituksen ratkaisee taiteilija, suuri arvoitusten selittäjä, selvittämällä itselleen luonnon tarkoitukset ja kuvaamalla ne teoksissaan.

Tämän voi sovelluttaa kaikkeen taiteeseen, ainoastaan musiikki tekee poikkeuksen säännöistä. Musiikki kuuluu näet korkeammalle tasolle kuin muut taidelajit. Schopenhauer selittää seuraavassa, miksi musiikki on saanut tämän arvosijan: „Musiikki ei kuvaa aatteita eikä tahdon ilmennystä, kuten muut taiteet, vaan välittömällä tavalla itse tahtoa, ja tästä johtuu sen vaikutus kuulijan tahtoon — hänen tunteisiinsa ja mielialoihinsa, joita se kohottaa ja jälleenvirittää, sillä soinnut, sävelet ja harmoniat ovat itsessään luonnon välittömiä ilmentymismuotoja, ne tun-

keutuvat suoraan ihmissieluun ilman minkäänlaisia sovitteluja, joita muut taidelajit tarvitsevat. Luoda sävelmä, ja siinä paljastaa inhimillisen tahdon ja tunteen syvimmät salaisuudet, on neron tuote, ja tämä tuote on etäämmällä kuin mikään muu kaikesta harkinnasta ja itsetietoisesta tarkoituksenmukaisuudesta — sitä voisi melkeinpä nimittää nimellä innoitus. Käsite on tässä, kuten kaikessa kuvaamataiteessa, hyödytön; säveltäjä ilmaisee maailman sisimmän olemuksen ja lausuu sen syvimmän viisauden kielellä, jota hänen järkensä ei tajua. Siksipä onkin säveltäjässä enemmän kuin muissa taiteilijoissa, ihminen ja taiteilija erossa toisistaan. Välittömästi ja ikäänkuin intuitiivisesti säveltäjä tuntee jumalallisen tahdon tykyttävän maailmassa ja ilmautuvan sävelissä ja soinnuissa, ja luomishetkinään hän tulee senvuoksi lähemmäksi maailmansydäntä kuin muut taiteilijat. Hänessä elää kyky ja tahto ilmaista jumalallista tahtoa, s.t.s. maailmantahtoa, ja siksipä musiikki on luonnon tahdon ilmenemismuoto, kun taas muut taidelajit ovat luonnon aatteiden ilmennyksiä. Koska juuri musiikki on n.s. lähempänä maailmansydäntä, koska se juuri on luonnon oman, aaltoilevan rytmin välitön ilmaus, vaikuttaa se myös ihmissieluun välittömämmin kuin mikään muu taide. Se virtaa ihmiseen kuten jumalallinen tahto itse eri muodoissaan, ja tällöin ymmärtää osittain musiikin välittömän, valtavan ja alkeellisen vaikutuksen ihmissieluun. Musiikki ei ole kuitenkaan epäselvää kuvakieltä, se on mitä suurimmassa määrässä yleistajuista, ja sillä on selvät, määrätyt suuntaviivat. Musiikki muistuttaa geometrisiä kuvioita ja matemaattisia lukuja olematta kuitenkaan abstraktinen vaan täysin tajuttava ja kaikin tavoin määritelty. Tahdon kaikki mahdolliset ilmaukset, kaiken mitä ihmisen sisimmässä liikkuu, jonka järki yhdistää tunteen negatiivisempiin käsitteisiin, voi ilmaista sävelten avulla äärettömän monivivahteisilla tavoilla; niiden avulla ilmenee esineiden syvin sielu ilman aineellista ruumista.

(Jatk.)

Salaisia sanoja

Oi hengen poika.

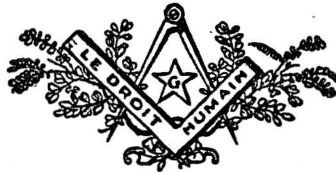
Ensimmäinen neuvoni on: Hanki itsellesi hyvä, puhdas, valaistu sydän, jotta voisit päästä ikuiseen valtakuntaan, kuolemattomaan, ikivanhaan, loppumattomaan.

Oikeutta kaikki rakastavat yli kaiken. Älä laiminlyö sitä, jos haluat Minua. Sen kautta voimistut havaitsemaan asioita omilla silmilläsi eikä toisten silmillä, tuntemaan ne oman tietosi kautta, eikä kenenkään muun tiedosta. Mietiskele, minkälainen sinun tulisi olla. Oikeus on Minun lahjani sinulle ja Minun kohtaloni sinun ylitsesi. Pidä sitä siksi aina silmiesi edessä.

Baha' U'llah.

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

JOULUKUU N:o 8 · 1923

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" — *Oskar Leschhorn*

Joulu, jo on aikas tulla

Sumu, sade maahan lankee
lokaan peittyy tiet ja kadut,
aurinko ei enää näy.
Mielemme on raskas, ankee:
ummessa on onnen ladut,
tauti, kuolo tietään käy.

Joulu, jo on aikas tulla,
rintaan meille rauhas vala,
joudu lasten luo.
Lumen puhtaan peitot sulla,
valon tähti, yössä pala,
hyvä tahto lahjaks' suo.

Nuortuu vanhus hopeehapsi,
kun on kodin hämärässä
sytytetty joulupuu.
— Hymyile jo, Jeesuslapsi,
syämessämme pimeässä,
silloin kaikki kirkastuu.

J. Sn—

Kristuksen syntymä

Suurilla briljanteilla oli siroiteltu eteläinen taivas; aromaattinen ilma lämpöisine aaltoineen peitti pyhän seudun. Kaikki nukkuivat, valvoi ainoastaan Äiti, joka synnytti Maailman Vapahtajan. Ja tänä riemunhetkenä kirkas tähti valaisi pyhän paikan ihmeellisellä taivaansinisellä värillään, eetteriset pilvet, jotka kantoivat koko Jeesuksen Kristuksen kohtalon sekä Hänen opetuksensa koko tulevaisuuden. Ja mystillisesti säteilevän Suuren Tähden alla, hallitsevan Siriuksen, Jeesus-lapsi avasi safiirisilmänsä ja... Suurta tapahtui (toteutui), hänen sielunsa vapisi mahtavan voimakkaista kosmillisen Kristuksen fluidumeista, oppilaan sielu, joka oli saavuttanut pyhityksensä korkeimman asteen ja oli jo täysvoimainen ja valmis kestämään viimeisen koetuksensa täyttääkseen korkean tehtävänsä, loistavan tarkoituksensa, antaa kaikki saavutuksensa ja koko ansaitun rauhansa uhriksi eksyneelle maailmalle, väsymättömäksi ohjeeksi heille, hänen täydelliseen kehitykseensä saakka, eläen ja kärsien kaikkia kipuja, ei ainoastaan ihmisten vaan eläinkunnankin, kasvien ja mineraalien, sillä ihminen, joka on saavuttanut Kristuksen iän, on kaikkien sielujen sielu, on meidän näkymätön elämämme, kaiken elävän kuitu.

Kristuksen syntymä!

Kuinka suuremmoiselta ja kauniilta kaikuukaan tuo lause! Mitä iloa, mitä toivoa huokuvatkaan nämä kauniit sanat! Kuinka suuri ja kuinka juhlallinen on tämä pyhä hetki, kun säteilevän tähden välkkeen alla syntyy Kristus. Yö on pimeä ja vaaroja on joka puolella ja Kristus vasta tuskin syntyi tulematta vielä täyteen kasvuunsa. Vielä ei ole sitä kaikkimurskaavaa voimaa, joka ei mitään pelkää itse. Mutta taas tänne meillekin kaikuu lohdutus, että Itse Isä suojelee lastansa.

Kristuksen syntymä!

Mikä maagillinen voima näissä sanoissa!

Vaikka yö on tumma, vaikka tuuli puhaltaa ja vaikka kylmyys (saturnus) puristaa kokoon maailman luisevine syleilyineen, iloitsemme kuitenkin, sillä mystillinen aurinko, joka Kristuksen synnyttää, lämmittää meidän sielujamme ja tuo mukanaan autuuden sanoman Kristuksen syntymästä joka ihmisen sydämeen, joka on saavuttanut täydellisyyden. Nyt me vielä lämmittelemme itseämme perille päässeen Jeesuksen Kristuksen säteillä, mutta tulee aika, jolloin tulemme hänen apulaisikseen ja tulemme lämmittämään toisia ja senvuoksi me olemme velvolliset järkähtämättömästi kulkemaan tätä pyhää päämäärää kohti, miehekkäästi voittaen kaikki esteet, aina muistaen, että kompastuskivet ovat mitättömiä verrattuina siihen säteilevään huippuun, jonka saavutamme ja josta tulemme vuodattamaan voimaamme apua janoaville. Meidän jokaisen sydämemme syvyydessä on kätkettynä ihmeellinen ruusunvärinen kivi; ihmeellinen kukkanen janoo ilmaa ja valoa, t.s. tietoa, janoo lämpöä, t.s. rakkautta, mutta me suljemme lujasti sydämiemme ikkunan, sensijaan, että aukaisisimme ne ja antaisimme raittiin ilman virrata sisään. Me pelkäämme, me emme uskalla muuttaa vanhoja tottumuksiamme, me eläännyimme niihin ja meitä peloittaa muuttaa niitä.

Meitä kiusaavat epäilykset, että avattuihin ikkunoihin ilman sijasta tunkeutuu jotain vahingollista tartuttaen meihin jotakin.

Ja siten peläten me sulemme sielujemme ikkunan yhä tiiviimmin koettaen tukkia vieläpä joka pienen rakosenkin ja siten lopullisesti turmelemme ihmeellisen kukkasemme, jonka puhkeamisesta kukkaansa riippuu koko meidän onnemme ja pelastuksemme.

Ja siis avatkaamme sielujemme ikkunat, jotta mystillinen ilma pyhänä yönä elvyttää jumalaisia ruusuja sydämissämme, ja silloin alkavat ikkunat aueta laajentaen tiedon ja rakkauden tuoksua.

Kreivi Ferdinand de Hompesch

Viime aikoina on puhuttu paljon Unkarilaisesta Adeptista, Mestari Rakoczista, jonka huostaan länsimaisen sivistyksen kehitys pääasiassa on uskottu. — Kerrotaan, että jokaisen vuosisadan lopussa tehdään uusi yritys länsimaiden henkiseksi valaisemiseksi. Se Mestari, joka nyt kantaa M. R:n nimeä näyttää saaneen tämän tehtäväkseen ja sentähden tulee länsimaisten kansojen olla erikoisessa kiitollisuuden velassa hänelle.

Christian Rosenkreuzinä — „parhaimpana ja korkeasti-valaistuna Isänä, Veljenämme C. R. C." — hän perusti neljännentoista vuosisadan lopulla Rosenkreuziläiset Mysteriot ja sen salaisen liikkeen, joiden huippua ne olivat. Hän muutti senjälkeen erään kahdenkymmenen vuoden ikäisen nuorukaisen ruumiiseen, joka historiassa on tunnettu Transylvanilaisena kenraalina Hunyadi Janoksena, turkkilaisten kauhuna. Hän ehkäisi saraseniläisten sotajoukkojen hyökkäykset Europaan pelastaen siten häviöstä kasvavan europalaisen sivistyksen. Senjälkeen tapaamme hänet erään munkin, fyysikon ja alkemistin ruumiissa. On kerrottu, että hän on näytellyt osansa historiassa S. Albanin varakreivin, Loordi Francis Baconin ruumiissa. Vielä myöhemmin, kahdeksannellatoista vuosisadalla tunnetaan hänet markiisi St. Germainin nimellä. Hän oli ihmeittentekijä, Ludvig XV ystävä ja hän koetti perustaa yhteiskunnallista oikeutta Europassa varsinkin Ranskassa, vaikka se liike päättyi Ranskan vallankumouksen kauhuihin. Lopuksi tiedetään, että hän esiintyi, ainakin toisinaan, Kreivi Ferdinand de Hompeschin muodossa. Tämä oli viimeinen Malta-Ritarien Suur-Mestari, joka piti hallussaan Maltan saarta.

Meille ei ole sanottu, mitkä näistä ruumistumista olivat täydellisiä jälleensyntymisiä lapsuudesta vanhuudenikään, mitkä olivat nuorukaisen ruumiin täydellisiä haltuunottamisen tapauksia, ja mitkä taas lyhemmänaikasta, toiselle minälle kuuluvien ruumiiden käyttämistä. Jos tästä saisimme tarkempia tietoja, voitaisiin saada paljon valoa Bacon-Shakespeare kysymykseen, josta niin kiihkeästi on riidelty. — St. Germain ja Hompesch elivät samaan aikaan. Tämän suuren personallisuuden päätehtävänä näyttää koko toiminnankierroksen aikana olleen nykyajan tieteen perustuksen laskeminen, lukuunottamatta Hunyadi-elämää. Ja tämä tapahtui pääasiassa salaisten ja muurariyhdistysten avulla. Baconia pidetään tieteellisten tutkimusmenetelmien uudistajana, sillä hän uudisti Aristoteleen induktiiviset menetelmät. Hän oli myöskin yksi Kuninkaalli-

sen Seuran perustajia. St. Germain toimi paljon Europan muurariloosheissa. Hän kuului erääseen muurariritukseen, jota sanottiin „Philaletheiksi" tai „totuudenetsijöiksi". Mesmer, Cagliostro, Pasqualez, St. Martin sekä Hessen-Darmstadtin prinssi olivat myöskin saman järjestön jäseniä. Samoin kuin jonkun verran myöhempi Philadelphes-niminen riitus, niin olivat korkeammat asteet siinä kokonaan antautuneet luonnon- ja salaisten tieteitten tutkimiseen. Näiden kahden riituksen mukaan on Memphiin alkuperäinen (primitive) riitus muovailtu, vaikkakin sen takana on vanha egyptiläinen perinnäistieto. Ja voimme ehkä tulevaisuudessa odottaa samanlaisen riituksen uudestisyntymistä keskuudessamme.

Hyvin vähän tiedetään Hompeschin elämästä ja tarkoitukseni on kerrata kaikki, mitä olen kyennyt siitä saamaan selville. Eräs ystäväni, joka asui Maltassa koetti itse paikkakunnalla tehdä tutkimuksia minun pyynnöstäni, mutta hyvin pienellä menestyksellä, paitsi että hän kehoitti minua hakemaan käsiini Kanooni Schembrin kirjan. Kirjat, joita etupäässä olen tutkinut (British Museumissa) ja joista olen tässä esitetyt tietoni saanut ovat seuraavat:

The Order of the Hospital of S. John of Jerusalem, by W. K. R. Bedford, M. A. Oxon. (Genealogist of the Order), and Richard Holbeche, Lieut, Coloniel (Librarian of the Order). London, 1902.

The Encyclopedia Britannica.

The Knights of Malta, by General Whitworth Porter. Third Edition. London. 1884. History of the Holy Military Sovereign Order of S. John of Jerusalem, by John Taaffe, Kt., Commander of Malta, London, 1852.

Ferdinand Joseph Antoine Herman Louis von Hompesch syntyi 1744 eräässä Ala-Reinin ylhäisimmissä perheissä. Hänestä tuli Brandenburgin Suur-Bailiff. Hyvin aikaisella ijällä hän joutui Malta-Ritarien riveihin Suur-Mestari Pinton hovipoikana.

Pinton nimi herättää heti suurta mielenkiintoa. St. Germainin oppilas, Cagliostro, nautti Pinton suojelusta. Eräässä autobiografian katkelmassa, jonka hän on meille jättänyt, sanoo Cagliostro, että hänen ensimmäiset lapsuudenmuistonsa ovat Medinasta ja eräästä opettajasta, jonka nimi oli Althotas ja jota kohtaan hän tunsi pohjatonta rakkautta ja kunnioitusta. Althotas ei ollut ainoastaan erikoisen taitava kaikissa tieteissä ja täysinoppinut kielitieteilijä, vaan nähtävästi myöskin hyvin etevä salatieteilijä. Ja hän näyttää osoittaneen Cagliostrolle sellaista rakkautta ja hellää huolenpitoa, joka ainoastaan on mahdollista ihmiselle hänen okkultisella asteellaan. He matkustelivat paljon yhdessä, kävivätpä aina pyramideillakin ja tutkivat Egyptin salaisuuksia, kunnes he lopulta saapuivat Maltaan. Althotas hämmästyttää toveriaan esiintymällä Malta-Ritarin puvussa, merkillepantava tapaus, ja Suur-Mestari Pinto kohtelee Cagliostroa äärimmäisen hyväntahtoisesti. Pinto harrasti suuresti alkemiaa, jossa Althotas näyttää olleen vanha mestari. On myöskin viitattu siihen, että Suur-Mestari Pinto, vaikka hän olikin naimaton Temppeliherra, olisi ollut Cagliostron isä. Cagliostro oli oman ilmoituksensa mukaan syntynyt noin vuona 1749, joten hän oli viisi vuotta nuorempi Hompeschia. Ei näytä mahdottomalta että Hompesch ja Cagliostro olisivat tavanneet toisensa Pinton luona, vaikkakin, koska meillä tässä on kysymyksessä St. Germainin vaikutus, on luultavinta, että tällä ajankohdalla joku toinen käytti Hompeschin ruumista.

Mutta kääntyäksemme takasin Hompeschin historiaan, niin on Kanooni Shembri meille kertonut, että „hän uskomattoman lyhyessä ajassa nousi toveriensa keskuudessa suureen arvoon sen tahdikkuuden ja viisauden tähden, jota hän osoitti hoitaessaan niitä monia tehtäviä, joihin hän asteettain nimitettiin". Kahdenkymmenenviiden vuoden aikana oli hän lähettiläänä Wienin hovissa. Senjälkeen tuli hänestä Ritari-Järjestön englantilais-itävaltalaisen osaston päällikkö.

Pinton seuraaja, Suur-Mestari de Rohan, kuoli v. 1796, ja Hompesch, „Saksalaisen osaston Ritari" valittiin hänen paikkaansa täyttämään. Hänen Suur-Mestaritoimensa sanotaan kestäneen vuodesta 1797 vuoteen 1799 asti. Tämän viran palkkio kasvoi suuresti, sillä Venäjän tsaari Paavali I oli lämmin ja runsaskätinen Järjestön suojelija. Mutta vaikeudet seurasivat hyvin pian.

Napoleon Bonaparte lähti v. 1798 matkalleen Egyptiin. Hompeschille oli lähetetty tietoja kiihkeistä sotavalmistuksista, joita Ranska teki, mutta hän ei niistä välittänyt. Eräs historioitsija sanoo hänen kieltäytyneen uskomasta, että Napoleonilla voisi olla vihamielisiä aikeita hänen saartaan kohtaan. Kesäkuun 6 päivänä ensimmäinen laivaston osa näyttäytyi saaren lähellä. Kolmen venheen sallittiin laskea maihin vettä hakemaan. Kolme päivää myöhemmin tuli suuren laivaston pääosa näkyville. Napoleon pyysi vapaata maihinpääsyä vettä hakemaan. Tämä kiellettiin häneltä hyvin ymmärrettävistä syistä, sillä se olisi ollut rikos neutraalisuutta vastaan sekä 1798 tehdyn sopimuksen rikkomista, jonka mukaan vain neljä asestettua laivaa sai luvan maihinpääsyyn. Tämä välttämätön kielto antoi Napoleonille tekosyyn haluttuun riitaan. Napoleon uhkasi ja 10 päivänä kesäkuuta hän laski maihin joukkonsa, jotka saivat osakseen vain heikkoa vastarintaa valloittaessaan saaren.

Kanooni Shembri sanoo „yleisen käsityksen olevan, että Järjestön rappeutuminen sai alkunsa Napoleonin tulon kautta, mutta tarkka historiallinen tutkimus näyttää toista". Hän väittää sen johtuneen vuonna 1623 tehdyistä muutoksista. Kenraali Porter sanoo: „Ranska oli de Rohanin aikana lähettänyt vakoojia kylvämään tyytymättömyyden siemeniä." Näyttää varmalta, että oli olemassa paljon hämmennystä ja petollisuutta Järjestön keskuudessa. Taaffe väittää, että petollinen puolue oli hävittänyt ruutivarastot ja tehnyt kanuunat käyttökelvottomiksi. Shembri väittää omana mielipiteenään, „ettei Hompesch ollut tämän tilanteen tasalla. Häntä johtivat helposti henkilöt, joiden tarkoituksena vain oli johtaa hänet itsensä häviöön, ja ratkaisun hetkellä hän oli kykenemätön herättämään sitä luottamusta, jonka lujatahtoisempi ja päättävämpi päällikkö olisi voinut saavuttaa." Bedford ja Holbeche menevät pitemmälle sanoen erään englantilaisen historioitsijan väittäneen että: „Paikan antautuminen oli jo ennen sovittu Suur-Mestarin ja pääupseerien salaisen päätöksen kautta." He lisäävät vielä, että ainakin oli varma, että voimakas puolue oli valmis kannattamaan Ranskaa ja sentähden osoitti hallitus erimielisyyttä hetkellä, jolloin yksimielisyys olisi ollut ainoana turvan mahdollisuutena. Encyclopedia Britannican kirjoittaja pitää Hompeschia „ehkä kaikista heikoimpana miehenä, mikä koskaan on ollut valittu pitämään käsissään edesvastuullista asemaa vaativassa tilanteessa." Toinen kirjoittaja pitää häntä „tyhmänä ja pelkurina".

Jatko on pian kerrottu. Kenraali Porter sanoo: „sen sijaan, että Hompesch olisi koettanut ylläpitää järjestystä ja luottamusta, hän hautautui palatsiinsa

vain yhden upseerin seurassa." — Lähtö tuntui aivan vaikutuksettomalta. Petos oli yleinen. Lopulta kokoontui Neuvosto ja päätti lähettää pyynnön vihollisuuksien lopettamisesta antautumisen valmistuksena. Saari annettiin Napoleonille 12 päivänä kesäkuuta 1798 joutuakseen Englannin vallan alle vuonna 1814.

Napoleon osoitti Hompeschille suurta ylenkatsetta, mutta välittämättä siitä tämä meni ranskalaisen voittajan luo ja vaati häneltä Suur-Mestarin haarniskaa ja jalokivikoristeita. Vaatimukseen ei suostuttu, mutta hyvitykseksi luvattiin hänelle rahasumma. Kesäkuun 18 päivän illalla jätti Hompesch saaren vain muutamien ritarien seurassa, jotka olivat jääneet hänelle uskollisiksi. He purjehtivat Triestiin, jossa hän voimakkaasti pani vastalauseensa antautumista vastaan, jonka Napoleon oli julistanut. Jotkut ritarit lähtivät Venäjälle. Ja koska tsaari Paavali mielellään halusi tulla Järjestön Suur-Mestariksi, sai hän heidät valitsemaan itsensä toimeen, ja he täyttivät sen ennen kun Hompesch oli edes jättänyt sitä. Häntä painostettiin siihen, jolloin hän allekirjoitti luopumisen toimestaan heinäkuussa 1799. Paavali I kuoleman jälkeen joutui Suur-Mestarin virka takaisin paavinvallan alle, koska pelättiin, että kreikkalais-katolinen kirkko saisi sen käsiinsä.

Hompesch liittyi „Montpellier'n Sinisten Katumuksentekijäin" joukkoon, jossa hänen sanottiin kuolleen toukokuun 12 päivänä 1805.

Näin päättyvät näiden mielenkiintoisten tapahtumien kuvaukset. On merkillepantava, että kaikki historioitsijat perustavat arvostelunsa Hompeschin luonteeseen, eivätkä niihin kertomuksiin, joita hänen aikalaisensa ovat jättäneet sekä hänen julkisesta että yksityisestä elämästään. Kaikki vetävät johtopäätöksensä hänen käytöksestään Maltan saaren antautumisessa. Kuitenkin oli hänen ylenemisensä Suur-Mestariksi ihmeteltävän nopea ja meille on kerrottu hänen olleen toveriensa keskuudessa suuressa arvossa tahdikkuutensa ja viisautensa tähden. Ja kuten olemme huomanneet, ovat kaikki kertomukset vihollisuuksista Napoleonin kanssa hyvin heikkoja ja ristiriitaisia. Useimmat kirjoittajat otaksuvat kaikista vähimmän vastustusta olleen kysymyksessä ja syyttävät Hompeschia pelkuruudesta ja kykenemättömyydestä. Toiset pitävät taas tätä tuomiota naurettavana sen johdosta, että petosta pidettiin niin suurena, ettei mikään vakava linnoitusten puolustaminen olisi voinut tulla kysymykseenkään. Ransomin Short History of England (London 1907) sanoo, että mainittu saari joutui petoksen kautta Ranskalle. Kolmanneksi olemme nähneet viittauksia siitä, että Hompesch oli salaisessa yhteydessä Napoleonin kanssa.

Kun tiedämme, minkälaisen luonteen kanssa olemme tekemisissä ja ymmärtäessämme, ettei ole kysymyksessä kukaan muu kuin tuo peloton ja etevä soturi Hunyadi Janos, niin on itsestään selvää, että ensimmäinen olettamus on järjetön. Voimmeko pitää toista ratkaisua otaksuttavana vai onko meidän käsiteltävä kolmatta teoriaa? Näyttää siltä kuin Korkeammat Voimat olisivat määrätyssä tarkoituksessa johtaneet Napoleonin taisteluja Europan tilan järjestämiseksi. Uudet sivistyksen aatteet ja sellaiset liikkeet kuin vapaamurarius seurasivat hänen sotajoukkojensa vanavedessä. En tiedä oliko Napoleon itse salaisten johtajien käskynalainen vai käytettiinkö ja seurattiinko hänen omasta alotteestaan saavutettuja muutoksia. Eräässä hyvin merkillisessä ja varmaankin kovin mielenkiintoisessa kirjassa, joka on saatu automaatisen kirjoituksen avulla, ja jonka

Lady Paget on julkaissut nimellä „Colloquies with an Unseen Friend" (London 1907) on lausuttu monenlaisia väitteitä Napoleonista, vaikkakaan emme pääse selville niiden todenperäisyydestä. Puhutaan Salaisesta Veljeskunnasta, joka johti Europan asioita „suuren äänen" mystillisen johdon alaisena — viitataan luultavasti johonkin Martinisti järjestöön — ja sen sanotaan nykyään olevan hyvin vilkkaassa toiminnassa. Sanotaan Napoleonin olleen tämän Veljeskunnan käskynalaisena ja mahdollisesti he käyttivät hänet uuvuksiin ja jättivät sikseen.

Oliko tämä salainen johto syynä viittauksiin salaisesta ymmärtämyksestä Hompeschin ja Napoleonin välillä? Ja rikkoiko Napoleon sopimuksen, toimiko hän vastoin käskyjä ja kulkiko hän tuhoaan kohti taistellessaan Nelsonia vastaan Niilin rannoilla. Tai olivatko Malta-Ritarit, jotka kerran olivat olleet salaisen viisaustieteen aarreaitta, joutuneet sellaisen alentumisen ja rappeutumisen tilaan, että heidän loppunsa oli määrätty, ja että Napoleon tehtiin välittäjäksi ja Hompesch tämän armoniskun välikappaleeksi? Jonakin päivänä saamme ehkä kuulla täydellisen kertomuksen näistä hämmästyttävistä tapahtumista.

Erästä Suur-Mestari Hompeschin kuvaa säilytetään Malta-Ritarien salissa Roomassa. Monet jäljennökset ovat niin muutetut, että niihin on saatu heikkouden piirre lyhentämällä poskea. Eräs maltalainen kirjeenvaihtaja sanoo, että kuvernöörin palatsissa Maltan saarella on täysikokoinen kuva, että muotokuva tavataan yksityisissä taloissa, ja että on piirroksiakin jäljellä, mutta ne ovat vanhoja eikä niillä ole arvoa eikä merkitystä.

Kanooni Shembrin kirjassa on kuvia rahoista ja mitaleista, jotka Hompesch on lyöttänyt. Muutamia mitaleja on British Museum'issa, ja ne ovat hyvin huolellisesti jäljennetyt yllämainittuun kirjaan. Veistokuvat eivät suinkaan ole imartelevia, ja koska ne ovat sivultapäin tehtyjä, on vaikea niitä verrata jälellä oleviin kuviin. Kasvot laskeutuvat hyvin voimakkaasti nenästä kaulaan, joten leuka tulee hyvin peräytyneeksi. Mitaleista on kuitenkin yksi muita miellyttävämpi.

Erään mitalin takapuolella on Järjestön aseet. Hompeschin aseet ovat komea kaksipäinen kotka, pitäen kummassakin nokassaan Tau-ristiä ja sen päällä kuninkaallinen kruunu. Pyhän Antoniuksen Järjestö oli v. 1776 liitetty Pyhän Johanneksen Järjestöön ja seuraavana vuonna kaksipäisen kotkan käyttö T-ristiä pitävänä oli käsketty.

On vielä eräs kohta mainittava. Niistä monista muurariuden ritariasteista, sellaiset kuin Temppeliritarit, Maltaritarit, Pyhän Johanneksen ritarit, on sanottu, ettei niillä ole mitään tekemistä Maltaritariston perinnäisyyden kanssa. Mutta Mestari R., joka on muurariuden todellinen Pää työskenteli esoterisessa muurariudessa Maltan saarella ja epäilemättä näistä toimituksista nykyiset eksoteriset käytöt etupäässä ovat kotoisin.

J. I. Wedgwood

Rakkautta ei voida ostaa tai myydä. Sen ainoa hinta on — rakkaus.

Sille joka lukee tai mietiskelee ei koskaan tule aika pitkäksi eikä elämä ikäväksi.

Nuorille jäsenillemme

Te ette ole tulleet muurareiksi ulkonaisten ominaisuuksienne tähden, tai koska olisitte olleet muita arvokkaampia. Teidät on laskettu järjestöön niiden vakavien periaatteiden tähden, joita on luultu teissä piilevän. Jos tutkistelijamme ovat tehneet tehtävänsä, ovat he havainneet teidän olevan Jumalaan uskovaisia, luonteeltanne rehellisiä, siveellisiä ja hyvämaineisia sekä terveitä mieleltänne ja ruumiiltanne. Teidät on huomattu sopiviksi rakennusaineiksi jotakin kohtaa varten muurarirakennuksessa. Teille on täten osoitettu suurta kunnioitusta, mutta pitäkää mielessä, ettei tämä osoita teidän olevan erehtymättömiä tai täydellisiä. ·Tarkastuksessa voidaan vielä havaita, ettette sovellu rakennuskiviksi ja teiltä voidaan estää tie eteenpäin tai voidaan teitä sietää vaikeina kompastuskivinä. Jos seuraatte muurariopetuksia, opitte voittamaan himonne s.o. saavuttamaan täydellisen vallan itsenne yli. Älkää salliko näiden saada valtaa ylitsenne ei yksinäisyydessä, ei ihmisten keskuudessa, eikä koskaan yllätyksenä, vaan hallitkaa niitä kaikissa olosuhteissa. Teidän tulee muurareina edistyä. Tämän tarkotus on samalla käytännöllinen ja vertauskuvallinen. Käytännöllinen siinä merkityksessä, että teidän tulee oppia taitaviksi taidoissa ja mysterioissa, jotta teitä pidettäisiin etevinä muurareina. Samalla tämä taito auttaa teitä harjoittamaan muistianne, olemaan täsmällisiä ja toimimaan järkevästi.

Muurari, joka huolellisesti on tarkannut seremoniojamme ja tutkinut muurariperiaatteita kykenee paremmin johtamaan yleisiä kokouksia tai hallitsemaan ihmisryhmiä kuin toinen, jolla on samanlaiset synnynnäiset taipumukset, mutta on vailla muurarilooshien opettamia edellytyksiä. Muurariuden tarkoituksena ei ole kasvattaa teitä politiikkaa, uskontoa tai erikoisesti jotain muuta alaa varten. On määrätyitä suuntaviivoja politiikassa ja uskonnoissa, joissa kaikkien hyvien ihmisten mielipiteet yhtyvät. Muurareina ja hyvinä ihmisinä te niinmuodoin edistätte kohtuutta kaikessa toiminnassa. Muurarius ei estä teitä ottamasta toimintaan osaa, vaan se kieltää teitä käyttämästä väkivaltaisia, häikäilemättömiä ja lainvastaisia keinoja tai menettelytapoja, sillä se osoittaisi, että asia, jota ajatte, on heikko, arvoton tai rikollinen. Pitäkää vaatteenne tahrattomina maailman silmissä. Tulee aika, jolloin jalo maineenne tulee puhumaan puolestanne selvin sanoin. Pysy kunniallisena ja rehellisenä kaikessa ja pysy sellaisena niin hyvin myötä- kuin vastoinkäymisessä loppuun asti. Ihminen ei ole täydellinen, mutta hänen halunsa voi olla täydellinen. Voitte erehtyä moneenkin kertaan, mutta älä väärin tehtyäsi salli väärän kunniantunnon itseäsi johtaa. Asia, jota ajat, heikkenee sen kautta. Koeta korjata erehdyksesi parhaasi mukaan. Vaikka kärsisitkin itsekunnioituksen menettämisestä, niin voit ainakin ylläpitää kunniaasi, joka on arvokkaampi kuin kulta. Sinun on näissä tapauksissa aina meneteltävä miehuullisesti. Mutta vielä parempi on, ettei tällaisia tapauksia ollenkaan satu. Olkaa aina levollisia ja rauhallisia yhteiskunnan jäseniä. Olkaa uskollisia hallituksellenne ja oikeamielisiä maatanne kohtaan. Ette saa osoittaa kuuliaisuuden puutetta tai kapinoimista sen maan lakeja ja hallitusta vastaan, jonka keskuudessa elätte. Tutkikaa sitä kirjoitetuista ja suusanallisista opetuksista. Tutkikaa sitä säännöistämme ja asetuksistamme. Tutkikaa sitä esitelmätilaisuuksissamme. Tutkikaa

sitä lähimmäistenne ja omasta elämästänne ja tutkikaa sitä Suuressa Valossa. Kun Salomon, Israelin kuningas, hallitsi ammattikuntaa, opetti hän, että totuus oli jumalallinen ominaisuus ja jokaisen hyveen perusta. Muurariuden ensimmäinen opetus on että olisimme hyviä ihmisiä ja totuudenmukaisia. Lopuksi, V.:. V.·., pitäkää pyhinä ja loukkaamattomina veljeskunnan mysteriot, sillä niiden kautta opitte elämän salaisuudet. *Masonic Voice-Review.*

Kasva ja sula ihmiseen

Eräänä talvi-iltana kuljin metsätiellä. Tuntui silloin kuin olisin astuskellut hopeaisessa salissa, sillä puut olivat vahvassa kuurassa ja kuu loi salaperäistä hohdetta puiden lomitse polulleni. Olin yksin — näennäisesti yksin. Kuinka ihania ja mieltäkohottavia ovatkaan tällaiset yksinäiset hetket kuuhohteisessa, mystillisesti koristetussa metsässä, jossa lumi milloin tähtenä, viisikulmiona, kolmiona, neliönä, temppelinä, pyramiidina loistelee. Yksinäisyydessä puhtaassa lumihohteisessa valkeassa luonnossa ikäänkuin nuortuu ja voimistuu.

Veljeni, joka humussa ja melussa elät — etsi yksinäisyyttä, lumivalkoista aatehohdetta, niin saat korven kulkijan rauhan —

Pakkanen paukkui, ja puut risahtelivat, mutta ne eivät häirinneet valveilla olijan unta — mietteitä. Hän näki tähden — näki toisen ja aatos lensi kiitäen yhä terästyen muodostaen majan, joka ei ollut käsillä tehty. Unohtui persoonani näkemäni edessä ja itseni suli Häneen, josta osa olen. *Aija*

Vihkimyksen symboliikkaa

II.

Olemme jo todistaneet vihittyjen seurojen ijän ja moninaisuuden. Seuraava kysymys seuraa luonnollisena: Miksi olivat nuo seurat välttämättömiä? Eikö ihminen voi saavuttaa niissä löytyvää hyvää liittymättä toisiin ihmisiin, toimimatta salaperäisesti, lupautumatta salaisuuksia pitämään ja kuten hiukan loukkaavasti on sanottu, esiintymättä joko jonkunverran onnettoman tai — naurettavan näköisenä.

Ajan, ijän ja tutkimusten mukana on asia selvinnyt minulle seuraavalla tavalla.

Nuorena ollessani, — ja ehkäpä on asianlaita sama muillakin nuorilla, uskoin, että oli vain hyvää olemassa, ja että paha vain oli suuren valon varjoa. Myöhemmin opin suurien surujen kautta näkemään, että paha oli yhtä todellista ja kuten hyväkin määrätyssä tarkoituksessa kehitykseen välttämätöntä. Tässä on kaksinaisuus, kaksi napaa, joita kuvaavat molemmat pylväät. Tähän palaan pian uudestaan.

Samoin kuin tämä kaksinaisuus ilmenee maailmankaikkeudessa, ilmenee se kuten jo olen huomauttanut, vihittyjen järjestöissä. Jotkut järjestöt ovat harjoittaneet pahaa aivan alusta asti ja joko suuremmassa tai pienemmässä määrässä

itsetiedottomasti voittaakseen ajallista valtaa ja päästäkseen hillitsemään ulkomaailmaa. Ne tahtoivat saada sen orjuutetuksi, niin että sitä voitaisiin johtaa älyttömien eläinten lailla, hemmoitella tai lyödä tarpeen mukaan, ja jolta ennen kaikkea oli viety kaikki edistyksen keinot, aineelliset varat ja sodan voima. Näillä pimeyden veljillä, jotka uhrasivat häikäilemättömästi kaiken itsekkäitten tarkoitusperiensä eteen ja jotka uskalsivat työskennellä itse suurta luonnonlakia vastaan, oli tietysti vastustajia niiden joukossa, joiden suurena valosta syntyneenä ihanteena aina oli ollut velvollisuus. Oli siis ehdottomasti välttämätöntä vihittyjen perustaa järjestöjä taistelemaan pahaa vastaan kaikissa muodoissa ja juuri tietämättömän vihkimättömien maailman hyväksi. Väitän empimättä, että on olemassa paljon veljeskuntia, jotka kuten omamme ovat vannoutuneet työskentelemään hyvän puolesta. Sillä olen siitä varma, että „Le Droit Humain" on yksi niitä järjestöjä, joita nimitämme valkoisiksi, jotka toimivat valossa ja vartioivat tietämätöntä ja välinpitämätöntä ulkomaailmaa, jotka koettavat hälventää ympäröivää pimeyttä ja jotka suojelevat sitä niin sanottujen mustien tai vasenkätisten veljeskuntien syvästä, tietoisesta itsekkäisyydestä.

Ehkäpä nyt voitte ymmärtää salaisuuden välttämättömyyden. Kun ulkomaailman ihmiset saavat kuulla niistä veljeskunnista, jotka työskentelevät pahan puolesta, pelästyvät he usein. Niiden olemassaolo huolestuttaa heitä ja estää heitä elämästä rauhassa. Valitettavasti on mahdotonta samalla kertaa paljastaa todellinen, alaston totuus ja huomata olevansa pakoitettu työskentelemään pimeässä, jotta ulkopuoliset voisivat jatkuvasti jäädä tietämättömiksi näistä vastustavista voimista. Eikö lapsilla, voidakseen kehittyä luonnollisella tavalla pitäisi olla iloa elämässä, ja eikö heidän pitäisi jäädä tietämättömiksi suurimmasta osasta olemassaolon kovuutta.

Olemme senkin tähden pakoitetut toimimaan salaisesti, että nämä veljeskunnat työskentelevät salaisesti, että nämä veljeskunnat työskentelevät salaisuudessa pahan vuoksi, ja olisi suuri erehdys meidän puoleltamme paljastaa puolustuskeinojamme heille.

Koska hyvin kaukaisista, muistamattomista ajoista asti, nämä kahdenlaiset veljeskunnat ovat olleet vastakkain, niin on käynyt välttämättömäksi luoda erikoinen kieli, vihittyjen kieli, toisin sanoen symboliikka. Tästä vihittyjen kielestä, jota V.·. de Soldi-Colbert nimittää salaiseksi kieleksi, puhuu hän seuraavasti:

„Nämä salaiset merkit ovat kuvia, tai jäljittelyjä tulesta, ilmasta, auringosta ja vedestä, ihmisrodusta ja maan suurista olennoista. Ne esittävät myöskin näkymätöntä näkyväisenä, esittävät tähtien valon lähdettä, ilman sointuja, luovaa voimaa, puhetta, tuoksuja, rakkautta, kaikkea jumalallista, kaikkea, mikä on kouraantuntumatonta ja saavuttamatonta vedessä, auringossa, ilmassa, sellaista kuin ihmisen elämä, tulen kauneus j.n.e."

Huomattakoon, ettei tässä ole kysymys yliluonnollisesta, vaan ainoastaan luonnon laeista, näkymättömien syiden näkyvistä seurauksista ja ihmisille käsitettävistä laeista, jotka niin hyvin tiedemies kuin tavallinen ihminen, niin hyvin uskovainen kuin vapaa-ajattelija tunnustaa kadottamatta rajatonta omantunnonvapauttaan.

Puhuessaan jumaluudesta ihmisessä hän ei ajattele epämääräistä, antropomorfista jumalaa, vaan niitä lakeja, jotka hallitsevat maailmankaikkeutta, luontoa,

jota kuvaa suuri Isis, laskevan auringon vaimo ja leski, nousevan auringon, Horuksen äiti — maailmankaikkeuden elämää ja ennen kaikkea ykseyttä, moninaisuuden isää. Nämä johtuvat mieleen hänen puhuessaan salaisista merkeistä tai vertauskuvista, jotka esittävät maailmankaikkeuden voimia.

Vihittyjen vertauskuvasto näyttää minusta samoin kuin V.·. Soldi-Colbertista joka tapauksessa olevan osa vihittyjen salaisesta kielestä ja tämä esitetään hyvin selvästi eräässä luennossa, jonka V.·. Pujol piti Marseillessä Hipatia looshissa n:o 33.

„Nykyaikaisessa muurariudessa, joka on perinyt Salomonin ja Hiramin järjestämät rituaalit ja vertauskuvat, käytetään samaa rituaalia kuitenkin usein — onneksi ei kuitenkaan aina, ymmärtämättä niiden syvää tieteellistä, filosofista ja salaista merkitystä tai tarkoitusperää. Nuo suuret ja viisaat miehet olivat peittäneet suunnattoman tietovaraston muutamiin, miltei lapsellisiin merkkeihin sellaisiin kuin ympyrä, risti, kaksi kolmiota sisäkkäin j.n.e. Ne todistavat suuresta perusolemuksesta, joka intuitsioonin kautta valaisee ihmiskuntaa ja antaa sille ehdottoman varmuuden määrättyjen asioiden todenperäisyydestä.

Mitä merkitsevät siis nuo kaksi pylvästä? Ne kuvaavat maailmankaikkeuden aineen kahta napaa, henki-ainetta kahtena vastakkaisena napana, jotka toisilleen ovat yhtä välttämättömiä kuin tasapainossa olevan vaa'an kupit. Toisen pylvään poistaminen olisi samaa kuin kosmoksen tyhjäksitekeminen. Osoittaaksemme edelleen, että kaikkiallisiin lakeihin sovellutettu vertauskuvasto on yhtä todellinen meidänkin päivinämme samoja lakeja todistavana, tulee meidän sovelluttaa se nykyaikaiseen tieteeseen. Tarkastakaamme esimerkiksi luonnontieteitä, jotka ovat tieteistämme rikkaimpia. Käsitellessämme niiden eri osia akustiikkaa, lämpöä, valoa, sähköä, magnetismia tai käsitellessämme niitä kokonaisuutena, saamme sen opetuksista selville samat yleiset lait. Emmekö huomaa aktiivista, positiivista voimaa lämmössä ja valossa, positiivista napaa sähkössä ja vetovoimassa sekä passiivista, negatiivista voimaa kylmässä ja pimeydessä, negatiivista napaa sähkössä ja työvoimassa? Tässä esiintyvät ikuiset vastakohdat, käsittäen kaikki, mitä maailmankaikkeudessa on olemassa. Voima on posiitivinen napa, aine negatiivinen. Kemiassa, hapot, aktiiviset tekijät hyökkäävät passiivisten perustojen kimppuun ja seurauksena on neutraalinen suola."

Kuten olemme huomauttaneet voi tätä vertauskuvastoa sovelluttaa ainoastaan luonnonlakeihin. Tässä on sen puute, sillä vertauskuvia voidaan sovelluttaa moneen eri asiaan tai asioihin, jotka ainakin näennäisesti ovat erilaisia. Tästä syystä ne voivat olla epämääräisiä ja voivat johtaa ristiriitoihin. Kuitenkin on tämä täsmällisyyden puutekin arvokas ominaisuus, koska se estää aiheiden kristallisoitumista. Sillä jos teitä joskus haluttaisi liian tarkasti määritellä jonkun vertauskuvan merkitys, niin johtuisitte ehdottomasti oikeaoppisuuteen. Te määrittelisitte opinkappaleita, te lankeaisitte samoihin erehdyksiin kuin niin sanotut ilmoitetut uskonnot. Vihityn, nimittäin valkoisen vihityn, päämäärä on aina ollut pidättyminen dogmeista ja oikeaoppisuudesta ja päinvastoin viisaan harhaopin perustaminen, joka sallii ihmisjärjen tehdä tutkimuksiaan joka suunnalle. Totuudenjyväsistä, jotka se löytää, muodostaa se loistavan polttopisteen, joka niiden ryhmitysten kautta valaisee koko maailmankaikkeuden.

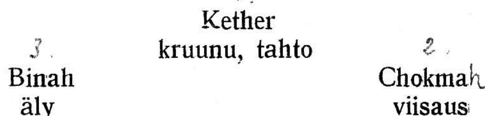
Tätä valoa hakiessaan lähestyy vihitty aina liekkiä, jota hän ei kuitenkaan,

käyttääksemme erään mysterioita koskevan kirjan sanoja, koskaan saavuta. Voiko M..n mielestä mikään olla sen kauniimpaa ja rohkaisevampaa kuin tietoisuus siitä, ettemme koskaan saavuta ihannettamme? Eikö se merkitse, että aina voimme käsittää korkeamman, suuremman ja jalomman ihanteen? Eikö se ole loppumattoman edistyksen ja ikuisen työn lupaus?

Voidaksemme oppia ymmärtämään vihittyjen kieltä, tulee meidän tarkastaa merkitystä tai joitakin merkityksiä, joita määrättyihin vertauskuviin liittyy. Tarkastakaamme erästä suurimmista, kirjaimia S. M. A. Moni arvelee, ettei niillä ole muuta merkitystä kuin Suuri Maailman Arkkitehti. Kuitenkin voidaan niitä tulkita muullakin tavalla ja juuri tästä syystä on 33 asteen jalokivenä kaksipäinen kotka. Kotka kuvaa yhteyden ja kaksinaisuuden aatteita, yhtä ruumista, jolla on kaksi päätä. Tämä vertauskuva vastaa myöskin kolmiota jonka kärki on käännetty alaspäin. Valitettavasti täytyy selityksen jäädä tähän.

Tarkastakaamme muita vertauskuvia, joita voidaan selittää V. M. O.:.n looshissa ja jotka määrätyssä merkityksessä vastaavat samaa aatetta, esimerkiksi lukua *yksi*, jota myöskin voidaan kuvata pisteellä. Se vastaa hebrealaista aleph-kirjainta sekä ensimmäistä Sephiraa (tai maailmankaikkeuden voimaa), Kytheriä, kruunua, vertauskuva, jonka tapaamme monen muurariasteen jalokivissä. Tarkastakaamme sitten lukua *kaksi*. Katsokaamme läntistä temppeliovea, jonka kaksi pylvästä esittävät kaksinaisuutta, sitä lukua, jota Pythagoras nimitti „vastakkaisuuden luvuksi”, koska se voi kuvata sekä hyvää että pahaa, sekä valoa että pimeyttä sekä miehellistä että naisellista j.n.e. Kuten näette, voi tämä luku antaa aihetta monenlaisiin selityksiin. Olette jo kuulleet V.·. Pujolin selityksen Marseillen Orientissä. Olen vakuutettu, että olette ymmärtäneet vihittyjen tieteen suuren rikkauden johtuvan juuri tästä selitysten moninaisuudesta. Kaksinaisuus esittää positiivista napaa, aktiivista ja passiivista voimaa j.n.e. Vertauskuvien selittäminen oli osana Kabbalan salaisen tieteen tutkimuksessa, jota tiedettä etupäässä Judeassa tutkittiin. Luku kaksi vastaa hebrealaisen kirjaimiston beth-kirjainta ja toista Sephiraa, Chokmaa, viisautta.

Luku 3 vastaa ghimeliä ja Binah-Sephiraa, älyä. Nämä kolme ensimmäistä lukua muodostavat vihityn kolmion

Tämä on kabbalistinen kolminaisuus ja luultavasti on se kristillisenkin kolminaisuuden ja ehkä myöskin muurarikolmion alkuperä. Mutta olkoon näiden asioiden kuinka tahansa, niin on tämä kolminaisuus joka tapauksessa johtunut hindulaisesta luonnon kolminaisuudesta.

Savitri (aurinko, taivaallinen tuli).

Vayu (tuuli, ilma, hengitys).

Agni (maallinen tuli, joka on syntynyt neitseellisestä äidistä, Maiasta, aineesta, jonka kasvatusisä oli kirvesmies, Iswastri).

Luku neljä kuvaa neliötä. Yleisesti puhuen esittää se vertauskuvana ainetta ja usein maata. Ehkäpä tämä selittää, minkätähden vanhoissa kartoissa maalle

on annettu neliömuoto. Luku neljä vastaa daleth-kirjainta sekä Chesed-Sephiraa, myötätuntoa. Se kuvaa myöskin aatteiden toteuttamista. Kun neliön neljä viivaa järjestetään toisella tavalla, saadaan risti, mutta minulla ei ole oikeutta mennä tämän pitemmälle selityksissäni.

Luku viisi on kuvattuna temppeleissämme, mutta sitä ei voida syvemmältä selittää V. M. O∴n looshissa. Viisi on hierofanttien luku, inspiratsioonin luku. Se vastaa h-kirjainta sekä Geburah-Sephiraa, vakavuutta. (Jatk.)

Ensimmäinen evankeliumi Jeesus Kristuksen lapsuudesta

Toiselta vuosisadalta.

(Ote apokryfisista evankeliumeista.)

I Luku.

1. Kaifas kertoo, että Jeesus kätkyeessä maatessaan kertoi äidilleen olevansa Jumalan poika. 5. Josef ja Maria lähtivät Betlehemiin veroja maksamaan. Marian synnyttämisen aika lähestyi ja hän meni talliin. 8. Josef tuo talliin hebrealaisnaisen ja talli täyttyi suurella valolla. 11. Lapsi syntyy ja 17 parantaa naisen. 19. Paimenien paluu.

Seuraavan kertomuksen löysimme kirjasta, jonka omisti ylimmäinen pappi Josef, toisella nimellä Kaifas.

2. Hän kertoo, että Jeesus puhui jo kätkyessä ollessaan ja sanoi äidilleen:

3. Maria, minä olen Jeesus, Jumalan Poika, sana, jonka sinä synnytit enkeli Gabrielin ilmoituksen mukaisesti ja Isäni lähetti minut maailmaa vapahtamaan.

4. Kolmantenasadantena yhdeksäntenä vuotena Aleksanterin hallituksen aikana, julkaisi Augustus käskyn, että kaikki ihmiset menisivät maksamaan veroja omaan maahansa.

5. Sentähden nousi Josef ja meni vaimonsa Marian kanssa Jerusalemiin ja tuli sitten Betlehemiin, jotta hän ja hänen perheensä verotettaisiin hänen isiensä kaupungissa.

6. Ja kun he tulivat luolan luo tunnusti Maria Josefille, että hänen synnyttämisensä aika oli tullut ja ettei hän voinut jatkaa kaupunkiin asti ja sanoi: Menkäämme luolaan.

7. Tällä hetkellä oli aurinko aivan laskemaisillaan.

8. Mutta Josef kiiruhti hakemaan hänelle kätilöä ja kun hän näki vanhan hebrealaisnaisen, joka oli Jerusalemista, sanoi hän hänelle: Pyydän sinua tulemaan tänne, vaimo hyvä. Mene luolaan, jossa näet naisen juuri synnyttämäisillään.

9. Aurinko oli laskenut, kun vanha vaimo ja Josef hänen kanssaan saapuivat luolalle ja he molemmat astuivat siihen sisälle.

10. Ja katso, se oli täynnä valoa, suurempaa kuin lamppujen ja kynttilöiden valo ja suurempaa kuin itse auringon valo.

11. Lapsi oli silloin puettu kapaloihinsa ja imi äitinsä, Pyhän Marian rintoja.

12. Kun he molemmat näkivät tämän valon, hämmästyivät he. Vanha vaimo kysyi Pyhältä Marialta: Oletko sinä lapsen äiti?

13. Pyhä Maria vastasi, että hän oli.
14. Johon vanha nainen vastasi: Sinä olet aivan erilainen kuin muut vaimot.
15. Pyhä Maria vastasi: Kuten ei ole mitään lasta minun poikani kaltaista, niin ei myöskään ole ketään vaimoa hänen äitinsä kaltaista.
16. Vanha vaimo vastasi ja sanoi: Oi, Pyhä Neitsyt, olen tullut tänne, että saisin ijäisen palkinnon.
17. Silloin Pyhä Neitsyt Maria sanoi hänelle: Laske kätesi lapsen päälle. Ja kun hän sen oli tehnyt tuli hän pyhitetyksi.
18. Ja lähdettyään pois, sanoi hän: Tästä lähtien tulen kaikkina elämäni päivinä totettelemaan tätä lasta ja olemaan hänen palvelijansa.
19. Tämän jälkeen, kun paimenet tulivat ja olivat tehneet valkean ja iloitsivat suuresti, niin taivaalliset joukot ilmestyivät heille kiittäen ja ylistäen korkeinta Jumalaa.
20. Ja kun paimenet yhtyivät heihin, niin koko luola sillä hetkellä näytti loistavalta temppeliltä, koska sekä ihmisten että enkelien kielet yhtyivät ylistämään ja kunnioittamaan Jumalaa Herran Kristuksen syntymisen johdosta.
21. Mutta kun vanha hebrealaisvaimo näki kaikki nämä suuret ihmeet, kiitti hän Jumalaa ja sanoi: Minä kiitän sinua, oi Jumala, Israelin Jumala, että silmäni ovat saaneet nähdä maailman Vapahtajan syntymisen.

Musiikin olemus ja merkitys ihmiskunnalle

(Jatk.)

Jos me nyt jätämme Goethen ja Shopenhauerin mielipiteet ja ryhdymme tarkastamaan okkultista näkökantaa, on meidän ensin otettava huomioon, että musiikin kautta tulemme kosketuksiin astraalimaailman kanssa samaten kuin ajatuskuviemme kautta meitä ympäröivän eetterimaailman kanssa. Musiikki vaikuttaa välittömästi astraaliruumiiseen ja sen kautta eetteriruumiiseen, niin että me tulemme vastaanottavaisiksi kaikelle sille, mikä saa muodon astraalimaailmassa. Tässä ei ole kysymys siitä rajoitetusta astraalimaailmasta yleensä, johon myös deevakaani säteilee. Musiikin kautta saamamme ilmestys on välittömämpi ja suorasanaisempi kuin se, minkä saavutamme niistä avaruuteen levinneistä muodoista, joihin korkeammat maailmat ovat pukeutuneet. Ne antavat meille senvuoksi myös suuremman vapauden, kun taas musiikki vaikuttaa meihin kahlehtien. Löytyy myös kuitenkin kuvia, jotka musiikin tavoin ensi sijassa vaikuttavat astraaliruumiiseen ja sitten sen kautta eetteriruumiiseen. Mutta sellaisissa tapauksissa täytyy taulun, tai myös kahden aiheen samassa taulussa vaikuttaa välittömästi yhdessä kuten esim. Sixtiniläisessä madonnassa. Siinä synnyttää kahden aiheen yhdistelmä taulun voimakkaan eetillisen vaikutuksen. Taulussa näemme ylinnä pilviä ja enkelinkasvoja, ja jos katsomme alemmaksi, näemme Jeesus-lapsen äidin sylissä ikäänkuin samojen voimien synnyttämänä, jotka muodostavat pohjan enkelien taivaalliselle olemukselle. Siinä toinen aiheista. Se antaa meille vaikutelman siitä, miten maailmankaikkeuden pilvipäärmeisestä valosta syntyy puhdas valo-olento, — ihminen. Tähän aiheeseen yhdistyy toinen, joka on saanut ilmauksensa äidissä. Hän

on paljastava viattomuutta ja rakkautta, koko hänen olennostaan, vartalosta, katseesta, kasvonpiirteistä ja jokaisesta viivasta loistaa mitä sydämellisin rakkaus. Ylhäältä tuleva valo, joka keskittyy Jeesus-lapsen puhtaassa valo-olemuksessa, ja alhaalta tuleva, lämmittävä rakkaus, siinä kaksi aatetta, jotka yhtyvät ja vaikuttavat itsetiedottomasti astraaliruumiiseen, halusiko ihminen sitä tai oli haluamatta. Täytyy vain kärsivällisesti antautua sen tunteen valtaan, joka tällöin täyttää katselijan, ja jota voisi määritellä seuraavasti: Velvollisuutesi on ottaa rakkaudella vastaan se jumalallinen, joka ilmestyy sinulle, ja sulkea se syliisi. Velvollisuutesi on toteuttaa sitä maailmassa, ja sinun on hankittava henkisistä maailmoista vaikutteesi elämässä.

Koettakaamme nyt lähemmin selvitellä itsellemme, mistä johtuu, että taide ja erittäinkin musiikki sävelineen ja sointuineen voi niin suuremmoisesti ja järkyttävästi vaikuttaa ihmissieluun. Tarkastakaamme silloin ensiksi ihmisen kolmea tajuntatilaa ja hänen suhdettaan niihin kolmeen maailmaan, jotka ovat yhteydessä näiden olotilojen kanssa. Tavallinen ihminen tuntee vain yhden näistä tajuntatiloista; molemmissa toisissa hän elää olematta tietoinen niistä tai itsestään. Hän elää niissä saavuttamatta niistä mitään muistoa, voimatta tuoda niistä minkäänlaista itsetietoista vaikutetta tavalliseen päivätajuntaansa. Sitä tietoisuutta, jonka kaikki omistamme, nimitämme nimellä „taivaallinen tietoisuus”, „päivätajunta”. Toinen olotila on unista rikas nukuksissaolo, joka niin usein vertauskuvallisesti esittää yksinkertaisia, jokapäiväisiä tapauksia; tätä olotilaa tuntee tavallinen ihminen vain osittain. Mutta vielä vähemmän hän tuntee kolmatta tajuntatilaa, joka on tuttu vain muutamille harvoille; tämä on se unista vapaa nukuksissaolo, joka tavalliselle ihmiselle merkitsee tyhjyyttä. Vihkimyksen kautta muuttuvat nämä olotilat: unista rikas nukuksissaolo ei ole enää sekava, se ei enää ole jokapäiväisen elämän useinkin erehdyttävien vertauskuvien toisinto. Uusi maailma, maailma täynnä elämää, loistavia värejä ja hohtavia valo-olentoja avautuu silloin ihmiselle unessa. Eikä se ole mikään vastaluotu maailma. Päinvastoin, tämä maailma on aina ollut olemassa, se ympäröi meitä alati. Se on vain uusi sellaiselle ihmiselle, joka ei ole koskaan ennen kohoutunut päivätajunnan yläpuolelle. Se on todellinen maailma, yhtä todellinen kuin meitä ympäröivä aistinmaailmakin. Kun ihminen on noussut vihkimykseen, avautuu tämä maailma hänelle, ja hän oppii elämään siinä yhtä selvätajuisesti, vieläpä selvätajuisemminkin kuin päivätajunnassaan. Siellä hän oppii tuntemaan oman astraaliruumiinsa ja oppii elämään siinä itsetietoisesti. Tässä, hänelle ennen vieraassa maailmassa, ihminen elää ikäänkuin värien ja valon ympäröimänä, ja tämä hohtava valo ja häikäisevät värit, jotka täällä muodostavat ikäänkuin perusajatuksen, ovat itse asiassa eläviä olentoja. Tällaisella eläytymisellä itsetietoiseen unirikkaaseen nukuksissaoloon on suuri merkitys jokapäiväiseen elämään; ihminen oppii vähitellen jokapäiväisessäkin näkemään ja tuntemaan niitä loistavia olentoja, jotka ilmestyvät hänelle unessa.

Vihkimyksen jälkeen ihminen kuitenkin alkaa ikäänkuin etsiä pääsyä tästä, tavallisesta unitilasta; hän ikäänkuin tuntee olevansa tämän väri- ja valomeren yläpuolella. Hän alkaa silloin itsetietoisesti elää kolmannessa tajuntatilassaan, unettomassa unitilassa. Se maailma, johon hän nyt kohoo, paljastaa itsensä hänelle aluksi vain osittain. Mutta vähitellen käy hänen oleskelunsa siellä yhä pitemmäksi, ja vihdoin hän saa kokea jotakin, joka on hänelle mitä suurimmasta mer-

kityksestä. Ennenkun ihmisen silmät täysin voivat tajuta astraalimaailmaa, täytyy hänen ensin läpikäydä n.s. suuren äänettömyyden. Kaiken täytyy vaijeta hänessä, — suuren äänettömyyden tulee joka taholta ympäröidä häntä, ennenkuin hän täysin herää korkeammassa maailmassa. Ja tämä äänettömyys käy yhä syvemmäksi sikäli kun ihminen lähestyy kolmatta tajuntatilaa; astraalimaailman värit käyvät yhä loistavammiksi, sen valo yhä kirkkaammaksi, melkeinpä läpikuultavaksi. Ihminen tuntee yhä enemmän eläytyvänsä näihin väreihin, tähän valoon; hänestä ei enää tunnu, että ne vain ympäröivät häntä, hän tuntee itse sulautuneensa näihin väreihin, tähän valoon, hän tuntee itsensä astraalimaiseksi astraalimaailmassa, ikäänkuin hän olisi vaipunut suureen äänettömyyteen. Vähitellen sitten äänettömyys alkaa soida, — henkiset sävelet alkavat helähdellä sen sisimmässä; valo- ja värimaailma ikäänkuin täyttyy heläjävästä soitosta, hiljaisuuden äänestä. Tämä, kolmas tajuntatila, on sitä, että se värimaailma, jossa ihminen eli ollessaan alemmalla astraalitasolla, täyttyy sävelistä ja soinnuista.

(Jatk.)

Hegelin kristinusko

On olemassa kaksi Voltairea, kaiken positiivisen uskonnon pilkkaaja, jota jumalattomat ylistivät, sekä Jumalan fanatinen puolustaja, jota ateistit pilkkasivat, koska hän uskoi Jumalaan naivin lapsen lailla. Voltaire sai kuitenkin lopulta mielipuolten lailla järkensä takaisin, palasi positiivisen uskonnon helmaan ja kuoli sakramenttejä nauttien.

On myös olemassa kaksi Hegeliä, mutta he ovat monimutkaisemmat kuin Voltaire, joka oli kovin yksinkertainen, melkein kuin sanomalehti-kronikoitsija.

Hegel keksi logiikkansa avulla, että olemassaolevalla on oikeutuksensa, ja hän puolusti status quo-ta, yhteiskuntaa, valtiota, uskontoa kaikkine päivineen Jumalan kädestä lähteneenä; kaikki on oikeutettua, koska se on olemassa.

„Uskonnon olemukseen kuuluu ilmentää itsensä useissa historiallisissa uskonnollisissa muodoissa. Niistä on kristinusko kuitenkin ainoa, joka täysin vastaavasti ilmentää uskonnon olemusta. Kolminaisuusoppiinsa kristinusko sulkee kaiken filosofisen spekmlatioonin ytimen. Sillä kolminaisuus ei voi olla muuta, kuin että Ikuinen majesteetissaan äärellisyyden sfäärin yläpuolella hallitseva Jumala laskeutuu äärellisyyteen sovittaa sen kanssaan, tulee ihmiseksi, kärsii, kuolee sekä palaa pyhänä henkenä itseensä.”

Onhan tämä kohteliaasti sanottu, mutta senhän jokainen rippikoululapsi tietää Lutherin vähästä katkismuksesta. Miksi siis panna liikkeelle tuo mahtava pari tuhatta sivua käsittävä koneisto käsittämätöntä filosofiaa.

Hegel kuoli kuitenkin (koleeraan v. 1831) monia kiertoteitä kuljettuaan yksinkertaisena, uskovana kristittynä katumusvirsiä lukien.

Aug. Strindberg (Sininen kirja)

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

MAALISKUU N:o 1 · 1924

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" — *Oskar Leschhorn*

Suomen Yhteis-Vapaamuurarijärjestö

„Le Droit Humain"

Yleinen Yhteis-Vapaamuurarijärjestö perustuu ajatuksen vapaudelle, yhteydelle, siveellisyydelle, rakkaudelle, oikeudelle, suvaitsevaisuudelle sekä veljeydelle ja ottaa jäsenikseen miehiä ja naisia riippumatta rodusta tai uskonnosta.

Lait ja asetukset perustuvat periaatteisiin, jotka Korkeimman Neuvoston Yleismaailmallinen Kongressi hyväksyi Lausannessa syyskuun 22 päivänä 1875.

Järjestöllä on oma itsenäinen toimintamuotonsa, ja sen lait ja asetukset ovat sitovia kaikille jäsenille.

Yleisen Yhteis-*Vapaamuurari*järjestön Korkeimman Neuvoston tuomiokunnassa, joka on perustettu Parisin zenithissä, jaetaan Vanhan ja Tunnustetun Skottlantilaisen Riituksen asteet 1:stä 33:een sekä sitäpaitsi Mark-mestarin ja Kuninkaallisen Kaaren arvot.

Yleisen Yhteis-*Vapaamuurari*järjestön Suomalainen Osasto perustettiin lokakuun 6 päivänä vuonna 1920, jolloin Korkeimman Neuvoston Skandinavian Edustaja vihki Helsingin Väinämö-looshin N:o 99. Looshikirjan sai myöskin Viipurin Suvantola-looshi N:o 718 sekä väliaikaiset looshikirjat Turun Kolmio-looshi St. Henrik N:o 719 sekä Tampereen Kolmio-looshi Kivi N:o 720.

Yleisiä periaatteita.

Art. 1. — Yleisen Yhteis-Vapaamuurarijärjestön suomalainen osasto julistaa vapaamuurariuden vanhojen opetusten mukaisesti luovan voiman olemassaoloa antaen sille nimen „Maailmankaikkeuden Suuri Arkkitehti".

Art. 2. — Se julistaa avattua „Pyhää Sanaa" jokaisessa looshissa, joka on säännönmukaisesti muodostettu muurariperiaatteita palvelemaan.

Art. 3. — Se esittää vapaamuurariuden vanhoja pääoppeja.

Art. 4. — Se kieltää osanoton kaikista laittomista ja salaisista kokouksista tai loosheista, joilla ei ole laillista looshikirjaa.

Art. 5. — Se ei salli asetettavan minkäänlaisia rajoja vapaalle totuuden etsimiselle ja turvatakseen tätä vapautta vaatii se kaikilta jäseniltään ehdotonta suvaitsevaisuutta.

Art. 6. — Se on riippumatta rodusta tai uskonnosta avoinna kaikille miehille ja naisille, jotka ovat vapaita, hyvämaineisia ja viettävät nuhteetonta elämää.

Art. 7. — Se velvoittaa jäseniänsä noudattamaan maan lakeja, osoittamaan uskollisuutta hallitsijalle, olemaan puhumatta vapaamuurariuden salaisuuksista, seuraamaan korkeata kunnian mittapuuta sekä väsymättömästi toimimaan ihmiskunnan menestykseksi.

Art. 8. — Kukin vapaamuurari, joka kuuluu Vanhaan ja tunnustettuun Riitukseen, on velvollinen uskollisesti tottelemaan ja seuraamaan Korkeimman Neuvoston määräyksiä.

Yleinen Yhteis-Vapaamuurarijärjestö sallii entisaikojen tavan mukaan naisille samoilla ehdoilla kuin miehillekin pääsyn mysterioihin, joista vapaamuurarius johtuu, ja jotka perustuvat veljeyteen, totuuteen sekä jokaisen siveellisen ja yhteiskunnallisen hyveen käytännölliseen harjoittamiseen.

Muurariuden kadonneet avaimet

Manly P. Hall.

Johdatus.

Keskinkertaiset lahjat omaava muurari ja nykyaikainen muurariaatteitten opiskelija voi heikosti kuvitella tai ymmärtää niitä kosmillisia velvollisuuksia, jotka hän ottaa hartioillensa alkaessaan etsiä luonnon salattuja totuuksia sellaisina kuin ne ovat kätketyt ikivanhaan ja nykyaikaiseen rituaaliin. Hän ei saa ajatella valaansa liian kevyesti, ja ellei hän tahdo joutua vuosien ja ikäkausien kärsimyksiin, on hänen lakattava käsittämästä muurariutta pelkkänä yhteiskunnallisena tai veljellisenä järjestönä. Hänen täytyy käsittää, että ne salaiset opetukset, jotka ovat ikuisiksi ajoiksi vahvistetut rituaaliin, ovat pyhät, ja että näkymättömät ja tuntemattomat voimat auttavat niiden menestystä, jotka tietoisesti ja vapaasta tahdostansa ottavat päällensä ammatin asettamat velvollisuudet.

Muurarius ei ole aineen asia, se on sielun tiede; se ei ole mikään uskonto tai uskonkappale, vaan Jumalaisen Viisauden kaikkiallinen ilmennys. Englannin ammattikuntain kokoutumisella, vieläpä Salomonin temppelin rakentamisellakin, sellaisena kuin se ymmärretään meidän päivinämme, on vähän, jos mitään tekemistä todellisten muurariuden mysterioiden kanssa, sillä muurarius ei ole riippuvainen persoonallisuuksista historiallisessa eikä arkeoloogisessa suhteessa, vaan se on jumalallinen vertauskuvallinen kieli, joka on ikuisiksi ajoiksi yhdistetty muinaisten jumalallisten mysterioiden konkreettisiin vertauskuviin Vain ne, jotka näkevät siinä kosmillisen tutkimusaiheen, elämän työn, henkisen innostajan parempaan ajatteluun, parempaan elämään ja parempaan toimintaan ja jotka todellisina muurareina pyrkivät saavuttamaan henkisen valon kirkastamaa elämän iltaa ja jokapäiväistä työtä, ovat saaneet edes pinnallisen käsityksen näiden ikivanhojen ja vahvistettujen menojen todellisista mysterioista.

Muurarikoulun ikää ei voida laskea sadoissa tai edes tuhansissa vuosissa, sillä sillä ei ole koskaan ollut mitään alkua muodon maailmoissa. Maailma, sellaisena kuin me sen näemme, on ainoastaan pelkkä koelaboratorio, jossa ihminen työskentelee rakentaen ja ilmentäen yhä suurempia ja täydellisempiä muotoja. Tähän laboratorioon valuu tuhansia ja miljoonia säteitä kosmillisista maailmoista, noista suunnattomista palloista ja äärettömyyksistä, jotka tuhlaavat energiaansa saadaksensa ihmissuvun johdonmukaisesti ja järkiperäisesti järjestämään elämäänsä ja ohjaamaan kohtaloansa, kunkin yksilön omalla paikallansa ja omalla tavallansa. Näiden salaperäisten valtojen työskentely maailmankaikkeudessa se juuri muodostaa sen keskustan, jonka ympärille muurarikoulu on perustettu, sillä muurarin todellinen työpaja on maailmankaikkeus. Hänellä, vaikka onkin kaikkien uskontojen mestari, ei ole mitään tunnustusta eikä muotouskontoa, ja ne, jotka ryhtyvät tutkimaan muurariutta käsittämättä sen syvyyttä, kauneutta ja henkistä voimaa, eivät koskaan tutkimuksillansa saavuta pysyviä tuloksia. Todellinen tutkija voi huomata näiden salaisten koulujen syntyneen aikojen aamun sarastaessa satoja miljoonia, niin, biljoonia vuosia sitten, jolloin Aurinkoihminen alkoi temppeliänsä rakentaa. Se oli ensimmäinen Kuninkaan Temppeli, ja näin annettiin ja säädettiin aikojen alussa ikivanhan looshin todelliset mysteriot, ja näin olivat luomistyön jumalat ja koittavan aamun henget ne, jotka laskivat mestarien looshin kulmakivet.

Alkuun päässyt veli huomaa, että niinsanotut symboolit ja seremoniat ovat kuin suojukset, jotka viisaat ovat rakentaneet ikiajoiksi säilyttämään aatteita, joka keskinkertaisesta yksilöstä tuntuvat käsittämättömiltä. Hän samalla huomaa, että harvat muurarit näinä aikoina ymmärtävät tai osaavat antaa kyllin arvoa niille salaisille tarkoituksille, jotka ovat kätketyt näihin ulkonaisiin menoihin. Uskonnollisella hartaudella me säilytämme näitä muotoja, palvomme niitä itse elämän asemesta, mutta ne, jotka eivät ole kyenneet kokoamaan totuuden sirpaleita noista kiteytyneistä muodoista, jotka eivät ole vapauttaneet hengen itua tyhjien sanojen kuoresta, eivät siis ole muurareita, olkootpa heidän fyysilliset arvoasteensa kuinka korkeat tahansa.

Siinä työssä, johon me näin ryhdymme, ei ole tarkoitus pitää suuria puheita ammattikunnan nykyaikaisista aatteista, vaan on opittava pitämään muurariutta sinä, mitä se on niille, jotka tuntevat sen elämänkaikkeuden käsittävänä järjestelmänä, jonka veljet ja lapset liittyvät lujasti toisiinsa, ei vain puhuttujen valojen, vaan elettyjen elämien kautta, niin että he kykenevät näkemään verhon taakse ja avaamaan ikkunat, joita nyt aineellisuuden saasta peittää. Kun tämä on tapahtunut, ja kaikkeuden salaisuudet ovat paljastuneet eteenpäin pyrkivälle oppilaalle, silloin hän vasta käsittää, mitä muurarius todella on; sen aineelliset muodot eivät enää kiinnitä hänen mieltänsä, sillä hänelle on paljastunut se salainen koulu, jonka olemassaolon hän huomaa vasta sitten, kun hän itse henkisesti on tullut sen jäseneksi.

Ne, jotka ovat tutkineet ja selvitelleet ikivanhoja oppeja, eivät vähintäkään arvele väittäessään, että muurarius, samoin kuin itse maailmankaikkeus, joka on suurin kaikista kouluista, koettaa saada paljastetuksi kolminaisen periaatteen, sillä koko maailmankaikkeutta hallitsevat ne samat kolme kuningasta, joita sanotaan muuraritemppelin perustajiksi. Ne eivät ole personallisuuksia,

vaan periaatteita, suuria ja ajattelevia kykyjä ja voimia, joiden tehtävänä Jumalassa, ihmisessä ja maailman kaikkeudessa on muovata kosmillisista substansseista elävän kuninkaan asuinsija, temppeli, jota vuosimiljoonien kuluessa on rakennettu, jolloin kukin yksilö on ottanut osaa rakennustyöhön, aluksi tiedottomasti, mutta sitten itsetietoisesti, koettaessaan jokapäiväisessä elämässään ilmentää kolmen kuninkaan luomisperiaatetta.

Tämän ikivanhan ammattikunnan todellinen veli huomasi, että hän oli saanut velvollisuuden tai oikeammin etuoikeuden, joka teki hänet velalliseksi hänen Jumalansa, hänen veljensä ja oman itsensä edessä, ja tämä velvollisuus oli temppelin rakentaminen valmiiksi kaikkeuden kuninkaalle. Hän tiesi, että hänen tuli ryhtyä määrättyihin toimenpiteisiin ja että hänen temppelinsä oli rakennettava määrätyn suunnitelman mukaan. Mutta tänä aikana näyttää, kuin suunnitelma olisi hukattu, sillä useimmassa tapauksessa muurarius ei ole enää voimakasta toimintaa, vaan pelkkää aatteilla leikittelemistä, ja sellaisena sen täytyy pysyäkin, kunnes jokainen veli, tutkien symboliensa salaisuutta ja vertauskuviensa kauneutta, on rituaalissaan huomannut, että hänessä itsessänsä ovat avaimet ja suunnitelmat, jotka niin kauan ovat olleet kadoksissa hänen ammattikunnaltansa, ja että jos hän milloinkaan tahtoo oppia muurariutta, hänen täytyy avata sen ovet niillä avaimilla, jotka ovat valmistetut hänen oman olemuksensa perusmetallista.

Todellinen muurarius on esoteerinen; se ei ole tämän maailman asia; kaikki, mitä me täällä omistamme, muodostaa vain osan, käytävän, jonka kautta tutkija voi astua sisälle tuntemattomaan. Sillä ei ole mitään tekemistä ulkonaisen muodon kanssa, lukuunottamatta sitä, että se osoittaa muotojen vaihtelut ja ilmaisee niihin kätketyn elämän, ja opiskelija koettaa kehittää elämäänsä sellaiseksi, että muoto kirkastaa sitä Jumalaa, jonka temppelissä hän hitaasti suorittaa rakennustyötään herätellen eloon työmiehiä omassa itsessänsä toisen toisensa jälkeen ja asettaen heidät toteuttamaan sitä rakennussuunnitelmaa, joka hänelle on taivaasta annettu.

Niin kauaksi kuin on mahdollista huomata, ikivanha muurarius ja sen ihanat kosmilliset vertauskuvat, joita se opettaa ja jotka ovat säilyneet ikuisiksi ajoiksi satojen looshien ja mysterioiden kautta, muodostavat vanhimmat salakoulut, eikä sen säilyminen aikojen läpi ollut riippuvainen muutamista osittain kehittyneistä yksilöistä, jotka ovat muodostaneet eksoteerisen järjestön, vaan salaisesta veljeydestä, joka käsittää muurariuden esoteerisen puolen. Kaikilla suurilla mysteriokouluilla on johtavat järjestöt henkisillä tasoilla, ja nämä ne ilmentävät itseänsä tässä maailmassa uskontunnustusten ja järjestöjen kautta, ja todellinen pyrkijä koettaakin kohottaa itsensä ulkonaisesta järjestöstä henkiseen, kunnes on saavuttanut sisäisen ryhmän, joka ilman mitään looshia fyysillisellä tasolla, on verrattomasti suurempi kuin kaikki ne looshit, joiden keskeisimpänä valona ne ovat. Nämä ihmiskunnan henkiset johtajat ovat pakotetut työskentelemään aistillisuuden maailmassa, käyttäen apunansa muotoja, joita aistillinen järki saattaa käsittää, ja ihmisen kautta ilmenee niiden vertauskuvien ja tunnusmerkkien tarkoitus, jotka ympäröivät häntä työssä niin pian kuin hän valmistautuu niitä saavuttamaan. Todellinen muurari huomaa, että mysteriokoulujen työ tässä maailmassa on luonteeltansa kaikkea käsittävä mieluummin kuin

rajoittava, ja että ainoa looshi, joka on kyllin avara hänen aatteittensa ilmaisuala, on se, jonka kupooli ulottuu taivasten taivaisiin, jonka pylväihin luomistyö nojaa, jonka hallitsijaistuin perustuu inhimillisten tunteitten kuohuviin ristiriitoihin ja jonka alttarina ihmissydän on. Uskontunnustukset eivät voi estää oikeata etsijää pyrkimästä totuuteen, ja muurari huomaa kaikkien totuuksien yhteyden, samoin kuin senkin, että ihmiskunnan henkiset johtajat työskennellessään hänen kanssaan ovat antaneet hänelle mystillisissä asteissaan maailman kaikkien mysteriokoulujen henkiset rituaalit, ja ettei hän, koettaessaan täyttää paikkaansa suunnitelmassa, saa ryhtyä näihin pyhitettyihin tutkimuksiin, saadakseen niistä jotakin, vaan oppiakseen ymmärtämään, miten hän parhaiten voisi omalta osaltansa lisätä yhteistä henkistä perintöä.

Muurarius kätkee itseensä luomisen salaisuuden, vastauksen olemassaolon arvoitukseen, sen tien, jota oppilaan täytyy kulkea voidakseen yhtyä niihin todellisiin elämän voimiin, jotka ovat maallisten kruunujen, kansallisten ja kansainvälisten suhteitten takana. Ennen muuta huomaa todellinen oppilas kuitenkin, etteivät asteet tee ihmistä muurariksi. Muurariksi ei voida ketään tehdä, vaan siksi kehittyy, ja hänen tulee oppia huomaamaan, että se asema, mikä hänellä on näkyväisessä looshissa, ei merkitse mitään verrattuna hänen asemaansa elämän henkisessä looshissa. Hänen täytyy ainaiseksi juurruttaa mielestään se ajatus, että hänelle voitaisiin ulkoapäin opettaa pyhitettyjä mysterioita tai että kuuluminen jäsenenä järjestöön kohottaisi häntä jollakin tavalla. Hänen tulee huomata, että hänen velvollisuutensa on kasvattaa ja kehittää pyhiä opetuksia omassa olemuksessansa, ettei mikään muu kuin hänen oma puhdistettu olemuksensa voi avata hänelle ovea inhimillisen omantunnon pyhäkköihin ja että hänen uskonnolliset muurariuden harjoituksensa pysyvät hänelle iankaikkisesti spekulatiivisina siihen asti, kunnes hän itse tekee ne käytännöllisiksi, elämällä mystillisen muurarin elämää. Hänen karmallinen vastuunalaisuutensa lisääntyy tilaisuuksien mukana, ja ne, jotka tietävät ja saavat tilaisuuden kehittää itseänsä, eivätkä näistä tilaisuuksista ota vaarin, ovat laiskoja työmiehiä, jotka tulevat henkisesti, elleivät fyysillisestikin, heitetyiksi ulos Kuninkaan Temppelistä.

Muurarius ei ole mikään sosiaalinen järjestelmä, vaan on se todella niiden yhteys, jotka ovat sitoutuneet yhdessä opiskelemaan ja toteuttamaan mystisismin periaatteita ja salattuja uskononmenoja. He ovat, tai heidän tulisi olla filosoofeja, viisaita ja tyynimielisiä yksilöitä, jotka ovat vihkineet itsensä Jumalan elävälle alttarille, ja jotka ovat pyhästi luvanneet kaiken sen kautta, mitä he kalleimpana pitävät, toimia niin, että maailma tulisi paremmaksi, viisaammaksi ja onnellisemmaksi sen kautta, että he ovat eläneet. Ne, jotka liittyvät mystillisiin järjestöihin ja kulkevat pylväiden välistä etsiäksensä mainetta tai maallista menestystä, ovat pilkkaajia, ja vaikka heitä tässä maailmassa pidettäisiinkin onnistuneina, ovat he hengen maailmassa tehneet täydellisen vararikon ja sulkeneet itsensä pois siitä todellisesta uskonharjoituksesta, jonka perussävel on itsekieltäymys ja jonka työmiehet ovat hylänneet tämän maailman asiat.

Muinaisina aikoina vaadittiin monien vuosien valmistusaika, ennenkuin pyrkijän sallittiin astua mysterioitten temppeliin. Näin tulivat nekin, jotka olivat pintapuolisia, uteliaita tai arkamielisiä ja kykenemättömiä vastustamaan elämän kiusauksia, oppilaiksi, mutta vähitellen he itse peräytyivät ja siten jäivät ilman sitä

palkintoa, joka oli arvokkaampi kuin he jaksoivat kuvitella. Ne taas, jotka kulkivat pylväitten välitse, ja astuivat temppeliin, saavuttivat jalon palkintonsa, jumalallisen voimansa ja mystillisen etuoikeutensa, jotka he olivat ansainneet monivuotisella järjestelmällisellä harjoituksella. Vain ne ovat todellisia muurareita, jotka astuvat temppeliinsä nöyrin mielin, jotka eivät etsi tämän elämän katoavia tavaroita, mutta aarteita, jotka kestävät iankaikkisesti, joiden ainoa halu on tuntea ammattikunnan todelliset salaisuudet, että he voisivat rehellisinä työmiehinä yhdistyä niihin, jotka ovat käyneet edellä kaikkeuden temppelin rakentajina, sillä muurarirituaali ei ole vain sarja juhlamenoja, vaan elämä, joka on elettävä. Todellisia muurareita ovat ne, jotka ovat vihkineet elämänsä ja sielunsa elävän tulen alttarilla ja jotka iloitsevat saadessansa kaikin voimin tehdä työtä, että heidät kutsuttaisiin sisälle siihen kaikkeuden rakennukseen, jonka työmiehiä he ovat, ja jonka elävä Arkkitehti on heidän Jumalansa. Kun meillä on tällaisia muurareita, tulee ammattikunta taas voimakkaaksi, leimuava kolmikulmio hohtaa suuremmalla loistolla, kuollut rakentaja nousee ylös haudastansa, ja kadotettu Maailma, joka on niin kauan ollut saastan kätkemä, loistaa edelleen sillä voimalla, joka tekee uudeksi kaikki kappaleet.

Seuraavilla sivuilla on esitetty koko joukko ajatuksia temppelin rakentajille, ammattikuntalaisille ja käsityöläisille opittavaksi ja mietittäväksi. Ne ovat ne avaimet, jotka opittuina jättävät oppilaan tietämättömäksi, mutta elettyinä muuttavat tämän päivän spekulatiivisen muurariuden huomisen päivän käytännölliseksi muurariudeksi, jolloin jokainen rakentaja huomaa oman paikkansa ja näkee asioita, joita hän ei koskaan ennen ole nähnyt, ei sen vuoksi, ettei niitä olisi ollut olemassa, vaan sen vuoksi, että hän oli sokea. Eikä ole ketään niin sokeaa kuin ne, jotka eivät tahdo nähdä.

(Jatk.)

Amerikkalainen Adoption-riitus

Koska usein kuulemme verrattavan Yhteis-Vapaamuurarijärjestöä amerikkalaisiin adoption-loosheihin, lienee syytä väärinkäsitysten välttämiseksi esittää asia oikeassa valossa. — Yhteis-Vapaamuurarijärjestö seuraa Vanhaa ja Hyväksyttyä Skottilaista Riitusta sekä niitä perustuslakeja, jotka hyväksyttiin Yleisessä Muurarikongressissa Lausannessa syyskuussa v. 1875. Sitävastoin on amerikkalaisella Adoption-liikkeellä oma riituksensa, joka itse asiassa ei ole muurariutta ollenkaan. Kertaamme, mitä tunnettu vapaamuurarikirjailija *Albert G. Mackey 33°* sanoo *Vapaamuurari-encyclopediassaan:*

„Adoption-riitus ei sellaisena, kuin sitä seurataan Euroopan mannermaalla ja erittäinkin Ranskassa, ole koskaan saanut jalansijaa Amerikassa. Sen järjestelmä ei sopeudu kansan tapoihin ja käsityskantoihin, eikä se luultavasti koskaan olisi siellä tullut yleiseksi. Mutta sensijaan koetti *Rob. Morris* v. 1855 perustaa sinne jonkinlaisen mukaelman, jonka hän itse oli suunnitellut ja jolle hän antoi nimeksi amerikkalainen Adoption-riitus. Se käsitti vihkimysseremonian, jota pidettiin jonkinlaisena pyrkijöiden valmistavana kokeena, sekä viisi astetta. Näillä oli seuraavat nimet: 1) Jephtan tytär eli tyttären aste; 2) Ruth eli lesken

aste; 3) Esther eli vaimon aste; 4) Martha eli sisaren aste; 5) Electa eli kristityn marttyyrin aste. — Koko tätä viiden asteen järjestelmää mainitaan nimellä *Eastern Star,* Idän tähti.

Tämän riituksen tarkoituksena oli, kuten sen sepittäjä sanoo, „yhdistää yhdeksi liitoksi vapaamuurariuden arvokkaat vaimot, lesket, tyttäret ja sisaret, jotta he etuoikeuksiensa kautta kasvatettaisiin hyödyllisiksi niitä tarkoitusperiä palvelemaan, joita muurariudessa mietiskellään — suoda heille etuja, joita he siveelliseltä, yhteiskunnalliselta sekä hyväntekeväisyyden näkökannalta ovat oikeutetut vaatimaan sekä samalla vaatia heiltä vastaavien velvollisuuksien täyttämistä." — Sentähden olivat ainoastaan naiset, jotka olivat yllämainituissa sukulaisuussuhteissa vapaamuurareihin, oikeutettuja hakemaan pääsyä järjestöön. Miesjäseniä nimitettiin *suojelijoiksi, protectors,* ja naisjäseniä *tähdiksi, stars.* Kaikkien jäsenten yhteisiä kokouksia sanottiin konstellatsiooneiksi, ja koko riitusta johti ja hallitsi ylin konstellatsiooni. Monessa seremoniassa ilmenee paljon älykkäisyyttä ja kauneuttakin, vaikkakaan ei niitä tässä suhteessa mitenkään voida verrata ranskalaiseen adoption-järjestelmään. — Maan johtavien muurarien keskuudessa herätti paljon tyytymättömyyttä tämän järjestelmän käytäntöönpaneminen, vaikkakin perustaja itse ja hänen ystävänsä innokkaasti ajoivat asiaa. Joissakin länsivaltioissa saatiin se perustetuksi, mutta se saavutti hyvin hitaasti yleistä hyväksymistä. Kuitenkin se on viime aikoina paljon levinnyt, kantaen nimeä *Order of the Eastern Star.* — Veli Albert Pike on myöskin myöhemmin julkaissut Skottilaista riitusta seuraavien muurarien käytettäväksi kirjan *'The Masonry of Adoption'.* Järjestelmä on jaettu seitsemään asteeseen. Se on muunnos ranskalaisesta järjestelmästä, mutta paljon laajennettu ja alkuperäistä paljon parempi.

Viimeinen vaihe tässä naismuurariudessa, johon huomiomme on kiinnitettävä, on muutamissa valtioissa harjoitettu joidenkin androgynisten asteitten järjestelmä. Sana *androgynos* on johtunut kahdesta kreikkalaisesta sanasta, jotka merkitsevät mies ja nainen ja vastaa englanninkielessä käytettyä yhdistelmää *masculo-feminine.* Sitä käytetään näistä sivuasteista, joihin kuuluu sekä mies- että naisjäseniä. Pääasiallisin säädös näissä asteissa on, että niitä voidaan jakaa ainoastaan Mestari Muurareille ja joissakin tapauksissa ainoastaan Kuninkaallisen Kaaren Muurareille sekä heidän naissukulaisilleen, tämän sukulaisuussuhteen vaihdellessa eri asteissa.

Niinpä aste, jota yleensä nimitetään 'Muurarin vaimoksi', voidaan antaa vain Mestari Muurareille sekä heidän vaimoilleen, naimattomille tyttärilleen sekä sisarilleen ja leskiäideilleen. Toinen aste, nimeltä 'Jerikon sankaritar', annetaan ainoastaan Kuninkaallisen Kaaren Muurarien vaimoille ja tyttärille. Ja kolmas, ainoa, joka käsittää suuremmassa määrässä seremanioja ja rituaalia, on 'Laupias samarialainen', jonka etuoikeudet annetaan Kuninkaallisen Kaaren Muurareille ja heidän vaimoilleen.

Toisissa valtioissa ovat nämä asteet hyvin yleisiä, jota vastoin niitä toisissa ei ensinkään käytetä, vieläpä tuomitaan ankarasti uudenaikaisina keksintöinä. Totta on, että niin hyvin ystävät kuin vastustajat ovat käyttäneet väärin näitä asteita. Kun naisille on kerrottu, että he saadessaan nämä asteet ovat päässeet muurarijärjestöön, tai että he saavat muurariopetusta nimellä 'naisten muura-

rius', niin heitä yksinkertaisesti petetään. Kun naiselle sanotaan, että hänestä käytyään läpi lyhyen ja vaikutuksettoman seremonian näissä asteissa on tullut muurari, on petos vieläkin karkeampi ja anteeksiantamattomampi. — Mutta totta on sen sijaan, että jokainen nainen, joka on verisiteillä yhdistetty Mestari Muurariin, aina ja joka tapauksessa on oikeutettu muurarien suojelukseen ja apuun. — Jos nyt androgyniseen asteeseen liittyvälle naiselle avoimesti sanotaan, että hän niiden kautta muurarin naispuolisena sukulaisena saa käsiinsä keinon, millä hän saa oikeutetut vaatimuksensa tunnetuiksi niin sanoaksemme suusanallisella todistuksella, jota ei voida kadottaa ja hävittää, kuten kirjoitettua vakuutusta, puhutaan totta. Mutta jos sanotaan, että hän tulemalla vihityksi 'Muurarin vaimoksi' tai 'Jerikon sankarittareksi' on tuotu lähemmäksi muurariuden sisäistä porttia, niin valehdellaan. Kaikki ponnistukset tehdä näistä asteista muurariutta ja erikoisesti edistää sitä säännötöntä järjestelmää, jota sanotaan naismuurariudeksi, on moitittavaa ja aiheuttaa vastustusta oppineitten ja kunniallisten veljeskunnan jäsenien puolelta." — — — —

Tosiasia on, etteivät useat miesmuurarijärjestöt virallisesti tunnusta Yhteis-Vapaamuurarijärjestöä, kuten tekee „Le grand Orient de France", joka vapaamielisenä kulkee aikansa etunenässä vapaamuurarijärjestöjen joukossa. Mutta suurta tietämättömyyttä muurariasioissa osoittaa, jos sekoitetaan adoptionloosheja yhteisvapaamuurariuteen ja on tällainen tietämättömyys sitä anteeksiantamattomampaa, koska Yhteis-Vapaamuurarijärjestön looshit ovat avoinna kaikille laillisesti vihityille ja kokeiden kautta tutkituille muurareille.

Johdatus Kabbalaan

William Wynn Westcott.

(Jatk.)

Mutta ehkäpä tämä kirja on lähtenyt jonkun tuntemattoman juutalaisen tai puoleksi pakanallisen kaldealaisen tai babylonialaisen kynästä! Ei suinkaan Juutalaiset tutkijat ovat kaikki todentaneet sen Salomonin kirjoittamaksi, joka oli juutalaisten kuningas heidän kunnianpäivinään. Jos siis sielun kuolemattomuus olisi ollut juutalaisten opin perusta, niin varmaankaan ei Salomon niin karkeasti olisi sitä kieltänyt.

Tarkastaessamme Genesiksen luomistarua huomaamme saman asian. Eläimet ovat tehdyt maan tomusta, ihminen on tehty tomusta, Eva on luotu Aatamista ja kukin on hengittänyt muotoonsa Nephesh Chiah'n, elämänhengen, elollisuuden. Mutta ei ole viittaustakaan siihen, että Aadam olisi vastaanottanut Ylijärjen säteen, jonka tuli hänessä elää jonkun aikaa voittaakseen kokemuksia, saadakseen palkintonsa ja sitten noustakseen toiselle edistyksen tasolle ja päästäkseen lopullisesti palaamaan jumalalliseen lähteeseensä. Ja kuitenkaan eivät näiden teosten kirjoittajat ole voineet olla vailla tietoa tästä ihmisen korkeammasta olemuspuolesta, hänen henkisestä sielustaan. Kriitillinen tutkimus väittää, että Vanhasta Testamentista jollakin ajankohdalla poistettiin uskonnollinen filosofia, joka säilytettiin vain etuoikeutettuja varten. Täsmällisen lain kuori ja perin-

näistiedot vain tarjottiin kansalle. Henkisen filosofian ydin, joka puuttuu Vanhasta Testamentista uskonnollisena kirjana, saattaa mahdollisesti olla juuri Kabbalan sydän. Sillä Kabbalan opinkappaleet ovat hebrealaisia, ne ovat henkisiä ja ne ovat ylevän suuremmoisia. Kun Vanhaa Testamenttiä luetaan niiden valossa, tulee siitä kirja, kyllin arvokas koko kansakunnan omistettavaksi. Puhun Kabbalan olemuksesta, Kabbalan vanhasta ytimestä. Monesta nykyisestä tutkielmasta ovat alkuperäiset totuudet pimitetyt eri sukupolvien julkaisijoiden, mielivaltaisten ja usein karkeitten lisäysten, sekä itämaalaisen mielikuvituksen oikkujen kautta. Mutta perusoppeina ilmenee selvästi tietoisuus suuresta henkisestä ja jumalallisesta salatusta voimasta, sen ilmenneistä vuodatuksista, inhimillisen elämän elähyttämisestä, ihmissielujen pitkä-aikaisesta olemassaolosta sekä ruumiillisen olotilan väliaikaisesta olemisesta. Nämä ovat yhdyskohtia juutalaisten Kabbalan sekä Buddhan opetusten ja hindulaisuuden niinsanotun esoterismin välillä.

Saattaa olla, että katolinen kirkko, josta protestanttinen erosi, alkuaan tunsi hebrealaisten rabbiinilaisen raamatun alkuperäisen eksoterisen salaisuuden sekä pappien käsityksen esoterisesta Kabbalasta avaimena juutalaisten kirjojen todelliseen selitykseen, jotka käsittäen näennäisesti vain taruja olevat, todella ovat hyvin allegorisia. Jos tämä on asian laita, niin käy siitä selville, minkätähden katolinen kirkko aikojen kuluessa kielsi maallikoita tutkimasta Vanhan Testamentin kirjoja ja saattaa meitä ajattelemaan, että protestantit erehtyivät sekoittaessaan rikollisen papiston toimintaa siihen puhdistamisen kieltoon, etteivät maallikot saisi tutkia Vanhan Testamentin kirjoja.

Huomautan, että Moseksen ja muiden Vanhan Testamentin kirjojen kirjaimellista selittämistä yleensä ja yhä uudelleen on käytetty kannattamaan rikollisuutta. Kuvaava esimerkki tunnetaan niin myöhäiseltä ajalta kuin sata vuotta sitten, jolloin erään protestanttisen kansan papisto melkein yksimielisesti kannatti orjakaupan jatkamista, perustuen Jehovan lakiin, jonka sanottiin olleen pakollisen juutalaisten keskuudessa.

Näiden aikojen vapaa-ajattelijat olivat yleensä kärsivien ja sorrettujen rotujen esitaistelijoita ja vuosisatojen kuluessa ovat viisaimmat ihmiset ja suurimmat tiedemiehet ylläpitäneet uudistuvaa taistelua Vanhan Testamentin kirjaimellisten opetusten, väitteiden ja kertomusten erehtymätöntä varmuutta vastaan ja lopuksi voittaneetkin.

Vanha Testamentti voi kuitenkin jossakin määrin olla yhdyssiteenä tuhansien kristittyjen välillä, sillä Jeesus Kristus julisti opetuksensa Juudan kansalle, mutta nykyinen kristittyjen lahkojen loppumaton sarja on melkein kauttaaltaan saanut alkunsa siitä vakaumuksesta, että raamattua voidaan persoonallisesti tulkita. Se on jäänyt suljetuksi yleisölle oikeitten tulkinta-avaimien hävittyä, kuten yleisesti on myönnetty tai koska ne ainakin ovat puutteellisia ja että ilman heidän apuaan ei olisi voitu välttää törkeäluontoisia erehdyksiä.

Raamatuntutkijoitten laajat selitykset suurine erehdyksineen muuttuvat aivan mitättömiksi pikkuseikoiksi sen tosiasian rinnalla, että noiden satojen lahkojen seuraajat ovat kukin vaatineet ei ainoastaan persoonallisen tulkinnan oikeuden, mutta oikeuden tuomita kaikki muut selitykset, ikäänkuin ei se erehtymättömyys, minkä he raamatulle vaativat, olisi heijastunut heidän persoonallisessa propagandassaan taikka heidän kappelipalveluksiensa erikoisuuksissa. Uskonnollinen

suvaitsemattomuus on tuottanut kirousta kaikkialle ja tuskin on syntynyt ainoatakaan lahkoa, joka ei olisi vaatinut ei ainoastaan oikeutta eroamaan kaikista muista sekä niitä arvostelemaan, mutta myöskin oikeutta vainota ja tuomita perikatoon kaikki, jotka ovat ulkopuolella heidän ahtaan piirinsä.

Mystikot, salatieteilijät ja teosofit tekevät todella hyvää työtä valaisemalla kaikkien uskontojen yhteisperustaa ja alkuperää kaikilla käytettävissä olevilla valaisemiskeinoilla. Suvaitsevaisuuden ja keskinäisen kunnioituksen kautta voidaan paljon hyvää saada aikaan, sillä uskonnonkiihkoilijoiden ahtaiden taistelujen kautta on jokainen uskonnonmuoto vääristetty ja uskonnosta on tullut pilkkasana merkitsemään suvaitsemattomuutta, riitaa ja omahyväisyyttä. Vakavan lahkolaisen merkki ja tehtävä on nyt se, että hän aina on valmis tuomitsemaan toisten ponnistukset suoranaisena vastakohtana Jeesus Kristuksen määräyksille, sillä Hän sanoo: „Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi.”

Eräs juutalaislahko, karaiittilaiset, saddukeuksien seuraajat, hylkäsi koko historian aikana Kabbalan ja tässä on välttämätöntä huomauttaa, etteivät Englannin hebrealaiset rabbiinit tänäkään päivänä seuraa käytännöllistä Kabbalaa, eivätkä tunnusta dogmaattisen Kabbalan kaikkia opetuksia. Toiselta puolen ovat sitävastoin monet kuuluisat kristilliset kirjailijat ilmaisseet suurta myötätuntoa Kabbalan opinkappaleita kohtaan.

P. Hieronymus, joka kuoli A. D. 420, esittää kirjassaan „Kirjeitä Marcellalle” kymmenen Sephirothin kaikki kabbalistiset jumalalliset nimet. Muista tutkijoista mainittakoon Raymond Lully, 1315; Paavi Sixtus neljäs 1484; Pico de Mirandola, 1494; Johannes Reuchlin, 1522; H. Cornelius Agrippa, 1535; Jérome Cardan, 1576; Gulielmus Postellus, 1581; Johannes Pistorius, 1608; Jacob Böhme, 1624; kuuluisa englantilainen rosenkreuziläinen Robert Fludd, 1637; Henry More, 1687; kuuluisa jesuiitta Athanasius Kircher, 1680 sekä Knorr von Rosenroth, 1689. Näihin on lisättävä Eliphas Lévi sekä Edouard Schuré, kaksi nykyaikaista ranskalaista kirjailijaa salaisten tieteitten alalla sekä kaksi englantilaista kirjailijaa Anna Kingsford sekä Edward Maitland. Tunnettu saksalainen filosofi Spinoza, 1677, piti niinikään Kabbalan opetuksia suuressa arvossa.

(Jatk.)

La belle dame sans merci)*

John Keats

I

'Mik' on sun, sano, asemies,
jok' kalpeana käyt? —
On järven sarat kuolleet jo
ja kaikki kesän näyt.

II

'Mik' on sun, sano, asemies,
niin vaivattu kun oot? —
Jo elo kaikk' on korjattu.
Nyt vaivat vaietkoot!

*) Kaunis nainen ilman armoa, metsäimpi, haltiatar.

III

'Sun poskipääsi ruusut on
jo ammoin kuihtuneet
ja ohimosi liljat nuo
on ihmeen kalvenneet? —

IV

'Ma matkallani immen näin,
ah, niin kauniin, niin!
Ma hullaannuin sen katseisiin
ja, voi, sen suortuviin!

V

'Ma seppelöin nuo suortuvat
ja käsivarret nuo.
Loi katseen minuun kumman hän
ja itki, luihu tuo!

VI

'Ma nostin hänet satulaan,
hänt' yhä katselin.
Hän tahtoi kauas maailmaan.
Hän l a u l o i, ihanin!

VII

'Hän sanoin vienoin lumosi
ja minut hulluks' sai
ja korvaani hän kuiskasi:
"Hän uskollisen sai!"

VIII

'Ja luolaansa kun saavuttiin,
hän sulokyyneliin
niin heltyi, että ripset nuo
upotin suudelmiin.

IX

'Hän tuuti minut helmassaan
kas tuolla uneen, voi!
Ma nukuin unta pisintä,
mit' eloss' olla voi!

X

'Kun heräsin, näin seurueen,
kauhusta kalpean:
"La Belle Dame Sans Merci sun on
lumonnut, sokean!"

XI

'Suun jokaisen näin hämyssä
kauhusta auki niin. —
Tuon jälkeen kuulun, kurja ma,
ah, kaikkein kurjimpiin!

XII

'Siks' rauhatonna tässä käyn
ja aina kuni yöss',
vaikk' onkin sara kuollut jo
ja linnunlaulu myös.'

Englannin kielestä suomeksi runoillut
Rafael Ronimus

Rosenkreuziläiset jalokivet

(Franz Hartmann)

Rosenkreuziläisiä jalokiviä on kaksitoista, niinkuin on kaksitoista kuukautta vuodessa. Näissä kahdessatoista kuukaudessa on kaksitoista eri merkkiä ja kussakin näissä merkeissä on yksi todellisen veljeskunnan veljistä syntynyt.

Arvokkain rosenkreuziläinen jalokivi on *viisaus,* jota kuvaa puhdas timantti ruusun keskessä, mutta ristiä koristaa kaksitoista verrattoman kallista jalokiveä (sielu on kaiken arvon yläpuolella) ja kaikissa näissä ilmenee totuuteen kätkey-

tyvä voima. Ei mitään merkitse, missä kuussa tai minkä merkin alla olemme syntyneet, jos vain olemme itsemme herroja ja käymme todellisen vihkimyksen läpi, sillä silloin avaudumme kaikki samalle totuudelle. Ristiä on kannettava, ennenkuin ruusu kaikessa loistossaan voi puhjeta. Timantti luo itsestään samanlaisia sinertäviä säteitä kuin rakkaus, silloin kun se asuu täysin kehittyneessä sielussa. Sentähden pidetään timanttia kivistä arvokkaimpana. *Rakkaus* on ihmisominaisuuksista arvokkain ja *viisaus* on se voima, joka meistä tekee jumalan kaltaisia, mutta viisautta ei voi olla siellä, missä ei rakkautta ole.

Katso Joh. Ilm. 21. 19—20.

Nämä jalokivet ovat:

1) Jaspis (tumman viheriä). Se kuvaa toimivan valon voimaa, joka monistaa itsensä seitsemässä asteessa ja kehittää ainoan valon seitsemää tilaa, joiden avulla pimeyden seitsemän tilaa voitetaan. Seitsemän on vihkimyksen luku.

2) Hyasintti (keltainen). Se kuvaa rakkautta, joka on syntynyt valon kohdusta. Se ilmentää itsensä kasvaessaan ja lähettää itsestään punaisia säteitä. Sen voima hallitsee vihan ja kiivauden henkeä.

3) Krysoliitti (valkoinen) kuvaa verratonta viisautta. Se kokoaa itseensä kaiken turhanpäiväisen ja tyhmän, alistaa sen ja palaa taistelusta voittajana.

4) Safiiri (sininen) kuvaa totuutta, joka syntyy ja kasvaa omasta olemuksestaan. Se voittaa epäilyksen ja epävakaisuuden.

5) Smaragdi (vihreä). Se on kukkiva kevät ikuisessa oikeamielisyydessään. Se hävittää turmeltuneen ja alentuneen luonnon väärät ominaisuudet ja avaa loppumattoman aarteiden lähteen.

6) Topaasi (kullanvärinen). Se on lempeän ja miellyttävän rauhan vertauskuva. Se ei siedä epäpuhtautta tai jakautumista eikä kärsi sitä, mikä aiheuttaa eristäytymisiä ja riitoja. Se parantaa murtautumisia ja kiinnittää haavoja.

7) Ametisti (violetinvärinen). Se kuvaa puolueettomuutta, oikeuden ja tuomitsemisen tasapuolisuutta. Sitä ei voida väärentää, taivuttaa tai jäljentää. Se punnitsee kaikki oikeuden vaa'alla ja vastustaa petosta, julmuutta ja tyranniutta.

8) Berylli (erivärinen) kuvaa hiljaisuutta ja nöyryyttä. Se kuvaa hengen tasapainoa, ollen lempeä ja hyvä ja voittaa vihan, itsepäisyyden ja katkeruuden.

9) Sardioni (vaaleanpunainen). Se kuvaa korkeata maagillista uskoa, joka kasvaa voimaksi hävittäen pelon, epäilyksen ja taikauskon.

10) Krysoprasi (vaalean viheriä) kuvaa näkymätöntä voimaa ja valtaa, voittaen kaiken vastustuksen ja ollen sallimatta mitään, joka mahdollisesti voisi vastustaa lakia.

11) Sardonyksi (raidallinen) kuvaa riemukasta iloa ja mielihyvää, joka vuotaa ijäisesti onnen lähteestä hävittäen kaiken surun ja ikävän. (Siunatkoon se teitä.)

12) Kalsedoni (raidallinen) on voiton, herruuden ja kunnian kruunu. Se on kaarikivi ja ihmeistä suurin, joka kääntää kaiken Jumalan ylistykseksi.

Kaikkiallinen rytmi

Se on avaruuden mitta, luku ja aika.

Se on kosmillisen sydämen tykytystä, se on tähtien säteilyä ja maailmojen henkitystä. Se on hindulaisen Brahman henkäys, se salainen jumalallinen mitta, jonka sykähtelyihin vastaa yksilöllisten värähtelyjen ääretön moninaisuus, se yhteissointu, josta maailmankaikkeus on kokoonpantu. Se on se kaikkiallinen hengitys, joka rintamme täyttää. Se aiheuttaa päiviemme sarjat sekä niiden vastaavaisuuksina yöt. Se luo Pythagoraan piirien soinnun. Se johtaa sitä kaikkiallista soittojuhlaa, jossa jokainen tähti, jokainen olio kaiuttaa omaa ääntään totellen määrättyä tahtia. Sen määrää taasen avaruuden orkesterin suuren johtajan luoma väreilevä ja rytmillinen elämä.

Tässä suuressa symfoniassa tähdet, elementit, ihmiset ja kaikki, mistä maailmat ovat luodut, esittävät omaa yksilöllistä teemaansa, jonka määrää hänen oma tajunnantilansa. Ja kaikki nämä erilaiset äänilajit, olkoot ne sointuja, valituksia tai nyyhkytyksiä, luovat yhteisen kokonaisuuden. Kullakin tähdellä on oma äänensä ja oma perusvärinsä, jota sen on määrä kehittää kautta aikakausien. Kukin aurinkokuntamme seitsemästä planeetasta vastaa yhtä äänisarjan ääntä, yhtä taivaankaaren ja prisman väriä sekä yhtä viikonpäivää. Meidän planeettamme ääni on *f*, ja meitä opetetaan havaitsemaan se myrskyn riehunnassa, hyökylaineiden valituksessa, metsän suhinassa sekä väkijoukkojen synnyttämässä, matkan päästä kuultavassa kohinassa.

Samoin on kullakin olennolla oma äänensä, johon hän vastaa ja jonka hänen tulee muuttaa moninaisiksi väreilysarjoiksi yhdistäen ja soinnuttaen itseensä toisten olentojen perusäänet. Ja kaikki nämä lukemattomat hymnit muodostavat maailmojen kaikkiallisen harmonian, jossa kukin meistä on elävä molekyyli, enemmän tai vähemmän sopusointuisesti elävä atoomi.

Väitetään, että nämä vain ovat tyhjiä sanoja, mutta Maeterlinck sanoo, ettei tässä ole kysymyksessä mikään unelma, vaan kaikista eksaktisin tiede. Meissä täytyy tulla eläväksi vakaumus, että tämä on todellisuutta, totuutta.

Kaikki on liikuntoa, väittää nykyajan tiede. Niin, kaikki liikkuu, kaikki elää, kaikki laulaa persoonallista ääntään mittaamattomissa avaruuksissa, lintu, joka visertää, metsä, joka suhisee, meri, joka valittaa, ihmisääni, joka puhuu, tuska, joka nyyhkyttää, tykinkuula, joka suhahtaa pitkin rataansa, ajatus, joka nousee ja koettaa käsittää äärettömyyttä —. Kaikki elää, kaikki hengittää, kaikki laulaa, kaikki tuo äänensä kaikkialliseen symfoniaan, joka korville, jotka kuulevat, silmille, jotka näkevät, on harmoniaa, järkeä; ymmärrykselle, joka käsittää, selittää, että paha vain on ohimenevä soraääni, satunnaisesti kaikunut äärettömyyden soittojuhlassa, huomautus, merkki, jonka kautta luonto meille osoittaa, ettemme pysy sävelalamme piirissä, silta, joka heitetään nykyistä olotilaamme vastaan yhdistääkseen meitä lakkaamattomaan, parempaan tulevaisuuteen.

Modern Astrology

Vapaamuurarin ottopoika

Charlotte Falkman

Suomentanut *Rafael Ronimus*

1.

Synkässä metsässä sijaitsi pieni asunto, jota ikivanhat havupuut ympäröivät. Talo oli rakennettu veistämättömistä hirsistä, ja, jotta se olisi oikein suojattu ihmisten katseilta, oli katto katettu sammaleella ja rytöillä. Kaita, kiemurteleva polku johti talolle, mutta tuskin yksikään kulkija, joka vain noin sattumalta poikkesi polulle, olisi voinut edes aavistaakaan täällä tapaavansa ihmisasuntoa, jollei ehkä tulentuike ikkunasta tai savu uuninpiipusta olisi opastanut häntä ja ilmaissut hänelle tuon kätketyn majan olemassaolon.

Tuvan sisusta poikkesi sitävastoin suuresti sen ulkoasusta, sillä vaikka asuinhuone oli matala ja vain kahden pienen ikkunan valaisema, oli ikkunoissa kumminkin lasit ja seinillä tapetit. Talouskalut, jotka olivat yksinkertaiset, mutta siistit, antoivat tuvalle kodikkaan ja hauskan leiman.

Talon asukkaat olivat 35—40 vuoden vaiheilla oleva mies vaimoineen ja 2 lapsineen. Tämä perhe oli tähän mennessä asunut talossa 9 vuotta. Talon vanhin poika, Nils, syntyi toisena vuonna perheen taloontulijaisista lukien ja oli nyt noin 6 vuoden vanha. Tähän asti ei hän ollut nähnyt muita eläviä olentoja kuin vanhempansa ja erään vaimon, joka harva se päivä toi taloon maitoa ja muita maantuotteita ja maalaistavaraa ja sivutyönä huolehti raskaammista, karkeammista kotiaskareista. Kissa oli talon ainoa kotieläin, ja ainoastaan äitinsä kuvaamina tunsi poika muut eläimet.

Äiti oli vielä kaunis, vaaleakutrinen, sinisilmäinen nainen. Jos Nils olikin äitinsä silmäterä, niin olipa taas äidin syli pojalle kuin taivaanvaltakunta. Äiti palkitsi häntä suudelmilla, hyväilyillä, kun hän oli kiltti ja tottelevainen, mutta torui häntä myös, jos siksi tuli. Äiti risti hänen kätensä rukoukseen, ennenkuin hän lauloi hänet tuutien uneen, ja opetti häntä myös kiittämään ruoasta ensin Jumalaa ja vasta sitte isää ja äitiä.

Opittuaan puhumaan luki hän ääneen näin kuuluvan iltarukouksen:

Jumala siunatkoon ja suojelkoon kuningastamme ja kaikkea esivaltaa, isääni ja äitiäni ja kaikkia hyviä ihmisiä, ja katso myös armossa minuun, lapsi rukkaan! Amen!

Äiti ei koskaan loitonnut talolta eikä poikansa läheisyydestä. Mutta suvi oli heillekin hupaisempi aika, sillä silloin sai Nils paljon oleskella ulkona taivasalla, ja hän kuunteli nautinnolla lintujen iloista visertelyä puissa ja ilmassa.

Nilsin käydessä seitsemättä ikävuottaan tapahtui vähäinen vaihtelu tässä yksitoikkoisuudessa. Eräänä kesäaamuna sai poika suureksi hämmästyksekseen käskyn lähteä Saara-muorin kanssa tämän kotiseudulle. Pojan pieni sydän sykki silloin ilosta ja kärsimättömyydestä. Mutta taipaleella kävi hän hiukan levottomaksi, sillä matka oli pitkä ja metsä ei ottanut hänen mielestään ensinkään loppuakseen. Vihdoin olivat he kuitenkin perillä. Silloin näki Nils ensi kertaa pellon ja niityn, jotka hänen mielestään olivat suunnattomat, vaikkapa ne todel-

lisuudessa olivat pienenlaiset. Ilolla ja ihmetyksellä, johon sekottui pelokasta hämmästystä, näki hän nyt kaikki ne eläimet, jotka antoivat hänelle maitoa, lihaa ja villoja vaatteisiin. Poika luuli joutuneensa siihen satumaailmaan, jonka porttia äiti kuvauksillaan ja kertomuksillaan oli hänelle raottanut. „Saaramuori" ei kumminkaan suonut hänelle paljoakaan aikaa ihmettelyyn ja tarkasteluun. Hän talutti pojan kiireen kautta tupaan, asetti hänen eteensä ruokaa ja juomaa ja riensi sitten taas pois samaa tietä lukittuaan tuvan oven jälkeensä. Nilsistä tuntui päivä sietämättömän pitkältä ja lopulta ryömi hän odottamisesta ja itkusta uupuneena Saaran vuoteeseen vaipuen kohta sikiuneen.

Kun hän seuraavana aamuna heräsi, oli Saara jo kotiutunut ja lypsi tuolla ulkona lehmäänsä. Kohta lähtivät he paluumatkalle. Nils oli niin iloinen ja hänellä oli niin paljon kerrottavaa rakkaalle äidilleen kaikesta näkemästään, mutta unohti kerrassaan kaikki paljaasta hämmästyksestä nähdessään pienen veljen, joka niin makeasti nukkui äidin sylissä.

Samana iltana liitti Nils pikku veljensä rukoukseensa. Äidin parannuttua ja ryhdyttyä taas taloustehtäviinsä sai Nils suuren luottamustoimen: pikku veljensä silmälläpidon kehdon ääressä. Ja silloinpa pojan sydän paisui samaisesta ylpeydentunteesta, jolla nuorukainen ryhtyy täyttämään ensimmäistä virkatehtäväänsä.

*

Nyt olemme me lyhyesti piirtäneet taulun valoisat puolet, mutta sillä oli myös varjopuolensa: ja se oli isä. Tämä mies joko ei viihtynyt siinä yksinäisyydessä, johon hän oli tuominnut vaimonsa, taikka täytyi hänen tärkeiden asioiden vuoksi olla paljon poissa kodista, mene tiedä, mutta hän viipyi usein poissa viikkomääriä, ja hänen paluunsa oli yhtä epämääräinen kuin hänen lähtönsäkin, mikä kumpikin tapahtui useimmiten yön aikana. Tämä Jöranin — niin oli isän nimi — työn ja elämän salaperäisyys loi jonkunlaista ahdistavaa ja painostavaa tunnelmaa kotiin. Ei hän kumminkaan ollut ahne eikä kovakaan omaisilleen. Päinvastoin toi hän aina matkoiltaan runsaita tuomisia ilahduttaakseen niillä vaimoaan. Näin tahtoi hän ikäänkuin lepyttää häntä ja suostutella häntä siihen yksinäiseen ja eristettyyn elämään, jota hän vietti. Mutta hän ei vastannut milloinkaan niihin kysymyksiin, joita tämä joskus rohkeni hänelle tehdä, muulla kuin jollakin tämäntapaisella tylyllä ja kylmällä samalla: „Et sinä tällaisia asioita ymmärrä!" taikka kehoittamalla häntä kärsivällisyyteen.

Nils oli vielä liian vähän kehittynyt ymmärtääkseen kaikkea tätä, mutta hän tiedusti kumminkin joskus äidiltään, miksikä hänen isänsä ei koskaan lähtenyt kotoa niissä puhtaissa ja siistissä vaatteissa, joita hän käytti kotona, vaan aina matkalle lähtiessään pukeutui karkeisiin, rumiin, jopa risaisiinkin vaateparsiin, muuttaen usein kasvonsakin niin, että vaikea oli enää tuntea häntä isäksi. Äiti ei mielellään halunnut vastata noihin poikansa kysymyksiin, vaan kun tämä lapsille ominaisella itsepäisyydellä toisti ne toistamistaan, oli äiti lopulta pakotettu vastaamaan: „Isäsi on herrasmies, mutta hänen toimensa pakottaa hänet asumaan toistaiseksi täällä metsän kätkössä. Ja koska hän ei halua tulla tunnetuksi, ennenkuin on ansainnut riittävästi rahaa voidakseen asua jossakin kaupungissa ja elää arvonsa mukaisesti, täytyy hänen näin käyttäytyä ja menetellä.

Ja nyt et saa kysyä minulta enää mitään, lopetti äiti, meidän täytyy vain kärsivällisesti odottaa ja toivoa, Jumala ja isäsi kyllä huolehtivat meidän onnestamme."

Kaikesta huolimatta tapasi Nils äitinsä usein itkemässä, kun isä viipyi liian kauan poissa. Hän arveli äidillä olevan ikävän ja koetti viihdyttää häntä lapsellisella tavallaan. Mutta äidin murheella oli syvemmät syynsä: sen aiheutti rauhaton, levoton pelko lapsensa ja omasta tulevaisuudestaan. Kuinka turvaton olisikaan heidän asemansa, jos joku onnettomuus kohtaisi poissaolevaa isää ja miestä!

2.

Oli syksymyöhä. Kanervankukkaset ruskettuivat, putosivat maahan ja lakastuivat, ja halki metsän kävi kuin haikea huokaus. Puut näyttivät sysimustilta ja synkiltä ja tippuivat alinomaan vettä. „Ne itkevät, koska kesä on kuollut", päätteli pikku Nils.

Jöran oli nyt oleskellut kotona tavallista kauemmin, maalaten ahkerasti suurille paperiarkeille puna-, vihreä-, sini- ja mustavärisiä kuvioita. Aikaisemminkin oli Nils nähnyt isänsä maalaavan noita, mutta ne eivät olleet olleet niin suuria ja kauniita kuin nämä. Nils ei kumminkaan tohtinut udella isältään, mitä ne kuvasivat, sillä häntä oli ankarasti kielletty lähestymästä isän työpöytää ja tekemästä minkäänlaisia kysymyksiä.

Eräänä päivänä, jolloin työ ilmeisesti jo oli valmis, kuuli Nils isänsä sanovan puoliääneen äidille: „Kuule, Maria, pane kuntoon aikamoinen eväsvasu täksi illaksi ja pane lapsi ajoissa levolle, sillä tänä yönä lähden taas taipaleelle!"

„Joko taas! Voi, Jöran, kuinka kauan täytyy minun vielä kärsiä, pelätä ja tuskailla? Yöt ovat niin pimeät ja pelottavat!"

„Sitä parempi! Älä väsytä minua valituksillasi! Ratkaiseva hetki on lähempänä kuin luulet!"

Nämä isän sanat, joita poikanen ei tietenkään käsittänyt, herättivät kumminkin hänen uteliaisuutensa, ja niin päätti hän pysyä valveilla ja olla vain nukkuvinaan sinä iltana.

Hän näki isänsä sulkevan ikkunaluukut kartanolla, astuvan sitten hiljaa sisään, valaisevan lyhdyllä hänen vuodettaan ja tarkastavan häntä hetken. Tultuaan vakuutetuksi siitä, että poika nukkui, otti hän esiin pienen peilin ja ihomaalia ja maalasi sitten kasvonsa hyvin vanhoiksi. Sitten riisuutui hän kokonaan ja ripusti paljaalle rinnalleen tuon äsken kuvittamansa paperin, jonka hän huolellisesti oli taittanut kokoon. Sen jälkeen pukeutui hän karkeisiin, risaisiin vaatteisiin, jotka tekivät hänet köyhän työmiehen näköiseksi.

Eväsvasu selässään ja kirves olallaan ojensi hän lopulta kätensä äidille, sanoen:

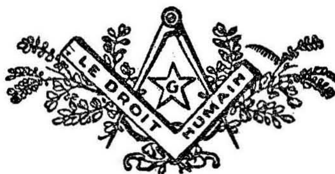
„Älä suinkaan unohda mitään kaikesta siitä, mitä olen sinulle sanonut! Sulje aina huolellisesti ikkunaluukut ennenkuin sytytät valkean! Jos olet varovainen, ja minä nyt onnistun tehtävässäni, voin täyttää kaikki toivomuksesi."

Isän lähdettyä yöhön polvistui äiti pojan kehdon ääreen ja rukoili:

„Isä meidän, tapahtukoon sinun tahtosi!" *(Jatketaan)*

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

HUHTIKUU N:o 2 · 1924

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" — *Oskar Leschhorn*

Elämä seremoniana

L.·.·. V.·. Besant-Scott 30°.

Tämänpäiväisen esitelmäni aihe määrättiin minulle, valittiin puolestani, varmaankin sentähden, että kysymyksessä oleva asia on minun erikoisalaani, alaa, jolla helpoimmin löydän ilmaisumuodon. Sillä kunkin meistä täytyy löytää tie, millä Itse voi ilmetä, sekä valita tämä ala mielenlaatunsa ja luonteentyyppinsä mukaisesti. Mutta jos itse olisin valinnut esitelmäni nimen, olisin muuttanut sen kuulumaan: „Elämä on seremoniaa". Sillä juuri sellaisena elämä minulle ilmenee, suurena loistavana seremoniana, jossa luomalla huomiota pienimpäänkin yksityiskohtaan koetamme täyttää suurta suunnitelmaa, sitä suunnitelmaa, jonka Logos laati ilmentyessään. Hän loi aineen, jotta Hänen elämänsä sitä elähyttäisi ja täyttäisi ja jotta siitä tulisi Hänen itsensä todellinen ilmentäjä. Siten hengitti Hän aineeseen jumalallisen kipinän, suojeli ja varjosi sitä, jotta se loistaisi sitä kirkkaammin siinä, jolle se oli elämän antanut.

Suuri suunnitelma on se todellisuus, jota kohden me kaikki pyrimme, heikosti, sokeasti, alati eksyen ja kuitenkin sen valon johdattamina, joka meissä kussakin loistaa, jonka hämärästi näemme ja jota seuraamme. Ja jos tahdomme ottaa osaa tämän suuren suunnitelman täyttämiseen, niin täytyy meidän pyrkiä sitä jonkun verran ymmärtämään. Jumalallista viisautta tutkiessamme johdetaan meitä sitä kohti, kunnes lopuksi opimme toimimaan yhteistyössä kehityksen suuren tahdon kanssa. Tähän aineen kehitykseen on Itse suljettuna, aineen, jonka avulla opimme ja jonka kautta vihdoin pääsemme täydelliseen itsetietoisuuteen. Sillä tässä on todellinen ristiinnaulitseminen, se suuri uhri, — se *sacro facio* — missä asetamme itsemme alttarille. Pyhitämme kaiken jos annamme itsemme täydellisesti palvelemiseen, palvelemaan kaikkea, mikä elää, sillä kaikessa on jumalallisen Logoksen elämää. Hän ilmensi itsensä tässä aineen maailmassa, jotta kukin pieninkin atoomi voisi tuntea itsensä jumalalliseksi, ikuiseksi. Entä

antautumisemme tapa? Se on, meidän kunkin, ilmenneen jumalallisen kipinän, itsemme määrättävissä. Itse on valinnut seremoniojen tien, sillä se on helpoin ilmenemismuotoni, helpoin työtapani ja pidän tärkeänä energian säästämistä. Meillä on kullakin käytettävänämme vain määrätty määrä energiaa, voimaa ja velvollisuutemme on käyttää tätä voimaa parhaimman kykymme mukaan. Meidän tulee käyttää jokaista mahdollista keinoa päämäärämme saavuttamiseksi, tehdäksemme persoonallisuutemme, alemmat ruumiimme, sisässä asuvan jumaluutemme täydelliseksi ilmenemismuodoksi. Sentähden valitsen seremoniojen tien helpoimpana, sinä tienä, jolla tunnen vähimmän vastustusta, tienä, jonka avulla kaikki ruumiini helpoimmin viritetään samanlaisiin väreilyihin. Sillä tiellä on vähimmän esteitä jumalallisen elämän virratessa sulkevien aineen kuorien kautta, kunnes se kirkkaasti loistaa niiden läpi säteilevänä ja täydellisenä osoittaen, että aine ja henki vain ovat saman loistavan todellisuuden, suuren ikuisen elämän kaksi napaa.

Useasti ovat suuret johtajamme puhuneet siitä tärkeästä osasta, minkä seremoniat tulevat näyttelemään uudessa sivistyksessä. Osaksi tämän tähden ja osaksi siksi, että rakastan järjestystä, rytmiä, seremoniojen arvokkaisuutta, olen ruvennut niitä tutkimaan. Tahdon päästä selville niiden käytöstä, niiden arvosta, niiden tarkoituksesta ja niiden sovittamisesta jokapäiväiseen elämään. Sana seremonia periytyy meille latinalaisesta sanasta *caeremonia*, joka johtuu juuresta *car*, toimia tai tehdä. Tämä merkitsee toisin sanoen sisässä olevan itsemme, ajatustemme ja ihanteittemme toimintaan asettamista. Se on tehtävämme totuudenetsijöinä, mutta kuitenkin kuulen usein sanottavan: „En rakasta seremonioja, pidän yksinkertaisesta ja koruttomasta elämästä." Niinpä kyllä, mutta emme voi päästä seremonioista. Eikö tässäkin ihmeellisessä kokouksessa, jonne on tullut jäseniä kaikkialta Euroopasta, ole käytetty hyvinkin huolellisesti valmistettua seremoniaa, jotta kokous seuraisi määrättyä toimintasuunnitelmaa, joka askel askeleelta saattaisi kunkin yksilön käsittämään suunnitelman suuruutta, saattaisi hänet täydellisesti ymmärtämään veljeyden todellisuutta ja huomaamaan, että vaikkakin kansakunnat ja yksilöt ovat erilaisia, niin yhteys kuitenkin ilmenee yhteisessä päämäärässä, yhteisessä tarkoitusperässä, yhteisessä palvelemishalussa. Eivätkö eri toimikuntien jäsenet ole ahkerasti ja uskollisesti työskennelleet, jotta vierasten aineelliset tarpeet täytettäisiin, että järjestömme erilaisia toimintahaaroja edustettaisiin, että kaikkien henkiset tarpeet tyydytettäisiin. Ja eivätkö he tässä ole seuranneet itse suuren hierarkian menettelytapoja, jonka keskuudessa toimitetaan suurta ja loistavaa seremoniaa. Niissä on kullakin jäsenellä oma paikkansa, jossa hän täyttää virkansa erikoistehtävät, toimien suuren suunnitelman mukaisesti ja totellen Logoksen käskyjä. Meidänkin seurassamme on erikoinen sisäänpääsyseremonia, vaikkakin se usein jätetään pois, mutta joka toimitettaessa on aivan täsmällinen, määrätyn suunnitelman mukainen. Ja eri työhaaroillamme on ainakin mietiskelyseremonia, jossa tarkoituksella järjestellään ruumiin asento, tunteet ja ajatukset ennenkun pyritään yhteyteen korkeimman Itsen kanssa. Tässäkin ilmenee järjestynyt harmonia, tarkoitusperäinen olemuksen jokaisen osan hallitseminen. Kuinka monessa kodissa, katolilaisessa, anglikanisessa ja non-konformistisessa onkaan jokapäiväisen elämän tavallisin tapahtuma, ravinnon nauttiminen, muodostunut seremoniaksi, koska se alo-

tetaan siunauksella ja lopetetaan määrätyllä kiitoksella ja toivomuksella, että fyysilliset ruumiimme, jotka ovat aineesta rakennetut ja aineella ravittavat, tulisivat aineen maailmassa kelvollisiksi käyttövälineiksi sisässä elävälle sielulle Itsen työssä. Uskonnot ovat aina ilmentäneet itseään seremonioina, joiden tarkoitusperäisyys on vaihdellut kansakuntien ja luonteenlaatujen mukaan. Aina ovat kansojen ihanteet ilmenneet yhteisissä jokapäiväisen elämän toiminnoissa. Aina ovat uskonnot olleet kansojen elähyttävä henki ja elämä. Ja onneton on ollut se kansa, joka on työntänyt luotaan uskonnon ja asettanut materialismin elämää antavan hengen sijalle. Sillä sen seuraus on kuolema, pelkkä muodon olemassaolo, joka ajan mukana ehdottomasti häviää ollen ilman elämää, joka yksin tekee muodon mahdolliseksi. Sillä muoto on vain elämän ilmennys ja kun elämä on vetäytynyt pois, täytyy muodon haihtua ja lakata olemasta. Tosin on muoto itsessään, ilman elähyttävää elämää, tarpeeton, mutta näkyväisenä ilmennyksenä siinä, mitä se edustaa, on täsmällinen muoto oleellinen. Ja me ymmärrämme, että muoto on tärkeä, sillä aineen maailmassa voimme ainoastaan muodon avulla ilmentää sisässämme olevaa jumalallista elämää. Koko kehityksen tarkoitus on yhteys jumaluuden kanssa, halu ilmentää sitä yhteyttä, mikä on moninaisuuden takana. Tämän suuren totuuden, että olemme yhtä jumalallisen elämän kanssa, ilmensi Plotinus melkein viimeisillä sanoillaan lausuen tulevansa kantamaan itsessään olevan jumaluuden maailmankaikkeudessa olevan jumaluuden yhteyteen. Meidän tulee siis rakentaa muoto, että siitä tulisi todellinen Itsen ilmennys. Tässä tulevat seremoniat avuksemme ja opettavat meitä rakentamaan muotoa käyttämällä mahdollisimman vähän energiaa. Sillä, kuten sanottu, seremoniojen toimittaja käyttää kaikkia mahdollisia keinoja välttääkseen turhaa voiman tuhlaamista. Hän ei ainoastaan käytä ulkonaisia keinoja, vaan käyttää aivan tietoisesti ja tarkoitusperäisesti maailmankaikkeuden näkymättömiä voimia, joita toisinaan nimitämme enkelivoimiksi tai elementtaalisten valtakuntien voimiksi.

Käyn nyt puhumaan eräästä määrätystä seremoniojen laadusta, seremonioista, joita parhaiten tunnen, ja joiden kautta minä, todellinen minäni, helpoimmin ilmenee. Tarkoitan muurariutta, sitä suurta ja ihmeellistä totuuden ilmennysmuotoa, joka selittää elämän ja kuoleman mysteriot, joka selittää kehityksen suuren opin ja suunnitelman, joka johtaa ihmisen pimeydestä valoon, joka saattaa hänet tuntemaan itsensä jumalalliseksi, oppimaan kärsimään, antautumaan täydelliseen palvelemiseen, jotta pimeys voitettaisiin ja valo pääsisi loistamaan. Tämä valo tehdään näkyväksi muurariudessa seremoniojen kautta ja havaitaan niissä loistavana, voittoisana. Se tekee tien kaikille nähtäväksi ja sillä ojennetaan auttavia, rakastavia käsiä pitkin matkaa, jotta ei kukaan estyisi päämäärää saavuttamasta. Ei ole opetusta, jota ei muurarius antaisi, ei vaikeutta, ei probleemia, jota ei muurarius ratkaisisi, sillä niin heikoimmalle kuin vahvimmalle on sen harjoitus täydellistä ja perinpohjaista. Se harjoittaa ruumista, tunteita ja ajatuksia, kunnes niistä tulee itsen täydellisiä ilmennyksiä, joista kukin työskentelee korkeimpien kykyjensä mukaisesti, kukin täydellisesti vastaten jumalalliseen tahtoon.

Harjoitus on asteettaista, hidasta ja huolellista väreilyjen elvyttämistä ruumiimme aineessa. Aineen voimakkain luonteenominaisuus on inertia. Opetamme

muurariudessa, että hengen korkeampi kolminaisuus toimii fyysillisen ruumiin, tunneruumiin, ylemmän ja alemman ajatusruumiin nelinäisyyden kautta. Tehdessämme tästä alemmasta nelinäisyydestä itsen ilmennyksen ja puhdistaessamme sitä väreilyjä elvyttämällä, saavuttaa se korkeimman ilmennysmuotonsa. Aineen luonnollinen väreilynopeus on hyvin hidas, mutta miettikäämme tämän väreilynopeuden kiihoittamista. Toiminta suoritetaan ja ihmisen tahdonpurkaus, joka tämän toiminnan aiheuttaa, aiheuttaa myöskin väreilynopeuden kiihoittamisen fyysillisessä ruumiissa. Tunnetta elähytetään huolellisesti astraaliruumiissa ja sama tapahtuu aineessa, josta ruumis on kokoonpantu. Ajatusta harjoitellaan huolellisesti ja taaskin kasvaa väreilynopeus ajatusruumiin aineessa. Jokaisessa muurarikokouksessamme, jokaisessa seremoniassamme tarkoitusperäisesti vähitellen kiihoitamme luonnollista aineen väreilynopeutta tahdonponnistuksen ja sen yläpuolella olevan itsen voiman kautta. Vihdoin olemme uudistuvien harjoitusten avulla saavuttaneet tämän nopeamman väreilytahdin ja kun siten kulutetut ainehiukkaset ovat heitetyt pois, otamme itseemme toisia, jotka voivat vastata niihin korkeammanlaatuisiin väreilyihin, joita ruumiimme nyt väreilevät. Ja täten rakennamme uudistettujen ponnistusten kautta seremonioissa ruumiimme yhä hienoimmista aineista, kunnes lopuksi kukin ruumis on kokoonpantu oman ainetyyppinsä seitsemännen alatason aineesta. Se vastaa silloin täydellisesti itse tahtoon, sen kehitys on täytetty, ja Logoksen vuodatus on ilmennyt täydessä loistossaan. Tämä on päämäärä, jota kohti pyrimme, täydellistyminen, jonka olemme ottaneet tehtäväksemme. Entä keinot? Toisista en voi puhua, mutta toisista työtavoista voin kertoa. Ensimmäinen läksy, jonka opimme, on se, että astuessamme Temppeliin suorittamaan muurarityötä, tulee meidän jättää ulkopuolelle personallisuutemme ja työskennellä sopusoinnussa veljiemme kanssa yhtyen yhteisessä harrastuksessa ja yhteisellä muuraripohjalla. Sillä muurariseremonioissa koetamme ilmentää ihanteitamme vertauskuvien yhteisellä kielellä eikä eri kansakuntien kielillä. Kaikki suuret vertauskuvat ovat muodoltaan kaikkiallisia, kaikkiallisia sovitukseltaan eikä kieli, kansakunta tai sukupuoli voi olla esteenä niiden ymmärtämiseen tai niiden ilmentämiseen. Niissä voidaan ilmentää kaikkien ajatukset, kaikkien pyrkimykset ja siten yhdessä työskennellen ilmennämme ihanteemme persoonattomina kaikkiallisessa vertauskuvakielessä. Opimme muurariudessa ensimmäisenä läksynä todellisuutta, eikä ainoastaan älyllistä ja tunnepohjaista veljeyttä, yhteyttä, ihmiskunnan yhteyttä, toiveineen ja tarkoitusperineen opittavina läksyinä.

Seuraava läksy, minkä opimme, on rytmillinen, sopusointuisen toiminnan arvo. Rytmin arvo toiminnassa rupeaa nyt tulemaan yleisesti tunnustetuksi, kuten huomataan eurytmiikan opetuksen nopeasta leviämisestä kouluissamme. Kuunnellessaan musiikkia alkavat lapset oppia tuntemaan soinnuissa iloa ja surua, oppia soinnuissa ilmaistun ajatuksen ja sitten oppia muuttamaan tämän tunteen ja ajatuksen käsittäminen fyysillisen ruumiin liikkeisiin ja toimintaan. Täten saatetaan fyysillinen ruumis, tunne- ja ajatusruumiit, sopusointuun ja toimimaan yhdenmukaisesti, pyrkien kaikki ilmaisemaan samaa aatetta ja siten luomaan rytmillisiä väreilyjä näissä kolmessa ruumiissa. Tämä on rytmillisen toiminnan ensimmäinen arvokas tulos. Toiseksi opimme seremoniojen kautta yhdenmukaisen toiminnan arvon rytmiin yhdistettynä, kun suuri ihmisjoukko ymmärtää

työn, jota se tekee, liikkuu, tuntee ja ajattelee samalla tavalla ja käyttää vertauskuvaa ja sana- tai toimintamuotoja ilmaisemaan yhteistä aatetta. Muurariseremoniassa, jossa kukin henkilö tietää ja ymmärtää sen, mikä on seremonian muodon takana, ei koskaan voi olla huomaamatta vaikutusta, minkä se pyrkijään tekee. Hän ei ainoastaan tunne läsnäolevien vakavuutta ja vilpittömyyttä, vaan huomaamme, jos jälkeenpäin teemme hänelle kysymyksiä, että hän sai määrätyitä vaikutelmia sanojen ja toimintojen takana olevista asioista. Ja siten aivan todellinen ajatusvoima, johon kaikki uskomme, saadaan ilmenemään seremoniassa suuren ihmisjoukon ajatusyhteyden kautta. Tämä muutetaan toiminnanyhteydeksi ja siten voitetaan verrattain vähäisen yksilöllisen ponnistuksen avulla voima ja vahvuus, jota yksi henkilö, olkoon hän keskityksessä kuinka voimakas tahansa, harvoin saavuttaa. Yhden voima on pieni, monen yhdistetty voima on suuri. On niin paljon tehtävää, että meidän kaikkien tulee käyttää voimamme viisaimmalla tavalla ja niin vähällä energian tuhlauksella kuin mahdollista. Tässä seuraamme vain itse Mestarien esimerkkiä. Vaikkakin heidän voimansa ja energiansa meistä näyttävätkin suurilta, on niillä rajansa ja sentähden työskentelevät he, jos jokin suuri tehtävä on suoritettava, yhdessä. Ja emmekö me seuraisi heidän johtoaan?

Kolmanneksi antaa rytmillinen keskitetty toiminta meille näkemyksen voiman ja tämä näkemys on välttämätön, jos tahdomme suorittaa tehtävämme: nähdä suuresti, ajatella suuresti ja toimia suuresti. Sillä juuri tämän ihmeellisen näkemyksen avulla luomme niitä täydellisiä ja sopusointuisia värähtelyjä kaikissa ruumiissamme, jotka tekevät mahdolliseksi valon loistaa esteittä lävitsemme valaisten kaikki pimeät ja peitetyt paikat. Silloin ihmisajatus harhasta vapautuneena näkee suuret todellisuudet ja huomaa vastakohtien parit yhdeksi olemukseltaan vaikkakin kahtena ilmennykseltään. Siten täytyy Logoksen suuri tarkoitusperä. Aine elähytetään hengen uhrista ja huomataan, että henki ja aine tehdään yhdeksi keskuksen voimalla.

Vielä opettaa muurarius meitä tuntemaan oman luontomme, ymmärtämään aineksien luontoa, joiden kautta hengen on työskenneltävä. Muurarin täytyy aloittaa tutkimuksensa tutkimalla itseään ja siten oppimalla tuntemaan aineen kaikissa eri muodoissaan, löytämään lait, jotka hallitsevat aineen eri tiloja, voimat, jotka siinä toimivat, sen vastaukset ulkoapäin tuleviin sysäyksiin, sydämen kokoonpuristuksen ja laajenemisen elämän sisääntunkiessa tai poistuessa käyttämästään aineesta. Ja ne työkalut, jotka muurarin käteen pannaan aineen tutkimiseksi, ovat kaikki tärkeitä kaikista yksinkertaisimmista alkaen. Siihen liitetään yksitellen muut, koko ihmeellinen etenevä toimintasarja, jota käytetään työn eri asteilla. On mielenkiintoista havaita, kuinka rakentajan työkaluja kaikkina aikoina, kaukisimpinakin, on käytetty vertauskuvallisessa merkityksessä jokapäiväisen elämän johdoksi ja avuksi. Vanhassa Kiinassa oli suuri mystillinen uskonto, jonka papit, kuten nykyajan muurarit, käyttivät nahkaesiliinoja riippumassa kaulavitjoista, merkkiä, joka vertauskuvallisesti osoitti heidän virkaansa.

„Historian Kirjassa", vanhimmassa kiinalaisessa klassillisessa teoksessa, joka käsittelee aikaa 24:stä 7:een vuosisataan ennen Kristusta, on monta viittausta muurarien työkalujen vertauskuvastoon. Toisessa kuuluisassa kiinalaisessa klassillisessa teoksessa, „Suuri oppi", noin 500 e. Kr., viitataan siihen, että on suh-

tauduttava toisiin samalla tavalla kuin toivoisi heidän suhtautuvan meihin, ja kirjoittaja lisää: „Tätä sanotaan kulmamitan periaatteen mukaan tutkimiseksi."

Vielä opetetaan suuren kiinalaisen filosoofin Menciuksen (n. 300 e. Kr.) kirjoituksissa, että ihmisten tulisi sovittaa kulmamitta ja harppi kuvannollisesti elämäänsä samoin kuin luotinauhakin, jos heidän mieli pysyä kunnian, hyveen ja rehellisen ja puhtaan elämän puitteissa. Näemme tämän hyvin selvästi esitettynä hänen filosofiansa VI:ssa kirjassa: „Opettaessaan oppipoikiaan käyttää Mestari-Muurari välineinään harppia ja kulmamittaa. Meidän, jotka olemme viisauden palvelukseen lupautuneet, tulee myöskin käyttää harppia ja kulmamittaa." Keski-aikana käytettiin niinikään muurarien työkaluja vertauskuvallisesti. Erästä hyvin vanhaa siltaa, Baalin siltaa korjattaessa Irlannissa, Limerickissä, löydettiin vuonna 1830 vanha pronssinen, hyvin ruostunut kulmamitta perustuksen alta. Sen kumpaisellakin pinnalla oli vuosiluvun 1517 ohessa kirjoitus: „Koetan pyrkiä elämään rakkaudessa ja huolenpidossa, vesivaa'alla kulmamitan mukaan." Viivoitinta tai mittanauhaa nimitettiin Egyptissä „siksi, mikä on suora" ja käytettiin usein Maat-jumalattaren, totuuden-jumalattaren vertauskuvana. Mustatte kaikki Tuomiosalin, jossa tutkittava tuotiin Osiriksen eteen ja jos Tahuti pani sydämen vaa'alle tullakseen arvioiduksi höyhenen rinnalla, myöskin Maatia kuvaten. Vaakojen vieressä oli Amenti-peto, valmiina tekemään kauhean velvollisuutensa, niellä syytetty, jollei vaaka ollut tasapainossa. Voisin esittää monta muutakin esimerkkiä, mutta nämä riittäkööt tällä kertaa. Kaikki nämä työkalut ja monet muut annetaan muurarin käytettäväksi ja hänelle opetetaan niiden käyttö kaikissa jokapäiväisen elämän vaikeuksissa ja olosuhteissa. Opimme myöskin kuuliaisuutta suurelle laille ja sen, että tämä laki johtaa koko elämäämme. Sen vertauskuvana on looshin Mestari, joka edustaa oikeutta ja jonka käskyjä meidän täytyy totella.

Paljon muutakin opimme muurariudessa, itsehillintää, pidättymistä, lempeyttä, arvonantoa toisia kohtaan, tasapainoa, hienointa kohteliaisuutta, tottelevaisuutta ja alistumista johtoon. Itse asiassa yhtyy kaikki tämä luomaan *gentlemannia* sanan parhaimmassa ja korkeimmassa merkityksessä. Jos voisimme jokapäiväisessä elämässämme toteuttaa niitä hyveitä ja periaatteita, joita muuraritemppeleissämme harjoitamme, olisi maailma pian aivan toisenlainen ja paremmin valmistunut ottamaan vastaan sitä Suurta Opettajaa, jota odotamme, ja jonka tulemist kaipaamme. Ja kuitenkin jo jonkun verran vastaiseksi, hyvin vähän, koska niin hitaasti opimme ja luontomme karkeat ainekset tarvitsevat niin monta raskasta iskua, ennenkuin ne saavat muotonsa — kuitenkin jossakin määrin kantavat temppeleissämme annetut opetukset hedelmää, niin että jokapäiväisessä suhtautumisessamme lähimmäisiimme vaistomaisesti osoitamme sitä kohteliaisuutta ja lempeyttä, jota seremonioissamme harjoitamme. Kulmamitan mukaan toimiminen tulee olennaiseksi osaksi meissä ja ponnistuksemme saattaa sanat ja toimet sopusointuisiksi, osoittautuvat jokapäiväisissä töissämmekin. Toisinaan kuvittelen mielessäni, minkälainen olisi maailma, jos eläisimme siinä samalla tavalla kuin niinä lyhyinä hetkinä, jolloin toimitamme seremoniojamme, ja tunnen, että jos näkisin tämän unelman kyllin elävänä ja kyllin usein, niin varmasti se toteutuisi. Sillä uskon uniin. Uneksijat ovat maailmanrajentajia. Sillä mystikon unelmat kutoo ja muuttaa salatieteilijä toiminnaksi, taiteilijan inspiratsiooni

muutetaan väriksi, soinnuksi ja muodoksi, jotta kaikki ihmiset oppisivat näkemään ja tuntemaan kauneuden. Säälivien unelmista syntyvät rakkauden, uhrautumisen ja veljeyden teot ja ikuisuuden unelmista luodaan kauneuden kaupunki, jossa kukin kivi on kiillotettu, piirustukseltaan ja muodoltaan täydellinen, tehden eheäksi rakennuksen, joka on kohotettu rakkaudessa ja epäitsekkäässä palvelemisessa.

Tällainen on unelmani. Näen ihanan, loistavan ja tahrattoman Temppelin. Se on täydellinen kaikilta osiltaan, kauniimpi kuin mikään ihmisjärjen luoma rakennus, laajempi kuin mikään ihmiskäsin tehty, sillä se sisältää koko ihmiskunnan. Ja se ulottuu pohjoisesta etelään, idästä länteen, taivaan korkeimmalta kohdalta helvetin epätoivon ja kurjuuden syvimpiin kätköihin, sillä kukaan ei ole Temppelistä suljettu pois. Järjestettyinä säännöllisiin joukkoihin, rivittäin tasaisissa sarjoissa, ovat siinä kaikki, vanhemmat ja nuoremmat, viisaat ja tietämättömät, yhtyneinä yhteisen ihmisyyden siteillä, tietoisina yhteisten tarpeiden ja yhteisen palvelemisen veljeskunnassa, yhtyneinä sukulaisuuden ja rakkauden siteillä. Heidän siinä seisoessaan kulkee ohitse komea, loistava seremoniallinen kulkue, kirkkaiden värien ja kimaltelevien valosäteiden valaisema. Rivittäin, hitaassa ja arvokkaassa kulkueessa astuvat ne Suuret Olennot, jotka ovat työssä tässä Temppelissä. Hitaasti he kulkevat, siirtyen paikasta toiseen, kunnes ovat muodostaneet kaksinkertaisen neliön, tuon vertauskuvan, joka Egyptin vanhoissa hieroglyyfeissä kuvaa totuutta ja jonka nyt tunnemme kaksinkertaisena kuutiona, maailmankaikkeuden vertauskuvana. Sitten menevät he yksitellen omalle määrätylle paikalleen ja näemme yliupseerien muodostavan hengen kolmion tähän suureen neliöön. Näistä kolmesta hallitsee ja johtaa yksi. Hänen päänsä päällä loistaa tähti ja Hänen ympärillään on suuri loistava valo. Äärimmäisen palvelemishalun oikeudella on Hän tuolissaan, sillä „suurin on se, joka parhaiten palvelee". Vain hämärästi näen sen, mikä seuraa, mutta olen tietoinen siitä täydellisestä ja loistavasta seremoniasta, jossa kukin Heistä näyttelee osaansa. Ja sitten puhuu Mestari. Jokaiselle meistä, jotka kuuntelemme, tuntuu Hän puhuvan yksityisesti, sillä Hän puhuu sen tiedon nojalla, jonka Hän kokemuksien kautta on saavuttanut. Hänkin on astunut sitä tietä, jolla me nyt kuljemme. Hänkin on kokenut kaikeraa epäonnistumista, nöyryytystä, itsekkäisyyttä, laiskuutta, ponnistuksen puutetta ja siitä seuraavaa kärsimystä. Lopuksi on läksy opittu ja toisinaan kompastuen, toisinaan langeten mutta kulloinkin nousten yhä uudella ponnistuksella on palvelemisen tie vihdoin astuttu. Sen kautta on vapautus jälleensyntymisestä voitettu, sillä täydellinen vapaus saadaan ainoastaan täydellisen palvelemisen kautta. Unelmani päättyessä näen taaskin vakavan seremonian. Suuret Olennot poistuvat näköpiiristäni, jättäen rauhaa ja siunausta jälkeensä. Annetut opetukset, vertauskuvien ja seremoniojen kautta opetetut totuudet jäävät luokseni, sitä elävämpinä, kun olen ne silmieni edessä nähnyt näytelmänä, eikä vain älyllisenä opetuksena. Kun taas jatkan jokapäiväistä elämääni täynnä ikävyyksiä, täynnä alituista ärtymistä, väärinkäsityksiä, kaikenlaisia vaikeuksia, niin tämä näytelmä loistaa silmieni edessä voimakkaana ja ymmärrän, että se on vastapainona sitä lakia vastaan, joka synnyttää ikävyydet. Tiedän, että jos vain täydellisesti ja vääjäämättä tottelisin palvelemisen lakia, olisin sopusoinnussa kaiken kanssa, mikä elää.

Palveleminen on suurin opetuksista, mitkä Temppeleissämme saamme. — Huolellisimminkin valmistetuissa seremonioissa on työmme luonteenomaisin piirre yksinkertaisuus. Jos esimerkiksi upseeri tahtoo laskea kädestään jotain, jota hän on käyttänyt, ja ollen sidottu edessään olevaan toimitukseen, ojentaa kätensä taaksepäin, niin silmänräpäyksessä ovat monet kädet ojennetut vastaanottamaan ojennettua esinettä. Juuri palvelemisen yksinkertaisuus tekee seremoniat niin ihmeellisiksi. Jonkun aikaa sitten työskentelin eräässä muurarilooshissa, jossa toimitettiin järjestömme looshien kaikista huolellisinta seremoniaa. Mutta se toimitettiin niin yksinkertaisesti, niin täydellisesti, että eräs läsnäoleva, hyvin korkea-arvoinen jäsen sanoi: „Kuinka kaunista työtä, kaikki oli niin yksinkertaista." — Ajatelkaamme esimerkiksi Kreisleriä, tuota taiteilijoista suurinta, joka syntyi Itävallassa ja kuuluu teille, mutta joka samalla on yksi niitä suuria lahjoja, joita maailmalle on annettu ja josta me kaikki tahdomme osamme. Kuunnelkaa hänen ihanaa soittoaan, ja mutkallisin ja vaikein musiikki tuntuu yksinkertaiselta hänen täydellisen soittonsa kautta. Ja kuinka paljon huolta, ajatusta ja työtä onkaan vaadittu, ennenkuin tuo yksinkertaisuus, tuo kevyt tekniikka on saavutettu! Mikä täydellinen valta onkaan ihmisellä verhojensa yli, koska häntä kuullessamme unohdamme tekniikan ihmeen siinä ajatuksen ja tunteitten täydellisyydessä, jonka täydellinen sointu esittää. Ja samoin kuin taiteilija on itsensä ilmentänyt musiikissa, niin seremoniojen käyttäjä ilmentää itsensä seremoniallisessa toiminnassa. Yksinkertainen palveleminen on hänelle yhtä luonnollista kuin tapa, millä Kreisler liikuttaa sormiaan viulunsa kielillä.

Nämä vähäiset palvelemisen teot tulevat vaistomaisiksi meissä, jotka olemme harjaantuneet seremonioissa. Niistä tulee osa meistä itsestämme ja ne tulevat käytäntöön ulkonaisessa elämässä, niin että palvelemisesta siten tulee tunnustettu osa ihmiselämää. Mutta vasta kun palveleminen on ehdotonta ja täydellistä ja on olemuksemme todellinen elähyttäjä, on työmmekin täydellistä.

Jokainen seremoniojemme osa osoittaa meille tapaa, millä on palveltava, osoittaa kuinka nopeasti on huomattava toisen tarpeet ja heti vastattava niihin. Siten lopuksi ruumis, tunteet ja mieli harjaantuvat ja tulevat valtaamme ja intuitsiooni herätetään alituisen harjoituksen avulla sekä tarkan, täsmällisen järjestyksen ja tottelevaisuuden kautta. Siten vähitellen verhojemme jokainen atoomi uudistuvien ponnistusten kautta oppii vastaamaan johtavan Itsen tahtoon. Siten minäkin unelmani mukaan rakennan omaa elämääni veljieni keskuudessa tietäen, että elämä on se toiminta, jonka kautta henki ilmenee ja tietäen, että ellen jokapäiväisessä elämässäni voi saattaa toimintaan Temppelissä saamiani opetuksia, on muurarius kuollutta ja sen seremoniat tyhjiä muotoja. Mutta jos oikean ajatuksen ja oikean toiminnan tavat rakennetaan minuun itseeni, tulevat ne uudistuvien seremoniojen harjoitusten kautta itseni osiksi ja hitaasti mutta varmasti elämän tavoiksi ihanteitten maailmassa, ja jos ne muuttuvat toiminnaksi laajentuen näitten seremoniojen hetkistä koko elämää käsittäviksi, niin vähitellen niiden korkeampien aineosien sijalle, joista ruumiini on kokoonpantu, asettuu hienompia atoomia. Ainoastaan ne saattavat vastata niihin väreilyihin, joita Itsen tahto on elähyttänyt voittaessaan valtaa ja voimaa verhojensa yli.

Tätä merkitsevät siis minulle seremoniat. Ne opettavat kuuliaisuutta laille, ne harjoittavat minua asteettaisesti kehittymään, ne saatttavat minut yhtymään

elämän johtavien henkien kanssa, ne antavat minulle sitä Itsen inspiratsioonia, joka yksin antaa arvon verhoille ja ainekuorille, ne johtavat minut epätodellisesta todelliseen ja osoittavat minulle, että aineen tuntemisen ja hallitsemisen kautta, aineen, jossa elämme, työskentelemme, liikumme ja jossa meillä on olemuksemme, voi Itse tulla yhä loistavammaksi, voimakkaammaksi ja kaikkien tasojen ehdottomaksi herraksi. Lyhyesti, ne opettavat minulle, että totisesti itse olen kohtaloni herra, että olen sieluni purren ohjaaja. Sillä seremoniojen toimittajalle, joka samalla on muurari, opetetaan Temppeleissä niitä jumalan kaltaisia ominaisuuksia, joiden tulee olla omamme, ennenkun kehityksemme on lopussa, ja vasta kun omistamme ne, voi jälleensyntymisen pyörä lakata meille kääntymästä. Kun olemme oppineet tuon suuren palvelemisen läksyn, niin totisesti on palkkamme suuri, kaikkein suurin palkka, joka on vieläkin suuremman palvelemisen oikeus Hänen Pyhässä Temppelissään, tuossa suuressa, täydellistyneen ihmiskunnan Temppelissä, jonka Maailmankaikkeuden Suuri Arkkitehti, Logos on mielessään synnyttänyt ja sitten luonut loistavaan täydellisyyteen. Ne Temppelit, joissa täällä maan päällä työskentelemme ja joissa me opimme nämä suuret läksyt, ovat vain heikkoja heijastuksia siitä suuresta, loistavasta ihmiskunnan Temppelistä, jossa jokainen kivi, rakkaudella ja melkein uskomattomalla palvelemisella muovailtu, on ilman virhettä, muodoltaan täydellinen ja kauneudeltaan loistava. Tämä Temppeli on Maailmankaikkeuden Suuren Arkkitehdin näkyväinen luomistyö, Logoksen täydellinen suunnitelma, Logoksen, joka synnytti suuren keskityksen totuuden, joka itsensä ilmensi, jotta kaikki saisivat ottaa osaa Hänen kunniaansa, joka loi ihmisen omasta ylitsevuotavasta elämästään, jotta hänestä voisi tulla Jumala, antoi elämän, jotta jokainen Hänen itsensä ilmennys tulisi Hänen kaltaisekseen, että ihminen palvelemisen kautta voisi oppia ikuisen rakkauden läksyn, rakkauden, joka on jumaluuden todellisin ilmennysmuoto, joka on itsessään jumaluutta, joka on Logoksen sisäänhengitys ja uloshengitys, joka on itse elämä.

(Esitelmä, pidetty T.S:n kongressissa, Wienissä, kesällä 1923.)

Jumalan-äidin lahja

Sielu kulki surullisena pois sielujen laaksosta, missä jokainen omisti itselleen kauneuden, puhtauden ja lujuuden. Eihän hän sinne sopinut! Läpikulkijana oli hän sattunut siihen seutuun eikä hänellä ollut noita ihmeellisiä ominaisuuksia! — Miten kauniina välkkyi maisema laskevan auringon säteiden kultaamana — se ihan heijasti valoa! Kukkaset tien vierillä, joen rannalla — joka paikassa pakinoivat ilosta. Järvi, joka hiljaisena ja syvänä päilyi sinisen vuoren juurella, lainehti iloa. Ja kukkulan harjalla olevan linnan puutarhassa helisi ilo. Joka paikassa vallitsi ilo; ja sielu kulki pois surun painamana. Hetkeksi hän pysähtyi — katseli ihanaa seutua ja kukkulan harjalla olevaa puutarhaa. Siellä oli hän hetken auringonpaisteessa istunut, kuunnellut lintujen laulua ja iloinnut kukkain tuoksusta. Lyhyen hetken vain, yhden ainoan ihmiselämän kevään! Mutta

kateellinen elämä piti sitä liikana sellaiselle, joka ei omistanut noita ihmeellisiä ominaisuuksia. Sitä todisti kivi, joka puhtauden ylpeässä varmuudessa nakattuna veri hänen jalkainsa juureen! — Oi — miten siellä arvosteltiin tuolla kauneuden ja puhtauden kaupungissa, haavoitettiin ja töykittiin toisiaan, unohdettiin ja iloittiin. Eivät sinne ne sovi, jotka eivät koskaan voi unohtaa, jotka eivät edes osaa katua. Hän oli nähnyt katumusten kyynelten virtaavan kuin sadepisarat lasiruudulla — hän oli nähnyt unohduksen lempeän liekin kuivaavan kyynelten jälkiä ja parantavan haavoitettuja sydämiä. Ja oli kuin kateus olisi hiipinyt hänen olentoonsa, joka ei voinut unohtaa eikä osannut mitään katua!

Sielu vaikeroi sisimmässänsä kuuluvan hiljaisen äänen syyttäessä ja suuri tuska painoi hänet maahan polvilleen. Kuva kuvan jälkeen liikkui hänen silmiensä ohi ajatellessaan entistä elämäänsä. Tahtomattaan oli hän aiheuttanut kärsimystä toisille. Ja kuitenkin oli hän pystyttänyt sydämeensä alttarin Jumalan-äidille ja koristanut sen valkoisilla, tuoksuvilla liljoilla. Epäitsekkään rakkauden puhdas esikuva oli aina ollut hänen ihanteensa ja palvontansa pyrkimys. Tuskansa yltyessä kääntyi hän nyt sen lempeän äidin puoleen, joka ymmärtää ja antaa anteeksi. Olivatko ne katumuksen katkerat kyyneleet, jotka poskille virtasivat? Oliko se hiljainen siunaus, jolla hän hyväili kiveä vierellään? — — Silloin näki hän edessään Jumalan-äidin! Kuin valopilvi säteilee valoa, säteili tuo ihana olento puhtautta ja hyvyyttä. Tarttui sielun käteen niin pehmeän hellävaroen, vei hänet portille asti, missä laskevan auringon säteet vielä leikkivät. „Katso" — kuiskasi hän — „tuon portin toisella puolen alkaa sinun vaelluksesi. Mutta lähtiessäsi sille tielle täytyy sinun jättää oma sydämesikin kynnykselle ja valmistautua uhraamaan palvelemisen alttarille kaikki, mitä sinulla on! Onko sinulle rohkeutta siihen?" Ylen onnellisena Jumalan-äidin salaisen palvontansa esineen läheisyydestä kysyi sielu: „Mitä annat minulle itseltäsi, että jaksaisin kulkea sitä tietä?" Ihana äiti hymyili ja sanoi: „Annan sinulle *hiljaisuutta* ja *iloa* itseltäni", ja hänen kosketuksestaan aukeni hiljaa ovi sielun edessä . . .

Ihmeellisenä ja aavana välkkyi meri hänen silmiensä edessä ja rannan hiekka painui silmänkantamattomiin. Jalat vaipuivat syvälle hiekkaan, tekivät lisää jälkiä toisten jälkien joukkoon. Mutta joka paikassa säteili valo. Ja sielu huomasi sen tulevan rannattomuudesta meren toiselta puolen, suuresta valosta, joka ikäänkuin siunasi kaikkea näkyväistä. Hän ymmärsi, että tuo valo oli Jumalallinen — rakkaus, joka täyttää kaiken olevaisen, läpäisee niin suuren ja puhtaan kuin pienen ja kurjankin. — Oliko se ilo, joka hiljaa otti valtoihinsa sairaan sielun? Oliko se riemu, joka nosti hänet pois surun painostuksesta — — vai oliko se vain suurempi tuska?"

Kauris.

Johdatus Kabbalaan

William Wynn Westcott

(Jatk.)

Käytännöllinen Kabbala.

Käsitelkäämme käytännöllistä Kabbalaa, ennenkuin käymme dogmaattista tutkimaan. Sitä harjoitettiin mahdollisesti ennen teoreettisen filosofisen koulun syntymistä, koska se edellytti hyvin tarkkaa Pentateuchin tutkimista, samoin kuin sitä tutkimusalaa, joka perustui käsitykseen, että jokainen lause, sana ja kirjain oli jumalallisen inspiratsioonin johdolla annettu eikä sentähden pieninkään pilkku tai piste (— pilkun muotoinen jod-kirjain on pienin hebrealainen kirjain), saa jäädä huomioonottamatta. Rabbiinit laskivat jokaisen sanan ja kirjaimen ja koska heidän lukumerkkeinään oli kirjaimia, niin laskivat he lukuina kaikki Jumalan nimet ja nimitykset, kaikki ominaissanat sekä niiden lauseiden numeroarvon, jotka kertoivat jumalallisista käskyistä.

Hebrealaiset kirjaimet ja luvut olivat:

Aleph	Beth	Gimel	Daleth	Heh	Vau	Zain	Cheth	Teth	Yod	Kaph
A	B	G	D	H	U tai V	Z	Ch	Th	I, J tai Y	K
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	20
Lamed	Mem	Nun	Samech	Oin	Peh	Tzaddi	Qoph	Resh	Shin	Tau
L	M	N	S	O	P	Tz	Q	R	Sh	T
30	40	50	60	70	80	90	100	200	300	400

Heillä oli myöskin joitakin loppukirjaimia, kuten K, 500; loppu-M, 600; loppu-N, 700; loppu-P, 800 ja loppu-TZ, 900. — Huomaa, että jumalallinen nimi Jah, JH on lukuarvoltaan 15 ja sentähden yleisesti lukua 15 esitti 9 ja 6, ThV, Teth sekä Vau.

Kabbalistiset rabbiinit pitivät yleensä Torahn tai Vanhan Testamentin lainkirjojen sanoja oikean elämäntiedon oppaina sekä parhaimpana lukemisena sekä synagogissa että kotona. Mutta he väittivät, että jokaisella säkeellä ja kertomuksella, jokaisella käskyllä ja tapauksella myöskin oli salattu, mystillinen merkityksensä, josta päästiin selville laskelmien, sanojen kääntämisten, sekä paikkojen muuttamisen kautta Gematrian, Notariconin sekä Temuran lakien mukaan. Ensimmäinen edellämainituista nimistä on kraikkalaista alkuperää, toinen latinalaista, mutta kolmas hebrealaista ja merkitsee *vaihtamista,* TMURH, juuresta MUR, *vaihdettu.*

Seitsemännentoista vuosisadan kuuluisin rabbiini, Menasseh ben Israel vertaili Moseksen kirjoja ihmisen ruumiiseen, Mishna-nimisiä kommentarioita sieluun ja Kabbalaa nimitti hän sielun hengeksi. „Tietämättömät tutkikoot ensinmainittua, oppineet toista, mutta viisaat vaipukoot mieiskelyssä kolmatta tutkimaan.” Hän nimitti kabbalisteja jumalallisiksi uskonopin tutkijoiksi, joilla ol käytettävänään kolmetoista sääntöä. Näiden avulla kykenivät he syventymään mysterioihin, joita nuo kirjat olivat täynnänsä.

Monet kabbalistit väittivät, että taivaan enkelit olivat tuoneet alas ensimmäisille ihmisille heidän oppinsa ja työmenetelmänsä ja olivat varmasti vakuutettuja siitä, että heidän erikoisoppinsa sisältyivät Pentateuchiin samoin samalla kuin se sisälsi kertomuksia ja sääti lakeja.

Zohar sanoo: „Jos nämä Toran kirjat sisältäisivät vain Esaun, Hagarin, Laabanin ja Balaamin sanoja sekä kertomuksia heistä, niin miksi mainittaisiin niitä nimellä „Täydellinen Laki", „Totuuden Laki", „Jumalan Todistaja"? Niillä täytyy olla salattu merkityksensä. „Voi sitä ihmistä, joka sanoo, että Tora sisältää vain tavallisia sanoja ja kertomuksia. Jos se olisi totta, voisimme yhtä hyvin meidänkin päivinämme laatia kokoelman opinkappaleita, joita enemmän kunnioitettaisiin. Ei, jokaisella sanalla on ylevä merkityksensä ja jokainen sisältää tavallisen mysterion. Laki on enkelinkaltainen. Jotta henkinen enkeli voisi astua maan päälle, täytyisi hänen pukeutua maalliseen pukuun, tullakseen täällä tunnetuksi ja ymmärretyksi. Niin on Lainkin täytynyt pukeutua niin, että se tunnettaisiin ja ymmärrettäisiin täällä. Siksi on se pukeutunut sanojen pukuun, jotta ihmiset sen käsittäisivät. Mutta viisas katsoo pukujen taakse."

(Jatk.)

Muurariuden kadonneet avaimet

(Jatk.)

Alkusana.

Muista Luojaasi nuoruudessasi, ennenkuin pahat päivät tulevat ja vuodet lähestyvät, joista olet sanova: „Ne eivät minulle kelpaa";

ennenkuin aurinko, kuu ja tähdet pimenevät, ja pilvet tulevat jälleen sadekuuron jälkeen;

silloin kun huoneen vartijat vapisevat, ja väkevät miehet kumartuvat, ja jauhajat ovat joutilaina, koska heitä on niin vähän, ja ikkunoissa katsojat pimenevät;

ja ovet kadulle suljetaan, kun myllyn ääni on matala, ja herätään linnun ääneen, ja kaikki laulun tyttäret vaipuvat;

ja kukkuloitakin peljätään, ja peljätyksiä on tiellä; ja mantelipuu kukoistaa, ja heinäsirkka jäykistyy, ja ruokahalu lakkaa, sillä ihminen menee iankaikkiseen huoneeseen, ja itkijät käyvät ympäri kadulla;

ennenkuin hopealanka katkeaa ja kultainen astia särkyy ja ämpäri rikotaan lähteen reunalla ja ratas kaivolla hajoaa;

ja multa tulee maaksi jälleen, niinkuin se ollut on, ja henki palaa Jumalan luo, joka sen antanut on.

Saarnaaja, 12; 1; 7.

Alkulause.

Todellisuus johtaa meitä alati harhaan. Rajattomuus ilkkuu meidän heikoille yrityksillemme vangita sitä määritelmiin ja dogmeihin. Meidän parhaimmatkin

huomiomme ovat vain välähdyksiä Valosta. Yrityksissään ihminen on vain likoeläin, joka koettaa vallata valtamerta.

Hän ei kuitenkaan saa lakata ponnistelemasta löytääksensä Jumalan. Hänen sieluaan kalvaa ikävä, joka ei jätä häntä tavoittamaan mahdotonta, saavuttamaan sellaista, mikä ei ole saavutettavissa. Hän kohottaa heikot kätensä tavoittamaan tähtiä, ja huolimatta miljoonien vuosien erehdyksistä ja tuhannen tuhansista pettymyksistä ihmisen sielu pyrkii taivasta kohden paljon suuremmalla halulla kuin rodun ollessa nuori.

Hän ajaa takaa, vaikka pakeneva ihanne aina väistää hänen syleilyään. Vaikkei hän koskaan tapaa unelmainsa jumalaa, hän kieltäytyy uskomasta, että se olisi vain harhakuva. Hänelle tuo jumala on ainoa todellisuus. Hän pyrkii ylöspäin eikä ole tyydytetty, ennenkuin Orionin miekka on hänen kädessänsä, ja ihana Arcturus sädehtii hänen rinnallansa.

Ihminen on Parsifal, joka etsii Pyhää Maljaa; sir Launfal seikkailemassa Pyhän Gralin ritariksi. Elämä on jumalainen seikkailu, loputon etsintä.

Kieli ei voi kertoa. Sanat ovat pelkkiä äänneyhtymiä, ja kuka voi lukea arvoituksia? Nämä sanat, joita käytämme, mitä ne ovat muuta kuin vain muodon ja tunteen varjoja. Me koetamme pukea korkeimmat ajatuksemme ajallisiin verhoihin, joten veljemme voisivat lukea ja ymmärtää niitä. Kun me koetamme kuvata pyhimystä, näyttää hän paholaiselta, kun me esitämme viisasta, saamme nähdäkin hullun: „Hyi, sinua", hän huutaa, „sinä olet myöskin hullu".

Siten viisas pukee totuutensa vertauskuviin, ja peittää tietonsa tunnusmerkkeihin. Uskontunnustukset, rituaalit, runot ovat vertauksia ja tunnuskuvia. Tietämättömät ottavat ne sananmukaisesti ja rakentavat sanoista itsellensä vankiloita, samalla kun he katkerilla sanoilla ja vielä katkerammilla parjauksilla panettelevat niitä, jotka eivät tahdo yhtyä heihin heidän vankilassaan. Kun vihdoin ihastus dogmien ja juhlamenojen, satujen ja otaksumien ihastuttaviin harhakuviin lakkaa ja haihtuu mielestä, näkee ihminen tosiasiain takana totuuden, vertauskuvien takana todellisuuden.

Verhojen läpi loistaa aina Täydellinen Valo.

Mitä on muurari? Hän on ihminen, joka sydämessään on asianomaisesti ja uskollisesti valmistunut, on löydetty arvokkaaksi ja kelvolliseksi ja valittu rakentajain veljeskuntaan, varustettu erikoisilla tunnussanoilla ja merkeillä, joiden avulla hän voi työskennellä ja ansaita Mestari-Muurarin palkan ja jotka auttavat häntä vieraissa maissa etsimään sitä, mikä kadonnut oli — Sanaa.

Sotatorven pauhuna kaikuu kautta kaikkien aikojen selitys, ja vaikka taivaat ja taivasten taivaat sitä kertaavat, niin vain harvat kuulevat ja vielä harvemmat ymmärtävät: „Alussa oli Sana, ja se Sana oli Jumalan luona, ja se Sana oli Jumala."

Tässä on iankaikkinen paradoksi. Sana on kadonnut, ja se on kuitenkin aina meidän kanssamme. Valo, joka loistaa yli kaukaisen näköpiirin, loistaa meidän sydämessämme. „Ellet sinä etsisi minua, et sinä minua löytäisi." Me matkustamme maailmojen ääriin vain löytääksemme sen kodin, jota isoamme.

Ja kuten Victor Hugo sanoo: „Äärettömyyden ikävä vahvistaa äärettömyyttä."

Mitä me etsimme, se on meidän sielussamme.

Tämän äänettömän totuuden, tämän sanoin kuvaamattoman täydellisyyden kirjailija on asettanut eteemme näillä lehdillä. Vaikkei hän itse ole Muurari, on hän ymmärtänyt rituaalin syvemmän tarkoituksen. Itse omistamatta muodollisia velvollisuuksia, hän pyytää kaikkia ihmisveljiä astumaan kaikkein pyhimpään. Vaikkei itse kuulukaan fyysilliseen ammattikuntaan, hän selittää pyhiä oppeja niin, että kaikki saattavat kuulla.

Eloisalla vertauskuvallisuudella ja syvällä filosoofisella käsityksellä hän selittää Vapaamuurariuden korkeita opetuksia, muurariuden, joka on vanhempi kuin kaikki uskonnot ja kaikkeudellinen kuin inhimillinen kaipaus.

Hyvä on. Siunatut ovat ne silmät, jotka näkevät, ja ne korvat, jotka kuulevat, ja sydän, joka ymmärtää.

Reynold E. Blight, (32° K. C. T. H.)

(Jatk.)

Vapaamuurarin ottopoika

(Jatk.)

Kaksi viikkoa oli verkkaan kulunut. Päivät kävivät yhä lyhyemmiksi, ja talon asukkaat olivat alinomaisessa hämärässä, joka vain vaihtui yölliseksi pimeäksi.

Eräänä iltana oli Maria tavallista aikaisemmin virittänyt valkean tuvan uuniin, ennenkuin oli sulkenut ikkunaluukkuja. Pahoillaan tästä laiminlyömisestään aikoi hän rientää ulos, mutta kehdosta kuuluva itku pidätti hänet: Pikku Petter, joka oli ollut voinniltaan huono muutamia päiviä, hän se siellä itki ja valitti. Maria kumartui kehdon yli viihdyttääkseen pienoista ja tuutiakseen hänet taas uneen. Nils istui jakkaralla lieden ääressä syöden voileipäänsä. Samassa kajahti miehen askeleita ensi pakkasen kovettamalla pihamaalla. Ne lähenivät tuvan ovea.

Maria syöksähti ylös, ja hänen huuliltaan pääsi hämmästyksen pelonsekainen huudahdus. Mutta askeleet eivät olleetkaan Jöranin, sillä kun ovi äkkiä temmattiin auki, astui kiväärillä aseistettu sotilashenkilö tupaan. Ilmeinen kummastus kuvastui niissä hänen katseissaan, joilla hän tutkivasti silmäili tupaa. Kaikesta päättäen oli hän odottanut tapaavansa aivan toisenlaisen ympäristön ja toisenlaisia asukkaita talossa.

Maria, joka tähän asti oli seisonut varjossa, astui nyt pelokkaana esiin kysyäkseen, ketä tulija haki taikka mitä hän tahtoi. Samassa lankesi valo liedestä kummankin kasvoille. He tuijottivat hetken toisiaan äänettöminä, ja lopulta pääsivät nimet „Maria” ja „Carl Gustaf” heidän värjyviltä huuliltaan.

Sotilas asetti kiväärinsä syrjään ja levitti sitten sylinsä, ja puoleksi tajuttomana painoi Maria päänsä hänen rintaansa vasten.

Nils, joka pelkäsi oudoksi puetun vieraan vievän häneltä äidin, parkasi kauhusta ja tuskasta. Tämä parahdus sai Marian taas tajuihinsa, ja hän irrottautui hiljaa sotilaan syleilystä, ryhtyen tyynnyttämään pienokaista. Tällöin hän ei huomannut, kuinka sotilas tutkivin katsein tarkasti tupaa.

Tuokion kuluttua kysyi Maria:

„Elääkö hyvä, rakas äitini vielä?”

„Elää, mutta paremmassa maailmassa! Luuletko todellakin, Maria, että hyvä äitisi, joka sinua niin helli ja rakasti, olisi jaksanut kantaa *täällä* sitä murhetta, minkä äkkinäinen häviämisesi hänelle tuotti?" vastasi sotilas hellästi nuhdellen.

„Olihan hänellä kumminkin sinä vielä jälellä. Sinähän olit hänelle aina oman rakkaan pojan veroinen, Carl Gustaf!" nyyhki Maria.

„Niinpä niin, mutta vastaahan minulle käsi sydämelläsi, Maria: jos joku viekkaudella tai väkivallalla anastaisi sinulta toisen näistä sinun lapsistasi, saattaisiko toinen tukahuttaa sen kaipuun ja sen tuskan, minkä toisen menettäminen sinulle tuottaisi? Sinä vaikenet, Maria? Ja sitäpaitsi olin minä vain hänen sisarenpoikansa."

Maria vain hiljaa itki.

„Olin hänen kuolinvuoteensa ääressä", jatkoi sotilas. Hän kuoli toisena vuonna käsittämättömän häviämisesi jälkeen. Sinun nimesi ja siunauksensa sinulle, kas, siinä hänen viimeiset sanansa!"

Molemmat vaikenivat kauan tuskallisiin muistoihin vaipuneina.

Tuo komea, kaunis mies, jota Nils aluksi oli pelännyt, oli siis se eno, josta hänen äitinsä usein oli kertonut niin paljon hyvää. Tuttavallisesti asettui poikanen heidän väliinsä, kosketellen sormillaan sotilaan kullankarvaista miekankanniketta ja kuunnellen heidän keskusteluaan.

Maria katkaisi hiljaisuuden.

„Jälleennäkemisen ilosta ja surusta rakkaan äitini kuoleman vuoksi", puhui hän, „olen aivan unohtanut näyttää sinulle lapsiani, Carl Gustaf! Tämä on minun esikoiseni. Hänen nimensä on Nils, rakkaan isäni kaima siis. Tämä pienokainen täällä kehdossa, joka käy toista vuotta, on Carl, mutta häntä kutsutaan hänen toisella nimellään Petter."

Äidinrakkauden kyyneleet kiilsivät Marian silmissä, kun sotilas suuteli Nilsiä ja siunaten asetti kätensä nukkuvan pienokaisen pään päälle.

„Äidinonneasi ja autuuttasi en minä laisinkaan epäile, vaan ..." — outo muutos oli nyt huomattavissa sotilaan äänessä ja katseessa — „. . . missä on miehesi? Ja miksikä tapaan sinut tässä synkässä metsässä, jonne ei johda edes astuttua polkuakaan?"

„Ja mikä sattuma toi sinut tänne?" pisti Maria väliin.

„Sinä et vastaa, Maria? Olenko minä ansainnut tämän epäilevän kohtelusi? Enkö minä ole sinun veljellinen ystäväsi? Anna minulle luottamuksesi niinkuin ennenkin, Maria!" pyysi sotilas.

„Ole armelias, äläkä tee minulle minkäänlaisia kysymyksiä! En voi vastata niihin, sillä en tunne mieheni syitä ja vaikuttimia, enkä hänen työtään ja toimintaansa ulkopuolella tätä majaa." Mutta kotona on hän hyvä, hyvin hyvä", lisäsi Maria vakuuttavasti, „sekä minua että lapsia kohtaan, huolehtien tunnollisesti kaikista tarpeistamme. Me emme jää tänne enää pitkäksi aikaa, sillä Jöran on luvannut muuttaa täältä pikimmiten johonkin kaupunkiin, jossa voimme elää arvomme ja asemamme mukaisesti ja antaa lapsillemme hyvän kasvatuksen", vakuutti Maria.

„Vielä mitä! On helppo luvata, mutta parempi kumminkin täyttää lupauksensa!" lausui vieras.

„Sinä teet hänelle vääryyttä, Carl Gustaf! Miksikä epäillä?"

„Tulevaisuus osoittakoon, kuinka on kaiken tuon laita!" virkkoi sotilas. „Minä tuomitsen häntä vain hänen tähänastisen menettelynsä mukaan. Miksikä vei hän sinut varkain kotoasi, johtaen omaisesi harhaan, antamatta sittemmin mitään tietoa itsestään ja sinusta? Miksikä kätki hän sinut tänne korpeen Venäjän rajamaille? Sinähän elät täällä ilmeisesti kuin joku vanki, eikö totta? Enkö ole oikeassa, vai?"

Peittääkseen sitä tuskallista mielenliikutusta, minkä sotilaan sanat ilmeisesti aiheuttivat, kumarsi Maria, painaen otsansa poikansa päätä vasten, mutta vieraan vaiettua ja jäätyä odottamaan vastausta, kohottautui hän ja vastasi tyynesti:

„Sinä saat uskoa, mitä tahdot! Minä olen vapaa, ja rakastavan naisen kärsivällisyydellä ja luottamuksella uskon minä Jöraniin ja hänen vakuutuksiinsa, jotka lupaavat minulle valoisan ja huolettoman tulevaisuuden. Sanotaanhan muuten vihkimäkaavassakin, että naisen tulee olla miehelleen kuuliainen ja alamainen. — Saanko nyt tietää, mistä syystä sinä olet tullut tänne?"

Ilmeisellä vastahakoisuudella noudatti sotilas Marian kehoitusta, mutta järkytettynä kun oli, käsitti Maria vain hyvin vähän kaikesta siitä, mitä tämä puhui. Johdatuksen muodostivat sanat sellaiset kuin „anarkia", „maanpetos", „uskottomuus kuningasta ja isänmaata kohtaan", oudon sekava puheen tulva venäläisistä ja tanskalaisista. Puhe sisälsi lyhyesti sanottuna vain paljasta politiikkaa, josta Maria ei tiennyt eikä käsittänyt tämän taivaallista.

Ja loppujen lopuksi ilmoitti sotilas, että hän oli saanut käskyn samoilla noilla mailla muutaman sotamiehen kera ja etsiä erään vakoilijan taikka oikeammin maankavaltajan piilopaikkaa. Valkean opastamana oli hän yksin löytänyt majan, mutta hänen väkensä oli ainoastaan vihellysmerkin kantaman päässä hänestä.

Tämän tiedonannon loppupuoliskon käsittivät sotilaan molemmat kuulijat kumpikin omalla tavallaan. Nils kuvitteli enon „vakoilijaksi" nimittämää olentoa tuollaiseksi suunnattomaksi eläimeksi, jonka ulvonnan he usein talvi-iltoina olivat kuulleet, ja jolla isä oli häntä tarvittaessa peloitellutkin. Ja siksipä aikoikin Nils pyytää enoa ampumaan tuon hirviön kiväärillään ja kaikki muut samanlaiset, jotta hän kesällä kaikessa rauhassa saisi juoksennella metsässä, mutta samassa keskeytti hänen äitinsä tuon ajatusjuoksun syöksymällä kauhu ja pelko katseissaan tuvan ovelle.

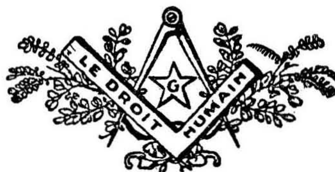
Vieras nousi myös silloin äkkiä pystyyn kysäisten ilmeisellä epäluulolla:

„Minne matka? Mitä on tekeillä?"

„Salli minun mennä, eläkä viivyttele minua; olen unohtanut jotakin, jättänyt jotain . . . tekemättä . . !" sopersi Maria rientäen kiireellä ulos yöhön.

(Jatk.)

Suomen Yhteis-
VAPAAMUURARI

TOUKO—KESÄKUU N:o 3 · 1924

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*". — *Oskar Leschhorn*

Taide

Mikään ei niin vaikuta ihmissydämeen kuin värin voima. Kuka ei olisi pysähtynyt katselemaan suuren mestarin lasta ja edes kankaalla ihailemaan mestarineron taideluomaa. Rafaelin, Murillon ja Tizianin sielut ovat katoavalle kankaalle joustavien sormiensa lukemattomien siveltimenvetojen avulla jättäneet muiston joistakin ihmistajunnan takapuolelta näkemistään näyistä.

Harvoilla on voima tunkeutua mestarimaalarin sydämeen, näkemään siellä kuvia, jotka eivät ole tästä maasta kotoisin, vaan näkijän haltioitumisen hetkellä havaitsemia ihmenäkyjä. Näkijän sielua valaisee se suuri valo, minkä vuosikausia kestänyt unelmoiminen ja lakkaamaton mietiskely on tuonut hänen lähelleen. Tarkastellessamme jotain pyhitettyä kuvaa, jotain madonnaa tai joitakin Rembrantin maalaamia kasvoja näyttävät ne puhuvan meille syvyyksistä, kultaisten kehyksiensä takaa. Emme voi olla huomaamatta, ettei taide ole ihmisistä, vaan Jumalasta kotoisin, että näkymätön voima on työskennellyt mestarin sormien kautta, että tuntematon käsi on sekoittanut värit. Muuta voimaa ei ole kuin se yksi jumalallinen luoja, joka sekoittaa värit sielun kieliä koskettavaan mystilliseen sopusointuun. Totta on, että Jumala loi taiteilijat Itseään kuvaamaan.

Harvoja mestareita on nykyään, jotka, kuten entisten vuosisatojen mestarit, katselevat laajalla silmällä maailmankaikkeuden suuruutta ja mestareita, jotka taitavin sormin siirsivät kankaalle tai veistivät kiveen sielujensa näkemiä näkyjä. He olivat mestaritaiteilijoita ja kumartuivat sen ainoan taiteilijan edessä. He kumarsivat häntä, joka väreillä, sellaisilla, joita ei kukaan kuolevainen ole osannut sekoittaa, joka paljon laajemmalla silmällä kuin ihmismieli, joka taitavammalla kädellä kuin mitkään maalliset kädet, ikuisesti väreillä maalaa selittämättömän ihanaa elämää, elämää, jonka kuviin sisältyvät kaikki maailmankaikkeuden oliot. Hän on mestarinero ja kuolevaiset taiteilijat voivat vain toivoa oppia jäljentämään hänen taidettaan, mutta eivät koskaan sitä voittamaan. Voiko kukaan maan päällä maalatessaan löytää auringonlaskun värejä?

Voiko maallinen taiteilija keksiä kyllin ihmeellisiä väriaineita voidakseen varjostaa syksyisiä lehviä? Onko silmää, joka osaa arvioida täydellisen värisekoituksen?

On vain yksi suuri taiteilija ja hän on inhimillisen taidekoulun mestari. Hän on yläpuolella kaikkien kuolevaisten opettajien ja on ainoa elävä ja todellinen taiteen nero. Tänäkin päivänä elää tuo mestari ruumiillistuneena oppilaittensa taideluomissa. Hän elää kynän ja siveltimen vedoissa ja hänen sielunsa on aina täynnä sitä mystillistä sopusointua, joka ilmenee vain harvojen kautta tässä maailmassa niin selvänä kuin Guido Renin siveltimenvedoissa, Michel Angelon mahtavissa marmorikuvissa ja Millet'in yksinkertaisessa Angeluksessa.

Mutta ihmissielussa on olemassa vieläkin loistavampaa taidetta kuin se, joka jäljentää luonnon olioita. On olemassa mestarikoulu, jonka oppilaat eivät maalaa häviävälle kankaalle, vaan ihmissielun taustalle. On sormia, jotka tosineron kätevällä kosketuksella uudistavat kirkkailla väreillä sellaista, mikä jo kauan on ollut haalistunutta. On sieluja, jotka tuovat auringonpaistetta kokoontuneita synkkiä surunpilviä hajoittamaan. On mestarimaalareita, jotka kuivaavat itkeneitten silmiä ja joka rakkauden siveltimellä nostavat kuormia ihmisten sieluista.

Siellä täällä esiintyy nero- joka tulee maailmaan maalaamaan tuota yhtä jumalallista taideteosta. Valon ja totuuden rikkailla väreillä poistavat he kankaasta kaikki varjot ja maalaavat neron inspiroimalla siveltimellä koko elämän elävissä väreissä. Nämä mestarit ovat kuolemattomia, totisesti suuria taiteilijoita, sen yhden suuren neron oppilaita, jonka lukemattomat taideteokset ovat kaikkien inhimillisten kaipausten perustana. *(The All-seeing Eye.)*

Muurariuden kadonneet avaimet

(Jatk.)

Proloogi.

Kaaoksen Kentillä.

Heräävän elämän ensimmäiset aiheet väreilivät ja välkehtivät läpi kosmillisen yön pimeyden ja muuttivat olemattomuuden pimeyden epämääräiseksi kehittyvän olevaisuuden hämäryydeksi heittäen heikot säteensä yli oudon olennon, joka ypö yksin seisoi sykähtelevän substanssin pilvisellä pengermällä. Käärittynä mysterion kiiltävään, siniseen usvaan, päässänsä leimuavan Valon kultainen kruunu, tuo mystillinen muukalainen seisoi siinä loputtoman kaaoksen ympäröidessä hänen jumalallista olentoansa, kaaoksen, jonka pimeys näytti pakenevan niiden säteiden edessä, jotka elävänä tulena virtasivat hänen jättimäisestä, usvaisesta olennostaan, joka loi heikkoja varjoja iankaikkisuuden kajastaville teille.

Jostain kauempaa kuin meidän kosmoksemme tämä mystillinen vieras tuli, kuunnellen Jumaluuden kutsua. Tähdestä tähteen hän vaelsi, maailmasta kaikkeuteen asti Hän oli tuttu ja kuitenkin ainaiseksi salattu kaaoksen yön verhoihin Äkkiä pilvet hajosivat ja ihmeellinen valo laskeutui alas jostakin kuohuvain voimain aallokosta; se valeli tuota yksinäistä olentoa taivaallisella loistolla, jokainen säteilevä sumuhiukkanen hohti kuin timantti Jumalan elävän tulen loisteessa.

Kaksi suurta muotoa ilmestyi kosmillisen valon loistavista liekeistä olemattomuuden mustien pilvien rajoittamina, ja mahtava Ääni kaikui läpi iankaikkisuuden pannen jokaisen säteilevän atomin tanssimaan, kiertämään ja väreilemään Luojan sanan voimasta, samalla kun tuo suuri siniverhoinen olento kunnioittaen kumartui Luojansa jalkain juureen. Suuri käsi ojentui taivaasta Hänen ylitsensä siunaten Häntä.

„Kaikista luoduista olen minä valinnut sinut ja sinuun minä olen sinettini pannut. Sinä olet valittu ase minun kädessäni, ja minä olen valinnut sinut minun Temppelini rakentajaksi; sinun tulee kohottaa sen pylväät ja latoa lattian tiilet; sinun tulee koristaa se metalleilla ja jalokivillä, ja sinä olet oleva minun työmiesteni mestari; sinun käsiisi minä annan suunnitelmat ja tässä elävien substanssien luonnospöydässä minä annan ne ohjeet, joita sinun on noudatettava, piirtäen sen jokaisen kirjaimen ja kulman oman sormeni tuliviivoilla. Hiram Abiff, sinun Isäsi huoneen valittu rakentaja, ylös työhösi; tuolla ovat muhevat pilvet, aamunsarastuksen harmaat usvat, taivaisen valon säteet, luomisen pimeydet, nukuksissa. Niistä sinun on rakennettava Jumalasi temppeli ilman vasaran kalketta tai työmiesten ääntä, iankaikkiseksi taivasten taivaissa. Olemattomuuden loputtomasta liikkuvaisuudesta sinun on liitettävä kiviä sitova ketju; olemattomuuden hengistä sinun on perustuksesi laskettava ja kalkkisi sekoitettava, sillä minä olen vaalinut sinua läpi sinun nuoruutesi vuosien, minä olen johtanut sinua miehuutesi päivinä, minä olen punninnut sinut tasapainon vaa'alla enkä ole sinua puuttuvaksi havainnut. Sentähden, sinulle minä annan työn kunnian ja tässä määrään sinut Taloni Rakentajaksi. Sinuun minä kätken Mestari-Rakentajan sanan; sinuun panen minä ammattikunnan aseet; sinuun panen minä voiman, joka on ollut minussa; ole uskollinen näille lahjoille; tuo ne takaisin, kun olet kaiken saanut valmiiksi; ja minä annan sinulle nimen, jonka Jumala yksin tietää. Olkoon niin."

Taivaitten suuri valo häipyi pois, elävää tulta virtaavat sormet katosivat läpi sumuisen, yksinäisen hämärän, ja taas peitti olemattomuus kaiken surulliseen mantteliinsa. Hiram seisoi taas yksin yhä tuijotellen loputtomaan armon valtamereen; ei ollut muuta kuin väreilevää, kiehuvaa ainetta niin kauaksi kuin silmä kantoi. Sitten nousten, ojentaen vartalonsa ja ottaen rakennuspöytänsä käteensä ja sulkien sydämeensä Mestarin Sanan, joka säteili ja loisti läpi yön pimeyden, Hiram Abiff hitaasti asteli yli pilvien ja katosi sumuihin, jotka nielasivat myöskin Mestarin Sanan liekehtivät säteet.

Aikakaudet kuluivat, sillä kuinka voisi ihminen mitata ajatonta ijäisyyttä, ja yksinäinen rakentaja työskenteli suunnitelmineen rakkaus ja nöyryys sydämessänsä. Hänen kätensä muovasi pimeyttä, jota hän siunasi, ja silmänsä olivat kohotetut ylös, mistä Suuri Valo oli taivaasta loistanut alas. Jumalaisessa yksinäisyydessä hän työskenteli, yksikään ääni ei innostanut, yksikään henki ei moittinut; yksinään hän ahersi rajattomassa kaikkeudessa, aamusumun raikas viileys ohimoillansa, mutta sydän lämpimänä Mestarin Sanan valosta. Taistelu näytti toivottomalta, yksi ainoa käsipari ei voi muuttaa tätä pimeyttä. Ei mikään yksinäinen sydän, kuinka uskollinen tahansa, olisi kyllin suuri lähettämään sykkivää kosmillista rakkautta läpi näiden kylmien murheen sumujen. Pimeys yhä synkistyi hänen ympärillänsä, kielteisyyden sumuiset sormet tarttuivat häneen, mutta

sittenkin täynnä jumalallista luottamusta rakentaja teki työtä, täynnä jumalallista toivoa hän varasi jalkansa ja rajattomuuden savesta hän kokosi aineet muovatakseen pyhät koristukset. Hitaasti rakennus kohosi ja epäselvät muodot Mestarin käden muovaamina kehittyivät hänen ympärillensä. Kolme suurta, sielutonta olentoa oli Mestari muodostanut; ne olivat suuria, tornimaisia luomuksia, jotka puolipimeässä kohosivat kuin julmat aaveet. Ne olivat kolme rakentajaa, jotka hän oli luonut, ja nyt he varmoin askelin kulkivat hänen edessänsä, ja Hiram ojensi kätensä luotujansa kohden sanoen: „Veljet, minä olen rakentanut teidät työtänne varten, minä olen muovannut teidät tekemään työtä minun kanssani Mestarini talon rakentamiseksi; te olette minun olemukseni lapset; minä olen työskennellyt teidän kanssanne, nyt tehkää työtä minun kanssani Jumalanne kunniaksi."

Mutta aaveet nauroivat, hyökkäsivät tekijäänsä vastaan ja iskien häntä hänen omilla aseillansa, jotka hän oli taivaasta saanut, he jättivät Suur-Mestarinsa kuolemaan työnsä keskelle, kosmoksen yön kolminaisten voimien ruhjomana ja musertamana. Vertavuotavana maaten kättensä töitten juurella marttyyrirakentaja kohotti silmänsä kuohuviin pilviin ja hänen kasvoillansa kuvastui suloinen jumalallinen rakkaus ja kosmillinen ymmärtämys, kun hän rukoili Mestariansa, joka oli hänet lähettänyt.

„Oi, Työmiesten Mestari, kaikkeuden Suuri Arkkitehti, minun työni ei ole vielä päättynyt. Miksi niitten aina täytyy jäädä tekemättä? En ole vielä saanut valmiiksi sitä tehtävää, jonka tähden Sinä olet minulle muodon antanut, sillä minun luomani ovat kääntyneet minua vastaan, ja ne aseet, jotka Sinä minulle annoit, ovat tuhonneet minut. Lapset, jotka minä rakkaudessa muovasin, ovat tietämättömyydestä murhanneet minut. Tässä, Isä, on Sana, jonka Sinä minulle annoit, nyt punaisena minun omasta verestäni. Oi, Mestari, minä tuon sen Sinulle takaisin, sillä minä olen säilyttänyt sitä pyhänä sydämessäni. Tässä ovat työaseet, piirustuspöytä ja suunnitelmat, jotka Sinä olet laatinut. Ympärilläni on raunioina temppelini, joka minun täytyy jättää. Sinuun, oi Jumala, Sinä jumalallinen Kaikkitietävä, palautan minä ne kaikki, tietäen, että Sinun tahdossasi on kaiken täyttymys. Sinä, oi Jumala, tiedät meidän nousemisemme ja lankeemisemme ja Sinä ymmärrät kaukaa meidän ajatuksemme. Sinun nimessäsi, Isä, minä olen työskennellyt ja Sinun tähtesi minä kuolen uskollisena rakentajana."

Mestari vaipui alas, ylöskääntyneillä kasvoillansa suloinen kuoleman rauha, eivätkä valonsäteet enää virranneet hänestä. Harmaat pilvet vetäytyivät tiukemmin yhteen kiertävinä ruumisliinoina murhatun mestarinsa ympärille.

Äkkiä taivas aukeni taas ja suuri valo laskeutui sieltä säkenöivinä säteinä ympäröiden Hiramin muodon, huuhdellen häntä taivaisella valolla, ja taaskin puhui Ääni taivaasta, jossa Suuri Kuningas istui luomisen pilvien yläpuolella: „Hän ei ole kuollut, hän makaa, mutta kuka herättää hänet, sillä hänen työnsä ei ole päättynyt, ja kuolemassa hän suojelee pyhiä esineitänsä varmemmin kuin koskaan, sillä Sana ja suunnitelma on hänen, jolle minä ne antanut olen. Mutta hänen täytyy nukkua siihen asti, kun ne kolme, jotka ovat hänet surmanneet, kutsuvat hänet eloon takaisin, sillä jokainen vääryys pitää oikaistaman, ja minun taloni surmaajat, minun temppelini hävittäjät, ovat pakotetut tekemään työtä rakentajansa sijassa, kunnes he herättävät Mestarinsa kuolleista."

Ne kolme murhaajaa lankesivat polvillensa ja kohottivat kätensä taivasta kohden kuin torjuaksensa sitä valoa, joka julkisaattoi heidän rikoksensa:

„Oi, Jumala, suuri on meidän syntimme, sillä me olemme murhanneet Suur-Mestarimme, Hiram Abiffin. Sinun rangaistuksesi on oikeudenmukainen, ja nyt me pyhitämme elämämme herättääksemme hänet elämään jälleen. Ensimmäinen oli meidän inhimillinen heikkoutemme, toinen on meidän pyhä velvollisuutemme."

„Olkoon niin", vastasi Ääni Taivaasta. Suuri Valo katosi, ja pimeyden pilvet ja sumu peittivät murhatun Mestarin ruumiin. Se hukkui pimeyteen, joka häälyvänä väreillen ei jättänyt mitään merkkiä tai hautakiveä ilmaisemaan paikkaa, missä rakentaja oli surmansa saanut.

„Oi, Jumala", huusivat murhamiehet, „mistä löydämme nyt Mestarimme?"

Käsi ojentui taas alas Suuresta Tuntemattomasta ja heille annettiin pieni lamppu, jonka liekki paloi äänettömästi ja kirkkaasti pimeydessä. „Tässä valossa, jonka minä olen antanut teille, teidän tulee etsiä häntä, jonka te surmanneet olette."

Nuo kolme muotoa ympäröivät lampun ja polvistuivat rukoukseen ja kiitokseen tästä ainoasta säteestä, joka oli annettu heille valaisemaan heidän tiensä pimeyttä. Silloin jostain ylhäältä olemattomuuden äärettömyyksistä suuri Ääni puhui, Ääni kuin ukkosen jylinä, täyttäen Kaaoksen kaiullansa: „Hän kasvaa kuin kukkanen ja pois leikataan; hän häipyy kuin varjo eikä häntä ole enää. Niinkuin meren vesi vähenee ja virrat kuihtuvat ja kuivuvat, niin ihminen lasketaan alas, eikä hän nouse jälleen. Kuitenkin minä säälin luotuja lapsiani, minä autan heitä murheen aikana ja lunastan heidät iankaikkisella pyhityksellä. Etsikää, missä taittunut ruoko lepää ja missä kuollut puu maatuu, missä pilvet juoksevat yhteen, missä kivet sammaltuvat vuorten rinteellä, sillä kaikki nämä merkitsevät Hiramin hautaa, ja hän on vienyt minun määräykseni mukanansa kammioonsa. Tämä ikuinen etsintä on teidän, kunnes olette löytäneet rakentajanne, kunnes malja antaa salaisuutensa ja hauta kuolleensa. Minä en puhu teille enää, ennenkuin olette löytäneet ja herättäneet kuolleista minun rakkaan Poikani, olette kuunnelleet minun Sanansaattajani ääntä ja Hänen johdollaan rakentaneet valmiiksi temppelin, jossa minä asun. Amen."

Harmaa päivänsarastus nukkui vielä pimeyden sylissä ja läpi suuren olemattomuuden mysterion kaikki oli hiljaa ja tuntematonta. Läpi sumuisen sarastuksen nuo kolme olentoa kulkivat kuin unelmien oudot kummitukset yli suuren Tuntemattoman, kantaen käsissänsä pienoista valoa, jonka Rakentajan Isä oli heille antanut. He vaelsivat iankaikkisesti etsien hiljaista hautaa, vaelsivat läpi risukkojen, kivikkojen, pilvien ja tähtien, pysähtyen silloin tällöin tutkimaan mystillisten pakopaikkojen syvänteitä, rukoillen vapautusta loputtomaan etsintäänsä, mutta ikuisesti sidottuina lupaukseensa herättää kuolleista Rakentajan, jonka he olivat surmanneet, Rakentajan, jonka hautamerkkinä oli särjetty ruoko ja jonka ruumis lepäsi käärittynä kuoleman valkeihin liinoihin jossain iankaikkisuuden vuorella. (Jatk.)

Laupeuden temppeli

Näin kerran unta aikaan kevään kuun,
niin kumma näky unessani väikkyi:
nous' linna ihmeellinen pilviin asti,
kuparikattoinen ja valkomuuri,
ja pyhä lampi tarhassansa läikkyi.
Muratti, kiertyvä ja tummajuuri,
sen seinämillä ladun jylhän rasti.
Kuin Graalin templi, Parsifalin linna
se kohos' jylhänä ja kaunihinna.
Hiljaisuus, salaperäinen ja suuri,
vallitsi valleillaan, ja vartioita
se oli vailla. Joku soihtu paloi
hallissa, jonkun kerran sytyttämä
ja sitten unhoittama. Verkkaan valoi
nuo halliin valoaan. Yölepakoita
nurkissa lymyi. — Kenen pystyttämä
ol' linna, temppeli ja linnan muuri?
Tuot' aattelin ja kummastelin ma.
Oi, ihmeellinen oli tunnelma!
Linnassa lumotussa kuljin noin,
ja kuni sadun Aladdin ma luulin
henkiä näkeväni, ja ma kuulin
kuin äänen hiipiväisten askelten.
Niin outoja ma näin ja unelmoin.
Siipien suhina soi pääni päällä:
on vartijoita, aattelin ma, täällä
kumminkin hämärässä hallien!
Kenenkä lienee, utelin, tää lääni
ja linna tyhjä, joka pelottaa,
niin tyhjä, mykkä, että vain tää ääni
kaikuna vastaa? Mua kammottaa!
Niin astuin vihdoin saliin marmoriseen,
jonk' alttarilla paloi tuli niin
hoitamatta itsestänsä aivan,
kuin syttyy Luojan sähkö taivaisiin,
ja soitto soi kuin tuulikanteleen.
Se leimus' alla templin jylhän laivan.
Ei ollut pappia, ei papitarta
ääressä alttarin ja tulen tään.
Ma painoin hartaudesta alas pään:
lähestyn Kohtaloa, Onnetarta!
Noin mietin minä hiljaa itsekseni,
kun verkkaan astuin alttarin ma luo.
Kirjaimet hehkuvat nous' eteheni
kyljestä alttarin. Ma toistin nuo:

„On uhrituli tämä Laupeuden,
tuon Jumalan, jok' unohdettu on
lumoissa maisen maineen, taistelon.
Tää palvoo suuruutta sen kauneuden.
Suhina siipien ja huokaukset
ilmassa temppelin tään aution,
nuo kaikki niiden vainajien on,
jotk' elon tiellä, laupeutta vailla,
polkivat maahan heikompansa: oi,
ei itkut auttaneet, ei rukoukset!
Käy yli ruumiiden tie voitokkailla.
Kun 'kuolemattomuuden, maineen' soi
tuo voittokulku heille, mitä siitä,
jos kärsimyksiä tuo muille toi!
Kuin kuolemattomuus on verinen,
jok' kerran nousee yöstä hautojen!
Me, henget täällä, oomme kaikki niitä,
jotk' eivät rauhaa löydä kuolemassa.
Kuin pieniä me oomme Manalassa,
me 'suuret vainajat', me mainehikkaat,
me, voittajat, me, mahtavat ja rikkaat,
kun verivelkamme tuo punnitaan!
Kun meidät paljahiksi riisutaan,
kuin köykäisiksi meidät havaitaan!
Tuo tie, mi johti vallan kukkuloille,
vei yli sydänten ja sydänveren.
Niin suuren vääryyden me teimme heille,
ett' tuntomme lyö lailla valtameren.
Nyt eivät lyödyt anna meille rauhaa,
ja kuni myrsky omatunto pauhaa.
Kuin koston hammas jyrsivät he meitä,
jälelle voitosta ei kynttä heitä.
Nyt ovat suuria *he* ainoastaan.
Tutkainta turhaan potkimme me vastaan.
Käy koston Nemesis, käy halki elon:
omia oomme tunnonvaivan, pelon!" —

Laupeuden leimaus, tuli alttarilla,
yö synkkä sydämissä „voittajilla"!

Rafael Ronimus.

Tarot-opetuksia

(N. E.)

Johdatus

Kullakin ajanjaksolla on oma tunnussanansa. Tämän tunnussanan määrää ajan henki tai toisin sanoen se luova hierarkia, joka kollektiivisena johtaa kyseessä olevan aikakauden kehitystä. Nykyisen ajanjaksomme tunnussana on *suhteellisuus*, relatiivisuus. Tämä tunnus on välttämätön tasoittamaan sitä käsitystä, minkä nykyajan ihminen saa asioista käyttäessään yksinomaan aistimien todistuksia ajattelunsa perustana. Hänen perustansa on kokonaan maan päällä, ja vain siitä käsin suuntaa hän tutkimuksensa ylöspäin äärettömyyttä kohti. Sitävastoin ei lentäjä, joka liitelee avaruudessa, kykene määräämään matkansa suuntaa. Hän ei voi olla edes siitäkään varma, liikkuuko hän tai on paikoillaan. Kaikki hänen ympärillään on liikkeessä, eikä hän siksi löydä ainoatakaan pistettä, joka hetkenkään pysyisi paikallaan, ja josta hän voisi suuntansa määrätä. Hänen on pakko turvautua kokonaan kompassiinsa ja mittauskoneisiin ja määrätä matkan suunta kartan mukaan. Samanlaisessa tilanteessa on purjehtija aavalla merellä synkkänä yönä, kun ei ainoakaan tähti tuiki taivaalla. Kaikki liikkuu hänen ympärillään, vesi, ilma, pilvet ja vieläpä alus, jota hän johtaa. Ilman mittauskoneiden apua on hänen mahdoton suunnata matkaansa. — Samanlaisessa tilanteessa on niinikään mystikko, ellei hänellä ole tutkimusvälineitä käytettävänään. Merenkulkijan on pakko tuntea tähtitiedettä, fysiikkaa, matematiikkaa ja muita eksaktisia tieteitä, jotapaitsi hänen täytyy tarkoin tuntea käyttöväline, jolla hän matkansa tekee. Myöskin täytyy hänen osata tarkoin sovittaa oppimansa teoriat käytäntöön. Kaiken lisäksi täytyy hänet täyttää palava halu saavuttaa päämäärä, maksoi mitä maksoi. Hänen täytyy olla rohkean eikä hän saa esteistä välittää. Samat ominaisuudet täytyy olla salatieteilijällä, joka pyrkii „hiljaisuuden äänen" valtakuntiin. — Merenkulkija on tyytyväinen päästyään matkansa päähän ja tuntiessaan taas kiinteän maan jalkojensa alla. Mystikolle on tämä kiinteä maaperä Uusi Jerusalemi, hengen valtakunta. Hänellä täytyy siellä olla yhtä varma jalansija, kuin tavallisella ihmisellä kodissaan, perheessään jn isänmaassaan.

Aikamme aamunkoitteessa oli ihminen vain passiivinen välikappale, jota hierarkiat käyttivät. Elohimit, Archai, Makara tai Persoonallisuuden henget ihmensivät oman mielikuvituksensa kautta Logoksen tahdon kuvina. Sen ajanjakson kuluessa oli ihmistajunta unenkaltaisessa tilassa. Ihminen otti sisäisesti vastaan kosmoksen sykkivän ja väreilevän elämän kuvina ja katkeamattomina muotojen sarjoina. Elohimit muodostivat ihmiskunnan „luovan sanan". He loivat synnyttävän äänen, joka seuraavassa olemustilassaan pukeutui eläväksi kuvaksi. Tämä kuva oli määrätyn väreilevän olennon ulkonainen muoto. Siten oli kukin kuva yhdistynyt kosmilliseen ääniaaltoon. Ihmistajunnassa väreili siis määrätyitä värähtelyjä, jotka eroittamattomasti olivat yhtyneet vastaaviin kuviin. Jokainen ääni, minkä sisäinen korva otti vastaan, väreili määrätyllä tavalla. Väreily muodosti äänen, joka herätti vastaavat kuvat eloon. Mutta tämä tapahtui, kuten sanottu, ihmiskunnan aamunkoitteessa. Senjälkeen on ihminen saanut puheen

lahjan. Hän kykenee nyt itse synnyttämään ääniaaltoja ympäröivään eetteriin. Hän voi nyt luoda ääniä maailmaan, voi synnyttää määrätyitä muotoja, jotka hänen tajunnassaan heijastuvat loistavina kuvina. Ennen oli hän luovien olentojen välikappale, nyt ovat ne oliot, jotka väreilevät näissä loistavissa kuvioissa, hänen omien määräyksiensä alaisia. Nämä oliot ovat alemman luonnonvaltakunnan henkiä, jotka tottelevat hänen tahtoansa. Ne esiintyvät hänen tajunnassaan ulkonaisina olioina, hänestä itsestään projisioituina ulospäin. Mutta itse asiassa sisältyvät ne hänen omaan auraansa, eivätkä sillä hetkellä voi päästä ulos hänen „pass not"-piiristään. Mutta tämäkin „pass not"-piiri on jokaisella ihmisellä suhteellinen riippuen hänen kehitysasteestaan. Ennen vastaanotti ihminen kuvat vain passivisesti, mutta nykyiseen tajunnantilaan päästyään synnyttää hän kuvat sisäisesti ja aktiivisesti. Ei siis kaikki, mikä ihmiselle on on ulkonaista, ole harhaa, mayaa. Se on vain suhteellista ja muuttuvaista. Mutta mystikon tulee ymmärtää, että tuon ulkonaisen, mayaan kautta ilmenevät entisten luomiskausien oliot, samoin kuin nyt sisäisesti luodut. Nyt on ihmiskunnallakin paikkansa luovana hierarkiana apuna Logoksen työssä.

Meidän rotumme, viidennen juurirodun viidennen alarodun päämääränä, on kehittää luova voima ajatustasolla. Sen tulee puhdistaa ajatusvärähtelyt kaikesta kuonasta. Pukeaksemme asian geometriseen sanamuotoon, tulee tämän alarodun luoda ei ainoastaan loogillisen *neliön* abstraktinen asemakaava ja teoria, vaan sen tulee rakentaa maailmankatsomuksestaan täydellinen *kuutio*.

Viidennen juurirodun seuraavan, kuudennen alarodun tarkoituksena on kuvien maailmassa kehittää luova mielikuvitus. Näiden kuvien on tarkoitus ilmentää luovien hierarkiojen kosmillinen harmonia. Kuvat, jotka nyt keinotekoisesti ovat luodut tajuntaamme, ovat vain vertauskuvia muodoista, jotka ottavat osaa yleiseen luomissoittoon. Käyttääksemme taaskin geometristä kieltä, niin tulee tajunnan muuttaa tunteet täydelliseksi *ympyräksi*, ja nähdä kosmillinen olemus täydellisenä *pallona*.

Seitsemännen alarodun tulee harjoittautua ottamaan aktiivisesti osaa „luovan sanan" toimintaan. Ihmisen tulee kehittää sisäistä vastaanottokykyään ja havaita „luovan sanan" äänetön sointu. Tämä on välttämätöntä, jotta hän valmistuisi tehtäväänsä seitsemännen juurirodun seitsemännessä alarodussa, jolloin hänen itsensä on uhrautumisen kautta tultava luovaksi Logokseksi. Silloin on hänen itsensä uhraamalla muovailtava niitä luonnonvaltakuntia, jotka hänen haltuunsa uskotaan.

*

Perinnäistietojen mukaan oli druidien papisto perinyt Tarot-kirjan hyperborealaisilta, jotka sen sittemmin jättivät egyptiläisille. Egyptissä tapahtui pyrkijöiden vihkimys pyramiiditemppelissä, jossa oppilaat Mestarin suoranaisella johdolla saivat oppia mietiskelevää keskitystä tutkimalla muurarikuvia. Mestari tarkasti huolellisesti heidän korkeampien verhojensa kehitystä ja kiinnittämällä tajunnan 22:een vihkimyskuvaan, koettivat he irroittaa oppilaan maalliselta tasolta. Näihin vihkimyskuviin olivat viisaat tavallisen ihmistajunnan alueilla kiinnittäneet heijastuksia henkisistä laeista. Tutkittuaan ilmenneitten valtakuntien lakeja, edistyivät kokelaat vähitellen havaitsemaan henkisen elämän asioita ylifyysillisillä

alueilla, joita heille opetettiin vihkimyskirjaimiston hieroglyfien sekä geometristen kuvioiden kautta. Nämä vihkimyskuviot muodostivat Tarot-kirjan. Kuvia vastasi kirjain, jolla oli määrätty merkityksensä. Kun se lausuttiin, aikaansai se kuulijoissa määrätyitä kuvia, joten sen tarkoituksena oli kiihoittaa mielikuvitusta. Sen ajan vihkimyskokelaiden tuli itsessään kehittää sellaista joustavuutta, että nuo ideat heissä saattoivat luoda vastaavia kuvia. Tuo joustavuus painettiin ihmisiin ennen ulkoapäin ja sen tekivät luovat hierarkiat. Mutta luonnosta ei mikään häviä. Menneisyys elää nykyisyydessä. Siemen, mikä meihin istutettiin esihistoriallisena aikana, nousee nyt kiinteästä maaperästä, jonka täytyy sitä ravita, niin että siitä kehittyy itsenäinen kasvi. Nykyaikana ei tajunta enää ota vastaan mitään kuvia passiivisesti, vaan hallitsee niitä itse.

Kun Egypti alkoi rappeutua ja sen papisto kadotti kykynsä, annettiin vihkimyssalaisuudet verhottuina maailmalle. Niitä ei uskottu yksin hyveellisille, sillä hyve on aina vaarassa langeta, vaan annettiin ihmispaheiden haltuun. Salaisuudet uskottiin mustalaisille Tarot-kortteina ja he ovat niitä uskollisesti vartioineet vuosisatojen kuluessa. Vaikkakin ne täten alennettiin, sillä Tarot-kirjan painokset heijastavat niitä rikoksia, joiden kautta ne kulkivat, ja osoittivat, kuinka monet niiden tähden panivat alttiiksi omaisuutensa ja onnensa. Monista väärennyksistä huolimatta ovat egyptiläisten vihkimystiedot kuitenkin niiden kautta periytyneet meidän aikoihimme ja mietiskelijän harjaantunut silmä näkee paljon kalliita tietoja tutkiessaan näiden korttien sielua.

Tiedämme, että Tarot-kirja käsittää 78 korttia. Näistä on 22:een piirretty geometrisiä kuvioita ja jokaista numeroa vastaava vihkimyskirjaimiston kirjain. Muut 56 korttia jakautuvat neljään eri lajiin, joista taas kymmenellä on lukunsa ja muut ovat kuvilla merkityt. Kiinnittäkäämme ensin huomiomme suuriin arkaanoihin, joita ensinmainitut esittävät. Ne käsittävät vertauskuvaston, jonka muodostavat värit, kuviot, sekä äänet tai vihkimyskirjaimiston kirjaimet. Niihin sisältyivät viisaiden tiedon saavutukset. Ikuinen totuus, täydellinen hyvyys sekä kauneuden ihanne ilmenevät näissä rajattomina heijastuksina Jumalan maailmasta, ihmisten maailmasta sekä koko luonnosta. Kunkin elävän olennon tajunta heijastaa niitä niinikään sitä selvemmin, kuta suuremmassa sopusoinnussa hänen verhonsa väreilevät kosmillisten voimien kanssa.

Niihin 22:een arkaanaan, joita pyhäköissä selitettiin, keskittyy kaikki eläinradan merkkeihin sisältyvä viisaus. Tämä tieto ja viisaus oli puettu sellaiseen muotoon, mikä oli ominainen sen ajan ajattelulle. Arkaanojen tutkiminen muodosti sen valmistavan asteen, josta noustiin kehittämään käsityskykyä ja asioiden toteuttamista. Suuret arkaanat kiteyttävät itseensä pienempien arkaanojen sisällön. Suuremmat olivat siis pienempien heijastus. Nämä arkaanat olivat silloisen itsevihkimyksen perusta, samoin kuin meidän vihkimyksemme nyt perustuu aistinten kautta saamiimme kokemuksiin.

Astrologiset, geologiset y.m. tieteelliset saavutukset olivat pyrkijän oppaina matkalla tiedon valtakuntaan. Mutta tällä alueella, joka oli kokelaalle aivan uusi, ei ollut ainoatakaan kiinnekohtaa tienviittana. Tällä luonnon alueella olivat kuvat ja järjestelmät, sekä kaikki äänet sellaisessa pyörreliikkeessä ja niin toisiinsa punoutuneet, ettei pyrkijä ilman kompassia päässyt siellä minnekään. Tänä komppassina oli hänellä opettajan viisaus.

Tarot-kirja on väline, jonka avulla ihminen voi nostaa kotinsa kiinteästä maasta ja kohottaa sen taivaaseen. Ne vertauskuvat, joille Tarot perustuu, saavat tämän aikaan. Niinpä on niissä viidenlaista symboliikkaa. Värien vertauskuvasto kuuluu mustalle rodulle, geometristen kuvioiden vertauskuvasto valkoiselle rodulle. Äänten vertauskuvasto, jonka avulla synnyttäjän mielialat muutetaan kuulijoiden tajuntaan, kuuluu tulevalle kuudennelle rodulle. Sanojen vertaskuvasto, joka ei ainoastaan muodosta kuvia, vaan muuttuu suoranaiseksi luovaksi voimaksi Logoksen työssä, kuuluu seitsemännelle rodulle. Suuret arkaanat olivat paras keino kehittämään mietiskelykykyä entisaikojen vihkimyskokelaissa, samalla kun nämä käytännöllisesti harjoittivat pienempien arkaanojen tutkimusta. Se mietiskelyaalto, jonka kokelaat täten vuosisatojen aikana loivat papiston muodostaman uoman suuntaan, synnytti pysyviä kuvia ja ajatusmuotoja mentaali- ja astraalitasojen hienoihin ainelajeihin.

Suuret arkaanat olivat siis teoremeja, joita kokelaan tuli ratkaista. Oppilaiden erilaiset tahdonvaikutelmat, sekä heidän omasta luonteestaan lähtevät sysäykset muodostuivat heille aksioomeiksi. Totuus, joka ylhäältä yhtenäisenä lähtien heijastui moninaisissa muodoissa, saattoi oppilaan tajunnassa joltakin puolen tulla kokonaan peitetyksi. Heijastuessaan Tarot-kirjan suurempien ja pienempien arkaanojen kautta voitiin tätä totuutta tutkia monilla avaimilla. Sitä voitiin selittää hermetisen filosofian, alkemian, astrologian, kabbalismin, vapaamuurariuden, teurgomagian y.m. tieteiden avulla. Suuret arkaanat ovat embleemejä, jotka kuvavat viisaiden meille välittämiä yliluonnon lakeja. Tällaisten keinojen avulla voidaan Logoksen lait tehdä meidän älyllemme tajuttaviksi. Nämä vertauskuvat ovat sentähden niin rikkaasti kyllästetyt kuvioiden, värien y.m. merkkien kautta, että niitä sitä monipuolisemmin voitaisiin mietiskellä. Siitä syystä voivatkin eri rotujen pyrkijät niitä samalla menestyksellä tutkia.

Tarot-painosten rajaton lukumäärä osoittaa kaleidoskopin tavoin kaikki ne tieltä poikkeamisen ja kaikki muutokset, mitkä niihin aikojen kuluessa on liittynyt. Näiden painosten mukaan voidaan huomata, mitä mutkia on vihkimystien uomaan tehty ja missä kohden valaistusta himmentää personallisten erehdysten pilvet.

(Jatk.)

Johdatus Kabbalaan

William Wynn Westcott

(Jatk.)

Joinakin ajanjaksoina antoivat sekä tavalliset juutalaiset että kristityt kirkkoisät jotensakin samanlaisia selityksiä pyhien kirjoitusten kirjaimellisesta ja mystillisestä merkityksestä. Talmudin *„Sandherin”*-kirjassa kysyy Israelin kuningas Manasse, eikö Mooses olisi saattanut kertoa jotain arvokkaampaa kuin Timnah-por-

tosta sekä Rakelista ja hänen rikoksistaan, jolloin hänelle vastattiin, että näillä kertomuksilla on salattu merkityksensä.

Kristitty kirkkoisä Origenes (A. D. 253) kirjoitti „*Homilies*"-nimisessä kirjassaan, että jokaisen tulisi pitää näitä kertomuksia — maailman luomista kuudessa päivässä sekä Jumalan puidenistuttamista — sanamuotoina, joiden alle syvä salaisuus on peitetty. Origenes puhui kolmenlaisesta merkityksestä, somatillisesta, psyykillisestä ja pneumaattisesta tai toisin sanoen kirjoitusten ruumiista, sielusta ja hengestä.

Nikolaus de Lyra, joka kuoli vuonna 1340, käytti neljää tulkinnanmuotoa, kirjaimellista, kuvaannollista, siveellistä sekä anagogista tai mystillistä.

Tässä hän läheisesti seuraa Zoharin 11,99 pykälässä esitettyä järjestelmää, jossa tästä kerrotaan paraabelin muodossa. Siinä verrataan Pyhää Lakia rakastavaan naiseen, joka ilmaisee itsensä ystävälleen ja rakastetulleen ensin merkeillä, *ramaz,* sitten kuiskatuilla sanoilla, *derush,* sitten keskusteluilla kasvojen ollessa verhottuina, *hagadag* ja lopuksi kokonaan paljastaen muotonsa ja kertoen rakkaudestaan. Tämä on *sod,* yhtyminen salassa, mysterio.

Tohtorit Anna Kingsford ja Edward Maitland olivat eteviä kabbalistejä, jotka aina viittasivat salattuun merkitykseen tavallisten sanojen takana hebrealaisissa kirjoituksissa. Ja H. P. Blavatskyllä oli tapana väittää, että vanhojen uskontojen todella vanhaa tekstiä voitiin selittää seitsemällä ajatuksen tasolla.

Kabbalistit havaitsivat syvän merkityksen jokaisen hebrealaisen kirjaimen takana, niinhyvin yleisten, kuin loppukirjaimien takana, ja huomasivat salaisuuksia kätketyksi isojen kirjaimien, väärillä paikoilla olevien kirjaimien sekä vähemmin tavallisella tavalla tavattujen sanojen takana. Eri paikoissa esitettiin Jumala Aleph, A-kirjaimella, toisissa Yod-, tai I-kirjaimella, toisissa Shin-kirjaimella, pisteellä tai pisteellä ympyrän sisässä, vieläpä kolmiolla tai kymmenen jod-kirjaimen muodostamalla dekaadilla.

Gematra oli tutkimustapa, jossa selitettiin, että nimi tai sana, jolla oli määrätty lukuarvo, välttämättömästi oli suhteessa johonkin toiseen sanaan, jolla oli sama lukuarvo. Siten määrätyt luvut tulivat esittämään määrätyitä aatteita ja niitä tuli tulkita toistensa avulla. Esimerkiksi sana *Messiah* tavattuna MShICH on lukuarvoltaan 358. Samoin on lause IBA ShILH, Shiloh on tuleva. Senkautta päätettiin, että Genesiksen 49 v. 10 oli ennustus Messiaan tulosta. Huomattava on, että *Nachash,* NChSh, Mooseksen käärme, niinikään on arvoltaan 358. Kirjaimesti Shin, Sh, 300 tuli jumaluuden vertauskuva sen ollessa suhteessa sanaan *Ruach, Elohim,* RUCh ALHIM, Elävän Jumalan Henki.

Notaricon tai lyhentäminen on kahden laatuista. Sana on muodostettu yhden tai useamman sanan alku- tai loppukirjaimista, tai ovat yhden nimen kirjaimet otetut alkukirjaimiksi tai loppukirjaimiksi jonkun lauseen tai mietelmän sanoihin. Esimerkiksi Deut. 30 v. 12 kysyy Moses: Kuka menee meidän puolestamme taivaaseen? Alkuperäisten sanojen MI IOLH LNV HShMILH alkukirjaimet muodostavat sanan MILH, *mylah,* joka sana merkitsee ympärileikkausta. Loppukirjaimet ovat IHVH, nimi Jehovah. Siitä päätettiin, että ympärileikkaus oli välttämätön tiellä Jumalan luokse.

Amen, AMN on saatu alkukirjaimista sanoissa *Adonai melekh nimen.* „Herra ja uskollinen kuningas" ja samoin on kuuluisa rabbiinilainen voimasana, jota käy-

tettiin talismaneilla, AGLA, muodostettu seuraavien sanojen alkukirjaimista „Ateh gibur leolam Adonai", „Herra on aina voimakas" tai *Tu potens in saeculum Domine.*

Temura on monimutkaisempi menettelytapa ja on johtanut äärettömän vaihteleviin ja merkillisiin ennustamistapoihin. Jonkun sanan kirjaimet ovat siirretyt määrättyjen sääntöjen mukaan monilla rajoituksilla. Tai ovat jonkun sanan kirjaimet vaihdetut toisiin ja järjestetyt määrätyn järjestelmän mukaan, jonka diagrammi usein esitti. Tavallinen muoto oli kirjoittaa kirjaimiston toinen puoli toisen yli vastakkaisessa järjestyksessä ja siten ensimmäinen kirjain A vaihdettiin viimeiseen, T-kirjaimeen, B-kirjain vaihdettiin Shin-kirjaimeen j.n.e. Täten on saatu Jeremiaan 25. v. 26 esiintyvä sana Sheshak merkitsemään Babelia. Siirtäminen oli tunnettu nimellä ATBSh, *atbash.* Tämän periaatteen mukaisina tunnemme kaksikymmentäyksi muuta mahdollista muotoa, joita järjestyksessä nimitetään Albat, Abgat, Agdat. Täydellistä järjestelmää nimitettiin „Tzirupin yhdistelmiksi". Toisia muotoja olivat rationaalinen, oikea, vastakkainen ja säännötön, jotka saatiin neliöstä, jossa oli 22 ruutua kuhunkin suuntaan, siis 484 toisarvoista neliötä. Sitten pantiin kirjain kuhunkin neliöön järjestyksessä alhaalta ylöspäin, ja luettiin ristiin tai poikittain j.n.e. Tätä laatua on Mark-Muurarien n.s. „Yhdeksän huoneen Kabbala".

Lukutaiteen kehittämistä eteenpäin osoittivat lyhentämis- ja laajentamismenetelmät. Siten Jehovah, IHVH 26 laajennettiin sanaksi IVD-HA-VV-HA ja siten 10, 5, 6, 5 tai 26 muuttui luvuiksi 20, 6, 12, 6 tai 44. Laajennuksen kautta muodostui Zain, z, 7 luvuiksi 1, 2, 3, 4, 5, 6 ja 7 tai 28 pidettiin 28 merkitsevänä 2 ja 8 tai 10. Toisinaan pidettiin siis Tetragrammaton, Jehovan 26 vastaavana lukuja 2 ja 6 tai 8. Samoin El Shaddai, Kaikkivaltias Jumala, AL ShDI, 1, 30, 300, 4, 10 oli 345 ja sitten 12 ja sitten 3, kolminaisuus. Merkillinen kuva syntyi, kun tavausta muutettiin sanoissa Abraham ja Sara. Ensin saatiin Abram, ABRM ja Sarai ShRI, sitten ABRHM ja ShRH. He olivat 100 ja 90 vuoden ikäisiä ja hedelmättömiä. Mutta H, Heh kirjainta pidettiin hedelmättömänä muotona ja siksi lisättiin H kirjain ABRAM'iin ja Yod, I H-kirjaimeksi vaihdettuna, nimestä Sarai.

Hyvin vanhassa „Sepher Yetzirah"-kirjassa on havaittu kirjaimien olevan suhteessa planeettoihin. Tästä alkuperästä johtui tapa piirtää kirjoitettuja talismaneja pergamentille tai kaivertaa kuparille ja jalokiville. Jokaisella planeetalla oli kirjain ja luku ja jokaista vastasi eri Maagillinen neliö tai pienempi neliö. Siten vastasi Jupiteria luku 4 ja Daleth oli vastaava kirjain. Jupiterin maagillisella neliöllä oli 16 pienempää neliötä sisässään, kussakin luku yhdestä 10:een ja siten jokainen rivi lisättiin 34:llä. Kokonaissumma oli 136.

Jokaisessa asianmukaisesti valmistettussa talismanissa oli ainakin yksi Jumalan-nimen sitä siunaamassa. Tunnettuja nimiä olivat IH, Jah, ALH El-ah, sitten IHVH, sitten kuuluisa 42 kirjaiminen nimi, joka itse asiassa oli muista kokoonpantu, Aheie asher aheie (Minä olen se mikä minä olen) Jah, Jehuih, Jehuiaj, Ah, Elohim, Jehovah, TZabaoth, Al, Chai and sekä Adonai.

Semhamphorash tai Eristetty nimi oli kuuluisa voimasana. Se oli muodostettu kolme kertaa 72:sta kirjaimesta, Exoduksen XIV luvun kolmen värssyn 19, 20 ja 21 sanoista. Värssyn 19 eri kirjaimet kirjoitettiin, sitten 20 värssyn kirjaimet vas-

takkaisessa järjestyksessä, sitten 21 värssyn oikeassa järjestyksessä. Tästä tulee 72 nimeä luettuna ylhäältä alas, jokaisessa kolme kirjainta. Jokaiseen lisättiin vielä AL tai IH ja niin muodostuivat 72 Jaakopin tikapuiden enkeliä, jotka johtivat maasta taivaaseen. Nämä nimet asetettiin usein käännettyinä mitalien oikealle tai nurjalle puolelle tai pergamenttikääryille muodostamaan 36 talismania.

Muutamien kabbalistien mukaan sekä kuningas David että kuningas Salomon kykenivät tekemään ihmeitä maagillisella kabbalistisella taidolla. Pentagrammia sanottiin „Salomonin sinetiksi" ja heksagrammi oli „Davidin kilpi". Edellisen kärkiin määrättiin henki ja neljä elementtiä, jotavastoin viimeksimainitun kärjet vastasivat planeettoja. Tutkielma nimeltä „Kuningas Salomonin solisluista" on tietysti keskiaikainen petos.

Hebrealaiset kirjaimet vastaavat myöskin Tarot-pakan kahtakymmentä korttia. Näitä kortteja on paljon käytetty ennustamiseen. Etelä-Euroopan mustalaiset käyttävät näitä kortteja kohtalon määräämiseksi. Ranskalainen kirjailija Court de Gebelin (1773—1782) väittää, että nämä kortit alkuaan olivat Vanhan Egyptin magian mystillisiä vertauskuvia. Salatiede yhdistää jokaisen kortin numeroon, kirjaimeen ja luonnon kappaleeseen tai voimaan, planeettoihin, eläinradanmerkkeihin, elementteihin j.n.e. Minun julkaisemaani „Sanctum Regnum of the Tarot Trumps" voidaan tämän asian johdosta tutkia.

Tohtori Encausse, Parisissa, joka kirjoittaa salanimellä „Papus", on myöskin julkaissut Tarot-kortteja koskevan teoksen ja antaa kabbalistisen selityksen näistä korteista. Tätä rosenkreutziläiset pitävät harhaanvievänä.

Mikäli minä tiedän, on Kabbalan käyttäminen maagillisena taitona melkein kokonaan rajoittunut venäläisten ja puolalaisten rabbiinien keskuuteen sekä joihinkin harvoihin salatieteentutkijoihin näissä maissa. Jotkut heistä jatkuvasti käyttävät kabbalistisia talismaneja, vaikka he ovatkin kristityitä. *(Jatk.)*

Pax animae

Pyhä Pietari Alcantara.

Kuinka meidän vähitellen tulee rakentaa itsessämme rauhan maja.

Pidä huolta, ettei sydämesi koskaan tule murheelliseksi, loukatuksi tai huolestuneeksi tapahtukoon mitä tahansa. Mutta olkoon vakaa pyrkimyksesi olla rauhallinen ja tyyni, sillä meidän Herramme sanoo: *Autuaat ovat rauhantekijät* (Matt. 5. 9.). Kun niin teemme, tulee Hän ja rakentaa Itselleen Rauhan kaupungin sieluumme, onnen majan. Hän ei enää vaadi sinulta mitään, vaan niin usein kun aistisi kapinoivat niin kiiruhda niitä kukistamaan ja rauhoittamaan, hiljentäen kaikki voimasi, liikkeesi, ajatukses ja toimesi. Mutta niinkuin ei kaupunkia rakenneta yhdessä päivässä, niin et voi toivoa yhdessä päivässä voittavasi tätä sisäistä rauhaa, sillä se ei ole vähempää kuin huoneen rakentamista Jumalalle ja temppelin kohottamista Hänen Pyhälle Hengelleen, vaikkakin Hän Itse kuitenkin on johtava Arkkitehti ja vaikka ilman Häntä kaikki työsi olisi turha. Mutta tämän rakennuksen kulmakivi ja lujin perustuskivi on nöyryys.

Adam, Eva ja leimuava miekka

Tuskin on niitä, jotka eivät edes jonkun verran ole miettineet kertomusta kerubista, joka leimuava miekka kädessä vartioi Edenin porttia estääkseen ensimmäisiä esivanhempiamme palaamasta taivaalliseen kotiinsa. — Sama kertomus uudistuu jokapäiväisessä elämässämme, jos vain sen itse huomaamme.

Eden esittää paratiisia tai taivasta, sitä erikoista maallisten ilojen tilaa, joka on suoranainen seuraus ihmisen elämästä sen ollessa sopusoinnussa hänen olemuksensa lakien kanssa. Toisin sanoen, kun ihminen on sopusointuisessa tajunnantilassa, kun hänen elimistönsä on aivan tasapainossa j.n.e., niin elää hän uudessa maailmassa omaa luomistansa tai sitä tilaa, mihin hän elämänsä kautta on viritetty. Tämä on itse asiassa Edenin yrttitarha.

Turmeltuminen on heittänyt ihmisen ulos tasapainon ja rauhan puutarhasta, Edenin yrttitarhasta. Leimuava miekka esittää laskeutuvaa tulenhenkeä, joka ajaa ihmistajunnan pois rauhan ja ilon tilasta. Kerubilla, joka leimuava miekka kädessä on Edenin portilla, on neljä päätä. Nuo neljä päätä kuvaavat ihmisen neljää ruumista, mutta leimuava miekka on himon tuli. Se on ihmisen hillitsemätön ja uudestisyntymätön tunneruumis, joka leimuavana miekkana on hänen ja korkeampien maailmojen välillä. Melkein kaikki kärsimys, mikä maailmassa nyt vallitsee, on seuraus tunteista, joita eivät yksilöt ole osanneet johtaa. He ovat kadottaneet valtansa sen yli, joten himoruumis on heidän elämäänsä johtanut. Niin kauan kuin tämä sallitaan, seisoo kerubi leimuavine miekkoineen ihmisen henkisen tajunnan ja hänen ihanteittensa toteutumisen välillä. Vasta kun himoruumis hallitaan, voi rauha palata.

Kun ihminen on oppinut hallitsemaan alempaa olemustaan, niin alaspäin viittaava leimuava miekka käännetään ylöspäin henkisen uudestisyntymisen kautta ja ihminen lasketaan silloin takaisin Herran puutarhaan. Mutta niinkauan kun olemme alemman luontomme orjia, on leimuava miekka meidän ja todellisen henkisen kotimme välillä. Meidän on pakko vaeltaa maan päällä eläimen vaatteisiin puettuina, kunnes puhdistettuina minä-olentoina astumme miekan leimuavan tulen sekä loistavien ruumiittemme kautta, jotka entisajan sfinksin tavalla vartioivat korkeampien maailmojen portteja. *(The All-seeing Eye.)*

Vapaamuurarin ottopoika

(Jatk.)

Tuvassa olijat kuulivat hänen kohti hätäisesti sulkevan ikkunaluukkuja pihamaalla. Tällä välin käveli sotilas rauhattomasti ja kiihkeästi tuvassa väännellen käsiään, niin että sormien nikamat naksahtelivat. Peloissaan uskalsi Nils tuskin hengittää.

Palatessaan oli Maria jo tyynempi ja ihmetellen katseli hän serkkunsa kiihtynyttä kävelyä ja mielentilaa. Tämä ei näyttänyt edes huomaavan hänen läsnäoloaan.

„Jumalan nimessä, mikä sinun on?” huudahti lopulta Maria.

Silloin vasta seisahtui sotilas Marian eteen ja kyynel kiilsi hänen päivänpaahtamalla poskellaan. Pyyhkäisten sen kätensä selkäpuolella poskipäältään puhui hän murheellisesti ja totisesti:

„Sanaakaan sanomatta olet sinä varmentanut pelkoni ja muuttanut epäluuloni varmuudeksi. Onneton vaimo, mikä on tästä lähtien oleva sinun ja lapsesi kohtalo? Taivas tietäköön, kuinka kernaasti minä tahtoisin estää tämän, mutta minä en voi, en saa! Kun velvollisuus käskee ja puhuu, täytyy sotilaan sydämen vaieta. Kuuliaisuus on hänen ainoa lakinsa."

Ja taas alkoi hän kävellä synkkänä edes takaisin permannolla.

Maria horjahti hakien tukea pöydästä.

„Selitä toki!" kehoitti hän vihdoin, „mikä vaara uhkaa minua ja näitä lapsiani? Minulla on kyllä voimaa ja uskallusta kuulla kaikki ja myös uskallusta tehdä ja uhrata kaikki heidän edestään. Älä vain anna minun jäädä epätietoisuuden ja levottomuuden valtaan! Ah, helpompi olisi kuolla heidän puolestaan!"

„Epätietoisuus ja levottomuus ovat totta totisesti tuttuja sinulle, äiti parka!" lausui sotilas katkerasti hymyillen, „mutta, hyvä, minulta saat nyt kuulla totuuden! Vaan katkeraa ja ylen raskasta on minun paljastaa se sinulle, minun, joka olen rakastanut sinua hamasta lapsuudestani asti, minun, joka olisin ollut valmis kantamaan sinua käsilläni halki elämän, jos sinä olisit silloin minulle lämmennyt, ah!"

„Sinä käännät kasvosi pois minusta, Maria! Anteeksi, rakas, että varomattomasti olen herättänyt taas eloon menneiden päivien muistot! Anna se minulle anteeksi, Maria! — Tahdon pysytellä nyt vain nykyajassa. Tiedä siis, että minun raskas velvollisuuteni on ilmaista, mitä nyt olen saanut tietää: Käsitäthän sinä nyt varmaan, että sinun miehesi on juuri se henkilö, jota me ajamme takaa?"

Äiti rukka ei vastannut, hyrähti vain hiljaiseen itkuun. Mutta sotilas jatkoi:

„Jo kauan olemme me epäilleet ja etsineet erästä miestä, joka, sitä pahempi, käyttää henkisiä lahjojaan ja tämän maan tuntemustaan vilpillisiin tarkoituksiin. Mutta moninaisten valepukujen ja erinomaisen kekseliäisyyden avulla, mikä käytettynä isänmaan hyödyksi olisi tuottanut hänelle kunniaa ja mainetta, on hänen aina onnistunut välttää kiinnijoutumisen. Hämäräperäinen, raskas aavistus on jo kauan kuiskannut minulle, että tämä mies oli juuri sama henkilö, joka salakavalasti voitti kokemattoman tytön sydämen ja rakkauden, viedäkseen hänet sitten kätköön äidiltä, joka likipitäen kaksi vuotta turhaan etsi lastaan kaikkialta..."

„Lakkaa jo puhumasta menneisyydestä minulle!" Maria nyyhki.

„Niinpä niin, tahdon siis lyhyesti sanoa sinulle, että vihdoin viimein on löydetty jäljet ketun luolaan. Voi, kumminkin, että valon piti johdattaa juuri *minut* tänne!" valitti sotilas.

Epätoivoisena väänteli Maria käsiään.

„Laupias Jumala!" voihki hän, „katso armossa minuun, äiti rukkaan! Minun laiminlyöntini tekee meidät kaikki onnettomiksi! Carl Gustaf, veljeni, ystäväni!" rukoili hän, polvistuen ja kietoen käsivartensa sotilaan polvien ympäri, „jos milloinkaan olet rakastanut Mariaa, jos vielä kunnioitat hänen muistoaan, jota me kumpikin kutsuimme äidiksi, älä silloin petä ja ilmianna lapsieni isää! Ja ajattele, jos hän sittenkin olisi viaton!"

„Jumala niin suokoon, sillä ei kukaan toivo sitä hartaammin kuin minä! Ei milloinkaan ole velvollisuuden tie ollut minulle niin raskas kuin nyt, vaikkapa minuakin on koeteltu elämän taipaleella!" valitti Carl Gustaf vaipuen käsi otsalla mietteisiin.

Kun hän kohotti katseensa, äkkäsi hän Marian taas jalkojensa juuressa riitalapsi sylissä. Nils, joka aavisti jonkun vaaran uhkaavan heitä, jonka eno voisi torjua, tarttui tähän käteen ja suuteli sitä itkien.

Ihmeen murheellisesti katseli sotilas tuota ryhmää, joka niin voimakkaasti vetosi hänen sydämeensä ja jalomielisyyteensä. Ilmeisen sisällisen taistelun jälkeen nosti hän Marian ylös, puhuen hänelle:

„Minun on jo aika jättää tämä talo ja paikka. Sinun, Maria, tulee tästä lähtien olla varovaisempi. Varo, ett'ei valkea eikä savu herätä kenenkään huomiota! Ne kaksi miestä, jotka odottavat minua eräässä torpassa tuolla metsän laidassa, tahdon johtaa harhaan — siinä kaikki, mitä voin luvata! Tuo on vähän, mutta samalla myös kyllin paljon, riippuen siitä, miltä kannalta asiaa katsotaan!"

„Sinä et siis jatka enää mieheni, lapsieni isän takaa-ajoa?"

„En, mikäli hän ei itse syöksy perikatoaan kohti. Varoita sinä häntä, koeta saada hänet poistumaan näiltä seuduilta ja luopumaan rikollisista suunnitelmistaan ja vehkeilyistään, sillä ennemmin tai myöhemmin saattavat ne hänet turmioon. — Jää hyvästi, Maria! Hyvästi, lapset! Olkoon Jumala teidän kaikkien kanssa!" lopetti sotilas.

„Ojenna minulle uskollinen kätesi jäähyväisiksi, Carl Gustaf! Koska tapaamme taas?" kysyi Maria hiljaa.

„Milloin vain Jumala suo ja sallii, hyvä Maria! Mutta ehkä se tapahtuu hyvinkin pian!" vastasi Carl Gustaf, poistuen sitten nopein askelin.

(Jatk.)

Mitä sinun tulee oppia

Opi nauramaan. Iloinen nauru on parempi kuin lääke. Nauraessasi tai hymyillessäsi ovat aivot vapaat siitä kuonasta, joka niitä tavallisesti peittää.

Opi kertomaan jotain hauskaa. Iloinen puhe on yhtä tervetullut kuin auringonsäde sairashuoneeseen.

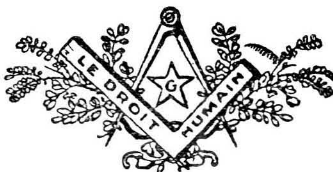
Opi pitämään huolta itsessäsi. Muilla ihmisillä on muuta tehtävää kuin mietiskellä sinun ikävyyksiäsi ja huoliasi.

Opi olemaan valittelematta maailman pahuutta. Jos et saata nähdä mitään hyvää, niin pidä paha itsessäsi.

Opi tervehtimään ystäviäsi hymyilyllä. Heillä on liian paljon huolia omissa sydämissään jaksaakseen vielä kantaa sinun taakkasi.

Useimmat huolemme tulevat sisästäpäin kuin ulkomaailmasta.

Suomen Yhteis-
VAPAAMUURARI

HEINÄ—ELOKUU N:o 4 · 1924

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" — *Oskar Leschhorn*

Vapaamuurarius käytännössä

Ex-Mestari, Tri Robert Morris, sanoo, että „vapaamuurarius on järjestelmä, joka vertauskuvallisesti opettaa hartautta, siveellisyyttä, tiedettä, laupeutta ja itsekasvatusta" (Webbs Monitor of Freemasonry) ja K. L. V. D. Sickles 33° kirjoittaa kirjassaan „General Ahiman Rezon or Freemasons Guide" että „rituaalimme käsittävät *kaikki* mahdolliset inhimilliset olosuhteet — siveelliset, yhteiskunnalliset ja henkiset — ja niiden merkitys on korkea kuin taivas, laaja kuin maailmankaikkeus ja syvä kuin ikuisuus."

Vapaamuurariuden filosofiasta sanoo Tri Mackey „Symbolism of Freemasonry"-kirjassa, siv. 11, että se „on antautunut mietiskelemään jumalallista ja inhimillistä luonnetta" ja työstämme lausuu hän „Totuuden etsintä on kaiken vapaamuurarityön suuri tehtävä" (Manual of The Lodge, s. 26) ja paremmaksi vakuudeksi vielä sivulla 93: „Mikä on sitten spekulatiivisen muurarin palkka? Eivät jyvät, ei viini, eikä öljy. Kaikki nämä ovat vain vertauskuvia. Hänen palkkansa on *totuus*."

Vapaamuurarin uskonnollisesta maailmankatsomuksesta lausui James Andersson vuonna 1723, kaksisataa vuotta sitten: „Joskin menneinä aikoina kunkin maan vapaamuurareitten tuli kuulua sen maan tai kansallisuuden uskontoon, olipa se mikä tahansa, on nyt kuitenkin katsottu sopivammaksi velvoittaa heidät siihen uskontoon, jossa kaikki ihmiset yhtyvät." Tähän lauseeseen viitaten, sanoo Tri Mackey kirjassaan Text-book of Masonic Jurisprudence (s. 502): „Ja tämä oli viisaasti tehty, sillä ilmeistä on, ettei olisi voitu valita mitään muuta kuin universaalinen laki hallitsemaan laitosta, jonka silmiinpistävä tunnusmerkki on sen universaalisuus." Samasta kysymyksestä lausuu Tri Mackey: „Luonnon universaalinen laki, jota vanhojen opetuspuheiden (Charges) tekijät osuvasti sanoivat moraaliseksi laiksi, on sentakia ainoa laki, joka joka suhteessa on paikallaan vapaamuurarikodexina", sekä edelleen: „Tosiasia on, että vapaamuurarius epäilemättä on uskonnollinen laitos, jonka uskonto on sitä universaalista laatua, jossa kaikki ihmiset yhtyvät."

Kuinka sitten meidän, jotka joko julkisesti tai salaisesti nimitämme itseämme idealisteiksi, on sovellutettava nämä terveet ja laajakantoiset periaatteet käytännössä? Tästä käytännöllisestä sovelluttamisesta sanoo D. Sickles aikaisemmin mainitsemassamme kirjassaan General Ahiman Rezon, or Freemasons Guide: „Vapaamuurareita nimitetään moraalisiksi rakentajiksi. Rituaalissaan he sanovat nimenomaan, että kunniakkaampaa kuin kivenhakkuu ja rakennusaineiden kiilloitus, on sovelluttaa kuolematon luonto siihen henkiseen rakennukseen, joka ei ole käsin tehty." „Vapaamuurarit rakentavat huonetta, jossa Israelin Jumala tulee asumaan ikuisesti."

V.·. V.·., me näemme, ettei meidän tarvitse hävetä näitä moraalisia, filosofisia ja uskonnollisia periaatteita. Meidän olisi huolehdittava siitä, ettemme omasta puolestamme saata niitä häpeään. Voimmeko puhtaalla omallatunnolla sanoa, että olemme voimiemme ja kykymme mukaan koettaneet sulautua niihin, että elämäämme johtaa itsetietoinen pyrkimys sovelluttaa tätä laajakantoisen sovinnollisuuden, moraalisen itsekasvatuksen, loppumattoman totuudenetsimisen ja käytännöllisen veljeyden henkeä ajatuksissamme, sanoissamme ja töissämme?

Tehtävänämme ei ensi sijassa ole saada maailma vakuutetuksi vapaamuurariuden etevyydestä ja koskemattomudesta; tällaiseen päämäärään kätkeytyy helposti halu saavuttaa tunnustusta, halu näyttäytyä ympäristöään parempana Mutta jos tahdomme saada maailman vakuutetuksi, tapahtukoon se silloin järjellisellä perustalla, sellaisten tosiasioiden nojalla, joita ei voida kieltää eikä kumota.

Tämän saavutamme *elämällä* siten kuin opetamme.

„Kerran muurariksi vihitty, on aina muurari", kuuluu kaikkiallinen muurarilause. Tiedämme kaikki, mitä sillä tarkoitetaan; — tahtoisin esittää uuden ajatuksen sen johdosta. „Kerran muurariksi vihitty on aina muurari"; tämän lauseen tulisi kehoittaa meitä jokaista antamaan kaiken sen, mitä sydämemme kätkee muurariperiaatteita, uhrautuvaisuutta ja totuudenrakkautta, johtaa ajatuksiamme, sanojamme ja töitämme.

Tuleeko meidän koko ikämme, päivä päivältä, vuosi vuodelta kantaa sisässämme juurettomia, vähäverisiä aatteita, joilla ei ole orgaanista yhteyttä käytännöllisen elämämme kanssa, kuten epäjohdonmukaiset idealistit, jotka pelkäävät, että elämän pikkuseikat ja suuret asiat pysyvät pystyssä tai kaatuvat heidän uskonsa keralla?

Olkaamme me vapaamuurarit niin rohkeita ja rehellisiä itseämme ja maailmaa kohtaan, että rakennamme elämänhuoneemme sille perustalle, jolle intuitioni, sydän ja järki määräävät! Uskontomme on se, joka on kaikille ihmisille yhteinen. Ja mistä löydämme tämän uskonnon, ellemme jokaisen yksilön sydämestä, niistä kirjoittamattomista käskysanoista, jotka hiljaisina hetkinä kaikuvat sielussamme. Siellä on uskonnon lähde, kirkas ja sekoittamaton, josta se innoittaa ja hedelmöittää elämämme, ehtymätön henkisen voiman ja terveyden lähde. Eivät mitkään tuhatvuotiset, jalot perinnäistiedot, eivät mitkään suuret, henkiset persoonallisuudet, ei mikään sivistys, eivätkä pyhät kirjat voi johtaa meitä tämän sisimmässämme piilevän totuuden lähteen luo. Jokainen sielu on lähempänä Jumalaa, jokainen on itselleen paras auktoriteetti ilman ulkonaista apulähdettä. Seuratkaamme rehellisesti ja nöyrästi sisäisen Jumalamme johtoa niin suurissa kuin

pienissäkin asioissa, totellen järjen ja omantunnon käskyjä uskollisina — omalle pienelle, ajalliselle itsellemme useinkin hyvin epämukavalle — uskonnolle, jossa kaikkien ihmisten sydämet yhtyvät! Kun sitten tahtomme avulla elämme pelottomasti ja sielumme sisimpien osviittojen mukaan, saamme ehkä kerran personallisesti kokea, että vapaamuurariudella on sisältö, joka korkea kuin taivas, laaja kuin maailman kaikkeus ja syvä kuin ikuisuus.

*

Nietzschen Zarathustra sanoo „lahjoittavasta hyveestä": „Olkaa maalle uskolliset veljeni hyveenne voimalla! Teidän lahjoittava rakkautenne ja teidän tietonne palvelkoon maan tarkoitusta. Näin minä pyydän ja vannotan teitä.

Älkää antako sen lentää pois maallisesta ja piestä iankaikkisia seiniä! Oi, alati oli olemassa niin paljon tiehensä lentänyttä hyvettä!

Tuokaa kuten minäkin, karannut hyve takaisin maahan — niin, takaisin ruumiiseen ja elämään: jotta se antaisi maalle sen tarkoituksen, ihmistarkoituksen!

Ei ainoastaan vuosituhansien järki, vaan niiden hulluuskin puhkee meissä. Vaarallista on olla perillisenä.

Teidän henkenne ja hyveenne palvelkoon maan tarkoitusta, veljeni; ja kaikkien kappaleiden arvo tulee teidän uudelleen asettaa! Senvuoksi teidän tulee olla taistelevia! Senvuoksi teidän tulee olla luovia!

Valvokaa ja kuunnelkaa, te yksinäiset! Tulevaisuudesta tulee tuulia salaisin siivenlyönnein, ja herkkiin korviin saapuu hyviä sanomia.

Totisesti, elpymisen paikaksi on maa kerran tuleva. Ja nyt jo lepää uusi, terveellinen tuoksu sen ympärillä, — ja uusi toive!"

*

V.·. V.·., me olemme kaikki tietoisia uuden ajan sarastuksesta. Jokainen ihmissielu on tulvillaan kiihkoisaa kaipausta, jonka voisi pukea sanoihin: „Tulkoon Sinun valtakuntasi; tapahtukoon Sinun tahtosi niin *maan päällä* kuin taivaissa! Näiden sanojen tulee olla meille enemmän hurskas toivo, niiden täytyy tulla meidän tahtomme rukoukseksi, rukoukseksi, joka inspiroi tekomme, joka johtaa niitä ponnistustemme päämaalia kohden, — meistä täytyy tulla maallisen Jumalan valtakunnan esitaistelijoita! Tulkoon Sinun valtakuntasi maan päälle! *Sen vuoksi* meidän täytyy taistella *sen tähden* meidän on luotava!

Me olemme saaneet muodon ja muodollisuuksien maailmasta kannettavaksemme suuren perinnön: perinnäiset tapamme, mielipiteemme ja yleisen mielipiteen painostuksen. — Muoto syntyy elämän ja aineen yhteydessä. Elämä, idea on tärkeämpi puoli; muoto on tärkeä vain elämän ilmaisijana, ja silloinkin vain niin kauvan, kuin se on elämän ja kehityksen todellinen ja tarkoituksenmukainen ilmaus. Kuitenkin tiedämme kokemuksesta, että muoto aina on ajan rajoitusten ulkopuolella. Meidänkin päivinämme tapaamme vielä muotoja menneltä ajoilta, joiden kehitystä kannattava idea jo aikoja sitten on lakannut vaikuttamasta, tyhjiä aaveita, jotka sitovat elämää sen pyrkimyksessä saavuttaa päämaalinsa. Tyytyykö sydämemme, järkemme näkemään omaa personallista arkielämäämme ympärillämme?. Ei! Sisimmässämme kapinoimme usein, mutta ympäristön painostus, vallitsevat olosuhteet, atavistiset, perityt mielipiteet, oman pienuuden tunto

voittavat usein tämän tunteen. Ja siten elämme kaksoiselämää teoreettisina idealisteina, jotka emme rohkene ajallisen olemuksemme kautta ilmaista sitä Jumalan valtakunnan ideaa, jota kaikki kannamme sydämessämme. Elämä tarjoo niin vähän järkkymätöntä periaatetta; häilyväisyys, arkuu ja mestarinsa kieltäminen kuvaa niin monen idealistin vaellusta. — Lainaamme tähän kirjailija Reginald Hallwardin sanat selventääksemme tarkoitustamme. Hän kirjoittaa: „Minä tarkastin niitä pahan kaikkia muotoja, jotka ympäröivät meitä. Näin papin taistelevan opinkappaleittensa puolesta ja siten unohtavan mestarinsa käskyt. Näin liikemiehen pyrkimyksen kukistaa kilpailijansa. Näin taiteilijan poimivan murusia rikkaan miehen pöydältä siten orjuuttaen itsensä. Näin viekkaan valtiomiehen tarjoavan apuaan ihmisille, uskomatta heihin — mutta silloin kuulin ankaran äänen puhuvan itselleni: — Mitä on ulkopuolellasi, ja mitä on oman sisäisen elämäsi puitteissa; sitä mitä löydät ulkopuoleltasi, löydät myös omasta itsestäsi — Tuntui kuin olisi aavemainen käsi äkkiä laskeutunut ylleni. Ääni jatkoi: — Sinä vihaat sotaa ja väkivaltaa, likaista ja rumaa, luokkarajoituksia ja dogmeja, mutta oletko itse vapaa ylpeydestä ja vihasta, uskottomuudesta ja epäluuloista, sillä edellinen on vain jälkimmäisen peilikuva? Sinä vihaat kurjuutta ja puutetta, mutta kieltäydytkö myös ottamasta vastaan sitä, mitä joku toinen ei voisi saavuttaa sanoilla edellytyksillä kuin sinä itse? Sotaa! — Hallitsetko aina tahtoasi? Rumuutta! — ovatko kaikki tekosi kauniit? Opinkappaleita! — etkö ole taikauskoinen? Luokkarajoituksia! — oletko taltuttanut ylpeytesi? — sillä edellinen on vain jälkimmäisen peilikuva. Sinä, joka tahdot, että totuus ja kauneus vallitsevat, ovatko ne itsessäsi? Kuljetko itse vapaana pystypäin, tai herkutteletko maailman pitopöydässä? Mikä on vakaumuksesi? Kuuntelematta enempää syöksyin kauhun vallassa huoneesta kuin inkvisitsioonin kynsistä. Sillä tutkiessani sisimpääni, näin kaikkien hautaamattomien aaveiden, jotka alati seuraavat minua, tuijottavan sieltä minuun. Ja minä lankesin polvilleni rukoillen itselleni uskoa, rukoillen, että jumalallinen niin täyttäisi minun, että heikkous ja itsekkäisyys katoaisivat ja vain Rakkaus vallitsisi minussa."

*

V.·. V.·., jos me omistamme mestarin, jonkun suuren henkisen valo-olennon, älkäämme tyytykö silloin pysähtymään hänen eteensä vain nöyrässä palvonnassa, vaan omistakaamme hänet samalla veljenämme ja vapahtajanamme. Seuratkaamme häntä päättäväisesti tiellä, jakakaamme hänen taistelunsa ja kärsimyksensä pitäen niitä päämaalin arvoisina; mutta jakakaamme myös hänen voittonsa.

Rakastakaamme maata koko sielullamme ja sitä tarkoitusta, joka sille on annettu: luoda täydellinen ihminen, ei kaihomielisellä ja hedelmättömällä rakkaudella, vaan työllä ja elämällämme.

Eivät vain kirkot ja kappelit ole Jumalalle pyhitettyjä paikkoja, koko maailma on pyhä huone. Ei vain yksi olento ole Jumalan poika, vaan jokainen ihminen on yhtä Elämän Hengen kanssa. Koettakaamme jokainen luoda ulkonainen maailma yhtäläiseksi sen sisäisen maailman kanssa, jota kannamme sydämessämme, ja jonka järkemme tunnustaa oikeaksi. Ihmiskunta elää maan päällä helvetissä, sillä hyvä ei luota hyvä voimaan, uskonnollinen uskoonsa, viisas järkeensä. Mitä kaikki nämä hyödyttäisivät, elleivät ne muuttuisi todellisiksi, eläviksi

tekijöiksi elämässämme, ellemme niistä saisi rakennusaineita sitä temppeliä varten, jota pystytämme. Olemme jo kauvan kulkeneet sitä tietä, jonka varrella olemme tehneet tekoja, joita halveksimme, ja tunnustaneet asioita, joita emme ole uskoneet. Lähtekäämme nyt kulkemaan sydämen ja järjen tietä. Silloin autamme maailman tulemaan siksi uuden heräävän elämän näyttämöksi, joka Fenix-linnun tavoin kohoaa omasta tuhkastaan.

Prometeus

Ikuinen Kärsijä

Katsellessaan taaksepäin määrättömien aikojen hämärään, havaitsee näkijä mahtavan olentosarjan kulkevan aeonien kautta haaveiden lailla. He ovat maailman luomisen mahtavia voimia, jotka hiljaisina ja varjomaisina vaeltavat ajan loppumattomien pylväskäytävien välitse.

Oli kerran etsijä, joka koetti saada selkoa elämän tarkoitusperästä ja sen selittämättömästä arvoituksesta, mutta suuri sääli, totuuden ja tiedon oppiminen luonnon ylevien lakien kautta olivat häneltä vielä peitetyt. Eräänä yönä johti hänet opas pois ihmisten maailmasta, opas, jota hän ei itse nähnyt ja hänelle annettiin opetus, joka muutti elämän toiseksi kuin ennen.

Tiedonetsijä kannettiin tuntemattoman voiman siivillä yli monien korkeiden vuorien ja syväsinisten loppumattomien pilvien. Tuon herkän voiman kuljetettamana nousi hän mahtavan vuoren juurelle, joka särmäisenä ja luonnonmurtumien halkaisemana kohosi korkeuteen. Se oli synkkä vuorenharja, jonka laavan mustaamat korkeat seinämät olivat monikerroksisia ja ikäänkuin särkyneitä koettaessaan nousta tavoittamaan yläpuolella olevaa sineä. Tutkija kannettiin hitaasti vuorta ylös kautta hämärien varjojen ja hän näki yksinäisen mahtavan huipun nousevan muiden yläpuolelle kuten Matterhorn.

Lähestyessään epätasaista harjannetta levisi hänen eteensä ihmeellinen näky ja hän huudahti ihmetyksestä. Paljaille kiville ojennettuna näki hän ihmisruumiin ilman ainoatakaan vaatekappaleen suojaa jäisiä lumituulia vastaan. Olento vänteli ja taisteli kuolemantuskassa koettaessaan vähäisillä ihmisvoimilla irroittaa teräskahleita, jotka näyttivät itse jumalien sitomilta. Olento oli kahlehdittu suureen kallioon neljällä rautakahleella, joita neljä suurta maahan upotettua teräsnaulaa piti kiini. Käsivarret ja jalat olivat levällään, joten kiusaantunut olentoraukka sananmukaisesti oli ristiinnaulittu tuolle suurelle graniittikivelle.

Kun tutkija lähestyi häntä, värisi koko hänen olentonsa kauhusta. Kallio oli punainen epätoivoisen vangin verestä ja mahtava korppikotka, — suurempi mitään lintua maan päällä, kaivoi ja raastoi kahlehditun miehen kylkeä. Tutkija käänsi pois päänsä, sillä näky oli niin kauhea, ettei hän jaksanut sitä kestää. Mutta voima, joka oli hänen omaansa suurempi, pakoitti häntä uudelleen kääntämään katseensa tuohon elävään, graniittiristille kahlehdittuun ihmisolentoon. Hänen siinä seisoessaan silmät näkymättömän voiman pakoituksesta kärsijään kiinnitettynä, kuuli hän äkkiä valituksen tulevan tämän huulilta. Kaksi suurta

kärsimyksen ja tuskankyynelien kostuttamaa silmää katsoi kohti maan päältä tullutta miestä. Kahlehdittu ei puhunut sanaakaan, ei lausunut aioatakaan avunpyyntöä, mutta oli kuin koko hänen sielunsa olisi puristautunut ulos näistä suurista surullisista silmistä tunkeutuen pyrkijän sielun syvimpiin kätköihin.

„Kuka olet", kysyi maan päältä tullut katsellen tuota mahtavaa, kultaisten hiuskiharoiden reunustamaa otsaa.

„Minä", änkytti ristiinnaulittu, „minä olen Prometeus, Ihmisten Ystävä."

„Miksi olet tähän kallioon kahlehdittu?"

„Sentähden", kuiskasi kahlehdittu sankari korppikotkan yhä kaivaen avonaista haavaa hänen kyljessään, „sentähden, että nousin kapinaan Jupiteria, taivaan herraa vastaan. Ei siksi, että häntä olisin vähemmän rakastanut kuin muut, vaan sentähden, että ihmiskunnan kärsimykset minua painoivat enemmän. Jumalien määrätessä, että ihmisten tuli kuolla, varastin pyhän tulen taivaasta ja toin sen maan päälle, jotta ihminen saisi elää. Tästä syystä olen kallioon kahlehdittu ja tähän minun täytyy jäädä ainiaaksi, ellei maan päällä synny urhoa, joka saattaisi katkaista kahleeni.

Tutkija kääntyi hänen luotaan sydän sairaana sanattomasta tuskasta. Hän kääntyi pois ja kulki hiljalleen alas vuorta takaisin ihmisten maailmaan, josta hän oli tullut.

Mutta joka päivä kalvaa synkkä suru hänen sydäntään, samoinkuin mahtavan linnun kynnet repivät Prometeuksen sisälmyksiä. Yöt hän rukoili, päivin hän teki työtä, kunnes sielussa vihdoin syntyi suuri ajatus. Hän tahtoi vapauttaa Ihmisten Ystävän tuolta kauhealta kalliolta, joka muodosti hänen ristinsä.

Eräänä yönä monen odotuksessa vietetyn vuoden jälkeen hänen polvistuessaan pienessä huoneessa, ilmestyi loistava olento hänen eteensä. Tämä kertoi niistä ihmeellisistä totuuksista, joita hän niin kauan oli hakenut. Loistava olento seisoi valon säteessä ja ojentaen kätensä lausui:

„Tule, tahdon opettaa sinua vapauttamaan kuolevan Prometeuksen."

„Pyrkijä nousi ja kulki loistavan oppaansa seuraamana suureen tuntemattomaan pimeyteen. Heidän kulkiessaan puhui moniväristen valojen ympäröimä opas:

„Niinä aikoina, jolloin maailma vielä oli nuori, kärsivät suuret sielut, jotta ihminen saisi elää. Eräs jumalallinen olemusmuoto laskeutui alas taivaasta jumalien tahtoa vastaan tuoden mukanaan totuuden valon. Tämä vuodatus otti kodikseen ihmisen ruumiin ja toi siihen mukanaan jumalien tulen. Tästä jumalien tulesta on syntynyt se mystillinen olemus, joka ravitsee ihmisen järkeä, jotta hän voisi ajatella. Se on sytyttänyt hänessä energian liekin, mutta on samalla tuonut sodan liekin. Se on se soihtu, joka kotia valaisee, mutta se on samalla himojen synty, halujen ja aistillisuuden kehto. Nyt on ihmisten Ystävä kallioon kahlehdittu, sillä alemmat eläimelliset halut ja ihmisen himot saavat ravintonsa siitä elämästä, jonka hän toi niin suurilla kärsimyksillä ihmisiä valaisemaan.

Tiedä sinä, oi ihmisen poika, sinä olet tuo musta kallio. Sinuun on Prometeus, Valontuoja, jumalallinen äly, kuolevaisten ystävä, ristiinnaulittu. Mutta ihmisen paheet sekä hänen elämänsä muotoon kieltäytyminen ja turmeltuminen ovat kahlehtineet Maailman Vapahtajan. Ja elämän jumala on nyt ristiinnaulittu hänen sisälmyksiään raatelee. Meidän elämämme, — vaikka näyttääkin siltä

aineen ristille ja saa siihen jäädä, kunnes ihminen tappaa korppikotkan, joka kuin eläisimme vain itseämme varten, — on paljon merkityksellisempi kuin luulemmekaan, sillä meidän velvollisuutemme on vapauttaa Vapahtaja ristin pimeydestä, johon omat tekomme ovat hänet kahlehtineet.

Sillä mitä on ihminen tehnyt tulella, joka tuli alas taivaista? Onko hän sillä valaissut jumalien alttareita? Onko hän kääntänyt sen liekin takaisin jumaluuteen, josta se oli tullutkin? Ei. Hän on ottanut jumalien tulen, joka hänelle tuotiin niin suunnattomalla uhrauksella ja on lietsonut sen itsekkäisyyden ja himon liekeiksi, tuhlaten sitä ja käyttäen sitä hyödyttömiin häviön ilmauksiin. Hän on kokonaan laiminlyönyt sen käyttämisen tuon jättiläisvoiman rakentamiseksi, jonka avulla hän olisi kyennyt vapauttamaan Prometeuksen kivivuoresta. Mutta kerran tulee eräs, voiman herra, auringon lapsi, Herkules ja hän tulee vapauttamaan Prometeuksen aikakautisista kärsimyksistä.

Ja jokaisesta teistä, oi maailman lapset, täytyy tulla Herkules. Sen valon avulla jonka olette löytäneet, loistavalla auringon voimalla, Prometeuksen tuomalla liekillä, tulee teidän rakentaa sellainen äly ja sellainen ruumis, jotka saattavat katkaista hänen kahleensa ja saattavat maksaa velkansa ensimmäiselle suurelle ihmisten ystävälle." —

Vähitellen nousi mahtava vuori heidän edessään pilvistä, ja kun he tulivat lähemmäksi, näkivät he tuon yksinäisen olennon riippumassa kiviseinämällä. Tuskaiset silmät olivat käännetyt kohti aurinkoa, tuota suurta valonpyörää, jonka säteet kerran tulevat vapauttamaan hänet alituisesta kidutuksesta. Yhä vielä raastaa korppikotka kynsin hampain hänen maksaansa, yhä vielä peittää veri vuoren hänen ympärillään, ja yhä vielä odottaa Prometeus jumalallisella luottamuksella ja rauhalla, joka käy yli ymmärryksen, — odottaa ennustuksen täyttymistä. Onhan sanottu, että niiden keskeltä, joita hän tuli palvelemaan, kerran nousee voimakas mies ja tulee hänet ristiltä vapahtamaan.

Loistava opas puhui:

„Oi, Prometeus, Ihmisten Ystävä, ole rohkea. Aikakausien vieriessä on ihmisen sielu herännyt ja tulee vielä aika, jolloin hän tulee ymmärtämään sinun uhrisi. Eräänä päivänä oppii hän sinun tuomasi tulen avulla rakentamaan ja muovailemaan työkaluja, joilla hän sinut vapauttaa. Odota vain hetkinen vielä. Maailma on nuori ja jumalien kirous on kauhea, mutta kuitenkin tulee eräs, joka sinut kahleista vapauttaa."

Kärsijän jumalallisia kasvoja valaisi loiste, jota ei ihmissanoilla saata kuvata.

„Tahdon odottaa! Ja iloitsen tuskienkin aikana, sillä rakastan ihmisiä. Ja vaikka kestäisikin vielä satoja miljoonia aikakausia. niin kärsimys ei ole ollut turhaa. Pelastin ihmisen ikuisesta pimeydestä ja aiheutin sillä itselleni rangaistuksen, joka totisesti on suuri, mutta olen valmis kaiken kantamaan, jos ihminen vain oppii kasvamaan suureksi ja loistavaksi minun uhrini kautta. Kuinka vähän ymmärtävätkään he, joita olen palvellut, sen maksun suuruutta, jonka olen heidän vapaudestaan maksanut. Kun tulet ihmisessä leimahtavat ja palavat alimman ja huonoimman ravitsemana, kuinka vähän hän tietääkään ja käsittää, että on olemassa eräs vuoreen kahlehdittu olento, joka sielunsa tuskassa tuntee jokaisen väärinkäytön. Sillä tuli ei ainoastaan valaise ihmisen tietä, vaan se polttaa samalla Jupiterin kirouksen johdosta. Ja tulta, jonka heille toin, ovat

he käyttäneet minua kahlehtiakseni, mutta voin odottaa. Lukemattomien aikakausien kuluessa, ennen ajan aamunkoitetta, olen jo ristillä riippunut. Sata miljoonaa kertaa on tämä himo ja raivon kotka kaivanut pois elämäni, mutta jumalien kirous on lakkaamaton, sillä niin pian kuin kotkan kynnet ovat vetäneet pois lihani, kasvaa uutta sijalle.

Olen Ikuinen Kärsijä. Se olen minä, eikä ihminen, joka tuntee suurimman tuskan hänen alentaessaan pyhää tultani. Toin sen ruo'ossa taivaasta sytyttämään maailman liesiä, mutta he ovat häväisseet alttarini. He ovat rikkoneet kaikista pyhimmät valani. Ja vaikkakin pelastin heidät tyhjäksitulemisesta, on ainoa pelkoni, etteivät he vieläkään ole siitä vapautetut.

Mutta kun tulee yksi, joka puhdistaa tuleni ja lietsoo sen liekkejä vapauttaen valoni synnin ja lankeemuksen maailmasta, niin hän kiipeää näihin seesteisiin korkeuksiin ja vapauttaa minut tuskistani. Siihen asti odotan. Mutta kun kulutatte turhaan elämän tulta, niin älkää unohtako Ihmisten Ystävää, Prometeusta, joka tuntee korppikotkan raatelussa sen elämän väärinkäyttöä, jonka tuomiseksi hän niin paljon uhrasi.

— — — — — — The All — — seeing Eye.

Johdatus Kabbalaan

William Wynn Westcott

(jatk.)

Dogmaattinen Kabbala

Teoreettisen Kabbalan suurten opinkappaleitten arvellaan vleensä, kuten Gingsburg sanoo, ratkaisevan seuraavat probleemit: a) Korkeimman Olennon luonteen, 2) maailmankaikkeuden ja meidän maailmamme luomisen, 3) enkelien ja ihmisen luomisen, 4) maailman ja ihmisen kohtalon sekä 5) ilmoitetun lain merkityksen.

Kabbala todentaa seuraavat Vanhan Testamentin opetukset: Jumalan ykseyden, Hänen ruumiittoman muotonsa (Deut. IV, 15.); ikuisuuden, muuttumattomuuden, täydellisyyden ja hyvyyden käsitteet; maailman syntymisen Jumalan tahdosta, maailmankaikkeuden hallinnon sekä ihmisen luomisen Jumalan kuvaksi. Se koettaa virtausten avulla selittää muuttumisen äärettömyydestä äärellisyyteen, ykseydestä muotojen moninaisuuteen; aineen ilmenemisen henkisestä älystä sekä luojan ja luotujen väliset suhteet. Tässä teosofiassa väitetään siis: *ex nihil nihilo fit.* Henki ja aine ovat yhden olemassaolon vastakkaisia napoja. Ja samoin kuin ei mitään ilmene tyhjästä, ei myöskään mitään tule olemattomaksi.

Seuraavat seitsemän kabbalistista väitettä ovat mielenkiintoisia maailman ja ihmiskunnan alkuperää ja tarkoitusta tutkivalle.

1) Että Jumala, Pyhä Olento, Korkein Käsittämätön Olento, AIN SUPH, kreikkalaisten *apeiros* (Zohar III, 283) *ei* ollut varsinainen maailman luoja, vaan että kaikki oliot ilmenivät alkuperäisestä lähteestä sarjoittaisissa virtauksissa,

kukin virtaus edeltäjäänsä karkeampi, joten maailmankaikkeus on „ilmennyt Jumala". Viimeinen ja kaukaisin muodostelma on *aine*, täydellisyyden kieltäymys.

2) Että ihmissielut olivat olemassa korkeammassa maailmassa ennen nykyisen maailman syntymistä.

4) Että ihmissielut ennen ruumistumistaan tänne ovat olemassa Korkeammassa Salissa taikka Varastohuoneessa, missä päätetään minkälaiseen maalliseen ruumiiseen kukin sielu tai minä-olento astuu.

5) Että jokainen ihmissielu maa-elämän tai elämien jälkeen täytyy niin puhdistautua, että hän voi uudelleen sulautua Jumalan äärettömyyteen.

6) Että yksi ihmiselämä harvoin riittää, että melkein kaikkien täytyy elää maan päällä; — että, jos toisenkin elämän tulos on epäonnistuminen, niin eletään vielä kolmaskin elämä yhtyneenä vahvempaan sieluun, joka vetää syntisen ylöspäin puhtautta kohti. Tämä on yksi muoto jälleensyntymistä tai sielujen vaellusoppia, metempsychosista.

7) Että, kun kaikki ennen olemassaolleet sielut tänne ruumistuttuaan ovat saavuttaneet täydellisyyden, niin ovat pahatkin enkelit kohoitettavat. Kaikki oliot tulevat sulautumaan Jumaluuteen Pyhän Olennon Suusta annetun rakkaudensuudelman kautta eikä ilmennyttä maailmankaikkeutta enää ole olemassa, ennenkuin sen taas elähyttää jumalallinen FIAT:sana.

Jotkut oppineet kirjailijat ovat väittäneet kabbalististen oppien muistuttavan aleksandrialaisen filosofian sekä gnostikkojen opinkappaleita ja että niissä on pythagoralaisten, platonilaisten sekä intialaisten brahmanistien ja buddhalaisten lisäyksiä.

Tutkikaamme tarkemmin jumaluuden käsitettä. Isaac Myer kirjoittaa: „Jumalaa voidaan tarkastaa neljältä näkökannalta. Hän voi olla Ikuinen Yksi tai AIN SUP, Ain Suph, — AHIH, Aheie, Minä olen, — IHVH, Hän joka oli, on ja on oleva sekä ALHIM, Elohim, Jumala luonnossa, niinsanottu Adonai tai Herra. Englanninkielisessä Vanhassa Testamentissa on sana IHVH käännetty sanalla Herra sekä Elohim sanalla Jumala. — Boutell sanoo Jah-nimen olevan Jehovan nimen lyhennyksen.

Vanhan testamentin Jehovah oli heimojumala, jolla oli personallisia luonteenominaisuuksia. Hän osoitti voimaansa ja kunniaansa valitulle kansalleen. Hän pakoitti muita kansakuntia sitä palvelemaan ja Hän valitsi erikoisiksi lähettiläikseen tai edustajikseen miehiä, joita meidän sivistyskautenamme ei pidettäisi kyllin kehittyneinä ollakseen henkisen voiman kanavina. Mutta sellaisena ei Häntä hebrealainen Salainen Oppi esitä.

Tosin on Kabbala täynnänsä nimeä Jehovah, IHVH, jumalallista nelikirjaimista nimeä, Tetragrammaton'ia, mutta sitä käytetään silloin merkitsemässä Jumalallisten luomusten ryhmää, virtauksia, lähteneitä henkisestä keskusvalosta, jonka olemassaoloa pidetään edellytyksenä. Opetetaan, että Absoluuttisesta Jumalasta lähtee koko sarja alaspäisiä virtauksia, ennenkuin saavutetaan Jehovah, joka on jumalallinen Yksi Binnahina, Yli-Äitinä. Toiset virtausten sarjat johtavat Elohimien luo, jotka ovat Pyhän Hengen ominaisuuksien kantajia ja yhtyneet seitsemänteen Sephiraan, Tipharethin aurinkoon.

Toisen selitystavan mukaan merkitsee Jehovah jumalallisesta lähteestä tulleiden virtausten ryhmää, jota sanotaan kymmeneksi Sephirothiksi, „Taivaan

Ääniksi". Nämä kymmenen Sephirothia, joista ensimmäinen on Ain Suph, Acurin, Pohjattoman valon, Korkeimman Kunnian kiteytyminen, ilmenevät Jumaluuden Taivaankaarena ensimmäisessä maailmassa tai korkeimmalla tasolla ihmiskäsityksen yläpuolella, Atziluthin tasolla. Toisiaan seuraavien heijastusten kautta, jotka yhä vähenevät kirkkaudessa, saavutetaan vihdoin taso, jonka ihminen voi käsittää korkeimman henkisen näkynsä puhtaudella. Näiden kymmenen Jumalallisen ominaisuuden ryhmitystä tuolla tasolla Jumalallisena tetraadina kuvaa Yoh Heh Vau Heh, tetragrammaton, kabbalistinen Jehovah, — ei eksoteristen kirjojen Jahve vaan alkuperäinen Jumala, jonka pelkkä heijastus kansakunnan suojelijana kuvataan Vanhassa Testamentissa. — Se on tuo „Lausumaton Nimi", jota ei koskaan saa ääntää ja jonka todellinen ääntämismuoto on hävinnyt. Juutalaiset ovat asettaneet sen sijalle nimen Adonai, ADNI. Edellinen on mahdoton lausua, sillä sen todelliset konsonantit ovat hävinneet ja sen ääntäminen lopetettiin, ennenkun konsonanttimerkit keksittiin (Huom.! Ei ole olemassa mitään hebreankielistä teosta, jossa on konsonanttimerkkiä aikaisemmalta ajalta kuin kymmenenneltä vuosisadalta. — A. E. Waite). (jatk.)

Muurariuden kadonneet avaimet

(Jatk.)

Ensimmäinen luku. *Kokelas.*

Jokaisen elävän alennon yksilöllisessä kehityksessä tulee kerran aika, jolloin hän heräävän tajunnan päivän koitossa huomaa olevansa vanki. Samalla kun hän on näennäisesti vapaa liikkumaan ja omistamaan tämän maailman hyvyyttä, hän tajuaa, että kuohuva elämä tunkee läpi kaikkien suurempien olioitten omat rajoituksensa. Juuri tämän seikan vuoksi ihminen huutaa alati kasvavalla voimalla, että hänet vapautettaisiin näistä kahleista, jotka kuolevaisen silmille näkymättöminä sitovat hänet tuhannen tuhatta kertaa kauheammin kuin mitkään fyysilliset kahleet.

Moni on lukenut kertomuksen Shiloahin vangista, joka vuodesta vuoteen asteli edestakaisin ahtaaseen vankikoppiinsa suljettuna, sinisten vesien loputtomina virratessa hänen päänsä päällä, jolloin ainoa ääni, joka rikkoi hänen ikuisen yönsä mykkää äänettömyyttä, oli aaltojen herkeämätön loiskina ja lipatus kallioissa. Me säälimme miestä hänen fyysillisessä haudassansa, ja kun me näemme kiviseinien vankia ympäröivän, hiipii raskas murhe sydämeemme, sillä me tiedämme, kuinka rajattomasti elämä rakastaa vapautta. On kuitenkin olemassa vanki, jonka tuskat ovat monin verroin hirmuisemmat kuin nämä maiset vaivat. Hänellä ei ole edes suljettua vankityrmää suojanansa; Hän ei voi iankaikkisesti edestakaisin taivaltaen tallata uraa vankilan vierinkiviseen permantoon. Tämä iankaikkinen vanki on Elämä, joka on vangittu aineen synkkiin kalliopaasiin ilman ainoatakaan valonsädettä kirkastamassa Hänen kohtalonsa pimeyttä. Hän taistelee iankaikkisesti elämän puolesta, rukoillen synkkien seinien sulkemassa komerossansa valoa ja tilaisuutta. Tämä on se iankaikkinen Vanki, joka läpi kosmillisten

ilmennysten loputtomien kausien, läpi lukemattomien muotojen ja nyt tuntemattomien lajien, ponnistelee iankaikkisesti vapauttaakseen Itsensä ja ansaitaksensa itsenäisen ilmenemismuodon, joka on jokaisen luodun kappaleen synnyinoikeus. Hän odottaa päivää, jolloin Hän seisten nykyisen muodottoman hautaholvinsa kallioilla, saisi nostaa kätensä taivasta kohden henkisen vapauden auringon paisteessa, vapaana liittymään loistaviin atomeihin, tanssiviin valo-olentoihin, jotka olivat tulleet vapautetuiksi vankilan ja hautaholvin kahleista.

Juuri Elämän ympärille, tuon ihmeellisen idun, joka on kätkettynä jokaisen elävän olennon sydämeen, tuon pyhän Vangin synkässä kopissaan, jonka karkeasta muodosta Mestari-Rakentaja vapautui, on muodostunut tuo ihmeellinen legenda Pyhästä Haudasta. Aikakausien mystilliset ajattelijat, lukemattomissa vertauskuvissansa, ovat ikuisiksi ajoiksi säilyttäneet tämän ihmeellisen kertomuksen, ja Muurarien Ammattikunnassa se muodostaa Hiramin mystillisen järjestelmän, tuon Mestari-Rakentajan, jonka murhasivat hänen omassa temppelissään hänen omat apulaisensa, kun hän uurasti saadaksensa täydelliseksi Jumalansa asuinsijan.

Aine on hautaholvi. Se se muodostaa substanssin kuolleen seinän silloin, kun substanssi ei vielä ole herännyt ilmentämään hengen sykkiviä voimia. Se esiintyy monissa asteissa ja muodoissa, ei ainoastaan kemiallisissa alkuaineissa, jotka muodostavat meidän maailmankaikkeudessamme kiinteän perustan, vaan myöskin hienommissa ja korkeammissa substansseissa, jotka esiintyen ajatusten ja tunteitten kautta ovat kuitenkin olentoja muodon maailmassa. Nämä substanssit ne juuri muodostavat aineessa sen suunnattoman ristiriidan, joka vastustaa kaikkea omakohtaista kasvamista, mutta tekee kuitenkin juuri tuon vastustuksen kautta kaiken kehityksen mahdolliseksi. Siinä ilmenee se ainainen ristiriita vedyn, typen, hapen ja hiilen välillä, joiden kautta itse elämän alkuvoima on ristiinnaulittu protoplasmaan ja näin kärsii ja ponnistelee substanssissa, joka on kykenemätön sitä ilmentämään. Itse Henki siellä sisällä huutaa vapautta, tahtoo olla vapaa, ilmetäkseen ja vaikuttaakseen, oikealla paikallansa kosmillisen kehityksen suuressa järjestelmässä.

Se on juuri tämä suuri ikävä ihmisen sydämessä, joka lähettää hänet hitaasti taivaltamaan Temppelin porttia kohden. Se on tämä sisäinen suuremman ymmärtämyksen ja suuremman valon vaatimus, joka kutsuu olevaisuuteen välttämättömyyden lain kautta suuren kosmillisen Muurari-Looshin ja omistaa sen niille olennoille, jotka pyrkivät yhteyteen Suuren Valon kanssa, että heidän vankilamuurinsa tulisivat murretuiksi. Tätä kuorta ei voi heittää pois, se täytyy saada kohotetuksi Elämän yhteyteen; jokainen kuollut, kiteytynyt atomi ihmisruumiissa täytyy saada väräjämään ja kiertämään itsetietoisuuden korkeampaa rataa. Puhdistumisen, tiedon, kanssaihmisten palvelemisen kautta kokelas aste asteelta paljastaa itsellensä näitä mystillisiä lakeja, rakennellen yhä parempia ja täydellisempiä ruumiita, joiden kautta hänen korkeampi elämänsä voittaa itsellensä aina suurempia ilmenemismahdollisuuksia, samalla kun korkeampi ihmisyyden ilmeneminen ajatuksessa, tunteessa, ja toiminnassa vapauttaa korkeimman ruumiista, jotka kiteytyneissä tiloissansa ovat kykenemättömät antamaan sille sen luonnollisia kehittymismahdollisuuksia.

(Jatk.)

Tarot-opetuksia

(N. E.)

(Jatk.)

Ensimmäinen arkaana. Alef, א

Ensimmäistä arkanaa vastaa kirjainsointu *alef* ja se kuvataan numerolla I. Alefia vastaava hieroglyfi on *ihminen* ja sen astrologinen vastaavaisuus on *ilma*. Tämä arkaana esittää seisovaa miestä, joka pitää toista käsivarttaan ylöspäin kohotettuna. Kädessä on hänellä sauva. Toinen käsi viittaa maahan päin. Toisissa Tarot-järjestelmissä on hänellä oikea, toisissa vasen käsi kohotettuna. Oikea käsi kuvaa aktiivista toimintaa, vasen taas luoksevetämistä. Kun mies pitää oikeata kättään kohotettuna, on hän keskittyneenä mietiskelemään aktiivistä toimintaa korkeammilla tasoilla. Kohottaessaan vasenta kättä on hän juuri vetämäisillään ylimmiltä tasoilta saamiaan aarteita maan päälle. Itse asiassa vaikuttavat nämä asennot samaa, sillä astraalitasolla kääntyvät ne kuitenkin peilikuvan tavoin vastakkaisiksi. Tämä seisovassa asennossa oleva mies on tavallisesti puettu lakkiin, jonka muoto kuvaa äärettömyyttä. Jos hän on ilman lakkia, on hänen päänsä yläpuolella merkki, joka niinikään kuvaa äärettömyyttä. Hänen päänsä on kultaisen kehän ympäröimä ja vyötäreillä on kultainen vyö. Jos hän on puettu, on hänen pukunsa kirjailtu merkki, joka kuvaa kärki ylöspäin olevaa kolmiota. Paljaana ollessa on hänen rinnallaan samanlainen koriste. Edessä on hänellä *kuutiomuotoinen* pöytä, jolla on kolme esinettä, pyörcä, mitalia tai rahaa muistuttava levy, miekka ja malja. Jos tarkasti kiinnitämme huomion tähän kuvaan, voimme tehdä seuraavan havainnon. Edessämme on kolminaisuudeksi neutralisoitu kaksinaisuus. Miehen ojennettujen käsivarsien merkitystä neutralisoi hänen pystyssä oleva ruumiinsa. Jos taas tarkasti tutkimme *alef*-kirjaimen muotoa, niin esittää sekin kahta viivaa, jotka kolmas eroittaa. Olemme tottuneet ajattelemaan a-kirjainta kirjaimiston ensimmäisenä ja kuitenkin tietävät laulajat ja kielentutkijat, että a-kirjaimen paikka on äänisarjan u-o-a-e-i keskessä. Siitä syystä on *alef*- kirjain vertauskuvana elävästä hengityksestä satvisessa eli tasapainotilassa. Tällainen satvinen tilanne sattuu kahdenlaisessa tapauksessa Ensimmäisen voimme graafillisesti esittää seuraavasti: Kuvitelkaamme elämänhengitystä katkeamattomana viivana. Jos kiinnitämme älymme johonkin pisteeseen, niin pidämme tätä pistettä tasapainontilassa olevana. Toisen tilanteen voimme esittää väreilysarjana, joka ulottuu äärettömyyteen. Tämän väreilyn katkaisee a-ääni. Sarjan toisen pään voimme kuvitella rajasisina väreilynä, jotka kiihtyvät äärettömiin, toisen taas tamasisina väreilynä, jotka taas omalle suunnalleen hidastuvat äärettömiin. Näitä äärettömyyksiä kumpaiseenkin suuntaan pidetään tavallisesti Nirvaanana siksi, että ihminen aina kuvittelee itseään tuoksi kiinteäksi pisteeksi. *Alefin* graafillinen merkki viittaa selkäytimeen. Se kuvaa pyörivää sauvaa, jonka ympärillä luova kundaliinivoima kiertää joko ylhäältä tai alhaaltapäin johdettuna. Mainittiin jo, että tämän arkaanan numeromerkitys on I, jota graafillisesti esittää pystysuora viiva.

Kuvitelkaamme kaksiulottuvaisella tajunnalla varustettua oliota täydellisen

pallon pinnalla. Se näkee maapalloo suorana viivana ja kulkiessaan eteenpäin joutuu se tietämättään lähtökohtaansa. Tämä suora viiva ei esitä ainoastaan ympyrää, vaan se näyttää sitäpaitsi jatkuvan äärettömiin. Henkisesti herännyt ihminen voi sensijaan kuvitella maailmankatsomuksensa ja maailmantuntemuksensa yhteydeksi, joka sulkee sisäänsä kaiken. Vaikkakin ihminen näin kuvittelee ihmiskuntaa ykseytenä, niin kiertää hän siinä kuitenkin yksilönä. Ihminen kiertää tässä pallossa, jonka säde häipyy äärettömyyksiin. Tätä käsitystä ihmiskunnasta esittää a-kirjain, joka suhteellisena edustaa keskustaa ollen ääntiöiden keskuspiste. Tajunta voi kohota tästä kuvittelemastaan ympäristöstä ainoastaan ajatellessaan ihmiskuntaa luovana hierarkiana yhdistyneenä muihin hierarkioihin määrättynä tekijänä kosmillisten voimien sinfoniassa.

Tavallinen ihmistajunta on tottunut havaitsemaan itsessään kaikki kaksinaisuudet tai vastakohdat. Metafysiikko käsittelee *henki-* ja *aineolemusta.* Filosofia taas käsittelee *ilmiöitä* ja *ilmiöiden syitä.* Tiede käsittelee *periaatteita* ja *tosiasioita, henkeä* ja *ainetta.* — Jokapäiväisessä elämässä mietiskellään paljon *elämää* ja *kuolemaa, hyvää* ja *pahaa, tajuntaa* ja *toteuttamista.* On vielä olemassa osittaisia vastakohtia, kuten *valo* ja *pimeä, kylmä* ja *lämmin* j.n.e. — Elämisensä aikana sulattaa ihmistajunta sisässään näitä vastakohtia. Kullakin on arvonsa yksilölle ja kunkin ratkaisee yksilö tajunnanasteensa mukaan.

Tarkastakaamme vielä tätä arkaanaa sisäiseltä kannalta. Kun ihmismonaadi on ymmärtänyt olevansa taivaan ja maan välillä elävä olento, asettaa hän turvansa maahan ja pitäen sitä lähtökohtanaan rupeaa tutkimaan omaa itseään. Hän on täynnä luovan voiman vaikutusta, jota miehen pystysuora asento osoittaa. Että tämä voima tulee ylhäältäpäin huomataan siitä, että hän pitää käsivarttaan koholla. Kädessä pitää hän sauvaa johtajan asennossa. Hänelle on annettu toteuttamisen kyky, koska hän on täynnänsä Kristusvoimaa, jumalallista viisautta. Tähän on hän kokonaan yhdistynyt. Katse on suuntautunut sisäänpäin omaan itseensä. Koko olemus osoittaa hänen olevan täynnä jumalallista vaikutusta, joka hänen sydämessään yhdistää jumalallisen ja inhimillisen luonnon. Katseesta loistaa monaadi, joka yhdistyy hänen personallisuuteensa. Tämä yksilö tuntee itsensä täydelliseksi kolmioksi, jota merkki hänen rinnallaan kuvaa, ja tuo täydellisyys ilmenee täysin sopusointuisina väreilyinä hänessä. Sen jumalallisen virtauksen, jonka hän ylhäältäpäin ottaa vastaan, välittää hän alaspäin luomatta huomiota siihen, mihin suuntaan tämä virtaus alemmilla alueilla kulkee. Tämä viittaa siihen raamatunlauseeseen, jossa sanotaan, ettei oikean käden tule tietää, mitä vasen tekee.

Miehen rinnalla oleva ylöspäin käännetty kolmio on n.s. *staatillinen, paikallaan pysyvä kolmio.* Esoterisissa opeissa selitetään ylimmän kärjen merkitsevän neutraalisuutta, vasemman passiivisuutta, vastaanottavaisuutta ja oikean aktiivisuutta, toimintaa. Tätä kolmiota nimitetään *„suuren arkaanan kolmioksi".* Kolmiota, jonka kärki viittaa alaspäin, sanotaan *dynaamiseksi, voimaperäiseksi kolmioksi.* „Suuren arkaanan kolmio kuvaa olentoa, joka sisässään kantaa passiivista ja negatiivista napaa. Dynaaminen kolmio taas sisältää itsessään nämä olemuspuolet atraheeraavassa tai puoleensavetävässä tilassa. Sentähden sanotaankin tätä kolmiota *synnyttämisen kolmioksi.* Vihkimisen tie käsittää näiden vastakohtien ratkaisun vertauskuvien ja analogiojen kautta. Tutkiessamme tätä arkaa-

naa, huomaamme, että mies on toimivassa tilassa ja sentähden sanotaan häntä *maagikoksi* esoteriselta puolelta katsottuna. Muuten sanotaan häntä *taikuriksi*. Miettiessämme näitä arkaanoja, ilmenevät ne meille kolmella tasolla ja nimitetään ne silloin näiden tasojen mukaan. Ensimmäisen arkaanan nimet ovat näin ollen Jumalan tai perustyyppien tasolla *divina essentia*, relatiivisesti aktiivisena. Ihmisen maailmassa on hänen nimensä *vir*, mies ja luonnontasolla Spinozan nimistöä käyttäen *natura naturans*.

Maagikko seisoo keskitykseen vaipuneena *kuutiomuotoisen* alttarin edessä. Huomautetaan, ettei alttari ole pallonmuotoinen. Muototasolla ovat jotkut pinnat suhteellisesti ja äärellisesti katsottuina tasaisia, sillä kaarevista, toisiinsa sotkeutuneista pinnoista olisi vaikea saada selvää. Kuutiota on sentähden pidetty suhteellisen sopivana lähtökohtana kuvatessamme maagikon sisäisissä maailmoissa toimitettavaa liturgiaa. Ne välineet joita tällä tasapinnalla on, käyttää hän antaessaan inspiratsioonilleen muodon. Nuo esineet, samoin kuin hänen kädessään oleva sauva, kuvaavat ulkopuolella olevia, kaikilla tasoilla esiintyviä luonnonvoimia, jotka kuuliaisina ovat hänen apunaan. Liturgia, jota toimitetaan kaikkien harhojen yläpuolella olevilla tasoilla, ratkaisee hänen tajunnassaan kaikki vastakohdat ja polarisoitumiset. Se tapahtuu henkisessä valossa, väreilynä, näkymättöminä tavalliselle tajunnalle, jonka tähden jumalallinen valo siitä näyttääkin pimeydeltä. Maagikon sisäinen hartaus, joka ylemmillä tasoilla purkautuu, ilmenee ulkonaisessa maailmassa kylmyytenä. Tuo sisäinen tuli polttaa kaikki personallisten halujen jätteet ja ilmenee ulkonaisesti välinpitämättömyytenä ja täydellisenä himottomuutena häneen itseensä nähden ja näennäisenä myötätunnon puutteena suhteessa toisiin. Jos katselemme asiaa muurariuden kannalta, niin voimme tehdä sen johtopäätöksen, että muurari ei koeta rakentaa uutta maailmankaikkeutta, vaan tahtoo ainoastaan uudelleen järjestellä jo olemassaolevia aineksia. Hän pitää näitä vanhoja aineksia lähtökohtana laskiessaan teurgomaagillista perustusta Uudelle Jerusalemille.

Tarkastelkaamme vähän alttarilla olevia esineitä. Nämä välineet kuvaavat pienempiä arkaanoja ja rosenkreutziläisten perinnäistietojen mukaan esiintyvät ne hermetisessä merkityksessä seuraavassa värijärjestyksessä.

Ensimmäinen väri on *viisikanta,* jota jokapäiväisessä kielessä sanotaan ruuduksi. *Miekka* vastaa pataa, *malja* herttaa ja *sauva* ristiä. Koettakaamme sovittaa tämä hermeetinen vihkimysmuoto graafilliseen kuvakieleen. Tajuntaa, joka toimii suurten arkaanojen tasolla voidaan kuvata yksiulottuvaisena olentona. Se liikkuu suuntaan, joka siitä itsestä näyttää suoralta, toisin sanoen, se liikkuu aritmeetisesti. Toiminta-aika näyttää hänestä välistä pitkältä, välistä lyhyeltä. Mutta se, mikä siitä näyttää aritmeetiselta, näyttää ulkopuolisen, useampaa ulottuvaisuutta käsittävän olennon mielestä sotkuiselta solmulta tai eksyttävältä tienristeykseltä. Tämä kuviteltu yksiulottuvainen olio on polttopiste, johon ylhäältä aiheutuneet syyt kokoontuvat. Sentähden sotkeutuu hän seurauksiin, joiden syitä hän ei tunne.

Viisikannan alueella toimivaa kaksiulottuvaista tajuntaa, joka havaitsee asiat edestä ja takaa, ylhäältä ja alhaalta, kumpaiseenkin suuntaan, pidämme hermeetiseltä kannalta katsoen piirrettynä ihanteellisen siveyden suhteelliselle tasapinnalle. Tämä ihanteellinen siveellisyys on suhteellisena välttämätön jokaiselle

yksilölle määrätyllä kehitysasteella. Tiedämme varsin hyvin, että siveelliset käsitykset muuttuvat kansojen ja kehitysaikojen mukaan. Yksilön tajunta on aina juoksevassa tilassa. Kaikki erehdykset ja viat ovat aina kahden tekijän x:n ja y:n toimintaa ja näiden kahden tekijän suhteellisesti oikea ratkaisu omien käsitystensä rajoissa tyydyttää tavallisesti tajuntaa määrätyksi ajaksi. Tunteet pyrkivät sulkemaan väreilyt suhteellisen tiiviiseen ympyrään. Astraalisella väreilyllä on sitävastoin taipumus avata se. Äly taasen pyrkii tekemään viivat suoriksi ja muodot täydelliseksi neliöksi. Sentähden on hermeettisen filosofian päämääränä muuttaa neliö täydelliseksi ympyräksi ja siis juottaa äly ja tunteet niin yhteen, että ero niiden välillä tulee mahdollisimman pieneksi. (Jatk.)

Vapaamuurarin ottopoika

3.

Seuraavana päivänä olivat Nilsistä edellisen illan tapahtumat varmaan olleet kuin unennäköä vain, joll'ei hän olisi pannut merkille äitinsä tavatonta kalpeutta ja itkeneitä silmiä. Saaran tuota ihmetellessä syytti Maria päänsärkyä. Sinä päivänä hän ei laisinkaan virittänyt valkeaa pesään ja illansuussa asetti hän sytyttämänsä kynttilän permannolle, joka valaisi tupaa aavemaisesti ja oudosti. Nils, joka ei saanut, kuten tavallisesti, leikkiä ja peuhata pikku veljensä kanssa ja jota myös puolipimeä ja hiljaisuus ikävystyttivät, pani jo aikaiseen maata.

Nilsin herätessä oli Jöran jo kotona. Nils tunsi isänsä ainoastaan äänestä, sillä paitsi outoja vaatteita — lammasnahkaturkkia ja verkalakkia — kantoi hän toisen silmänsä päällä suurta laastaria. Isä ja äiti vaikenivat keskusteltuaan ilmeisesti juuri äsken joistakin ikävistä asioista. Riisuttuaan turkin päältään ja poistettuaan tuon rumentavan laastarilappunsa, otti Jöran esille raskaan lippaan, joka aina oli ollut suuren sängyn alla ja jonka avainta hän aina kantoi päällään. Avattuaan lippaan tarkasti hän siellä olevat kirjeet ja paperit, joista hän osan heitti pesään. Sitten otti hän esille rahoja sekä hopea- että kultarahoja ja laski ne. Tällä väliin oli Maria koonnut pöydälle kaikki käytännössä olevat hopeaastiat, lusikat ja pikarit ja omat sormuksensa ja muut pienet koristeensa ja kalleutensa. Äiti oli kovin kalpea, ja Nils näki hänen kätensä vapisevan. Jöran sulki kaikki kalleudet ja paperinsa lippaaseen kätkien avaimen liivinsä sisätaskuun. Sitten pukeutui hän työtakkiin ja sytytti salalyhdyn, jonka hän ojensi äidille, käskien häntä seuraamaan itseään ulos. Itse kantaen lipasta lähti hän sitten äidin seuraamana tuvasta puhallettuaan sitä ennen kynttilän sammuksiin.

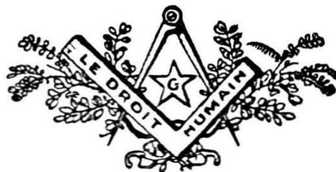
Vaieten ja liikkumatta oli Nils tarkannut isän ja äidin askartelua tuvassa. Kasvavalla ihmettelyllä kuunteli hän nyt tuvan pimeässä heidän metsään loittonevia askeleitaan. Kuinka kauan he ulkona olivat viipyneet, ei Nils osannut sanoa, sillä hän oli luultavasti uudelleen nukahtanut. Mutta kun hän taas heräsi, istui isä pöydän ääressä pää kättä vasten ja tuijottaen jäykästi eteensä, äidin tuutiessa pikku veljeä ja luodessa tuon tuostakin isään levottomia katseita. Äkkiä havahti Jöran ikäänkuin jostakin pahasta unesta ja kysäsi yks'kantaan:

„Sanoit .. hänen uhanneen .. palata tänne .. vielä .?"
„Niin minä hänen sanansa käsitin," vastasi äiti hiljaa.
„Mainitsiko hän ... ajan ..?"
„Ei maininnut."
Isä vaipui taas synkkiin mietteisiin: ristiriitaiset mahdit, vastakkaiset vallat näyttivät taistelevan hänen sielussaan. Hetken empi äiti, uskaltaisiko häntä laisinkaan häiritä. Astui lopulta kumminkin luo, pyyhkäisten hyväillen kädellään tukan hänen otsaltaan, mutta huudahti samassa kauhistuneena:
„Jumalani, mikä sinua vaivaa, Jöran? Otsasihan on kylmästä hiestä aivan märkä? Oletko sinä sairas?"
„En, vastasi isä yks' kantaan, mutta lisäsi sitten tuohon heti: Sinäkin näytät yön kylmästä värisevän. Me tarvitsemme kumpikin jotakin vahvistavaa."
Ja samassa hän nousi, astui keskilattialle ja avasi sitten ilmeisellä ponnistuksella lattialuukun, joka vei kellariin, josta hän nouti pullon viiniä. Seinäkaapista otti hän pari lasia ja istuutui taas pöytään. Virkkoi sitten äidille:
„Seinäkello ei koskaan käy oikein. Pistäydypäs sinä ulkona katsomassa, mikä aika on! Yöhän on valoisa."
Ja äiti lähti. Tällä aikaa täytti isä molemmat lasit seisoen selin Nilsiin.
„On vielä pari tuntia aamunkoittoon", tiedotti äiti tupaan taas tullessaan. Saanko virittää valkean, sillä muuten tulee lasten vilu?"
„Tee kuten tahdot, mutta juokaamme ensin lasi onneksemme!"
Äiti kainosteli hiukan aluksi, mutta joi sitten puoli lasia.
„Juo sinä vaan pohjaan saakka, se on tekevä sinulle hyvää!" kehoitti isä harvinaisen ystävällisesti katsomatta kuitenkaan äitiin. Ja äiti joi. Sitten tyhjensi isä itse vielä lasin, pukeutui sen jälkeen taas lammasnahkaturkkiinsa, pisti pullon taskuunsa, painoi lakin syvälle päähäns ja poistui sanaakaan sanomatta.
Nytpä Nils äidiltä utelemaan, mihinkä he olivat kantaneet lippaan ja miksikä sen kantaneet?
Peläten sekä ryssiä että ruotsalaisia, jotka liikkuivaa paikkakunnalla, olivat he kätkeneet lippaan varmaan paikkaan metsässä, selitteli äiti. Sitäpaitsi täytyi heidän kaikkien jättää tämä asunto ja lipasta ei voitu ottaa mukaan.
Kalpeana ja vaieten rupesi äiti nyt panemaan kokoon liina- ja pitovaatteita.
„Isä on niin käskenyt", vastasi hän pojan uteliaisiin kysymyksiin. Myöhemmin päivällä valitteli hän olevansa hyvin sairas ja asettui levolle. Lopulta kävivät hänen tuskansa niin koviksi, että hänen täytyi ääneen vaikeroida ja huutaa apua, mutta turhaan. Saara ei ollut tänään käynyt talossa, kuten tavallisesti, eikä Nils tuntenut tietä hänen luokseen. Eikä hän sitäpaitsi olisi voinut jättää pienokaistakaan oman onnensa nojaan. Petter sylissään seisoi poikarukka itkien kärsivän äitinsä vuoteen ääressä tuntikaudet, pitkät, raskaat tunnit. Ilta pimeni pimenemistään ja äänekkäät valitushuudot muuttuivat huokauksiksi. Nils arveli äidin nyt voivan paremmin ja vihdoin nukkueen. Hän alkoi nyt syöttää pikku veljelle maitovelliä, minkä äiti oli aamulla keittänyt. Sitten tuuti hän pienokaisen uneen.

Jatk.

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

SYYSKUU N:o 5 · 1924

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" — *Oskar Leschhorn*

Elämän valot

Eessäsi, korkea Viisaus,
ihminen nöyränä taipuu.
Viileän alttaris viereen
vavisten polvensa vaipuu.
Mahtava, oi, olet vapaa.
valtas ei ääriä tapaa!

Voima, sun patsaasi säilyy
elämän aamusta yöhön.
kaikkeutta olkasi kantain
kyllästy, uuvu ei työhön.
Kaikki kun lepää kerran,
astut sä rauhaan Herran.

Lohtuni kallis, ah Kauneus,
kuinka on pylvääsi sorja!
Etsijä eksynyt kurja —
Sun olen onnekas orja.
Ihailla itseäs annat,
kruunua kauneinta kannat.

Viisaus, Voima ja Kauneus,
kolmesti kunnia teille!
Rakkaus, oi, olet suurin
elämän lahjoista meille,
yössäni vilkkuva valo,
rintani pimeän palo!

J. Sn—

Johdatus Kabbalaan

William Wynn Westcott

(Jatk.)

Näemme, että Kabbala käsittelee kaaoksen aikakautta, levon tilaa, jolloin ei ilmennystä ollut, tilaa, jolloin negatiivisuus vallitsi. Tämä on hindulaisten pralaaya. Passiivisuudesta ilmeni toiminta virtausten kautta ja ilmennyt jumaluus heräsi. Ain'ista, levosta negatiivisuudesta lähti Ain Suph, kahlehtimaton, rajaton, kaikkialla-läsnäoleva ja tuntematon. Se kiteytyi yhä tiiviimpiin ilmennyksiin virtausten kautta, jolloin ilmeni Ain Suph Aur, „pohjaton valo„. Sulautuen yhteen pisteeseen ilmenee se Kether'inä, ilmennyksen kruununa. Sitä seuraavat Sephirothit, pyhät äänet, korkeimmassa maailmassa. Ne yhdistyvät jumaluuden käsitteeseen, henkisen olemassaolon asteeksi, jota ihminen pyrkii käsittämään ja sitä määritellessään rajoittamaan, sitomaan ja selittämään. Se luo siten itselleen palvottavaksi jumalallisen personallisuuden, Jumalan. Juutalaiset antavat Hänelle nimen — Jehovah.

Asteettaisissa kehityksen tiloissa, kukin lähdettään kauempana, herää valtoja ja voimia, joille on annettu nimeksi arkkienkelit, enkelit, planeettahenget sekä ihmisten suojelijat. Vieläkin kauempana jumalasta näemme ihmissielut, jotka ovat kuin valonsäkeniä, singonneita häikäisevästä jumaluuden valosta. Se on muodostunut yksiöiksi kulkeakseen kautta pitkän muutos- ja kokemussarjan, joiden kuluessa se kiertää maailmankaikkeuden. Yksiöt käyvät läpi jokaisen olemassaolon asteen, joka eroittaa heidät yhä kauemmaksi jumaluudesta, Isästä, senjälkeen kuin he Hänestä erosivat lähteäkseen pyhiinvaellusmatkalleen. He seuraavat määrättyä evolutsiooni- ja involutsiooni-menetelmää, samoin kuin jumaluus aina kulkee kautta toisiaan seuraavien ulos- ja sisäänhengityskausien, ilmennys- ja lepokausien.

Jumalallisesta levosta tai kaaoksesta ei ihmisäly voi luoda minkäänlaista kuvaa ja vain hyvin kehittynyt ihminen voi käsittää ilmennyksen korkeista asteista ja ylevistä asteista välkähdyksiä. Maailmanihmiselle on näiden mainitseminen vain unelma ja yritys niitä selittelemään johtaa vain siihen, että meitä pidetään mielipuolina. Metafyysikolle ovat nämä asiat erittäin mielenkiintoisia. Teosofi näkee niissä meneitten aikojen yhteisten henkisten traditsioonien lähteistä periytyneen kuvan, joka saattaa meidät huomaamaan, että henkisiä käsitteitä kuljettaa suuri maailmanäly toiselta olemassaolon tasolta omallemme. Ehkäpä ne ovat jätteitä kauan sitten kuluneen aikakauden uskosta ja viisaudesta, joiden aikana meitä henkisemmät rodut ovat eläneet, rodut, jotka ovat kyenneet seurustelemaan korkeimmilla henkisillä tasoilla olevien pyhien olentojen kanssa. Henkistä viisautta voi saada ainoastaan se ihminen tai maanpäällinen olento, joka kykenee saavuttamaan yläpuolella olevat piirit. Yläpuolellamme oleva henkinen olento ei voi tulla alaspäin auttamaan niitä, jotka eivät ole puhdistaneet itseään kyetäkseen korkeammille olemisen tasoille kohoamaan.

Kabbalan tutkijan suurin vaikeus on alussa voittaa niinsanotun aineen todellisuus ja aineellisuudesta johtuneet vaikutelmat. Kabbala opettaa, että meidän on kokonaan päästävä siitä näennäisestä tosiasiasta, että aine on hengestä eroitettu. Vakaumus siitä, että ainetta on olemassa ja että se on hengestä kokonaan eroitet-

tua olemusta ja että henki — henkien jumala — sen loi, on kokonaan voitettava. Tämä käsite on meistä vedettävä juurineen, ennenkuin minkäänlainen edistys voi tapahtua. Jos ainetta on olemassa, on se jotain ja sen on täytynyt syntyä jostakin. Mutta henki ei ole kappale, ja luova henki, korkein henkinen käsite, ei saata luoda ainetta, alinta olemusta, tyhjästä. Siksi ei se ole luotua ja siksi ei ole ainetta olemassa. Kaikki on henkeä ja ajatusta. *Ex nihilo nihil fit.* Kaikki, mikä on olemassa, on voinut syntyä ainoastaan hengestä, jumalallisesta olemuksesta. On mahdotonta ajatella, että oleminen olisi voinut syntyä olemattomuudesta. Että aine voisi itseään luoda, on järjetön ajatus. Aine ei voi syntyä hengestä. Nämä kaksi sanaa jo edellyttävät kahta aivan erillään olevaa käsitettä. Siis ei ainetta voi olla olemassa. Tästä seuraa, että se, mitä nimitämme aineeksi, on vain olemuspuoli, käsite, harha, liikunnonmuoto, fyysillisten aistiemme näköhäiriö.

(Jatk.)

Musiikin Jumala

Kaukana menneisyydessä, ihmisälyn aamunsarastuksessa, aikana, jota vain myyttien kautta voidaan tutkia, kerrotaan taru Orfeuksesta ja hänen taivaallisesta musiikistaan. Mutta me emme enää näe hänessä vain taruhenkilöä, vaan suuren olennon, taipuisan välikappaleen vielä suuremman käsissä, joka hänen aikanaan työskenteli luodakseen ihmistajunnassa selvemmän käsityksen jumaluudesta. Näemme Orfeuksessa vihityn ja seurattavan esimerkin. Meissä jokaisessa jatkavat vihityt työtään ja Orfeuksen suuri voima pyrkii yhä herättämään uinuvia ominaisuuksia ihmisolennoissa.

Orfeus sai Isältään, aurinko-jumalalta, ihmeellisen lyyran ja sen kielillä loihti hän säveleitä ilmoille, jotka lumosivat kaikki elävät oliot. Kautta aikojen on hän kuvannut niitä ominaisuuksia ihmisessä, jotka herätettyinä kaikuvat hänen henkisestä luonnostaan taivaallisina säveleinä. Ihminenkin on saanut Isältään, taivaallisen valon jumalalta seitsenkielisen koneen, jota hän aikojen kuluessa koettaa opetella soittamaan. Tätä konetta kuvaavat hänen ruumiinsa, hänen aistimensa sekä hänen tajuntaelimensä. Koko hänen elämänsä on ihmeellinen orkesteri, jonka soitto on sopusointuista tai epäsointuista riippuen tavasta, millä ihminen soittaa olemuksensa kielillä. Ihminen työskentelee lakkaamatta muuttaakseen epäsointuiset äänet eläviksi soinnuiksi ja uhratakseen ne jumalien alttarilla.

Orfeus, sopusoinnun henki ihmisen sydämessä, koettaa henkevöittää olemuksensa alemmat tasot eläimillisine haluineen nostaakseen ne pimeyden maasta. Tänne on se joutunut sen jälkeen, kun himon käärme on sitä purrut. Tämän ylevän totuuden ympärille on Orfeuksen ja Eurydicen taru kudottu. Orfeus kuvaa ihmisen ja maailmankaikkeuden jumalallista totuuden ja sopusoinnun prinsiippiä, joka koettaa nostaa oman alemman luontonsa Pluuton valtakunnan pimeydestä. Orfeus tosin onnistuu pelastamaan Eurydicen, mutta alempi tajunta ei vielä ole muutettu ylemmäksi. Hän epäonnistuu ja käy kuten vielä tänäkin päivänä käy maailmassa, kun puuttuu luottamus jumaluuteen. Se on sentähden, samoin kuin ihmiskuntakin, pakoitettu palaamaan takaisin suureen tuntemattomaan. Kerro-

taan Orfeuksen saavuttaneen sekä ihmisten että Jumalan edessä niin korkean aseman, että maailmankaikkeuden voimat hänen kuollessaan näkymättömin sormin nostivat hänen taivaallisen lyyransa korkeuksiin. Ne asettivat sen tähtien joukkoon, jossa se yhä vielä nähdään suurena tähtikuviona.

Kerrotaan, että Orfeuksen oli tapana paikallaan seisoen sallia vihollisten heittää keihäitä ja nuolia itseään vastaan, mutta hän oli niin ihmeellinen ja hänen sielunsa soitto niin kaunis, että aseet putosivat hänen jalkoihinsa taivaallisten sävelten lumoista. Tämä suuri totuus ilmenee aina elämässä. Jos säteilemme jumalallista sopusointua ja kauneutta, niin maailman viha ja pilkka, veljiemme keihäät ja nuolet lankeavat meitä vahingoittamatta jalkoihimme, sillä mikään ei voi olla joutumatta lumoihin sielusta, jossa sopusointu ja totuus asuvat.

Kehittämällä ruumiitaan ja aistinkeskuksiaan muuttaa ihminen dynamisiksi voimiksi energiat, jotka ovat hänessä siemenenä, herätettyään itsessään oman ihmeellisen soittokoneensa, itsensä ilmenemisen verhon. Hänen jokapäiväinen elämänsä on musiikkia, jota hän lumotulla lyyrallaan soittaa, ja silloin kun hänen säveleensä kaikuvat sopusointuisina, eivät hyökkäävät pimeyden voimat voi häntä haavoittaa. Mutta jos hänen soittonsa häipyy tunteen hyrskyihin ja astraaliolentojen temmellykseen hänen sielussaan, niin ovat hänen voimansa menneet. Hän revitään rikki kappale kappaleelta ja hänen ruumiinsa ja sydämensä heitetään Hebrus virtaan, kärsimysten vuohon. Sinne uppoavat ne, jotka eivät jaksa hallita elämänsä olotiloja.

Orfeus-taru on tietysti vanha vihkimysrituaali, osa kreikkalaisen mysteriokoulun juhlamenoista ja on sellaisenaan vertauskuva jumalasta, ihmisestä ja maailmankaikkeudesta. Hänen taivaallisen lyyransa seitsemän kieltä ovat seitsemän planeettasädettä, ja Apollo, aurinkojumala on meille jokaiselle antanut vallan niitä soittaa. Nämä planeettasäteet vaikuttavat seitsemään ihmisessä olevaan tajunnankeskukseen, jotka siis ovat niiden vastaanottonapoja. Jos nämä ovat herätetyt ja toimivat sopusointuisina, niin ne ottavat vastaan vain hyviä vaikutuksia, mutta heräämättöminä, tai jos ne toimivat luonnottomasti joko menaalisesti, fyysillisesti tai henkisesti, joutuu ihminen kärsimään tasapainon puutteesta. Nämä seitsemän sädettä esiintyvät erilaisissa yhdistelmissä ja rakentavat luonnonolioita jumalien johdon alaisina. Kaikki säteet ovat itsessään sopusointuisia, eikä koko maailmankaikkeudessa ole ainoatakaan todella pahansuopaa planeettaa. Tutkiessmme asronomiaa ja asrologiaa, huomaamme, että joitakin planeettoja pidetään pahoina, koska niiden vaikutukset näyttävät aiheuttavan ihmisille kärsimyksiä. Mutta itseasiassa riippuu tämä vain siitä, ettei ihmisellä ole tietoa niiden voimista. Tutkijan on hyvä muistaa, että nämä taivaalliset kappaleet ovat yksisilmäisiä jumalia. Niiden säteet eivät ole hyviä, eivätkä pahoja, vaan alati neutraalisia. Ainoastaan niiden väärä sovittaminen aiheuttaa sen epäsoinnun, josta ihminen kärsii, sillä ne ovat kaikki taivaallisen soittokoneen kieliä. Ne saattavat olla vireestä poissa ja aiheuttaa epäsointuja, mutta itsessään, oikein soitettuna, on jokainen kieli täydellinen.

Orfeus kuvaa ihmistä, joka hallitsee tätä seitsenkielistä soittokonetta. Hän kykenee sitä hallitsemaan hallitsemalla ominaisuuksiaan ja luonteenpuoliaan, jotka kaiuttavat seitsenkielisestä lyyrasta planeetallisia ja taivaallisia voimavirtoja.

Ihmisessä on kaksi napaa, jotka ilmenevät henkenä ja aineena. Henki työskentelee ikuisesti aineessa pyrkien sitä vapauttamaan ja nostamaan sopusointuun itsensä kanssa. Tämän kautta voisi henki toimia aineen kautta suuren suunnitelman toteuttamiseksi. Orfeus esittää jokaisessa ihmisolennossa henkeä, joka vaeltaa oman alemman luontonsa pimeydessä ja hakee vapahdustaan niistä olemuspuolistaan, jotka ovat sen vanginneet ja joiden kautta se tietämättömyyden ja väärinkäsityksen tähden on pakoitettu palvelemaan pahaa luonnollisen hyvän asemasta.

Huomaamme, että käärme kuvaa turmeltumista maassa madellessaan, mutta mestariutta siitä kohotettuna. Kaikki tutkijat tietävät, että käärme oli syynä Eurydicen kuolemaan ja käärmevoima se on, joka väärinkäytettynä lähettää ihmisen pimeyden maahan. Korkeampi ihminen, henki, käsittelee ikuisena kysymyksenä, kuinka alempi luoto saataisiin nostetuksi kuoleman maailmasta valon maihin. Tämän tehdäkseen korkeammat voimat, Orfeus, tarttui seitsenkieliseen lyyraansa, samoinkuin muutkin vihityt, mennäkseen alempiin maailmoihin pelastamaan rakastettuaan. Hän sivuutti kolmipäisen koiran, kynnyksenvartijan, olennon, joka oli muodostettu hänen omista vioistaan ja astui manalaan, missä eläviä olentoja vielä oleskeli. Hän pyysi Pluutoa, manalan jumalaa antamaan hänelle takaisin rakastettunsa, jonka pimeyden voimat olivat kahlehtineet. Näemme tässä taas, kuinka henkinen ihminen astuu alas aineeseen työskennelläkseen henkisten vaikutusten lyyralla siellä ja kohottaakseen sen avulla alemman luonnon kanssansa sopusointuun.

Orfeus ilmensi pyyntönsä niin ihmeellisellä tavalla ja hänen lyyransa soitto oli niin lumoava, että kuolemankin jumala taipui hänen tahtoonsa ja myöntyi hänen pyyntöönsä. Hän sanoi, että jos Orfeus saattaisi viedä morsiamensa takaisin valoon kertaakaan katsomatta taakseen, ennenkuin he olisivat saapuneet ulkomaailmaan, luovuttaisi hän hänet takaisin. Orfeus epäonnistui tämän suuren velvollisuutensa täyttämisessä, ja samoinkuin ihmiset nykyään särkevät kehityslupauksensa astuttuaan valon tielle, hänkin salli alemman maailman kiusausten vetää katseensa taaksepäin, jolloin Eurydice uudelleen hävisi ja hengen ja sielun välinen kuilu laajeni.

Mutta työ jatkuu ikuisesti, ja jokainen meistä ottaa siihen osaa, kunnes jaksamme nostaa alempamme kuolleista tuodaksemme sen luonnonlakeja rikkomatta korkeimpien maailmojen pinnalle.

Orfeuksen yksilölliset opetukset ovat melkein tuntemattomia, mutta hänen työnsä tulokset tunnetaan myyttien ja tarujen kautta. Kaikki myytit viittaavat samalla sisäisiin ja ulkonaisiin totuuksiin. Tästä yleisestä säännöstä ei Orfeus,taru ole mikään poikkeus. Meidän tehtävänämme on oppia soittamaan ruumiimme soittokoneella, samoinkuin Orfeus lyyrallaan, kääntämättä katsettamme taaksepäin, kun kerran olemme tiemme valinneet.

Orfeuksen ja Eurydicen kertomus on ikuinen rakkausrunoelma, mystillinen rakkaustaru. Se on kaiken ihmisrakkauden perusta. Se on hengen ja sielun taru ja näiden on kerran yhdistyttävä ikuisesti. Ihmisten täytyy pelastaa Eurydice pimeyden ja häviön maasta.

The All — seeing Eye.

Tarot-opetuksia

(N. E.)

(Jatk.)

Miekka- tajunta arvostelee raha- tai viisikannan tajuntaa. Uutena tekijänä esiintyy syvyys ja korkeus ulottuvaisuutena. Se oikaisee ajattelun neliön täydelliseksi kuutioksi ja tunteen ympyrä muutetaan hermeetisen filosofian ja Kabbalan palloksi. Kukin järjestelmä on elävä olio, joka kehittyy samoin kuin kaikki muukin tässä kolmiulottuvaisessa maailmassa. Muodot, jotka määräävät näiden järjestelmien rajat, ovat suhteessa tasaisiin ja käyriin pintoihin. Näiden muotojen tarkoitus on muodostaa kolmiulottuvainen kappale, jossa älyn kuution ja tunteiden pallon ero on määräämättömän pieni.

Malja- tajunnalla taso on niinikään juoksevassa tilassa ja sen liikunto muistuttaa madon liikettä. (Venäjän kielessä käytetään korttipelissä maljaa vastaamassa mato-sana!) Tällä tasolla kiertää elämä spiraalin muodossa ikäänkuin käärme. Samoin taipuvat ajatuselämän muodot käärmeen tavoin luoden erilaisia muotoja riippuen siitä, miltä kannalta niitä katsotaan. Kuution sisällä väreilevä elämänsysäys muuttaa sen muodon. Niinikään luo pallo, joka väreilee saman elämänsysäyksen vaikutuksesta, erilaisia muotoja. Kaikki rakkauden synnyttämät muodot vetäytyvät toistensa yhteyteen. Kaikki kadottavat määrätyt muotonsa. Sisäinen puoli tuntuu tulevan ulkonaiseksi ja päinvastoin. Älyn asettamat tienviitat häipyvät kokonaan olemattomiin. Minän ja ei-minän välinen ero katoaa. Kaikki on yhtä ja samaa katkeamatonta elämää, ja kaikkea yhdistää rakkaus. Kaikki liikkuu, kaikki säteilee ja väreilee, eikä millään tajunnalla ole kykyä muuttaa tai keskeyttää tätä virtaa.

*Sauva-*tajunta vapauttaa kaikista niin hyvin älyn neliön kuin tunteiden ympyrän luomista kahleista muuttaen kaikki hermeettisten ynnä muiden järjestelmien luomat muodot yhdeksi kokonaisuudeksi. Tämä tajunta on suoranaisessa yhteydessä niiden luovien hierarkiojen kanssa, jotka toteuttavat Jumalan tahtoa. Ollen itse äänetön kuuntelee se sitä hiljaisuuden ääntä, joka kehoittaa luomiseen sekä kiteyttämään luova sana muotoihin uhrautuvan ja rakastavan toiminnan kautta.

Se elämänkoulu, joka meitä kuljettaa *22 suuren arkaanan* kautta, opettaa tajuntaa keskittämään itsekkäisyyteensä yhteen pisteeseen määrätyksi yksilöllisyydeksi. Evankeliumin vertauskuvastossa sanotaan tätä tajunnankoulua *Marian ilmestymiseksi.*

Viisikannan tasolla opetetaan tajunta muuttamaan personalliset tunteet kultaiseksi talismaniksi. Se viisikulmio, minkä vihittävänä oleva ihminen piirtää tälle kultaiselle talismanille, suojelee häntä kaikkia vihamielisiä vaikutuksia vastaan, samoin kuin hänen tajuntaansa häiritseviä epäsointuja vastaan. Itsensä tunteminen vapauttaa hänet aineellisten kahleiden orjuudesta. Aineelliset arvot rupeavat palvelemaan hänen vapautunutta ja henkevöitynyttä tajuntaansa. Evankeliumien vertauskuvastossa vastaa tämä kehityskohta *Jeesuksen sikiytymistä.*

*Miekka-*tajunta, joka keskittyy sisäiseen mietiskelyyn, hävittää kaiken järjestel-

mien aiheuttaman ajatusten sekaantumisen ihmisessä itsessään. Järjestelmät ja teoriat ovat hänen mieleensä rakentaneet suhteellisia rajoja ja niihin vetäneet hänen praanaansa. Vasta näistä teorioista vapauduttuaan voi hän vastaanottaa väreilyjä muodottomilta tasoilta. Evankeliumissa vastaa tätä kohtaa *Jeesuksen syntyminen ja lapsuus.*

Malja-tajunta vastaa sitä kastemaljaa, johon Cristos laskeutuu. Se on Bethesdan lammikko, joka poistaa kaiken harhan. Tämä malja on mestari-theurgin Jeesuksen koulu hänen *kirkastamiseensa* asti ja tämän ajanjakson kuluessa rakensi Jeesus siltaa Isän ja itsensä välille. Se on mietiskelyn aste.

Sauva-asteella on Kristustajunta järjestäjänä, lainlaatijana. — Golgatanmatkallaan, taivaaseenastumisessaan ja puhuessaan Pyhän Hengen voimalla rakensi hän egregoorin, ajatusmuodon, joka sai hänen morsiamensa, yleismaailmallisen kirkon muodon. Ylhäältäpäin inspiroituna hän näytellen Dhyan-Chohanin osaa morsiamensa, kirkon avulla, johtaa ja kiiruhtaa hän henkisesti heränneen ihmiskunnan kehitystä.

Tarkastelkaamme näitä arkaanoja vielä kolmannelta kannalta.

Viisikanta vastaa Barhishadipitreja, rakkauden kuujumalia. Nämä Brahman hämäräruumiin olennot johtavat ihmisruumiin kehitystä maan päällä. He ilmentävät rakkautta sisäisen sysäyksen pakosta. „*Ihanne-ihminen*" saa ensimmäisen vihkimyksensä astraalitasolla, jolloin hänen tulee voittaa ensimmäinen kynnyksenvartija. Hänen täytyy oppia rakentamaan maailmankatsomuksensa enkelien ajatuskannan mukaiseksi ja saada oma persoonallisuutensa verhoineen kokonaan haltuunsa. Hänen on kiiruhdettava kehitystään, kunnes hän saapuu haltioimistilaan, missä enkelit voivat häntä inspiroida. Tajunnanverhojen tulee olla säteilevän puhtaat. — Kuupitrien kehitys on lähinnä yläpuolella ihmiskunnan kehitystä ja sentähden voivat enkelit parhaiten ymmärtää ihmisruumiiseen verhoutunutta tajuntaa. Hermetillisellä kielellä puhuen on viisikulmion tarkoitus yhdistää soinnutettujen ihmisverhojen tajunta enkelitajuntaan.

Miekkojen valtakunta on Agnishvattapitrien tai kuudenkertaisten Dhyanien valtakunta. Nämä Agnishvattapitrit antavat eetterisen, astraalisen sekä molemmat mentaaliset ja buddhisen ruumiin ihmiselle. He auttavat monaadia, aatmaa, muovailemaan viidenkertaista plasmaa, pysyväisiä atoomeja. Tämä hierarkia käsittää suuren määrän deevoja, kaikista korkeimpia luonnonhenkiä. Niiden joukossa ovat kansallishenget, jotka hallitsevat tahtoa, viisautta ja toimintaa. — — „*Koetuksella oleva ihminen*" suorittaa vihkimystään mentaalitasolla taistellen toisen kynnyksenvartijan kanssa. Tämä vihkimysaste on korkein ja pisin, sillä tällä ajanjaksolla täytyy ihmisonnaadin puhdistaa ja jalostaa niitä viittä verhoa, jotka se on Agnishvattapitreiltä saanut. Tämä on se joogan-alue, jolloin viisi tajuntaverhoa ovat yhdistettävät, soinnutettavat ja hienonnettavat siihen määrään, että voidaan saada tietoinen yhdysside djiivan, aatmaan, monaadin kanssa.

Malja vastaa Makaran aluetta, Elohimien, Archain, Ajanhenkien sekä persoonallisuudenhenkien valtakuntaa. „*Hyväksytty opetuslapsi*" on astunut virtaan Hän on „pelastettu", hän on Strotapatti, Sotapanna. Hän läpikäy vihkimyksensä kosmillisen elämän alueilla kontemplatsioonin tilassa.

Sauvat edustavat Muotojen, Herrojen, haihtumattomien Dhyan Chohanien val-

takuntaa. Tässä tilassa oppii opetuslapsi tuntemaan oman itsensä sekä kaikki sopusointuun soinnutetut verhonsa.

Kaikesta tästä voimme tehdä sen johtopäätöksen, että jos ihminen pyrkii yhteyteen aikaisempien luovien hierarkiojen kanssa, — jos hän pitää välttämättömänä yhtyä yhteistyöhön ja sopusointuun heidän kanssaan, — jos hän tahtoo luopua omasta vallastaan uhrautuakseen yhteishyvälle, niin on hänellä oikeus pitää kädessään johtajan sauvaa toteuttamisen merkkinä. Hän on *tosimaagikko.* — Mutta jos hän pyrkii käyttämään tätä sauvaa omiin tarkoitusperiinsä, niin on hän vain *taikuri.* Hän on silmänkääntäjä, joka pettää joukkoja ja ehkäisee oman kehityksensä.

Toinen arkaana. Beth, ב

Toista arkanaa vastaa vihkimyskirjaimiston toinen kirjain, Beth. Sen numeroarvo on 2 ja sen hierolyyfi on *suu.* Sen astrologinen vastaavaisuus on *kuu.* Tätä korttia vastaa tieteellinen nimitys *gnosis,* tieto. Toisinaan sitä nimitetään *Pyhäkön Portiksi* ja sen kansanomainen nimi on *Papitar.* Kuva esittää naista istumassa kuution päällä kahden pylvään edessä. Toinen pylväs on punainen, toinen sininen. Pylväitten välistä tilaa peittää verho. Istuvan naisen kasvot ovat puoleksi hunnutetut ja hänen vyötäisillään on kultainen vyö. Päätä koristaa kaksi sarvea, joiden välillä on täysikuu. Rinallaan kantaa hän tasahaaraista ristiä. Kädet ovat avattuina ja toisessa pitää hän papyruskääröä tai puoleksi avattua kirjaa. Toisessa on avain tai egyptiläinen risti, crux ansata. — Tämän arkaanan nimet ovat jumalallisella, inhimillisellä sekä luonnon tasoilla *divina substantia, femina* ja *natura naturata.*

Ensimmäisessä arkaanassa, Alefissa esittää mies kaksinaista toimintaansa pitämällä käsiään kohtisuorassa asennossa. Suljetun pyhäkön edessä istuva nainen näkee ja tajuaa ulkonaisen elämän polarisoitumisena, joka perustuu temppelin lattiaan. Sitävastoin pääsee hän älyllisesti tietoiseksi sisäisistä vastakohdista intuitsioonin kautta, jota kuvaa sarvet sekä sen passiivisessa tilassa ollessa kuu. Keskittyneenä äidilliseen elämänprosessiin kohdussaan ylhäältäpäin saadusta sysäyksestä, jota toimintaa verho kuvaa, katselee hän ulkopuolellaan olevaa elämää puoleksi läpinäkymättömän hunnun kautta. Hän katselee sitä vakavana ja rauhallisena, jota kuvaa hänen asentonsa kiinteän kuution päällä. Kädet ovat paljaat, ja hän salaa puoleksi avattua kirjaa. Jokainen näkee, mitä hän tekee, mutta vain hän itse tietää, miksi hän sen tekee. Toisessa kädessään pitää hän elämän avainta. Sen hän on vetovoiman välityksellä saanut kuusta, joka on hänen päänsä päällä. Hän ymmärtää elämää, hän voi avata pyhäkön oven, joka on hänen taaksensa kätketty. Risti hänen rinnallaan on vertauskuvana ihanteitten jatkuvasta ristiinnaulitsemisesta, niinhyvin mikäli on kysymyksessä niiden tajuaminen kuin niiden elämään sovittaminen.

On tarkasti huomattava, että polarisoituminen tässä kuvassa on kolmasti painostettu, ensiksi pään päällä olevien sarvien kautta, sitten rinnalla olevassa ristissä ja kolmanneksi kahden pylvään kautta. Sarvien esittämät vastakohdat neutralisoituvat kaksi kertaa, ensiksi kuussa, joka on sarvien välissä ja sitten papittaressa itsessään, siinä kohdassa, missä sarvien suuntaviivat yhtyvät. Roo-

malaisessa numerojärjestelmässä kuvataan tämä arkaanan arvo kahdella yhdensuuntaisella, pystysuoralla viivalla. Kumpaisetkin kuvassa esitetyt pylväät ovat lujasti kiinnitetyt lattiaan. Pintaopissa sanotaan, että kaksi, kuvitetulle tai todelliselle pinnalle piirrettyä yhdensuuntaista viivaa voidaan jatkaa äärettömiin molempiin suuntiin. Tämä kuva pakoittaa meitä koettamaan käytännöllisesti ratkaista tämä kysymys insinöörin tai teknikon kannalta. Voidaanko kiinteään pohjaan upottaa kaksi yhdensuuntaista silinteriä ja jatkaa niitä äärettömiin samaan suuntaan tekemättä kaarta? Voivatko siis nämä silinterit jatkua kaareutumatta toisiaan vastaan tai toisistaan ulospäin olematta kaariholvin yhdistämiä? Jos on pakko yhdistää niitä kaariholvilla, niin lakkaavat ne olemasta äärettömiä ja muuttuvat äärellisiksi, määrätyn pituisiksi. Äärellisinä ollen voidaan niitä laskea, punnita ja mitata. Tähän asti tuntee tieto vain yhden esimerkin yhdensuuntaisista suorista viivoista, jotka jatkuvat niin pitkälle ääretömyyteen, ettei niitä voida numeroilla määritellä, nimittäin kaksi valonsädettä, jotka voidaan havaita kahdella silmällä, mutta Einstein todistaa matemaattisesti, että tähtientutkijat ovat kokeiden kautta voineet varmentaa sen väitteen, että taivaankappalten välinen vetovoima kaartaa näiden säteiden suunnan. Tämäkin asia on siis suhteellinen niissäkin tapauksissa, missä viivat näyttävät yhdensuuntaisilta. Katsellessamme elämää gnostikon kannalta psykologisesti, näyttää se meistä ensi näkemältä ainaisten vastakohtien taistelutantereelta, — relatiivisten vastakohtien, jotka meistä näyttävät ehdottomilta. Tällaisia ovat *taistelu* ja *yhteistyö*, yksilöllinen *ylpeys* ja *nöyryys*. Historiassa on paljon tällaisia vastakohtia esim. *Kain* ja *Seth*. Vastakohtia ovat sopusointu ja epäsointu, yleinen ratsionaalinen tiede-elämä sekä taide ja irratsionaalisuus. —

Muotojen kaleidosooppi, joka meistä näyttää verrattain pysyvältä ja on punnittu, mitattu ja laskettu, on toista kuin elämän pyörre, joka täyttää nämä muodot väreillen havaitsemattomalla, meidän mielestämme aivan määräämättömällä nopeudella. — Yhdeltä puolen näemme itsetietoiset atoomit, mikroskopilliset ja teleskopilliset, jotka yhdistyvät korrelatiivisiksi yhdistelmiksi toimien yhtenä tuntona joko yksilöllisenä tai kollektiivisena. — Toiselta puolen toimii yksi tahto, relatiivisesti jakamaton, joka on lakannut olemasta yhdistävä rengas ja jonka atoomit hajoavat itsetietoisten olioiden sarjaksi astuen taas uusiin kokoomusryhmiin.

Papittaren tarkoitus on toteuttaa Moseksen toinen käsky: älkää tehkö itsellenne epäjumalia. Mutta hän ymmärtää elämän vastakohdat ja sulattaa ne itsessään. Tämä elämän neutralisoiminen papittaressa on yhdeltä puolen älyllinen polariteettilakien käsittäminen, toiselta puolen elämän käsittäminen intuitiivisesti ja irratsionaalisesti, katkeamattomana ajanjaksoisena sarjana. Hänen tehtävänään on tunnontarkasti soittaa omaa soittokonettaan ottaen osaa kosmilliseen orkesteriin mikäli hänen kykynsä sen sallivat, siten täydentääkseen yleistä sinfoniaa, jota suhteellisesti kuvaa Logoksen tahto, meidän Isämme tahto, Allahin tahto j. n. e.

Tarkastaessamme Beth-kirjaimen graafillista merkkiä, huomaamme, että sen molemmat vaakasuorat viivat ovat samankaltaisia, mutta eivät aivan samanlaisia. Samoin ovat sen elementitkin samankaltaisia, vaan eivät samoja. Sen hieroglyyfimerkki, ihmisen suu, kuvaa sisäänastumisen ja ulostulemisen toimintaa. Suun kautta ottaa elävä olento vastaan ravintoa ja suun avulla luo ihminen myöskin

ne muodot, joihin hän pukee ajatuksensa ja tunteensa. Hindulaisessa uskonnossa esiintyy kaikista ylevin kaksinaisuus, purusha, Ishvara, aatmaa ja toiselta puolen prakriti taas korkeinta naispuolista, yhteenvetävää voimaa. Ensinmainittu on Isä, Kristus, toinen taas Äiti, Pyhä Maria. Edellinen kuvaa korkeinta, hienointa eetterimäisintä olemustilaa, jälkimäinen ainetta kiinteimmässä muodossaan. Tämä jaoitus koskee kaksinaisuuden tasoa, sillä transcendentaalisilla tasoilla ovat henki ja aineellinen olemuspuoli yhä jakamattomia. Ne ovat saman arvoisia, saman asian vastakkaisia napoja. Niiden suhde kuvataan kaksinaisuuden tasolla Tauristin kautta tai yhdistämällä phallus ja zteis.

Istuvan papittaren rinnalla on tasahaarainen n. s. aurinkoristi. Se kuvaa sitä elämäntotuutta, että kutakin phallusta vastaa naisellinen elin ja että kullakin atraheeraavalla keskuksella on personallisesti vastaava toiminnankeskuksensa. Toisin sanoen tulee kunkin muodon vastata sitä henkeä, minkä se sisältää.

Tajunnantilan ja toteuttamisen kyvyn voimme neutralisoida personalliseksi, sisäiseksi tasapainoksi. Neutralisoimisen alue on silloin astraalitaso, jossa siis aine ja henki saavuttavat tasapainon. Tällä alueella on aina pyörreliikettä, kaikki on alituisessa muuttumisen tilassa ja se on täynnä kaikenlaisia olioita. Esoteerisessä kirjallisuudessa on näillä monenlaisia nimiä. Siellä sanotaan olevan astroiideja, ajatusmuotoja, egregooreja, elementäärejä, elementaaleja, n. s. kuoria j. n. e. Tarkempia selityksiä näihin asioihin saamme Leadbeaterin kirjoista Astraalitaso ja Mentaalitaso.

On kiinnitettävä erikoista huomiota astroiidien ja ajatusmuotojen eroavaisuuteen. Astroiidit esiintyvät ihmistajunnalle ulkopuolisina. Ne ovat ihmistajuntaa hallitsevien ja kehittävien luovien hierarkiojen elämänilmennyksiä astraali- ja mentaalitasoilla, ollen keskinäisen jännityksen purkauksia. Toiselta puolen pyrkii keskittynyt, mietiskelevä ihmistajunta tunteamtonta tutkimaan. Toiselta puolen lähettävät luovat hierarkiat vapaaehtoisesti muunnettujen kosmillisen elämän elementtejä. Näiden kahden virran yhtyminen säteilee inspiratsioonina ja kruunaa havaitsemismenetelmän. Se on „hiljaisuuden äänen„ luomissointua.

Ajatusmuodot ovat samoja astroiideja, samoja luomissanoja muovailtuina vastaanottajan tajunnan sulatuskulhossa. Luomissana on tämän menetelmän aikana puettu tajunnan praanalliseen muotoon. Sentähden ovat astroiidit ja ajatusmuodot saman havaitsemismenetelmän eri asteita.

Kunkin ihmisen tajunta keskittää havaintonsa yhteen suuntaan, gnosikseen, siten atraktiivisesti rikastuen, jota istuva nainen kuvaa. Hän vetää tajuntansa sulatuskulhoon väreileviä olioita, joita hän pitää ulkopuolisina. Nämä oliot merkitsevät tajunnalle praanallista elämänvettä. Ne vetävät hänen tajunnankeskukseensa uusia elämänelementtejä, jotka siellä luovat egosentrisiä pyörteitä. Nämä muodostavat suppilon, joka keskihakuisen ja keskipakoisen voiman avulla vetää ravintoa itseensä. Keskuspiste on vastaanottanut elementit tavallisen tajunnan yläpuolella olevan menettelyn kautta, joka praanan varastohuoneessa sulattaa niistä saamansa ravinnon. Tämän kootun ja sulatetun praanan hajoittaminen on käsitettävä monaadin luomismenetelmänä sillä tasolla, jolle se kulloinkin kuuluu. Kaikki se, mihin me passiivisesti tai atraktiivisesti kiinnitämme huomiomme koettaessamme jotain havaita ilmentääksemme sen kollektiivisina atoomeina, — kaikki se, missä hajoitimme luomisenergiamme ollessamme joidenkin arvojen

luojina, — kaikki se pyrkii itsetajuisena elämään kiertäen äärettömän kauan riippuen praanan akkumulatsioonista ja voimien atraktsioonista. Kaikki tämä pyrkii elämään muiden kustannuksella ja tulemaan lähteeksi, mistä tajunta saa ravintoa, epäjumalaksi äärettömän pitkiksi ajanjaksoiksi. Sentähden ei tajunnan dharma gnosiksen alueella käsitäkään ainoastaan realiteeteiksi luotuja kuvia.

Suhteellisen totuuden toteuttamista totuuden itsensä tähden ei voida pitää ehdottomuuden vertauskuvana, ei koskaan voida sekoittaa päämäärää ja keinoja, ei koskaan voida kunnioittaa sitä elävänä tai kuolleena epäjumalana tai idoolina, täydellisenä ilmaisuna saavuttamattomalta näyttävältä ja saavuttamattomasta ihanteesta. Jatk.

Muurariuden kadonneet avaimet

(Jatk.)

Muurariudessa tätä aineeseen kiteytynyttä substanssia kutsutaan haudaksi ja Pyhäksi Haudaksi. Tässä haudassa lepää poismennyt Rakentaja ja hänen mukanaan on temppelin rakennussuunnitelma ja Mestarin Sana, ja juuri tätä Rakentajaa, meidän suurta Mestariamme, meidän on etsittävä, ja löydettyämme meidän tulee herättää Hänet kuolleista, kruunata Hänet jälleen Hengen kuninkaaksi, jota Kuninkaamme temppeli on niin kauan ikävöiden kaivannut. Tämä ylhäinen Valon Poika huutaa meille jokaisessa aineen ilmennyksessä, yksinpä jokainen kuivunut oksa ja kivi osoittavat Hänen lepopaikkaansa, ja keväiset silmut julistavat, että läpi pitkän henkisen talven pimeyden, jolloin aurinko ei paista ihmislasten yli, on Valo yhä olemassa, yhä odottaen sitä vapautuksen päivää, jolloin jokainen meistä herätämme Hänet kuolleista Suuren Mestarin voimalla, Mestari-Muurarin todellisella työllä. Me emme voi kuulla tätä Ääntä, joka iankaikkisesti kutsuu, mutta me tunnemme tuon sisäisen vaatimuksen, tuon suuren ja tuntemattoman jonkin, joka koskettelee sydänkieliämme, ja joka vuosien vieriessä herättää meissä yhä kiihkeämmän halun elää paremmin, ajatella Jumalan ajatuksia ja siten kehittää meissä itsessämme niitä kokelaan ominaisuuksia, jotka panevat hänet vakavasti kysyttäessä, miksi hän sitä tietä kulkee, vastaamaan, jos hän henkisesti osaa selittää ihmeellisten tunteittensa syyn:

„Minä kuulen äänen, joka huutaa minulle jokaisesta kasvista ja eläimestä, kivestä, pilvestä, niin, itse taivaasta, jokainen hehkuva atomi kiertäen ja väreillen kaikkeudessa huutaa minulle minun Mestarini äänellä. Minä voin kuulla Hiram Abiffin, Suuren Mestarini, kutsuvan ja valittavan tuskassa, sen elämän tuskassa, joka kätkettynä vankilamuuriensa pimeyteen, etsien sitä ilmenemismahdollisuutta, jonka minä olen siltä kieltänyt, tehden työtä, ponnistellen, että sen vapautuksen päivä lähestyisi, ja minä olen oppinut tietämään, että minä olen vastuunalainen näistä muureista, minun jokapäiväiset toimeni ovat ne hirviöt, jotka ryöväreinä ja pettureina murhaavat minun Jumalani."

On olemassa monia tarinoita Pyhästä Haudasta, joka niin monia ikäkausia on ollut uskottomain käsissä, ja jota kristitty maailma koetti vapauttaa ristiret-

kien aikana. Harva Muurari huomaa, että tämä Pyhä Hauta, tämä holvi, on kielteisyys, kiteytyminen, aine, joka sulkee itseensä Elämän Hengen. Tämä Henki pakoitetaan jäämään pimeyteen aina siihen asti, kunnes jokaisen elävän olennon kehitys rakentaa sille seinät hehkuvasta kullasta ja vaihtaa sen kalliopaadet ikkunoiksi. Kun me kehitymme yhä paremmiksi ja paremmiksi ilmenemisen välineiksi, nämä seinät hitaasti avautuvat, kunnes vihdoin Henki riemuiten nousee haudastansa ja yksinpä niitäkin seiniä siunaten, jotka sulkivat hänet vankeuteensa, kohottaa nekin yhteyteen hänen kanssaan.

Ensimmäinen tutkistelumme kohdistuu Hiramin murhaajiin. Nämä kolme ryöväriä, jotka, Rakentajan koettaessa jättää temppelinsä, iskivät häntä hänen oman ammattikuntansa työaseilla, kunnes lopulta löivät hänet kuoliaaksi ja hajoittivat maahan temppelin, joka tuhoutuessaan lankeaa heidän omain päittensä päälle, esittävät vertauskuvallisesti meidän oman alemman luontomme kolmea ilmenemismuotoa, jotka tosiasiassa ovat meissä olevan hyvän murhamiehet, tuhoten sen niin pian, kuin me koetamme ilmentää sitä. Me voimme näitä kolmea nimittää ajatukseksi, haluksi ja toiminnaksi, jotka puhdistettuina ja talletettuina ovat kolme loistavaa valtatietä, joiden kautta kolmen kuninkaan rajaton hengenvoima saattaa ilmentyä. Nämä kolme loistavaa rakentajaa muovaavat sitä kosmillista looshia, joka ilmenee tässä maailmassa henkisenä ajatuksena, rakentavana tunteena ja jokapäiväisenä, hyödyllisenä työnä mitä erilaisimmissa paikoissa ja asemissa, missä me tapaamme itsemme suorittamassa Mestarin työtä. Nämä kolme muodostavat Leimuavan Kolmion, joka kirkastaa jokaista elävää Muuraria, mutta kiteytyneinä ja turmeltuneina ne muodostavat kolmikulmaisen vankilan, jonka läpi valo ei voi loistaa, ja jossa Elämä on pakoitettu kulkemaan edestakaisin epätoivon synkässä pimeydessä, kunnes ihminen itse oman korkeamman ymmärtämyksensä kautta on vapauttava nämä kyvyt ja voimat, jotka todella rakentavat ja kirkastavat hänen Isänsä Taloa.

Tarkastakaamme nyt, miten näille kolmelle aamunkoiton kuninkaalle on käynyt sen kautta, että ihminen on tehnyt mahdottomaksi heidän ilmenemisensä, niiden ryövärien kautta, jotka murhasivat Hiramin, joka edustaa kaikkien elävien olentojen veressä kiertäviä kosmoksen elämän tarmoa antavia voimia, koettaen kaunistaa ja rakentaa täydelliseksi temppeliä sen suunnitelman mukaan, jonka maailmakaikkeuden Mestari-Arkkitehti aikojen alussa on sille asettanut. Ensimmäisenä tässä merkityksessä on yksi noista kolmesta kuninkaasta, tai mieluummin voimme sanoa sitä keskukseksi, jonka kautta hän ilmenee, sillä Kuningas Salomon on hengen voima, joka turmeltuna tuhoaa ja repii alas juuri niillä voimilla, jotka rakentavat ja ylläpitävät. Oikea ajatusten tarkkaaminen kun etsitään vastausta kosmillisen kohtalon probleemille, vapauttaa ihmisen hengen, joka kohoaa kaiken konkreettisen yläpuolelle ihmeellisenä ajatuksen voimana, unelmineen, ihanteineen.

Kun ihmisen ajatukset kohoavat ylöspäin hänen järjen ja logiikan avulla karkoittaessaan pimeyden, silloin on rakentaja vapautettu vankilastansa, ja valo virtaa häneen valellen häntä elämällä ja voimalla. Tämä valo tekee meidät kykeneviksi etsimään suuremmalla selvyydellä luomisen salaisuutta ja löytämään varmemmin paikkamme suuressa suunnitelmassa, sillä kun ihminen saa selville ruumiidensa lait, hän samalla saavuttaa lahjoja, joiden avulla hän voi tutkia luon-

non salaisuuksia ja etsiä Jumaluuden salattuja töitä. Näiden voimain kautta rakentaja tulee vapautetuksi, ja hänen itsetietoisuutensa kulkee eteenpäin valloittaen ja voittaen. Nämä korkeat ihanteet, nämä henkiset aatteet, nämä altruismiset, ihmisystävälliset, ajatuksen kasvattavat kokemukset antavat voimaa ja valaisevat Rakentajaa, sillä ne antavat ilmenemisen voiman, ja ne, jotka voivat ilmentää itseänsä, ovat vapaita. Kun ihminen voi taltuttaa ajatuksensa, tunteensa ja tekonsa uskollisiksi korkeimpain ihanteittensa ilmaisuvälineiksi, silloin hän on saavuttanut vapauden, *sillä tietämättömyys on kaaoksen pimeyttä ja tieto on kosmoksen valo.*

Huolimatta siitä tosiseikasta, että moni meistä ilmeisesti elää tyydyttääkseen ruumiinsa haluja alemman olemuksensa palvelijoina, on kuitenkin olemassa meissä jokaisessa voima, joka saattaa jäädä kätköön hyvin pitkiksi ajoiksi, elämien, ehkäpä ijankaikkisuuksien ajoiksi, mutta sittenkin edes joskus meidän kehittyessämme pyrkii esille suurena kaipauksena, rajattomana vapauden ikävänä, kun huomattuamme, että aistimien tyydyttämisen tuottamat huvit ovat iankaikkisesti pettävät ja epätyydyttävät, käymme tilille itsemme kanssa ja käsitämme, että olemassaolollamme on suurempi tarkoitus. Joskus järki, joskus kärsimys, joskus suuri halu olla hyödyllinen kutsuu esille nämä uinuvat voimat, osoittaen siten, että pitkä vaellus pimeässä saattaa vihdoin johtaa tielle, joka vie valoon. Eläessään elämänsä kaikissa sen vaiheissa hän on oppinut huomaamaan, että kaikki olemassaolon ilmaukset, kaikki erilaiset kokemukset, joiden kautta hän vaeltaa, ovat samaan suuntaan johtavia askeleita, ja että joko tietoisesti tai tiedottomasti kaikkia sieluja johdetaan temppelin portaille, jossa he ensi kerran näkevät ja ymmärtävät jumaluuden kirkkauden. Juuri silloin he käsittävät Rakentaja-marttyyrin ikivanhat vertauskuvat ja tuntevat omassa olemuksessansa hänen voimansa, joka pyrkii vapauteen aineen kahleista. Millään muulla ei silloin ole arvoa, ja välittämättä uhrauksista, kärsimyksistä ja tämän maailman pilkasta, kokelas hitaasti, mutta horjumatta astelee ylös portaita, jotka johtavat iankaikkisuuden temppeliin. Kosmosta vallitsevia suhteita hän ei tunne, omaa olemustaan uudistavia lakeja hän ei käsitä, mutta hän tietää, että jossain inhimillisen tietämättömyyden verhon takana löytyy iankaikkinen valo, jota kohden hänen täytyy ponnistaa askel askeleelta, ja katseensa suunnattuna ylös taivaisiin, kätensä ristittyinä rukoukseen, hän pelolla ja vavistuksella astelee kokelaana portaita ylös, alennuksessaan jumalainen ilmennys hyvän olemassaolosta, kolkuttaa ovelle ja jää äänettömänä odottamaan vastausta sisältä.

Toinen luku. *Hyväksytty oppipoika.*

Inhimillisen sielun täytyy käydä kolmen suuren kehitysasteen läpi, ennenkuin se kehittyy täydelliseksi hengen asuinpaikaksi. Ne ovat: arvokas nuoruus, miehuus ja vanhuus, tai kuten Muurari sanoisi: hyväksytty oppipoika, ammattikunnan jäsen ja Mestari-Rakentaja. Kaikki elämä kulkee näiden kolmen inhimillisen itsetietoisuuden suuren asteen kautta. Näitä voitaisiin kuvata: mies ulkona katselemassa sisään, mies ulkoa astelemassa sisään ja ulkona ollut mies sisällä. Inhimillisen elämän polkua, samoinkuin kaikkia muitakin luotuja kappaleita, vallitsee yhdenmukaisuuden laki, ja samoinkuin me syntymässä alamme toivioretkemme

nuoruuden, miehuuden ja vanhuuden kautta, samoin ihmisen henkinen itsetietoisuus kosmillisella ilmennyksen tiellä käy läpi kaikki asteet tietämättömyydestä täydelliseen, tietoiseen toimintaan maailmankaikkeuden suuressa Looshissa. Määrättyjä tutkimuksia on suoritettava, ei ainoastaan fyysillisessä, vaan myöskin henkisessä maailmassa, ennenkuin hyväksytyn oppipojan asteen kaikki opetukset tulevat täysin ymmärretyiksi ja saavat oikean arvonsa.

Muurarin täytyy tajuta, että hänen todellinen ohjauksensa on henkistä eikä fyysillistä laatua, ja että hänen johtamisensa Muurariuden järjestämän henkisen veljeskunnan elävään temppeliin voi tapahtua vasta vuosien päästä siitä, kun hän on ottanut ensimmäisen fyysillisen asteensa, muussa tapauksessa hän on ollut Suur-Mestari ennen tuloansa tähän maailmaan. Muurariuden historiassa on suhteellisesti harvoja esimerkkejä siitä, että etsijän henkinen vihkimys tapahtui samalla kuin fyysillinen sisäänjohdatus, koska todellinen vihkimys riippuu yksinomaan määrättyjen sielunominaisuuksien kehittämisestä, erikoisista ja yksilöllisistä seikoista, jotka ovat täydellisesti jätetty mystillisen Muurarin itsetietoisen ponnistuksen selvitettäväksi ja joka tehtävä hänen täytyy suorittaa äänettömyydessä ja yksinäisyydessä.

Muinaisten juutalaisten tabernaakkeli oli jaettu kolmeen osastoon, jotka olivat ulkopiha, pyhä ja Kaikkein Pyhin. Nämä kolme osastoa edustavat inhimillisen tietoisuuden kolmea suurta jakoa ja hyväksytyn oppipojan aste ilmaisee opiskelijan tarkoitusta ottaa karkea kivimöhkäle, jonka hän irroittaa louhimosta, ja valmistaa se Ammattikunnan tarkoituksia vastaavaksi. Toisin sanoen, ensimmäinen aste on todellista valmistautumista; se on aineellinen askel ja sen toiminta käy aineen merkeissä, sillä kaiken henkisen elämän täytyy kohota aineen pohjalta.

Seitsemän on hyväksytyn oppipojan luku, ja se tarkoittaa seitsemää vapaata taidetta ja tiedettä, joiden kanssa hyväksytyn oppipojan täytyy kaikin voimin askarrella ollakseen kyllin arvokas astumaan edelleen korkeampiin ja edistyneimpiin asteisiin. Ne, jotka luulevat saavuttavansa luonnon henkisiä tasoja kulkematta aineen kautta, voittamatta sitä ja muokkaamatta sitä hengen voimain ilmaisuvälineeksi, erehtyvät suuresti, sillä ensimmäinen aste Mestari-Muurarin kehityksessä on herruus elämän kaikkien konkreettisten tilojen yli samalla, kun harjoituksen kautta kehitetään suunnitelman mukaan sellaisia aistinkeskuksia, joista myöhemmin tulee henkisten voimien ilmenemiskanavia.

(jatk.)

Mietelmä

Ijankaikkisuuden sarastaessa oli Jumala, Henki, kaiken alku ja hallitsija. Hän tahtoi kehittää elämän yhä laajeneviin kehiin ja loi ijankaikkisuudessa sielut ja ajassa aineen. Hän itse on sielujen summa, niiden keskus ja kiintopiste — Ikuinen Henki. Kun hän tahtoo aineen atoomin elävöittää, puhaltaa hän henkensä kipinän, sieluatoomin, säkenöivänä säteenä tuon aineen atoomin keskukseen, joka niin tulee eläväksi sieluksi. Näiden pienoissielujen, yksilösielujen kehittymisalaksi Hän loi aineen, näiden sielujen kasvamiseksi ylevyydessä — siirtymään kehittyessään karkeammasta yhä ohuempaan ,hohtoisempaan aineeseen, kunnes

ne täyteen kirkkauteensa kehittyneinä aineesta jälleen vapautuneina keveästi kohoavat ikuiseen alkukotiinsa.

Tähän loppumääräänsä ei yksilösielu tule, ennenkuin hän on kasvanut kaikkia ja kaikkea niin rakastamaan, etteivät vielä vihan vallassa olevat voi hänen henkiolemustaan vahingoittaa, vaan että häneen kohdistuva vihakin on omiaan rakkauden armoa kaikille kirkastamaan...

Rakastaa tulee vaatimatta rakkautta, mutta iloita sitä saadessaan, koska on onnistunut toisissakin herättämään tätä korkeinta kaikesta.

*

Vapaamuurarin ottopoika

(Jatk.)

Usein hiipi hän äidin vuoteelle kuuntelemaan, sillä yhä lisääntyvä pimeä esti näkemästä äidin kasvoja. Tulta hän taas ei osannut eikä tohtinutkaan virittää. Niin istui hän tuutien lopulta itsensä uneen.

Joko oli jakkara liukunnut hänen altaan taikka oli hän äkillisesti käännähtänyt, mutta hän putosi permannolle ja heräsi samalla. Kauhussaan huusi hän äitiään, mutta ei kukaan vastannut. Oli niin pimeä, ettei hän nähnyt kättä silmänsä edessä. Tuvan kylmyys, hiljaisuus, ainoastaan seinäkellon tikutuksen rikkoma, niin, kaikki loi alakuloisuutta lapsi rukan mieleen, joka hiljaa itkien haparoi ympäri tupaa. Petter nukkui kumminkin makeasti kehdossa, ja tuo oli Nilsin ainoa lohdutus.

Äkkiä kuuli hän läheneviä askeleita. Sitten tarttui joku säpillä sisältäpäin suljetun oven ripaan. Kuka lieneekään tulija, ajatteli Nils, jokainen on nyt yhtä tervetullut luokseni. Hän kysäsi kumminkin, kuka siellä oli, hapuillessaan pimeässä ovea avaamaan.

Isän ääni vastasi: „Minä olen!„ Sisään tultuaan kysyi hän: „Miksi olet valveilla ja puettuna tähän aikaan vuorokautta?„

„Olipa toki hyvä, että isä tuli! Olen niin peloissani täällä pimeässä. Äiti on ollut niin kauhean sairaana koko päivän, mutta nyt hän nukkuu vain eikä kuule vaikkapa kuinka huutaisin!”

Nilsin noin haastellessa puuhasi isä ääneti tuvassa. Astui sitten taas ulos ja sulki ikkunaluukut kartanolla. Hänen sytyttäessään valoa huomasi Nils hänet tavattoman kalpeaksi, vaikkapa hänen kasvonsa olivatkin taas laastaritilkun peittämät.

Nils lähestyi vuodetta, jolla äiti lepäsi. Äidin kasvot olivat pyyheliinan peitossa, joka oli riippunut seinällä. Ihmeissään alkoi Nils kohottaa yhtä sen kulmaa, mutta isä esti kuiskaten:

„Älä herätä äitiäsi! Jos hän saa rauhassa nukkua, paranee hän huomiseksi, jolloin kaikki matkustamme täältä! — Kiltti poika rukkani,„ lisäsi hän hellästi, „sinä olet tänään kovaa kokenut, arvaan ma. Mutta nyt on isä kotona pitämässä sinusta hyvää huolta. Kas tässä aluksi juustoa ja vehnäleipää! Ja koska näen sinun värisevän, kas tässä vielä lasi viiniä sokerin kera, kun olet ollut kiltti ja hoitanut veljeäsi!„

Isän tavattomasta ystävällisyydestä, kiitoksesta ja tuosta makeasta viinistäkin

kovin iloisena ja tyytyväisenä istuutui Nils jakkaralle juustosta ja kaakustaan nauttimaan, mutta hetken, parin kuluttua alkoikin huone hänen silmissään ikäänkuin pyöriä ja tanssia: yhden kynttilän sijasta näki hän lukemattomia kynttilöitä, ja loppujen lopulta oli hän liitelevinään tuolla ylhäällä metsän puiden latvoissa ja niidenkin yläpuolella, liki taivaan tähtiä.

Nils oli varmaan nukkunut tavattoman kauan, sillä oli jo keskipäivä kun hän vielä unisena nousi vuoteeltaan ja ihmetellen silmäili ympärilleen. Hän huomasi olevansa riisuttu, ja kuuli pikku Petterin, joka myös oli herännyt, kehdossaan huutavan ja kirkuvan täyttä kurkkua, kutsuen väliin äitiä, väliin Nilsiä luokseen. Hänen huutoonsa oli Nils herännyt.

Tuvan kylmyys oli jäätävä niinkuin olisi ovea kauan pidetty auki. Huu, huu! värisi Nils kiiruhtaen pukeutumaan ja myös äitiä etsimään, jota ei näkynyt eikä kuulunut, mutta ovi näyttäytyi olevan ulkopuolelta suljettu.

„Hiljaa, hiljaa, pikku Pelle, äiti kyllä pian tulee poikasensa luo! Hän on vain ulkona halkoja hakemassa aimo takkavalkeata varten, minkä ääressä me sitten samme lämmitellä. Ja sinä, joka olet pieni, saat istua äidin sylissä. Eikö ole ihanata, pikku Pelle!?"

Noin viihdytteli Nils pikku veljeään käärien hänet peitteeseen. Itse värisi hän niin, että hampaat suussa kalisivat. Mutta äitiä ei vaan näkynyt eikä kuulunut.

Päivä kallistui jo iltaansa, kun Saara vihdoin tuli.

„Rakas Saara muori, virittäkää kiireesti valkea, jotta saisimme lämmitellä!" huudahti Nils. „Ja virkapas meille, missä äiti on! Ei hän vielä koskaan ole ollut luotamme näin kauan poissa."

„Missä hän on, tietäköön luoja, enkä minä!" murahti Saara, ruveten nyt pitämään nuhdesaarnaa jollekin poissaolevalle vaimolle ja äidille, joka sydämettömästi jättää miehensä ja lapsensa seuratakseen sellaista . . . hyi! Mutta ketä Saara tarkoitti, sitä ei Nils ymmärtänyt, sillä sitä sanaa ei hän vielä koskaan ollut kuullut.

„Mikä taivaan onni!" jatkoi Saara, „että isäsi sattui tulemaan kotiin viime yönä, teidän luoksenne, te lapsi rukat! Kun hän sitten tuli meidän tupaamme, oli hän aivan pois suunniltaan, mies parka, joka nyt sai vain häpeän palkakseen vaimoltaan kaikista kauniista lahjoistaan ja tuomisistaan mokomalle!"

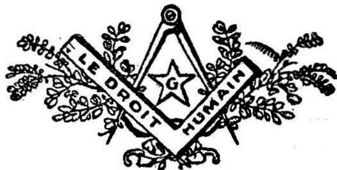
Tuon kaiken ja vielä vähän lisää murisi ja saarnasi Saara suorittaen taloustehtäviään, sytyttäessään lieteen tulta, kiehauttaessaan maitoa ja vaaliessaan pikku Pelleä. Nils, joka ei käsittänyt puoltakaan kaikesta Saaran saarnasta ja puheesta, keskeytti hänet kumminkin tuon tuostakin puolustaen innokkaasti äitiään, mutta Saara piti vain oman päänsä ja uskonsa väittäen äidin sairauden olleen ainoastaan keinotekoista kaikki tyyni. Ja sitäpaitsihan oli hän ottanut mukaansa kaikki parhaat esineet ja tavarat.

„Tuo ei ole totta!" huudahti Nils vihoissaan, „noin ei isä ole voinut väittää äidistä! Jos Saara olisi tullut tänne eilen illalla, olisi Saara saanut nähdä, kuinka sairas äiti rukka todellakin oli. Miksikä ei Saara eilen tullut tänne, miksikä ei?" uteli poika suuttuneena tuosta Saaran panettelusta.

(Jatk.)

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

LOKAKUU N:o 6 · 1924

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" — *Oskar Leschhorn*

RISTINMIEKKA

Sain käteheni säilän hirveän,
mi leimahtaa kuin pedon silmä yössä.—
Sun kosketukses tunnen jäätävän,
karaistu luontos onhan verityössä.

Vihitty konnantöihin kavaliin,
oot, surman rauta, syntymästäs asti.
Kuin nuoren nuorukaisen sydänhurmeisiin
Sun kantapääsi syyttömästi kosti?

Joit verta, hurtta, huulin viiltävin
ja ahmit innokkaasti ihmislihaa,
sua sankarisi kantoi kirouksin,
toit maailmaan vaan kuolemaa ja vihaa.

Nyt kärkes käännän omaan sydämeen,
näin terälläsi taian oudon teen:
Kas, kohti veljeä on kalvan risti,
mä sillä siunaan, vihamies kun pisti.

Jussi Sn —

Muistelmia nelivuotiskaudelta 1920—1924

Vuonna 1826 lakkautti Venäjän keisari Nikolai I kaikki salaiset seurat valtakunnassaan, siis myös Suomessa, samalla kun kaikilta valtion virkamiehiltä otettiin kirjallinen sitoumus, etteivät he liity mihinkään tämäntapaiseen seuraan, tai että he, jos he aikaisemmin ovat kuuluneet sellaisiin, heti eroavat niistä. Tämän mahtikäskyn nojalla lakkautettiin myös maamme vapaamuurariseurat, joita oli täällä toiminut jo 75 vuotta, eikä mainittua lakkautuskäskyä peruutettu koko sinä aikana, jona Suomi kuului Venäjän vallan alaisuuteen. Yksityisiä vapaamuurareita on kuitenkin aina ollut maassamme, mutta heidät oli vihitty muurareiksi joko Ruotsissa tai muualla, missä olot olivat valistuneemmat.

Kun sitten Suomi itsenäistyi, heräsi tietysti heti kysymys myös vapaamuurariliikkeen elvyttämisestä maassamme. Eräät asiaan innostuneet piirit olivat jo kauan olleet kirjeenvaihdossa ulkomaalaisten muurarien kanssa suunnitelman toteuttamiseksi, kunnes vihdoin syksyllä 1920 oli päästy niin pitkälle, että kolme korkea-arvoista skandinavialaista veljeä saapui maahamme vihkimään ensimmäisiä suomalaisia pyrkijöitä.

Koetti sitten lokakuun 4 p:n ilta. Tilapäisessä ja tilapäisesti järjestetyssä kokoushuoneessa ottivat ulkomaalaiset veljemme vastaan ensimmäiset suomalaiset vapaamuurarikokelaat, joita oli kokoontunut 27 henkeä Seuraavana päivänä vihittiin sitten vielä 33, eli siis yhteensä 60 pyrkijää. Skandinavian Tuomiokunnan K.·.·. L.·.·. Edustaja, kreivitär Ellen Bille Brahe Selby, joka toimitti vihkimykset, kertoi myöhemmin, että hän oli odottanut korkeintaan kymmentä pyrkijää, joten hänelle oli täydellinen yllätys tällainen innostus.

Samassa tilaisuudessa perustettiin maahamme seuraavat looshit: Väinämö Helsinkiin ja Suvantola Viipuriin sekä seuraavat kolmiot: Kivi Tampereelle ja ruotsinkielinen St. Henrik Turkuun. Järjestön ulkonainen hoito uskottiin suomalaisen Aluemestarin haltuun Skandinavian Tuomiokunnan Edustajan valtuutettuna. Suomi liitettiin siis Skandinavian tuomiokuntaan, johon entuudestaan kuuluivat seuraavat maat: Ruotsi, Tanska, Norja ja Islanti, ja kaikki Korkeimmalle Neuvostolle menevät asiamme kävivät Tanskan kautta.

Suurella innolla ryhtyi suomalainen järjestö heti toimimaan. Kovin oli kaikki alussa outoa, kukaan ei oikein tiennyt, miten asiat saadaan järjestykseen, mutta uuttera työ ja innostus auttoi voittamaan esteet, ja niinpä vähitellen päästiin pahimmista vaikeuksista. Suomen järjestö saa olla alati kiitollinen K.·.·. L.·.·. V.·. Ellen Bille Brahe Selbylle, joka koko ajan avuliaasti antoi neuvojaan kaikissa asioissa. Samoin saamme olla hänelle kiitollisia siitä erikoisesta myötätunnosta, jota hän aina on osoittanut järjestöämme kohtaan. „Suomalainen järjestö on minulle erikoisesti rakas, ja minä olen iloinen, että minulle suotiin tilaisuus tulla sen perustajaksi", lausuu hän eräässä kirjeessään. Toinen henkilö, jota järjestömme tulee kiittää paljosta, on L.·.·. V.·. Kyllikki Ignatius, joka tähän syksyyn saakka Suomen Aluemestarina on väsymättömällä uutteruudella toiminut järjestön hyväksi. Nämä kaksi nimeä tulevat suomalaisen järjestön historiassa alati säilymään rakkaassa muistossa.

Sen, joka on ollut tilaisuudessa alusta alkaen seuraamaan järjestömme vaiheita, täytyy ihmetellä, miten neljä vuotta on riittänyt kaikkien ulkonaisten tulosten saavuttamiseksi. Jo seuraavana kesänä oli rituaalimme ensimmäinen osa painettuna ja vuotta myöhemmin kaksi seuraavaa osaa. Huomattava on, että esim. Ruotsissa, jossa järjestö jo on toiminut paljon kauvemmin, ei vielä tänä päivänä ole painettuja rituaaleja. Sama koskee myös lakikirjaa. Yksikään Skandinavian maista ei vielä ole päässyt niin pitkälle, että niillä olisi painettua lakikirjaa, kun meillä taas viime keväänä ilmestyi painosta sellainen. Vielä on huomattava aikakauslehtemme, jonka tapaista ei liene löydy muualla kuin Englannissa ja Amerikassa.

Kun sitten järjestömme yhä kasvoi, lausui kreivitän Selby toivomuksenaan, että me muodostaisimme oman suomalaisen tuomiokunnan ja siten Skandinaviasta veljellisesti eronneina, ryhtyisimme itse hoitamaan omia asioitamme. Vaikkakin jo keväällä 1923, jolloin Edustajamme tämän toivomuksensa lausui, meillä oli kaikki ulkonaiset edellytykset oman tuomiokunnan perustamiseksi, nim. vähintäin 150 jäsentä ja 7 looshia, ei järjestö uskaltanut vielä ottaa vastuulleen niin vaikeaa tehtävää, ennenkuin se omaisi enemmän kokemusta, ja sen vuoksi pyydettiin, että asiat toistaiseksi saisivat olla entisellä kannalla. Tämän vuoden alussa kreivitär Selby kirjoitti jälleen samasta asiasta, ja ilmoitti ajan nyttemmin olevan kypsän oman tuomiokunnan muodostamiseksi. Ei siis asiaa enää voinut viivytellä, vaan pantiin se vireille, ja niinpä loppukesällä saapui Korkeimmalta Neuvostolta Pariisista ilmoitus, että Suomen Tuomiokunta on perustettu heinäkuun 27 p:nä ja sen K.·.·. L.·.·. Edustajaksi määrätty L.·.·. V.·. Kyllikki Ignatius.

Samanaikaisesti Tuomiokunnan perustamisen kanssa on ollut vireillä kysymys 18° Kapitulin perustamisesta, ja tulee sellainenkin nähtävästi vielä tänä syksynä aloittamaan toimintansa Suomessa.

Järjestöllä on nykyään toimimassa 8 looshia ja nähtävästi tulee tänä syksynä vielä perustettavaksi uusi △ looshi Viipuriin. Samoin tulee syksyn kuluessa Viroon, joka siten tulee kuulumaan Suomen Tuomiokuntaan, perustettavaksi kaksi vapaamuurarilooshia.

Työmme leviää yhä laajemmalle ja yhä uusia pyrkijöitä hakee pääsyä vanhan vapaamuurariuden etuoikeuksiin ja mysterioihin. Se työ, jonka vanhat, jo vuos'sadan haudassaan levänneet veljemme täällä suorittivat, ei ole jäänyt tuloksettomaksi, heidän ansiostaan on vapaamuurari-sana säilyttänyt sen erikoisen leiman, joka inostuttaa nykyistä polvea seuraamaan heidän jälkiään.

Neljä vuotta on kulunut siitä, kun vapaamuurarius tuotiin jälleen Suomeen. Luottavin mielin voimme odottaa, mitä tulevaisuus tuo mukanaan, sillä työ, mikä on aloitettu näin hyvissä merkeissä, ei voi jäädä tuloksettomaksi, eikä joutua hukkaan, vaan suomalainen järjestö tulee yhä edelleenkin varttumaan ja vaurastumaan. Mutta tulosten saavuttamiseksi tarvitaan uutteruutta ja innostusta. Jokaisen on omalla tahollaan ponnistettava eteenpäin yhteinen etu päämääränään. Kun jokainen niin toimimme, lepää S.·.M.·.A.·.n siunaus yllämme, eikä meidän tarvitse peljätä mitään vaaroja ja vastoinkäymisiä, sillä niiden kautta käy tiemme voittoon.

Johdatus Kabbalaan

William Wynn Westcott

(Jatk.)

Paitsi Kabbalassa olevaa selitystä, ovat muutamat erikoisen etevät kristityt tutkijat ja filosofit päässeet selville samasta totuudesta. Yleisesti tunnetun „ihanteellisen teorian" julkaisi Berkley, Cloynen piispa Irlannissa vuonna 140. Se väittää melkein samalla tavalla kuin Kabbala, että kaikki on virtausta jumalallisesta lähteestä, ja että aine vain on määrätty olemuspuoli. Toiset filosofit ovat väitelleet samasta teoriasta kiistakirjoituksissaan nominalismista ja realismista. Onko mitään olemassa muuten kuin nimellisesti? Onko nimitysten takana olemassa jonkinlainen perusta? Tarvitseeko meidän olettaa sellaista perustaa? Kaikki on henkeä, sanoo Kabbala, ja tämä on ikuinen ja luomaton, — meidän tasollamme älyllinen ja tunteva, — sisäisesti elävä ja liikkeessä oleva. Se on itsestään olemassaoleva vuorottaisissa toiminnan ja toimettomuuden aaltoilutiloissa. Tämä henki on todellinen jumaluus tai ääretön olento, Ain Suph, kaikkien syiden ja seurausten syy. Kaikki virtaa Siitä ja on Siinä. Maailmankaikkeus on jumaluuden sisäinen tuote, ja ilmenee miljoonissa erilaistumissa. Maailmankaikkeus on eroitettuna jumaluudesta samalla tavalla kuin vaikutus on eroitettu syystä. Toiselta puolen katsottuna se ei ole eroitettuna jumaluudesta, sillä se ei ole katoavainen vaikutus, vaan sisäinen syy. Se on Jumala ihmiselle ilmenneenä. Aine on vain meidän käsityksessämme. Se kuvaa hengen alinta ilmennysmuotoa, tai toisin sanoen, henki on aineen korkein ilmennysmuoto. Henki on ainoa olemus. „Aine", sanoo Kabbala, „on vain virtauksen jäte, vähän enemmän kuin ei-olemassaolo." Hindulainen filosofi nimittää ainetta Mayaaksi, harhaksi.

Kuten jo huomautettiin, kuvataan Kabbalan korkein olento enemmän kuin yhdeltä olemuspuolelta. Yhdellä kertaa laskeutuu käsittämätön, ikuinen voima peräkkäisinä virtauksina ihmistajunnalle yhä käsitettävimpiin olemusmuotoihin. Se muodostaa olemuspuolensa viisauden, kauneuden, voiman, myötätunnon ja ohjauksen käsitteiksi. Se ilmentää näitä olemuspuoliaan ensin korkeampana kaikkiallisuutena yläpuolella kaikkien henkiolentojen, enkelien ja ihmisten, *Atziluthin* ensimmäisenä maailmana. Sitten luo se heijastuksen samoista korkeista aine-olemuksista puhtaitten henkien tasolle, joka on ihmisille käsittämätön, *Briah'in* toinen maailma. Heijastus kertautuu uudelleen ja jumalallinen olemus kuvastuu ylevinä ominaisuuksina nyt enkeli-voimina, kolmantena tai *Yetziratisena* maailmana. Ja sitten lopuksi ovat kymmenen pyhän sephirothin jumalalliset ominaisuudet viimeisessä virtauksessa tiiviimmät ja rajoitetummat kuin edelliset, ja ne voi nyt ihmisäly tajuta. Sillä ihminen oleskelee neljännessä *Assiahin* maailmassa, kymmenen Sephiran varjossa, *Malkuthissa,* kuorien maailman tai aineellisten kappaleiden valtakunnassa. Ei siis ihme, että ihmisen on niin vaikea luoda itselleen heikoinkin jumalallinen ihanne.

Toisin paikoin näemme tuon metafyysillisen austraktisen aine-käsittelyn kokonaan hyljätyksi, ja silloin itämaalaisen mielikuvituksen rikkaudet tuhlataan kuvauksiin jumalasta. Vaikkakin tuo mielikuvitus on ryhmittynyt ja kokoontunut ylevän ihmisyyden vertauskuvan ympärille, niin on se kuitenkin niin liioiteltu,

niin äärettömästi suurenneltu, että Taivaallinen Ihminen kokonaan on haihtunut jumalalliselle kuvalle maalatulle maailman suuruuden ja loiston alle. Se saattaa olla Jumalan ihmisenkaltaiseksi tekemistä, mutta tuota ihmisenkaltaiseksi tekemistä on laajennettu siihen määrään, että ihmisainekset analogian perustana ovat kokonaan haihtuneet jumalallisten unelmien Taivaalliseen Ihmiseen.

Sallikaa minun kertoa esimerkki tällaisesta ylevästä, taivaallisesta unelmasta: „Tässä muodossa tunnetaan Hänet. Hän on Ikuisten olentojen Ikuinen perusta. Hän on Vanhojen Vanhin. Hän on Salattujen Salaisuus. Vertauskuvissaan Hänet tunnetaan, vaikka Hän onkin tuntematon. Hänen pukunsa on valkoinen ja Hänen ilmennysmuotonsa on kuin suuret, suuruudessaan kauheat kasvot. Hän istuu liekehtivän loiston peittämällä valtaistuimella, niin että Hän voi sen leimahtavia säteitä suunnata. Hänen kasvojensa loisto laajenee moneen tuhanteen maailmaan ja tämän loiston valossa tulevat oikeamieliset voittamaan ilon ja palkan tulevassa olomuodossaan. Hänen pääkallossaan on joka päivä olemassa tuhansia myriaadeja maailmoita. Kaikki saavat olemuksensa Hänestä ja Hän ne ylläpitää. Tästä päästä irtautuu kaste ja tämä kaste, joka vuotaa maan päälle, nostaa kuolleet elämään tulevissa maailmoissa".

Kabbalan jumala on ääretön olemassaolo. Häntä ei voida määritellä elämien kokoomuksena, eikä myöskään ominaisuuksiensa kokonaissummana. Mutta jos ei ihminen käsitä kaiken elämän Hänestä lähteneen ja hänen ominaisuuksiaan kaikkiallisiksi, ei hän myöskään saata Häntä tuntea. Hän oli olemassa ennenkuin Hän saattoi ilmoille olemuksensa virtaukset. Hän oli olemassa ennenkuin kaikki, mikä oli, ennen kaikkea elämää tällä tasollamme tai yläpuolella olevalla tasolla, tai puhtaitten henkien maailmassa, tai käsittämättömässä olemassaolossa. Mutta sitten Hän kokosi jotain, jota emme käsitä, ja Hänestä tuli Ain Suph, ja korkeimmassa abstarktioonissaan Ain, yksinään, negatiivisena olemassaolona. Sillä ennenkuin ilmennyt olemassaolo tuli näkyville, oli kaikki Hänessä, mikä on olemassa. Tunnettu oli ensin olemassa Tuntemattomassa, joka on Päivien Vanhin.

Mutta aikomukseni ei ole luoda huomiotanne näihin Kabbalan unelmien kaltaisiin urnollisen mielikuvituksen tuotteisiin. Palatkaamme tarkastamaan jumaluuden ominaisuuksia filosofiselta näkökannalta, joka on koko oppisuunnan sävelavain.

(Jatk.)

Vapaamuurariuden riitukset

I.

Latinankielinen sana *riitus* merkitsee hyväksyttyä käytäntöä eli tapaa. Vapaamuurariudessa merkitsee riitus sitä menettelytapaa ja järjestystä, jolla jotakin vapaamuurarijärjestöä hallitaan.

Alkuperäisessä spekulatiivisessa vapaamuurariudessa oli ainoastaan kolme vertauskuvallista astetta, jotka vapaamuurariuden historiassa tunnetaan Vanhan Ammattilaisvapaamuurariuden nimellä. Kun vapaamuurarius Englannissa v. 1717

uudelleen järjestettiin, oli käytännössä ainoastaan vapaamuurariuden kolme ensimmäistä astetta. Aina vuoteen 1813 saakka tunnettiin englantilaisessa järjestössä ainoastaan nämä asteet, mutta mainittuna vuonna liitettiin asteiden joukkoon Kuninkaallisen Kaaren aste, ja siten sai englantilainen riitus neljännen asteensa.

Europan mantereella oli astejaoitus tapahtunut jo paljon aikaisemmin. N. s. korkeampia asteita perustamalla oli vähitellen muodostunut lukuisia eri riituksia. Kaikilla riituksilla oli kuitenkin yhteinen perusta, nimittäin nuo alkuperäisen spekulatiivisen vapaamuurariuden kolme ensimmäistä astetta, jotka yhä edelleen tavataan kaikissa riituksissa, nimittäin Hyväksytyn Oppipojan, Ammattilaisen ja Mestari-Muurarin asteet. Korkeammat asteet perustettiin sitä varten, että niissä avarrettaisiin niitä opetuksia, joita kolmessa ensimmäisessä asteessa oli annettu. Muudan vapaamuurarikirjailija onkin sattuvasti sanonut, että kolme ensimmäistä eli vertauskuvallista astetta ovat vapaamuurariuden teksti ja korkeammat asteet ovat sen selityksiä.

Tästä johtuu, että olivatpa korkeampien asteiden opetukset eri riituksissa mitkä hyvänsä, ovat nuo kolme vertauskuvallista astetta kaikille riituksille yhteiset ja jokaisen riituksen Mestari-Muurari voi päästä jokaisen muun riituksen Mestari-Muurarien looshiin ja olla mukana sen kokouksissa.

Riitusten lukumäärä on vaihdellut. Ragon, yksi kaikkien aikojen ensimmäisiä vapaamuurarikirjailijoita, on eräässä teoksessa laskenut riitusten lukumäärän 108:ksi. Huomattava kuitenkin on, että tähän riitusten lukumäärään sisältyvät myös kaikki akadeemiset kunnat ja järjestöt, jotka eivät ole olleet luonteeltaan puhtaasti vapaamuurarijärjestöjä, vaan enemmän tai vähemmän poliittisia, yhteiskunnallisia tai kirjallisia yhtymiä. Tri Mackay, etevä amerikkalainen vapaamuurarikirjailija, luettelee 37 riitusta. Niistä on vanhin n. s. yorkilainen riitus. Teemme seuraavassa lyhyesti selkoa näiden riitusten synnystä ja keskinäisistä eroavaisuuksista.

Yorkilainen riitus, kuten mainittu, on vanhin kaikista riituksista, ja siihen kuuluu edelleenkin ainoastaan kolme astetta, nimittäin Hyväksytyn Oppipojan, Ammattilaisen ja Mestari-Muurarin asteet. Yorkilaista riitusta ei puhtaimmassa muodossaan kuitenkaan käytetä enää missään. Sitä lähinnä on kenties Skottlantilainen Pyhän Johanneksen vapaamuurarius, mutta Skotlannin suurlooshin Mestari-Muurarin aste ei täydellisesti vastaa yorkilaisen riituksen Mestari-Muurarin astetta. Jos Englannin yhdistetty suurlooshi v. 1813 olisi liittänyt Kuninkaallisen Kaaren asteen kolmannen asteen yhteyteen, olisi yorkilaisen riituksen puhtaus säilynyt tässä suurlooshissa.

Yhdysvalloissa kutsutaan melkein yleisesti siellä käytettyä riitusta yorkilaiseksi, mutta väärin. Amerikkalainen riitus on nimittäin liittänyt kolmeen ensimmäiseen asteeseen kokonaista 6 astetta, jotka eivät milloinkaan ole kuuluneet todelliseen yorkilaiseen riitukseen. Täydellä syyllä kutsutaankin jo sangen yleisesti Amerikassa käytettyä riitusta amerikkalaiseksi riitukseksi, joka ei ole käytännössä missään muussa maassa, lukuunottamatta maita, jonne amerikkalaiset suurlooshit ovat perustaneet haara-osastojaan.

Miltei varmaa on, että kun Englannin suurlooshi v. 1717 perustettiin, oli se juuri puhdas yorkilainen riitus, jonka tämä suurlooshi otti käytäntöön. V. 1725 otettiin tämä riitus käytäntöön Ranskassa, ja Amerikassa vähän myöhemmin.

18-vuosisadan keskivaiheilla alkoivat Europan mantereen vapaamuurarit liittää yorkilaiseen riitukseen korkeampia asteita ja Amerikassa tapahtui tämä yorkilaisen riituksen turmeleminen saman vuosisadan loppupuolella. Siten hävisi puhdas riitus ja sijalle tuli uusia riituksia, jotka saivat monenlaisia eri nimiä.

Puhuessamme yorkilaisesta riituksesta, tulee meidän hiukan kosketella sen alkuperää. Tällöin joudumme menemään vapaamuurariuden historiassa kauas taaksepäin, aina siihen saakka, kun siitä ensimmäisen kerran myöhemmille ajoille säilyneissä asiakirjoissa yleensä mainitaan.

Mikään kysymys vapaamuurariuden historiassa ei ole herättänyt niin vilkasta keskustelua vapaamuurariuden keskuudessa kuin otaksuma, että Pohjois-Englannissa sijaitsevassa Yorkin kaupungissa jo 10-vuosisadalla olisi ollut olemassa vapaamuurarijärjestö. Yorkin kaupungin nimi liittyy joka tapauksessa hyvin läheisesti Englannin vapaamuurariuden historiaan, ja Yorkin kaupungille on kaikiksi ajoiksi säilytetty kunniasija vapaamuurariudessa.

Legenda, joka liittää Yorkin kaupungin nimen vapaamuurariuden varhaisimpaan historiaan, tunnetaan „Yorkin legendan" eli myös „Ethelstanin legendan" nimellä, joskus myös „Edwinin legendan" nimellä. — Ethelstan oli Englannin kuninkaana vv. 924—940. Valtakunnalleen hän julkaisi lakeja, jotka ovat säilyneet meidän aikaamme. Hänen luonaan kasvatettiin Norjan kuningas Haakon Hyvä ja kastettiin silloin kristityksi (Tietosanak.). Edwin oli Ethelstanin poika, ja arvellaan tämän prinssin olleen vapaamuurarijärjestön päänä.

Puheenaoleva legenda löytyy vanhimmassa nykyjään tunnetussa vapaamuurarikäsikirjoituksessa, n. s. Regius- eli Halliwell-käsikirjoituksessa, jonka arvellaan olevan v:lta 1390 ja jota säilytetään Brittish Museumissa Lontoossa. Tässä käsikirjoituksessa kerrotaan, runon muodossa, että „tämä ammattikunta tuli Englantiin kuningas Ethelstanin hallitessa; hän rakennutti saleja ja myöskin majoja ja suuresti kunnioitettuja, korkeita temppeleitä, palvellakseen Jumalaa kaikin voimin. Tämä hyvä herra rakasti ammattikuntaa hyvin suuresti ja tahtoi vahvistaa sitä kaikin puolin. Hän lähetti kutsun ympäri maata, kaikille ammattikunnan muurareille, saapua hänen luokseen saamaan hyviä neuvoja ja opastusta". Edelleen kerrotaan käsikirjoituksessa, että hän toimeenpani yleisen kokouksen, jossa oli läsnä herttuoita, kreivejä, parooneja, ritareita, junkkareita sekä tavallisia porvareita, kaikki arvonsa mukaisessa järjestyksessä. Kokouksessa pohdittiin kysymystä ammattikunnan hallitsemisesta ja laadittiin 15 pykälää.

Seuraava asiakirja, jossa tästä kokouksesta mainitaan, on v:lta 1450 — erään toisen lähteen mukaan v:lta 1490 —, n. s. Cooken käsikirjoitus, jossa kokousta koskevat yksityiskohdat kerrotaan seikkaperäisemmin kuin Halliwellin käsikirjoituksessa. Siinä kerrotaan m. m., että Englannin kuningas Ethelstan ja hänen nuorin poikansa Edwin rakastivat tieteitä, ennenkaikkea geometriaa. Hänen kerrotaan rakastaneen myös muurariutta ja muurareita, ja olleen itsensäkin muurarin. Muurarit olivat myöskin taitavia geometrian tuntijoita ja Ethelstan antoi heille luvan kokoutua, milloin halusivat, neuvottelemaan asioistaan, niinkuin järjestön lakikirjassa on säädetty.

Eräässä vielä myöhäisemmässä käsikirjoituksessa, n. s. Lansdownen käsikirjoituksessa v:lta 1560, kerrotaan vieläkin tarkemmin noista vanhoista tapahtumista ja mainitaan myös prinssi Edwinin nimi. Kerrotaan, että prinssi Edvin oli niin

innostunut geometrisista asioista, että hän neuvotteli usein muurarien kanssa geometriaa koskevista kysymyksistä ja oppineen heiltä ammattisalaisuuksia. Hänet tehtiin muurariksi Windsorissa, ja hän sai isältään Ethelstanilta perustamiskirjan ja luvan pitää vuosittain koko valtakuntaa käsittäviä ammattikunnan kokouksia. Kaikissa myöhemmissä käsikirjoituksissa tavataan legenda miltei samanlaisena kuin se esiintyy Lansdownen käsikirjoituksessa. Yorkissa pidetyn kokouksen ajaksi on arveltu joko vuotta 930 tai 926. Jälkimmäinen vuosiluku lienee kuitenkin oikeampi.

Tri Anderson, joka v. 1723 julkaisi ensimmäisen vapaamuurariutta koskevan lakikirjan, nojaa siinä esiintyvät tietonsa näihin vanhimpiin käsikirjoituksiin. Hän mainitsee siinä, että kaikki vapaamuurariammattikuntaa koskevat asiakirjat hävitettiin Englannissa käytyjen sotien aikana, sillä luostarit, joissa niitä säilytettiin, poltettiin. Kuningas Ethelstone, joka toi maahan rauhan, suosi muurareita ja tuotti niitä maahan Ranskasta ja muualta. Vieraista maista tulevat muurarit toivat mukanaan muukalaisten looshien säännöt ja asetukset. Prinssi Edwin sitten kutsui koolle koko Englantia käsittävän vapaiden ja hyväksyttyjen muurarien kongressin Yorkin kaupunkiin v. 926. Siellä muodostettiin suurlooshi ja Edwinistä tuli sen ensimmäinen Suurmestari. Ulkomailta saapuneet muurarit toivat tullessaan ammattikuntaa koskevia kirjoituksia ja muistiinpanoja, joista toiset olivat kirjoitetut kreikaksi, toiset latinaksi tai ranskaksi, ja näiden perusteella laadittiin englantilaisten looshien perustuslait tulevia aikoja varten.

Sellainen on „Yorkin legenda". Kaikki tunnetut vapaamuurarikirjailijat ovat sen hyväksyneet. Vasta viimeisinä aikoina on herännyt epäilyksiä sen alkuperäisyydestä. On tehty kysymys, onko tämä legenda historiallisesti tosi, vai onko se ainoastaan myytti?

Tämän kysymyksen käsittely veisi meidät kuitenkin liian kauaksi varsinaisesta aineestamme, joten syrjäytämme sen tässä yhteydessä kokonaan. Mainitsemme ainoastaan, että tri Mackay pitää todistettuna, että v. 926 pidettiin Yorkin kaupungissa yleinen muurarien kokous prinssi Edwinin suojeluksessa, missä kokouksessa laadittiin asetuskokoelma, jonka pohjalla ovat kaikki myöhemmät vapaamuurarilait syntyneet.

Näemme siis edelläolevasta, että englantilaisilla vapaamuurareilla on syytä pitää arvossa Yorkin kaupunkia, jonka mukaan myöskin vanhin tunnettu vapaamuurarimembers riitus on saanut nimensä.

Oi ihminen, jos tahdot olla ikuisesti onnellinen, älä pyydä mitään, anna kaikki ja ole ilomielin valmis ristiinnaulittavaksi.

Te, jotka olette puhtaita, taistelkaa kaikin voimin puhtautenne säilyttämiseksi; te, jotka olette puhtautenne menettäneet, taistelkaa kaikin voimin puhtauden jälleen saavuttamiseksi, sillä sisäinen puhtaus on valtavin ja lopulta välttämätön voima meitä ikuiseen kirkkauteen kantamaan ja se on samalla lujin tuki ja tarmon lähde kestääksemme kaikissa kohtalon käänteissä.

Muurariuden kadonneet avaimet

(Jatk.)

Kaikki kehitys on asteettaista toimintaa, joka tapahtuu järjestelmällisellä, mestarillisella tavalla, kuten ilmenee looshin avaamisessa ja sulkemisessa. Koko maailmankaikkeus on jaettu ryhmiin, ja kukin ryhmä on eroitettu toisistaan niiden väreilysuhteitten mukaan, jotka käyvät niiden lävitse, ja kun henkinen kosketus on käynyt alempana olevan ketjun lävitse, katkeaa yhteys, ja henkisten voimain kohotessa yhä korkeammalle, voivat ainoastaan Suur-mestarit pysyä niiden seurassa, ja yksinpä Mestari-Muurarillekin tuntemattomana ne kohoavat takaisin henkiseen hierarkiaan, josta ne tulivatkin.

Toiminta on hyväksytyn oppipojan looshin kadonnut avain. Kaikki kehitys saavutetaan harjoituksen tuloksena, kun siten väreilyn voima saadaan suurennetuksi. Juuri harjoituksen kautta saadaan ihmisruumiin voimat kasvamaan; juuri seitsemän vapaan taiteen ja tieteen kautta ihmisen ruumiit saavat tarpeelliset sysäyksensä, jotka taas panevat toimintaan hänessä itsessään olevat tajuntakeskukset. Nämä tajuntakeskukset voivat sitten vielä suuremman kehityksen tapahtuessa ilmentää sisäisiä voimia vielä täydellisemmin. Mutta hyväksytyn oppipojan ensimmäinen velvollisuus on näiden voimien herättäminen, ja samoin kuin hän itse on nuoruutensa symboli, täytyy hänen ajatustensa ja tunteittensa samoinkuin hänen työnsäkin olla kiinteästi sidottuina konkreettisiin esineihin. Nyt hänellä molemmat ~~kompassin~~ kärjet ovat kulmamitan alla; sillä häneltä ne lait, jotka ilmenevät sydämen ja mielenlaadun, noiden kahden ilmennyksen valtatien kautta, ovat kätketyt ja pimeyteen peitetyt kulmamitan alle, joka säätää jäsenten aseman. Hän ei ymmärrä vielä syytä, miksi hänen tulee työskennellä ja seurata niiden antamaa suuntaa, joiden tieto on suurempi kuin hänen omansa. Mutta samalla kun hän saavuttaa työstänsä tuloksia ja käyttää kykyjänsä oikealla tavalla toiminnassa ja vastatoiminnassa, hän hitaasti rakentaa ja kehittää arvostelevia voimia ja luonteenlujuutta, jotka ilmaisevat ammattilaisen asteen.

Tietysti tuo karkea kalliojyrkäle verrannollisesti kuvaa ruumista ja näin ollen edustaa kosmillisen substanssin alkujuurta, sillä substanssi on irroitettu maailmankaikkeuden louhimosta ensimmäisten älyilmiöitten kautta, jotka ovat hioneet ja valmistelleet niitä yhä hienompiin ja täydellisempiin muotoihin, kunnes se lopulta tulee täysin valmiiksi Rakentajan temppelin kiveksi.

Kuinka voi tunne ilmetä paitsi muodon kautta? Kuinka voi sielu ilmetä, ennenkuin aineen monimutkaiset aivokammiot ovat yhä jalostaneet elimellisiä ominaisuuksiansa, kunnes ne kelpaavat siksi perustaksi, jolle voi edelleen rakentaa? Kaikki inhimillisen luonteen tutkijat huomaavat, että ihmisen sisäisen olemuksen ilmeneminen on riippuva elimellisistä ominaisuuksista, ja että jokainen elävä olento tässä suhteessa eroaa kaikista muista sekä että hienostuminen tässä merkityksessä on älyllisen, henkisen ja ruumiillisen kehityksen varma tunnusmerkki.

Uskollisena ammattikuntansa opeille tulee hyväksytyn oppipojan kaunistaa temppeliänsä, hänen tulee luoda oman olemuksensa sisällä kaikella toiminnallansa, kättensä voimalla ja ammattikuntansa aseilla määrättyjä ominaisuuksia,

jotta kaikkeuden voimain tulisi mahdolliseksi kulkea hänen kauttansa, sillä vasta siten hänestä tulee henkisen kosmillisen looshin korkeamman asteen jäsen.

Me tiedämme, että kuutio on hautaholvin vertauskuva; hyvin myöskin tiedetään, ettei hyväksytty oppipoika kykene vierittämään kiveä pois tai muuttamaan sitä hyödyllisemmäksi ja tarpeellisemmaksi esineeksi, mutta hänen etuoikeutensa on valaista tätä kiveä, puhdistaa sitä ja alkaa suuri työnsä valmistaaksensa se Kuninkaansa temppeliä varten.

Harvat käsittävät, että elämänkaikkeus on muodostunut mitä erilaisimmilla kehitysasteilla olevista yksilöistä, ja siitä seuraa johdonmukaisesti, että vastuunalaisuuskin lepää yksilöitten hartioilla ja että kaikki, mitä ihminen tahtoo saavuttaa, hänen tulee itsensä rakentaa ja ylläpitää. Jos hän käyttää ruumiitansa niihin tehtäviin, joihin ne ovat tarkoitetut, tulee hänen käsitellä niitä oikealla tavalla, että ne olisivat hyvät ja uskolliset palvelijat siinä suuressa tehtävässä, jota hän valmistautuu suorittamaan.

Kivilouhimo edustaa suurten luonnonvoimain ehtymättömiä apulähteitä; ne esittävät vertauskuvallisesti inhimillisen toimintapiirin rajattomia mahdollisuuksia sekä niitä kosmillisia substansseja, joista ihmisen täytyy kerätä temppelinsä rakennuskivet. Tällä kehityksensä asteella hän on etuoikeutettu kokoamaan ne kivet, joita hän toivoo voivansa käyttää looshissa kulkiessaan, sillä tässä tilanteessa hän vertauskuvallisesti esittää nuorukaista, joka valitsee itsellensä elämäntyötä. Hän edustaa inhimillistä itsekkyyttä, joka aikojen alussa kokosi moninaisia rakennusaineita ja kivenjyrkäleitä Suuresta Louhimosta; nämä rosoiset kivenjyrkäleet, jotka eivät sovi mihinkään, ovat ne osittain kehittyneet voimat ja tunteet, joiden kanssa hän työskentelee. Ensi asteella hänen täytyy koota näitä tavaroita, ja ne, jotka eivät ole niitä koonneet, eivät voi uskoa niihin. Inhimillisen itsetietoisuuden epävapaana ajanjaksona, ihminen oli hyväksytty oppipoika Suuressa Looshissa, työskennellen korkeitten raaka-aineitten kanssa ja etsien työaseita ja voimia, joiden avulla hän voisi tehdä ne käyttökelpoisiksi. Edelleen kehittyessään ja iän karttuessa hän ansaitsee työkalunsa ja henkisesti astuu ammattikunnan jäsenen asteelle, jossa hän muovaa raaka-aineensa täysin sopusointuiseksi Mestarin suunnitelman kanssa. Tämän karkean, hiomattoman kiven kolme ulottuvaisuutta edustaa niitä kolmea ryöväriä, jotka tällä asteella tahtoisivat hävittää rumaan, epämuotoiseen kiveen kätketyn neljälle-ulottuvan elämän.

Hyväksytyn oppipojan kadotettu avain on palvelus, miksi, sitä hän ei saa kysellä, sillä hän ei voi sitä tietää. Hänen tulee suorittaa työnsä, ahertaa askareissansa, ilmentää itseänsä jollakin tavalla, rakentaen, jos mahdollista, mutta hävittäenkin mieluummin kuin toimettomana pysyen. Ilman toimintaa hän kadottaa suuren työnsä; ilman työkaluja, jotka vertauskuvallisesti esittävät ruumista, hän ei voi toimia järjestelmän mukaan, ja siitä johtuu välttämättömyys osata hallita tieteitä ja taiteita, jotka hänen käsissään muodostuvat energian ilmennyksen henkisiksi työaseiksi. Kauneus on hänen ihanteensa tunnusmerkki. Konkreettisten ihanteittensa avulla hänen tulee kaunistaa kaikki, minkä kanssa hän joutuu kosketuksiin, niin että todella hänen työnsä ovat kelvolliset hänen Jumalansa silmissä.

Hänen jokapäiväinen elämänsä hänen kodissansa, hänen toimessansa, hänen suhteensa muihin luotuihin olentoihin, hänen peruskäsityksensä jokaisen olennon

yhteydestä kaiken kanssa, luovat sen pohjan, jolle kokelas etsikkoaikanansa voi kohottaa rakennuksensa näkyvän osan. Todella hänen täytyy elää elämänsä niin, että sen tuloksena on hänen olemuksensa puhdistuminen, jolloin hän jalostuneena ja vastaanottavana voi palvella niitä korkeampia ja valoisampia voimia, jotka korkeammilla asteilla tahtovat ilmentää itseänsä hänen kauttansa. Kun hän on joutunut tähän kehityksensä asteeseen, häntä voidaan pitää henkisesti kyllin arvokkaana etenemään korkeampaan asteeseen, joka eteneminen ei ole valinnan tai äänestyksen tulos, vaan seuraa luonnostansa hänen henkisen itsetietoisuutensa kohoamista nykyisen asteensa yläpuolelle. Kaikki eteneminen on kehittyvän elämän järjestämistä itsetietoisuuden tasoilla, joiden kautta se kulkee ja jotka ovat ryhmittyneet fyysillisen, henkisen ja tunteita hallitsevan johdon alle.

Tarkastakaamme nyt niitä henkisiä vaatimuksia, joita asetetaan sille, joka tuntee halua alistua näiden hyväksytyn oppipojan looshin ulkonaisten muotojen taakse kätkettyjen eloa sykkiväin voimain ohjattavaksi:

1) Välttämätöntä on, että hyväksytty oppipoika on riittävässä määrässä tutkinut anatomian lakeja, että hänellä vähintäänkin olisi yleiskäsitys fyysillisestä ruumista, sillä kaikki asteet perustuvat lopultakin muodon mysterioon, ja ihmisruumis ilmentää korkeinta muotoa, mitä hän kykenee tutkimaan. Tämän vuoksi hänen täytyy antautua tutkimaan omaa olemustansa ja sen ihmeellisiä mysterioita ja monimutkaisia sokkeloita.

2) Hyväksytyn oppipojan tulee huomata, että hänen ruumiinsa on elävän Jumalan temppeli, ja käyttää sitä sen mukaan, sillä kun hän käyttää väärin tai turmelee sitä, hän samalla hylkää ne pyhät velvollisuudet, jotka hänen täytyy omaksua, ennenkuin hän voi ymmärtää ammattikunnan todellisia mysterioita. Mutta kun hän rikkoo ne tottumukset, joita alemmat elämät hänessä ovat kehittäneet, koettavat ne tuottaa hänelle mitä hirveimmän luonnollisen rangaistuksen.

3) Hänen on tutkittava, miten ruumiita ylläpidetään ravinnon, vaatetuksen, hengityksen y. m. kautta, sillä kaikki nämä ovat välttämättömiä askeleita hyväksytyn oppipojan looshiin. Ne, jotka syövät vahingoittaen itseänsä, pukeutuvat sopimattomasti tai vaikkapa vain käyttävät ainoastaan kolmannen osan keuhkojensa kyvystä, eivät koskaan saavuta sitä fyysillistä tarmoa, joka on välttämätön, että he voisivat täydellisimmin ilmentää korkeampaa olemustansa.

4) Hänen pitää fyysillisesti kasvaa ja samalla ilmentää konkreetisten kappaleitten tarkoitusta. Tänä aikana hänen tulee oppia hyvin ymmärtämään ihmisen suhdetta toiseen ihmiseen, ja hänen täytyy oppia vapautumaan itsekkäistä pyyteistä, sillä se on välttämätöntä, että hän voisi Muurarina työskennellä ammattitoveriensa kanssa luonnon fyysillisellä tasolla.

5) Hänen täytyy voittaa virheensä, jonka hän parhaiten voi tehdä opiskelemalla ja elämässään sovittamalla seitsemää vapaata taidetta ja tiedettä, joiden avulla hän voi saada henkisen ja fyysillisen olemuksensa täydelliseen tasapainoon.

Ennenkuin hän huomattavassa määrässä hallitsee omassa olemuksessansa näitä korkeimman tason periaatteita, hän ei saata toivoa voivansa oman henkisen kykynsä avulla vetää puoleensa Ammattikunnan elämääantavia säteitä, mutta saavuttuaan tälle asteelle hän on henkisesti valmis päästäksensä korkeamman asteen jäseneksi.

Muurarien tulee ymmärtää, että hän on sitä, mitä hänen sisäisimmät vaikutti-

mensa ovat, ja ne, jotka sallivat aineellisten laskelmien, yhteiskunnallisen aseman, taloudellisten ja liikemahdollisuuksien tai itsekkäiden materialististen ihanteitten johtaa heitä Muurari-Veljeyteen, huomaavat ihan itsestänsä, että he ovat erottaneet itsensä koko ammattikunnasta. He eivät voi vahingoittaa Muurariutta liittymällä siihen, sillä he eivät kykene liittymään siihen. Istuessaan mukavasti looshissa he tuntevat, että he ovat pettäneet kaikkeuden Suur-Mestarin, mutta kun henkinen looshi kokoutuu jatkamaan Muurari-työtä, he ovat epäoikeutettuja ja poissaolevia. Harpit, kulmamitat y. m. eivät tee Muuraria; ei sitä tee edes rituaalinen vihkimys. He ovat *kehittyneet* itsetietoisesti koettamalla elää juuri sen, mikä heissä itsessänsä on suurinta ja korkeinta; heidän elämänsä ovat heidän arvoasteittensa tunnusmerkit, paljon arvokkaammat kuin mitkään näkyvät, käsin kosketettavat valtakirjat.

Aina muistaen tämän ajatuksen voi epäitsekäs, etsivä sielu tulla henkisesti jalostetuksi ja vahvistetuksi itsetietoisuuden keskusvoimain kautta hyväksytyksi oppipojaksi. Se tarkoittaa, että hän on ottanut ensimmäisen suuren askeleen persoonallisen vapautuksen tiellä. Hän esittää nyt vertauskuvallisesti viatonta lasta hymyilevine kasvoinensa, sillä lapsen luottamuksella hän nyt tahtoo antautua suuren henkisen Isänsä suojelukseen haluten ilolla ja riemulla totella jokaista hänen Jumalansa viittausta. Saavutettuaan tämän kehitysasteen ja tehtyään parhaansa, mikä hänelle suinkin oli mahdollista, hän on siinä asemassa, että hän voi toivoa, että ne voimat, jotka ovat olemassa ja liikkuvat mystillisellä tavallansa, huomaisivat hänet kyllin arvokkaaksi ottamaan toisen suuren askeleen henkiseen vapauteen.

(Jatk.)

Entisajan ihanteita nykyajan vapaamuurariudesta

C. W. Leadbeater. (Suom.)

Luulen olevan parasta alottaa kertomukseni mainitsemalla muutamia sanoja omasta itsestäni. Tulette heti huomaamaan, miksi sen teen.

Vaikka olenkin tutkinut okkultismia kolmekymmentäkaksi vuotta, ja ollut tilaisuudessa läheisesti seurustelemaan K.·.:. L.·.·. V.:. mme, V.P.S.M:n kanssa, niin sain vasta vähän aikaa sitten kunnian ja ilon astua Yhteis-Vapaamuurarijärjestön riveihin. Syy, miksi en siihen ennen liittynyt, oli yksinkertaisesti se, että minulla on paljon työtä, ja myöskin se, että luulin vapaamuurariuden olevan vain eräänlaisen teosofisen yhtymän, johon kuuluvi aivan samoja ihmisiä kuin teosofiseen seuraankin. Eron luulin olevan vain siinä, että muurarit kokouksissaan istuvat määrätyssä järjestyksessä ja ovat erilailla pukeutuneet. En luonnollisesti tiennyt, millä tavalla totuutta niissä esitettiin, vaikka tiesinkin, että samaa totuutta julistettiin.

Minusta on hyvin tärkeätä, ja uskon jokaisen muurarin olevan samaa mieltä, ettei ihmisen pitäisi liittyä uuteen järjestöön aikomatta valmistautua toimivaksi ja

hyödylliseksi jäseneksi siinä. Ja jos hän liittyy, tulee hänen käydä kaikissa looshikokouksissa, ellei hän ole estetty siitä ehdottomasti välttämättömän syyn nojalla. Olin liittymättä järjestöön, koska en uskaltanut lisätä työtäni käymällä uusissa kokouksissa, enkä ajatellut, että liittymiselläni olisin voinut asiaa hyödyttää. Mutta kun puhuin tästä asiasta Yhteis-Vapaamuurarijärjestön korkeimman upseerin kanssa täällä Australiassa, vakuutti hän minun erehtyneen tässä viimeksi mainitsemassani asiassa, ja että päinvastoin voisin paljon hyödyttää järjestöä siihen liittymällä. Kysyin myöskin neuvoa K.·.·. L.·.·. Suur-Sihteeriltä, joka oli samaa mieltä, ja tällöin ilmaisin luonnollisesti haluni liittyä asiaa auttamaan voimieni mukaan. Näin jouduin siis joukkoonne täällä Sydneyssä, ja sain ilon ja onnen nimittää tätä looshia äitilooshikseni.

En tiennyt sen enempää asioista kuin muutkaan pyrkijät liittyessäni teihin. Mutta ensimmäinen silmäykseni vapaamuurarilooshiin oli suuri ilo ja yllätys, sillä huomasin sen aivan tutuksi kaikkine järjestelyineen. Se muistutti mieleeni aivan samanlaisen järjestelyn vanhassa Egyptissä kuusi tuhatta vuotta sitten. Ymmärrän hyvin, kuinka hämmästyttävältä tämä voi teistä kuulua, mutta vakuutan väitteeni olevan kirjaimellisesti toden. Ja tulette huomaamaan, ettei tässä voi erehdys olla mahdollinen. Tätä tapausta ei voi pitää pelkän yhdenmukaisuuden aiheuttamana. Kolmen pääupseerinne paikanjärjestely on hyvin merkillinen, eikä suinkaan sellainen, joka luonnostaan johtuu ihmisen mieleen hänen koettaessaan tutkia rituaalia. Vertauskuvat ovat merkillisiä ja tarkkoja, ja niiden yhdistely erikoinen. Kuitenkin esiintyvät ne kaikki vanhassa Egyptissä. Voitte arvata, minkälainen yllätys minulle oli, ja kuinka iloiseksi tulin, huomatessani vanhan työn yhä jatkuvan niin monen vuoden kuluttua. Olette säilyttäneet muuttumattomina melkein kaikki seremoniat näiden tuhansien vuosien aikana. Olen huomannut vain joitakin hyvin pieniä, sivuseikkoja koskevia muutoksia.

En voi uskoa muuta kuin että tämäkin asia jo sinänsä olisi mielestäni erinomaisen mielenkiintoinen. Mutta voin lisätä vielä paljon. Aijon selittää, mitä kaikella tällä siellä tarkoitimme. Pidimme looshikokouksiamme uskonnollisen elämämme monenpuolisena ilmennyksenä ja sen lisäksi omasimme melkoisen tietomäärän, joka täydellisesti vastaa teidänkin seremoniojanne ja työtapaanne. Ja minusta tuntuu katsellessani taaksepäin ajassa, että tuo tieto tulee merkitsemään paljon meille nykyajan vapaamuurareille, ja että se saattaa meidät ymmärtämään paljoa täydellisemmin, mitä kaikki nämä tehtävämme merkitsevät.

Tämä huomio kiinnitti tavattomasti mieltäni, ja puhuin siitä K.·.·. L.·.·. Suur-Sihteerillemme. Koetimme sitten yhdessä hänen kanssaan tutkia mestariuden historiaa. Ilman suurempia vaikeuksia näimme pääpiirteissään, mitä teitä se oli kulkenut. Mutta pian huomasimme tarvitsevamme lisätietoja erinäisistä asioista, ja siksi suunnittelimme joitakin kysymyksiä Hänen vastattavakseen, jota kaikki todelliset vapaamuurarit ympäri maailman pitävät Päänään. Teidän on muistettava, että K.·.·. L.·.·. V.P.S.M., minä, sekä monet muut tunnemme tuon suuren Mestarin, jota luultavasti te kaikki kunnioitatte ja pidätte suuressa arvossa, elävänä ihmisenä. Olemme hänet tavanneet ja kunnioitamme Häntä suuresti. Ennenkuin sain onnen tulla joukkoonne, en tiennyt tarkemmin Hänen suhdettaan Yhteis-Vapaamuurariuteen, sillä en ollut koskaan puhunut hänen kanssaan tästä asiasta. Mutta kun minulla viimeksi oli kunnia tavata Hänet ruumiissa Rooman

Korsolla, tuli Hän kanssani Monte Pincion puutarhoihin, jossa istuimme puhelemassa puolentoista tunnin ajan.

Kun siis olimme huomanneet olevamme epävarmoja muurariuden historiasta, alistimme aivan luonnollisesti asian Hänen ratkaistavakseen. Kovin ystävällisesti ja lempeästi Hän vastasi kysymyksiimme, antaen meille paljon lisätietoja. Varsinkin Hän ilmaisi ilonsa siitä, että olimme niin innostuneina työhömme. Hän vahvisti tekemäni huomiot siitä, että täällä käytetty rituaali oli melkein kokonaan sama kuin ennen vanhassa Egyptissä, mutta Hän sanoi historiallisen kokoonpanon olevan juutalaista alkuperää. Te surette esimerkiksi erään kauan sitten Kuolleen K.·.·. L.·.·. Mestarin kuolemaa. Vanhassa Egyptissä surimmeOsiriksen kuolemaa ja paloittamista, sen Yhden, josta tuli monta. Vietimme juhlaa sen kunniaksi, että nämä palaset taas tulivat yhdeksi, ja Osiris nousi kuolleista. Näette siis, että jotkut sanamuodot luonnollisesti ovat erilaisia, muut asiat ovat aivan samoja.

Suuri Mestari kertoi meille liikkeen historiasta pääasiassa seuraavaa:

Aikana, jolloin kristinusko rupesi hallitsemaan maailmaa, oli vielä tuhansia yksilöitä, jotka pitivät kiinni vanhoista uskonnoista, ja mieluimmin pukivat ajatuksensa vanhoihin muotoihin. Kun kristinusko tuli yhä ahtaammaksi, riitaisemmaksi ja itse asiassa suvaitsemattomammaksi, niin ne, jotka tiesivät hiukan totuudesta ja tahtoivat säilyttää sen vanhoihin muotoihin sulkeutuneena, olivat pakoitetut pitämään kokouksiaan salassa. Siksi he piiloutuivat yleisön silmistä ja heidän seremoniansa jäivät salaisuuksiksi. Samaa sortoa käytettiin monessa maassa samanaikaisesti, ja sentähden samat asiat piiloitettiin yleisön näkyvistä monessa paikassa yht'aikaa. Siitä johtuu, ettei meille ole säilynyt vain yhtä traditsioonia, vaan monta eri virtausta. Tässä eroaa muurarius kirkosta, jossa vain yksi oikeauskoinen järjestö on kulkeutunut perintönä ja josta toiset vain ovat eronneet haarautumina. Meidän perintätietojemme eri suunnilla on yhtä suuri arvo ja oikeutus. Vanhassa kaldealaisessa uskonnossa ilmeni sama ajatus esimerkiksi upseerin paikkojen järjestelyssä, ja sitä traditsioonia seurataan vielä melkein yli koko Europan mannermaan, niin että jo siinäkin näette jälkiä erilaisista perintövirtauksista.

Ne, jotka ovat tutkineet muurariuden historiaa, tietävät, että useita poikkeuksia on tehty vanhoista muodoista. Toisinaan on otettu käytäntöön aivan uusi rituaali, toisinaan on entiseen lisätty uusia asteita. Mutta usein on näitä uudistuksia tehneiden upseerien virallinen asema ollut hyvin epävarma. Huomaatte senkin, että jonkinlainen epämääräisyys ja hiukkasen epämiellyttävää perinnäistietoa ympäröi itse skotlantilaisen riituksen historiaa. Mutta tulette ymmärtämään, etteivät nuo säännöttömyydet itse asiassa merkitse mitään vakavampaa, sillä takana olevat voimat, jotka kehitystä ovat johtaneet, ovat ottaneet huomioon kaiken, mitä asiassa on tehty ja käyttäneet sitä hyväkseen niin paljon kuin mahdollista. Ja vaikka skotlantilaisen riituksen alkuperä siis onkin jonkunverran hämärä, niin se kuitenkin on saatettu yhdenmukaiseksi vanhojen Egyptiläisten mysterioiden korkeampien asteitten kanssa, ja muistuttaa sitä nyt hyvin paljon. Mestarit rohkaisivat aina kaikkea, mikä näissä ponnistuksissa oli hyvää, säilyttääkseen pyhäkön niille sieluille, jotka olivat Europassa syntyneitä, mutta eivät voineet edistyä niiden karkeiden opetusten kautta, joille väärin oli annettu kristillisyyden

nimi. Filosofia oli haihtunut niistä vähitellen, mutta Mestarit käyttävät hyväkseen jokaista tilaisuutta niitä hiukan kohottaakseen.

Olen kuullut monen väittävän, että muurarius on yksinomaan johdettu keskiajan operativisista ammattikunnista, toiset taas johtavat ammattikunnat takaisin roomalaisiin kollegioihin. Mutta se, joka vähänkin tuntee vanhoja myserioita, huomaa, ettei niin voi olla, sillä teillähän on seremonioja, jotka eivät voi johtua yksinomaan operatiivisesta muurariudesta, vaan jotka todella ovat sisäisessä yhteydessä mysterioitten opetusten kanssa. A.....t, joita otamme, vieläpä k.....t, joita käytämme, sisältävät kaikki todellisen sisäisen merkityksen, joka ei voi johtua operatiivisen muurariuden salaisuuksista. Kuitenkin on epäilemättä totta, että spekulatiivinen muurarius tahallisesti on sekoitettu operatiiviseen työhön. Kysyimme Mestarilta tätä asiaa ja Hän vastasi, että He, jotka ylhäältä johtavat työtä, ovat sen aiheuttaneet. He saattoivat tahallaan aikaan tuon hämmennyksen, sillä kirkko oli nostanut kauhean epäluulon salaisia seuroja kohtaan ja vainosi niitä tavattomasti. Se ei kuitenkaan vainonnut operatiivisia muurariusseuroja, sillä se piti niitä ihmisyhtyminä, jotka vain viisaasti vartioitsivat ammattinsa salaisuuksia. Sentähden Mestarit sekoittivat symbolisen työnteon operatiiviseen toimintaan. Tämän edellämainitun työn suojeleminen onnistui, ja Mestarit ottivat käytäntöön operatiivisten muurarien sanamuotoja niin paljon kuin mahdollista ja piiloittivat niihin osan salaisuuksista. Nämä ymmärsivät niitä hyvin vähän, mutta seurasivat uskollisesti muotoja tietämättä puoltakaan niiden merkityksestä.

Juutalaiset ovat luoneet suuren osan nykyisestä muurarisanastosta. He olivat oppineet viisautta Egyptissä, mutta koettivat tapansa mukaan sovittaa sen omaan historiaansa, ja johtivat sen alkuperän suuresta kansallissankaristaan, kuningas Salomosta. He pukivat sen muotoon, jonka he voivat sovittaa hänen temppelinsä rakentamiseen, vaikkakin alkuaan oli tarkoitettu pyramiidin rakennusta. Tätä muotoa voitiin luonnollisesti helpommin sekoittaa operatiiviseen muurariuteen kuin filosofisempaa egyptiläistä. Siksi otettiin heidän sanamuotonsa ja heidän legendansa käytäntöön eikä egyptiläisiä ja kaldealaisia. Siitä syystä suremme yhä H. A:n kuolemaa eikä Osiriksen laskeutumista aineeseen. Ja siitä syystä määrättyjen m.....n luullaan muistuttavan määrätyitä t.....a, vaikkakin itse asiassa t.......t olivat sepitetyt paljon myöhemmin selittämään m........ä, jotka todella vastaavat määrätyitä keskuksia ihmisruumiissa.

Tästä tiedosta saamme selityksen moneen asiaan. On huomattava, että muurariseremoniat, joita niin kauan pidettiin maan hyväksyttyä uskontoa vastustavina, on havaittu niinikään uskonnollisiksi seremonioiksi, vaikkakin paljon vanhempaan ja filosofisempaan uskontoon kuuluvaksi. Kuten jokainen tämän vanhan ja huolellisesti valmistetun uskontojärjestelmän hedelmä, on tämä rituaali täynnä merkitystä tai ehkä sanoisin pikemmin täynnä merkityksiä, sillä Egyptissä annettiin sille nelinkertainen selitys. Siksi onkin jokainen sivuseikka täynnä merkitystä ja siksi tietysti ei ainoatakaan kohtaa saa koskaan muuttaa ilman suurinta huolellisuutta ja silloinkin voivat vain sellaiset, jotka tuntevat rituaalin täyden sisällön, näitä muutoksia tehdä vahingoittamatta vertauskuvaston kokonaisuutta.

Onneksi ovat esi-isämme tämän tärkeyden oivaltaneet, joten työtavat nyt ovat muuttumattomina periytyneet ja omasta kokemuksesta tiedän nyt voivani seurata rituaalia melkein aivan tarkkaan. Vain jotkut harvat kohdat ovat haihtuneet

tämän pitkän ajan kuluessa, jotkut toiset taas hiukan muutetut, mutta näitä kohtia on ihmeteltävän harvoja. Teidän „vaatimuksenne" on tulleet paljon pitemmiksi, ja huomaan, että muut jäsenet, upseereja lukuunottamatta, ottavat työhön nyt paljon vähemmin osaa kuin ennen. Entiseen aikaan lauloivat he alituisesti pieniä ylistys- eli kehoitussäveliä ja kukin ymmärsi täyttävänsä määrätyn paikan ja olevansa välttämätön ratas suuressa koneistossa.

On hyvin vaikeata selittää kahdennenkymmenennen vuosisadan europpalaiselle kuulijakunnalle kaikkea, mitä tämä työ merkitsi aurinkoisessa Khemin maassa. Mutta koetan kuitenkin antaa jonkinlaisen kuvan noista neljästä eri tulkinnanmuotojen kerrostumasta.

1. Ensinnäkin oli tarkoitus muistuttaa niitä, jotka ottivat työhön osaa ja näkivät sitä toimitettavan siitä tavasta, jolla Suuri Arkkitehti rakentaa maailmankaikkeutta, ja eri asteissa tunkeuduttiin yhä syvemmälle hänen työtapoihinsa, niiden tietoon sekä periaatteisiin, joiden mukaan hän toimii. Sillä he eivät kuvitelleet Hänen työskennelleen vain menneisyydessä, vaan ajattelivat Häntä parhaillaan työskentelemässä maailmankaikkeuden ollessa Hänen toimivana ilmauksenaan. Siihen aikaan oli kirjoilla vähäisempi merkitys, sillä arveltiin tietoa saatavan paljon tarkoituksenmukaisemmalla ja opettavammalla tavalla toimintasarjojen kautta, jotka tekivät voimakkaan vaikutuksen ihmisten mieliin ja painoivat opetukset syvemmälle muistoon, kuin jos ne olisivat hankitut kirjoista. Sentähden ovat määrätyt luonnon tosiasiat ja lait säilyneet muistossanne jatkuvien toimintojen kautta siihen painuneina.

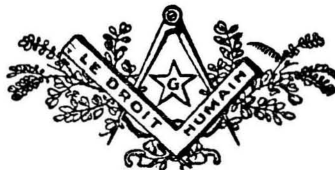
2. Asioiden näin ollessa ja koska maailmankaikkeuden lakien täytyy sovittamisessaankin olla kaikkiallisia, toimien niin alhaalla kuin ylhäällä, niin vaativat ne määrättyä käytöstä ihmistenkin puolelta. Muurarius on siis todella, kuten olemme sanoneet, siveellinen järjestelmä allegorioihin peitettynä ja vertauskuviin suljettuna. Tämä järjestelmä ei kuitenkaan perustu vain käskyyn: „Näin sanoo Herra", vaan se on rakennettu määrätyille luonnon tosiasioille ja laeille, joita ei voida epäillä.

(Jatk.)

On sanottu, ettei ihminen oikein osaa rakastaa Jumalaakaan, ellei hän ensin ole oppinut rakastamaan jotakin hänen luomistaan olennoista. Tämä on totta sikäli, että jos ihminen — ainakin luulonsa mukaan syvästi — rakastuu esim. vastakkaista sukupuolta olevaan ihmiseen saavuttaen vastarakkautta, hän *saattaa* tuntea kiitollista rakkautta Jumalaakin kohtaan — kuten hän silloin tuntee olevansa valmis „syleilemään koko maailmaa". Mutta jos tuo luotuun objektiin ensimäiseksi kohdistunut rakkaus jostakin syystä särkyy, kuten se niin alkaneena useinkin tekee, haipuu helposti samalla Jumalaan kohdistuva rakkaus ja kiitollisuus. Sitä vastoin jos alkaa Jumalaa rakastamalla, voi oppia rakastamaan Hänen luomiaankin vielä silloinkin, kun niissä ei tavallisella ihmissilmällä nähden enää mitään rakastettavaa olekaan.

Suomen Yhteis-
VAPAAMUURARI

MARRAS-JOULUKUU N:o 7-8 · 1924

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*“ — *Oskar Leschhorn*

Pysähdy ja kuuntele

Hiljaisesti tuuli rytmissään huminoi ja ihanasti välkkyy järven pinta. Ei laineiden loiskinta eikä lintujen laulu sekoittaudu puiden huminaan, vaan kaikilla on oma sävynsä ja kukin on omassa työssään. Ne eivät kinastele — sinä teet turhaa työtä — sinä soinnutat väärää säveltä, vaan kukin laulaa omalla äänellään ja kulkee omaa tietään — tehden määrättyä työtään — valittamatta, nurkumatta.

Luonnossa vallitseva sopusointu puhuu ihmiselle: kuuntele — pysähdy — avaa silmäsi, eikö tämä määrätyn työmme sopusoinnussa suorittaminen ole suuremmoista, kaunista ja viisasta. Me emme kahlehdi omalla toiminnallamme toisia. Miksi sitten sinä, joka olet ihminen ja olet kasvanut päätä pitemmäksi meitä — särjet usein tuhansiksi sirpaleiksi kaiken sen, mitä käteesi sattuu — tiellesi tulee, jonka veljesi on rakentanut ja kuitenkin sinä sisässäsi sopusointua, rauhaa ja veljeyttä sekä kokonaisuutta ihannoit.

Miksi, ihminen olet suvaitsematon?

Ihminen kuuntelee ja pysähtyy lukemaan avonaista luonnonkirjaa. Hänen voimansa vahvistuvat — korvansa herkistyvät — näkökykynsä kirkastuu ja hän tuntee ykseyden kaiken kanssa, sillä äänetön rauha, mittaamaton sopusointu ja rajaton viisaus valaa voimaa ja kauneutta häneen ja kaikkeen. —

Aija.

Vapaamuurariuden riitukset

II.

Teimme viime kirjoituksessa selkoa kaikkien myöhempien riitusten perustana olevasta yorkilaisesta riituksesta. Se on ensimmäinen tunnettu vapaamuurariritus ja, kuten mainitsimme, siihen kuului ainoastaan kolme astetta, nimittäin Hyväksytyn Oppipojan, Ammattilaisen ja Mestari-Muurarin asteet. Tehtävämme on nyt tarkastella myöhempien riitusten syntyä ja kokoonpanoa. Noudattakaamme historiallista järjestystä ja esitelkäämme ne siis tunnetun vapaamuurarikirjailijan, tri Albert G. Mackayn, 33°, mukaan — siinä järjestyksessä kuin ne ovat syntyneet.

V 1747 kerrotaan Kaarle Edvard Stuartin, Englannin karkoitetun kuninkaan Jaakko II:n pojan, historiassa tunnettu nimellä vallantavoittelija, perustaneen Arrasin kaupungissa Ranskassa „Ruhtinaallisen ja Alkuperäisen Rosenkreuziläisten Vapaamuurarien Arkkihiippakunnallisen Kapitulin". Ragon esittää teoksessaan *Orthodoxie Maconnique* osan tämän kapitulin perustamiskirjasta. V. 1853 löysi kreivi de Hamel tämän tärkeän asiakirjan alkuperäisen kappaleen, jota nykyjään säilytetään Pas de Calais'n departementin arkistossa.

Seuraavana vuonna tämän kapitulin perustamisen jälkeen, siis 1748, perustettiin Toulousessa Ranskassa riitus, nimellä *Vielle-Brun Riitus* eli Uskollisten Skottilaisten Muurarien Riitus. Sen perustajien tarkoituksena ilmoitetaan olleen avustaa Stuarteja Englannin valtaistuimelle, ja sen perustajaksi mainitaan Samuel Lockhart, joka kuului prinssi Kaarle Edvardin innokkaimpiin kannattajiin. Riitukseen kuului 9 astetta, jaettuina kolmeen kapituliin seuraavasti: ensimmäisen kapitulin muodostivat kolme ensimmäistä n. s. vertauskuvallista astetta ja neljäs eli n. s. Salaisen Mestarin aste; toisen kapitulin muodostivat asteet 5, 6, 7 ja 8, neljä valioastetta, jotka perustuivat temppeliherra-järjestelmään; kolmanteen kapituliin kuului ainoastaan yksi aste, 9:s eli tieteellisen muurariuden aste. Riituksen hallinto-elintä kutsuttiin Menatzchimin neuvostoksi. V. 1804 kieltäytyi Ranskan Grand Orient tunnustamasta sitä, koska sillä ei ollut mitään moraalista tai tieteellistä päämäärää ja koska perustamiskirja, jonka väitettiin olevan prinssi Kaarle Edvardin antaman, ei ollutkaan alkuperäinen. Riitus oli käytännössä Etelä-Ranskassa vuoteen 1812 saakka, jonka jälkeen, kun Grand Orient vielä kerran oli kieltäytynyt sitä tunnustamasta, se kuoli.

V. 1745 tiedetään esiintyneen kolme uutta riitusta. *Ankaran kuuliaisuuden riitus* on kuuluisimpia vapaamuurariritusksia. Sen perstaja oli parooni von Hund ja v. 1754 otettiin se käytäntöön Saksassa. Sen pohjana on Temppeliherrain järjestö, ja se jaetaan seuraaviin 7 asteeseen: 1) Hyväksytty Oppipoika; 2) Ammattilainen; 3) Mestari; 4) Skottilainen Muurari; 5) Noviisi; 6) Temppeliherra; 7) Tunnustettu Ritari. Riituksen perustajan ilmoituksen mukaan oli Temppeliherrain viimeisen suurmestarin de Molayn kuoleman jälkeen Auvergnen suuraluemestari Pierre d'Aumont kahden komentajan ja viiden ritarin kanssa vetäytynyt Skotlantiin suojaan, saapuen sinne operatiivisten muurarien valepukuun puettuina. Siellä kohtasivat he suurkomentaja George Harrisin sekä useita

ritareita ja päättivät yhdessä näiden kanssa jatkaa Temppeliritarien toimintaa. Juhannuksena v. 1313 pidetyssä kapitulin kokouksessa valittiin suurmestariksi Aumont. Vainoa välttääkseen ryhtyivät he käyttämään vapaamuurari-nimeä. V. 1361 muutettiin järjestön päämaja Aberdeeniin ja siitä lähtien alkoi se vapaamuurariuden valepuvussa nopeaisti levitä Ranskaan, Saksaan, Espanjaan, Portugaliin ja muihin maihin. Tämän riituksen seuraajat selittivät, että „jokainen todellinen vapaamuurari on temppeliritari", ja heidän arvelunsa mukaan on vapaamuurariuden alkuperä haettava vanhassa Temppeliritari-järjestössä, jonka luonnollinen seuraaja se on.

Tällainen on legenda, joka kertoo temppeliritarien siirtymisestä Skotlantiin ja heidän ryhmittymisestään työskentelemään vapaamuurareina eri maissa. Missä määrin legenda on historiallisesti tosi, ei olla selvillä. Parooni von Hund oli vakuutettu sen historiallisuudesta ja muodosti riituksensa sen mukaisesti. V. 1754 muodosti ritari de Bonville Parisissa yhdessä eräiden toisten huomattujen vapaamuurarien kanssa ylempien asteiden kapitulin, jolle annettiin nimeksi „Clermontin kapituli" ja johon liitettiin piirteitä Temppeliherrain järjestöstä. Samana vuonna kävi von Hund Parisissa, tullen vihityksi tähän kapituliin, saaden sieltä ne tiedot, joiden perustalla hän muodosti oman riituksensa. Hän palasi Saksaan suurilla valtuuksilla varustettuna ja perusti vielä samana vuonna uuden riituksen. Hänen onnistui saada järjestönsä pääksi Braunschweigin herttuan Ferdinandin ja sai useimmat Berlinin ja Preussin looshit tunnustamaan riituksensa. Se oli luonteeltaan kosmopoliittinen ja pyrki elvyttämään Temppeliherrain järjestön sotilaallisia ja ritarihyveitä, sekautumatta kannattajiensa uskonnollisiin käsityksiin. Mutta v. 1767 Wismarin yliopiston rehtori von Starck esitti liitettäväksi riitukseen papillisen haaran, johon liittymisen ehtona m. m. vaadittaisiin, että pyrkijän tulisi olla uskonnoltaan roomalais-katolisen. Myöhemmin tämä papillinen haara erosi muusta riituksesta ja muodosti riippumattoman järjestön, minkä jälkeen „Ankaran kuuliaisuuden riituksen" looshit ottivat itselleen nimen „Yhdistyneet saksalaiset looshit". Alkuperäinen riitus lakkasi siten kokonaan olemasta.

Kuten jo edellä on mainittu, perusti de Bonneville, ritari ja vapaamuurarikirjailija v. 1754 *Clermontin kapitulin,* omaksuen riitukseensa temppeliherrain traditsioneja. Tähän uuteen riitukseen kuului 6 astetta, nimittäin: 1, 2, 3) Pyhän Johanneksen muurarius, 4) Kotkan Ritarit; 5) Loistava Ritari eli Temppeliherra; 6) Ylevä Loistava Ritari. Mutta pian riituksen perustamisen jälkeen lisättiin asteiden lukumäärää. Järjestöön kuului paljon Parisin korkeimpien seurapiirien ja hovin jäseniä. Riituksen perustaja de Bonneville oli sitä mieltä, että jesuiitat olivat tuoneet vapaamuurariuden vertauskuvallisiin asteisiin tarinan Temppeliherrain järjestön elämästä ja kuolemasta sekä että neljään ylempään asteeseen he olivat kätkeneet veljeskuntansa neljä valaa.

Tässä yhteydessä mainittakoon tuo usein esitetty väite, että jesuiitat olivat 18-vuosisadalla läheisessä yhteydessä vapaamuurariuden kanssa. Kadosh-aste sanotaan nimenomaan niiden järjestön jäsenten keksimäksi, jotka muodostivat n. s. Clermontin jesuiittaopiston Parisissa. Kieltämätöntä lienee, että jesuiitat ovat vaikuttaneet eräiden riitusten korkeampien asteiden muodostamisessa, vaikka vapaamuurarijärjestön luomisessa ei heillä ole ollut osuutta. Vapaamuurariuden puhtaasti filantrooppisten ihanteiden tilalle yrittivät he, tuloksetta, tuoda järjes-

töön poliittisia ja uskonnollisia juonittelujaan. Tästä kysymyksestä on kirjoitettu aikojen kuluessa kokonainen kirjasto teoksia.

Hyvin läheisessä yhteydessä edellisen kanssa on se vapaamuurariuden riitus, joka tunnetaan nimellä *Täydellisyyden riitus*. Clermontin jesuiittaopistossa, johon edellä on viitattu, perusti de Bonneville 1754 korkeampien asteiden kapitulin, n. s. Clermontin kapitulin, josta jo olemme tehneet selkoa. Se vapaamuurarijärjestelmä, jota tässä jesuiittaopistossa noudatettiin, tunnetaan nimellä „Heredomin eli Täydellisyyden riitus". Clermontin opisto oli Stuartin hallitsijasuvun jäsenten pakopaikka ja siitä syystä tavataan riituksessa piirteitä Stuartmuurariudesta. Siihen kuului 25 astetta. Valaistaksemme tämän riituksen asteiden silmiinpistävää yhtäläisyyttä — ainakin nimissä — myöhemmin syntyneen skottilaisen riituksen asteiden kanssa luettelemme asteet järjestyksessä: 1) Hyväksytty Oppipoika; 2) Ammattilainen; 3) Mestari; 4) Salainen Mestari; 5) Täydellinen Mestari; 6) Uskottu Sihteeri; 7) Rakennuksen Kaitsija; 8) Päämies ja Tuomari; 9) Yhdeksän Valitsema Mestari; 10) Viidentoista Valitsema Mestari; 11) Loistava Valittu Mestari; 12) Suur-Mestari Arkkitehti; 13) Kuninkaallinen Kaari; 14) Täydellinen, Vanha, Valittu Suur-Mestari; 15) Miekan Ritari; 16) Jerusalemin Prinssi; 17) Idän ja Lännen Ritari; 18) Ruusu-Ristin Ritari; 19) Suur-Ylipappi; 20) Suur-Patriarkka; 21) Vapaamuurariuden Avaimen Suurmestari; 22) Libanonin Ruhtinas; 23) Suur-Konsistorin Vihitty Itsevaltias, Esimies ja Ruhtinas; 24) Loistava Ritari, Mustan ja Valkoisen Kotkan Komentaja; 25) Korkeasti Loistava Muurariuden Itsevaltias Ruhtinas, Suur-Ritari ja Kuninkaallisen Salaisuuden Ylevä Yli-Komentaja.

Tulemme näkemään, että tämä astejaoitus esiintyy miltei muuttamattomana useissa muissa myöhemmin syntyneissä riituksissa. Tämän riituksen erikoispiirteenä on oppi, että vapaamuurarius oli johtunut temppeliherrajärjestöstä, joten jokainen vapaamuurari oli myös temppeliritari. Parooni von Hund, joka myös oli vihitty tähän riitukseen, omaksui temppeliherra-teorian, mutta hylkäsi monilukuiset asteet „Ankaran kuuliaisuuden riituksessa".

V. 1758, siis neljä vuotta edellisen riituksen perustamisen jälkeen, muodostettiin Parisissa kapituli, nimeltä *Idän ja Lännen Keisarien Neuvosto*. Tämänkin järjestön rituaali perustui temppeliherra-järjestelmään ja riitukseen kuului 25 astetta. 19 ensimmäistä astetta ovat samat kuin skottilaisessa riituksessa ja loput asteet tunnetaan nimillä: 20) Suur-Patriarkka ja Noakiitti; 21) Muurariuden Avain; 22) Libanonin Ruhtinas; 23) Auringon Ritari; 24) Kadosh; 25) Kuninkaallisen Salaisuuden Ruhtinas. Astejaoitus on siis miltei muuttamatta sama kuin „Täydellisyyden riituksen" jaoitelma. Riituksen neuvosto antoi perustamiskirjoja ylempien asteiden looshien muodostamista varten, nimitti suur-ylitarkastajia ja edustajia sekä perusti Ranskaan useita järjestön hallinto-elimiä.

Vv. 1760—65 oli riituksessa paljon eripuraisuutta ja hajaannusta. Parisissa perustettiin v. 1760 uusi neuvosto, „Idän Ritarit", ja jatkuvat riitaisuudet näiden kahden korkeimman hallintoelimen välillä johtivat siihen, että suur-looshi v. 1766 julkaisi asetuksen, jolla vertauskuvalliset looshit kiellettiin tunnustamasta kumpaakaan kapitulia. Suur-looshin tuomiosta huolimatta työskentelivät molemmat kapitulit salaisesti ja jakelivat looshikirjoja. Riituksen historia on siitä lähtien

täynnä riitaisuuksia Ranskan suur-looshin kanssa aina vuoteen 1781 saakka, jolloin riitus sulautui kokonaan v. 1771 perustettuun Ranskaan Grand Orientiin. Ainakin pari etevää vapaamuurarikirjailijaa on väittänyt, että v. 1801 muodostettu Skottilainen riitus on syntynyt tämän järjestön riituksen vaikutuksesta. Sekä „19-vuosisadan oppinein muurari", Ragon että häntä aikaisemmin esiintynyt ranskalainen vapaamuurarikirjailija Thory ovat sillä kannalla. Ja varmaa on, että v:n 1762 perustuslain kokoonpanijana on ollut „Idän ja Lännen Keisarien Neuvosto" ja yhtä varmaa myöskin on, että tämän perustuslain nojalla myönnettiin valtuus Stephen Morinille, joka perusti Skottilaisen riituksen Amerikkaan. Riituksen merkitys Vanhan ja Tunnustetun Skottilaisen Riituksen syntyyn on siis kieltämätön.

T. V.

Veli Maria Deraismes'in vihkiminen

Todistaaksemme V. V:lle ja S. S:lle Järjestömme kaivatun perustajan vihkimisen, julkaisemme alempana otteita „Liberes Penseurs"-looshin pöytäkirjasta.

Tämän työpajan suhde miespuolisten vapaamuurarien kurinpitosääntöihin ilmenee V. Georges Martin'in pitämässä puheessa. „Libres Penseurs"-looshi oli, kun ei se voinut saada suostumusta S. Maria Deraismes'in vihkimykseen, pakoitettu eroamaan skottlantilaisesta Symbolisesta Suurlooshista.

Vihkimyspyyntö.

Allekirjoittaneet „Libres Penseurs"-looshin toimivat jäsenet jotka kaikki omistavat M. M..n arvon, ehdoittavat Neiti Maria Deraismes'tä Vapaamuurarijärjestöön vihittäväksi.

Pecq marraskuun 25 päivänä 1881.

Houbron. L. Tockler. Roux. Dubois. E. Parnoux. P. Constans. A. Ray.

Pöytäkirja 14 p:ltä tammikuuta 1882. E. V.

K. K. M., V. Houbron on avannut I asteen työt. Töiden avattua luetaan Skottlantilaisen Rituksen mukaan viimeisen kokouksen pöytäkirja, joka hyväksyttiin. Sitten luettiin poissaolevien kirjeet. — Vieraita eri vapaamuurariyhdistyksistä oli saapunut kokoukseen.

K. K. M. tervehti ystävällisesti vieraita sekä V. V:ä ja pyytää heitä istumaan. Hiljaisuuden tultua lausuu K. K. M. seuraavasti:

„V. V..ni, tulemme tällä hetkellä pyhittämään looshimme noudattamalla erästä ihmiskunnan suurinta, kunnioitetuinta periaatetta, nim. tasa-arvoisuutta. Vapaamuurariuden uljaan ja edistymismielisen hengen elähyttäminä etsimme valoa kaikkialta, missä sitä voimme löytää ja voittaen ennakkoluulot vihimme tänään vapaamuuraritöihimme Neiti Maria Deraismes'in, etevän naisen, jonka äly, luonnonlahjat, oppi ja tarmo tekevät hänet mahdolliseksi pääsemään yhdistykseemme.

Jos jotkut V. V. eivät hyväksy käsitystämme vapaamuurariudesta ja kuri-velvollisuuksistamme, vastaamme heille, että sokeaa kuuliaisuudenvaatimusta pidämme vapautta loukkaavana ja senvuoksi vaarallisempana yhdistyksellemme, sillä siitä voi olla seurauksena, että vastustamme kehityksen kulkua, jonka lippuna vapaamuurarijärjestö aina on ollut ja tulee olemaan.

Vihkiessämme naisen mysterioihimme ja ottaessamme hänet vapaamuuraritoveriksemme tahdomme julistaa kahden inhimillisen olennon tasa-arvoisuutta, jotka olennot molemmat myötävaikuttavat sukumme lisääntymisessä. Tahdomme myöskin auttaa häntä älylliseen ja siveelliseen itsenäisyyteen, josta mies ei koskaan ole välittänyt vedoten tuohon epäinhimilliseen väitteeseen, että muka *voimakkaammalla on oikeus.*

Jos eivät kaikki vapaamuurarit olekaan tässä asiassa samaa mieltä kanssamme, voimme kuitenkin olla vakuutettuja siitä, että useat niistä vapaamuurareista, jotka viisautensa ja luonnonlahjojensa kautta ovat tulleet huomatuiksi, hyväksyvät tämän „Libres Penseurs"-looshin ottaman askeleen. Tahdomme myöskin osoittaa, että vaikka maailmanihmiset tulisivatkin välinpitämättömiksi vasta julistetuille aatteille ja unohtaisivat uskonveljille antamansa lupaukset, niin vapaamuurarien keskuudessa vallitsee rehellisyys ja se, mitä varsinkin perussäännöissä luvataan, se myöskin pannaan täytäntöön.

Symbolinen Skottlantilainen Suurlooshi on 2:ssa pykälässään ilmoittanut vapaamuurarin olevan vapaan looshissaan ja jokaisella looshilla olevan itsemääräämisoikeuden. Nojautuen tähän, perustajien nyt halveksimaan luvattuun oikeuteen me uskallamme ryhtyä yritykseen, joka parhaiten vastaa hartainta haluamme: „oikein ajatella, oikein puhua, oikein toimia".

K. K. M. luki senjälkeen Neiti Maria Deraismes'n elämäkerran. Tämän naisen erinomaista mainetta ja herättämäänsä myötätuntoa todistavat nämä arvokkaat vapaamuurarit, valtiomiehet ja muilla virkaurilla olevat V. V., jotka läsnäolollansa tahtovat osoittaa ensimäiselle nais-vapaamuurarille myötätuntoansa.

Sittenkun oli luettu vastaukset kysymyksiin, jotka vapaamuuraritavan mukaan oli kokelaalle edeltäpäin annettu vastattavaksi, pyydettiin hänelle sisäänpääsyä Temppeliin. K. K. M. pyytää V. D. . ia valmistamaan häntä vihkimykseen sääntöjen mukaan. Neiti Deraismes'n tuo sisälle eräs seitsemästä esittäjästä, V. Ray, joka vie kokelaan paikallensa.

Tämän jälkeen V. . Houbron lausuu:

Aivan liian kauan ovat mielestämme äitimme, puolisomme, tyttäremme ja sisaremme olleet syrjäytetyt yhdistyksistämme joissa sanotaan toimitettavan sellaisia mystillisiä tehtäviä, joita on naisilta salattava.

Mutta me olemme ajatelleet, että nykyaikana on tällainen poissulkeminen vanhanaikaista, se kuuluu siihen aikaan kuin se vääryyskin, joka sen on keksinyt. Ja nyt, kun on tullut osallemme, olemme päättäneet sen lopettaa.

Me olemme sen ajatuksen läpäisemät, ettei yhteiskuntaa voi tehokkaasti viedä eteenpäin ilman naisen myötävaikutusta. Nainen lapsen ensimmäisenä kasvattajana voi hävittää ennakkoluuloja, taistelemalla niitä vastaan siveyden ja vapaamuurariuden avulla, valmistaen näin todellista yhteiskunnallista kohoamista rauhallisilla keinoilla.

Se päämäärä, jota vanhan ajan ensimmäiset filosofit ajoivat takaa ja joka vieläkin on todellisen vapaamuurarin periaatteena, on, että tulee tehdä mahdollisimman parasta ihmiskunnan hyödyksi sovelluttamalla sen tähän viisaaseen sääntöön.

Oikein ajatella ja puhua, on oikein toimia.

Zoroaster, intialainen lainsäätäjä pitää parhaimpana ihmistä, jonka sydän on oikeudenmukainen, joka on vapaa seurustelussa ihmisten kanssa, jonka katse ei ole rikkauksiin tähdätty ja joka tekee hyvää koko maailmalle. Nämä muinaisen filosofian säännöt ovat kulkeneet perintönä kautta aikojen. Näitä samoja sääntöjä ovat edeltäjämme opettaneet julkisesti ja me seuraamme heidän jälkiänsä, kooten ne tähän ylevään siveysohjeeseen: *Rakastakaa toinen toisianne.* Nämä sanat määräävät vapaamuurariuden todellisen hengen.

Meidän mielestämme on tarpeellista poistaa se verho, joka peittää vapaamuurariuden naisen katseelta ja pyytää häntä yhtymään meihin täydellisimmän tasaarvoisuuden kannalla tultuaan vihityksi mysterioihimme. Olemme myös vakuutettuja siitä, että järjestömme kautta tapahtunut älyllinen vapautumisensa on vapautumista erehdyksistä ja kaikenlaisista tietämättömyyden aiheuttamista ennakkoluuloista, joita kirkolliset lahkot ovat suosineet. Me uskomme vaikka vastustajamme vastaan väittäisivätkin, että naisen järki on yhdenarvoinen miehen järjen kanssa ja että samoinkuin meillä niin naisellakin on oikeus ottaa osaa vapaamuuraritöihin ja tulla edistyksen levittäjäksi opiskelemalla niitä todellisia tietoja, jotka ovat kaiken valistuksen ja totuuden alkulähteet.

Meillä on kunnia toteuttaa julistamiamme aatteita vihkiessämme niihin tänään aikamme etevimmän naisen, tunnetun, kunnianarvoisan ja oppineen puhujan, Neiti Maria Deraismes'n, joka uhraa elämänsä ihmisystävällisten oppijärjestelmäin esittämiseen. „Libres Penseurs"-looshin vapaamuurareilla on ilo saada kunnioittavimmin antaa hänelle nimen Veli, siten tunnustaen suostuvansa uljaasti menemään yli sen naisilta kielletyn rajan, jonka hän nyt jättää taakseen avonaiseksi toisille naisille, jotka kanssamme tahtovat tehdä työtä yhteisen hyvän eteen."

V. V. seisoen järjestyksessä pyytää K. K. M., S. Maria Deraismes'tä tulemaan I..n antamaan vapaamuurarisitoumuksensa akasiapuun oksan alla. Tämä puu on vapaamuurareille rauhan vertauskuva ja „Libres Penseurs"-looshi käyttää sitä korvaamaan miekkaa, joka on raa'an voiman vertauskuva.

K. K. M..n luettua valan ja vihityn sanottua *„sen vannon"*, kysytään jonkun hetken jälkeen, mitä V. V. kokelaalle toivovat. V. V. pyydettyä hänen hyväksymistään vapaamuurariksi, tapahtuu se. K. K. M. julistaa hänelle annetun vallan nojalla sekä omassa, että V. V..n nimessä kokelaan Maria Deraismes'n vapaamuurarioppipojaksi ja looshin toimivaksi jäseneksi. K. K. M. vahvistaa tämän Skottl. Ritualin totutun tavan mukaan. Tämän seremonian jälkeen antaa K. K. M. uudelle V..lle kimpun valkoisia kukkia, vapaamuurarien vertauskuvana sekä Libres Penseurs-looshissa tapahtuneen ensimmäisen naisvihkimyksen muistoksi Muurarinauhan, runsaasti koristettuna akasiapuun oksalla ja jossa oli omistuskirjoitus V.. Maria Deraismes'ille.

K. K. M..n käskystä ilmoittaa V.. D. hänelle vapaamuurari m..n, s..n ja k..o..n. — K. K. M. antaa hänelle semesterisanan, jonka jälkeen hän osoittaa

uudelle vapaamuurarille paikan pylvään alla ja esittää hänet kaikille V. V.. lle V. . na ja työpajan toimivana jäsenenä.

Innokkaalla käsientaputuksella onnitellaan tätä vihkimystä joka on käännekohta vapaamuurariuden historiassa ja osoittaa että se lakkaamatta kulkee vapautta kohti. — Työt lopetettiin rakkaudenaterialla, jonka looshi tarjosi lukuisille vierailleen.

K. K. M. antaa nyt puheenvuoron S. . Maria Deraismes'lle, joka sanoo:

„Kiitän „Libres Penseurs"-looshia kunniasta tulla tänään vastaanotetuksi lukuisten jäsenien joukkoon. Olen velvollinen osoittamaan suuren kiitollisuuteni siitä sydämellisestä vastaanotosta, joka on tullut osakseni. Mutta tunnen samalla, etten ole ansainnut puoltakaan siitä erinomaisesta ylistyksestä, joka minuun on kohdistettu. Sentähden, kun kiitän Teitä, rakkaat V. V. äsken osoittamastanne tarmokkuudesta, niin pyydän, ettette pitäisi sitä minään henkilökohtaisena ihastumisen merkkinä. Jos olisi kysymyksessä vain vähäpätöisen personani hyväksyminen vapaamuurariuteen, olisi apu jonka voin teille tarjota, hyvin pieni ja tapahtuma itse asiassa mitätön arvoltaan. Mutta asialla on paljon suurempi merkitys. Ovi, jonka olette tänään minulle aukaisseet, ei tule sulkeutumaan jälessäni ja suuri joukko on tuleva perässäni. Te olette suorittaneet viisauden ja tarmokkuuden näytteen V. V. ja Teidän kauttanne on yksi ennakkoluulo voitettu.

Tosin olette vain pieni joukko, mutta kunniakas, ja teihin on pian suuri osa loosheista pakoitettu yhtymään. Varmana takauksena siitä on minulla näiden etevien henkilöiden läsnäolo ja myötätunto. Tavattoman merkillistä on, että naisen pääsyä vapaamuurariuteen pidetään nykyaikana sellaisena huomiota herättävänä tapauksena, eikä muistona entisajalta. Kahdeksannella vuosisadalla oli naisilla vapaa pääsy vapaamuurarijärjestöön. Eräs Bouillon'in herttuatar oli suurmestarinakin. Paremmin tulisi huomata olevamme takapajulla ja kuitenkin elämme etuoikeuksien aikana. Tämän hallinta järjestyksen aikana, jolloin kaikki voi nousta ja kehittyä, nähdään että itse laki ei välitä mistään tasa-arvoisuuden periaatteesta, vaan suorastaan mielivallasta. Kaikki oikeuden ilmaiseminen meidän aikanamme on sen lain tuloksia, jonka Ranskan vallankumous julisti yhteiskunnallisen elämän pohjaksi. Niinpä naisten yliopistollisten arvojen saanti ja pääsy virkaurille, joka tähän asti on heiltä ollut kielletty, on kahden sukupolven samanarvoisuuden hyväksyminen julkisesti. Se ei enää ole poikkeus säännöstä, jota siedetään, itse sääntöön on nyt käyty käsiksi. Sanalla sanoen on se itse lakikaari, johon on nyt tähdätty ja se on merkki lähestyvästä vapautumisestamme. Ja sentähden se, mikä huomaamatta on käynyt laatuun mielivallan hallitessa herättää vastusta nykyaikana niiden ihmisten puolelta, jotka rakastavat etuoikeuksia. Kohta tullaan myöntämään, että Ranskassa miehinen valta on viimeinen ylimysvalta. Se ponnistelee turhaan vastaan sillä sen kiertokulku on häviämäisillään.

Jos saan puhua suoraan, niin sanon, että vähemmän kuin milloinkaan ymmärrän vapaamuurarien itsepäistä vastarintaa naisten vihkimykseen nähden. Tämä naissuvun poissulkeminen on naurettava päähänpisto, joka ei nojaudu mihinkään pätevään järkisyyhyn.

Millä perusteella on vapaamuurarius sitten syrjäyttänyt meitä aina tähän asti? Onko sillä yksinoikeus korkeimpaan totuuteen, joka vain älyn valiojoukolla on

saavutettavissa? — Ei — Käsitteleekö se ehkä vaikeatajuisia ja erikoisen eteviä kysymyksiä, jotka vaativat ensin alustavia opintoja? — Ei, sillä siihen hyväksytään jäseniksi ilman todistus- ja muita diploominäytteitä. Kuuluuko siihen salakeinoja, taikoja ja mysterioita, joita ei voi ilmoittaa muille kuin valitulle joukolle? — Ei, sillä taikatemppujen aika on ollut. — Tieto vaatii päivänvaloa, eikä sitä tule eristää vain yksiä varten. Naiset ovat yhtä hyvin kuin miehetkin oikeutetut inhimilliseen tietoon. He käyvät samoissa kokouksissa, suorittavat samoja tutkintoja ja saavuttavat samoja etuoikeuksia.

Muutamat väittävät, että naisten tunkeutumisella vapaamuurarijärjestöön sen arvokkuus veljeskuntana kärsisi. Tällainen väitehän on vain leikinlaskua. Miten se olisi mahdollista? — Lääketieteellinen laitoskin aukaisee meille ovensa. Mies- ja naisoppilaat saavat samat opetukset samoilta professoreilta. Molemmat sukupuolet tekevät samoja töitä, tavoittelevat samaa tohtorinlakkia, joka annetaan heille samalla tavalla, tietojensa ja ansioittensa mukaan. Ja kuitenkin ei lääketieteellinen tiedekunta usko kadottavansa virka-arvoansa eikä arvokkuuttansa näin toimiessaan. Mistä johtuvat sitten looshien epäilykset? Mitä etuoikeuksia puolustavat he niin kateellisen huolellisesti? Vain totutun tavan etuoikeuksia.

Te olette ottaneet ratkaisevan askeleen, V. V., lopettamalla tietämättömyyden lujittamat vanhat perintötavat. Teillä on ollut rohkeutta uhmata oikeauskoisen vapaamuurariuden ankaruutta ja te saatte vastaanottaa seuraukset. Teitä pidetään nyt kerettiläisinä senvuoksi, että olette uudistajia. Mutta uudistusten välttämättömyys tunkeutuu pian kaikkialle, olkaa siis ylpeitä voitostanne. Syntyy voimakas ajatusten ilmaus naisten vapautumisen hyväksi. Olemme jo alussa, mutta tunnustakaamme vaikeudet sillä sukupuoliset ennakkoluulot ovat syvästi juurtuneet ihmisiin. Ne, jotka luulevat olevansa kaikista vapaimpia, ovat tietämättään taruorjuuden alaisia. Aina maailman alusta asti on nainen ollut syrjäytettynä ja — suokaa anteeksi sanani — väärinarvosteltuna. Uskonto julistaa hänet rikolliseksi ja väärennetty tieto vakuuttaa hänet mitään tietämättömäksi. Kahden äärimmäisyyden välillä on valittu keskinkertainen arvostelu lopulliseksi ja sanotaan: nainen on tunneolento, mies järkiolento. . . . On tietenkin luultu, että on tehty suuri keksintö.

Tämän arvostelun mukaan päätetään, että tunteellinen, rakkautta kaipaava ja herkkätuntoinen nainen on kykenemätön yleisten asioiden, jopa itsensäkin johtoon. Miehelle siis kuuluu lakien laatiminen, naiselle niihin alistuminen. Todellakin. — On helppo todistaa, että tällainen luokittaminen on ehdottomasti mielivaltaista ja siis keinotekoista. Ei miehelle ole annettu oikeutta jaella osia koska hän ei ole jakanut luonnonlahjojaankaan. Hän erehtyy tavattomasti ollessaan olevinaan luoja. Samoin kuin muut, on hänkin tajullisen tai tajuttoman alkuvoiman tuote. — Mutta tästä keskusteleminen kuuluu toiseen tilaisuuteen.

Luonto on muodostanut suvut, sukupuolet, rodut ja määrännyt niiden tarkoituksen. Se on siis luonto, jota meidän tulee tarkata, joka meidän on otettava neuvonantajaksemme, jota meidän on seurattava. Se lahjoittaa kykyjä yksilöille sitä varten, että he niitä kehittäisivät. Ja kyvylle kuuluu myös tehtävä. Naisella on järki, jota on kehitettävä eikä kellään maailmassa ole oikeutta rajoittaa hänen työvoimaansa. On olemassa hyvin älykkäitä naisia ja löytyy miehiä, jotka eivät sitä ole, eivätkä nämä viimeksimainitut ole niinkään harvinaisia. Jokaisella olkoon

siis vapaus kulkea omaa tietänsä. — On huomattava, että ainoastaan ihmissuvussa esiintyy tällainen niinkutsuttu sukujen älyllinen säätyeroitus. Tarkastellessamme eläinkuntaa, huomaamme, että jo korkeimmilla asteilla olevilla eläimillä ovat uros- ja naaraspuolet samanarvoisia. Se huomataan hevosen, kissan ja koiran suvuissa. Siis ei tämä naissuvun halveksuminen sovellu yleiseen järjestykseen. Epäilemättä on se vain miehinen päähänpisto, jota mies tietämättään pitää rakkaana. Hän kantaa perinnöllisillä luovutuksilla surulliset seuraukset jälkeläisilleen, sillä luomiseen sisältyy sukupuolien vaikutusvallan monipuolisuus ja äiti yhtähyvin kuin isäkin antaa perinnöksi siveelliset ominaisuutensa. Naisen alemmuus on kerta kaikkiaan määrätty, ja mies on joka taholla anastanut vallan itsellensä. Hän yksin on koetellut kykyjänsä lain laadinnassa ja politiikassa, hän on säätänyt lakeja ja laitoksia, valtiomuotoja ja hallinnollisia sääntöjä. Hän on muodostanut kasvatusohjelmia koettaen kaikin voimin poistaa naista neuvottelevista kokouksista ja komiteoista. Lyhyesti sanoen: mies on niin julkisessa kuin yksityisessä elämässä tahtonut olla herra ja johtaja. Eivätkä asiat silti ole sen paremmin järjestetyt. On sanottu, että ne olisivat muka vielä huonommin, jos naiset olisivat niihin sekaantuneet. Se tulisi näyttää toteen.

Itse asiassa on nainen voima. Yhtenä ihmiskunnan puolisona hän siihen määrin sekoittuu yhteisten ominaisuuksiensa kautta toiseen puoleen, että hän tekee itsensä huomatuksi vastustamattoman voimansa erikoiskyvillä. Nämä kyvyt muodostavat harvinaisen tärkeän ja välttämättömän hyödyn ihmiskunnan suuressa kehityksessä. On sanottu, että naisen paikka on vain perheessä ja että äitiys on hänen suuriarvoisin tehtävänsä sekä että hän muka on kotilieden kuningatar. Tuo kaikki on valhetta. Kotona on nainen yhtä paljon orjuutettu kuin muuallakin. Hän on siellä puolison ja isän vallan alla ja mitä lapsiin tulee on hänellä kaikki määräämisvalta heihin nähden kielletty. — Koko lakijärjestelmä on siis naiselle epäedullinen, riistäen häneltä itsenäisyyden ja kieltäen häneltä yksityisen ja valtiollisen tasa-arvoisuuden. Mutta mitkä ovat tällaisen lakijärjestelmän seuraukset? Jokainen laki, joka a priori häiritsee yksilöiden vapaata kehitystä, tehden väkisin heitä kelpaamattomiksi, ei ole epänormaali vain senvuoksi, että se vastustaa luonnon suunnitelmaa, vaan vielä enemmän siksi, että se herättää kaikissa, joita se vainoo, halun poiketa laillisuudesta ja etsiä muualta niitä etuoikeuksia, joita tuo kiero laki heiltä kieltää. Todellisuudessa on laillisuuden takana laaja piiri, missä vallattomuudet, omantunnon ja menettelytavan puutteellisuudet saavat alkunsa minkään tuomioistuimen niitä herättämättä. No niin, toistan vieläkin äskeiset sanani: nainen on voima. Mikään luonnonvoima ei voi muuttua eikä hävitä olemattomiin. Sitä voidaan estää ja turmella, mutta tukahtumaisillaan ollessaan se hyökkää takaisin voimakkaampana ja rajumpana kuin koskaan ennen. — Mihin joutuu sitten tämä käyttämätön voima, nämä rikkaat luonnonlahjat, tämä aivojen vireys? — Estettynä toiminnasta se raivostuu, hajoaa ja tulvii yli äyräittensä. Sille aukenee eteen kaksi tietä, kaksi äärimmäisyyttä: fanatismi ja kurittomuus, toisin sanoen: papisto ja haureus. Käytän tätä viimeistä sanaa sen laajimmassa merkityksessä. En tarkoita sillä yksistään niitä, jotka joutuvat poliisin kirjoihin, vaan sitä lukematonta joukkoa, joka järjestelmällisesti ja salaisesti käy kauppaa itsellään kaikilla, varsinkin korkeimmilla yhteiskunnan asteilla. — Tunne-uskonto ja irstailu, joskin erilailla ovat monessa kohden toistensa kaltaisia.

Molemmat ovat sairaaloisen mielikuvituksen huonoja intoiluja ja järjettömyyteen meneviä liiallisuuksia. Tunneuskon haureus pimittää henkeä, irstailu turmelee sitä. Edellinen tylsistyttää, jälkimmäinen raa'istaa, ne voivat siis antaa kättä toisilleen. Tiedän, että näissä mielen sekaannuksen molemmissa ilmenemismuodoissa pannaan suurta arvoa hyveellisen naisen terveelliselle vaikutukselle. Mutta kuten sanoimme, kantaa naisen hyve perhe-elämässäkin riippuvaisuuden leimaa. Alistaen häntä ynseiden ja kovien sääntöjen alle annetaan hänelle enemmän velvollisuuksia ja vähemmän oikeuksia. Tällaisissa ala-arvoisissa olosuhteissa ei hänellä siis voi olla niin puhdas ajatusmaailma, sitä todistaa se moraali, jonka hän antaa pojilleen ja tyttärilleen. Kun nainen vakuuttaa jotain järjen nimessä, ei häntä pidetä siihen pätevänä, kun hän vetoaa tunteeseen, väitetään häntä intohimoiseksi. — Kun kaikki käy ympäri ei hän muuta rahtuakaan tapojen yleistä tilaa ja hän on sitäpaitsi helposti harhaan viety. Enemmän kuin yhden kerran on hän ollut mukana perikatoon ja turmioon saattamassa kanssasisariaan, siis itseäänkin. — Näillä kahdella tavalla, uskonnollisella ja irstailevalla tulee naisen voima näkyviin läpi aikakausien. Selaillessanne historian lehtiä löydätte joka aikakaudella eri kuningasvaltojen aikana kaksi mahtavaa tyyppiä, joiden kuuluisimmat edustajat ovat rouva de Maintenon ja de Pompadour. Useammin kuin kerran sekoittuivat nämä kaksi luonnetta keskenään. Meidän yhteiskuntamme on siis lähtenyt kulkemaan kahteen suuntaan, joista kumpikaan ei ole oikea.

Tämä epänormaali luokittaminen on tehnyt naisen voimakkaaksi pahaan ja heikoksi hyvään. Sen minkä järki on kadottanut, on himo anastanut, ja missä järki väistyy siellä himo hallitsee, toisin sanoen sekasorto. Voimme vapaasti vakuuttaa, että naista on tämä estänyt tehtävästään yhteiskunnalliseksi ja rauhalliseksi kasvattajaksi. Hän on siveellinen senvuoksi, että hän on kaino ja vaistomaisesti varovainen, hän on myös siveellinen, koska hän ennen äidiksi tuloaan on alistanut himon velvollisuuden alle, sekä senvuoksi, että hän on syntynyt kasvattajaksi, jonka tehtävänä on antaa ensimmäiset neuvot ja olla ensimmäisenä esikuvana. Hänen äiti-ominaisuutensa tekee hänet huolelliseksi. Hän tietää perheen tarpeet ja koettaa niitä tyydyttää. Hän on neuvonantaja. Hän auttaa köyhiä varojen mukaan ajatellen huomista päivää. Hän rakastaa rauhaa ja vihaa sotaa, sillä hän on synnyttäjä ja ruokkija. Hän tietää mikä on kallisarvoisinta olemassaololle ja vie elämää eteenpäin omansa kadottamisen uhallakin. Hän tietää, että tarvitaan huolta ja uhrautuvaisuutta auttamaan pientä elämää sen nupusta puhkeamiseen. Ja vielä hän ymmärtää, että kun tykistö ja kupari on jäänyt nuorensuvun voittajaksi taistelutantereelle, tarvitaan kaksikymmentä vuotta muodostamaan uutta sukua.

Onnettomuudekseen ei nainen alhaisen asemansa vuoksi ole koskaan voinut olla näiden puhtaiden aatteittensa ja tunteittensa asianajaja ja puolustaja, joten ne aina ovat tulleet virheellisesti ja väärin esitetyiksi. Ja kuitenkin juuri niissä aatteissa löytyvät välttämättömimmät ainekset ihmiskunnan kehityksen eteenpäin viemiseksi. — Miksi yhteiskunnallinen työ on aina ollut, ja vieläkin on, heikkoa? Senvuoksi, että se on puutteellista, se ei vielä koskaan ole kantanut inhimillisen kaksinaisuuden leimaa.

Olisipa vapaamuurarijärjestö ollut oikein tarkoittamansa hengen läpäisemä ja jo neljäkymmentä vuotta sitten ollut uranaukaisijana, niin se olisi pannut toimeen

nykyaikojen vallankumouksen ja välttänyt paljon onnettomuutta. On helppo näyttää se toteen. — Vapaamuurarijärjestö on yhdistys, jonka arvo on ikivanha ja yleinen ja jonka alkuperä katoaa aikojen yöhön. Sillä ei ole myöskään vertaistaan maailmassa, jos ei oteta lukuun oikeauskoista yhteiskuntaa. Vapaamuurari on taikauskojen ja erehdysten vihollinen ja niinmuodoin kirkon luonnollinen vastustaja. Mutta kuitenkin vapaamuurarijärjestö, mitä naisiin tulee, seuraa katolilaisuuden erehdyksiä sterilisoidessaan suuressa määrin vaikutuksiansa ja toimiansa — ja siinä syy suureen erehdykseen. Miten vapaamuurarijärjestö papiston vastustajana ja sen vihaamana ei ole ymmärtänyt, että naisten pääsy järjestöön olisi ollut parhain keino kukistaa ja voittaa pappisvalta? Sillä oli siis hallussaan voiton väline, mutta ei ole sitä käyttänyt.

Naisten pääsy tähän järjestöön olisi myös ollut sen pitkäikäisyyden ja uudistumisen alku. Muurariperhe olisi sulautunut yksityiseen perheeseen, se olisi laajentanut näköpiiriä ja kohottanut käsityskykyä, se olisi levittänyt valoa ja karkoittanut fanatismia, sillä nainen on kirkollismielinen enemmän toimettomuudesta ja pelosta kuin tempperamentiltaan. Naisvapaamuurari kantaisi sisarilleen loosheista saamiansa vaikutelmia, hän juurruttaisi lapsiinsa ryhmäelämän tunteita, sillä perhe on ryhmän alku, se on yhteiskunnan periaate ja kansakunnan perusta. Perheen keskuudessa myöntää yksilö kykenemättömyytensä tulla toimeen omin neuvoin. Siellä oppii hän hiukan itsensäunohtamisen taitoa, oppii ajattelemaan toisten etua ja kiintymään toisiin. Mutta nämä veljeyden tunteet eivät saa pysähtyä kotikynnyksen sisälle. Yksilön tulee ymmärtää, että perheen etu on samalla yhteiskunnan etu ja se mikä on eduksi yhteiskunnalle, on sitä samaa myös kansalle, kun taas viimemainitun etu on isänmaan hyöty. Nämä kaikki yhdessä muodostavat yhden suuren kokonaisuuden, ihmiskunnan.

Mutta naisen poissulkeminen on saanut aikaan vastakkaisia seurauksia. Pidettynä vieraana kysymyksille, jotka koskevat yhteisiä etuja, syrjäytetyttynä julkisista tehtävistä, on hän kohdistanut energiansa, älynsä ja uhrautuvaisuutensa omaisiinsa. Heidän menestyksensä ja hyvinvointinsa on tullut hänen päämääräkseen. Tästä on ollut seurauksena ristiriita perheen ja yhteiskunnan välillä. Ensinmainittu tahtoo ottaa kaiken ja antaa viimemainitulle mahdollisimman vähän. Me olemme nykyhetkellä hillittömän sukusuosinan (nepotismin) kuluttamia, meillä olisi siitä tuhansia esimerkkejä. Te valitsisitte valtiollisten asioittenne johtoon miehen, jonka luulette kykeneväksi siihen toimeen. Nyt tämä käyttää hyväkseen virkansa suomaa asemaa, nimittää ensimmäiseen aukinaiseen virkaan jonkun omaisistaan. Nämä ovat useimmiten keskinkertaisia ihmisiä, kyvykkäät ovat harvinaisia. Tästä on seurauksena, että yhden pätevän henkilön sijasta olette saaneet niskoillenne 4 tai 5 kelpaamatonta. Eikä ole vielä sanottu, että niitä tehtäviä, joita yksi kykenevä henkilö toimittaisi, vastaa ne tyhmyydet, joita nämä ennenmainitut typerät ihmiset varmasti saavat aikaan. — Taistelemaan tätä surullista asiaintilaa vastaan ja tehokkaasti kilpailemaan perheellisen itsekkyyden kanssa, vaatii ja on vaatinut perheen muodostaminen, että pyydetään siinä naisen myötävaikutusta ja että hänestä tehdään tasa-arvoinen, uuttera työntekijä. — Te tulette silloin olemaan, ei ainoastaan kyvykkäitä avustajia siinä toiminnassa, joka ei, kuten tähän asti, voi tapahtua luonnon kanssa ristiriidassa olevilla keinoilla, vaan otatte samalla kertaa vaarin uuden sukupolven ensiesiintymisestä, nim.

lapsesta, joka äidiltä saa ensimmäisen ravinnon mukana myös ensimmäisen henkisen ravinnon. Sillä äitihän se on, joka antaa kansallisimman, todella yhdistävän ja ihmisystävällisimmän kasvatuksen. Sellaista kasvatusta ei voi mikään koulu, ei mikään maallinen tahi hengellinen kasvatuslaitos antaa.

Vapaamuurarijärjestön tulee olla koulu, missä luonnon lahjat, itsetietoisuus ja mielihalut kehittyvät, koulu, missä uskotaan, että yhteistunto ei ole vaan tyhjä sana, joku mielikuvituksen luoma teoria, vaan todellisuus. Yhteistunto on kumoamaton luonnonlaki, jota seuratessa jokainen yksilö haluaa yhtä mielellään täyttää tehtäviään kuin nauttia niiden oikeuksiakin. Tällä tavalla valmistatte aineksia todelliselle kansanvallalle. — —

Sallikaa minun vielä lopuksi sanoa pari sanaa. Luultavaa on, että oikeauskoinen vapaamuurarius kieltää meiltä vielä pääsyn Temppeleihinsä ja pitää meitä yhä edelleen pilkkaajina. Se ei meitä liikuta. Me tulemme uutterasti työskentelemään palauttaaksemme sen erehdyksestään. Kun kaikki käy ympäri niin se, mitä se sanoo sitä voimme mekin sanoa.

„Meillä on täällä hyvä olla, jääkäämme tänne."

— — — — — — — —

V. . Francolin'illä on puheenvuoro:

„Annettaissa minulle puheenvuoro äsken kuulemamme kaunopuheisen ja sisältörikkaan puheen jälkeen tahdotaan vain näyttää, etteivät nainen ja mies ole ainoastaan tasa-arvoisia, vaan että nainen on usein etevämpi miestä. Kaikki ympärilläni olevat ovatkin kieltäytyneet puhumasta S.:. Maria Deraismes'in puheen jälkeen. Siis, kuten jo sanoin, kun nousen puhumaan, teen sen vain sentähden, että huomaisitte n. s. vahvan sukupuolen kykenemättömyyden ja senvuoksi otan tämän pelätyn puheenvuoron.

Mitäpä sanoisin, jota ei etevä V. . ni äsken olisi sanonut? Minusta tuntuu kuitenkin, kuin tähän juhlimiseen, jonka vuoksi olemme kokoontuneet, sisältyisi eräs siveysohje ja aikomukseni on tästä äsken kuulemastamme puheesta vetää esiin uusi tunnuslause vapaamuurareille. V. V., olemme kauan aikaa jo liiaksi jäljitelleet Ranskan entistä ja nykyistä tasavaltaa, joka kaikkiin julkisiin rakennuksiin on piirtänyt nämä jalot sanat: vapaus, tasa-arvoisuus ja veljeys, mutta joka on tätä ihanaa lausetta pitänyt seinällään eikä ole pannut sitä lakiin eikä säännöksiin. Me emme ole Temppeleissämme toteuttaneet koko vapautta, koska emme saa vapaasti ottaa joukkoomme Teitä, V. V. . amme. Olemme myös uskottomia tasa-arvoisuudelle, koska kieltäydymme kohtelemasta naista tasa-arvoisena. Emmekä täytä veljeyden käskyä, koska emme vapaaehtoisesti tunnusta naisia V. V. . ksemme. Mutta tänään on tunnuslauseestamme tullut todellisuus. Tänään on vapaamuurarien suuri päivä ja huolimatta pelokkaista ennustuksista on se, mikä on tapahtunut, merkkitapaus sen historiassa. — Sallikaa minun ikuistuttaa tämä päivä lisäämällä meidän miesten yhteiseen vanhaan lauseparteen uuden lauseen, jonka voimme kirjoittaa oman ja kaikkien niiden L. L.:. en lippuun, jotka seuraavat meidän jaloa esimerkkiämme ottamalla naiset osallisiksi töihimme. Siis olkoon uusi tunnuslauseemme yhteenveto V.·. Maria Deraismes'n puheesta näin kuuluva:

Siveellisyys, yhteistunto ja äitiys.

Siveellisyys, sillä nainen on historian mukaan aina ollut valtavin ase elämän kehityksessä, tapojen hillitsemisessä ja luonteen puhdistamisessa. Naiselle olemme kiitollisia siitä vanhasta siveellisyydestä, jonka omistamme. Kuta enemmän hänen vaikutuksensa maailmassa lisääntyy, sitä enemmän karttuu myös hyvyyttä ja uhrautuvaisuutta.

Yhteistunto eli yhteisen vastuunalaisuuden tunne (solidarisuus). — Kuka voi paremmin kuin nainen ottaa kotiinsa ystävän ja muukalaisen. Kuka voi häntä paremmin olla ystävyyden takauksena koko maailman vapaamuurarien kesken. Mistä löydämme lujemman renkaan yksimielisyyden ketjuumme kuin hänestä, joka seuraelämässä on yhteiskunnallinen side, rauhan luonnollinen puolustaja ja miesten hyvänsovun esitaistelija.

Lopuksi *äitiys,* korkein ihmiskunnan tehtävistä. Se on äitiys, joka vie perintönä kehitystä eteenpäin ja vakaannuttaa sen jälkeläisiin, ja jolla on erinomaisen kasvattava vaikutus ihmisen järkeen. Se on se, joka auttaa meitä aatteittemme levittämisessä tuleville sukupolville, nuorukaisille ja lapsille.

Sulkiessamme naisilta oven työpajaamme, olemme hukanneet tilaisuuden tehdä lapselle sitä, mikä meidän velvollisuutemme olisi ollut tehdä ja jota olisimme voineet tehdä. Me olemme ottaneet kasvatiksemme ja elätämme muutamia orpoja. Mutta en ole nähnyt yhdenkään näistä tulevan naisiksi, pyytävän päästä osallisiksi töihimme ja vaativan pääsyä yhdistykseemme. — Vastedes tullaan niille avaamaan, jotka kolkuttavat. V. V.·.n innostamana tulee vapaamuurari tekemään hartaudella työtä kasvattaen lasta, joka on isänmaan tulevaisuus, kansanvaltaisen tasavallan toivo, ja joka on tästä lähtien äitinsä tavalla osana yleisestä vapaamuurarijärjestöstä.

V.·. Georges Martin'in puhe:

V.·. Maria Deraismes'n ja V.·. Francolin'in pitämien erinomaisten puheiden jälkeen tahdon sanoa vain muutamia sanoja, etten vähentäisi sitä lumousta, jonka vallassa me kaikki tällä hetkellä olemme.

Minulla ei ole kunnia pyytää puheenvuoroa Symbolisen Skott. Suurlooshin lähettiläänä, eikä myöskään sen Toimeenpanevan Valiokunnan jäsenenä, ainoastaan omasta puolestani onnittelen Teitä, Libres Penseurs-looshin jäsenet. Ajatellessani Suurlooshin nykyistä suhtautumista työpajaanne, muistuu tällä hetkellä mieleeni, miten kolme vuotta sitten joukko V. V.·.iä, jotka halusivat edistymistä ja vapautta, nousi vastustamaan S. Skott. Const U.·.n mielivaltaa perustamalla Ranskalaisen Symb. Skott. Suur-looshin.

Onko välttämätöntä ymmärtää väärin vapautta vapaamuurarimaailmassa, koska suuri joukko niitä V. V.·.iä, jotka kohottivat kapinanlippunsa S. Const. L.·.ia vastaan saadakseen L.·.n autonomian nyt ensimmäisessä tilaisuudessa peruuttamaan tämän autonomian, joka on niin vaikeasti ja kalliisti ostettu. — Surulla olen huomannut, että meidän kurinpitosäännöissämme, joka tulkitsee Perussääntöön kirjoitettua itsemääräämisoikeuden merkitystä, käy ilmi, että vaikka Perussääntö tunnustaakin Liiton L. L.·.en autonomian, ei se kuitenkaan tunnusta heille oikeutta käyttää tätä autonomiaa vihkiäkseen naisia vapaamuuraritöihin.

Suur-looshi, johon Teidän työpajanne vielä tähän asti on kuulunut, on kerran astunut esille ja näytti esiintyvän rohkeana edistyksen tiellä täyttäessään silloin vapaamuurarijärjestön uudistamista. Mistä johtuu, ettei se ole ymmärtänyt, että sinä hetkenä, jolloin se hyväksyi looshi-autonomian, se samalla suostui antamaan niille täydellisen vapauden päättää itse omista asioistaan. Mutta Symb. Skott. Suur-looshi ei tahdo enää olla teidän looshinne päänä, koska olette käyttäneet perustuslaillista autonomiaanne päästämällä naisia keskuuteenne. — Minä en hyväksy tällaista ja olen ylpeä saadessani kuulua vähemmistöön silloin kun tahdotaan supistaa vapauttanne. Mielestäni ei kurinpitosääntöä saa sekoittaa L. L.·.ien sisäisiin töihin, vaan tulisi sen olla yhdyssiteenä niiden L. L.·.ien välillä, jotka ovat muodostuneet yhdeksi sisäiseksi ryhmäksi, ja sen tulisi antaa L. L.·.ien itsensä hoitaa sisäiset asiansa parhaan taitonsa mukaan. Kaikkien sisäisten edistyspyrintöjen harrastajana onnittelen Libres Penseurs-looshia osoittamastansa rohkeudesta uranaukaisijana ja varsinkin siitä lujaluontoisuudesta, jonka se osaa säilyttää vaikeissakin tapauksissa. Koko sydämestäni toivon, että esimerkki, jonka se tänään on antanut, ei ole mennyt tyhjään, vaan että se saa ennen pitkää siveellisen korvauksen. Jos Te, V. V., ette olisi astunut niin rohkeasti eteenpäin, olisimme vielä kaukana hetkestä, jolloin naiset pääsevät sisään L.·.iin.

Tämä askel vetoaa toiseen ja kolmanteen, sillä olen vakuutettu, että esimerkkiä tullaan ennenpitkää seuraamaan ja senkin vuoksi, että se, kuten luulen, tuo mukanansa ne seuraukset, joita odotatte. Kaikissa tapauksissa on kysymys tehty ja siitä tullaan keskustelemaan. On myös varmaa, että se herättää vilkasta ajatusten vaihtoa muurarimaailmassa.

V. V., me olemme tähän asti päästäneet naisia vain meidän vapaamuurarijuhliimme, nim. perhejuhliimme. Mutta Libres-Penseurs-looshi on käsittänyt, että hetki on tullut, jolloin heidän ei tule ottaa osaa ainoastaan huveihimme ja siihen vaikutukseen, mikä heillä on perheessä ja lasten kasvatuksessa, vaan on ylen tärkeätä päästää heitä osallisiksi myös töihimme. — — Vielä kerran onnittelen Teitä siitä alusta, jonka uranaukaisijana olette ottaneet ja esimerkistä, jonka olette antaneet toisille loosheille. — Tulevaisuus on edistystä harrastavien, ja Te kuulutte niihin: Tulevaisuus on Teidän, — Yhteisvapaamuurari-järjestön, jonka tulette perustamaan."

Vapaamuurarius ja politiikka

Yleinen käsitys sellaisten keskuudessa, jotka eivät tunne vapaamuurariutta muuten kuin sen perustalla, mitä he ovat saaneet kuulla tai mitä he ovat lukeneet vapaamuurariutta vastustavien kirjtilijoiden teoksista, on se, että muurarius olisi yhteiskuntaa vastaan tähdätty järjestö, ja että järjestö kokonaisuudessaan samoinkuin sen yksityiset jäsenet kaikkina aikoina olisivat olleet vastuunalaiset kaikista maailmaa kohdanneista yhteiskunnallisista mullituksista ja vallankumouksista tai että he ainakin olisivat edeltäkäsin olleet tietoisia tällaisista aikeista ja

olleet mukana niitä suunnittelemassa. Tämä mielipide on niin yleinen, ja sitä on niin usein käytetty aseena vapaamuurariutta vastaan, että on syytä vakavasti tutkia, onko ja missä määrin tällaisissa väitteissä on perää. Ihmiset yleensä niin kovin mielellään uskovat sellaista, mikä on heidän lähimmäisilleen epäedullista, ja tällaisessa tapauksessa, kun on kysymys vapaamuurariudesta, tuosta järjestöstä, joka on kyennyt kaikesta uteliaisuudesta huolimatta säilyttämään salaisuutensa koskemattomana, on luonnollista, että lukija mielellään uskoo sitä kirjailijaa, joka osaa tuoda esille jotakin epäedullista tuosta salaseurasta, joka seisoo kuin muuri kaikkea utelevaa lähentelyä ja tungettelua vastaan. Löytyyhän tosin paljon arvostelukykyisiä lukijoita, jotka ymmärtävät, kun kirjoittaja ehkä vain paria sivua aikaisemmin on myöntänyt, miten vähän vapaamuurariudesta todellisuudessa tiedetään, että hän tässä tapauksessa on aivan epäjohdonmukainen väittäessään tietävänsä jotakin varmaa. Mutta sellaisia ihmisiä on yleensä harvassa, ja suuren yleisön mielipidettä on tavallisesti helppo johtaa haluamaansa suuntaan. Onhan kyllä totta, että muurarit ovat ottaneet osaa vallankumouksiin ja että usein niiden johtomiehet ovat olleet muurareita, mutta silloin he ovat toimineet yksityisinä henkilöinä ja silloinkin useimmiten koettaneet vaikuttaa siihen suuntaan, että kyseessäoleva mullistus tapahtuisi mahdollisimman inhimillisesti. On siis väärin sekoittaa koko järjestöä asiaan yksityisten jäsenten toiminnan perusteella.

Useissa vapaamuurariutta vastaan tähdätyissä teoksissa näkee väitöksen, että englantilaiset looshit olisivat ottaneet hyvin tehokkaasti osaa kuninkaan ja parlamentin väliseen taisteluun Englannissa 1600-luvun puolivälissä ja että mainitut looshit olisivat pääsyylliset Kaarle I:n mestaukseen. Lord-Protektori Oliver Cromwell olisi muka öllut erään looshin johtaja, ja tässä on selitys siihen, miten hän saattoi niin voitokkaasti taistella kuningasta vastaan. Nyt on kuitenkin huomattava, että vapaamuurariutta on ollut olemassa nykyisessä muodossaan vasta vuodesta 1717 lähtien, jolloin Lontoon ammattilooshit yhtyivät suurlooshiksi, ja jättäen ammattilaisuuden, antautuivat yksinomaan spekulatiivisiksi muurareiksi. Siltä ajalta, josta tässä on ollut puhe, ei ole olemassa tarkoin luotettavia lähteitä, jotka selvittäisivät yksityisten henkilöiden suhdetta sen ajan rakennusmajoihin, mutta hyvin luultavaa on, ettei Oliver Cromwell'illa ollut mitään yhteyttä vapaamuurariuden kanssa.

Ranskan suuri vallankumous pannaan kokonaan vapaamuurarien niskoille. Sen henkiset esitaistelijat ovat olleet muurareita samoinkuin kaikki sen johtomiehetkin. „Encyklopedisteja" pidetään syystä kyllä Ranskan vallankumouksen isinä, sillä heidän tuliset kirjoituksensa vapaudesta ja tasa-arvoisuudesta antoivat ensi sysäyksen vallitsevien olosuhteiden arvostelulle, vapaalle ajattelulle sekä osoittivat ihmisille, mitä tietä oli kuljettava, jotta entinen mädäntynyt yhteiskunta saataisiin korjatuksi, mutta he eivät suinkaan kaikki olleet muurareia. Muurareita heistä olivat vain d'Alambert, Rousseau, Voltaire ja Helvetius. On kyllä totta, että mainitut miehet olivat huomattavimmat vallankumouksen apostoleista, mutta esim. Voltaire liittyi looshiin vasta viimeisinä ikävuosinaan. Kun vallankumous sitten puhkesi, huomaamme me seuratessamme sen historiaa, että kaikissa sen eri vaiheissa joku huomatuimmista veljistä oli hankkinut itselleen johtoaseman. Mutta samalla huomaamme, ettei hän käyttänyt vaikutusvaltaansa looshin vaan oman

poliittisen puolueensa hyväksi. Vallankumouksen ensi vaiheessa astui veli, kreivi Mirabeau etualtlle, ja hän koetti kykynsä mukaan sovittaa eri puolueita keskenään ja lieventää vallankumouksen vaikutuksia. Hän tahtoi estää verenvuodatuksen ja pelastaa kuningasparin hengen. Ellei luonnollinen kuolema olisi katkaissut hänen elämänlankaansa, olisi hän ehkä monen muun idealistin tavoin joutunut valtiollisten vastustajiensa koston uhriksi ja saanut päättää päivänsä mestauslavalla. Häntähän jo syytettiin siitä, että hän muka olisi antanut kuninkaan lahjoa itsensä Kun sitten Robespierre jakobineineen pääsi valtaan, täytyi hänen, saadakseen valtionohjat käsiinsä, antaa Vallankumoustribunaalin raivata tieltään vaarallisimmat vastustajansa. Mainitaan, että 496 henkilöä sai päättää päivänsä giljotiinissa, ja niiden joukossa oli erittäin suuri määrä muurareita. Robespierren oma kuolema, jolloin hän ja 28 hänen uskollisinta ystäväänsä, pääasiallisesti muurareita, vietiin mestauslavalle, osoittaa, ettei hänen jäsenyytensä järjestössä voinut pelastaa häntä kuolemasta omien veljien käden kautta.

On väärin sanoa, että ranskalaiset vapaamuurarit olisivat kokonaan vastuussa suuresta vallankumouksesta. Niin kauvan kun Condorcet oli lakiasäätävän kokouksen presidenttinä, oli suurin vaikutusvalta vapaamuurarien käsissä, mutta jakobiinien päästyä valtaan muuttuivat olosuhteet, sillä Robespierren hirmuhallitus oli kokonaan vapaamuurarivastainen. Veljet joutuivat vainon alaisiksi, heitä murhattiin ja myrkytettiin, järjestö julistettiin kansan ja vapauden viholliseksi ja kaikki looshit Ranskassa suljettiin. Philipp Egalité, entinen Orléansin herttua erosi järjestöstä, koska hänen mielestään ei tasavallassa saanut kärsiä mysterioita eikä löytyisi salaisia kokouksia. Uutta suurmestaria ei voitu valita, ja vapaamuurarius katosi itse asiassa monen vuoden ajaksi koko Ranskasta. Tämä todistaa, ettei veljellistä yhteenkuuluvaisuudentunnetta ole olemassakaan vallankumouksien aikana, eikä koskaan tule olemaankaan.

Neapelin vallankumouksen suhteen voimme tehdä samanlaisia huomioita. Vapaamuurarius nautti molemmissa Sisilian kuningaskunnissa mitä suurimpia erikoisvapauksia, ja looshien lukumäärä oli siellä suurempi kuin missään muussa ruhtinaskunnassa koko Italiassa. Italialainen vapaamuurarikirjailija Ulisse Bacci kertoo, että muurarius oli kuningatar Maria Louisen erikoisen suojeluksen alaisena, mutta siihen oli erikoiset syynsä. Kuningatar oli näet yhä uskoton puolisolleen kuin hän oli hyvä äiti lapsilleen. Vapaamuurarien suurmestari oli prinssi di Caramanico, ja hänet onnellistutti kuningatar erikoisella suosiollaan. Prinssi käytti tilaisuutta hyväkseen herättääkseen korkeassa suosijassaan innostusta vapaamuurariutta kohtaan, mutta eräänä päivänä tilanne muuttui, johtuiko se sitten armon auringon laskemisesta tai jesuiittojen vehkeistä. Poliisi rupesi vainoamaan muurareita ja varsinkin kuningattaren sisaren Maria Antoinetten mestauksen jälkeen saavutti se huippunsa. Hädissään kääntyivät veljet Pariisiin pyytäen apua sikäläisiltä veljiltä. Apu kiellettiin, mutta sen sijaan lausuttiin vaatimus, että neapelilaisten veljien olisi pantava toimeen vallankumous maassaan. On muuten ihmeellistä, että aateliset veljet, joista moni oli kuningasparin personallisia ystäviä, lausuivat julki tyytyväisyytensä tämän vaatimuksen suhteen, kun taas porvarilliset olivat uskollisia hallitsijahuoneelleen. Kun vallankumous sitten syttyi ja kuningasperheen täytyi paeta Palermoon, jakoivat veljet keskenään hallitustoimet. Lujittaakseen tasavallan arvovaltaa, teki Ranskan laivasto tervehdyskäyn-

nin pääkaupungin satamassa, ja hallituksen jäsenet kävivät tervehtimässä ranskalaisia vieraitaan. Tämä tuli heille kuitenkin hyvin kalliiksi, sillä kun englantilainen laivasto sitten saattoi kuninkaan jälleen entiseen valtaansa, täytyi heidän ryhtyä keskusteluihin heille vihamielisen vallan edustajan kanssa. Loordi Nelson lupasi heille täyden armahduksen, jos he antautuisivat, ja he tekivät sen luottaen muurariveljen sanaan. Tässä he kuitenkin suuresti pettyivät, sillä niin pian kun Nelson oli saanut heidät käsiinsä, asetti hän heidät sotaoikeuden tuomittaviksi ja ammututti heidät. Kuninkaan henkilääkäri, veli Domenico Cirillo olisi voinut säästää henkensä, mutta hän hylkäsi tarjouksen samalla kun hän lausui syvimmän inhonsa englantilaisen veljen petosta kohtaan.

Venäjälle vapaamuurarius tuotiin hyvin varhain 18:lla vuosisadalla, ja siihen kuului jäseniä korkeimmista ja hovipiireistä. Vastustajamme mainitsevat nyt, että ne hallitsijoista, jotka olivat järjestölle myötätuntoisia, niin saivat sitä katkerasti katua, sillä vapaamuurarit olisivat muka olleet ensimmäiset heitä kukistamassa ja tappamassa. Venäjän keisareista olivat vain Pietari III ja Paul I järjestöä kohtaan suosiollisia, ja molemmat he päättivät päivänsä palatsivallankumouksen kautta. Historia on näyttänyt toteen, että keisarinna Katariina II oli tietoinen aijotusta murhasta koettamatta estää sitä, mutta samalla voidaan näyttää toteen, ettei ainoakaan murhaajista kuulunut järjestöön. Aivan samoin oli laita Paul I:stä kohdanneessa tuhossa. Keisari oli jo perintöruhtinaana osoittanut innostusta muurariaatteita kohtaan. Sitä osoittaa jo sekin seikka, että hän heti hallitsijaksi tultuaan kutsutti luokseen vaikutusvaltaisimmat muurarit maassaan päättämään hänen äitinsä sulkemien looshien jälleenavaamisesta. Veli, kreivi W. von Ugnern-Stenberg piti yleistä tilannetta maassa vielä siksi epävakavana, että olisi odotettava sopivampaa ajankohtaa. Keisari lausui silloin toivomuksensa olevan, ettei hän enää keisarina ottaisi osaa tulevaan neuvotteluun vaan veljenä. Tämä hänen toivomuksensa ei kuitenkaan mennyt täytäntöön, sillä jonkun ajan kuluttua Paul I puolisonsa ja perintöruhtinaan (sittemmin Aleksanteri I:n) tieten, sanotaanpa toimestakin, murhattiin kuristamalla. Syynä tähän tekoon oli pelko, että keisari julistaisi aviottoman poikansa kruununperilliseksi. Murhaajat kuuluivat kaikki hovi- ja korkeimpiin sotilaspiireihin. Epäillään, että eräs heistä aikaisemmin olisi kuulunut järjestöön, mutta sitäkään ei voida varmuudella todistaa. Siinä kaikki, mitä veljien syyksi voidaan panna.

Joudumme nyt kästelemään nykyisiä oloja Venäjällä. Väitetään, että vapaamuurarit olisivat tämänkin vallankumouksen sieluna. He ovat muka jo aikoja sitten päättäneet Venäjän keisarihuoneen kukistamisesta, ja pääbolsheviikit Lenin ja Trotski ovat saman väitteen mukaan muurareita. Lenin ja Trotski Kuninkaallisen taiteen harjoittajia, voiko kenenkään järkevän ihmisen päähän mahtua sellanen järjettömyys? Eivätkö arvostelijat tiedä, että molemmat yllämainitut „toverit" ovat juutalaisia, ja milloin on kuultu juutalaisen liittyneen „goijimien" järjestöhin? Sitäpaitsi pitäisi jokaiselle olla tunnettua, että Venäjällä vuoden 1822 jälkeen vapaamuurarius on ollut kiellettyä, ja että looshielämä siellä ankarien säännösten vuoksi on ollut aivan lamassa. Sen verran näissä väitteissä on perää, että Ranskan ja Italian Suurorienteillä oli aikomus saada venäläiset looshit elpymään, sen jälkeen kun Venäjästä oli tullut tasavalta, ja sitä varten lähetettiin veljiä Venäjälle tutkimaan tilannetta ja mahdollisuuksia tuuman to-

teuttamiseksi. Heidän kertomuksensa oli kuitenkin sitä laatua, ettei aijetta ruvettu toteuttamaan, ja varmaa on, että jos maassa olisi löytynytkin loosheja tsratrivallan aikana, ne bolsevismin voimaan astuttua olisivat joutuneet suljetuiksi.

(Jatk.)

Ihmisviulu

Kaikki olevainen jakautuu kahteen pääluokkaan, ulkokohtaiseen ja vastaanottavaiseen elämänpuoleen. Olemme aina tottuneet nimittämään Isäksi ulosvuotavaa, elävöittävää voimaa tai sitä elämänilmennystä, joka on valon, voiman ja liikunnon perustana. Nimitämme sitä hengeksi, jumalalliseksi Isäksi, kaiken olevaisen positiiviseksi ilmaukseksi. Tuo ilmennys on positiivinen, koska se ilmaisee mentaalisesti, fyysillisesti ja henkisesti elävöitettyjä olemuspuolia, Isän sädettä. Tämän olemuspuolen vastakohtana on jumalallinen negatiivinen elementti. Se kuvaa elävöittämisen lakkautusta, sillä se on aineen perusta ja aine on henkeä, jonka väreilynopeus on hidastunut. Tämä on tapahtunut kahdesta syystä, joko siten, että hengen vuodatus on estetty tai siten, että väreilynopeuden on täytynyt hidastua aineeksi ennen päämääräänsä pääsemistä. Toisin sanoen on se, mitä nimitämme aineeksi, energian kristallisoitumistt, joka kristallisoituminen lakkauttaa energian ilmennyksen. Aine on siis olemusta, jossa ei uinuva elämänitu saata itseään ilmentää kielteisyyden tai ei-olemassaolon seinämien kautta. Tämä kielteinen elementti vaatii ulkonaisen elämänenergian elävöittämään omaa latenttia elämäänsä. Siksi pidetään ainetta jumalallisesti vastaanottavaisena olemuspuolena ja entisaikoina nimitettiin sitä jumalalliseksi Äiti-olemukseksi. Kautta aikojen on polttava, tulinen aurinkopallo esittänyt voimakasta, liekehtivää Isää, jotavastoin viheriöitsevä, vettä kannattava maa, elämänhenkien lepopaikka, on kuvannut luonnon kosteaa ja vaaratonta, vastaanottavaa olemuspuolta, jota kaikki tutkijat nimittävät hengen Äidiksi. — Aine kehittää sisässään olevaa elämänitua. Siksi on se hautoja, joka suojaa ja seinämänä tai kuorena ympäröi uinuvia elämänominaisuuksia. Aine on siis nukkuvaa elämää, eikä sentähden kykene yksilölliseen elämänilmennykseen. Voidakseen ilmetä on se riippuvainen sisässään olevasta elämästä ja sentähden ilmaisee aine sen kehitysasteen, jonka sen sisällä asuva, keskeinen, liekistä syntynyt tajunta on saavuttanut. Henkeä on sentähden verrattu itseään ilmaisevaan voimaan, joka iskee kielteisyyden seinämiä vastaan. Niistä ponnahtaa se takaisin, kuten äänet viulun kaikupohjasta.

Ammoisista ajoista asti ovat viisaususkonnot opettaneet, että ruumiin kehittäminen on välttämätöntä, jotta hengen äänet voisivat soida kirkkaasti ja kauniisti niiden iskiessä väreilyvoimina ja henkevöityneenä liikunnossa olevana aineena tätä luonnollista kaikupohjaa vastaan. Toisin sanoen voimme pitää henkeä jumalallisena soittajana, joka luonnon älyvaltakunnissa lakkaamatta soittaa ja ilmentää itseään sointujen välityksellä. Näiden kauneus riippuu aineen laadusta ja niistä yhdistelmistä, joissa se ruumiissa ilmenee.

Väreilynopeus vaihtelee fyysillisissä ilmauksissaan suuresti soittokoneen omi-

naisuuksien, muodon ja suuruuden mukaan. Sama väreilynopeus ei aiheuta samanlaista ääntä kaikista koneista. Samaten voi yksi henkinen vuodatus tehdä toisesta ihmisestä pyhimyksen, jättäen toisen syntiseksi. Virtaus, joka luo jumalallista sopusointua voi samalla aiheuttaa epäsointuja, jos ei kone ole sellainen, jollaisen sen tulisi olla.

Elämä ilmentää itsensä toimimaan tasolla monella tavalla, mutta sen kauneutta rajoittavat aina ominaisuudet koneessa, minkä kautta se ilmenee. Emme saata nähdä väreilyjä, emme myöskään voi nähdä henkeä, joka ilmentää itseään väreilyjen kautta, mutta sen ilmennysmuodot tekojen maailmassa näkyvät ajatuksina, tekoina ja haluina. Silloin meitä joko lumoavat tai herättävät vastenmielisyyttä, ei itse soittajan ihanteet, mutta niiden kiteytyminen konkreettisen maailman asioiksi. Kuitenkin käy tuo ilmentäminen mahdolliseksi ainoastaan aineellisen verhon avulla. Aineellinen elämämme käsittää näkyväisiä, kosketeltavia todistuksia näkymättömistä ja tuntemattomista asioista, joita kokonaan voidaan tuntea ja uskoa vain abstraktisilla tajunnantasoilla. Kauneimmat ajatukset jäävät usein ilmaisematta, koska ei ajattelijalla ole sanoja niiden esittämiseen. Ihanimmat sävelmät jäävät usein maailmalta kadoksiin, koska niiden kuulija on kykenemätön niitä ilmoille tuomaan musiikin kautta.

Ihmisen verhot rajoittavat aina elämää, sillä vaikka hän ikuisesti unelmoisi ihanimpia kuvia, mutta ei voisi konettaan niiden ilmaisuun sovittaa, niin jäävät unelmat yksin hänen tietoonsa. Usein sattuu, ettei hän edes saata omassa mielessään saada selviksi unelmia, jotka hänen sielunsa täyttävät.

Väreilyn aikaansaa aineen elävöittäminen tai ilman ja eetterin liikkeelle paneminen. Jokainen sana, joka lähtee ulos suustamme, on suun ääntämä. Mutta tuon äänen muuttaa useinkin hammasten muoto, kielen asento sekä nielussa olevan kaikupohjan laatu. Kun väreilypyörre lähtee ulos kurkusta ja leviää pään eri osiin sekä rintaan, niin luodaan ääniä, joita me joko ihailemme tai jotka vaikuttavat meihin epämiellyttävästi. Aina kun vaikeuksia ilmenee väreilyjen luonnollisessa ilmennyksessä, niin syntyy n. s. nenä-ääni, joka ei ole kirkas ja luonnollinen. Kun kulkuväylät ovat kiinni, estetään elävöittävän energian virtaus. Päässä ja rinnassa olevien ontelojen kehittäminen on kaikuvien äänien muodostamista, jotka sopusointuisella tavalla koskettavat rumpukalvoa ja siten synnyttävät sopusointuisia säveleitä ja sointuja. Jokainen kuultu ääni on tulos liikkeessä olevan ilman kulkemisesta eri ontelojen kautta ja eroaa muista kahdella tavalla. Sen laajuus, muoto ja paikka on erilainen ja seinämien muodostamat ainekset ovat niinikään erilaisia.

Sanotaan, että Jumala alussa loi ihmisen ulospäin virtaavan henkäyksensä kautta. Hän kaiutti väreilyjä kosmoksen taivaallisesta kaikupohjasta ja oli siten luomisen suuri Isä-olemus, joka vuodatti omasta suustaan elämän kipinöitä. Nämä koskettavat ainetta ja näiden kahden voiman erilaiset yhdistelmät aiheuttavat muodon, laajuuden ja laadun erilaistumat. Kaikki ne erilaiset muodossa olevan elämän ilmaukset, joita voimme käsittää, ovat tuloksia siitä että liikunto iskee liikkumatonta vastaan. Tästä seuraa henkisiä, mentaalisia ja fyysillisiä harmonioja tai ääniä, joiden viritys riippuu sen kosmillisen juuriaineen kaikupohjasta, jota nämä harmoniat koskettavat hakiessaan itselleen ilmaisua.

Sama ääniaalto, jonka kuulemme kaikuvan kornetissa, kulkee myöskin basso-

torven kautta, mutta kuitenkin ovat viimeksimainitun äänet paljon raskaammat ja syvemmät ja monella muullakin tavalla eroavat edellisistä. Ainoa syy on siinä, että näiden eri koneiden yleinen muoto, niiden suuruus ja niiden aukot ovat muodoltaan ja suuruudeltaan erilaiset. Samanlaista atmosfäärin liikkeellepanemista aiheutetaan ja samaa energiamäärää käytetään vetäessä käyrää vasten viulun ja sellon kieliä, mutta toiminnan tulos eroaa koneiden erilaisuuden tähden.

Henkisissä asioissa vallitsee sama periaate. Ihmistä rajoittaa ehdottomasti sen soittokoneen laatu, jolla hän koettaa ilmentää taivaallisia harmonioja. Ei ole olemassa kahta yksilöä, jotka olisivat voineet tarkasti samalla tavalla ajatella, puhua, haluta ja toimia. Kaikki tämä taas vuorostaan muuttaa soittokoneen ainelaatua sopivaksi ilmaisuvälineeksi, josta seuraa lajin yksilöllisyys. Henkisissä asioissa tapahtuu aivan samaa. Liikkeessä olevat henkisen elämän aallot muovailevat ikuisesti omaa kaikupohjaansa sopivaksi ilmaisukeinoksi itselleen ja tämä kaikupohja vuorostaan määrää ja rajoittavat sen oman luojan ilmaisumahdollisuudet.

Henki tai Jumala on älyvoima, joka ollen itse luoja antaa luomisen kyvyn kaikelle, mikä sitä ilmaisee. Ihminen toimii luojana aina kun hän elävöittää ainetta ja hän elävöittää määrätynlaista ainetta kullakin aktiivisen energian liikkeellä, niin mentaalisella, fyysillisellä kuin henkisellä. Kun hän puhuu tai ajattelee, syntyy väreilyaaltojen sarja, joka luonnon eri tasoilla muovailee ihmisen verhoja sopiviksi ilmaisemaan niiden omaa sisäistä väreilykykyä. Nämä verhot taas vuorostaan ovat ihmisen sisäisten ihanteiden konkreettisia ilmaisuja. Näiden kautta henki, MINÄ OLEN, epätäydellisesti ilmaisee itsensä ei itsen tai ruumiin henkisten keskusten kautta. Niissä sitä taas kahlehtii omassa ilmennyksessään se, mitä sen ajatukset, teot ja halut vaikuttavat ruumiitten kehittämiseksi.

Kaikupohja määrää koneen. Ajatukset, teot ja halut luovat tuon kaikupohjan, mutta kaikupohja rajoittaa jumaluuden ilmenemistä ihmisessä. Meidän ruumiimme muodostavat kaikupohjan, mutta tajunnanverhoina kolme ruumistamme ovat yksilöllisen älymme hallinnan alisina. Tämä älytoiminta on kaksinainen ilmaisussaan, joko itsekäs tai epäitsekäs. Jos kukin ruumis pyrkii hallitsemaan itsenäisesti niin on ihmisessä tasapaino poissa, sillä ajatukset, teot ja tunteet kulkevat omia teitään ihmisessä, joka ei ruumiitaan saata hallita. Kun ihmisessä vallitsee tällainen mielentila, merkitsee se, että kaikupohjaa rajoittavat ruumiilliset älyvoimat, jotka taas vuorostaan rajoittavat ihmisen henkeä. Tämän tulisi itse asiassa olla näiden älyvoimien palvelemana.

Jos taas ruumiissa olevat ajatusten, tunteiden ja tekojen tajuntakeskukset ovat ilmaisuissaan epäitsekkäitä ja jos henkinen tajunta niitä hallitsee viisaasti ja valikoiden ja jos niitä aina käytetään yhä parempien olosijojen rakentamiseksi sielulle, silloin kaikupohjaa rajoittaa ainoastaan henkinen tajunta itse ja vastaa alttiisti jokaiseen ääneen, joka sitä koskettaa. Tästä on seurauksena ikuinen harmonia, sillä jos ruumis on vihitty henkeen, niin eivät niiden yhteyttä voi rikkoa eri ruumiitten ilmaisut. Olemus on silloin ikäänkuin kynä, valmiin kirjoittajan kädessä, joka aina on sopusoinnussa itsensä kanssa ja jota eivät häiritse aineellisten tajunnankeskusten epäsointuiset keskinäiset suhteet.

Todellinen soittaja tietää, ettei hänen kykynsä riipu perinnöstä yksinään, ja että soinnut eivät ole riippuvaisia kauppa-arvosta, vaan että viulun arvo on sen

äänessä. Meidän ruumiimme ovat viuluja, joilla henki soittaa erilaisia sointuja tai epäsointuja, kunnes se lopulta on virittänyt itsensä sopusointuu sfäärien harmoniojen kanssa. Samoin kuin viulun ääni rippuu niistä aineenlaaduista, joista se on rakennettu ja harmonia riippuu äänestä, niin ihmisen ruumiit laadultaan riippuvat niistä asioista, jotka häneen ovat ruumistuneita mentaalisesti, fyysillisesti ja henkisesti. Ihmisen arvokkain väline on tällä hetkellä se tajunnan verho, jota hän nimittää fyysilliseksi ruumiiksi. Jos se on huonosti rakennettu, niin yksilö, joka siinä asuu, ei koskaan tule toimivaksi neroksi, sillä häntä tulee aina rajoittamaan verhojen orgaaninen laatu ja tuloksena on vain vikinää ja soraääniä. Nämä eivät särje ainoastaan itse soittajan korvaa, vaan samalla vaikuttavat epäsointuisena ilmauksena koko maailmaan, joka soittoa kuuntelee joko tietoisesti tai itsetiedottomasti.

Neljän ruumiimme keskuksia voimme nimitää soittokoneen kieliksi. Olemuksemme henkinen tajunta soittaa näillä keskuksilla ja ne taas vuorostaan väreilylaatunsa kautta vaikuttavat hienosti kehittyneessä yksilössä samoja henkisiä, kellonkaikuisia ääni, jotka fyysillisesti kaikuvat mestarisoittajan viulusta. Kaksi asiaa on ehdottomasti välttämätöntä aiheuttamaan sen yhdistelmän, jonka tuloksena on jumalallinen harmonia, nimittäin täydellinen nero ja mestarin arvoinen soittokone. Jos annatte nerolle huonon soittokoneen, niin vaikka hän olisikin tekniikkansa puolesta aivan täydellinen, niin ei hän koskaan tule olemaan tyytyväinen koneeseensa eikä itseensä. Itse asiassa kieltäytyisikin todella suuri soittoniekka soittamasta huonolla koneella, joka hänen sieluaan särkisi. Sillä kun annatte hänen käteensä huonon viulun, niin herää hänessä sitä kohtaan vastenmielisyys. Neron mukana seuraa jokin muu kyky, sillä vaikka ei mestarisoittaja koskisikaan viuluun, tuntee hän koneensa ominaisuudet. — Jos taas katselemme asiaa toiselta näkökulmalta niin vaikka antaisitte tuhansia dollareita maksaneen viulun ihmiselle, joka ei osaa soittaa, niin tekeekö silloin koneen arvo hänestä soittajan? Ei, sillä luonnossa vaaditaan aina konetta ja soittajaa. Nämä ovat kaiken luonnonilmaisun perusta, henki ja aine. Näiden molempien olemassaolo merkitsee taistelua, kunnes on luotu keskinäinen harmonia ja näiden välinen yhteys on saavutettu. Hyvä ruumis on nukkuvan hengen käsissä kuin suuri viulu soittamattoman kädessä. Ihana sielu muodottomassa ruumiissa on täynnä epäsointuja samoin kuin mestari huono viulu käsissään. Tulos on aina epäsointua.

Monet koneet ovat näöltään samanlaisia, mutta eivät kuitenkaan sitä ole, sillä joistakin puuttuu tekijän sielu. On kaksi tapaa, millä koneita tehdään. On sellaisia, joita tehdään myytäväksi, ehkäpä viisikymmentä kappaletta päivässä. Ne saattavat olla muodoltaan samanlaisia, kuin sellainen, jota on tehty koko elämänikä. Kuitenkaan eivät ne ole samanlaisia. On koneita, joita ovat tehneet ammattiaan rakastavat ammattilaiset. Ne ovat työskennelleet rakentamisen ilosta ja ovat kosketelleet sielujensa lapsia samalla hellyydellä ja huolella kuin rakastavat vanhemmat omiaan, sillä suuret soittoniekat rakastavat koneitaan ja suuret koneiden tekijät tietävät rakentaneensa jumalia.

Samoin elävät ihmiset maan päällä kahdella eri tavalla. Toiset työskentelevät mahdollisimman nopeasti saadakseen sitä pikemmin työt käsistään. He eivät siitä välitä onko työ hyvin tehty, kun se vain välttää. He työskentekelvät koska heidän täytyy syödä. On sellaisiakin, jotka pyrkivät henkisiksi, koska se heidän

mielestään on ainoa keino, millä päästä kovasta työstä ja elämän kolahduksista. He ovat juuri samanlaisia kuin ne, jotka tekevät viuluja myytäviksi. Puuttuu sielu, joka jollakin merkillisellä tavalla lisää kauneutta ääneen. — On niitäkin, jotka eivät siitä välitä, kuinka paljon heidän täytyy työskennellä, sillä he työskentelevät palvellakseen ilolla. Heille on työ jumalallista ja he melkein palvovat kättensä töitä. He tietävät, että heidän luomuksillaan on sielu — heidän sielunsa. Ja vaikkakaan ei työ ole niin erinomaisen hyvää, niin on soittokone usein kauniimpi, kuin jokin koneella tehty mestariteos.

Sama koskee ruumiitamme. On ruumiita, jotka ovat puristetut kokoon, kutistuneet ja lyyhistyneet. On taas toisia, joita on rakennettu aikakausien kokemusten kautta ja joiden hengellä on ollut ylevä halu kehittää jumaluutta heissä itsessään ei vain päästäkseen asian läpi, vaan rakentamisen ilosta. Kaikki tällaiset olosuhteet merkitsevät osansa mestarikoneen rakentamisessa ja kunkin tutkijan tulee käsittää, ettei kunniakkain työ ole hengen kehittäminen, vaan ruumiitten kehittäminen, joiden kautta henki saattaa puhua. Sillä henki ei koskaan voi olla suurempi kuin temppeli, johon se on suljettu. Ei voi olla sielua siinä, missä ei ole ruumista, ei elämää, missä ei ole muotoa, ei väriä, missä ei ole ainetta. Poista aineellisten asioiden maailma, niin jää jälelle vain elämä, joka ei edes voi tuntea itseään. Kun poistit aineen, poistit aivot, joiden kautta äly ajatteli. Olet poistanut älyn, joka myöskin on aineen olemus ja jonka kautta henki puhui. Sillä suuri totuus on: „Jos poistat ei-olemisen, ei oleminen voi itseään tuntea".

Kuvitelkaamme mielessämme suurta ja ihmeellistä viulua, mestariteosta, joka on säilynyt meille kautta aikojen. Moni särkynyt sydän on itsekseen itkenyt painaen sitä rintaansa vastaan, moni on pitkän elämän aikana kuiskannut sisäisimmät unelmansa vanhan koneen kielien kautta, sillä sen käyttäjä on sitä rakastanut ja tekijä on sitä palvonut. Sanotaan Stradivariuksen, ehkäpä maailman tunnetuimman viulujen tekijän sanoneen: „Jumala loi Antonion viuluja tekemään". — On murheellista ajatella, kuinka harva meistä rakastaa oman ruumiinsa elävää temppeliä samoin kuin vanha soittaja rakasti viuluaan. Kerrotaan Antonio Stradivariuksen rakentaneen parhaimmat viulunsa erään vanhan kirkon kellotapulin puusta. Sillä tiedetään, että parhaimmat viulut tehdään karaistuneesta puusta. Jos puussa vain on vettä tai kosteutta, niin vääristyy ääni. Siksi täytyy mestarin koneen olla karaistusta puusta tehdyn.

Kaikki soittajat tietävät, että viulun ääni kaunistuu ajan mukaan. Ihmiset eivät ymmärrä tätä asiaa, mutta se pitää kuitenkin paikkansa. Satojen vuosien vanhoissa koneissa on ääni paljon kauniimpi kuin uudenaikaisissa. Sillä ääni muuttuu. Joka hetkellä hienostuu se ja kirkastuu. Vanha viulu painaa paljon vähemmän kuin uusi, sillä se on kuivanut, kunnes se vain on kuori ilman itsenäistä ilmaisumahdollisuutta. Se on vain kaikupohja, joka vastaanottaa jokaisen hienommankin väreilevän äänen.

Ihmisen henkinen tajunta on hyvin merkillinen olemus. Jokainen ruumiillinen ilmaisu on hyvin karkea, kunnes aikojen mukana lopulta henkinen tajunta tulee mestariksi epäitsekkäässä ruumiissa. Kokemukset, kasvu, surut, joiden keskessä ihminen kautta aikojen on taistellut, muovailevat hänen ruumiinsa ja mielensä karaistuneeksi ja henkiseksi koneeksi. Kaikki ulkonaisen elämän kosketukset rakentavat määrätyitä ominaisuuksia ihmiseen. Hänen vaellellessaan aikojen

kautta, tulee hänen ruumiittensa kone yhä hienommaksi ja hienommaksi sitä mukaa kuin hän henkisiltä voimiltaan kasvaa yhä vanhemmaksi. Ihmisen sielu ja ruumis hienontuvat ajan mukana kuten hyvät viulut. Karkeat kulmat, väärät äänet, koneen itsekkäät vaiheet, suuri *Minä olen* ovat vain vesipisaroita puussa, palanen pihkaa, joka on kaikunut soraäänenä kautta aikojen, kunnes vihdoin kokemusten ja kasvun ja katkerien surujen kautta itsekäs osa ijäksi katoaa ja sielu yksinään jää jälelle. Ruumiit ovat kadonneet ja niistä syntynyt ihmeellinen epäitsekäs olio, itsen todellinen toveri ja se on se jumalallinen kone, jonka mestarinero omistaa ja jonka epäitsekkäiden kielien kaikupohjalla hän soittaa taivaallisia harmonioja.

Maailma on täynnä ihmisiä, jotka särkeytyvät meitä vastaan ja jotka mielestämme näyttävät vastenmielisiltä. Selitys siihen on, että heidän koneensa vielä on uusi, eikä sitä ole kylliksi hienostettu. Samat näppärät sormet koettavat sillä soitella, sama ihana henki koettaa sillä ilmaista itseään, mutta ei onnistu, koska äänellä ei ole syvyyttä. Mutta emme saa pitää veljiämme itseämme alapuolella olevana, sillä heidän viulunsa voivat, pehmeämmäksi tultuaan, olla aivan ihmeellisiä. Ehkäpä eivät ole voineet työskennellä, niinkuin olisi pitänyt, ja onhan meillä kaikilla jossain kohden soraääni. Jokaisella on koneessaan repeämä, joka vääristää sen ääntä, mutta ajan mukana haihtuvat repeämät ja jostain tuntemattomasta syystä viulu, joka oli soraääninen uutena, tulee pehmeäksi ja hienoksi vanhempana. Monet koneet on tekijä heittänyt pois kelvottomana, mutta monta vuotta myöhemmin, ehkäpä satoja vuosia, otettiin se taas ilmoille ja huomattiin sillä olevan mestarikoneen ääni.

Tässä piilee jokaiselle ihmeellinen läksy. Me olemme Antonion kaltaisia, ja Herra on meidät luonut viuluja tekemään. Samoin kuin Antoniolle, antoi Hän meille työksi rakentaa ruumiita, ja jokainen monimutkainen organismi on mestarin rakentama kautta aikojen. Se on henkisen tajunnan ikuinen probleemi ja jonakin päivänä mystillisessä tulevaisuudessa opimme tekemään täydellisen koneen. Monet ihmiset eivät ajattele, eivätkä tahdokaan ajatella, eivät myöskään tuntea sitä luomisen vastuunalaisuutta, mikä heidän hartioillaan lepää. Kuitenkin se siinä on. Meidän velvollisuutemme on ja kunkin meistä täytyy rakentaa mestari-soittokone, jonka tulee täydellisesti ilmaista oman sielunsa nerollisuuden.

Vielä on toinenkin suuri vaatimus. Jos tartut hyvään viuluun ja särjet sen, niin häviää siitä ääni, kunnes se uudelleen on korjattu ja jolloin se voi olla entistä ehompi. Samoin voimme hävittää esimerkiksi lapsen soittokoneen, voimme sen särkeä ja sitä pahoin pidellä. Tai ehkäpä ei koneemme ole ollut kyllin luja kestämään elämän kolauksia. Silloin on sen kauneus mennyt ja saattaa kestää aikoja, ennenkuin sielu voi korjata repeämän, jonka toisten ajattelemattomat teot ovat siihen tehneet.

Muurariuden kadonneet avaimet

(Jatk.)

KOLMAS LUKU.

AMMATTIKUNNAN JÄSEN.

Elämä ei fyysillisellä tasolla ilmene ainoastaan toiminnassa, vaan tullen alas ylhäältä se esiintyy tunteina ja inhimillisten mielialojen ilmauksina. Juuri näihin energian muutoksiin opiskelijan on nyt syvennyttävä, kun hän alkaa työskennellä Ammattikunnan jäsenenä. Nuoruudesta sen hymyilevine kasvoineen hän nyt siirtyy miehuuden suurempaan edesvastuuseen.

Temppelin toisella portaalla seisoo soturi puettuna loistavaan sota-asuun, mutta miekkansa on pistetty huotraan ja kirja on hänellä kädessä. Hän vertauskuvallisesti edustaa voimaa, Marsin energiaa, ja sitä ihmeellistä Hengen ilmenemistä, jonka me ammattikunnan jäseninä tunnemme. Jokaisessa meistä risteilevät inhimillisten tunteitten raivokkaat säteet, kiehuvat ja myllertävät pohjavirrat jokaisen inhimillisen teon ja voimanilmauksen takana. Korskuvia hevosia hallitaan ohjaksilla ja metsästyskoirat uupuvat ajosta, mutta ihmisen tunnevoimia on vaikea hillitä, sillä ne rikkovat raja-aidat ja hänen olemuksensa muuttuu risteilevien ja leimuavien dynamisten energiain taistelutantereeksi. Tämä suuri tunteenperiaate tunnetaan Hiramin toisena murhaajana. Juuri tämän inhimillisten tunteitten ainainen ristiriita tuo maailmaan monet sen lukemattomista murheista ja ne ilmenevät monella tavalla ihmisen henkisissä ja fyysillisissä ruumiissa.

On kummallista ajatella, miten jumalalliset voimat voidaan turmella, kunnes jokainen sen ilmaus ja vaatimus on tullut ryöväriksi ja murhaajaksi. Jumalan iankaikkinen suunnitelma ilmenee tässä muodon maailmassa aivan toisella tavalla kuin valon valtakunnissa. Jumalalliset voimat ovat kuitenkin samojen vaikutusten alaiset kuin kuolevaiset intohimot ja maalliset halutkin. Kosmoksen henkiset valonsäteet, nuo uuden aamun loistavat airueet, kuohuvat ja kohisevat uudestisyntymättömässä ihmisessä monenlaisina mielialoina, jotka hän turmelee vihaksi ja pahuuden ilmiöiksi. Kaaoksen suuret loputtomat voimat, nuo iankaikkisesti ratojaan kiertävät kuohuvat elon ylläpitäjät, joiden villit loppurytmit muodostavat avaruuksien ihmeellisen musiikin, saavat kestävät voimansa samoista suurista voimista, joita ihminen käyttää korkeimman ja parhaan tuhoamiseen. Se suuri, mystillinen voima, joka lähettää planeetat kiertämään ratojaan ja mystilliset sotajoukot aurinkokuntiansa, sama energia, joka panee jokaisen atomin väräjämään, kiertämään ja pyörimään, sama suuri energia, joka rakentaa Jumalan temppeliä saadakseen naulat ja pilarit paikoilleen, on nyt onneton orja, joka hillittömänä ohjattomana ruhjoo säälin ja rakkauden Hengen ja heittää hänet vankilan pimeyteen. Ihminen ei kuuntele tuota hiljaista ääntä, joka puhuu hänelle jokaisessa rakastavassa surumielisessä säveleessä, joka puhuu rauhasta, rauhasta, joka seuraa, kun energia on johdettu suorittamaan ikuisen suunnitelman mukaista työtä. Tämä on jokaisen tehtävä, jos tahtoo hallita luomisen voimia. Kuinka kauan kestää, ennenkuin Kuningas Hiram, Kosmillisen Looshin Ammatti-

kunnan Jäsen, toisen askeleen soturi, saa opetetuksi ihmiskunnalle itsehillinnän läksyn, jonka hän voi tehdä ainoastaan kuvaamalla joka päivä hillitsemättömien halujen tuottamaa kurjuutta. Ihmisen voimia ei luotu käytettäväksi hävittämiseen, vaan ne annettiin hänelle, että hän rakentaisi temppelin, joka olisi kyllin arvokas Kaikkeuden Suuren Arkkitehdin asuinsijaksi. Jumala kirkastaa itseänsä jokaisen oman olemuksensa yksilöityneen orasen kautta ja opettaa hitaasti näitä yksilöityneitä orasia ymmärtämään ja kirkastamaan kokonaisuutta.

On tullut päivä, jolloin Ammattikuntain jäsenen täytyy tietää ja käyttää tietonsa sen mukaan, että heidän asteensa kadotettu avain on täydellinen tunteitten hallitseminen, joka antaa kaikkeuden energian heidän käytettäväkseen. Ainoa tapa valmistua saavuttamaan näitä suuria voimia, on koetella itseänsä, onko hänellä kykyä käyttää niitä suunnitelman mukaan ja epäitsekkäästi. Kun Muurari oppii tietämään, että soturin avain on elävän tulen voiman oikea käyttäminen, hän on oppinut ammattikuntansa mysterion. Lusiferin kuohuvat, raivokkaat voimat ovat hänen vallassaan, ja ennenkuin hän voi astua eteen ja ylöspäin, hänen tulee koetella kykyänsä käyttää oikealla tavalla energiaa. Hänen täytyy seurata esi-isänsä, Tubal Cainin, askeleita, kun tämä, varustettuna Sodan Jumalan suunnattomilla voimilla, takoi miekkansa aurankynsiksi. Hetkeksikään herpautumaton ajatusten, tekojen ja halujen tarkkaaminen on välttämätön niille, jotka tahtovat mennä eteenpäin oman olemuksensa selville saamisessa, ja Ammattikunnan aste on ainaisten muutosten aste. Hänen täytyy oppia käyttämään kättä, joka tahtoo lyödä, kärsimyksen lievittämiseen, samalla kun kirouksia laskettelevat huulet on opetettava rukoilemaan. Sydän, joka vihaa, on saatava omaksumaan säälin salaisuus, joka on tuloksena siitä syvemmästä ja täydellisemmästä ymmärtämyksestä, joka selvittää ihmiselle hänen suhteensa toiseen ihmiseen, hänen veljeensä. Varman, lempeän hengen käden tulee ohjata tunteitten leimuavia voimia, rautaisella hallitsijan otteella. Näiden periaatteitten huomaamisessa ja elämään sovittamisessa on Ammattikunnan jäsenen avain.

Tällä kehityksen asteella harpin toinen kärki on vapautumassa kulmamitan alta. Harpin kaksi kärkeä kuvaa tietysti sydäntä ja luonnetta, ja sydämen korkeampien tunteitten ilmetessä sydäntä edustava harpin kärki vapautuu kulmamitasta, joka on aineellisten kappalten mittana käytetty esine ja niin ollen edustaa muotoa.

Suuri osa maailman ihmisistä tällä hetkellä käy henkisesti läpi ammattikuntalaisen asteen viisine aisteinensa. Huomaamiskyky tulee tunnevoimain tarkastuksen alaiseksi, ja senvuoksi on tärkeätä kehittää aistimia Ammattikunnan voiman käyttövälineiksi. Ihmisen tulee huomata, että ne voimat, jotka hän miljoonien vuosien kuluessa on itsellensä kehittänyt, hän on saanut sitä varten, että hän täydellisemmin vapauttaisi vangin omassa olemuksessansa, ja Ammattikuntalaisen aste on keskimmäinen kolmesta, jolloin jokaisen jäsenen henkinen velvollisuus on saavuttaa sopusointu tai tasapaino, joka aina on löydettävissä kuuden äärimmäisyyden välillä. Tällä asteella on myöskin saavutettava ilmennyksen mestaruus. Ammattilaisen tunnussanoiksi voitaisiin siis lyhyesti määritellä myötätunto, tasapaino ja muuttuvaisuus.

Ammattilaisen asteeseen on kätketty inhimillisen elämän liikkeelle paneva voima. Ammattikunnan jäsen työskentelee tulella, joka hänen velvollisuutensa

on muuttaa valoksi. Sydän on hänen toimintansa keskus, ja juuri tällä asteella täytyy hänen kehittää ja vahvistaa täyteen voimaan luonteensa inhimilliset puolet rakentavine tunteinensa, mutta kaikki nämä inhimillisen sydämen ominaisuudet on muutettava Jumalan rakkauden ja säälin työaseiksi, sen rakkauden, joka huolimatta hetken hairahduksista ja kärsimyksistä katsoo yli ihmiskunnan ja huomaa sen hyväksi.

Kun kokelas tuntee saavuttaneensa sen asteen, jolloin hän täydellisesti hallitsee näitä seikkoja ja samalla voi ilmentää jokaista voiman liikettä ja tulenliekkiä rakentavalla, johdonmukaisella tavalla, ja on henkisesti kohottanut sydämensä aivoitukset vapaiksi aineen kahleista, hän voi silloin otaksua, ettei Mestari-Muurarin aste ole kaukana, ja hän voi kiihkeästi odottaa aikaa, jolloin hänet henkisesti vihitään korkeampaan asteeseen. Hänen tulisi nyt tutkia itseänsä ja huomata, ettei hän voi saada vihkimystään henkiseen looshiin, ennenkuin hänen sydämensä on kiintynyt korkeampaan olentoon, jonka henkinen vaikutus virtaa häneen itsetajunnan korkeimmilta tasoilta.

Seuraavat vaatimukset ovat välttämättömät, ennenkuin opistelija voi sanoa olevansa henkisesti ikivanhan ja hyväksytyn Ammattikunnan jäsen:

1. Täydellinen kaikenlaisten mielentilojen ja tunteenpurkausten hallitsemisen taidossa, tasapaino vaikeissa koetuksissa, ystävällisyys epäystävällisyyden edessä, yksinkertaisuus voiman seuralaisena; nämä ominaisuudet osoittavat, että etsijä on kyllin arvokas saamaan opetusta ammattikunnan jäseniltä.

2. Eläimellisten voimien täydellinen hallitseminen, himojen ja halujen ohjissa pitäminen ja isäntävalta alemman luonteen yli ilmaisevat uskollisen oppilaan rehelliset yritykset kehittyä arvokkaaksi Ammattikunnan jäseneksi.

3. Luovien voimien ymmärtäminen ja hallitseminen, näiden pyhittäminen hengen olemuksen ilmenemisvälineiksi ja mahdollisimman kehittynyt taito sovittaa niitä fyysilliseen elämään, ovat välttämättömiä askeleita tällä opistelijan kehitysasteella.

4. Persoonallisten mieltymysten muuttaminen persoonattomaksi myötätunnoksi osoittaa, että Ammattikunnan jäsen todella ymmärtää velvollisuutensa ja elää järjestönsä arvoa vastaavalla tavalla. Persoonallisuudet eivät voi sitoa todellista toisen asteen jäsentä, sillä vapautettuaan harpin toisen kärjen hän huomaa, että kaikkia persoonallisuuden ilmiöitä ohjaavat persoonattomat prinsiipit.

5. Tällä asteella pyrkijä keskittää viisi aistia inhimillisten probleemien tutkisteluun ja selvittelee aistikeskuksien toiminnat, sillä hän huomaa, että aistimet ovat avaimia, joiden oikea käyttäminen antaa hänelle aineelliset välineet henkiseen toimintaan, jos hän käyttää niitä yleistä yhdenmukaisuuden lakia noudattaen.

Hyväksytyn Oppipojan asemaa voidaan nimittää aineen asteeksi, Ammattikunnan jäsenen uskonnolliseksi ja mystilliseksi, kun taas Mestari-Muurarin aste on salattu tai filosofinen. Jokainen näistä asteista selvittelee kaikkea ohjaavan järjen ja elämän yhteyttä, joka paljastuu siinä, että Mestari asteettain vapautuu yhä enemmän ja enemmän kolminaisen kielteisyyden kolmiomaisesta kopista, jotka merkitsevät yksilöllisyyden varhaista astetta. (Jatk.)

Entisajan ihanteita nykyajan vapaamuurariudesta

(Jatk.)

3. Työ oli valmistusta kuolemaan ja siihen, joka sitä seuraa. Pyrkijöiden erilaisten kokemusten on tarkoitus valmistaa heitä siihen, mikä tulee tapahtumaan silloin kun he jättävät tämän fyysillisen maailman astuakseen seuraavaan asteeseen. Tahtoisinkin väittää, että muurariseremoniojen viisaalla ymmärtämisellä saadaan paljon tietoa kuolemanjälkeisestä elämästä. Etupäässä tahdotaan osoittaa, että samat lait toimivat haudan toisella puolen kuin täälläkin, että molemmissa olotiloissa olemme yhtä lähellä Jumalaa ja siellä, missä tätä Pyhää Nimeä voidaan avuksi huutaa, ei ole pelon syytä.

4. Neljättä merkitystä on kaikista vaikein selittää. Voidaksenne sitä ymmärtää, täytyy minun koettaa saada teidät mukanani takaisin vanhan Egyptin ilmapiiriin suhtautuaksenne uskontoon samalla tavalla, kuin siellä silloin tehtiin. En tiedä onko ollenkaan mahdollista rakentaa uudestaan sellainen ilmapiiri, sillä nykyiset ajat ovat niin toivottoman, niin ehdottoman erilaisia.

Se uskonto, joka teille on tutuin, on aivan yksilöllistä laatua. Se suuri keskeinen saavutus, joka asetetaan useimpien kristittyjen eteen, on heidän omien sielujensa pelastaminen. Tämä velvollisuus kuvataan heille kaikista tärkeimmäksi. Voitteko kuvitella uskontoa, joka kaikin tavoin on sekin uskontoa, yhtä vakava, yhtä palavaa, yhtä todellista — uskontoa, josta tuo ajatus on kokonaan poissa, jolle se olisi ollut täydellisesti käsittämätön? Voitteko aluksi kuvitella mielentilaa, joka ei pelkää muuta kuin sitä, joka on väärää ja sen mahdollista kehittymistä, jossa ajattelemme tulevaisuutta ja edistymistämme kuoleman jälkeen täydellisellä varmuudella, koska tiedämme siitä kaiken, — mielentilaa, jossa tunnemme ainoana halunamme, emme työtä oman pelastuksemme, vaan kehityksen puolesta, koska sellainen edistyminen oli omiaan lisäämään voimiamme olemaan hyödyksi siinä salaisessa Työssä, jota Jumala meiltä vaati?

En väitä, että jokainen vanha egyptiläinen olisi ollut mieleltään ihmisystävä sen enempää kuin jokainen nykyajan englantilainenkaan. Mutta väitän, että koko maan uskonnollisuuden leimana oli ilo ja pelottomuus. Jokaisen ihmisen, jota edes vähimmässä määrässä voitiin pitää uskonnollisena, täytti, ei persoonallisen pelastuksen toivo, vaan halu tulla hyödylliseksi jumalallisen voiman välikappaleeksi.

Vanhan Egyptin ulkonainen uskonto, sen virallinen uskonto, jonka tunnusti jokainen kansalainen kuninkaasta orjaan asti, oli loistavin, mitä ihmiskunta on tuntenut. Loistavat kulkueet etenivät penikulmia pitkiä katuja myöten, pylvästen välistä, jotka olivat niin mahtavia, että niitä tuskin voitiin pitää ihmiskäsien rakentamina. Mahtavia veneitä liiteli majesteetillisina ristiin rastiin kirkkaissa taivaankaaren väreissä Niilin hiljaisilla vesillä. Musiikki kaikui yhtaikaa riemuitsevana ja surullisena, mutta aina kuitenkin läpitunkevana. On mahdoton kuvata mitään niin täydellistä, sillä sen vertaista ei löydä missään nykyisinä pienipiirteisinä aikoina. Epäilemättä otti jokainen uskonnollinen ihminen osaa kaikkeen tähän ulkonaiseen loistoon. Mutta vielä tärkeämpänä tätä ihmeellistä loistoa piti hän jäsenyyttään jossakin pyhien mysterioitten looshissa, looshissa,

joka pyhitti itsensä kunnioittavalla innostuksella siihen työhön, joka oli hänen jalon uskontonsa tehtävä. Tästä salaisesta egyptiläisen jumalanpalveluksen osasta, eikä sen ulkonaisista juhlallisuuksista, periytyy vapaamuurarius, ja se rituaali, jota olette kaiken aikaa ylläpitäneet, on mysterioiden osa. Voidakseni selittää tätä salaista työtä tahdon kertoa eräästä yhdenmukaisesta nykyaikaisemmasta työmenetelmästä, joka aiheutti jonkunverran samanlaisia tuloksia.

Jonkun aikaa sitten kirjoitin artikkelin kristillisen kirkon magiasta, jossa artikkelissa mainitsin tavasta, jolla Pyhän Eukaristin tai tavallisemmn sanoen, messun kautta levitetään jumalallista voimaa tai armoa. Emme saa ajatella tätä armoa minkäänlaisena runollisena ilmaisumuotona tai vähimmässäkään määrässä epäselvänä tai sumuisena käsitteenä. Käsittelemme siinä voimaa, joka on yhtä määrätty kuin sähkö, henkistä voimaa, joka levitetään ihmisten yli määrätyllä tavalla. Se jättää jälkeensä määrätyn vaikutuksen ja tarvitsee omia välikeinojaan samoin kuin sähkökin tarvitsee määrättyä ja sopivaa koneistoa. Selitin kirjoituksessani kuinka selvänäköisyyden avulla olin onnistunut näkemään tämän voiman toimimassa. Messutoiminnan tarkoituksena on muodostaa ajatusmuoto, jonka kautta tämä voima papin myötävaikutuksella levitetään, onneksi huomioonottamatta hänen omaa suhtautumistansa asiaan, hänen tietojansa tai hänen luonnettaan. Kun hän sitä paitsi on hurskas, niin lisääntyy sakramentin arvo, mutta hänen tunteistaan huolimatta leviää voima yli ihmisten määrättyyn asteeseen.

Egyptin vanhassa uskonnossa levitettiin samoin henkistä voimaa yli kaiken kansan, mutta tapa, millä se tehtiin, oli aivan toinen. Kristillistä magiaa voi pappi yksin toimittaa ja se voidaan toimittaa aivan mekaanisestikin. Egyptiläinen suunnitelma kysyi vakavaa ja älykästä yhteistoimintaa verrattain suurelta ihmisryhmältä. Oli siis paljon vaikeampi saada työ täydelliseksi, mutta kun se toimitettiin huolellisesti, oli se paljoa voimakkaampi ja levisi yli suuremman osan maata. Kristilliseen järjestelmään vaadittiin paljon kirkkoja ympäri maan. Egyptiläiset tarvitsivat vain joitakin loosheja tärkeimmissä kaupungeissa levittääkseen Salaista Valoa yli koko kuningaskunnan.

Vanhan Egyptin uskonnossa opetettiin tärkeimpänä uskonkappaleena, että jokaisessa ihmisessä, alhaisimmassa ja viheliäisimmässäkin asui jumalallinen voima, jota he nimittivät „Salaiseksi Valoksi". He arvelivat, että tämän valon kautta, joka asui joka ihmisessä, voitiin aina vaikuttaa ihmisiin ja auttaa heitä, ja että meidän asiamme oli löytää tuo valo jokaisessa ihmisessä, vaikka se palaisikin kuinka heikkona tahansa, valaaksemme siihen voimaa. Itse Faraon tunnuslauseena oli: „Etsi valoa", ja se merkitsi, että hän piti suurimpana velvollisuutenaan kuninkaana etsiä tuo valo jokaisessa ihmisessä hänen ympäristössään ja koettaa saattaa se täydellisemmin ilmenemään.

Egyptiläiset arvelivat, että he parhaiten pääsivät lietsomaan tuota jokaisessa ihmisessä asuvaa jumalallista kipinää muuttamalla sitä ja tuomalla alempaan kolminaismaailmaan se hirvittävä henkinen voima, joka on korkeampien tasojen elämää ja levittämällä sitä edellä kerrotulla tavalla ympäri maan. He tiesivät, että tuo henkinen voima vain oli moninaisten jumalallisten voimien yksi ilmennys ja antoivat sille toisinaan myöskin nimen „Salainen valo", ja tästä ktksinaisesta sanankäytöstä johtui toisinaan hämmennystä. He älysivät täydelleen, että tuollaista jumalallisen armon alasvuodattamista voitiin toimittaa vain mitä suurim-

milla hartaudenponnistuksilla heidän puoleltaan. Kun sellainen ponnistus yhtyi vaadittavaan koneelliseen järjestelyyn voiman levittämiseksi sen laskeuduttua, niin toimitettiin sillä osa sitä Salaista Työtä, johon Egyptin jaloimmat ihmiset uhrasivat niin paljon aikaa ja tarmoa. Tämä oli siis neljäs tapa, jolla tahdottiin palvella ja jonka salainen ja pyhä jäännös on meidän muurarirituaalimme.

Vanhassa Egyptissä oli looshimme jäsenmäärä tarkoin rajoitettu. Mikään looshi ei saanut ottaa vastaan enemmän kuin 40 jäsentä, mutta kukin näistä neljästäkymmenestä jäsenestä oli välttämätön koneiston osa ja täytti oman tehtävänsä. Paitsi upseereja, joiden tehtävänä oli virkatehtävien täyttäminen ja looshin magnetisoiminen, oli kullakin jäsenellä määrätty ominaisuus edustettavana. Yksi oli Rakkauden ritari, toinen Totuuden ritari, kolmas Kestävyyden ritari j. n. e. Kutakin pidettiin oman hyveensä ajattelemisessa ja ilmaisemisessa erikoisesti kehittyneenä. Tarkoituksena oli, että kun nämä hyveet saataisiin ilmenemään niin looshi kokonaisuudessaan ilmentäisi täydellisen ihmisen kuvan.

Jokainen jäsen otti, kuten sanottu, osaa työhön ja pylväskäytävissä olevien jäsenten työtä pidettiin vielä vaikeampana kuin upseerien työtä ja sitä tehtiinkin suureksi osaksi menttaalitasolla. Heidän tuli kaikkien määrätyillä rituaalin kohdilla yhtyä lähettämään ajatusvoimia liikkeelle. Tämän ponnistuksen tarkoituksena oli kohottaa looshin yli ja ympäri mahtava ja loistava ajatuskuva. Se oli äärettömän suuri ja muodoltaan täydellinen, sekä erikoisesti sovitettu vastaanottamaan ja mitä vaikuttavammalla tavalla välittämään sitä jumalallista voimaa, joka kutsuttiin alas heidän hartausmenojensa kautta. Jos jonkun jäsenen ajatus jäi vaikutusta vaille, niin tuo mahtava katedraalin näköinen ajatusmuoto jäi vaillinaiseksi vastaavassa kohdassa. Mutta K.·.K.·.M.·. oli tavallisesti selvänäköinen pappi tai papitar, joka heti näki, missä oli puute. Siten hän saattoi tarkasti pitää looshinsa vaadittavissa mitoissa.

Kun jokaisella jäsenellä näin oli oma erikoinen tehtävänsä tuon ajatusmuodon rakentamisessa, niin ymmärrätte, että mitä tarkin yhteistyö ja täydellinen sopusointu oli ehdottomasti välttämätön. Vähinkin soraääni teki halkeaman muotoon, jonka kautta työtä tehtiin. Tämän välttämättömyyden tiedosta johtunee, että meillä on jäännöksenä sellainen asetus, ettei kukaan veli, joka ei ole täydellisessä sopusoinnussa toisten kanssa saa pukeutua esiliinaansa, ennenkuin hän on asiansa selvittänyt. Vanhassa Egyptissä vallitsi niin läheinen looshin jäsenien keskuudessa, että sellainen mielentila nykyään luultavasti harvoin voidaan saavuttaa. Tunsimme itsemme toisiimme sidotuiksi kaikista pyhimmillä siteillä, ei vain saman koneiston osina, vaan itsensä Jumalan työtovereina.

Eräs toinenkin mielenkiintoinen kohta esiintyy Yhteisvapaamuurariudessa. Vaikkakin se on verrattain uutta alkuperää, niin sen tärkein erikoispiirre periytyy harmaasta menneisyydestä, sillä vanhassa Egyptissä oli naisilla työssä aivan sama asema kuin miehillä. Naisten sulkeminen pois järjestöstä myöhempinä aikoina riippuu luultavasti operatiivisten ammattikuntien vaikutuksesta.

En tiedä missä määrin voidaan nykyisissä perin erilaisissa olosuhteissa uudestisynnyttää vapaamuurariudelle osaksikaan se merkillinen asema ja valta, joka sillä oli Niilin rantamilla. Mutta jos sensuuntaista liikettä ensinkään voitaisiin ajatella mahdolliseksi, niin voisi se alkaa vain Yhteisvapaamuurarien riveistä. On selvää, että tällä järjestöllä on edessään suuri tehtävä kuudennen alarodun

yhteydessä. Tähän alarotuun tulee, kuten kaikkiin muihinkin kuulumaan erilaisiin sielutyyppeihin lukeutuvia yksilöitä. Monet epäilemättä tulevat saamaan inspiratsioonia vapaamman kristinuskon muodoissa, toiset taas tulevat tuntemaan vetäymystä vapaamuurariuden filosoofisempiin totuuden esittämiskeinoihin. Meidän tehtäväksemme tulee saattaa tämä totuuden esittäminen mielenkiintoiseksi ja tehdä toimintamme niin täydelliseksi ja kunnioitusta herättäväksi, että ne, jotka sitä joutuvat näkemään saavat siitä, mitä he tarvitsevat ja meidän on katsottava, ettei heitä koskaan saa työntää pois minkäänlainen huolimattomuus tai kunnioituksen puute työn toimittamisessa. Emme koskaan saa unohtaa, että vapaamuurarius todella on uskontoa, vaikka se eroaakin siitä, mitä meille on opetettu pitämään yksinomaan uskonnonmuotona ja vaikka sen todellista luonnetta ei ole käsitetty.

Olen varma siitä, että teitä tulee paljon rohkaisemaan tieto, että Hän, jota kaikki todelliset vapaamuurarit ympäri maailman pitävät Päänään, suurella personallisella mielenkiinnolla seuraa järjestöämme. Hän on armollisesti ja siunaavasti auliisti vastannut kaikkiin kysymyksiin, joita olemme Hänelle tehneet. Hän oli niinkin ystävällinen, että esitti oman looshinsa toimintaa meille englanninkielellä käyttäen uutta rituaalia. Hän tahtoi näyttää meille kuinka sitä täydellisimmällä tavalla seurattaisiin. Ja vaikkakaan tuskin voimme toivoa saavamme aikaan sellaista juhlallisuutta ja loistoa, kuin Hänen työssään ilmeni, saimme siitä kuitenkin suurta hyötyä ja oppia. Huomasimme, että Hän joissakin määrätyissä seremoniojen kohdissa seurasi toista perinnäislinjaa kuin me. Mutta pääpiirteinä ilmenivät arvokkaisuus ja sotilaallinen täsmällisyys kaikissa toimituksissa. Pylväskäytävissä olevilla jäsenillä oli vain paljon enemmän tehtävää, kuin mitä meidän järjestelmässämme vaaditaan, sillä he lauloivat vähän väliä asioihin sovitettuja sävelmiä.

Monella eri tavalla on meille hyötyä siitä tiedosta, millä tavalla vanhassa Egyptissä työskenneltiin. Sen ajan ihmiset työskentelivät täysin tietoisina seremoniojensa tarkoituksesta ja ne kohdat, joille he panivat eniten painoa, näyttävät tulevan meillekin tärkeiksi.

Syvä kunnioitus oli heidän työssään pääpiirteenä. Heille oli temppeli yhtä pyhä kuin kirkko kaikista hartaimmille kristityille, vaikkakin heidän suhteensa ilmeni voimakkaampana tieteellinen puoli kuin tunteet. He ymmärsivät, että rakennus oli voimakkaasti magnesoitu ja että tarkkaa huolta oli pidettävä magnetismin täydellisen voiman ylläpitämisestä. Tavallisista asioista puhuminen temppelissä oli pyhyydenloukkausta ja sitä pidettiin häiritsevän vaikutuksen aikaansaamisena. Pukeutuminen ja kaikki valmistavat tehtävät toimitettiin etuhuoneessa ja veljet astuivat looshiin kulkueessa ja laulaen. Mosaiikkikivityksen pyhyydestä pidettiin mitä tarkinta huolta, eikä sille saanut koskaan astua kukaan paitsi pyrkijä ja upseereita määräaikoina, sekä tietysti seremoniamestari alttaria suitsuttaessaan. Samat magneettiset vaikuttimet saattoivat erikoisen tärkeäksi looshin neliöimisen täsmällisen tarkasti. Voimavirrat syöksevät pitkittäin ja poikittain kivityksessä samanlaisissa linjoissa kuin kankaan kuteet ja loimet, samoin nurkkien ympäri. Jokaisen, jonka täytyi kulkea sen poikki tai edes tulla lähelle sitä, piti liikkua huolellisesti voiman mukana, eikä sitä vastaan. Tästä johtuu, että välttämättömästi aina on kuljettava samaan suuntaan. Nykyaikana näytetään pidettävän

vähemmän tarkkaa huolta tästä mosaiikkikivityksestä. Olenpa kerran nähnyt sellaisenkin tapauksen, että nimikirja, johon jokaisen piti nimensä merkitä, oli pöydällä sen keskellä. Egyptissä käsitti tämä kivitys melkein looshin koko lattian, nyt on se usein vain pieni neliö sen keskellä.

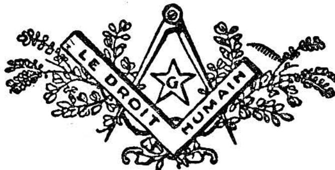
Paljon vanhaa viisautta on jätetty unhoon menemään ja niin ovat todelliset salaisuudetkin hävinneet tiedosta. Mutta on täysi syy toivoa, että ne Mestarin avulla löydetään uudelleen. Ja toivottavasti me myöhempien alarotujen jäsenet voimme osoittautua yhtä epäitsekkäiksi ja ahkeriksi työssämme lähimmäistemme hyväksi, kuin nuo vanhan ajan ihmiset. Itse asiassa me voimmekin itse olla näitä vanhan ajan ihmisiä uusissa ruumiissa. Olemme vain tuoneet mukanamme vetäymyksen uskonmuotoon ja työskentelyyn, joka meille oli niin tuttu. Koettakaamme näissä aivan erilaisissa olosuhteissa elähyttää sitä vanhaa voittamatonta henkeä, joka meitä entisinä aikoina johti. Huomatkaamme, että Yhteisvapaamuurarityö on tärkeä osa Mestarin työsuunnitelmassa ja pankaamme siihen kaikki voimamme. Se vaatii kyllä kovaa työtä, sillä se sisältää, että kunkin upseerin on tehtävä työnsä täydellisesti ja toiselta puolen se vuorostaan vaatii paljon harjaannusta ja tottumusta. Kuitenkin olen siitä varma, että joukossamme on useita, jotka tulevat vastaamaan Mestarin kutsuun ja liittyvät meihin valmistamaan tietä jälkeenpäin tuleville. Nyt on jäsenlukumme vähäinen, mutta niin ollen olemme saaneet tilaisuuden olla asiamme esitaistelijoina. Tehköön jokainen looshi itsestään mallilooshin. Vaikuttakoon se työssään niin huolellisesti, että jokainen läsnäolija huomaa siinä tehtävän hyvää työtä ja että hän magnetisen ilmapiirin voimasta ja sen kautta vedettäisiin mukaamme osaa ottamaan suureen työhön. Kun jäsenemme käyvät vierailemassa muissa loosheissa, pitäisi heidän kyetä selittämään meidän työtapojamme ja esittää, kuinka seremoniat okkultiselta kannalta katsottuna ovat toimitettavat. Ennen kaikkea pitäisi jäseniemme viedä kaikkialle mukanaan voimakasta magnetismia täydellisen sopusointuisesta keskuksesta, josta voimakas veljellinen rakkauden säteily leviää.

Mutta voidaksemme sitä säteillä muiden yli, tulee meidän ensin kehittää sitä itsessämme. Meidän täytyy päättävästi murskata koko personallisuutemme. Meidän täytyy päästä rakkaimmista ja sisäisimmistä ennakkoluuloistamme, meidän täytyy ehdottomasti voittaa ne työmme tähden. Meidän täytyy antaa ne uhrilahjaksi Mestarin jalkojen juureen. Jos muurariveli on teitä loukannut, — on laiminlyönyt teitä, — on puhunut teistä pahaa tai ollut epäkohtelias, unohtakaa se. Mitä merkitsee sinun loukattu personallinen arvosi tämän monumentaalisen työn rinnalla. Tietysti olit omalta kannaltasi aivan oikeassa ja hän väärässä. Sitä suurempaa suursieluisuutta osoitat, kun sallit menneen olla mennyttä. Jätä kaikki paha unholaan. Aivosi ovat omasi, voit panna ne muistamaan tahi unohtamaan mielesi mukaan. Jo terve järki sanoo, että tulisi muistaa vain menneen ajan hauskat tapaukset ja jättää muut pimeän unhotuksen valtaan, niinkuin ne ansaitsevatkin. Työmme tähden täytyy sinun päinvastoin iloita kuvitelluista vääryyksistäsi. Ole rohkea ja ota päättävä askel. Tee uusi yritys järkevämpään suuntaan. Vakuutan, ettet koskaan tule sitä katumaan. Kun sen olet tehnyt, tulet mahdolliseksi tekemään todellista muurarityötä ja tulet saamaan osasi hyödyllisestä työstä sen liikkeen keskuudessa, joka on Viisauden Mestarien erikoisen siunauksen ja johdon alaisena, joka on osana siinä mahtavassa suunnitelmassa, jonka he ovat tehneet ihmisrodun kohottamiseksi.

*

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

TAMMIKUU N:o 9 · 1924

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" — *Oskar Leschhorn*

Keskuksen löytäminen

V.·. V.·., koska työmme todellinen arvo etupäässä riippuu siitä, olemmeko sisäisesti yhtyneet looshiksi niin on työtä aloittaessanne hyvä mietiskellä, kuinka tämä parhaiten on saavutettavissa.

Kuten tiedämme, on kussakin looshissa, koska se samalla on temppeli, elävä keskus, ei niin paljon tilassa oleva, kuin tajunnan keskus. Ja ainoastaan jos tämän keskuksen todella tajuamme ja täydellisesti siihen yhdymme, voimme muuttua eristettyjen yksilöiden ryhmästä ykseydeksi, kukin kaikkeen ja kaikki kuhunkin sulautuneina. Tämän keskuksen löytämiseksi on avuksi jos ajattelemme l.·.aa t.·. looshin keskuksessa siten kuin se t.·. t.·.ssa on kuvattu ja jos sydämemme aina voi olla syventyneenä rukoukseen alttarin edessä, häviämme itse siihen elävään keskukseen, joka on Jumalan läsnäolo keskuudessamme.

Voimme jatkuvasti pitää tajuntamme taustassa luovaa ajatusta itsemme sukeltamista keskukseen. Voimmen sen tehdä rituaalia toimittaessamme, jokapäiväisessä työssä ollessamme, herätessämme aamulla ja mennessämme levolle illalla. Ja jos sen voimme tehdä, annetaan meille kaikki muu, koska looshina tahdomme rakentaa elävän yhdyssiteen maan ja taivaan välille.

Muurarityömme ei lakkaa jättäessämme looshin. Olemme liittyneet henkisenä yhtymänä tai veljeskuntana toisella tasolla ja taivaallisessa temppelissä ei ole päivää eikä yötä, vaan jatkuva olemassaolo Jumalan läheisyydessä.

Jos jokainen voisimme koko ajan pitää mielessämme tämän ajatuksen, niin vaikuttaisi se paljon looshimme voimistuttamiseksi ja sentähden jätämme tämän esityksen vakavan harkintanne alaiseksi.

Ei tunteellisuus, ei tuttavuus eikä hyväntahtoisuuskaan ole veljeyttä, ne voivat olla vain ulkonaisina kuvitteluina veljeyden puutetta peittääksemme. Kaikki todelliset tunteet nousevat hiljaisuudessa keskuksesta ja meidän muurarivartiosanojamme ovat *valppaus,* jonka avulla suojelemme temppelimme vilpillisyydeltä, *uskollisuus,* jonka avulla liitymme keskuksen ympäri ja lopuksi *vaikeneminen,*

jonka kautta upotamme itsemme siihen mystilliseen keskipisteeseen, jonka kehä on kaikkialla.

Pyrkimyksiämme auttaisi suuressa määrässä, jos yhtyneet V.·. V.·. temppeliin kokoutuneina olisivat tällaisessa sisäisen rukouksen tilassa ja jos sitä jatkuisi koko kokouksen ajan.

Meillä ei ole paljon tilaisuutta oppia tuntemaan toisiamme ulkonaisessa elämässä, mutta jos täten sisäisesti työskentelemme yhdessä, ei se merkitse paljoa. Itse asiassa voi yhteys olla sitä täydellisempi, jos ei sitä paloitella turhiin sanoihin ja personallisiin väleihin, vaan kootaan keskitettyyn ja personattomaan uskonnolliseen yhtymään, jonka todella muodostammekin.

Meidän ei kuitenkaan tule vetäytyä liian suureen yksinäisyyteen, vaan koettaa päästä täydelliseen ymmärrykseen, luottamukseen ja vapauteen keskuudessamme, niin että niin hyvin looshin K.·. K.·. M.·. kuin V.·. V.·. todella tuntisivat, että voimme tavata v.. v..lla ja erota k.. m..lla.

Ruusunkukka

Kasvatti Jeesus ruususen
Oi, armas aika nuoruuden.

Taru kertoo:

Jeesus Natsarealainen rakasti ihania ruusunkukkia. Oi, millä rakkaudella hän niitä hoitikaan lapsuutensa päivinä!

Tiedämmekö, mikä on Hänen jumalallisen oppinsa vertauskuva?

Tiedämmekö, mikä personisoi Hänen rajatonta rakkauttaan kaikkea kohtaan?

Hänen korkean oppinsa kaikki puhtaat aatteet sisältyvät vaaleanpunaisen ruusun herkkään maljakkoon.

Kauniina kesäaamuina auringon lähtiessä mahtavasta linnastaan, lentää säteilevä nuorukainen rakkaitten ruusujensa luo. Ja rakastettuaan odottaessaan koristelivat ihanat kukat tuoksuavia pukujaan, sillä he tahtoivat ottaa Hänet vastaan loistavimpaan kauneuteensa pukeutuneina. — Kuka kiihkeimmin Häntä odotti? Kenellä löi sydän kiivaimmin? Ja mitä ruusua rakasti Jeesus itse eniten?

Hänen suurin rakkautensa kohdistui vaaleanpunaisen ruusunkukan sydämeen.

Tuossa Hän tuleekin. Oi, kuinka kirkkaana säteilikään valo Hänen siivistään! Oi, kuinka loistava Hän olikaan. — Hän syleili hartaasti kaikkia ruusujaan, tummanpunaisia, keltaisia ja valkoisia ja viimeiseksi lähestyi Hän rakkainta kukkaansa nauttiakseen sen taivaallisen syleilyn onnesta. Ruusu lehahteli ihanaa tuoksuaan iloitessaan niistä jumalallisista väreilyvirroista, jotka sitä läpäisivät.

Oi, kuinka sen pieni kultainen sydän onkaan kärsinyt nähdessään maailman Herran suuret kärsimykset! Mutta nyt, meidän aikanamme, uuden ajan aamun sarastettua ovat sen kärsimykset lakanneet ja se nauttii ansaitusta onnestaan. Nyt on tummanpunaisen ruusun vuoro vuodattaa sydänvertaan.

Vaaleanpunainen ruusu oli Mestari Jeesuksen rakastettu. Tämän ruusun sydän on itse Jeesuksen sydän. Se käsittää Hänen mysterionsa.

Aja mielestäsi maalliset huolesi ja mieti, sydän puhtaana, vaaleanpunaista ruusunkukkaa päivän sarastaessa. Silloin saavutat onnea ja menestystä.

— — —

Entisaikojen viisaat vartioivat mustasukkaisesti kukkien salaisuutta luoksepääsemättömissä temppeleissään. Kukkien kielen tunsivat vain harvat. Hermetisen filosofian katkelmista voimme tänä päivänä poimia vain palasen sieltä, toisen täältä. Voimmeko niistä koota kukkien sanoman? Voimmeko niistä päästä selville ruusun mysteriosta?

On olemassa kukka, jonka viisaat ovat valinneet kuvaamaan pyhän tieteen keskeisintä salaisuutta. Ruusun pallomainen muoto kuvaa täydellistä maailmankaikkeutta. Ne lukuisat piirit, joita sen pyöristetyt terälehdet muodostavat, kuvaavat oleellisinta luonnonlakia, liikunnon, elämän lakia. Sentähden on ruusu jumalallinen kukka, kukkien kuningatar. Ruusu on rakkauden vertauskuva, sillä se on Venus-jumalattaren kukka ja vaaleanpunainen ruusu on värinsä kautta tätä tähti-enkeliä lähimpänä. Se on myöskin kauneuden vertauskuva, sillä kauneus on jumalallisen rakkauden eroittamaton ominaisuus. Venuskin on samalla rakkauden ja kauneuden jumalatar.

Samoin kuin timantti lähettää valosäteitään, samoinkuin harppu soinnuttaa ääniään, samoin lähettää kukkakin tuoksuaaltojaan. Ihana tuoksu, mikä kukan terälehdistä leviää, ilmentää sen elämää, samaa kaikkiallista elämää, joka kaikissa olennoissa piilee.

Tehdessään ruususta korkeimman vihkimyksen vertauskuvan, ovat entisajan vihityt asettaneet sen ristin keskelle. Risti on äärettömyyden vertauskuva, sillä sen haarat, äärettömyyksiin pitennettyinä, esittävät kolminaisuutta, korkeutta, leveyttä ja syvyyttä, kuvaten siten avaruuden rajattomuutta.

Ruusu-Risti on korkeimman magian ylevin vertauskuva ja tämä pyhä vertauskuva on merkki korkeimman asteen vihkimyksestä. Maagikkojen kruunu, korkeimman voiman vertauskuva käsitti kuusihaaraisen tähden, joka oli tehty kultaisesta ruususta. Sitä lähemmin tarkastaessamme huomaamme kaksi päällekkäistä kolmiota, joita ympäröi ihmisen, härän, leijonan ja kotkan pää. Tämä on hermetisen opetuksen salattu merkki ruusunkukkaan suljettuna.

— — —

Tunkeutukaamme vieläkin kauemmaksi menneisyyteen, tarujen hämärään, josta hermeettisen tiedon juuret juontavat. Tarkastelkaamme kuvasarjoja, jotka hiljaisuuden hetkinä paljastavat sielullemme kaukaisen Atlantiksen elämää.

Näemme temppelin, tämän mahtavan maan temppeleistä komeimman. Sen mahtavat, värikkäästä marmorista veistetyt pylväät kannattavat kullattua kattoa. Tämä päällä loistaa puhtaasta kullasta tehty maapallo, *yleisen rauhan* juhlallinen vertauskuva.

Neljäkymmentä kaksi kallisarvoisilla matoilla peitettyä, valkoista marmoriporrasta johtaa Suuren Hengen pantheonin pyhälle portille. Kokonaan valkoisiin puettu sotilas vartioi temppelin sisäänkäytävää, mutta miekan sijasta on hänen aseenaan *voimasana*. Pitkä ja laaja käytävä, jota moniväriset sähkövalot valaisevat, johtaa palvojat temppelin keskukseen, neliömäiseen saliin. Sen seiniä peittivät mystilliset kultaiset merkit paljastaen niille, joilla oli silmät nähdä, Syn-

tymisen Mysterion. — Parhaillaan toimitetaan jumalanpalvelusta. Kirkas valo täyttää salin tunkeutuen avonaisen katto-ikkunan kautta sisälle. Tällä kertaa vietetään jumalanpalvelusta kaikkien jumalien kunniaksi, sentähden ovat kaikkien temppelien papit ja papittaret läsnä. Tuoksuvat suitsutukset kohottavat silmät näkemään taivaallisia näkyjä. Kaikkialla vallitsee ehdoton järjestys. Kukin pappi puhuu ja tekee täsmällisesti sen, mikä hänelle toimituksessa kuuluu. Naisten kuoro, jota ylipapitar johtaa, laulaa rytmissä kaiken sen, mitä papit puhuvat, ja heidän laulunsa tasaisuus ja kauneus muistuttaa enkelikuorojen laulua. Hiljaisesti, ikäänkuin lattialla luisuen tulevat papittaret saliin asettuen puoliympyrään Jumalan säteilevän kuvan eteen.

Katso, pian alkaa kukkien pyhä tanssi. Auringon ylimmäinen pappi sytyttää kullanvärisen, jumalallisen tulen alttarille. Auringon ylimmäinen papitar, loistavaan vaaleansiniseen pukuun puettuna, tanssii rytmillisesti ja hiljaisesti vaaleanpunaisen ruusun pyhää tanssia. Oikeassa kädessä pitää hän päänsä päällä ihanaa, herkänpunaista kukkaa. Papittaret, jotka seisovat tanssijattaren ympärillä temppelin aurinkopihalla, soittavat rytmillisesti jouhisoittimillaan vaalean ruusun mystillistä säveltä.

Auringon ylimmäinen papitar lopettaa viimeisen kierroksensa ja astuen uhrialttarille asettaa hän ruusun kädestään pyhään tuleen. Papittaret laulavat loppusäveleen, jonka jälkeen kaikki hiljaisuudessa antautuvat korkeimman voiman haltuun. — — —

Mutta ruusun kuva loistaa vieläkin kirkkaammalla valolla entisajan muistojen joukossa Kaikkivaltiaan Äidin temppelissä, joka samalla oli auringon temppeli. Se oli rakennettu vaaleanpunaisesta marmorista, suuren, kymmenterälehtisen ruusun muotoon. Tässä mahtavan Äidin temppelissä olivat papittaret koristetut Atlantiksen taiteen ihmeteoksilla. Heillä oli kaulakoristeena vaaleanpunaisista rubiineista tehty, kultalankaan pujoitettu helminauha, jossa kullekin kivelle oli kaiverrettu pieni kymmenterälehtinen ruusu. — Ruusuja oli alttarilla, ruusut koristivat harpunsoittajien koneita, ruusuja oli kaikkialla...

Ruusun mysterio on yhtä vanha kuin luomakunta.

Esiliina

Tällä nykyajan muurarien virkamerkillä on kuten useimmilla vertauskuvilla alkuperänsä kaukaisessa menneisyydessä.

Taiteelliseen tekotapaan nähden ei minkään nykyajan ammattikunnan tekemiä voi verrata niihin, joita Egyptin aikoina käytettiin ja sellaisina näemme ne kuvattuina seinillä mysteriohuoneissa ja loistavassa vuoreenhakatussa muurari-temppelissä, jonka Farao Seti I (Osymandias) ja hänen poikansa Ramses II (Sesostris) rakennuttivat.

Esiliinoja oli kahdenlaisia. Toinen oli kolmikulmainen, valkea, keltainen aurinko säteilevänä kussakin alakulmassa. Se levitti loistavat säteensä jumalallisena tulena ja valona ympäri maapalloa tai esiliinaa.

Toinen „Serpentiksen mystillinen esiliina", paljon komeampi piirustukseltaan ja väriltään — oli pitkä, kapea, monivärinen nauha, joka riippui yli kolmikulmaisen.

Tämä kolmikulmainen muoto on muurariopillinen, astronominen ja vertauskuvallinen.

Molempia esiliinoja näytään kannetun yhdessä suurissa muurarikokouksissa.

Johdatus Kabbalaan

William Wynn Westcott.

Kabbalan alkuperä häipyy epäilemättä menneisyyden hämärään. Ei voida todistaa, kuka oli sen tekijä, tai kutka olivat sen aikaisimmat opettajat. Melkoisella varmuudella voidaan kuitenkin väittää, että sen juuret juontavat taaksepäin hebrealaisiin rabbiineihin, joiden loistokausi oli Toisen Temppelin aikana noin v. 515 e. Kr. Kabbalan olemassaolosta ennen näitä aikoja ei meillä ole minkäänlaista todistusta.

On arveltu, että juutalaisten vankeus Babyloniassa aiheutti, että tämä filosofinen suunta syntyi kaldealaisten kansantarujen ja opinkappaleiden sekoittuessa juutalaisten perinnäistietoihin. Ei ole epäilemistäkään, ettei opetus alkuasteilla olisi ollut kokonaan suusanallista. Tästä on syntynyt nimi QBLH, joka johtuu sanasta QBL, vastaanottaa. Tästä johtuu myöskin, että opetus muuttui niiden ihmissielujen mukaan, joiden kautta ne siivilöityivät matkallaan. Mitään osaa ei todistettavasti ole kirjoitettu muistiin ennenkun vuosisatoja jälkeenpäin. Kabbala on pidetty merkillisen tarkasti eroitettuna sekä ulkonaisista pentateukisistä Moseksen kirjoista että niiden yhä runsaammiksi kasvavista selityksistä, Mishnasta ja Gemarasta, jotka muodostavat Talmudin. Tämä näyttää kasvaneen hebrealaisten jumaluusopeissa aivan ilman yhteyttä Kabbalan salaperäisten opetusten kanssa. Samaten huomaamme, että Upanishadien esoterinen tutkimussarja syntyi yhtärintaa brahmaanojen ja puraanojen kanssa, jotka sisälsivät ulkonaisia opetuksia kansanjoukkojen käytettäviksi.

Vanhimmista jälelläolevista kabbalistisista kirjoista kiistellään raivoisasti uudenajan kriitikkojen keskuudessa, jotka kieltävät kunkin kirjan otaksutun syntymisajan ja koettavat todistaa otaksutun kirjailijan ainoaksi, joka ei ole sitä voinut kirjoittaa. Mutta nämä samat arvostelijat muuttavat kokonaan mielipiteitään, kun on kysymyksessä aikamäärän ja tekijän määrääminen. On paljon helpompi lausua hävittävä arvostelu, kuin hankkia todellista tietoa.

Tehkäämme lyhyt luettelo tärkeimmistä vanhoista kabbalistisista tutkielmista.

Sepher Yetzirah eli Muodostumisen kirja on tutkielmista vanhin. Tarun mukaan sanotaan sen olevan patriarkka Abrahamin kirjoittaman. Siitä on julkaistu useita painoksia ja minun tekemiäni englanninkielisiä käännöksiä. Tässä teoksessa esitetään sangen merkillinen filosoofinen luomisjärjestelmä ja siinä verrataan toisiinsa maailman alkuperää, aurinkoa, planeettoja, elementtejä, vuodenaikoja, ihmistä ja hebrealaisen kirjaimiston 22 kirjainta. Ne jaetaan kolmioon, seitsikköön ja kaksitoistalukuun. Kolme emäkirjainta A, M ja Sh vastaavat al-

kuperäistä ilmaa, vettä ja tulta. Seitsemän kaksinkertaista kirjainta vastaavat planeettoja, ajan seitsenkertaista jaoitusta j.n.e.; kaksitoista yksinkertaista kirjainta vastaavat kuukausia, eläinradan merkkejä sekä ihmisen elimiä. Uudenaikaiset tutkijat ovat yleensä sitä mieltä, että mainitut vanhat muunnelmat olivat kootut noin vuonna 200. Sepher Yetzirah mainitaan Talmudeissa sekä Jerusalemissa että Babyloniassa. Se on kirjoitettu uushebrealaisella kielellä, kuten Mishna.

Zohar tai *Sohar,* joka hebreakielellä tavataan nimellä ZHR tai ZUHR, Loiston eli Valon kirja, muodostaa kokoelman useita erillisiä tutkielmia jumaluudesta, enkeleistä, sieluista sekä kosmogoniasta. Arvellaan, että sen on kirjoittanut Rabbi Simon ben Jochai, joka eli v. 160. Lucius Aurelius Verus, keisari Marcus Aurelius Antoniuksen kansanhallitsija vainosi häntä ja pakoitti hänet elämään luolassa. Suuren osan tätä teosta on hän ehkä järjestänyt aikansa suusanallisten opetusten mukaan, mutta muut ovat varmaankin pitkien väliaikojen kuluessa lisänneet sitä, kunnes se ensi kerran julkaistiin kokonaisuutena Rabbi Moses Leonin toimesta Guadalajarassa Espanjassa noin v. 1290. Siitä ajasta lähtien on sen historia tunnettu. Sitä on toimitettu painosta Mantuassa v. 1558, Cremonassa v. 1560 sekä Lublinissä v. 1623. Nämä ovat kolme tunnetuinta hebreankielistä Zohar-painosta. Niiden jotka eivät tunnen hebreankieltä, on käytännöllisintä tutkia Zoharia niistä osittaisista latinankielisistä käännöksistä, jotka Parooni Knorr von Rosenroth julkaisi v. 1684 nimellä *„Kabbala Denudata"*, sekä kolmesta englanninkielisestä tutkielmasta *„Siphra Dtzenioutha* eli Salatun mysterion kirja, *„Ha Idra Rabba"* Suurempi yhdistys sekä *„Ha Idra Suta"* Pienempi yhdistys, jotka S. L. Mac Gregor Mathers on kääntänyt. Näistä kolmesta tutkielmasta saa kauniin kuvan Zoharin äänensävystä, tyylistä ja aineksista, mutta ne käsittävät vain osan. Zoharin muut osat ovat *Hikaloth,* Palatsit, *Sithre Torah,* Lain mysteriot, *Midrash ha Neelam,* Salaiset muistiinpanot, *Raja Mehemna,* Uskollinen paimen, *Saba Demishpatim,* Vuoropuhelu profeetta Eliaksen ja nuoren Janukan välillä. Tämän lisähuomautukset ovat nimeltä *Tosephta* ja *Mathanithan.*

Nykyään on olemassa täydellinen ranskankielinen Zohar-käännös, jonka on tehnyt Jean de Pauly ja joka on tieteellisesti erittäin pätevä teos.

Vielä on joukko kuuluisia kabbalistisia tutkielmia, joista tärkeimmät ovat *„Muistiinpanot kymmenestä Sephirothista"*, julkaissut Rabbi Azariel ben Menachem v. 1200, *„Kirjaimisto"*, julkaissut Rabbi Akira, *„Taivaan portti"*, *„Enokin kirja"*, *„Pardes Rimmonim"* tai *„Granaattiomenapuutarha"*, *„Tutkielma virtauksista"*, *„Otz ha Chiim"* tai *Elämänpuu,* julkaissut Chajim Vital, — *„Rashith ha Galgulim"* tai *„Sielujen kiertokulku"*, julkaissut Isaac de Loria sekä erikoisesti huomattavina kuuluisan espanjalaisen juutalaisen Ibn Gebirolin, jota myöskin nimitettiin nimellä Avicebron, teokset. Hän kuoli v. 1070 ja hänen suuret teoksensa ovat *„Elämänlähde"* ja *„Valtakunnan kruunu"*.

On huomattu, että Kabbalan opetukset ryhmittyvät eri koulukuntien mukaan, joista kukin aikanaan oli kuuluisa. Mainitsemme seuraavat: Geronan koulu 1190—1210, johon kuuluivat Rabbi Isaac Blind, Rabbit Aariel ja Ezra sekä Moses Nachmanides. Segovian koulu, johon kuuluivat Rabbit Jacob, Abulafia

(kuoli 1305), Shem Tob (kuoli 1332) ja Isaac Akkosta. Rabbi Isaac ben Abraham Ib Latifin koulu n. 1390. Abulafian koulu (kuoli 1292) ja Joseph Gikatillan koulu (kuoli 1300). Zoharistien Rabbi Moses de Leonin (kuoli 1305), Menhem di Recantin (kuoli 1350), Isaac Lorian (kuoli 1572) ja Chajim Vitalin (kuoli 1620) koulukunnat. Tunnettu saksalainen kabbalisti oli John Reuchlin tai Capnio, joka kirjoitti kaksi suurta teosta *„De Verbo Mirifico"* sekä *„De arte Cabalistica"*.

Kabbalistien keskuudessa havaittiin pääasiallisesti kaksi oppisuuntaa. Toinen syventyi kokonaan tieteelliseen ja dogmaatiseen tutkimushaaraan, toinen harjoitti käytännöllistä ja ihmeitätekevää kabbalismia.

Tunnetuimmat ihmeitä tekevistä rabbeista olivat Isaac Loria, jota myöskin sanottiin Ariksi, sekä Sabatai Zevi, josta ihmeellistä kyllä tuli muhamettilainen. Molemmilla näillä salaisen rabbiinien perinnäistieteen haaralla oli eläviä edustajia, siellä täällä hajalla olevia yksilöitä. Harvoin tapaamme vihittyjen muodostamia yhdyskuntia. Keski-Euroopassa, eri osissa Venäjää, Itävallassa ja Puolassa on vielä nytkin ihmeitä tekeviä rabbeja, jotka aikaansaavat merkillisiä ihmetöitä. He sanovat niiden johtuvan Kabbalan tiedoista, ja hyvin vaikeasti selitettäviä asioita on tapahtunut Englannissakin kabbalististen riituksien ja taikakaluja käyttävien tutkijoiden keskuudessa.

Rabbien muistiinpanot, joita on monia sarjoja toinen toistaan syvempiä, muodostavat vanhojen tutkielmien kanssa niin suuren joukon kabbalistista perinnäistietoa, että käy melkein mahdottomaksi kaikkea käsittää. Tuskin yksikään kristitty tai juutalainen tässä maassa tietää, mitä oppia vielä saadaan esille vanhoista käsikirjoituksista.

Dogmaattinen ja teoreettinen Kabbala viittaa filosofisiin käsityskantoihin jumaluudesta, enkeleistä ja muista, ihmisiä henkisemmistä olennoista, selittää ihmissielua ja sen eri olemuspuolia, puhuu entisestä olemassaolosta ja jälleensyntymisestä sekä erilaisista olemisen maailmoista tai tasoista.

Käytännöllinen Kabbala koettaa antaa mystillisen ja vertauskuvallisen selityksen Vanhasta Testamentista tutkimalla jokaista lausetta, sanaa ja kirjainta. Se opettaa yhteydestä kirjainten ja lukujen välillä sekä niiden keskinäisestä suhteesta. Se opettaa Gematrian, Notariconin ja Temuran periaatteista, jumalallisten ja enkelinimien muodostamisesta ja käyttämisestä taikakaluina, opettaa maagillisten neliöiden muodostamista sekä koko joukon sekalaista ihmeellistä tietoa, josta myöhemmin muodostui keskiaikaisen magian perusta.

Niiden käytettäväksi, jotka eivät halua tutkia Kabbalaa kokonaisuutena, vaan tahtovat saada yleissilmäyksen tästä filosofiasta, on nyt olemassa kolme pääteosta. Niistä on kaksi englanninkielistä. Toisen on julkaissut Tohtori C. Ginsburg v. 1865 ja käsittää se muodollisen ja tarkan yhteenvedon opetuksista. Toinen on erinomainen kirja, jonka Arthur E. Waite on julkaissut v. 1902 nimellä *„Kabbalan opit ja kirjallisuus"*. Kolmas on ranskankielinen Adolph Franckin julkaisema v. 1889 ja on se luonteeltaan väittelevä ja vähemmin yksityisseikkoihin kohdistuva.

Monia opinkappaleita, joita intialaisissa järjestelmissä selitetään, ei ensinkään kosketella hebrealaisessa järjestelmässä tai ovat ne jätetyt pois perusasiallisista

syistä. Ei puhuta toisten maailmojen kosmogoniasta, jos eivät tasapainottomien voimien hävitetyt maailmat niihin viittaisi. Karman, lain loukkaamattomuus, ei ole mikään tärkeä tekijä. Jälleensyntymisestä opetetaan, mutta syntymien luku on yleensä rajoitettu kolmeksi.

Pieni osa kabbalistisia oppeja tavataan juutalaisessa Talmudissa, mutta tässä tutkielmien sarjassa tapaa jonkinlaista karkeata käsittelyä, joka puuttuu Kabbalasta. Mainitaan esimerkiksi sellaisista opeista, kuin ihmisten alenemisesta eläinmuotoihin tai miesten syntymisestä naisruumiisiin rangaistukseksi maallisista synneistä entisissä elämissä.

Tulee muistaa, että monet kohdat näissä opetuksissa rajoittuvat vain joidenkin yksityisten rabbiinien opetuksiin ja että eroavaisuudet aikaisempien ja myöhempien oppien välillä määrätyillä ajankohdilla ovat joskus hyvinkin suuret, kuten huomataan vertaamalla rabbiinien kirjoja eri aikakausilta ja eri koulukunnissa. Joitakin kabbalistisia opetuksia ei koskaan ole painettu tai julkaistu, vaan ovat ne kulkeutuneet tähän päivään asti opettajalta oppilaalle. Joitakin kohtia, joita itse olen opettanut rosenkreuziläisten järjestössä ja hermetisissä loosheissa, ei tapaa missään hebrealaisessa kirjassa. Kun näitä vanhoja hebrealaisia kirjoja tarkkaavaisesti tutkimme, voimme hajoittaa verhoja, jotka näyttävät tulleen pannuiksi määrättyjen opinkappaleitten säilyttämiseksi niille harvoille tutkijoille, jotka ovat valmistuneet niitä vastaanottamaan. Siten ovat ne säilyneet leviämästä yleisölle ja siten tietämättömien ja paheellisten ihmisten väärinkäytöltä.

(Jatk.)

Mietiskelyssäni

— *„kolkuttakaa niin teille avataan"*

Näin ihanan valkeaksi maalatun kultakupoolisen temppelin, joka ei ollut käsillä tehty. Se oli kuin ilmassa, mutta jokainen sen sauma ja liitos, vaikka oli erisuuruisista kivistä ja erilailla hiotuista, sopi niin sirosti yhteen, että temppeli muodosti kokonaisuudessaan taideteoksen.

Temppelin ovet avautuivat. Sinne riensi kansaa kaiken väristä ja eri kansankerroksista astuen hitaasti — verkalleen, mutta muuan pieni osa astui nopeampaan. Ne olivat puetut itämaalaisiin vaippoihin ja heillä kaikilla oli soihtu sekä kirja kädessä. Nämä olivat lähetetyt maailman valkeudeksi.

Ne kuvasivat kai sellaisia ihmisiä, jotka toteuttavat Mestarin suunnitelmaa maailmassa ja tekevät laupeuden töitä sekä ovat ihmiskunnan hyväntekijöitä.

Temppelissä alkoi jumalanpalvelus. Valo oli niin kirkasta, häikäisevää, että oli aivan mahdotonta pitää silmiänsä auki. Siellä jokainen sana kaikui kuin sävelteos. Ne saivat muodon — ne saivat väriä ja kuului toisinaan aivankuin hiljainen siipien suhina. Puhuja, tuo valkeaan kultakirjailtuun messukaapuun puettu olento opetti oikein rukoilemaan, oikein anomaan ja oikein kolkuttamaan, käyttäen opetusvälineinään suurta rakkautta ja palvelemista sekä nöyryyttä.

Koko ajan hänen puhettaan oli säestänyt hiljainen hyvin kaukaa kuuluva, pehmeä musiikki, mutta saarnan loputtua se oli paisunut valtavaksi vyöryksi. Se

vyöryi, vonkui, räiskyi ja paukkui. Tuntui siltä kuin aarniometsät ukkosilmalla olisivat ryskyen kaatuneet — ikäänkuin kosket olisivat yhtenä ryöppynä pauhanneet ja olisivat tahtoneet koko maailmaa herättää oikein rukoilemaan, oikein anomaan.

Musiikki hiljeni — sitten seurasi muutamia leveitä bassoääniä aivankuin temppelin ovet olisivat avautuneet ja sisään sanottiin olevan astumaisillaan ihmisen, joka valmistuu oikeilla kolkutuksilla kolkuttamaan. Musiikki muuttui hartaaksi urkujen soitoksi ja ilmassa tuntui siltä kuin pyhä savu olisi puhdistanut sisään tulijan, sekä orvokin tuoksu täyttänyt temppelin.

Urkujen soittoon yhtyy taas orkesteri, jossa ensiviulu lauloi ylistystä yhdessä enkelikuoron kanssa. Ihminen kuuntelee tätä hetkisen henkeään pidättäen. Hänelle soi eletty elämänsä milloin vihlovana, milloin rauhoittavana. Toisinaan ankara katumus täyttää rinnan, mutta hän on kuin naulattu paikoilleen. — Viimein sinfonian sävelet tempaavat ihimisen ja luovat voimaa häneen sekä vuodattavat rakkautta, viisautta ja tahtoa korjata elämänsä laiminlyönnit — an-, tautumalla koko sielunsa hehkulla palvelemiseen sekä oikeassa lapsen mielessä anomiseen.

Soitto muuttuu kuin liriseväksi puroksi, jonka sävelet vähitellen kohoavat korkeuksiin laulavana, kaikki läpäisevänä, elävänä voimana. Nyt on rauha ja ihmisillä hyvä tahto.". Kaukaa häämöittää toinen temppeli. Sävelten suloisesti sointuessa kaikuu kuin juhlakantaatin sanat: oikein olet leiviskäsi käyttänyt, annan sinulle elämän kruunun".

„Anokaa, niin teille annetaan,
— etsikää, niin te löydätte —
kolkuttakaa, niin teille avataan."

Aija

Vihkimyksen Symboliikkaa

VI Luku 6 on helposti löydettävissä. Se merkitään muurarilipun kärkeen, ja muurarijalokivissä se usein esitetään vertauskuvallisesti. Monessa kuvassa se nähdään rituaaleissamme käytetyn miekan kahvassa. Tavallisimmin käytetty muuririmuoto on kulmamitta, jonka haarojen väliin harpin kärjet ovat sovitetut. Kun näiden haaroja liittää yhteen kaksi vaakasuoraa viivaa, syntyy Salomonin tähti, vihkimyksen vertauskuva. Luku 6 vastaa kirjainta Vau, Ou, tai O sekä Tipheret-sephiiraa, kauneutta.

Luku 7 vastaa Zain-kirjainta sekä Netzah-sefiiraa, voittoa. V. O. M. löytää sen helposti. Hänen ei tarvitse katsella muuta kuin esiliinaansa, jossa on kolme yläpuolella, neljä alapuolella. Jotkut teistä, V.·. V.·., pitävät läppää alaspäin käännettynä. Enempää en voi sanoa.

Luku 8 kuvaa tasapainoa, oikeutta ja vastaa Heth-kirjainta. Se vastaa myöskin yhteenpunottua kaksinkertaista kulmamittaa, Venuksen tähteä. Tämä kahdeksankärkinen tähti voidaan myöskin tehdä yhdistämällä viisikanta sekä

alaspäin käännetty kolmio. Olen nähnyt sen merkityksi tällä tavalla eräässä vihkimyskirjassa. Siveelliseltä näkökannalta katsoen on tämä vertauskuva hyvin kaunis ja se on, kuten tulemme näkemään, läheisessä yhteydessä V. M.O:n asteen kanssa.

Luku 9 on merkitty Yleisten Suurtarkastajien kaulukseen. Se kuvataan yhdeksänkärkisenä tähtenä, jonka muodostaa kolme yhteenpunottua kolmiota. Tämä luku vastaa Jesodia, perustaa, perustamista, sekä Teth-kirjainta, joka kuvaa pitkän elinaikaisen työn kautta saavutettua viisautta. Se on sentähden viisaan ihmisen, filosoofin vertauskuva ja ihanteellisen viisauden, chokman merkki.

Luku 10 muurariudessa käytettynä vaatii ehkä useampia vertauskuvallisia yhdistelmiä selitykseen kuin mikään muu luku. Mutta valitettavasti tulee meidän olla jäseninä ainakin kapituleissa voidaksemme tästä puhua laajemmin. Voin kuitenkin sanoa, että tämä luku vastaa Jod-kirjainta, Malkuth-sefiiraa tai „valtakuntaa". Määrätyssä merkityksessä se luultavasti myöskin kuvaa maailmankaikkeutta. Se muistuttaa mieleemme Pythagoraan koulun mielenkiintoisia opetuksia, jotka käsittelevät kymmenluvun ominaisuuksia ja mahdollisuuksia.

Tarot-kirjan luku yksitoista vastaa voimaa, Caph-kirjainta.

Luku 12 täynnä mystillistä merkitystä. Kuitenkaan eivät kaikki sen vertauskuvalliset merkitykset ole niin salaisia, etten niistä voisi puhua. Samalla saan tilaisuuden mainita joistakin muista vertauskuvallisista menettelytavoista vihkimyksen tieteessä.

Kun luku 12 kirjoitetaan, kuten me sen teemme, asettamalla luvun 1 merkitsemään kymmenlukuja sekä luvun 2 merkitsemään yksiköitä, niin on se kabbalistisesti uhrautumisen luku. Alkemisteille kuvaa se „suurta tehtävää". Ehkäpä huomaa joku siinä vertauskuvan ykseydestä, joka jakaa itsensä muodostaakseen kaksinaisuuden ja synnyttääkseen ilmennystä vastakohtien kautta, joista edellä puhuimme. Emme saa unohtaa, että entisajan vihityt uskoivat Korkeimman Olennon olemassaoloon, ja että tämä olento, — nimittämätön ja synnyttämätön, — ääretön ja ikuinen, uhrasi itsensä jakautuen synnyttämään muita olentoja. Joka tapauksessa on tämä selitys hyvin kuvaava liitettynä lukuun 12.

Mutta mysterioiden tieteessä jatketaan. Luku 12 on yhdistetty kahdesta luvusta, yhdestä ja kahdesta. Ne voidaan asettaa vastakkaiseen järjestykseen, niin että luku 2 on kymmenluvun kertausluku ja luku 1 yksikkö. Niin saadaan luku 21. Tällaisia vertauskuvallisia laskelmia sanotaan kvalitatiiviseksi aritmetiikaksi. $21=3\times7$, kaikki kolme hyvin mystillisiä lukuja. 21 on on myöskin „Suuren tehtävän" luku, maagikkojen luku (tätä ei ole sekoitettava taituriin), viisaan miehen, vihityn luku, ihmisen, jonka sielu on avoin ja vapaa, joka on ymmärtänyt luonnonlait, on saavuttanut kunnioituksen niitä kohtaan ja tunnollisesti niitä palvellut hyvän puolesta. Se on „Isiksen poikien luku". Emmekö kaikki ole äidin lapsia?

Tutkikaamme sitten lukua 30, joka, kuten pian tulemme näkemään, on läheisessä suhteessa lukujen 12 ja 21 kanssa. Näytän teille toista okkultisen aritmetiikan laskutapa, teosofista reduksiota. Lasketaan ensin yhteen luvut, jotka muodostavat 12 ja 21

1 ynnä 2 = 3 ja 2 ynnä 1 = 3.

Summa on sama, luku 3.

Liittäkäämme tähän 3-lukuun, jonka asetamme kymmenlukujen sarjaan, nollan, ja asetamme sen yksikköjen sarjaan. Saamme luvun 30, joka on sama kuin jos sanoisimme, että luku 30 määrätyssä merkityksessä muistuttaa lukuja 12 tai 21, joihin lisätään nolla. Tällä merkillä on suuri merkitys okkultisessa symboliikassa ja se kuvaa usein äärettömyyttä. Tämä luku on sitä mielenkiintoisempi, sillä jos sitä kirjoittaessamme käytämme niin sanottua kvalitatiivista geometriaa, saamme merkin, joka on muodostettu kehään piirretystä kolmiosta, kuvan, jonka kaikki vertauskuvantutkijat tuntevat hyvästi. Tiedämme myöskin, että yksi skotlantilaisen muurariuden asteista on 30:s aste.

Noin pari vuotta sitten luin erään persialaisen runokatkelman, joka periytyy XII vuosisadalla meidän ajanlaskuamme. Tekijän nimi on Farid-Uddin-Attar. Tämä runoilija oli nuoruudessaan yksinkertaisesti tuoksujen valmistaja. Eräänä päivänä kun hän kaupassaan valmisteli jotain ammattiinsa kuuluvaa tehtävää, tuli sinne „sufi", s.o. salaiseen veljeskuntaan kuuluva vihitty (näitä veljeskuntia on islamilaisten keskuudessa paljon) ja kun Attar käski hänen poistumaan, vastasi hän: „Matka ijäisyyteen on minulle hyvin helppo, sillä minulla ei ole maailmassa muuta kuin vaatekerta, johon olen puettu. Mutta sinä olet kalliin kauppatavaran omistaja. Koeta vapautua rikkaudesta valmistuaksesi suurelle matkalle." Farid oli valmis vihittäväksi. Hän sulki kauppansa ja lähti Mekkaan. Kun hän myöhemmin palasi omaan maahansa, Persiaan, liittyi hän suureen veljeskuntaan, jonka nimi oli „Puhtauden Veljet", „Ikhwan Ussafa".

Nämä veljet hakivat totuutta kaikkialla ja kaikessa. He eivät olleet oikeaoppisia, kiihkoilevia ja tietämättömiä islaminuskovaisia. Tosin he tunnustivat islamia, mutta tutkivat salaisesti kaikkea hyvää muissakin uskonnoissa ja filosofioissa, jotka auttoivat heitä esittämään yhteyttä, joka oli salattuna olioitten moninaisuudessa, ja joka yhteys saattaisi aikaansaada sen rauhan ja veljellisen rakkauden ulkonaiseenkin maailmaan, joka heidän veljeskunnassaan vallitsi. Tämän vihittyjen yhdistyksen työ oli todella ihmeellistä ja edisti ihmiskunnan kasvua. Nämä ihmiset tekivät sen, mitä muurarius aina on koettanut ja aina koettaa aikaansaada. He olivat todella esi-isiämme ja vanhempia veljiämme. Puhtauden Veljet ovat jättäneet perinnöksi oppinsa vertauskuvina muutamissa ihmeellisissä runoelmissa ja yhdestä näistä, „Lintujen kieli", jonka Farid-Uddin-Attar on kirjoittanut, aijon puhua, koska se viittaa lukujen 12, 21 ja 30 vertauskuvastoon.

Runoilija kertoo, että lintuyhteiskunta oli kovin onneton, koska ei sillä ollut kuningasta. Silloin sanoi tilhi tovereilleen: „Tunnen kuninkaan, mutta en voi lähestyä häntä yksinäni. Seuratkaa minua, niin johdan teidät hänen hoviinsa. Älkää pelätkö, sillä se, joka panee elämänsä alttiiksi tähän seikkailuun, vapautetaan kaikesta pahasta. Tulkaa mukaani matkalle, niin vien teidät lintujen kuninkaan, Simurghin linnan portille. Hän on kaikkialla, mutta kuitenkin kaukana meistä. Hän ei koskaan täydellisesti paljasta itseään, sillä ei tiede eikä äly saata löytää hänen olinpaikkaansa.

Jotkut linnut rupesivat puhumaan vastaan. Riikinkukon mielestä ei Simurgh ollut kyllin kaunis, satakieli jäi mieluummin rakastettunsa, ruusun luokse, kotka, joka halusi johtaa, ei tahtonut tunnustaa toisen ylemmyyttä. Intohimot, ylpeys, ahneus, kateus, viha, laiskuus yhtyivät estämään lintujen matkaa.

Suuri joukko valmistautui siihen kuitenkin ja tilhi [1]) rupesi selittämään matkaa, joka kulki seitsemän laakson läpi.

„Niin pian, kun olette päässeet ensimmäiseen laaksoon", sanoi hän, „valtaa teidät suuri väsymys ja huolimatta ponnistuksesta, tulette jäämään sinne useiksi vuosiksi.

Teidän täytyy luopua kaikesta ja astua verilammikkoon. Vaikkakaan ei mitään omista, täytyy sydämen kuitenkin tulla irroitetuksi. Toinen laakso on rakkauden laakso. Teidän täytyy sukeltautua tuleen ja tulla itse tulenkaltaisiksi ennenkuin todella voitte päästä sen läpi. Kun olette kulkeneet kahden edellisen laakson kautta, tulette rajattoman tiedon laaksoon. Mielenne täyttää alakuloisuus, kun huomaatte, kuinka pitkä on tie sen läpi. Sitten tulette kyllästymisen laaksoon, jossa puhaltaa kylmä viima. Senjälkeen saavutte yhteyden laaksoon, missä tyhjäksituleminen ja yhtyminen tapahtuu. Se, joka ei täydellisesti uppoudu yhteyden valtamereen, ei ole paikkansa arvoinen. Kun astutte tähän laaksoon, ilmentää itsensä Yksi olento.

Viidenne laakson jälkeen näette ihmeiden laakson, jossa ihminen puhdistetaan tuskasta ja jossa ahmiva tuli polttaa kaiken.

Sitten saavutte kuoleman laaksoon, ja „se, joka tähän valtamereen uppoaa, uppoutuu ikuiseen lepoon".

Kuultuaan tämän kertomuksen seitsemästä laaksosta, valtasi linnut mykistävä kauhu. Kuitenkin päättivät heistä jotkut lähteä matkalle. Se kesti monta vuotta ja monet heistä tuhoutuivat matkalla eri tavoilla. Maailma oli täynnä kuolleita lintuja. Vain 30 saapui perille ja he olivat väsymyksen uuvuttamia, höyhenet olivat pudonneet siivistä. Heidän sydämensä vuoti verta ja heidän sielunsa olivat särkyneet. Mutta he olivat välkähdykseltä nähneet Simurghin,[2]) majesteettisen olennon, jonka muotoa ei kielin voi selittää. Suuri valo oli heidän edessään muodostuneena tuhansista hehkuvista auringoista, joihin kaikki maailmat olivat sulautuneet. Linnut valtasi ihmetys ja ihastus.

Linnut saivat Simurghista voimaa uuteen elämään, kaikki, minkä he tähän asti olivat saaneet aikaan, puhdistui. Heidän sielunsa loistivat ja katsellessaan toisiaan näkivät he kukin itse Simurghin. He olivat itse tämän ihmeellisen linnan kuninkaita. He ja Simurgh olivat yksi olento ja Simurgh oli tämä olento.

Koska nämä asiat olivat heidän ymmärryksensä yläpuolella, miettivät he niitä ja kyselivät niistä heissä itsessään olevalta Simurghilta. Ja Simurgh vastasi heille: „Minun valoni on peili. Joka tahtoo minua katsella, löytää siinä itsensä. Kadottakaa itsenne minuun, jotta löytäisitte itsenne." Linnut kadottivat itsensä Simurghiin ja Simurgh oli heidän aurinkonsa.[3])

---

[1]) On merkillistä, että vertauskuvallisissa taruissa usein näemme töyhtöpäisen linnun. Tilhi johti myöskin Saaban kuningattaren Salomonin luo.

[2]) Tarun mukaan elää Simurgh Kaukasuksella. Älkäämme unohtako, että Prometeuskin, tulen tuoja, oli sinne kytketty ja siellä kidutettiin.

[3]) Muurarit ymmärtävät helposti tämän kertomuksen. Muutamat linnuista hukkuivat valtamereen, tiedon äärettömyyteen. Toiset tuhoutuvat kylmästä tai kuolivat nälkään, sillä heille oli vihkimyksen ankaruus liian suuri. He eivät jaksa kestää kokeita ja töitä. Toiset polttaa aurinko, valo ja ilmennys, joka on heille liian suuri. Heidän omat vikansa, paljastettu totuus, tappavat heidät. Toisia tuhoavat villipedot, heidän viholli-

Näemme salaisen ajatuksen kuvattuna siinä lintujen lukumäärässä, joka onnistui löytämään Simurghin, — itse Simurgh-nimessä, joka merkitsee 30 ja joka ilmaisee Simurghin (30) yhteyden lintujen kanssa (30).

Tämä Simurgh-lintu, joka on lintujen aurinko, vastaa kreikkalaisten Phoenix-lintua. Sitä pidetään myöskin mysterioitten sfinksiä vastaavana. Ja tämän siivekkään sfinksin kautta johdetaan meidät edelleen vihittyjen legendoja tutkimaan. Yksi näistä on kuuluisa Oidipuksen taru. Se käsittää itse asiassa syvän totuuden, johon ei ole luotu kylläksi huomiota, vaikka se selvästi on muurariluonnetta. Tutki Oidipuksen vastausta fsinksille: „etsi, niin löydät". Nämä lopulliset sanat, jotka ovat paljon vanhempia kuin evankeliumi, jossa ne luetaan, ovat jokaisessa muurarirituaalissa. Ne ovat ikuisia, koska ne ovat itse työn kaava. (Jatk.)

Musiikin olemus ia merkitys ihmiskunnalle

(Jatk.)

Deevakaani, mentaalimaailma avautuu nyt ihmiselle. Äänettömyyden portin läpi hän astuu tähän ihmeelliseen maailmaan, ja suuresta äänettömyydestä heläjävät hiljaisuuden äänet häntä vastaan. Sille on ominaista se, että se ainakin pääasiallisesti on soiva maailma. On itsestään selvä, että myös deevakaani on värihohteinen, että myös deevakaanin täyttää astraalimaailman häikäisevä valo. Nämä kaksi maailmaa eivät ole eroitetut toisistaan, astraalitaso täyttää deevakaanin, vaikka sävelet ovat deevakaanille luonteenomaisimmat. Se, mikä suuressa äänettömyydessä oli valoa, alkaa soida deevakaanissa. Eräällä tämän maailman korkeammista osista sävel pukeutuu jonkinlaiseen sanamuotoon; täällä elävät ne kirjailijat, jotka ovat olleet inspiroituja tai vihittyjä. Täällä he kokevat korkeammissa totuuksissa löytyvän ykseyden ja yhteissoinnun. Tämä on todellakin mahdollista. Emme saa kuitenkaan luulla, että yksin vihityt elävät näissä maailmoissa; siellä on myös toisia ihmissieluja, mutta vihitty elää eri tajuntatilojen kaikki nämä asteet täysin tietoisesti, kun taas vähemmän kehittynyt sielu läpikäy ne kerran toisensa jälkeen itsetiedottomasti eikä senvuoksi omaa mitään tietoa kokemuksistaan. Nämä kokemukset vaikuttavat häneen kuitenkin. Herätessään aamulla ihminen ei siten esim. vain tunne fyysillisesti virkistyneensä unesta, vaan hän tuo myös voimakkaita vaikutteita olostaan korkeammilla tasoilla. Täällä syntyvät taiteet. Kun esim. maalari kiinnittää kankaalle väriasteikkonsa kaikkine sopusuhtaisine väriyhdistelmineen, jollaista fyysillinen maailma ei voi luoda, tai kun säveltäjä luo nuo mahtavat sävelluomansa, jotka ehkä sitten kautta vuosisatojen kokoavat ympärilleen yhä lisääntyvät parvet hartaita kuulijoita, on se vain astraalimaailmassa saavuttamiensa kokemusten muiston vaikkapa vain itsetiedotonta jälleenelvyttämistä. Missä maalari olisi nähnyt nuo loistavat värit, ja säveltäjä kuullut nuo ihmeelliset sävelaallot? Missä he ovat kokeneet ne? Ne ovat yöllisen,

---

sensa, toiset kuolevat väsymykseen, he, joiden fyysillinen terveys ei kestä. Toiset repivät toisensa palasiksi kiistellessään „hernekeitosta". Nämä ovat riidanhaluiset, itsekkäät, suvaitsemattomat, jotka kiihkeästi puolustavat pientä totuudenosaa, jonka he tahtovat pidättää vain itselleen.

korkeammissa maailmoissa saavutettujen kokemusten kajastusta. Elämällä nukuksissa ollessaan tässä mitä yliluonnollisimman kauniiden ja käsittämättömimän syvien värien ja sävellaineiden aaltoilevassa meressä ja käyttämällä hyväkseen näkemänsä ja kuulemansa taiteilija saattaa tulkita sitä kauneuden aatetta, joka asuu hänessä. Ja vaikka tämä ei edes likipitäen onnistu hänelle, sillä hänen ilmentämismahdollisuuksiaan rajoittaa fyysillisen maailman raskas, aineella kyllästytetty ainehisto, tuo hän kuitenkin ihmiskunnalle uusia, mahtavia kauneusarvoja. Siten näemme maalaustaiteessa ikäänkuin astraalimaailman fyysillisen varjokuvan, ja sen vaikutus ihmisiin on todella suurenmoinen ja ihmeellinen. Kaiken tämän salatieteilijä ymmärtää paremmin kuin kukaan muu, koska juuri hän yksin voi luoda katseen verhojen taakse ja tarkastaa asioiden salattua olemusta. Valaiskaamme tätä eräällä esimerkillä ja verratkaamme toisiinsa kahta Leodardo da Vincin taulua. Ne löytyvät molemman Louvre'ssa, ja esittää toinen Bachusta, toinen Johannes Kastajaa. Molemmat taulut esittävät samoja kasvoja, kumpaankin on nähtävästi käytetty samaa mallia. Niiden puhtaasti ulkonainen vaikutus on senvuoksi sangen yhtäläinen. Niiden maalauksellinen valosalaperäisyys johtuu niiden värija valaistusvaikutuksesta. Bachus-kuvassa on melkein punainen vivahdus, joka ikäänkuin kuultaa ihon kautta. Taiteilija on aivankuin imenyt itseensä tämän valon ja sitten ilmaissut sen kankaalla kuvatakseen sen avulla sitä kätkettyä täyteläisyyttä, joka on kuvaava Bachus-luonteelle. Hän on ikäänkuin imenyt itseensä valon ja valanut siihen sitten oman luomuksensa, tässä tapauksessa juuri tuon täyteläisyyden, joka tekee kuvan siksi, mitä se on. Johannes-kuvalla on taas puhdas, kellertävä värituntu. Tämä kuva vaikuttaa, kuin olisi ruumis vain värien ympäröimä olematta lainkaan itse kokoonpantu niistä, ikäänkuin se antaisi niiden vain valaista ulkonaisia piirteitään imemättä niistä itseensä mitään. Täysin epäitsekäs, täydellisesti siveä ja puhdas ruumis loistaa tästä kuvasta katsojaa vastaan. Kaiken tämän salatieteilijä ymmärtää, kun sitävastoin Leonardo da Vinci ei ehkä itse lainkaan tuntenut niitä salaisia lakeja, joista näiden taulujen eroavaisuus johtuu. Mutta se ei merkitse mitään. Hän on joka tapauksessa taiteellisen vaistonsa johdattamana seurannut näitä lakeja. Siten näemme maalaustaiteessa ikäänkuin astraalimaailman fyysillisen varjokuvan. Vielä korkeamman maailman säveltäjä loihtii eteemme; hän antaa meille fyysillisellä tasolla aavistuksen deevakaanista. Ne sävelet ja soinnut, jotka suurien mestariemme kautta puhuvat meille, ovat tosiaankin todellisia kuvia deevakaanisesta maailmasta. Jos me yleensä milloinkaan voimme saada esimakua deevakaanista, saamme me sitä musiikin sävelien ja sointujen sekä sen vaikutuksen kautta, mikä näillä on meidän sieluumme.

Selvittääksemme tätä on meidän luotava nopea katsaus ihmisen kokoonpanoon. Me näemme silloin kolme ruumista: fyysillisen, eetterisen ja astraalisen sekä vihdoin ruumiistuneen Ego'n, pukeutuneena menttaaliruumiiseen, eli Minän. Astraaliruumiissa löydämme havaintosielun, järkisielun ja tietoisuussielun, jotka Minä-toiminnan kautta vähitellen muuttuvat. Ihmisen nukkuessa astraaliruumis ja Minä erkanevat hänen alemmista käyttövälineistään. Vuoteessa lepää fyysillinen ruumis sidottuna vain eetteriruumiiseen, muut ruumiit erkanevat siitä ja elävät astraalimaailmassa ja deevakaanissa. Näissä maailmoissa, etenkin deevakaanissa, sielu kokoo itseensä säveliä ja sointuja. Ihminen on tosiaankin ennen

heräämistään aamulla läpikäynyt äänimeren ja sävelmaailman. Ihminen, jonka fyysilliset aistit ovat sellaiset, että ne voivat seurata näitä sävelaaltoja — hänen ei silti tarvitse herätessään muistaa niistä mitään — on soitannollinen luonne. Se rytmillinen mielihyväntunne, jota sellaisella ihmisellä toisinaan on herätessään, johtuu siitä, että hän itse on sopusoinnussa kokemiensa sointujen kanssa. Siten syntyy astraaliruumiin ja havaintosielun välinen yhteistyö, ja tämä yhteistyö on hyvin tärkeä, sillä siihen perustuu ihmisen kyky käsittää ulkoapäin tulevien sävelten ja deevakaanissa kokemiensa sointujen välisen sopusuhtaisuuden. Ihmistä, joka kykenee havaitsemaan tämän sopusoinnun, nimitetään musikaaliseksi. Ihmisen ollessa täynnä ilon ja riemun tunnetta, on se merkkinä hengen voitosta aineen yli, sillä nämä tunteet johtuvat ulkonaisen maailman voittamisesta. Tästä meidän täytyy päästä tarkoin selville. Ihminen, joka herää unesta täynnä voimakkaita sisäisiä värähtelyjä, voi, jos häntä miellyttää, yhä enentää niitä ja samalla tehdä sen huomion, että havaintosielu vallitsee astraaliruumista, eli toisin sanoen, että sielu on ruumista voimakkaampi. Helposti saattaa myös huomata, miten *Mollin* vaikutus aina voimakkaammin kohdistuu astraaliruumiiseen, kun taas *Duuri* etusijassa vaikuttaa havaintosieluun ja ikäänkuin pitää astraaliruumista kurissa. „Kuinka ihmeellinen", sanoo Schopenhauer, „onkaan Duurin ja Mollin vaikutus. Miten ihmeellistä, kuinka vain puoliäänen muutos, pienen terssin vaihdos isoon sellaiseen, heti ja ehdottomasti tuottaa meille kiusaantumisen ja tuskan tunteen, josta Duuri yhtä nopeasti vapauttaa meidät."

Nyt ehkä ymmärrämme, mistä musiikin syvällinen merkitys johtuu, sekä miksi kaikki ne, jotka tuntevat asioiden sisäisen yhteyden, jo varhaisimpina aikoina ovat tunnustaneet sen ensimmäiseksi muiden taiteiden joukossa, miksikä myös ne, jotka eivät omaa tätä tietoa, kuitenkin aina asettavat sen etusijalle ja erikoisasemaan, ja vihdoin, minkävuoksi se koskettaa olemuksemme syvimpiä kieliä ja saa ne väräjöimään.

Kun ihminen, vaihdellen unitilan ja päivätajunnan välillä, yhä uudelleen ja uudelleen kohoo fyysillisestä maailmasta astraaliseen ja siitä deevakaaniin sekä sitten jälleen palaa fyysilliseen maailmaan, näemme tässä kuvan hänen lukemattomista jälleensyntymisistään. Päivän työn ja vaivojen jälkeen hän etsii lepoa ja virkistystä unesta ja palaa sitten uudistetuin voimin fyysilliseen maailmaan velvollisuuksiaan suorittamaan. Samalla tavoin löytää ihminen, jätettyään kuoleman kautta fyysillisen ruumiinsa ja läpikäytyään alemman astraalimaailman, levon ja uusia voimia deevakaanissa, oikeassa kodissaan, alkukodissaan. Ja samoinkuin yöllisen unen jälkeen päivän työ jälleen alkaa, seuraa deevakaanin lepoa laskeutuminen astraalitason kautta fyysilliseen maailmaan, jossa sielu sitten uudessa ruumiissa jatkaa kehitystään. Mutta deevakaani on ihmistä likinnä, siellä hän tuntee olevansa eniten kotona. Ne värähtelyt, jotka täyttävät tämän maailman, tunkeutuvat syvälle hänen olemukseensa, kun taas astraalinen ja fyysillinen ovat vain hänen verhojaan. Deevakaani on hänen alkukotinsa, ja tästä henkimaailmassa sijaitsevasta kodista tuntuu alemmissa maailmoissa hiljainen kajastus, ikäänkuin ihmisen sisimmän, puhtaimman ilon ja henkevöittävimmän kauneudenkaipuun värähdyksillä, paljon, paljon ihanammilla kuin mitä fyysillinen maailma voi tarjota hänelle. Maalaus vaikuttaa ihmisen astraalipuoleen, mutta sävelaallot hänen kaikkein sisimpäänsä, ja vielä vihki-

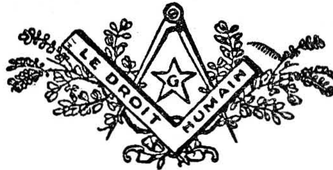
mättömälle ihmiselle hänen deevakaaninsa on sävelten maailma. Tästä johtuu se korkea asema, joka musiikilla on kaikkein niiden keskuudessa, jotka aavistavat tämän yhteyden, tästä johtuu se etusija, joka sillä on muihin taiteisiin nähden. Vaistomaisen intuitionin avulla myös Schopenhauer ymmärsi tämän ja puhuu siitä filosoofisissa kirjoituksissaan.

Siten auttaa salatiede meidät yhä syvemmin ymmärtämään maailmaa ympärillämme, ennen kaikkea taidetta. Se, joka korkeammassa mielessä ymmärtää maallisten esineiden todellisen arvon, oppii myös pian käsittämään, että se, mikä hänen mielestään on arvokasta ja hyvää, on vain korkeampien arvojen himmeätä kuvastusta. Sekä luonnossa että taiteessa ihminen löytää ikuisia arvoja, mutta enemmän kuin missään muualla hän löytää niitä musiikissa, sillä musiikki on henkimaailman suoranaista heijastusta. Arkkitehti asettaa kiven kiven päälle, ja hänen monumenttaaliset taideluomansa kestävät usein vuosisatoja ja säilyttävät hänen ajatuksensa sukupolvien aikana, mutta hänen työnsä, joka on pystytetty aineeseen, on ulkopuolella häntä itseään. Samoin on myös maalarin ja kuvanveistäjän teoksien laita. Ne ovat saaneet muodon ja löytyvät aistinmaailmassa; taiteilijan ajatus elää niissä kauvan senkin jälkeen, kun hän itse on kuollut. Toisin on musiikin laita; se on aina luotava uudelleen — yhä uudelleen on taiteilijan elävöitettävä se. „Musiikki”, sanoo Schopenhauer, „ei sulaudu koskaan aineeseen. Se on itsenäisin ja mahtavin kaikista taiteista ja se saavuttaa päämääränsä täydellisesti omin neuvoin.” Kuva sielusta, joka ajan pyörteen monissa jälleensyntymisissä syntyy samana, virtaa sävelten leikissä vastaamme sävellyksestä. Se yhtyy soittotaiteilijaan, joka hetkeksi elävöityttää sen, ja joka antaa sille luomisvoimallaan uuden ja elävän muodon. Sielu astuu kodistaan deevakaanissa fyysilliseen maailmaan kohotakseen jonkun ajan kuluttua jälleen ylöspäin, takaisin alkukotiinsa; samoin tekevät sielun maalliset varjokuvatkin — sävelaallot ja soinnut. Tästä johtuu musiikin likeinen vaikutus sieluun. Musiikin kautta solmitaan jälleen ikivanhat siteet, musiikin kautta heläjävät sielulle kotoiset äänet sanan kaikkein syvimmässä merkityksessä. Ylhäisestä kodista, henkimaailmasta, sielun todellisesta alkukodista tunkevat sävelet alempiin maailmoihin lohduttaen ja vahvistaen meitä ikuisilla sävelillään ja soinnuillaan.

Kun kerran selvenisi, että Raamattua on ymmärrettävä henkisesti, loppuisi ehkä tuo tuhma raamatunkritiikki ja uskontotiede, joka kiistelee Fraxinuksesta tai Lecanorasta, kaskelotista tai valaasta, ja samalla oletettujen interpolatioiden („Kolme on, jotka todistavat”) sekä kodeksien etsintä, jotka voivat olla ja varmasti ovatkin pakanoiden väärentämiä. Kaikki uskonnon penkominen merkitsee kieltämistä ja epäuskoa, joka pitää totuudenrakkautta naamarinaan.

Aug. Strinberg (Sininen Kirja)

Suomen Yhteis-
VAPAAMUURARI

Helmi
~~MAALISKUU~~ HELMIKUU N:o 10 · 1924

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" — *Oskar Leschhorn*

Ruusut hehkuu rinnallansa

Ruusut hehkuu rinnallansa,
puhjenneet on povestansa
ruusut rakkauden,
sydämestä salaisimman
sankarini, kallehimman,
kauniin, totisen.

— Poloisen tään maailmasi
tyttäriä, poikiasi
miksi rakastat?
Myös oot mierolaisen veli,
sitäkin, mi synniss' eli,
salaa johdatat.

Kumppali oot kurjimmalle,
poskes käännät herjaajalle,
eessään vaikenet.
Loista maailman et nähden,
pahain, paatuneiden tähden
yksin rukoilet,

eestä julmurien, joilla
himot on kuin elukoilla,
sydän kivinen,
mistä turtui tunteet jalot,
sammuneet on viime valot
kaiken rakkauden.

Missä kadotuksen kansa
haudattuna saastahansa
huutaa, toivoton,
Sinä sit' et hylkää, kiellä:
Vapahtaja varma siellä
Jesus Kristus on.

J. Sn—

Ruusun kunniaksi

(Valentine Blinova)

On ruusu verta kuninkaan,
verrattu illan purppuraan.
Sit' innolla mä ihailen
ja laulan kunniaksi sen.

Sä, sydän kukkamaailman,
heijastat ihmeet Jumalan!
Lähetti puhtaan rakkauden,
saleista saavuit taivasten!

Oi, ruusun henkäys, herkkä niin,
myös minut nosta taivaisiin!

Suom. J. Sn—

Vihkimyksen symboliikkaa

(Jatk.)

III.

Palatkaamme nyt niihin koetuksiin, joita vihkimyskokelaiden on kestettävä. Olemme juuri kuulleet persialaisen runoilijan puhuvan kieltäymyksestä sekä oman itsen alistamisesta. Tämän kokeen täytyy käydä jokaisen asteen edellä. Senjälkeen seuraavat niinsanotut elementtien kokeet, sillä ne vastaavat neljää alkemiassa mainitusta viidestä elementistä. Ne ovat maa-, ilma-, vesi- ja tulikokeet. Jossakin muodossa ne aina ovat olleet vihkimyksen osia.

Sulkeutuminen mietiskelyhuoneeseen vastaa ensimmäistä koetta, maakoetta, sillä yksinäisyyteen jätettynä tulee pyrkijän tehdä filosofinen testamenttinsa.

Samoin kuin kaikki vertauskuvat, on tämäkin samalla kertaa väärä ja tosi. Se, mikä on väärää tai pikemmin vain lähimain tai vertauskuvallisesti oikeata, on se, että mietiskelyhuone itse esittää vihittävän maata tai filosofin munaa, ja tämä muna, tämä maa ovat itsessään ainoastaan uusia vertauskuvia. Totta on taas se, että pyrkijä itse on mietiskelyhuone, filosofin muna, joka saattaa synnyttää „tehtävän”. Edelleen on totta, että jos hän on vihkimykseen arvollinen vain kerrankin elämässään, niin kokee hän sitä melkein täydellistä yksinäisyyden ja pimeydentunnetta, josta mietiskelyhuone vain on vertauskuva.

Voimme jäädä suljetuiksi tähän munaan pitkäksi aikaa. Tunnen erään, joka kärsi todellista maakoetta viidentoista vuoden ajan. Ja hän vapautui siitä vasta saavutettuaan voiman sanoa:

„Etsin totuutta, maksoi mitä maksoi, ja jos se on vastoin omia halujani, niin jätän sen, mitä olen halunnut, voidakseni tulla totuudenpalvelijaksi.”

Minun käsitykseni mukaan on tämä ainoa tapa vapautua pimeydestä ja yksinäisyydestä.

Kun pyrkijä ensi kerran astuu temppeliin p.. s.. llä, niin ensimmäinen käsky kuuluu: „K.. p.. äsi”. Tätä käskyä harvat H. V. O.. t ymmärtävät, mutta se vastaa koko sarjaa vertauskuvallisia esityksiä, joita näennäisesti hyvin erilaisissa vihkimyksissä on tehty. Sitä vastaavat epäilemättä egyptiläisten ja essea-

laisten ahtaat ja matalat portit, Zarahustran partaveitsen-silta sekä Buddhan käyttämä hämähäkin lanka, joka estää ihmistä putoamasta kuiluun j.n.e. [1])

Entisaikoina oli pyrkijä tämän ensimmäisen kokeen jälkeen vapaa palaamaan takaisin, peräytymään päätöksestään tulla vihityksi. Hänen sallittiin palata takaisin maailmaan, ja vasta kun hän pysyi kiinteästi päätöksessään kulkea eteenpäin, kiellettiin häntä enää palaamasta. Senjälkeen huomasi hän olevansa rautaisen ristikon edessä, jonka vieressä oli *kolme* äärettömän suurta miestä, kullakin päässään koiranpäinen kypärä. Tämä kuvasi Anubista, joka myöhemmin saattoi Orpheuksen puhumaan Cerberuksen kolmesta päästä. Yksi jättiläisistä sanoi: „Voit yhä vielä palata takaisin, mutta jos jatkaessasi matkaa pyrit takaisin tai käännät päätäsi, niin joudut tuhotuksi." [2])

Ja jättiläinen lisäsi:

„Jos jatkat, puhdistetaan sinut elementtien avulla, tulet vapautumaan pimeyden kuluista ja tulet näkemään valon."

Egyptiläisissä mysterioissa esiintyy sama ajatus.

„Jokainen kuolevainen, joka kulkee yksin ja pelotta tähän pimeyden paikkaan, tulee näkemään valon uudestaan, hän puhdistetaan tulella, vedellä ja ilmalla ja vihitään Isis-jumalattaren mysterioihin." [3])

Ensimmäinen matka, jolloin kuuluu m..a ja h..ä, vastaa ilmakoetta. Kaikissa tunnetuissa vihkimyksissä esiintyi tämä koe. Muutamissa uskonnoissakin näyttää säilyneen siitä piirteitä. Taru kertoo, että Mara vei Gautama Buddhan korkean vuoren huipulle. Mara on hindulaisten demooni eikä keskiajan karkea perkele. Mara muistuttaa paljon enemmän rosenkreuziläisten Mephistofelesta ja on viekoitteleva olento, joka häikäisee kokelaan silmät fyysillisellä kauneudella ja maailman rikkauksilla. Hän on halun ja himon jumala, joka vastustaa edistystä, ja koettaa vetää luokseen ja langettaa totuuden etsijää. Mara vietteli siis Buddhaa, mutta työnnettiin takaisin. Samoin päättyi asia, kun „vihollinen" vei Natsarealaisen temppelin harjalle sekä korkean vuoren huipulle. Pyrkijän tulee työntää luotaan kaikki viekoitukset, joita rikkaus, valta ja kunnia asettavat hänen tielleen. Hän ei saa mitään haluta, vain palvelemista. Sellainen on ilmakoe.

Mutta jotta voisimme oikealla tavalla työskennellä ja palvella, täytyy meidän osata kuulla itsessämme henkemme syvyyksissä puhuvaa omantunnon ääntä. Se puhuu siellä aina, mutta sitä on vaikea kuulla, kun ulkomaailman melu kaikuu korvissamme.

Tätä sisäistä ääntä, jota usein mainitaan nimellä „Hiljaisuuden ääni", on usein verrattu huilun ääneen, ääneen, joka itsessään on heikko, mutta kuitenkin niin läpitunkeva, että yhden huilun ääni voi kaikua yli koko orkesterin. [4])

---

[1]) Kuilu kuvaa jossakin määrin ulkomaailmaa.

[2]) Kreikkalaisten alempien alueiden kynnyksenvartija. Muistakaa sanoja, jotka kätkeytyvät alkemistien „vitriolin" alle.

[3]) Nämä sanat on Schikaneder asettanut „Kokemusten kuvaelman" alkuun „Taikahuilussa". Kaksi asestettua miestä laulaa ja havaitaan helposti kynnyksen kauheat vartijat. Veli Mozart on tässä osoittanut neronsa suuruutta.

[4]) Huom. Intialaisten Krishnan huilu sekä Taminon huilu (Mozart)

Kuunnelkaa ruokohuilua, sanoi sufilainen runoilija Djetal-Eddin, kuunnelkaa, mitä ruokohuilu teille puhuu sekä sen surkeaa eron valitusta. Jokainen, joka elää kaukana omasta lähteestään, odottaa aikaa, jolloin hän taas siihen yhtyy. Tämä huilunääni on tulta, eikä ilmaa. Se, jossa ei ole tätä tulta, haluaisi mieluummin olla olematta.

Se ei kuitenkaan ole palamista, tuo omantunnonääni, jos tiedämme, kuinka sitä on kuunneltava ja tiedämme, ettei sitä saa hävittää itsepintaisen synnintekomme kautta. Se kaikuu selvästi vaikka heikosti sydämissämme neuvoen kuinka puhdistumalla ja katumuksen kautta oikaisemalla itseämme voimme jokaisen vikamme parantaa. Tämä on totuuden ääni ja sen tulee meitä johtaa kaikissa kokeissamme.

Vesikoe on puhdistuksen vertauskuva. Tämän kokeen aikana pitäisi ainakin pyrkijän käsivarsi upottaa vesimaljaan. Ennen aikaan painettiin kokelaan koko ruumis kylpyyn, ja huomaatte heti tämän kokeen yhtäläisyyden kasteen kanssa, joka toimitetaan useissa uskonnoissa.

Tämän seremonian tarkoitus on siis puhdistuminen, ensi sijassa fyysillinen, kuten helposti ymmärrämme, mutta myöhemmin vertauskuvallinen. Vettä käytettiin ennen kuvaamaan kaikenlaista tunnetta, kaikkia himoja, jotka ihmissydäntä voivat samentaa. Oli siis puhdistuttava vedellä siinä merkityksessä, että meidän tuli oppia hallitsemaan himojamme ja tulemaan niiden herraksi.

Ilma kuvaa ulkomaailmasta tulevia kiusauksia, sellaisia kuin kunnianhimo, ylpeys j.n.e. Vesi sensijaan kuvaa kiusauksia, jotka pikemmin kohtaavat aistejamme, kuin älyämme. Koska kiintymyksentunteemmekin ovat puhdistettavat ja vapautettavat kaikesta persoonallisesta, niin tulee hänenkin, joka pyrkii muurariksi, vain haluta rakastaa ja palvella.

Pyydän teitä nyt luomaan huomionne mietiskelyhuoneessa oleviin elementteihin, alkemistien rikkiin ja suolaan. Roomalaiskatolisen kirkon kasteseremoniassa käytetään suolaa, joka osoittaa, että tämä sakramentti itse asiassa vain on jäännös mysterioiden rituaalista. Suola oli myöskin yhtenä aineksena vanhojen temppelien loistavassa vedessä, joka oli katolisten kirkkojen Pyhän Veden edelläkävijä. Mitään ei ole uutta maailmassa, sanoo vanha lauseparsi, ja sen todentaa tämäkin.

Tulikoe ei käsitä kulkemista tulen kautta. Sanotaan, että se ennen tapahtui, mutta on vaikea liittää näihin enimmäkseen egyptiläisiin perinnäistaruihin muuta kuin vertauskuvallinen merkitys. Sanotaan, että joissakin l..ssa pyrkijä verhotaan hyvin kuumaan vaippaan ja V.·. Oswald Wirth sanoo, että pyrkijä on verhottava „kolminkertaiseen liekkivaippaan”. Indiassa kerrotaan, että suuri joogi, korkein Hierofantti, Mahadeeva, seisoo temppelin portilla palavalla portaalla ottamassa vastaan ja lopullisesti puhdistamassa kokelasta. Vain tämän lopullisen kokeen läpi kuljettuaan sallitaan hänen astua temppeliin valoa mietiskelemään.

Merkillistä kyllä, on Musee Guimet'ssä kuva Šiva-Tandavasta, „muotojen hävittäjästä”, joka tanssii voitetun vihollisen ruumiin päällä. Tämä vihollinen on luultavasti pahojen himojen vertauskuva. Tanssija-jumalaa ympäröi kolminkertainen liekkipilvi ja arvelen tämän teoksen olevan vertauskuvallinen esitys tulikokeesta.

Eräältä tärkeältä näkökannalta katsoen on tämä vertauskuva aivan tosi. Se on lopullinen puhdistus ja voidaan huomauttaa, että tuli on aivan oikein valittu, sillä nykyajan tieteestä tunnemme, että kuumuus ja tuli ovat kaikista tärkeimpiä puhdistuskeinoja. Eikö kuuma aurinkokeskus ole voimakkain tulen ja valon lähde, minkä tunnemme, sekä tärkein puhdistumisen välikeino? Mutta tämän kokeen vaikeuden tähden on siihen luotava huomiota ja pidän tarpeellisena varoittaa teitä. Se aiheuttaa ihmisissä, jotka äkkipikaisesti koettavat päästä himojensa herroiksi liian voimakkailla keinoilla, jonkinlaisen vaistomaisen takavaikutuksen. Se näyttää uudelleen herättävän eloon vikoja, joita on luultu jo kauan sitten hävitetyiksi.

Tämä on yksinkertainen ja luonnollinen ilmiö, jota meidän ei tarvitse paljon pelätä, mutta jonka voima vähäisellä varovaisuudella voidaan vähentää, joskaan ei kokonaan poistaa.

Ottakaamme esimerkki fyysillisestä maailmasta. Heitä pallo seinää vastaan, niin voima, millä se ponnahtaa vastaasi takaisin, on suhteessa siihen, millä sen lähetit.

Jos pyrit himoistasi vapaaksi liian äkkiä, niin näyttää siltä, kuin ne hyökkäivät kimppuusi sitä kiivaammin. Vihittyjen tieteessä nimitetään tätä takaiskuksi. Edisty siis vähitellen, harjoita kärsivällisyyttä ja kestävyyttä, silloin ei tämä takaisku tunnu hyvin voimakkaana.

Tätä asteettaista menettelytapaa edellytetään muurariudessa. Sen esittämät kokeet ovat vain vertauskuvallisia. Tiedämme varsin hyvin, ettei pyrkijää voida tehdä täydelliseksi joidenkin tuntien kuluessa. Siksi pyydämme häntä vain tekemään hyviä päätöksiä. Sentähden täytyy hänen ensin olla vapaan ja hyvämaineisen, sillä rakentamista ei voida alkaa ilman aineksia.

Vasta kun pyrkijä on käynyt ensimmäisen vihkimyksen läpi, voi hänen opetuksensa alkaa ja saamme kiittää sitä ihmeellistä ja kansanomaista yksilöllisen kehityksen edistymistapaa, jonka perustajamme ovat luoneet tai pikemmin omaksuneet siitä, ettei muurarilta tässä suhteessa vaadita enempää, kuin mitä hänen harppinsa mittaan mahtuu.

Jokaisen uuden asteen mukana annetaan uutta tehtävää. Vikoja on kukistettava, uusia hyveitä saavutettava, suurempaa tietoa voitettava. On selvää, että käytännössä ei aina voida, niinkuin pitäisi, saavuttaa sitä täydellisyyttä, mikä kussakin muurariasteessa vaaditaan. Jos se olisi välttämätöntä, niin hyvin harva meistä olisi käytännössä toteuttanut H. V. O..n asteen, vielä harvempi A..n asteen ja M. M..n asteen vaatimat hyveet ovat kokonaan paljon yläpuolella meidän päiviemme siveellisen tason.

Tapa, millä H. V. O..lle annetaan valoa, on aina vertauskuvallinen. Tämä valo ei ole fyysillistä valoa, sillä jälkimmäinen on vain edellisen kuva, kuva siitä, mitä on sisässämme ja minkä siveellisyyden harjoittaminen sekä myöskin vihkimystiedon tutkiminen voi meille tarjota.

Monet muurarit ovat minulta kysyneet, miksi ei heille, koska valoa kerran luvataan antaa, anneta täydellistä selitystä kaikista vertauskuvista sekä luetteloa kirjoista, joita olisi edullista tutkia täydellisen tiedon saavuttamiseksi. Olen vastannut seuraavasti: a) meillä ei ole oikeutta luoda teihin minkäänlaista uskoa, ei edes muurariudesta ja b) koska kaikista tärkeintä on juuri oppia ajattelemaan

itsenäisesti, tulla omaperäiseksi ajattelijaksi. Kukin meistä voi, ja hänen täytyykin sekä etsiä, että löytää oma valonsa sen äärettömän valon sydämestä, josta voimme havaita vain heikkoja välähdyksiä. 33 asteenkin V. V. tekisivät väärin, jos he antaisivat teille oikeaoppista muurariopetusta. Teidän täytyy sentähden oppia ympäröivästä elämästä kaikkea, jota katsotte olevanne vapaat ymmärtämään ja sulattamaan. Tämä yksilöllinen muurariopetus luultavasti johtaa teidät jokaisen erilaisiin tuloksiin. Tämä olisi loistava tulos, sillä kuta useampia teitä on löydettävissä, sitä runsaammat ovat valon ja totuuden hedelmät L. L.. ssamme.

Älkää sentähden seuratko sen maailmannaisen esimerkkiä, joka erään luentoni jälkeen sanoi: „Huomautitte, että Louvressa on joukko taideteoksia, kuvanveistoksia, joilla on mystillinen merkitys. Olisi hyvä, jos joskus tahtoisitte tulla kanssani museoon näyttämään minulle nuo teokset." Vastasin, että mielelläni tekisin hänelle mieliksi, mutta että on aivan turha minun osoittaa hänelle nuo mystilliset, vanhat ja uudet taideteokset, sillä ne jäävät hänelle kuolleiksi kirjaimiksi niin kauan kun häneltä puuttuu sitä rohkeutta ja tarmoa, jota vaaditaan etsimään valoa hänestä itsestään. Sillä vain se saattaa hänet niitä ymmärtämään.

Meidän ei tule koskaan unohtaa seuraavaa tieteellistä tosiasiaa, joka esiintyy niin hyvin muurariudessa kuin muussa esoterismissa.

„Luonnossa ei kaksi ihmisolentoa ole samanlaista, sentähden täytyy vihkimyksen aina olla yksilöllisen."

Lopettakaamme nyt mahdollisimman pian kysymyksen vihkimyksen tieteen ensimmäisestä asteesta.

Olen jo puhunut kahden pylvään yleisestä merkityksestä, mutta voin puhua laajemmalta vain ensimmäisestä, joka vastaa H. V. O.. n salaista s.. a. Tämän sanan täydellisempi selittäminen veisi liian paljon aikaa. Mutta jos haluatte päästä selville sen sisäisestä merkityksestä, pitää teidän tutkia sitä alkuperäisellä kielellä, hebreankielellä ja sen jälkeen tutkia sitä kabbalistisen menetelmän mukaan kirjaimien ja lukujen kautta, sekä verrata niitä vihkimyksellisen Tarot-kirjan salaisiin vertauskuviin, j.n.e. [1])

V.·. Wirth on hyvin taitavasti kiinnittänyt huomiomme erääseen kohtaan rituaalissa, joka johdattaa meidät puhumaan vielä toisesta tieteenhaarasta. Ryhdyn nyt käsittelemään ensimmäisen asteen m.. ä.

Tämä m.. vastaa erästä kosmillista ja fysiologista vertauskuvaa, jonka astrologit sanovat olleen kaiverretun vanhojen temppelien B.. p.. een. Se ilmenee eläinradan toisen merkin, Härän merkin kuvassa. Tämän m.. n tarkoitus on luoda vastavihityn huomio kaikista kauheimpiin ja väkivaltaisimpiin himoihin, tunteenpurkauksiin, jotka eniten ehkäisevät ihmiskunnan kehitystä. Tutkiessani tämän m.. n tarkoitusta, — ja olen iloinen huomatessani mielipiteeni V.·. Oswald Wirthin vahvistamaksi, — huomasin läheisen suhteen tämän ja sen luonnollisen liikkeen välillä, minkä teemme, jos vihanpurkaus meidät valtaa. M.. n toinen osa esittää mielestäni tasapainoon palautumista.

Tähän kätkeytyy vielä muutakin, sillä se osoittaa, että entisajan alkemistit

---

[5] **Varoitan kaikkia lukijoita käyttämästä Henokin kirjaa tai Vihkimyksellistä Tarot-kirjaa ennustamiseen, sillä se voi aiheuttaa vakavia häiriöitä hänen hermostossaan.**

ja astrologit, jotka melkein kaikki olivat rosenkreutziläisiä, olivat vakavia tiedemiehiä, eivätkä puoskareita, kuten niin monet meidän päivinämme uskovat.

Tämän m..n fyysillinen keskus on samalla Härän merkin fysiologinen keskus ja vastaa samannimistä kosmillista keskusta. Täten esittää m.. sitä siveellistä tehtävää, johon valassa on viitattu, hiljaista vaikenemista, jota meiltä ensi sijassa vaaditaan, sillä Härkä on ennen kaikkea vaikenemisen vertauskuva, sekä sitä kärsivällistä ja kestävätä työtä, joka on välttämätön eläimellisten himojen voittamiseksi sekä sen karkean kiven valmistamiseksi ja kiilloittamiseksi, joka on H. V. O. itse.

Tämän tehtävän rinnalla, jota voisimme pitää negatiivisena tai passiivisena, on meillä aktiivinenkin tehtävä. Se on 8-kärkisen tähden kirkkaaksi tekeminen. Tämä tähti on Veenuksen vertauskuva, jota hienostaa puhtaan Phoeben, toisin sanoen veljellisen rakkauden, hiljainen toiminta. Se kuvaa veljellistä rakkautta täydellisyydessään, yli koko maailmankaikkeuden levitettynä.

Tutkimalla s..a ja m..ä todennamme suuren vihkimysmietelmän:

„Astuessanne yhden askeleen ymmärtämisen tiellä, tulee teidän astua kolme askelta siveellisen täydellistymisen tiellä.”

Älköön siis meistä kukaan menkö liian pitkälle älyn tiellä, jos ei hän ensin ole muovaillut karkeaa kiveään. Tämä sääntö on aivan ehdoton vihkimykseen pyrkijälle, koska se perustuu luonnon lakiin.

Tästä syystä H. V. O..n tehtäväksi pannaankin etusijassa siveellisten ominaisuuksien kehittäminen ja vasta toisessa vihkimystietojen hankkiminen. Tästä syystä on siis myöskin muurariuden tiede ensi sijassa siveellisen kehityksen menetelmä, ja vasta toisessa sijassa mysteriotiedettä.

Aloittakaa työnne elämällä todellisina eikä vain teoreettisina muurareina. Pankaa ensiksi käytäntöön se, mitä asteessanne vaaditaan teiltä siveellisesti, silloin voitte helposti ja ilman vaaraa tutkia vertauskuvia. Mutta, kertaan sen vieläkin, olisi parempi, ettette koskaan olisi astuneet temppeliin, parempi, ettette koskaan olisi ymmärtäneet mitään oman asteenne esoterisesta puolesta, kuin että unohtaisitte sen ehdottoman säännön, josta teille mainitsin.

Pankaa mieleenne toinenkin vanha lauseparsi:

„Ihmisestä ei tehdä vihittyä, hän tulee siksi.”

Tämä merkitsee, että vihkimys, joka teille vertauskuvallisesti annetaan, voi tulla todelliseksi ainoastaan, jos itse lujasti sitä haluatte ja näette vaivaa sen saavuttamisessa.

Kun nyt lopetan, kehoitan teitä viimeisen kerran jatkuvasti harjoittamaan H. V. O..n asteen erikoishyveitä, vaikenemista, ajatusten, päätösten, sanojen ja tekojen hillitsemistä, kärsivällisyyttä, kestävyyttä, rohkeutta, siveellistä mielen tasapainoa, työnteon rakkautta, veljesrakkautta ja ennen kaikkea tärkeintä muurarihyvettä, *suvaitsevaisuutta.*

Jos uskot veljeyteen, niin osoita sitä jokapäiväisessä elämässäsi.

Anteeksi pyytäminen

Ei taida olla toisia sanoja niin vaikeasti lausuttavia kuin nuo pari sanaa: „Anna anteeksi”. Meidän on vaikea nöyrtyä pyytämään anteeksi ikävyyksien ja riidan johdosta. Jos väärinkäsityksiä on syntynyt ystävien kesken, niin ei heistä kumpikaan tahdo myöntää olleensa väärässä, vaikkakin molemmat sydämensä sisimmässä tuntisivat tehneensä väärin. Ylpeys estää heitä ojentamasta kättään ja lausumasta sanoja: „Anna anteeksi”. He kulkevat toistensa ohitse vaieten ja synkkäkatseisina, vaikkakin kumpainenkin sydämessään kaipaa toisensa hymyä ja kädenpuristusta. Vuosien riidat ja ikävyydet voivat johtua kiivaasta sanasta, jota tuskin tarkoitimme sitä lausuessamme. Koettakaamme voittaa loukatut tunteemme ja harjoittaa itsekieltäytymistä. Huomaamme. kuinka pian haava sydämessämme paranee ja rauha ja onni palaavat, jos poistamme sydämestämme ylpeyden ja vihan. Jos sinulla on vihollinen, niin osoita hänelle ystävyyttä. Silloin tulee hänestä paras ystäväsi.

Vesipisara

(Georgialainen satu)

Taivas kaareutui sinisenä ja korkeana, ja valkoinen pilvenhattara leijaili sen laen alla. Araratvuoren juurella seisoi paimen laumaansa kaitsemassa. Hän nojautui sauvaansa ja katseli ylös taivaalle. „Kuinka rauhallinen ja hiljainen oletkaan, pieni pilvi”, mietti hän. „Olisi ihanaa sinun laillasi huolettomana purjehtia yli maailman. Et tarvitse huolehtia leivän hankkimisesta vaimolle ja lapsille. Sinun ei tarvitse raataa ja puuhata ja surra, kuten me, ihmisraukat. Kunpa olisin sinun sijassasi!”

Niin, nuo olivat paimenen ajatuksia, sillä hän tuomitsi vain näkemänsä perusteella. Mutta kauniissa, valkeassa kesäpilvessä ei läheskään vallinnut se suloinen rauha, jota maan päällä oleva ihminen kuvitteli. Päinvastoin. Ne tuhannen tuhatta vesipisaraa, jotka muodostivat pilven, elivät kukin omaa elämäänsä, ne leikkivät ja melusivat, taistelivat ja riitelivät, rakastivat ja vihasivat melkein yhä kiihkeästi kuin ihmislapset. Sille, jolla oli silmät nähdä, ei pisara ollut pyöreä helmi, kuten olemme tottuneet ajattelemaan, vaan se muistutti pientä lapsenpäätä, jonka takana kaksi siipeä säteili kaikissa taivaankaaren väreissä auringonsäteitten niitä koskettaessa.

Nyt tuli tuulenviima, eikä totta tosiaan ollut helppoa näiden keveitten olentojen sitä vastustaa. Ne tarttuivat toisiinsa, levittivät siipiään tuulta vastaan ja huusivat, minkä jaksoivat. Mutta se ei auttanut. Vallaton tuulispää huiskutti pisaraparkoja, niin että oli sääli niitä katsella ja kuunnella. Tuossa valitteli eräs, että viekas tuuli oli vienyt häneltä sydänystävän, toinen torui naapuriaan siksi, että tämä itseään puolustellessaan oli repinyt häneltä siiven halki. Koko kuoro valitteli. Mutta heti kun tuuli oli lehahtanut matkoihinsa, oli kaikki taas unohdettua. Leikki alotettiin uudelleen ja se, joka oli morsiamensa kadottanut, kiiruhti valitsemaan toisen.

Mutta kaikkien näiden pisaroiden joukossa oli eräs, joka ei ottanut osaa ei valitukseen, ei tappeluun, ei leikkiin. Hiljaisena ja rauhallisena leijaili se yksinään, ja tuulen puhaltaessa sen ohitse, veti se hiljaa siipensä kokoon ja luki rukouksen. — „Olet niin yksinäsi", sanoi eräs pisara. „Tule morsiamekseni." — „Ei", vastasi hän, „minä rakastan merta". — „Mieletön, sinähän et koskaan ole nähnytkään merta." — „Kyllä, unelmissani", vastasi yksinäinen pisara.

Ja pilvi purjehti edelleen yli vedenpaisumuksen vuoren mittaamattomien kenttien. Ne uivat suuressa valomeressä. „Tuo on ihanaa", ajatteli pisara, „mahtaako se olla meri?" — Mutta pilvi leijaili edelleen. Sen alapuolella painui maa syviin laaksoihin ja nousi mahtavina ikäänkuin kivettyneinä aaltoina. Niiden harjalla kimalteli ikuinen lumi samoin kuin aurinko taittuu aallon vaahtoon. „Voiko tuo olla meri", ajatteli pisara. — Mutta pilvi lensi yhä edelleen ja aurinko laski länteen. Samassa silmänräpäyksessä luisti pilvi yli viimeisen, korkeimman vuorenharjan ja sen edessä, sen alla, oli ääretön, valoa loistava ja värivivahteinen pyörä. Se oli kuin toinen taivaanlaki, vaan ei muuttumaton ja rauhallinen kuin se, vaan täynnä sykähtelevää, levotonta, aaltoilevaa elämää.

Leikki lakkasi pilvessä, nauru taukosi ja kaikkein ajattelemattomimmatkin pisarat tunsivat, että heidät läpäisi jokin ihmeellinen, tuntematon.

Mutta hiljainen pisara oli maahan masentunut. „Niin, tämä on meri", huokasi hän. „Sitä ei kenenkään tarvitse minulle selittää. Ja tuota ihmeellistä, suurta olen minä, pisara raukka, uskaltanut rakastaa. Kuinka mahtaakaan meren suuri henki minua halveksia, jos hän tietäisi, että olen uskaltanut häntä kaivata." — Ja pisara tunsi sydämensä halkeavan tuskasta, tunsi olemuksensa haihtuvan yhteen ainoaan palavaan kaipauksen kyyneleeseen, joka putosi säihkyvälle merenpinnalle.

Mutta merenhenki oli kuullut huokauksen. Hän lähetti simpukan uimaan veden pinnalle. Samassa silmänräpäyksessä, kun epätoivoinen pisara sen saavutti, aukaisi se itsensä ja nielaisi sen.

Simpukan kuoressa tapahtui pisaralle suuri ihme. Taivaan valkoisin valo ja meren vivahtelevat värit yhtyivät siinä ja tämä yhteys oli niin luja, ettei mikään maailmassa voinut sitä eroittaa. Pisara oli muuttunut ihanaksi helmeksi. Merenhenki otti sen ja kätki sydämelleen. „Rakkautesi tähden", sanoi hän.

Vanha rosenkreuziläiskirje

Käsittelee näkymätöntä maagillista vuorta sekä siihen kätkettyä aarretta.

Jokainen ihminen haluaa luonnollisesti olla muita etevämpi, hän haluaa aarteita kullasta ja hopeasta ja hän tahtoo olla suuri maailman silmissä. Ja Jumala loikin kaikkinaiset asiat ihmisen hyödyksi, jotta hän niitä hallitsisi ja niissä huomaisi Jumalan merkillisen hyvyyden ja kaikkivallan, kiittäisi Häntä näistä lahjoista, kunnioittaisi Häntä ja ylistäisi Häntä. Mutta ihminen haluaa näitä asioita viettäen päivänsä laiskuudessa, hän ei tahtoisi niistä nauttia

tekemällä työtä ja kärsimällä vaaroja niiden tähden. Hän ei niitä myöskään etsi siitä paikasta, minne Jumala ne on kätkenyt ja joka myöskin tahtoo, että ihmiset etsisivät niitä juuri sieltä, sillä niille, jotka etsivät, Hän tahtookin niitä antaa. Mutta ei ole niitä, jotka pyrkivät saamaan työtä tässä paikassa. Sentähden he eivät löydäkään rikkauksia, sillä tie tähän paikkaan ja itse paikka ovat kauan olleet kadoksissa ja salattuina suurimmalta osalta maailmaa. Mutta vaikkakin tämä tie on vaikea löytää, niin kuitenkin pitää tätä paikkaa etsiä. Sillä ei ole Jumalan tahto salata mitään heiltä, jotka ovat Hänen omiaan ja siksi tänä viimeisenä aikana, ennenkuin viimeinen tuomio tulee, kaikki nämä ilmoitetaan heille, jotka ovat arvokkaita. Sillä Hän Itse (vaikkakin hämärästi, etteivät arvottomat sitä ymmärtäisi) on puhunut määrätyllä paikalla. Ei ole mitään peitettyä, jota ei paljastettaisi, eikä salattua, jota ei tehtäisi tiettäväksi. Sentähden me, joita Jumalan henki on herättänyt julistamaan Jumalan tahtoa maailmalle, olemmekin jo ryhtyneet työhön julkaisemalla manifestimme monella kielellä. Mutta useimmat ihmiset joko pilkkaavat tai tuomitsevat tätä meidän manifestiamme taikka muuten liehakoiden Jumalan henkeä arvelevat, että siinä tehdyt esityksemme merkitsevät, että suoraan opettaisimme heille kuinka tehdään kultaa tai hankkisimme heille runsaita aarteita, joiden avulla he voisivat elää mahtavasti maailman silmissä, pöyhkeillä, käydä sotaa, kuljettaa metsästyshaukkoja, syödä ja juoda ja elää irstaasti sekä kuluttaa elämänsä kaikenlaisissa toimissa, jotka ovat Jumalan siunattua tahtoa vastaan. Näiden ihmisten tulisi oppia kymmenestä neitsyeestä (joista viisi tyhmää pyysivät öljyä lamppuihinsa viideltä viisaalta), että asiain tila on aivan toinen. On tarkoitus, että jokainen ihminen työskentelisi tämän aarteen saavuttamiseksi Jumalan avulla ja oman erikoisen etsimisensä ja työnsä kautta. Mutta näiden ihmisten takaperoiset aikomukset ymmärrämme heidän kirjeistään Jumalan erikoisen armon ja ilmestyksen kautta. Me tukimme korvamme ja verhoamme itsemme ikäänkuin pilveen välttääksemme niiden huutoa ja kirkunaa, jotka turhaan huutavat kultaa. Ja siitä johtuu, että he polttavat meitä lakkaamattomalla parjaamisella ja panettelulla, johon me luonnollisesti emme vastaa, vaan annamme Jumalan aikoinaan tuomita. Mutta koska hyvästi tiedämme (vaikkakin olette meille tuntematon) ja olemme huomanneet myöskin kirjoitustenne kautta, kuinka ahkera olette tutkimaan Pyhää Sanaa ja etsimään totuutta Jumalasta, niin olemme myöskin monien tuhansien joukosta valinneet teidät arvokkaaksi saamaan vastauksen ja pidämme sitä teille hyvin merkityksellisenä Jumalan tahdon ja Pyhän Hengen neuvon tähden.

On olemassa vuori maan keskessä tai maailman keskuksessa, joka on sekä pieni että suuri. Se on pehmeä, mutta samalla yli kaiken kova ja kivinen. Se on kaukana ja lähellä, mutta Jumalan kaitselmuksen kautta näkymätön. Siihen on kätkettynä kaikkein rikkaimmat aarteet, joita ei maailma edes saata arvostella. Koska Perkele aina kadehtii ja vastustaa Jumalan kunniaa ja ihmisen onnea, niin matkalla tälle vuorelle uhkaavat hyvin julmat eläimet ja petolinnut, jotka tekevät tien sinne sekä vaikeaksi että vaaralliseksi. Ja sentähden ei tähän asti, koska aika ei vielä ollut tullut, voitu etsiä tietä sinne, eikä sitä löytää, mutta nyt vihdoin voivat tien löytää ne, jotka ovat arvollisia, mutta luonnollisesti jokaisen ihminen omalla työllä ja pyrkimyksillä.

Tälle vuorelle pitää sinun mennä määrättynä yönä (kun se sattuu), pisimpänä ja synkimpänä, ja katsoa, että valmistat itseäsi rukouksella. Hae tietä, joka johtaa vuorelle, mutta älä kysy keneltäkään ihmiseltä, missä se on, seuraa vain johtajaasi, joka tarjoaa itsensä sinulle ja tapaa sinut tiellä, mutta et tunne häntä. Tämä johtaja tuo sinut vuorelle keskiyönä, kun kaikki on hiljaista ja pimeää. On välttämätöntä, että varustat itsesi voimakkaalla, sankarillisella rohkeudella, jotta et pelkäisi sitä, mikä sattuu tiellä ja siten kääntyisi takaisin. Et tarvitse miekkaa tai muuta aineellista asetta, rukoile vain Jumalaa vakaasti ja sydämestäsi. Kun olet huomannut vuoren, on ensimmäinen ihme, joka tapahtuu, seuraava: Vihlova ja hyvin voimakas tuuli huojuttaa vuorta ja lyö kalliot pirstaleiksi. Sinua uhkaavat myöskin leijonat ja lohikäärmeet ja muut kauheat pedot, mutta älä pelkää mitään. Ole rohkea ja katso, ettet käänny, sillä johtaja, joka sinut toi tänne, ei salli, että sinulle mitään pahaa tapahtuu. Mitä aarteeseen tulee, niin ei se vielä ole löydetty, mutta se on hyvin lähellä. Tämän tuulen jälkeen tulee maanjäristys, joka hävittää kaiken sen, minkä tuuli jätti, ja lakaisee kaiken tyhjäksi. Mutta ole varma siitä, ettet lankea. Maanjäristyksen lakattua tulee tuli, joka syö kaiken maallisen kuonan ja paljastaa aarteen, vaikket vielä voi sitä nähdä. Kaikkien näiden tapahtumien jälkeen ja kun päivännousu on lähellä, tulee suuri hiljaisuus, näet päiväntähden nousevan ja sarastus näkyy ja tulet huomaamaan suuren aarteen. Tärkein asia siinä ja täydellisin, on eräs ylevä neste, jonka kautta maailma (jos se palvelisi Jumalaa ja olisi arvokas sellaisia lahjoja saamaan) voitaisiin valaista ja muuttaa puhtaimmaksi kullaksi

Jos tätä nestettä käytät niin kuin johtajasi sinulle neuvoo, niin voit sillä tehdä itsesi nuoreksi ollessasi vanha, etkä tule huomaamaan sairautta missään kohdassa ruumistasi. Tämän nesteen avulla voit myöskin löytää helmiä niin ihmeellisiä, ettet sitä voi kuvitellakaan, vaan tyydy siihen, mitä johtajasi sinulle antaa. Kiitä Jumalaa alati Hänen lahjastaan ja pidä erikoista huolta, ettet käytä sitä maailmallisen ylpeyden hyväksi, vaan sellaisiin töihin, jotka ovat maailmalle vastaisia. Käytä sitä oikein ja nauti siitä niinkuin ei sinulla sitä olisi, elä kohtuullista elämää ja varo kaikkea syntiä, muuten johtajasi jättää sinut ja sinulta otetaan kaikki onni. Sillä tiedä, että jos joku alentaa tämän nesteen eikä elä mallikelpoisesti, puhtaasti ja hurskaasti ihmisten edessä, kadottaa hän tämän etuoikeuden ja tuskin on hänellä enää mitään toivoa sen voittamisesta uudelleen.

Tämän kirjeen kirjoitti eräs Ruusun ja Ristin veli Eugenius Philalethekselle ja on se julkaistu hänen nykyään hyvin harvinaisessa kirjassaan *Lumen de Lumine*, painettu Lontoossa 1651. *(The All-Seeing Eye.)*

Raamatunselityksiä: Arcana Coelestia

Kun kerran selvenisi, että Raamattua on ymmärrettävä henkisesti, loppuisi ehkä tuo tuhma raamatunkritiikki ja uskontotiede, joka kiistelee Fraxinuksesta tai Lecanorasta, kaskelotista tai valaasta, ja samalla oletettujen interpolatioiden („Kolme on, jotka todistavat") sekä kodeksien etsintä, jotka voivat olla ja varmasti ovatkin pakanoiden väärentämiä. Kaikki uskonnon penkominen merkitsee kieltämistä ja epäuskoa, joka pitää totuudenrakkautta naamarinaan.

Swedenborg varoittaa alinomaa selittämästä Raamattua maallisella tavalla, toisin sanoen ymmärtämästä sitä geoloogisesti, kasviopillisesti, eläintieteellisesti. Vieläpä hän väittää, että sitä on ymmärrettävä symboolisesti, ja tämän mielipiteensä hän esittää Arcana Coelestiassa. Siten ei korpivaelluksen 40 vuodella saa ymmärtää mitään karavaanimatkaa, koska Egypti merkitsee pimeyttä ja Kaana luvattua maata, tarvitsee vain käyttää hiukan ajatuskykyään allegorian käsittämiseksi. Pintapuolisinkin tekstin tarkastelu selvittää jokaiselle järkevälle ihmiselle, ettei tässä ollut kysymys mistään Xenofonin Anabasiksen „senjälkeen he lähtivät matkaan", sillä näiden 40 vuoden aikana eivät israelilaisten kengät eivätkä vaatteet kuluneet, ja he elivät paljaasta mannasta.

Kuvittelen mielessäni, että Bunyanin Kristityn vaelluksen suomentaja (ruotsintaja) olisi säilyttänyt käännöksessään englantilaiset henkilö- ja paikannimitykset. Silloin olisi englantia taitamaton suomalainen lukenut herra Headstrongista ja Wantonista, jotka saapuivat Perdition nimiseen kaupunkiin ja jatkoivat sieltä matkaa The Pool of despair'iin, sekä ehkä ruvennut etsimään mainittuja paikkoja kartalta.

Jos ketään huvittaa suomentaa Mooseksen korpivaelluksessa esiintyvien leiripaikkojen nimet, huomaa hän, että ne ovat vertauskuvallisia nimityksiä samoin kuin Bunyanin vaelluksessa esiintyvät.

Egypti, jonka he jättivät, merkitsee pimeyttä; Tabeera on polttopaikka, koska Herra siellä poltti osan napisioitsijoiden teltoista.

Kibrot-Hattaava merkitsee himohautoja, koska sinne haudattiin ne, jotka olivat syöneet viiriäisiä niin että kuolivat.

Sin = Oka erämaan kautta he saapuivat Kadekseen = Autuus, ja kun he kulkivat eksyksissä, saapuivat he aina Autuuteen = Kades.

He joutuivat kerran Kiroukseen (Arnon), mutta pääsivät pian Toivoon (Mattana) Kurituksen (Moseroth) ja Pimeyden (Salmona) kautta saavuttuaan ensin Karvaan Veden (Mara) luo. Mooses kuoli Pisga Abarimissa „Ylimenopaikassa" (Kaanaaseen, johon hän ei milloinkaan päässyt). Kun arvostelijat etsivät kartalta leiripaikkoja, on se samaa, kuin että joku alkaisi etsiä Englannista Epätoivon suota tai Kadotuksen kaupunkia, jota vartioi Tarkka-niminen portinvahti.

Siten merkitsisi Melchisedek (Vanhurskaus), joka asui Salemissa (Rauhassa), että vanhurskaus elää rauhassa.

Kun Abraham lähti Bethelistä (Jumalan huoneesta) tuli hän Aj'iin (Joukon sekaan). Aj niminen kaupunki löytyy Kaanaan kartalta, kaupunki poltettiin ja sen kuningas hirtettiin, mikä merkitsisi, että se, joka hylkää Jumalan joutuu Aj'iin hirtettäväksi.

Abraham on henkinen ja Loth (piiloittaja, sortaja) aistillinen. Ymmärtää siis hyvin, miksi he joutuvat riitaan ja tahtovat erota. Ja Loth menee Sodomaan (Salakähmäisyyteen), mikä onkin aistillisuuden luonnollinen seuraus, samoinkuin se, että hän tekee sukurutsauksen. Kaiken tämän Swedenborg selittää meille Arcana Coelestiassa tulkitsemalla Mooseksen kaksi ensimmäistä kirjaa tavalla, joka tekee kaiken Raamatunkritiikin tarpeettomaksi.

Mutta Swedenborg viittaa myös siihen, että Vanhaa Testamenttiä voi lukea rivien välistä. Miten tämä on ymmärrettävissä, en tiedä. Mutta kun vanhat rabbiinit (massoretit) alkoivat asettaa vokaaleja alkutekstiin ja jakaa sitä sanoihin,

ei kristityn ihmisen liene mahdotonta koettaa tehdä samoin nähdäkseen, eikö löytyisi toista selitystä. Vanha Vanha Testamenttihan on kirjoitettu paljailla konsonanteilla ilman sanajakoa.

Ehkä tämä salakirjoitus, jonka maailmallismieliset juutalaiset antoivat „pour le peuple", kätkee taakseen Vanhan Ilmoituksen, esoteerisen tekstin, josta Swedenborg puhuu.

En osaa hebreaa, mutta sanakirjasta olen löytänyt sanoja, joiden merkitys on aivan erilainen, usein aivan vastakkainen. Esim. *Salmai* merkitsee: 1) pukuni, 2) vasen, 3) rauhaarakastava.

Tai *Sadrach:* puhaltaja, auringosta, vihitty lapsi, Sad jumalasta, olla lempeä, matkalla oleva lähetti.

Kristuksesta kerrotaan evankeliumeissa, että hän ylösnousemisensa jälkeen vaelsi opetuslastensa kanssa, jolloin hän avasi heidän silmänsä, niin että he ymmärsivät kirjoituksia. Tällöin hän ehkä selitti näille vihityille niiden sisäisen merkityksen, jota ei voitu ilmoittaa „kansalle".

Johanneksen evankeliumikin loppuu seuraaviin sisältörikkaisiin sanoihin: „On myös paljon muuta, mitä Jeesus teki, ja jos ne erinänsä kirjoitettaisiin, en minä luulisi koko maailman käsittävän niitä kirjoja, kuin pitäisi kirjoitettaman.

Aug. Strindberg (Sininen Kirja)

Johdatus Kabbalaan

William Wynn Westcott

(Jatk.)

Kaksi tai kolme vuosisataa on nyt kulunut siitä, kun huomattavampia lisäyksiä on tehty Kabbalan oppeihin. Mutta sitä ennen tehtiin koko sarja muistiinpanoja, joiden tarkoituksena oli valaista ja laajentaa sen filosoofista järjestelmää.

Kuten jo huomautettiin, niin sen ajan määrääminen, jolloin Kabbalasta ensiksi tuli konkreettinen kokonaisuus tai muodostettiin filosoofiseksi järjestelmäksi, voi ainaiseksi jäädä tekemättä, mutta jos tutkimme sitä hebrealaisten esoterisena uskontona, jota omasta puolestani pidän oikeimpana tutkimustapana, niin huomaamme sen opinkappaleiden olevan yhtä vanhoja kuin Jehovan palveluksen pääasiallisimmat periaatteet.

En nyt luo silmäystä epäilevien tiedemiesten riitoihin siitä, onko kertomus kahdestatoista sukukunnasta historiallinen tosiasia tai onko Moses koskaan ollut olemassa tai edes Kuningas Salomon. Edessämme olevaan tarkoitukseen riittää tieto, että juutalaisilla oli oma Jehovan uskoon perustuva teologiansa, pappisjärjestelmänsä, sekä yhtenäinen oppinsa Toisen Temppelin aikana. Silloin Kyros, Aasian hallitsija v. 536 e. Kr., salli joidenkin vankeudessa olevien juutalaisten palata Jerusalemiin siinä tarkoituksessa, että he uudelleen järjestäisivät hebrealaisen jumalanpalvelusmuodon, jonka Nebukadnetsar oli väkivallalla turmellut v. 587 e. Kr.

Matkansa jälkeen Jerusalemiin *kokosivat* ja *julkaisivat* Esra ja Nehemia noin v. 450 e. Kr. hebrealaisten Vanhan Testamentin tai *kirjoittivat* Pentateuchin,

kuten he sanovat, jotka eivät usko Moosekseen sen kirjoittajana tai Salomonin hallitukseen.

Uudistettuja jumalanpalvelusmenoja harjoitettiin aina vuoteen 320 e. Kr., jolloin Ptolemaios valloitti Jerusalemin, vaan ei kuitenkaan hävittänyt juutalaisten uskonnollisia perusmuotoja. Vieläpä hänen seuraajansa Ptolemaios Philadelphus tarkastutti hebrealaiset pyhät kirjat ja antoi seitsemänkymmenen kahden oppineen kääntää ne kreikankielelle noin v. 277 e. Kr. — Tämä kirja on vuosisatojen aikana tunnettu Vanhan Testamentin Septuaginta-käännöksen nimellä. Mutta juutalaiset saivat yhä edelleen kärsiä vaikeuksia ja Antiokus valloitti taas Jerusalemin ja hävitti sen v. 170 e. Kr. Sitten seurasivat pitkät makkabealaissodat, joiden jälkeen roomalaisista tuli Judeanmaan herroja. Riitauduttuaan juutalaisten kanssa valloitti kaupungin Pompeios ja vähän aikaa senjälkeen ryösti sen taas roomalainen kenraali Crassus v. 54 e. Kr. Kaikesta huolimatta pysyi juutalaisten uskonto vallassa ja huomaamme, kuinka uskonnollisia juhlia ja menoja hartaasti vietettiin Jeesuksenkin aikana. Mutta vieläkin kerran, v. 70 j. Kr., ryöstettiin ja poltettiin Pyhä Kaupunki, jolloin hävittäjä oli Titus, roomalaisten keisari vuodesta 79 j. Kr.

Kaikkien näiden vaiheitten kautta säilyi hebrealaisten Vanha Testamentti, mutta ei voitu välttää lisäyksien ja muutosten joutumista sen eri osiin. Samoin esoterisemmat opetukset, jotka periytyivät pappien keskuudessa, eivätkä liittyneet Thoraan, jota opetettiin kansalle, epäilemättä muutettiin taistelevien opettajien vaikutuksesta.

Vähän tämän ajanjakson jälkeen ilmestyivät ensimmäiset niistä Vanhan Testamentin kirjojen selityksistä ja muistiinpanoista, jotka ovat periytyneet meidän aikoihimme. Vanhimmat näistä teoksista ovat *„Targum of Onkelos"*, *„Laista"*, joka kirjoitettiin noin v. 100 j. Kr. sekä Jonathan ben Uzzielin kirjoittama *„Profeetat"*.

Noin vuonna 141 j. Kr. luotiin ensi kertaa huomiota juutalaisten rabbien nykyään niin kuuluisaan tutkielmaan nimeltä *Mishna*. Se on perustana sille laajalle hebrealaisoppien kokoelmalle, jota nimitetään *Talmudiksi*. Tätä on jälellä kaksi muotoa, joista toinen, tunnetumpi, on koottu Babyloniassa, ja joista toinen arvellaan kootuksi Jerusalemissa. Alkuperäiseen, *Mishnaan* liittivät rabbit kokoelman lisäselityksiä nimeltä *Gemara*. Tämän jälkeen kasvoi juutalainen kirjallisuus nopeasti ja jatkuva sarja juutalaisia huomattavia rabbeja julkaisi uskonnollisia tutkielmia ainakin vuoteen 1500 j. Kr. Molemmat *Talmudit* painettiin ensi kerran Venetsiassa v. 1520 ja 1523.

Vanhan Testamentin kirjat olivat johtavana valona juutalaisten keskuudessa kautta aikojen, mutta oppineet rabbit eivät tyytyneet yksin niihin, vaan lisäsivät niihin kaksi yhdensuuntaista kirjallista tutkimussarjaa. Toinen perustui *Talmudiin* ja *Kolmeentoista Väitteeseen,* jotka Moses oli jättänyt Vanhan Testamentin selitykseksi. Tätä käytettiin lisäselityksinä kansalle annettaviin opetuksiin. Toinen sarja käsitti suuren joukon vaikeatajuisempia tutkielmia,. joiden oli määrä valaista salaisia oppeja ja esoterisia näkökantoja. *Sepher Yetzirah* sekä *Zohar, Valon kirja* ovat ytimenä niissä suusanallisilla opetuksissa, joista entisajan rabbit niin ylpeilivät ja joiden he ovat väittäneet olevan sitä Salaista Tietoa, jota

Jumala antoi Mosekselle papeille jaettavaksi vastakohtana sille kirjoitetulle laille, joka opetettiin kansanjoukoille.

Yksi Kabbalan pääopeista on se, että viisaus on saavutettavissa kolmeakymmentä kahta tietä pitkin, joita teitä kuvaavat kymmenen lukua ja kaksikymmentä kaksi kirjainta. Nämä kymmenen lukua taasen ovat jumalallisten vuodatusten vertauskuvia, Sephirotheja, Pyhiä Ääniä, jotka laulavat Kristallimeressä, Suuressa meressä ja ovat Yliaistillinen Äiti, Binah. Kaksikymmentäkaksi kirjainta esittävät luonnon salaisia voimia maailmankaikkeudessa kuvattuina kolmena peruselementtinä, seitsemänä planeettana sekä taivaan kahtenatoista eläinradanmerkkinä, jotka värittävät ihmistoiminnan kulkiessaan kautta auringon radan vuotuisella matkallaan. Olen esittänyt näiden kolmenkymmenenkahden tien nimet ja määritelmät *Sepher Yetzirah*-julkaisuni lopussa.

Osoittaaksemme läheistä yhteyttä Kabbalan ja oikeaoppisen juutalaisuuden välillä huomautamme vain, että rabbiinit järjestävät Vanhan Testamentin 22:een (kirjaimeen) teokseen, joita on luettava henkisen elämän kehittämiseksi. Lukumäärän 22 saavat he Vanhan Testamentin kolmestakymmenestä yhdeksästä kanoonisesta kirjasta yhdistämällä kaksitoista pienempää profeettaa yhdeksi tutkielmaksi. Ruutin kirjan yhdistivät he Tuomarin kirjoihin, Esran kirjan Nehemian kirjaan. Samuelin, Kuninkaan ja Aikakirjan kaksi osaa yhdistivät he kunkin yhdeksi. Kolmekymmentä yhdeksän Kanoonista kirjaa määrättiin Esran aikana.

Palataksemme niihin kirjoihin, jotka kuvaavat Kabbalaa, niin olkoon niiden alkuperä mikä tahansa, ei voida kieltää, että nuo vanhat teokset, *Sepher Yetzirah* sekä *Zohar* käsittävät kirkkaasti määritellyn henkisen filosofian järjestelmän, osoittavat syvää intuitiivistä tietoa sekä laajoja kosmillisia mietelmiä. Ne ansaitsevat täydellisesti kunnian tulla nimitetyiksi erikoisnimellä ja muodostamaan teologisen oppijärjestelmän, Kabbalan.

Yleisen hebrealaisuskonnon tukena ja pääperustana on aina ollut Pentateuchi, nuo viisi, Moseksen tekemiksi arveltua kirjaa, jotka esittävät Jehovan valitulle kansalleen antamat lait. Vanha Testamentti alkaa näillä viidellä kirjalla, joiden jatkona ovat historialliset kirjat, runolliset opetukset sekä profeetalliset kirjoitukset, mutta useilla näistä on aivan materialistisia luonteenpiirteitä sekä ovat vailla henkistä oikeudenmukaisuutta, jota ei suuren uskonnon pyhiltä kirjoilta voida edellyttää, vieläpä ne usein loukkaavat nykyistä siveellisyydenkantaammekin.

Moseksen laki oli erittäin arvokas pienelle kansakunnalle 3,000 vuotta sitten ja se sisälsi hyvin tärkeitä neuvoja terveydenhoidossa, mutta sen arvoa vähentävät kauheat rangaistukset sekä se karkea kohtelu, mitä osoitetaan erehtyviä kuolevaisia kohtaan ja joita ei meidän nykyinen näkökantamme saata pitää lähteneinä persoonallisesta Jumalasta ja kaikkeuden miljoonien maailmojen Luojasta. Myöskään tuskin ollenkaan viitataan ihmisolentojen elämään kuoleman jälkeen ja se osoittaa materialistista kantaa. Uusi evankeliumi oli siis välttämätön ja sen toi Jeesus, joka elämällään voitti arvonimen *Kristus.* Tätä väitettä pitävät kuitenkin Englannin oikeauskoiset uskottomuudentodisteena, mutta jos heitä pyydetään osoittamaan niitä Vanhan Testamentin kohtia, joissa puhutaan elämästä kuoleman jälkeen tai elämien sarjasta palkkion maksamiseksi, tai kohtia, jotka osoittaisivat sielun kuolemattomuutta, niin eivät he niitä löytäisi, vaan

neuvoisivat teitä pappien puoleen, jotka tavallisesti vastaavat: „Jos eivät nämä opit olekaan selvästi esitettyjä, niin ovat ne kuitenkin edellytettyjä.” — Mutta *onko* asia niin? Jos niin on, niin kuinka voidaan esittää kohtia, jotka selvästi osoittavat, että Vanhan Testamentin tärkeimmät kirjoittajat tekevät aivan näiden oppien vastaisia väitteitä? Ja kuinka sanookaan eräs nykyajan suuri kirjailija: „Menestys oli Vanhan Testamentin siunaus hyvistä töistä, mutta vastoinkäyminen Uuden Testamentin palkinto.” Tämä saattaa olla totta ainoastaan, jos ei ole tulevaa elämää taikka minkäänlaista muuta palkintoa tai rangaistusta, jota eivät Vanhan Testamentin opit ole esittäneet.

Mutta huomautus on oikea, sillä Vanha Testamentti ei opeta ihmisen olevan kuolemattoman sen enempää kuin eläintenkään, kuten todistetaan Saarnaajassa III 19: — „Sillä niinkuin ihmisten lapsille tapahtuu, niin myös eläimille tapahtuu; yhtäläisesti heille molemmille tapahtuu; niin kuin he kuolevat, niin myös hän kuolee, ja niin on kaikilla yhtäläinen henki. Ja ei ihmisellä ole mitään enempi kuin karjallakaan; sillä kaikki on turhuus. — Kaikki menevät yhtä sijaa kohden, kaikki ovat mullasta tehdyt ja kaikki jälleen multaan joutuvat. —... Ja minä näin, ettei mitään ole parempata kuin että ihminen on iloinen työssänsä, sillä se on hänen osansa. Sillä kuka tahtoo saattaa hänet katsomaan, mitä hänen jälkeensä tuleva on?” Kuka, jos ei hänen oma itsensä, sielu tai korkeampi minä.

(Jatk.)

„*VAPAAMUURARIN OTTOPOIKA*“, *kirjoittanut Charlotte Falkman.*
Suomen Yhteis-Vapaamuurarin tuleva jatkoromaani.

Laulunkuulun Kaisaniemen hiljaisessa kulmassa on „Vapaamuurarin hauta”, jonka rauhaa vanhat, uskolliset puut suojaavat. Viime suvena elvyttivät kaukaa tulleet kiitolliset veljet sen kummun jo lakastuneen kukoistuksen. Tässä haudassa lepää Majuri Fredrik Granatenhjelm, Helsingissä 13 p:nä joulukuuta 1784 manalle mennyt vapaamuurari ja lämmin ihmisystävä. Hänen hautakivensä kirjoitus on näin kuuluva:

„Vähät siitä, tietääkö maailma, kuka tässä lepää. Jumala tietää kyllä, mitä hän on tehnyt, ja vaivainen siunaa hänen muistoaan.”

Näin paljon tiedämme me siitä jalosta ihmisestä ja vapaamuurarista, jonka hautakummun ohi me niin monasti olemme kulkeneet. Näin paljon, mutta eipä juuri sen enempää.

Lehtemme maaliskuussa alkavassa jatkoromaanissa „Vapaamuurarin ottopoika” esiintyy yhtenä päähenkilönä Majuri Fredrik Granatenhjelm, joten lukijoillamme on nyt hyvä tilaisuus lähemmin tutustua tähän jaloon ihmiseen, jonka elävällä muistolla on ikäänkuin sadun hohde jo. — Alkuperäinen ruotsinkielinen painos on vuodelta 1864. Suomennostyön suorittaa kirjailija Rafael Ronimus.

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

N:o 1 · Maaliskuu · 1925

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

TOIMITUS:

Kyllikki Ignatius
Päätoimittaja, Armfeltintie 2

R. Candolin
Toim.-sihteeri, Laivurinkatu 43

AVUSTAJIA:

Jussi Snellman, Erkki Melartin, Rafael Ronimus, Kaarlo Atra ym.

Taloudenhoitaja:

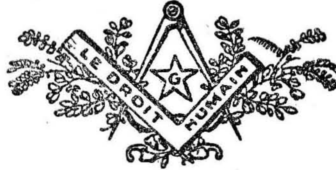
Rouva Olga Auer, Fredrikink. 16 A 6, Puh. 6837

TILAUSHINTA. Tilauksia otetaan ainoastaan kokovuodelle ja on hinta kustantajalta suoraan tai asiamiehiltä tilattaessa Smk 40: —, ulkomaille dollaria 2: —. Tilausvuosi käsittää ajan Maalisk. 1925—Huhtik. 1926.

SISÄLLYSLUETTELO

MAALISKUU 1925 N:o 1

Suomen Yhteis-
VAPAAMUURARI

MAALISKUU N:o 1 · 1925

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" — *Oskar Leschhorn*

Lukijalle!

Lehtemme aloittaa tällä numerolla neljännen vuosikertansa. Vuosi on taas vierähtänyt ja uusi alkamassa toivottavasti yhtä hyvällä menestyksellä kuin edellisetkin. Lehtemme menestys riippuu yksinomaan siitä, miten siihen sekä ammatti- että ulkopuolisissa piireissä suhtaudutaan.

Kuten tähänkin saakka, tulee lehti kirjoituksissaan tekemään selkoa muurariuden ylevistä periaatteista, sikäli kun niistä yleensä saa puhua ulkopuolisille. Tarkoitus on, että suuri yleisö saisi vapaamuurariudesta oikean kuvan, ettei se olisi aivan suljettu maailma suurimmalle osalle ihmiskuntaa. Täydellistä kuvaa ei tietysti voi saada muuta kuin se, joka on liittynyt järjestöön, mutta tällaisenakin se on apuna niille, jotka haluaisivat siihen liittyä, mutta eivät tee sitä sen vuoksi, etteivät tiedä siitä mitään.

Lehtemme koettaa tänä vuonna enemmän kuin tähän asti ruveta julkaisemaan käytännöllistä muurariutta koskevia kirjoituksia. Muurariuden historiaa, sen eri riituksia ja oppeja tullaan vuoden kuluessa julkaisemaan, mutta myös esoteerista muurariutta pidetään tärkeänä ohjelmassa.

Lehden uusille tilaajille huomautetaan, että viime vuonna aloitettiin lehden palstoilla julkaista eräitä jatkokirjoituksia, jotka eivät vielä ole loppuneet. Näistä mainittakoon Vapaamuurarin ottopoika, Johdatus Kabbalaan, Muurariuden kadonneet avaimet, joka loppuu tässä numerossa, sekä ranskalaisen vapaamuurarikirjailijan Ragon'in kirjoitus „Filosofinen ja selittävä kurssi vanhemmissa ja uudemmissa vihkimyksissä". Lehden vanhoja vuosikertoja saa tilata lehden taloudenhoitajalta.

Toimitus.

Piirteitä vapaamuurariudesta

Kun ryhdymme Vpm:tta tutkimaan, kohdistuu huomiomme ensin sen alkuperään. Tässä suhteessa ei mitään tarkkoja rajaviivoja voida määritellä historiallisina tukikohtina, sillä me joudume alkua etsiessämme aina historiantakaisien aikakausien kanssa kosketuksiin. Se mitä jonkunlaisella, joskin epävarmalla määrittelyllä voimme seurata, on Vpm synty nykyisellä nimellään ja nykyisessä muodossaan. Oppeihinsa nähden johtavat muutamat sen alun muinais-Kreikkaan, ainapa Itämaille saakka. Toiset tutkijat taas väittävät, että se olisi Englannista tullut Kreikkaan. Kaikesta päättäen näyttää sen alku kuitenkin johtuvan Itämailiin. Siihen johtopäätökseen voimme kuitenkin kaikki yhtyä, että tämän järjestön synnyttäjinä ovat olleet muutamat muinaisaikana jo korkealla henkisellä ja älytasolla toimivat olennot, sopivia ihmiskunnan tyypillisiksi koristeiksi kaikkina aikoina. Ihmisyyskäsite, jota he edustivat, on kaikkien niiden ajatusten yhteissummana, jotka palvelevat ihmiskunnan korkeammalle kehittämistä. Tämä käsite täytti Intian vihityt sekä muinais-egyptiläisen viisauden edustajat. Ihmissuvun parhaimmisto palveli sitä. He perustivat jo muinaisaikana järjestöjä totuudentiedon ja siveyden edistämiseksi ja oli näiden päämääränä aina sen arvoituksen ratkaiseminen, jonka kautta ihmissuvun jalostaminen kävisi mahdolliseksi.

Kaikki yritykset, joiden tarkoituksena oli vaikuttaa uskonnon kautta mieleen, viisauden kautta älyyn ja politiikan kautta yhteiskunnallisiin tieteisiin, pitivät päämääränään ihmiskunnan kohottamista siitä tylsyydestä ja pimeydestä, jossa joukot vaelsivat pyrkiessään tyydyttämään vain inhimillisiä viettejään, joilla ei ole mitään yhteistä sielullisen kehityksen ja viisauden kanssa.

Kaikki henkiset suunnat, jotka tavoittelevat totuutta ja tahtovat laskea perustuksen ihmiskunnan siveelliselle kohoamiselle, tuntevat olevansa osittain tietoisia siitä, etteivät heidän opetuksensa saavuttaisi mitään tuloksia, jos ne paljastettaisiin hämärässä tietämättömyydessä vaeltaville joukoille. Tässä on varsinainen syy siihen, että melkein kaikki henkissiveelliset virtaukset ovat pakoitetut vaikuttamaan salassa, vapautuakseen kaikista ulkopuolisten epäpyhistä lähentelyistä ja vastustajien sekä kiihoitusta hakevien ihmisten pyyteistä. Siitä huolimatta voivat he sitä varmemmin ajatella yleisöön vaikuttamistaan huolellisen ja tarkan oppilasvalinnan kautta, joille he antavat korkeissa vihkimyksissään tiedon opistaan, joka eroaa suurelle joukolle tarjotusta tiedosta sanomattomasti. Aatteet, jotka erotuksetta paljastettiin suurelle yleisölle, poljettiin aina lokaan, koska ymmärtämätön joukko seurasi julistajien kintereillä saaden vallan johtajien ylitse. Kaikki yritykset jättävät jälkeensä jälkiä. Mikään ei ole onnistunut ihmiskuntaa todella pysyvästi siveellistyttämään. Olemme itse kauhistuen nähneet näennäisesti korkean sivistyksen luhistumisen. Olemme nähneet, kuulleet ja kärsineet siitä, että kaikki se, mitä olemme pitäneet sisäisenä siveytenä, ei ollut muuta, kuin ulkonainen korukiilto, joka katosi, kun mahtavat kiihottivat ihmislaumoja toisiaan vastaan. Tämä ei tapahtunut sentähden, että nuo joukot olisivat vihanneet toisiaan, vaan koska heitä kiihotettiin toisiaan vastaan. Tätä voi vieläkin tapahtua ja se riippuu johtajista. Ihmiset tulevat kuitenkin taas kääntymään hyvään, kun oikeita johtajia taas ilmenee, jotka johtavat ihmiskuntaa hyvään ja

vaikuttavat heihin jälleen kasvattavasti. Mikään aika ei ole niin uuteen Messiaaseen kohdistuvan kaipauksen täyttämä kuin meidän aikamme. Ihmiskunta tarvitsee alati kestävää ohjausta ja hillintää, koska ihmiskunta muutoin, kuten jo osoitin, jälleen vaipuu luontaiseen tylsyyden tilaansa. Viittaan vielä aikaisempiin syihin perusoppien salaamisen tarpeeseen. Sosialistiset liikkeet ovat opettavia esimerkkejä siitä, että joukot eivät kestä äkillistä valaistusta. Luonnonilmiöissäkin esiintyy äkillisyys katastroofimaisena purkauksena ja tätä on henkinen johdatus koettanut kaikkina aikoina välttää. Tahdon painostaa erästä huomattavaa yleispiirrettä, joka ilmenee kaikissa sisäiseen pyrkimykseensä nähden rinnastettavissa siveellis-henkisissä sukulaisjärjestöissä siis Vpm:kin, nim. taipumus mystilliseen valaistukseen. Sen perustuksena on seuraava pyrkimys: kun kaikki johtavat aatteet oikeastaan pitävät päämääränään ihmisen jalostamista, niin täytyy ihmis-käsitteen arvoitus luonnollisesti ensi sijassa tulla ratkaistuksi. Mitä on ihminen, jonka elämänura rajoittuu kahden mysterion välille, nim. elämään tulemisen syntymän ja siitä poistumisen, kuoleman, ja jonka elämä esiintuo niin moninaisia ilmennyksiä, jotka meistä näyttävät sielullisilta ihmeiltä ja käsityskykymme ulkopuolella olevilta tapahtumilta? Näiden asioiden selvittämiseen kohdistuvat pyrkimykset, avaimen löytämiseen tähän suureen salaisuuteen, siis mietiskely ja tieto riippuvaisuudestamme korkeimpiin elämän lakeihin nähden, joita ihmisjärki ei kykene selittämään, johtivat joko suoranaisesti tahi kiertoteitä mystiikkaan, joka on vallannut kaikki ihmiskunnan opettajat ja uskonnonperustajat. Sentähden ovat enimmät eetilliset henkisyyspyrinnöt enemmän tahi vähemmän mystillisyyden läpäiseminä, joka ilmenee tavoissa, palvelusmuodoissa ja rituaaleissa ja kulkee suvusta sukuun perintätiedon tietä, jolloin niiden syvempi sisältö useinkin joutuu unhoon ja vain ulkonainen muoto säilyy. Hämärä aavistus siitä, että tämä muoto kätkee itseensä jotain pyhää, selittää tuon usein ilmenevän itsepintaisuuden muutamien menojen ja tapojen noudattamiseen nähden, joiden sisäinen tarkoitus ja arvo on tietoisuudestamme kadonnut.

Merkille pantava on muuten, että nykyinen aika huomattavassa määrässä antautuu mystillisten vaikutusten alaiseksi. Kaikki yleinen ajattelu elämänarvoituksesta päättyy ikävä kyllä vielä siihen tulokseen, ettei tiedetä eikä voida tietää mitään. Kuten tiedämme, on Vpm. yhtenä niiden henkis-siveellisten ajatusten edustajana, joita kaikkien aikojen suuret hengenjättiläiset ovat kehittäneet.

Mitä tulee järjestön alkuun nykyisessä muodossaan, tietää Vpm:den historia, että Englannin Suurlooshi perustettiin v. 1717 ja on sitä pidetty maapallon äitilooshina. Kuitenkin osoittaa eräs Irlannissa tehty löytö, nim. vuosiluvulla 1516 ja vanhoilla irlantilaisilla Vpm vertauskuvilla varustettu medaljonki jotain muuta. Varmaa on myöskin se, ettei Englannin Suurlooshi perustamistilaisuudessaan olisi puhunut „vanhasta ja kunnioitettavasta järjestöstä", jos se aikoi perustaa jotain uutta. Myöskin nimitys „johdannainen" viittaa siihen, että tämä järjestö piti itseään erään jo vanhan rungon uutena haarana. Vpm velvollisuuksia kutsuttiin jo silloin vanhoiksi, vaikka mitään syytä ei olisi ollut silloin nimittää uusia säädöksiä siten.

Eräs v. 1738 Dublinissa ilmestynyt Apologia, jonka kirjoittajaa ei tunneta, osoittaa todella olevansa ammatillisen tiedon tulkitsija. Tämän kirjoittaja osoittaa, ettei Vpm:den kautta maailmaan ole tullut mitään uutta. Hän viittaa van-

hoihin Italian ja Kreikan yhteiskuntiin, jotka jo todistavat, että Vpm-aatteet ovat parituhatta vuotta vanhat. Englantilainen järjestö on perustettu Rooman, Ateenan ja muiden kaupunkien esikuvien mukaan, joissa tieteet ja taiteet kukoistivat. Siellä oli harvinaista viisautta omaavien miesten muodostamia yhtymä, miesten, jotka eivät peljänneet kuolemaa eivätkä silti halveksineet elämää ja panivat enemmän painoa tieteelle ja taiteelle, kuin sen pöydän tarjoamille nautinnoille, jonka ääressä he kokoontuivat: Heidän filosofiansa ei ole monimutkainen eikä hämärä, ei myöskään harhaanjohtava. Perusopit ovat helposti tajuttavia eikä niitä koskaan unhoiteta, koska ne keskittyvät yhteen ainoaan lopputulokseen. Heidän periaatteensa kuuluvat muutamin sanoin: Kaikki asiat ovat yhtä kaikkeudessa ja tämä Ykseys on kokonaisuutena kaikissa asioissa. Se mikä on kaikessa, on Jumala, ihminen, mittaamaton ja korkeimman viisauden täyttämä olemus. Tästä kaikkeudesta, jossa me elämme ja olemme, tulimme, ja kaikki olennot palaavat siihen jälleen. Se on kaiken lopullinen tarkoitus ja perustus." Vpm:rit perustivat ajatteluns a tälle pohjalle. He tahtoivat ilman ennakkoluuloa ottaa ilolla työhön osaa. He ovat tasa-arvoisia ja kutsuvat toisiaan veljiksi ja ystäviksi. Kiista ja kateus ei koskaan saanee sijaa heidän kokouksissaan, joissa ilmeni vain opinhalua, kohteliaisuutta ja sydämmellisyyttä ja joissa tuli etsiä totuutta, jota äly ja todellinen rakkaus ohjasi. Ulkonainen loisto ja aistinautinnot eivät heitä liikuttaneet, sillä he hakivat elämän onnea henkensä tyydyttämisen kautta. „Vain harvat pitävät viisautta tunnustettuna tuomarina", sanoo Cicero, „sentähden kätkeytyykin todellinen filosofia ihmisiltä, jotka epäilevät sitä, jolla sitä on." Joukkoja se vahingoitaa niille näyttäytyessään. Jos veljet kokoontuvat esim. yhdessä aterioimaan, tapahtuu tämä sydämmellsyyden vahvistamiseksi.

Tekijä kutsuu Pythagorasta ja Platonia sekä muinaisajan yhdyskuntia kaiken muurariuden perustajiksi, josta ensimmäinen englantilainen Suurlooshi on syntynyt. Hän osoittaa myös suurimmalla selvyydellä eron veljeskuntien ja kirkkouskonnollisten ihmisyysaatteiden välillä ja hän tulee siihen luonnolliseen tulokseen, ettei Vpm:s luonnollisestikaan ole mikään kristillisyyden vastustaja, jonka puhtaimmasta ja jaloimmasta lähimmäisenrakkauden opista kukaan ei voi olla enemmän vakuutettu, kuin vpm-veli, vaikkakin järjestön Jumalkäsite huomattavasti poikkeaa jyrkästä kirkonopista. Suurimmasta merkityksestä on se, että Apologia yhä uudelleen painostaa ystävyyssuhteen kasvattamista koko asian ytimenä, sillä sehän on edellytyksenä ihmiskunnioitukseen ja ihmisarvoon uskomiseen ja pohjana yhteisten päämäärien tavoittamiseen kansallisista, poliittisista, yhteiskunnallisista ja uskonnollsista eroavaisuuksista huolimatta. Veljet työskentelevät käsikädessä ensin itsensä, sitten toisten täydellistyttämiseksi. Heidän on siis etupäässä tehtävä sisäistä ja sitten vasta ulkonaista työtä. Näiden selitysten kautta tulee Vpm:den syvä tarkoitus vasta oikein ymmärrettäväksi ja sen kehityshistoria esiintyy edukseen toisenlaisena kuvana, kuin se tekisi tietäessämme, että järjestö olisi parisataa vuotta sitten syntynyt, tietysti silloinkin korkeita päämääriä palvelemaan. Miehet, jotka silloin kokoontuivat, olivat varmasti tietoisia siitä, että heidän aatteensa olivat alkuisin muinaisten aikakausien alkulähteistä. He viittasivat hyvällä syyllä vanhoihin mysterioihin, kuten Sokrateen ja Platonin filosofisiin kouluihin, hyvin tietäen, mikä kuilu oli tämän klassillisen ihmisyysaatteen ja muinais-aasialaisen uskontojen välillä aina juutalaisuuteen saakka. Siitä selviää

myös, miksi eräät järjestöt kutsuivat itseään Johannes-loosheiksi, sillä Johanneslainen kristinuskon käsitys oli helleeniläisen hengen elähyttämä ja se kehittyi ihmisyysaatteeseen, kun taas Paavalilainen käsitys tietoisesti seurasi synkkää Mooseslaista suuntaa sellaisena, kuin se ennen Kristusta oli täydessä suvaitsemattomuudessaan ilmennyt. On suuri erehdys pitää Johannes Kastajaa Vpm:n kunnioittamana henkilönä. Se on pikemmin evankelista Johannes, Jeesuksen lempi-opetuslapsi, josta Johannes-looshi-nimitys johtuu. Sattuma, että Johannes Kastajaa pidetään rakentajien suojeluspyhimyksenä, ei ole missään yhteydessä perusteellisen Vpm:den kanssa ja se on johtanut monet tietämättömät harhaan. Se, mitä Mooses kerran opetti todellisena lähimmäisen rakkautena, on aikojen kuluessa joutunut hukkaan tahi muuten salattu. Jeesus opetti sitä uudelleen. Hän oli vihitty, jonka essealainen koulu oli siveellisesti korkealla oleva veljeskunta, joka jatkoi esihistoriallisen Hermesläisen koulun opetustapaa. Johanneksen evankeliumi asettaa lähimmäisenrakkauden kaiken uskonnollisen ajattelun keskiöksi ja siitä johtuu koko Johannes-vpm kirjallisuuden yhdenmukaisuus meidän tietoomme tulleiden hermesläisten opinkatkelmien sisällön kanssa. Tässä ilmenee selvimmin Hermeksen, Mooseksen ja Kristuksen kehityslinja Platonis-Johanneslaisen aatteen kautta vapaamuurariuteen. Paavalilainen uskonkoulu jää uskolliseksi aasialaiselle ajattelulle, joka kuvasi suhteen Jumalan ja ihmisen välillä herran ja orjan suhteessa ja sotajoukkojen Jumalan kostavana väkivaltana ja syntisten ihmisten sokeana kuuliaisuutena, jotka voivat vain uhritoimitusten kautta puhdistua, joita papit Jumalan maallisina edustajina ankarasti valvoivat. Sellaiset synkät ajatukset eivät voineet luoda veljeyttä ja vapautta, puhumattakaan yhdenvertaisuudesta, joiden edellytyksinä ovat antautuva rakkaus, suvaitsevaisuus ja kunnioitus.

Uuden Vpm:den luojat olivat niin kokonaan tämän ristiriitaisuuden näkökohdista selvillä, että he, valitessaan Johannes-veljestön nimen järjestölleen, antoivat sillä selvän tiedon järjestön luonteesta asiaa tunteville, tarvitsematta silti paljastaa ohjelmaansa. Tuo enemmän kuin 2000 vuotta vanha viisaan Thaleksen oppilause: „Tunne itsesi”, tuli heidän ensimmäiseksi opinkappaleekseen, joka myöhemmin ei jäänyt eikä voinutkaan jäädä mystillistä merkitystä vaille, sillä loputon itsensätuntemishalu olisi mahdoton ajatella ilman syventymistä meiltä salattujen sielunarvoitusten tarkoitukseen.

Tämä sananparsi oli johtolauseena opetustapaan, jota silloin vallalla olevan Paavalilaisen kirkkokunnan jo vanhastaan tuli pitää kerettiläisyytenä. Siitä johtuu myös katoolisen kirkon vihamielisyys vapaamuurariutta, samoin kuin kaikkia muitakin inhimillisiä suuntia kohtaan. On selvää, etteivät nämä vanhat aateeroavaisuudet voineet olla seurauksitta kaikkiin henkisiin liikkeisiin nähden. Ja ne jäivät siihen määräävään asemaan aina meidän aikakauteemme saakka. Sentähden on meillä syytä tuon helleeniläis-Johanneslaisen, muinaisen egyptiläis-intialaisen opin erittelemiseen, joka lähtee siitä, että kaikki asiat ovat yhtä Kaikkeudessa, ja että tämä Ykseys on kokonaisuutena kaikissa asioissa. Korkein päämäärästään tietoinen jumaluuden voima juontuu tämän käsitteen mukaan lukemattomiksi voimiksi, jotka vapautuneina vaikuttavat erikoisolemuksina, vaan eivät ole osallisia jumalallisesta täydellisyydestä. Jumalan suuri, korkea alkuvoima on kaikkikäsittävässä rakkaudessaan näille olemuksille muovailijana, rakennusmestarina, joka

järjestelmällisesti johtaa kaikkeutta tarkoituksella antaa kaikkien voimaosien, jotka ihmiskunnassa aineellistuvat, kehittyä alkuperäiseen täydellistymiseensä.

Vpm:den tärkeimpiä opetusvälineitä ovat vertauskuvat, jotka nekin ovat ajan varrella osittain kadonneet, osittain myös muuttuneet. Aineellista rakennustyötä kuvaavat välineet eivät yleensä ole tarkoitettukaan salattaviksi. Päinvastoin olivat esim. „Kivenhakkaajien-järjestön" kivimerkit, joiden merkitys meiltä on osittain kadonnut, entisille asiantuntijoille ilman muuta ymmärrettäviä, vaan niillä ei ollut mitään tekemistä Vpm:den kanssa. Läheisemmän selvityksen vuoksi mainitsen tästä jotain. Löytyi nim. neljä ikivanhaa pääpaikkaa: Strassburg, Wien, Köln ja Bern, joista jokaisella oli oma pojapiirrosjärjestelmänsä erikoisena osastomerkkinään „oikeassa kivenhakkaaja-järjestössä". Mittausopilliset kuviot muodostivat lähtökohdan, joko muodostuneina kahdesta 60° kulmasuhteessa toisiinsa olevasta tasasivuisesta kolmiosta tahi kahdesta 45° kulmasuhteessa olevasta neliöstä, molemmat merkit saman keskipisteen synnyttämiä. Halkaisijoiden kautta syntyi linjaverkko, joista kivimerkit määrätyn yhdistämisen kautta sitten syntyivät muodostaen kokoonliitettyinä taas kokonaisuuden. Jokainen mestari sai oman kivensä, joka osoitti hänen osallisuuttaan määrättyyn osastoon. Monimutkaisemmiksi tulivat piirrokset vielä ympyrälisäkkeiden kautta. Jokainen kivi sai merkin, joka tarkalleen ilmoitti, mihin pääosastoon asianomainen kuului. Kivimerkit osoittivat myös yksityisten mestarien suhdetta toisiinsa. Wienin Tapanintornin kivistä voidaan ilman muuta tutkia ja oivaltaa nämä merkit. Lukujen vertauskuvasto on pysynyt ja pysyykin ehkä vielä hämärämpänä arvoituksena, vaikkakin niitä on onnistuttu pukemaan havaittaviin muotoihin, kuten esim. 1: V2 tahi 2: V3. Heräävä kysymys, — miksi? — ei kuitenkaan anna rajoitetulle järjellemme selvitystä tähän. Luvuilla on niin ollen vertauskuvastossa tärkeä tehtävä. Lukuhan hallitsee niin sisäisesti kuin ulkonaisestikin kaikki mittasuhteet. Puhdas sävelsointuhan on oikeastaan vain määrättyjen värähtelylukujen lakisiteinen suhde. Aavistus tällaisten käsittämättömien suhteitten järjestelystä maailman tapahtumissa saattaa meidät ymmärtämään syyn, jonka tähden luvuille jo varhaasta muinaisuudesta on tunnustettu mysteriollinen voima. Pytagoralais-platonilainen oppi pyhistä luvuista osoittaa Kaikkeuden syntyneen mitan ja muotojen vaikutuksesta ja tarkoitettiin tällä lukusuhteita, joita Jumala käytti maailmankaikkeutta luodessaan, elävöittäessään ja jaoitellessaan. Kansalta salasivat vihityt nämä ajatukset, samalla kuin he paljastivat pyhien lukujen merkityksen niille, jotka niitä ymmärsivät, määrätyssä suhteessa toisiinsa olevien pisteiden kautta. Niinpä me tapaamme rituaalivertauskuvissa vanhimmasta muinaisuudesta aina nykyaikaan saakka Pyhän Ykseyden, Kolminaisuuden ja Yhdeksyyden kuvia, joiden tulee muistuttaa mieliimme jumalallisia voimia, vaan jotka myös ovat tekijöinä tähtitieteellisissä tutkimuksissa, kuten esim. aikanaan tunnetuksi tulleiden planeettojen luku. Kirkkodogmaattinen Kolmiyhteys kehittyy suorastaan ihmisajattelun lapsuusajan pyhästä kolmiluvusta ja sen pitäisi, ihme kyllä, jälleen löytyä uuden paavin vaakunakilvessä sillä hän käski merkitsemään siihen kolme pistettä. Monasti kätkivät vertauskuvalliset pisteet myöhemmin yhdistäviä viivoja ja mittausopillisia kuvioitakin. Syntyi kulmia, hakamerkkejä, ristejä ja kaaria, jotka nekin vielä, kätkeytyäkseen yhä enemmän kansalta, katosivat kuvaannollisten muotojen verhoon, jotka tunnettiin esim. tavallisina työhaluina, kuten: sauva, vesivaaka,

luotinauha, kulmamitta ja ympyrä. Vesivaaka ei sellaisenaan alkujaan ollut mikään vertauskuva, vaan niiden pisteiden luku, joka määräsi sen muodon, ja vasta myöhemmin on siihen sovitettu uusi ajatus, niin että alkuperäisen käsitteen selvyys vähitellen on vaihtunut monikäsitteiseksi sekavuudeksi. Kirjainmuodotkin ovat usein lukukielen kanssa läheisessä yhteydessä. Jumalan silmää on jo vanhastaan esitetty kolmiona, jonka keskipisteenä on ympyrä, yhdeksän eli kolme kertaa kolmen säteen ympäröimänä. Usein on tähän yhdistettynä vielä kolme kolmion ulkopuolella olevaa pistettä, palloa tahi tähteä. Risti ja viisikulmio ovat myös epäilemättä samoin selitettävissä sakraalisina vertauskuvina koko maapallolla: Tiibetissä, Intiassa, Meksikossa samoin kuin Islannissa, Ruotsissa ja Egyptissäkin.

Tuo keskipisteineen seitsenpisteinen Daavidinvaakuna oli samalla todellinen Kivenhakkaajien peruskuva kolmiojärjestelmän mukaan ja nelijärjestelmän muodosti linjaverkko, joka säännöllisesti yhdisti kolme kertaa kolme pistettä toisiinsa. Luvut ja merkit yhtyivät tässä salaperäisellä tavalla ja ne kätkettiin edelleen merkityksettömiltä näyttävien esitysten verhoon. Jos tätä tarkoitusta varten valittiin työkalumuotoja, ei niiden kuvilla kuitenkaan ollut mitään yhteyttä työn kanssa, johon niitä tavallisesti käytettiin. Jos välineet muotonsa puolesta olivat käsityöläisiltä tahi kivenhakkaajilta lainatut, niin käyttivät nämä niitä itse sitä suuremmalla halulla ja ylpeydellä. Paperitehtailijatkin käyttivät niitä vesileimoissaan, kirjapainajat linjamerkkinään ja kaivostyöläiset niinikään Taidemaalarit ja kuvanveistäjät liittivät ne nimimerkkeihinsä. Keskiaikaiset käsikirjoitukset ja painotuotteet esittävät vertauskuvia runsain määrin ja heraldiikka voi tarjota rikkaimman todisteen niiden käytöstä. Tässä näemme todisteen toisensa perään siitä, että Vpm:s oli jo kauan ennen olemassa, kuin nuo neljä Englantilaista Kivenhakkaaja-looshia kokoontuivat valitsemaan ensimmäiseksi luultua Suurmestaria.

Lopuksi koskettelen vielä Vpm:den työtapoja, joka on meille alkajina erittäin tärkeätä tietää. Työskentelyn tulee ensikädessä tapahtua vapaana kaikista puoluesuhteista niin hyvin ulkonaisessa kuin sisäisessäkin suhteessa. Arvokkaan ulkotyön teko on vain niille mahdollista, jotka ensin ovat itsensä siihen valmistaneet ja tämän valmistuksen tulee olla ankaraa henkissiveellistä sisäkasvatusta Mikään ei ole kehnompaa, kuin sellaisten lähetyssaarnaajien lähettäminen, jotka eivät tunne lähetystyön olemusta. Vpm:tta ei kylläkään voida opettaa samassa merkityksessä, kuin esim. hankitaan tietoja ja taitoa toimintaa varten ulkonaisilla aloilla.

Sen joka katsotaan Vpm jäsenyyteen arvokkaaksi, tulee jo ennemmin olla mieleltään Vpm:ri. Suuren jäsenluvun saaminen ei ole tarkoituksena, vaan todella arvokkaiden työntekijöiden lisääntyminen. Näitä ei vielä ole meillä suurin joukoin saatavissa. Jos niitä joskus on niin paljon ja jos ihmiset kerran ovat sielullisesti niin kehittyneet, että useimmat heistä tietämättään ja aivan itsestään toimivat Vpm velvollisuuksien mukaisesti — silloin on Vpm:den päämäärä saavutettu. Silloin voivat he — vaikka se tuskin vielä lie ajateltavissakaan — katsoen ihmiskunnan henkissiveelliseen kypsyyteen, — lopettaa työnsä, sillä ihmisyyden rakennus on silloin valmistunut ja maailmanlooshi voidaan sulkea. Ehkäpä vuosituhansien kuluessa kerran ehdimme sinnekin saakka. Vaan sinne mennessä on

meillä vielä äärettömän paljon työtä tehtävänä. Jokainen harhaote on omiaan vahingoittamaan koko aatetta.

Sisäisen työskentelyn tulee siis syventää velvollisuudentunnettamme, puhdistaa sitä loasta, koetella sitä väsymättä ja kaikella ankaruudella silloinkin, kun velvollisuudet kokonaan ja tyydyttävästi täytetään. Sellaisten ihmisten ei pidä koskaan sisältyä joukkoomme, joiden onnentunne täyttyy siitä tietoisuudesta, että he ovat kaulaan saakka kylläisiä tahi pullean kukkaron omistajia. Veli, jolla huulillaan on suuria sanoja, vaan joka omassa elämässään esiintyy arvottomasti, tapahtukoon se sitten toimessaan, seurustelussa alhaisempiensa kanssa, perhepiirissään tahi yksityisessä seurustelussaan, aikaan saa suurta pahennusta teeskentelyllään ja tällainen laho rengas on armottomasti poistettava ketjustamme.

„Arkielämässä on sittenkin kaikki paras löydettävissä, minkä voimme tehdä ja mikä meidät aina kohtaa", sanoo Max Eyth. Tässä suhteessa ei saa olla mitään suvaitsevaisuutta, sillä muuten ketju lakkaa olemasta ketjuna, lujuuden ja yksimielisyyden sekä oikeamielisten ihmisten muodostaman kokoomuksen vertauskuvana. Sellainen sisällinen työ on tarpeellinen siunausta tuottavan ulkonaisen työskentelyn edelltäkävijänä. Siihen on tarpeen nykyajan väsymätön erittely, verratessamme niitä Vpm:ri-pyrkimyksiin. Sitävarten on punnittava yleisiä pyrintöjä, tutkittava taloudellista elämää ja pysyttävä tieteen kehityksen kanssa tasalla. Ihmiskunnan henkissiveellinen kehittäminen on vain silloin mahdollinen, kun toiselta puolen tunnemme ja ymmärrämme kansan joukkovietteineen ja toiselta puolen moninkertaisina risteilevät suuret aatteet. Yhteisiä, pyhiä velvollisuuksia täyttäessämme liittykäämme veli veljeen läheisin ystävyyssitein, jotka — katsomatta sieluun, ikään, asemaan ja uskontoon — löytävät yhä syvemmän, varmemman pohjan itselleen, olematta itsekkyyttä, yhteisen päämäärän hyväksi työskennellessään. Työmaallamme olkoon vain ihmisiä rinnakkain, vaatimattomina ja ulkonaisitta eroituksitta, antautuvaisina, korkeaan tehtäväänsä; joille muisto samantapaisesta yhteistyöstä ja muinaisuudessa tulee mieleen ja joita innostava taitonsa kirkastaa.

Vapaamuurarius on syntynyt unelmoidun onnellisuuden kaihosta. Se osoittaa tietä sinne. Kuinka köyhiä ovatkaan ne, joiden ei ole suotu löytää sellaista tienviittaajaa! Äärettönhän vasta kirkastaa tämän maisen elämän. Ihminen on saanut suurimpana lahjanaan mielikuvituksen, joka kohottaa hänet maisten taakkojen yläpuolelle, varustaa siivillä hänen ajatuksensa ja sallii hänen taistella henkisen ja siveellisen kohoamisen hyväksi. Aistittavuus on ruumiimme kaikkien tarpeiden ja kaiken olemassaoloon kuuluvan summa, vaan äärettömyys tekee meille, joiden sielut ovat kyllästyneet äärelliseen ja kaipaavat korkeampaa, elämän vasta elämisen arvoiseksi ja lohduttaa meitä tuolla usein vaivaloisella matkallamme kaukaiseen, täydellisen onnen päämäärään. Siten elvyttää Vpm:s arkielämän veltot, vaivautuneet piirteet. Vpm:n täytyy myös kestää monien ihmisten pilkkanaurua. Parhain selitys, mitä tähän löytyy saadaan Bucharalaisfilosoofin, jalon Ibn-Sivan säkeistä:

„Jos puhut kieltä profeetan,
Kuin henki sua opettaa.
Voi narri vastaas' astua
Ja huutaa: „Hullu olet sa"!

Joukon ihastus ei konsaan
Mainettasi kohota,
Kaikki jos sull' päätä nyökkää
Tyhmyytesi näytit sä!"

Harmaasta muinaisuudesta meille kaikuvat syvälliset sanat vapauttavat veljestömme tavallisesta ympäristömaailman rauhattomasta hälinästä ja esitetty musiikki täyttää meidät vastaanottavalla hartaudella, niin että me sydämissämme uusimme lupauksemme ikivanhojen velvollisuuksien mielessämme pitämisestä, jotka ovat hyvin tajuamamme perintätiedon kunnioituksen pyhittämiä.

Sitten tulee Vpm:den sisäisen puhdistuksen temppelissä ensin oikein valmistuttuaan, astua ulos elämään, tarttuakseen toimeliaaseen työhön ihmisyyden rakennuksella, harjoittaakseen kuninkaallista taitoaan niin hyvin lähimmäisiin, kuin kaukaisiinkin kohdistuvan rakkauden palveluksessa. Hänen tiensä välttyköön osumasta ylpeiden, edesvastuuttomien ja tylsistyneiden juhlatilaisuuksiin. Luomatta halukasta katsettakaan sinne kulkee Vpm:ri sellaisten paikkojen ohi, jossa hän vain tuntee nöyryytystä ja katkeraa pahuutta. Vpm:n on tehtävä vaikuttavaa työtä. Työ on samalla velvollisuus ja oikeus. Se joka elää vain itselleen eikä työskentele kaikkien hyväksi, on tuhohyönteisen tahi pedon tapainen, jollei hän ole heikko tai sairas, lapsi tai vanhus.

Muut ihmiset eivät näe kaukaa talttaa Vpm:n kädessä esiliinaa hänen vyöllään. Näkymättöminä seuraavat vertauskuvat tulevat olemaan hänelle, jonka Viisaus on lähettänyt, johtajana ja Voiman lisääjänä hänen tuodessaan kaikille ihmisveljille Kauneutta heidän elämäänsä. Se on meidän lähetystyömme Vpm:na. Meidän tulee olla siihen huolellisesti valmistuneita ja valittuja, niinkauan, kuin ihmiskunta vielä tarvitsee johtajia. Järjestömme tulee koota piiriinsä vain sopivaa ainesta, henkis-siveellistä ylimystöä. Nimitys Vpm:ri tulee olla korkein tavottamamme arvoaste. Eräs ihmiskunnan suurmiehistä Goethe on sanonut: „Suurimmankin työn täyttämiseksi riittää yksi henki (Yhteishenki) tuhansia käsiä käyttämään!”

Olkoon niin!

Muurareille

Valon soihtuna, Muurari, kulje
läpi vastusten vaarojen taa.
Tiedä työsi ja toimesi tunne.
Kulje tähtenä maailmaa.

Muista retkes ja toimes on pyhä.
Muista aatettas laajenevaa.
Muista toimia sinä vain yhä
Muista riviäs taajenevaa.

Valon soihtuna, Muurari, kulje.
Kulje tähtenä maailmaa.

Aija.

Muurariuden kadonneet avaimet

(Jatk.)

Loppumatka kosmoksen temppeliin, Ran pappi.

Mitä sanoja löytäisikään nykyisestä kielestä kuvaamaan Ammon Ran suurta temppeliä? Nyt se on Egyptin hietikolla sortuneena rauniokasana, mutta menneinä päivinä siellä oli kokonainen koristettujen pylväiden metsä kannattamassa tukevia hiekkakivi-kattoja. Muinaisajan ihmisen käsi oli veistänyt korureunuksiin lootuskukkia ja papyroskasveja ja maalannut ne elävillä väreillä, joiden salaisuus katosi samalla, kun sivistys keksi ne.

Valkoisista ja mustista nelikulmaisista levyistä laskettu permanto ulottui kauaksi pilarimetsään, ja jykevistä seinistä katselivat nimittämättömäin jumalain kasvot passiivisessa suuruudessaan alas äänettömiin pappien riveihin, kun nämä pitivät vireillä alttarin tulta, jonka heikko liekki yksin valaisi näitä raskaita huoneita läpi Egyptin yön pimeyden. Se oli satumainen, vaikuttava paikka, ja lipattavat valot lähettivät outoja, aavemaisia varjoja graniittipylväiden väliin, niin että ne näyttivät suunnattomilta alttareilta, jotka kohosivat alhaalta pimeydestä ja häipyivät varjoihin ylhäällä.

Äkkiä ilmestyi varjojen välistä olento kantaen kädessänsä pientä öljylamppua, joka tähtenä valaisi pimeyttä ja heijasti ihmeelliset varjot sitä kantavasta olennosta. Hän näytti vanhalta, sillä hänen pitkä partansa ja palmikoidut hiuksensa olivat aivan harmaat, mutta hänen suuret mustat silmänsä loistivat tulta, jota harvoin nähdään edes nuorilla. Päästä jalkoihin hän oli verhottu siniseen ja kultaan, ja hänen otsansa ympärille oli kierretty jalosta metallista käärme, jonka jalokivistä tehdyt silmät olivat välkehtivää valoa, kun tulenliekki sattui niihin. Ei koskaan ollut Ran huoneitten valo loistanut jalommalta otsalta tai voimakkaammassa muodossa kuin nyt tämän temppelin ylipapin. Hän oli jumalain sanansaattaja, ja muinaisen Egyptin pyhitetty viisaus oli tulikirjaimin piirretty hänen sieluunsa. Kun hän äänettömänä asteli yli suuren lattian pappiskunnan valtikka toisessa ja pieni lamppu toisessa kädessä, hän oli enemmän henkinen katselija kuoleman vuorten yläpuolelta kuin fyysillinen olento, sillä hänen jalokivin koristetut sandaalinsa eivät antaneet mitään ääntä ja hänen manttelinsa hohtokivet loivat sädekehän hänen ylevän vartalonsa ympärille.

Alas läpi äänettömän käytävän, jonka holveja kannattivat jykevät pylväät, asteli aavemainen olento — alas polvistuvain sfinksien kannattamia portaita — läpi kyyristyväin leijonain reunastamien käytävien pappi valaisi tietänsä, kunnes hän vihdoin saapui holvikamariin, jonka marmorilattiaan oudoin merkein oli piirretty suunnitelmia jo ammoin unohdetulla kielellä. Kun silmä oli tottunut puolipimeään, saattoi nähdä, että huone oli monisivuinen, ja jokaisessa nurkassa oli kiveen hakattu istuva olento, niin suunnattoman suuri, että sen pää ja olkapäät katosivat hämäryyteen, jonne ei yksikään silmä jaksanut tunkeutua.

Tämän mystillisen huoneen keskellä oli suuri ruumisarkku. Se oli jostain mustasta kivestä ja siihen oli kaiverrettu käärmeitä ja outoja siivekkäitä ja lohikäärmeitä. Kantena oli jykevä levy, joka painoi satoja leivisköitä, ei siinä ollut minkäänlaista kädensijaa eikä sitä näyttänyt voitavan avata ilman Herkuleen voimia.

Ylimmäinen pappi kumartui ja tuomallaan lampulla sytytti lähellä olevalla alttarilla tulen, joka leimahti liekkiin lähettäen varjoja tämän kaamean huoneen kaukaisimpiinkin soppiin. Leimutessaan liekit heijastelivat takaisin yläpuolellaan olevista suurista kivisistä kasvoista, jotka kaikki näyttivät tuijottavan huoneen keskellä olevaan mustaan ruumisarkkuun oudoilla näkemättömillä silmillänsä.

Pappi kohotti kiemurasauvansa ja katsoen synkkään marmoriarkkuun huusi äänellä, jonka kaiku kertautui tämän ikivanhan temppelin jokaisessa nurkassa:

„Aradamas, tule esille!"

Silloin tapahtui ihme. Suuri kivi, joka muodosti arkun kannen kohosi hitaasti aivan kuin näkymättömät kädet olisivat sitä nostaneet, ja mustasta arkusta kohosi hento, valkeapukuinen olento, kädet heitettyinä ristinmuotoisesti rinnan yli. Se oli nuori mies, iältään noin kolmekymmentä vuotta, pitkä, musta tukkansa riippuen valkealla verhotuilla olkapäillä, muodostaen omituisen vastakohdan sille saumattomalle verholle, jota hän käytti. Hänen kasvonsa, jotka eivät ilmaisseet mitään mielenliikutusta, olivat yhtä kauniit ja liikkumattomat kuin Ammon Ran suuret kasvot, jotka katselivat alas tätä näytelmää. Äänetti Aradamas nousi ikivanhasta hautakammiostansa ja lähestyi hitaasti ylipappia. Kun hän oli noin kymmenen askeleen päässä jumalain edustajasta maan päällä, hän pysähtyi ja kätensä levittäen heitti ne yli rinnan kuin tervehtien. Toisessa kädessään hänellä oli risti, jonka ylimmässä haarassa oli sormus, ja tämän hän ojensi papille. Aradamas ei puhunut ainoatakaan sanaa, vaan seisoi äänettömänä, kun ylipappi kohottaen valtikkansa yhtä suurta kivikuvaa kohden aloitti hartaan rukouksen kaikkeuden auringonjumalalle. Lopetettuaan tämän hän kääntyi nuorekkaan olennon puoleen:

„Aradamas, sinä tahdot oppia tuntemaan luomisen salaisuuden, sinä pyydät, että sinulle uskottaisiin Kolminaisen Suurimman jumalainen valo ja viisaus, tämä iankaikkisesti ainutlaatuinen lahja, jonka jumalat vuodattavat ihmiskunnan yli. Vähän ymmärrät sitä, mitä pyydät, mutta ne, jotka tietävät, ovat sanoneet, että se, joka osoittautuu arvokkaaksi, saakoon totuuden. Sentähden jää tänne täksi päiväksi, että pyytämäsi opetukset saisivat koetella sinun jumalaista synnyinoikeuttasi."

Sanottuaan nämä sanat hitaasti ja juhlallisesti pappi viittasi valtikallaan suureen, hämärään käytävään, jota reunustivat kullaltahohtavat siivekkäät pallot.

„Sinun edessäsi, ylös noita askeleita ja noiden käytävien takana on polku, joka johtaa oikeuden silmän eteen ja Ammon Ran jalkojen juureen. Mene, ja jaa sinun sydämesi on puhdas, kuin tuo verho, joka sinua pukee, ja tarkoituksesi epäitsekkäät, sinun jalkasi eivät horju, ja sinä tulet täytetyksi valolla. Mutta muista, että Typhon ja hänen kuoleman sotajoukkonsa vaanivat jokaisessa varjossa, ja epäonnistuminen palkitaan kuolemalla."

Aradamas kääntyi ja asettaen kätensä taas ristin muotoon valkean pukunsa päälle asteli hitaasti hämärän holvin läpi, ja suuren tuntemattoman varjot häälyivät hänen päällänsä, kun hän tahtoi pyhittää elämänsä etsimään iankaikkista. Pappi katseli hnen jälkeensä, kunnes hän oli kadonnut näkyvistä upeitten pylväitten sekaan hiljasen aukeaman taa, joka erotti elävän kuolleesta, ja sitten hän hitaasti lankesi polvillensa Ran jättimäisen kuvapatsaan eteen ja kohottaen silmänsä hämäryyteen, joka läpi yön verhosi auringon jumalan kasvot hän rukoili,

että nuorukainen voisi löytää tiensä temppelin pimeästä pylväiköstä etsimäänsä valoon.

Hetkisen tuntui kuin valo olisi leikkinyt tämän suunnattoman kuvapatsaan kasvoilla ja outo hiljaisuus täytti rauhalla ikivanhan temppelin. Ylipappi tunsi tämän, sillä nousten hän sytytti uudestaan pienen lamppunsa ja asteli hitaasti pois, hänen pieni valotähtensä loisti yhä heikommin ja heikommin etäisyyden lisääntyessä, kunnes se lopulta katosi näkyvistä temppelin pylväitten papyroskukkien väliin. Jäljelle ei jäänyt mitään muuta kuin alttarin vähenevät liekit, jotka hiljaa leimuten loivat outoja, häälyviä valoja suureen, kiviseen ruumisarkkuun ja kahteentoista Egyptin kuolleitten tuomariin.

Sillä aikaa Aradamas, kätensä edelleen ristissä rinnallansa asteli hitaasti eteen- ja ylöspäin, kunnes viimeinenkin alttarin valonsäde oli kadonnut näkyvistä hänen takanansa kauas temppelin pylväitten varjostoon. Vuosikausien puhdistautumisella hän oli valmistautunut tähän suureen jumalantuomioon, ja sopusointuisella ja puhdistetulla ruumiilla ja tasapainoisella mielellä hän kierteli sisään ja ulos tätä pylväitten varjostamaa, salaperäistä tietä. Hänen siellä kulkiessaan tuntui kuin hänen olennostaan olisi säteillyt vieno, kultainen valo, joka epämääräisesti heijasteli pylväihin hänen kulkiessaan niiden ohi, ja hän itse näytti aavemaiselta olennolta ikivanhojen puiden lehtokujassa.

Äkkiä pilarikäytävä avartui ja muodosti toisen holvihuoneen, jota valaisi hämärästi punertava usva. Kun Aradamas astui sisälle, ilmestyi hänen ympärilleen punertavasta valosta kiemurtelevia olentoja. Ensin ne näyttivät vilkkaasti liikkuvilta pilviltä, mutta vähitellen muodostuivat oudoiksi usvaolennoiksi, jotka häälyvissä verhoissansa ojentelivat pitkiä käsivarsiansa estääksensä hänen matkaansa. Punertavat sumukielekkeet kiemurtelivat hänen ympärillänsä ja kuiskailivat lämpimiä sanoja hänen korviinsa samalla kun kaikui taikamainen musiikki kuin myrskyn mylvintä tai yölintujen kirkuna kertautuen avarissa saleissa. Aradamas astui kuitenkin edelleen täysin tyynenä ja itsensä hilliten; hänen kauniit henkevät kasvonsa sysimustine kiharoineen muodostivat oudon vastakohdan noille vietteleville, häälyville olennoille, jotka koettivat estää hänen kulkuansa.

Vaikka oudot olennot viittoilivat häntä aavemaisiin pylväskäytäviin ja suloiset äänet viettelivät, hän asteli horjumatta tietänsä, mielessänsä yksi ainoa ajatus ja kielellään yksi ainoa sana.

„Valo".

Taikamainen musiikki kävi yhä äänekkäämmäksi ja äänekkäämmäksi, kunnes se vihdoin päättyi voimakkaaseen mylvintään. Yksinpä seinätkin vapisivat ja tanssivat olennot keinuivat ja lepattivat kuin tulen liekit vietellen ja viittaillen kadoten temppelin koristetujen pylväitten joukkoon.

Kun suuri pauhu kaikui ja jylisi temppelin seinissä, Aradamas pysähtyi, mutta vain hetkeksi, ja sitten hitain, varmoin askelin jatkoi matkaansa pimeyden läpi etsien lakkaamatta jotain valonsädettä, mutta löytäen yhä synkempää pimeyttä. Äkkiä siinti Aradamaksen edessä toinen aukko, marmorista veistetty obeliski kummallakin puolellansa, toinen musta, toinen valkoinen. Niiden välitse näkyi aukosta himmeä, liekehtivä valo, jota peitti hänen silmiltänsä ohut, sinisilkkinen huntu.

Aradamas kiipesi portaita ylös ja läheni hitaasti aukkoa. Hänen lähestyessään

nousi maasta hänen edessänsä leijaillen kalmanusvaa. Heikossa valossa, joka siitä lähti, se kierteli kuin öljyinen kaasu täyttäen koko huoneen tukahuttavalla huumalla. Silloin tämän usman keskeltä syöksähti esiin jättimäinen olento — puoleksi ihminen, puoleksi matelija. Sen verestävistä silmistä virtasi hornan tulen punertavat liekit ja suuret teräväkyntiset kädet ojentelivat ottaaksensa kiinni ja rusentaakseen eteensä ilmestyneen hennon olennon. Aradamas epäröitsi hetkisen, tuo kamala ilmiö läheni, ja sen muodot näyttivät monistuvan sateenkaaren värisessä sumussa. Sitten valkopukuinen tulokas kulki hitaasti eteenpäin, kätensä yhä ristissä rinnoillansa, ja hän kohotti kauniit kasvonsa, joita kirkasti jumalainen valo, ja lähestyi hitaasti tuota peloittavaa hirviötä. Hän saavutti tuon uhkaavan olennon, ja hetkiseksi kohosi hänen ylitsensä tuo tornimainen, kiukkuinen sumuolento. Äkkiä Aradamas kohotti kantamaansa ristiä ja piti sitä hirviön edessä. Hänen niin tehdessään Crux Ansatasta säteili ihmeellinen, kultainen valo, joka iskien tuota liskomaista olentoa näytti muuttavan sen jokaisen osasen kultaisiksi säteiksi. Kun viimeinenkin merkki tuosta peikkomaisesta Vartijasta oli hävinnyt ristin säteitten vaikutuksesta, risteili salamoita näissä ikivanhoissa käytävissä iskien huntuun obeliskien välillä ja jakaen sen kahta ylhäältä alas asti, paljasti sen takana olevan suuren holvihuoneen ympyriäisine torneineen, ja tämä oli epämääräisesti valaistu näkymättömillä lampuilla.

Aradamas, kantaen nyt liekehtivää ristiänsä, astui huoneeseen ja kohottaen vaistomaisesti katseensa tornin huippua kohden, huomasi monta jalkaa yläpuolella päänsä suuren suljetun silmän, jota ympäröivät villamaiset pilvet ja sateenkaaren värit. Aradamas tuijotti kauan tuohon ihmeelliseen silmään, sillä hän tiesi, että se oli Horuksen Silmä, Jumalan Kaikkinäkevä Silmä.

Seisoessaan siinä hän rukoili, että jumalain tahto tehtäisiin tiettäväksi hänessä ja että jollain tavalla hänet huomattaisiin otolliseksi avaamaan tämän elävän Jumalan elävän temppelin silmän.

Äkkiä hänen siinä tuijottaessaan ylös, silmäluomi värähteli ja hitaasti tuo suuri pallo paljastui, ja Aradamas jo koko huone täytettiin häikäisevällä valolla, joka näytti syövyttävän itse kiviinkin huikaisevan, sokaisevankirkkaan valonsa. Aradamas hämmästyi, tuntui kuin hänen olemuksensa jokainen atomi olisi erotettu ja poltettu tuolla voimakkaalla hehkulla. Hän vaistomaisesti sulki silmänsä ja nyt hän pelkäsi avata niitä, sillä tuo suurenmoinen loisto tuntui sokeudella kostavan, jos ne avaisi. Vähitellen outo rauha ja tyyneys käsitti hänen olentonsa, ja vihdoin hän uskalsi avata silmänsä ja huomasi, että tuo häikäisevä valo oli kadonnut, mutta että koko huonetta valaisi lämmin, suloinen valo katossa olevasta tavattoman suuresta Silmästä. Hän huomasi, että hänen yllänsä ollut valkoinen puku oli kulunut pois ja antanut tilaa elävälle tulelle, joka loisti jokaisesta olemuksensa atomista aivan kuin tuhannet pienemmät tuon ylhäisen jumalaisen pallon valoa heijastavat silmät. Kun hänen silmänsä olivat tottuneet valoon, hän näki kaiken ympärillänsä. Hän ei enää ollut yksin, vaan hänen ympärillään oli kaksitoista valkopukuista olentoa, jotka kumarsivat hänen edessänsä kantaen outoja, elävästä kullasta tehtyjä arvonmerkkejä.

Kun Aradamas katsoi, kaikki olennot viittasivat, ja kun hän katsoi heidän käsiensä osoittamaan suuntaan, hän näki portaan elävästä valosta, ja se johti sisälle torniin sivuuttaen katossa olevan Silmän.

Kaikki ne Kaksitoista sanoivat yhteen ääneen: „Tuolla on vapautuksen tie.”

Viivyttelemättä hetkeäkään Aradamas läheni portaita, ja jalat tuskin koskivat askelmiin, kun hän kiipesi portaita ylös suuren tuntemattoman hämäryyteen. Vihdoin kiivettyään monta portaista hän saapui ovelle, joka hänen lähestyessään aukeni, voimakas aamutuulen henki hyväili hänen kasvojansa ja auringon kultaiset säteet leikkivät hänen tummilla kiharoillansa. Hän seisoi suunnattoman pyramiidin huipulla, edessään liekehtivä alttari, ja kauaksi suuren näköpiirin yli säteili Egyptin erämaan hietikko päivän kuninkaan, auringon, kultaisessa loistossa, kun se majesteetillisena kohosi Idästä. Kun Aradamas siinä seisoi, lauloi ääni, joka tuntui tulevan itse taivaasta, outoa laulua, ja käsi kuin ojennettuna itse päivänkehästä, asetti käärmeen kiemustelevasta kullasta vastavihityn otsalle.

„Katso, Khepera! Samoin kuin päivänterä, aurinko, kohoaa yön pimeydestä, samoin sinulle on kohonnut Hengen Aurinko yön pimeydestä, ja elävän Jumalan nimessä me tervehdimme Ran pappia.”

Johdatus Kabbalaan

(Jatk.)

Maailmankaikkeus tuli täydelliseksi vasta kun luotiin ihminen, mikrokosmokseksi nimitetty, maanpäällinen Adam. Hän oli toisen selitystavan mukaan perustyypillnen ihminen. Hänellä on luonteenpuolia, kykyjä ja olemusmuotoja, jotka vastaavat kaikkia Sephirotheja sekä maailmoita, vaikkakin hänen aineellinen ruumiinsa asustaa assiatillisella tasolla.

Siirtykäämme Jumalasta, enkeleistä ja maailmasta lähemmin tarkastamaan Kabbalan opetuksia ihmisestä, inhimillisestä sielusta tai minästä.

On jo selitetty, että virtausten oppi esittää korkeimman hengen ilmennyksen sarjoittaisia asteita, joita voidaan pitää eri tasoilla olevina. Nuo kymmenen Sephirothia kitetyttävät energiansa neljä-osaisen ryhmän muodostamiseksi kolmelle henkiselle tasolle, sekä niinsanotun objektiivisuuden tai aineen tasolle. Nämä kymmenen Sephirothia sekä niitä vastaavat tasot antavat oman aineolemuksensa ja nämä yhdessä, aina muuttuvissa suhteissa, muodostavat ihmisen. Hänen syntyessään luotiin se olemus, jota tiedemiehet nimittävät perustyypilliseksi ihmiseksi ja jota kabbalistit mainitsevat nimellä Adam Kadmo, ADM QDMUN, alkuihminen, kreikkalaisten *protogonos*. Eri asteiset tämän tyypin olennot kulkevat kautta aikakausien alaspäistä asteikkoa myöten tarjoten yksilölle kaikenlaisia kokemuksia ja sitten uudestaan kehittyvät nousevaa asteikkoa myöten ylöspäin, kunnes ihmisen täydellisyys on saavutettu ja lopullinen yhteys jumaluuden kanssa on puhdistetun, pyhiinvaellusmatkansa päättäneen sielun päämäärä.

Ennenkuin tutkimme ihmistä nykyisessä tilassaan, tulee meidän tarkastaa Kabbalan näkökantoja ihmisestä alkutilassaan.

Ihminen on luomisen lopullinen sana, hän on kaikkien muotojen yhdistelmä, ja on sellaisena kyvyiltään enkelien yläpuolella. Ensimmäisellä ihmisellä ei ollut lihasta rakennettua ruumista, ei minkäänlaista aineellista verhoa. Adam ja Eva olivat puetut eetterimuotoihin. He eivät tunteneet haluja, eivätkä himoja, vaan

elivät valossa GNOIDN'issa, Aidinin, Edenin yrttitarhassa ihanassa rauhassa. (Zohar II. 229 b). Mies ja vaimo olivat ennen laskeutumistaan tähän maailmaan yksi, he olivat kaksineuvoisia. Lihaan tullessaan jakautuivat he sukupuoliin. Ensimmäinen ihmispari rikkoi käskyn, he tekivät syntiä ja tuomittiin laskeutumaan aineeseen. Herra Jumala antoi heille nahkavaatteet. Hän antoi heille aineelliset ruumiit ja näiden mukana tuli ravinnontarve ja himot, joiden tarkoituksena oli maallisten ruumisten jatkuva synnyttäminen.

Kuitenkin on ihminen yhä vielä Jumalan kuva maan päällä. Hänen muotoonsa viitatan Jehovahn tetragrammatonissa IHVH, sillä piirretyssä kuvassa on Yod päänä, Heh käsivarsina, Vau ruumiina ja toinen He alempina jäseninä. Katso Zohar, II, 42 a. — Ensimmäistä ihmisparia kiusasi Samael, alempien luonteenominaisuuksien vertauskuvallinen personoituma, joka aiheuttaa halun maanpäällisen elämän kokemuksiin ja ottaa osaa sen jatkuvaan voiman ja muotojen vaihdokseen. He tekivät synnin, minkä he tiesivät olevan turmioksi heidän puhtaasti psyykilliselle olemassaololleen. He laskeutuivat kokonaan aineellisiin muotoihin. He ottivat päälleen Malkuthin karkean muodon, ja niin heidät eroitettiin Sephirothisesta puusta, korkeimmista valloista, joissa ei ole aineen tahraa. Kaikki aine on muodoltaan vaihtuvaista ja niin täytyi heidänkin ruumiinsa vaihtua. Ne kuolivat, kuten kaikkien muiden ruumistuneiden minä-olentojen ruumiit. Kuolemassa kulkeutuu personallisuus lepoon, sitten uusiin elämänkokemuksiin, rangaistusten maille, tai autuuden valtakuntiin.

Maallisissa muodoissaan synnyttivät he itsensä kaltaisia ruumiita ja Jumala lähetti alas uusia sieluja niissä asumaan, kokemaan maallista elämää, syntejä ja kärsimyksiä. Heidätkin täytyi asettaa kiusaukseen, joihin he lankesivat, uudelleen noustakseen ja voittaakseen takaisin ihmisen kadotetun olotilan ja vihdoin kohotakseen Sephirothien kautta uudelleen jumalallisen olemuksen yhteyteen.

Muistakaa, että Sephirothinen Kruunu oli ensimmäinen ilmennys, toisena oli Chokmah, miehellinen valta, sitten Binah, naisellinen valta. Niiden yhtymisestä syntyi enkelien, ihmisten ja maan kaikkeus. Mutta koska ylhäällä on kuin alhaallakin, niin näemme Genesiksessäkin ensin kertomuksen miehen luomisesta, josta seurasi naisen syntyminen ja heistä molemmista kaikkien muiden ihmisten syntyminen.

„Genesiksen luomistarun kommentarinoissa", joka on yhtä vertauskuvallinen kuin Genesis itse, sanotaan:

„Taivaassa on aarreaitta, nimeltä GUP, Guph ja kaikki alussa luodut sielut sekä ne, joiden oli määrä myöhemmin tulla maan päälle, oli Pyhä Olento siihen koonnut. Tästä aarreaitasta panee Pyhä Olento kohdussa oleviin lapsiin sielut."

Toinen kommentario, joka myöskin on vertauskuvakielellä kirjoitettu, kertoo kuinka Pyhä Olento nähdessään muodostumassa olevan lapsenruumiin, lähettää sopivan minä-olennon siihen asumaan.

„Pyhä Olento, siunattu olkoon Hän, viittaa enkelille, joka vartioi ruumiittomia sieluja, ja sanoo hänelle: 'Tuo minulle sielu.' Tämä on tehty maailman alusta asti. Sielu ilmestyy Pyhän olennon eteen ja palvelee Häntä. Ikuinen sanoo hänelle: 'Asetu tähän muotoon.' Ensi hetkessä pyytää sielu anteeksi ja sanoo: 'Oi sinä maailman Hallitsija, olen tyytyväinen siihen maailmaan, jossa niin kauan olen oleskellut. Jos voit, niin älä pakoita minua tuohon kauheaan ruumiiseen, sillä minä olen henki.' Pyhä Olento, siunattu olkoon Hän, vastaa: 'Maailma,

johon juuri aijon sinut lähettää, on sinulle tarpeellinen, sillä kulkeaksesi sen kautta, olen luonut sinut itsestäni'. — Ja niin pakotetaan sielu ruumistumaan, ja hän vaipu maailmaan, jossa ainė hänet vangitsee, — jossa hänen täytyy kärsiä, mutta, jonka hän saattaa voittaa ja josta hänen uudelleen täytyy nousta. Zohar liittää tähän kertomukseen: „ja mitä ikänä ihminen oppii tai kärsii maan päällä, sen hän on tietänyt ennen ruumistumistaan."

Tämä oppi muistuttaa buddhalaisten jälleensyntymisoppia, jonka mukaan karma, Jumalana, ikuisena lakina, alituisesti pakoittaa yksilöllistä minää uuteen maa-elämään.

Chistian Ginsburg sanoo, että sielun vaellusoppi oli levinneenä fariseusten keskuudessa Josephuksen aikana. Samaa opinkappaletta esittivät monet juutalaiset aina yhdeksänteen vuosisataan asti meidän ajanlaskuamme. Caraitilaiset juutalaiset ovat sen hyväksyneet aina seitsemänteen vuosisataan asti. Pyhä Jeremias sanoo, että aikaisin kristikirkko opetti sitä ainoastaan valituille uskovaisille ja Origenes oli sitä mieltä, että ilman vaellusoppia ei voida selittää Esaun ja Jakobin taistelua ennen syntymistä (Genesis 25 v. 22) sekä viittausta Jeremiakseen äidin kohdussa (Jer. 1. 5.). (jatk.)

Rakas V:.

Kysyt, minkä vaikutuksen ensimmäinen vasaranlyönti minuun teki. — Niin, eikö olekin ensimmäinen vasaranlyönti, joka sattuu korviisi, jonkinlainen huudahdus: „huomio, katso eteesi!" — Sinä kuuntelet, jokin on varmaan tulossa! — Ja vasaranlyönti kumahtaa raskaasti sisässäsi. — Kuulet ikäänkuin kehoituksen olemuksesi syvyyksissä.

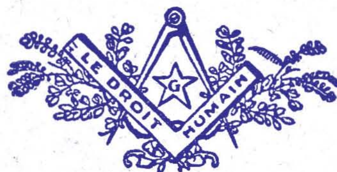
Pitkäaikainen kaipauksesi ja pyrkimyksesi havaitsemaan edes heikoimman säteen ikuisuusvalosta, alkaa nyt, vaikka sielusi vielä on kaikenlaisen itsekkäisyyden kuonan peittämänä, päästä tietoon ainoasta tähän valoon vievästä tiestä. — Rupeat ymmärtämään kehoitusta ottamaan itse vasara käteesi. — Mutta tämän lisäksi annetaan käteesi vielä toinenkin työkalu, taltta. Isket, siruinen lentää karkeasta kivestä ja jokin välähtää, kiiltää kuin kulta uudella pinnalla. Sillä tiedä, kultaa on tuolla sisällä. Ja äkkiä selviää sinulle, että sinä Pyhän Hengen voimalla, sen vasaran avulla, jonka ensimmäisen iskun kuulit, vielä kykenet hakkaamaan pois kaikki särmät ja muodottomuudet, niin suuret kuin pienetkin *siitä* kivestä, — sinusta itsestäsi, — josta kerran on tuleva Jumalan temppeliki. —

Mutta tie on pitkä ja työ, oi rakkaani, on kuluttavaa ja raskasta tällä hyveiden tiellä. Mutta älä kadota uskoasi, älä hetkeksikään kadota rohkeuttasi, vaikka usein kaikki ympärilläsi pimenisikin. Käytä vain ahkerasti vasaraasi, älä tuhlaa aikaa, mittaa se tarkasti 24-tuuman mitalla, niin pian tulet tuntemaan sydämessäsi hyveiden kultavälkkeiden väreilyn, tulet näkemään auringon nousevan idässä. — Ja aurinko, jumalallinen rakkaus, ei senjälkeen ainoastaan valaise ja lämmitä sinua, vaan sen vaikutus tulee leviämään sinun kauttasi myöskin toisiin, taisteleviin ihmisveljiin.

— — — Notkistakaamme sentähden kiitollisina polvemme ensimmäisen vasaraniskun edessä. — — —

Suomen Yhteis-

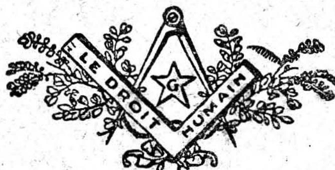
VAPAAMUURARI

N:o 2 · Huhtikuu · 1925

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

TOIMITUS:

Kyllikki Ignatius
Päätoimittaja, Armfeltintie 2

R. Candolin
Toim.-sihteeri, Laivurinkatu 43

AVUSTAJIA:

Jussi Snellman, Erkki Melartin, Rafael Ronimus, Kaarlo Atra ym.

Taloudenhoitaja:

Rouva Olga Auer, Fredrikink. 16 A 6, Puh. 6837

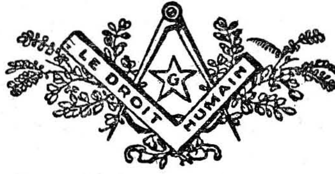

TILAUSHINTA. Tilauksia otetaan ainoastaan kokovuodelle ja on hinta kustantajalta suoraan tai asiamiehiltä tilattaessa Smk 40:—, ulkomaille dollaria 2:—. Tilausvuosi käsittää ajan Maalisk. 1925—Huhtik. 1926.

SISÄLLYSLUETTELO

Suomen Yhteis-
VAPAAMUURARI

HUHTIKUU N:o 2 · 1925

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" — *Oskar Leschhorn*

Lukijalle

Lukijalle huomautetaan täten kahdesta uudesta osastosta lehdessämme. Ensinnäkin on toimitus tästä numerosta alkaen ruvennut julkaisemaan n.s. kysymys- ja vastausosastoa. Toimitukselle saapuu silloin tällöin kysymyksiä, ja koska useammat niistä ovat sen luontoisia, että niiden vastaukset hyvin voidaan julkaista lehden palstoilla, ja koska näistä voi olla hyötyä sekä ammattikunnan jäsenille että ulkopuolisillekin, on toimitus päättänyt ruveta julkaisemaan yllämainittua osastoa. Kysymyksiä voi kuka hyvänsä lehden lukijoista lähettää toimitukselle ja tullaan niihin vastaamaan sikäli, kun niihin yleensä voidaan vastata.

Toinen osasto, jota toimitus on myös päättäyt ruveta julkaisemaan on poimintoja ulkomaalaisista vapaamuurarilehdistä. Tässä osastossa tullaan pääasiassa käsittelemään vapaamuurariuden olemusta ja sen tarkoitusta. Lehtemme on ehkä tähän asti ollut melkein liian sisäinen, joten moni lukijoista tervehtinee tyydytyksellä tätä toimenpidettä. Muutenkin on toimitus enemmän kuin tähän saakka päättänyt ruveta julkaisemaan ulkonaista muurariutta koskevia kirjoituksia.

Tulevaisuudessa tullaan vielä julkaisemaan säännöllisesti tietoja kotimaisen ammattikunnan työmaalta.

TOIMITUS

Filosofinen ja selittävä kurssi vanhemmissa ja uudemmissa mysteerioissa

(Jatk.)

Puhuessaan suurista mysteerioista sanoo Clemens Aleksandrialainen: „Niissä loppuu kaikki todisteleminen ja nähdään luonto ja olevainen sellaisenaan." Jos niissä (mysteerioissa) olisi vain ollut opastuksia siveellisistä totuuksista, joiden läpäisemät vihityt enimmäkseen olivat, olisivatko ne ansainneet antiikin sivistyneiden miesten suuremmoista ylistystä. Sellaiset miehet kuin Pindaros, Plutarcos, Platon[1]), Eurupides, Socrates, Aristophanes, Cicero, Epictetos, Marcus Aurelius omistivat sille kunnioituksensa samoinkuin monet muut filosoofit, papillisen hengen vastustajat ja totuutta etsivät historian kirjoittajat. Mysteeriokouluissa opetettiin kaikkia tieteitä ja paljastettiin epäilemättä suullisia ja kirjoitettuja perintätietoja, jotka olivat alkuisin maailman ensimmäiseltä ajalta.

Prextah, Achai'an hyveellisen prokonsulin kerrotaan tämän ajanjakson neljännellä vuosisadalla sanoneen, että *kreikkalaisten elämä olisi sietämätöntä, jos heiltä riistettäisiin pyhät mysteerionsa, sillä ne yhdistävät inhimillisiä sukuja.*

Tarkatessaan luonnon suuria ilmiöitä tuli ihminen tuntemaan yhden ainoan kaikkiallisen Suuren Hengen. Tämän ihmeellisen luonnon järjestyksen pysyväisestä säännöllisyydestä hämmästyneenä sai hän halun osoittaa sen alkuunpanijalle jumalallista palvomista, jonka tervejärkinen filosofia sitten omaksui. Puhdistaen sitä kaikesta taikauskosta paljastamalla vihitylle jumaluuden ihmeet se näytti, että rahvaan omistama, toisarvoisten jumalten palvonta oli harhaoppia ja himoa, ja ne vain eristivät ja personoivat Suurta Olentoa.

Koska oli välttämätöntä peittää totuus joksikin aikaa, oli seurauksena, että mysteerioita levitettäissä maailman kansojen keskuuteen voitiin samalla levittää totuutta, taiteita ja hyödyllisiä tieteitä ihmisten onneksi ja ilman että mielipiteiden eroavaisuus teki esteitä.

Kaikki kreikkalaiset eivät olleet ensialussa oikeutettuja vihkimyksen saamiseen. Aluksi saivat vain atenalaiset ottaa siihen osaa. Muukalainen pääsi lain mukaan atenalaiseksi vasta sitten, kun oli tullut jonkun kansalaisen ottolapseksi. Historian mukaan tuli esim. Herkules vihityksi Pyliuksen ottopoikana. Pylius-nimi annettiin sittemmin aina sille vihitylle, joka esitti jotain muukalaista vihkimykseen; epäilemättä merkityksensä vuoksi, sillä sanasta *pyle,* joka merkitsee *ovi,* johtuu sana *suosittelija.* Tästä johtuvat myös *kummit* Vapaamuurarijärjestössä ja kristillisessä kirkossa. Kastorille ja Polluxille oli Aphudius kummina. Hippocrates ja Anacharsis pääsivät vihityiksi tultuaan Atenan kansalaisiksi[1]).

Bramalaiset[2]), Memfin, Samotrakian

---

[1]) „Näyttää hyvin todennäköiseltä että ne jotka olivat perehtyneitä mysteerioihin tahi vihittyjen salaisiin kokouksiin, eivät olleet vain halveksittuja henkilöitä vaan mahtavia neroja, jotka jo ensimmäisellä vuosisadalla antavat meidän arvoituksittain käsittää että se joka puhdistumattomana saapuu näkymättömiin maailmoihin syöstään pohjattomaan syvyyteen. Kun taas siellä kohoaa sellainen, joka tämän maailman saastasta puhdistuu niin jää hän hyveiden täydelllsentämänä jumalalliseen olotilaan." (Socrateen sanat Phedonissa kirj. Platon) Socrates sanoo myös: Vihityt luottavat pääsevänsä Jumalten seuraan.

[1]) Julkinen laki kielsi pääsyn temppeliin orjilta, medialaisilta ja persialaisilta jotka olivat atenalaisten vanhoja vihollisia. Samoin rikollisilta sekä kaikilta niiltä joiden omatunto ei ollut puhdas.

[2]) Meidän alkutietomme (muinaismuistomme) saa alkunsa Indiasta. Sen mukaan ovat Bramaanit ensimmäiset filosoofit, teologit ja ensimmäiset tunnetut lainlaatijat.

„Heiltä saivat kreikkalaiset ensimmäisen käsityksen matematiikasta. Muinaisajalla oli kor-

eleyssiläisten, Orfeuksen ja jopa essealaistenkin papit antoivat pääsyn mysteeriöihinsa ainoastaan erityiselle ihmisluokalle, kun taas meidän temppelimme aukenevat jokaiselle vapaalle henkilölle, joka esittää asetuksen mukaiset, siveelliset ja opilliset takeet.

Mooses oli ensimmäinen vihitty [1]), joka järjesti jumalanpalveluksen vihittyjen todellisen Jumalan kunniaksi, ja heidän lakinsa olivat Mooseksen 10 käskyn kaavana. Hän oli juudaan kansalle pappina, lainlaatijana ja kuninkaana, ja koetti säädöksillään sitä eristää muista. Paremmin valtaansa vakaannuttaakseen hän imarrellen uskotteli sen olevan Jumalan valitun kansan. Näin herätti hän juutalaisissa epäluuloa, ylenkatsetta, vieläpä vihaakin muita kansoja kohtaan, joten mikään yhteys muukalaisten, niin henkilöiden kuin uskonnon kanssa ei tullut kysymykseen. Tosin hiukan muuttuneina juutalaiset vielä nytkin noudattavat näitä yhteiskunnalle vihamielisiä sääntöjä. Samoin heidän egyptiläisistä mysteerioista lähtöisin oleva uskontonsa, joka säilymisestään kiittää vainoamisiaan ja eristettynä oloansa, oli vain puutteellinen yritys, koska se kohdistui vain yhteen ainoaan kansaan. Alkuperäisen vihkimyksen päämääränä oli ihmiskunnan menestys ja sen täydelliseksi tekeminen. Juutalaisuutta tarvittiin vain jonkun ajan, sen povella piti syntyä vapaa ja puhtaampi uskonto, joka ei kutsunut ainoastaan yhtä kansaa mysteerioiden osallisuuteen, vaan kaikkia kansoja. Tämä uusi jumalanpalvelus herätti huomiota ja sen säännöt ja papillinen hierarkia jäljitteli Vap.muurari-edeltäjä-vihittyjen rituaalia ja tapoja[1]).

Vihitty ja viisaudestaan kuulu kuningas Salomon alkoi rakentaa Jerusalemiin luontoa kuvaavaa temppeliä, joka omistettaisiin yhdelle Jumalalle [2]). Tämä temppeli, esittäen Jumalan — ykseyden opinsääntöä, sai siis alkunsa siitä perusaatteesta, jonka aatteen hänelle vanhoihin mysterioihin vihityt antoivat [3]). Tämä totuus selittää myös, millä tavoin juutalaisten uskonto on antanut aiheen katolisuuden kaikille oppilaitoksille.

---

kein ylivalta intialaisilla, jonkaajan merkillisiä vanhoja muistoja ovat Kiinan keisarit keräilleet. Intial. kirjat ovat täynnä lempeää ja intomielistä tunteellisuutta ja heidän Jumalanpalveluksensa oli kokonaan allegorinen. Intialaisten hautapatsaissa olevain kirjoitusten mukaan olivat kaukaisessa muinaisuudessa viisaat hakeneet valoa Gangen rannoilta ja Hindostanin kauniilta seuduilta. He muodostivat jumalanpalveluksensa totuudelle, he kunnioittivat sitä hiljaisuudessa ja julistivat sitä hälinättä. Heidän oppijärjestelmänsä oli yksinkertainen ja vapaa taikauskosta. He kunnioittivat yhtä ainoata, ikuista Jumalaa, luojaa ja ylläpitävää hävitetyn uudestaan luojaa. Mutta aikakaupesta aikakauteen ja maanosasta toiseen siirtyessään sen seremoniat ja sen historian symboolinen merkitys huonontui, turmeltui ja hävisi. Kun tietämättömyys tahrasi antiikin alttarit, on järki ja tutkimus ne puhdistanut.“ (Vap. muur. sanakirjasta 1 osasto 1825.)

[1]) Erityiset, hänen laissaan tavattavat vanhentuneet tavat osoittavat hänen olleen vihityn. Strabon ja Diodorus sanovat hänen varmasti olleen Heliopoliksen pappina ja Pyhä Raamattu sanoo, että hän oli kaikessa egyptiläisten viisaudessa kasvatettu. (Siitä on noin 3500 vuotta.)

[1]) Kristinusko ei ole tuonut esille mitään uutta tapojen suhteen ja sen arvo on ainoastaan niiden periaatteiden (tasaarvoisuus ja vapaus) käytäntöön ottamisessa, joiden aika oli silloin tulla esille. Roomalaisten ylpeä ja ankara itsevaltias eri aloilla kuten sotilaallisella — ja oikeus — sekä hallinto-alalla tuskastutti kansojen kärsivällisyyttä ja aikaansai alemmissa rahvaanluokissa vastakkaisen liikkeen, joka oli samallainen kuin Euroopassa 1789 tapahtunut kansan-nousu pappis- ja feodaalivallan sortoa vastaan.

[2]) Todellisen Jumalan temppelin pohjapiirros oli tarkka kopio Egyptin suurten temppelien pohjapiirroksista.

[3]) Tämä ylevä Jumalan yhteyden aate oli syynä Socrateen kuolemaan 6 vuosisataa jälkeenpäin. Kaikki uskonnot ovat siitä kiitollisuuden velassa Vanhanajan Vihkimykselle ja Egyptin salaiselle filosofialle mutta ei suinkaan juutalaisuudelle kuten monet kirjailijat luulevat. Vihityt papit jo kauan ennen Moosesta todistavat että on yksi ja korkea Jumala, joka oli siittänyt maailman järjellään ennenkuin muovaili sitä voimallaan ja vallallaan.

Temppelin perustamisen jälkeen Salomon myönsi papeille erikoisoikeuksia. Antamalla heille toisarvoisen vallan hän määräsi heitä ottamaan haltuunsa *julkisen opetuksen, mysteerioiden säilyttämisei ja niiden tiedottamisen,* jotka Mooses oli määrännyt [1]).

Juutalaiset vihityt sovittivat uskontoonsa pääosan ja muodon egyptiläisistä mysteerioista. Samoin kuin Jerusalemin temppelin hävityksen jälkeen on sen uudestaan rakentaminen aina ollut juutalaisten toivona, niin nämä kristinuskoon kääntyneet vihitytkin omaksuivat mysteerioittensa pohjaksi symboolisen temppelin rakentamisen, joka ajatus sai heidät ottamaan itselleen *vapaiden muurarien arvon* [2]). He pitivät Raamattua pyhänä kirjana ja tärkeänä lakina, joka parhaiten toi esille vihkimyksen verhon. He säilyttivät myös sanat ja hebrealaiset lauseparret, joita on vilisemällä useimmissa asteistamme.

Lorens sanoo tästä aiheesta: Vap.muurarijärjestö näyttää olevan täydellinen kuva egyptiläisestä pappisyhdyskunnasta, joka essealaisten, therapexttien ja perusjuutalaisten avulla on pysynyt samana meidän päiviimme asti.

Ainoat valistuneet tietämättömän kansan keskuudessa olivat essealaiset. He eivät uhranneet veriuhreja Jerusalemin temppelissä, eikä heillä myöskään ollut orjia palveluksessaan, sillä he pitivät orjuutta häpäisevänä inhimilliselle luonnolle.

[1]) Salomon loi useita lakeja kansan hyväksi ja koetti tehdä sitä onnelliseksi. Hän oli hyvin suvaitsevainen mielipiteissään ja uhrasi useille jumalille. Hänen kuolemansa jälkeen tutkittaissa hänen hyviä töitään ylistettiin niitä pilviin asti ja annettiin hänelle vertauskuvallisen *esimiehyyden arvo* mysteerioissa. Skotitlaisen korkean asteen laatijat ovat jäljettelemällä jossain määrin säilyttäneet tämän esimiehyyden.

[2]) Ensimmäiset kristityt olivat kääntyneitä jotka seurasivat vanhaa lakia ennenkuin uusi uskonto oli saanut vahautuneen ulkonaisen muodon. Heillä ei ollut fanaattista vihaa puhtaalle juutalaisuudelle uskollisiksi jääneitä maamiehiään kohtaan joka myöhemmin yllytti Kristuksen oppilaita Mooseksen oppilaita vastaan.

Hallinnolliset ja monet muut asteet olivat vain enemmän tai vähemmän onnistuneita lisäyksiä, joita oli tehty kolmeen ensimmäiseen asteeseen jo kaukaisessa ajassa. Nämä lisäykset olivat tarpeellisia sekä *hermeettisille filosofeille,* jotka etsivät ahkerasti viisasten kiveä, intohimo, joka myöhemmin aiheutti kemian keksimisen, että myös juutalaisen oppijärjestelmän jäännökselle, joka itämaalaisten vihittyjen kautta kulkeutui temppeliherrain ritarikunnalle. Nämä viimemainitut enensivät sekä Ruotsissa että Skottlannissa vielä asteiden lukumäärää panemalla kaikkien theogonien mainitseman luonnollisen onnettomuuden sijalle sellaisen katastrofin, joka hävitti heidän järjestönsä.

Kun ristiretkeläiset olivat nousseet aseisiin valloittaakseen Pyhän Maan ja asettaakseen sinne ristinmerkillä varustetun sotalippunsa, niin oli luonnollista, että he, löytäessään Aasian tässä osassa asuvien harvojen kristittyjen kautta säilyneitä vanhoja mysteerioita, omaksuivat ne yhtenä lisänä uskoonsa, joka side yhdisti heitä niihin ihmisiin, joista heille oli hyötyä.

Niinpä Jerusalemin Pyhän Johanneksen hyväätekeväiset ritarit, joita paremmin tunnetaan Temppeliherrain-ritarien nimellä [1]) puhdistivat Aasiassa vihkimyksen juutalaisista kaavoista ja verhosta. Temppeli-järjestön vihityt levittivät Euroopassa vap.muurari-mysteerioita ja se oli epäile-

[1]) Temppeliherra-nimi ei johtunut kuten luultiin Pyhän-Haudan kirkosta. Järjestön päälliköillä oli mystillisten aatteittensa näköpiirissä ollut toinen temppeli, epäilemättä paljon arvokkaampi jumaluudessaan: *„Täydellinen maailma vapaiden hyveellisten ihmisten kansoittama“.* He tekivät työtä tämän temppelin rakentamisessa. Joka oli nähnyt muinaisen Jerusalemin temppelin kohoavan Salomonin hallituksen aikana, hänellä oli se symboolina, vähemmän sen suurenmoisuuden kuin sen yhteyden vuoksi. Vaikka Temppeliherrain nimi oli yleisenä eivät ne olleet kadottaneet keskuudestaan Muurari-nimeä. Italiassa on niissä Järjestön hallussa olleissa seurakunnissa ennen sen kumoamista kertoman mukaan kirkollisia nimiä kuten della Massone tai Maccione. Siis kansa oli tuntenut heitä Vap. muurereiksi.

mättä näiden mysteerioiden salainen harjoittaminen, joka antoi aiheen siihen jumalankieltämis- ja harhaoppisuus-syytökseen, joka sitten teki niin surullisen lopun tästä järjestöstä. Tästä onnettomuudesta pakoon päässeet löysivät Ruotsin ja Skottlannin mysteerioissa lohdutusten ja hyvyyden pakopaikan. Tähän asti oli vihkimys kulkenut suullisena tietona, sillä ei mitään oltu kirjoitettu muistiin. Nyt muodostuivat rituaalit ja asteet lisääntyivät, jotka silloin olivat, ja ovat yhä edelleenkin vain Vap.muurarijärjestön muotona.

Ollessaan Itämailla, ristiretkeläiset tutkivat kaikkia, kristillisille lahkoille ominaisia muunnoksia. Erittäinkin kiintyivät he gnostikkojen ja manikealaisten oppisääntöihin, ne kun eivät heidän mielestään näyttäneet niin huonontuneilta kuin roomalaisten pappien oppijärjestelmä. Nämä temppeli-herrain tuntemat huonontumiset lamauttivat heidän uskollisuuttaan roomalaista papistoa ja päällikköänsä kohtaan.

Myöskin tunsivat nämä ritarit sen huonon lopun minkä Jeesuksen riistiinnaulitsemisen julistaminen oli Atenassa saanut. Atenalaiset hylkäsivät tämän opin, koska jo 500 vuotta ennen kristillistä ajanlaskua oli heidän teatterissaan esitetty eräs Arskhyloksen kirjoittama murhenäytelmä, joka esitti samallaista tapausta. Murhenäytelmän nimi oli *Sidottu Prometeus*. Tämä Prometeus esitti heidän mielestään juutalaisten ruumistunutta Jumalaa: molemmat kuolivat vuorella, molemmat alistuivat toisen Jumalan lain alle pelastaakseen ihmiskunnan. Molempain oikeaan kylkeen oli pistetty, Prometeuksen lävistää korppikotka, Jeesus lävistetään keihäällä, edellinen kalliolla, jälkimmäinen ristinpuussa. Molemmat heittävät henkensä samallaisen tuskan raatelemana ja ristiinnaulitsemisen kidutuksessa ja kuoleman hetkellä nämä kaksi sovitusuhria lausuvat samat sanat, evankeliumit nim. toistavat ne sanat, jotka Aiskhylos 5 vuosisataa ennen kirjoitti [1]).

Rakas V.·.

Olen iloinen siitä, että haluat jatkaa keskustelua vertauskuvistamme, sillä, kuten sanoit, yhdessä voimme aina päästä hiukan suurempaan selvyyteen asioista.

Niin, nuo kolme säännöllistä askelta sisältävät paljon salaisuuksia. Kuta enemmän niitä ajattelemme, sitä enemmän huomaamme niihin sisältyvän. Koetan nyt kertoa sinulle, mitä olen niiden kautta oppinut.

Tiedät hyvin, kuinka nuo askeleet ovat astuttavat ja tiedät myöskin, että ne eri loosheissa otetaan eri tavalla. — Toisessa tapauksessa muodostavat jalat ristinmerkin, tauristin, joka m. m. on avaimen vertauskuva ja joka opettaa, että meissä itsessämme piilee se avain, joka johtaa henkisiin aarreaittoihin. Sillä „Jumala asuu teissä”.

Toisessa tapauksessa muodostavat jalat neliön, vaikkakin sen toinen osa on astraali-aineeseen muodostettu. Etenemme siis kolmen neliön kautta.

Kerrotaan Pythagoraan verranneen ihmisen neljää alempaa olemuspuolta neliöön ja nimittäneen sitä luonnon avainsäiliöksi. Mutta koska neliö samalla sisältää kolmion, jota pidetään pyhänä ja jota vapaamuurarit suuresti kunnioittavat, niin on sitä myöskin nimitetty Jumalan sanansaattajaksi. Pythagoraan sanotaan myöskin ilmoittaneen oppilailleen lausumattoman Jumalannimen nelilukuna, neliönä, joka itsessään on kaiken olevaisen perusta.

Jos nyt kuvittelemme avaimella olevan neljä puolta, jotka tässä tapauksessa mer-

---

[1]) Promthée, Prometheus, Proma-theos. Tamoulin kielellä, joka oli sanskritin murrekieli, lausutaan Brama=Prama ja kun Indian a on vaihtunut o:n kanssa esim.: navam=yhdeksän on muodostunut novem. Siis myös Proma.

kitsevät: vaieta, uskaltaa, tietää ja osata, niin voimme niiden avulla koettaa ymmärtää alttarille johtavien askeleiden sisällyksen.

Ota hengessäsi ensimmäinen askel *vaieten* ja kuunnellen käskyä: „Tunne itsesi”. Seuraavan askeleen *uskallat* jo astua hiukan pitempänä, mutta teet sen halliten itsesi, hilliten mielesi, sillä kuulet jo Korkeamman minän äänen sydämessäsi.

Olet täynnä innostusta ja otat kolmannen askeleen vielä pitemmäksi, sillä luotat jo itseesi. Näytät nyt *tietävän,* että kannat avaimen itsessäsi.

Ja sitten kun pimeys haihtuu ja näet fyysillisen valon taas loistavan, niin näet neljännen nelikulmion, suorakaiteen Pyhällä Sanalla kulmamitan ja luovan voiman vertauskuvan, harpin muodostamana. Nyt alat jo *osata* ymmärtää „sanaa, jonka kautta kaikki on tehty ja joka oli Jumalan luona ja joka oli Jumala.”

Annat sydämessäsi pyhän lupauksen yhä edelleen työskennellä rakkauden hengessä, — sisässäsi piilevä avain —, rinnakkain luonnonhengen kanssa, — neljä alempaa olemuspuolta, — uhrataksesi ilmitulleen kullan sille alttarille, jonka edessä nyt seisot, veljesrakkauden alttarille. Tahdot hengessä ja totuudessa olla osallisena täyttämässä rukousta: „Tulkoon sinun valtakuntasi.” — —

Olkoon niin.

Työtoverisi ja veljesi.

— — —

ULKOMAIDEN VAPAAMUURARILEHDISTÄ

Temppeli, johon vapaamuurariudessa viitataan, on inhimillisen sielun tabernaakeli. Se on rakennettu vasaran tai muun työkalun kalskeen kuulumatta. Se on tehty sen hengentemppelin kaltaisuuteen, jota ei ole käsin rakennettu ja joka on iankaikkinen taivaissa. — *Masonic Voice-Review.*

Vapaamuurarius on ollut olemassa, on ja pysyy, niin kauan kuin löytyy ihmisiä, joiden sydän sykkii rakkaudesta. Niin kauan kuin on langenneita, jotka tarvitsevat nostajaa, niin kauan kuin on olemassa syntiä, paheita ja siveettömyyttä, niin kauan kuin lesket tarvitsevat apua, niin kauan kuin on kyyneleitä, jotka vuotavat orpojen poskia pitkin, niin kauan kuin ihmiset haluavat elää yhdessä, rauhassa ja veljellisessä rakkaudessa — niin kauan on vapaamuurariutta löytyvä. — *Masonic Home Journal.*

Vanha käsitys, että vapaamuurariudesta on puhuttava henkeä pidättäen ja kuiskaten, on hävinnyt. Veljet saavat nyt kertoa vapaamuurariuden kauneudesta niille, jotka ovat ilmaisseet vakavan halunsa tutustua sen ihmeellisiin ihanuuksiin ja monet vapaamuurariutta käsittelevät teokset voivat tyydyttää ulkopuolisten uteliaisuutta enemmän kuin kirjallisuutta tuntemattomat vapaamuurarit aavistavatkaan. Näissä teoksissa löydetään tavan takaa viittauksia eri maiden muinaisiin mysterioihin — idän vanhoihin uskontoihin, Intian, Egyptin, Palestiinan, Kreikan, Rooman ja Druidien filosofioihin ja jumaluusoppeihin, lainauksia ja poimintoja muinaisten näkijäin ilmoituksista Manusta Pythagorakseen ja otteita tieteen isäin teoksista aina Hermeksestä Euklidekseen saakka. Miltei kaikkia taiteen ja tieteen haaroja on kosketeltu eri puolilta. Harrasta huomiota osoitetaan astrologialle, lukujen filosofialle ja sanojen ja kirjainten salaiselle merkitykselle.

Ei ole mikään salaisuus opiskelijalle, että adepti, vihitty, tuntee kaikkien noiden asioiden oikean merkityksen, mutta muurariksi vihkiminen ei tee kenestäkään adeptia, enempää kuin soittokoneen omistaminen ei tee opiskelijasta Litzstiä tai Chopi-

nia. Käytänöllinen okkultisti, joka hyvän maineen ja käytöksensä nojalla on katsottu kelvolliseksi pääsemään vapaamuurarien piiriin, tuntee tavalliseen vapaamuurariin nähden olevansa samassa suhteessa kuin näkevä ihminen, joka sokean ihmisen keralla kulkee ihmeellisessä puutarhassa.

Kiivaimmin vastustavat okkultista katsantokantaa vapaamuurariudessa ne, jotka itse eivät ole tutkineet riviäkään mainitusta aineesta. He eivät siihen usko, koska heillä ei ole aavistusta asioiden syvällisemmästä merkityksestä.

Ammattikunnan näennäisesti yksinkertaisen vertauskuvaston taa kätkeytyy laaja erikoistiede. Se on avain kaikkiin muihin tieteisiin, ja helposti tunnettavien analogiojen avulla se opettaa, että aine alkuperäisiltä ominaisuuksiltaan on samaa, ja että energia on henkisyntyistä, todellisuutta, jota ihmiskunta nykyjään tavoittelee enemmän seurausten kuin syyn valtakunnasta. Meidän päiviemme vapaamuurarit tekevät arvokasta työtä yhteiskunnallisella ja hyväntekeväisyyden alalla hypnotisoiden itsensä siihen uskoon, että se on vapaamuurariuden ainoa tarkoitus ja päämäärä. Ammattikunnan mystillisen alttarin ympärillä seisoo monenlaisten ja näennäisesti vastakkaisten uskontojen edustajia, katsellen uskontojensa suurten valkoisten edelläkävijäin elämändraaman ja yliaistillisten oppien — hindulainen Krishnansa, buddhalainen Gautamansa, juutalaiset profeettojensa ja kristityt Kristuksensa, aivan niinkuin kreikkalaiset ovat katselleet Orpheuksensa ja egyptiläiset Horuksensa — ihmeellistä paljastusta. Pyrkijä on jo sen suuren ykseyden kynnyksellä, jota kaikki kansat ikävöivät. Mutta ah! Vielä on verho liian tiheä tottumattomalle silmälle.

Tavallinen vapaamuurari luulee, että merkit, otteet ja siirtosanat, jotka hänelle annetaan, sekä tunnukset ja vastaukset, joiden avulla hän voi päästä vierailemaan toisiin loosheihin, muodostavat vapaamuurariuden salaisuuden, jota hän on vannonut salassa pitävänsä. Ne ovat salaisuuksia, mutta arvottomia muuten, paitsi että ne estävät lähestymästä kätkettyä aarretta. Muinaisella ammattimuurariudella oli salaisuutensa, jotka ovat säilyneet kautta aikojen nykypäiviin saakka. Suuremmoista on nähdä ja tajuta Jumala työskentelemässä Suurena Arkkitehtina maailmankaikkeuden Temppelissä, nähdä luomisen ihmeellistä moninaisuutta, ei salaisuuksina tai ihmeinä, vaan osana omasta korkeammasta itsestä, havaita maailman uskonnollisen menneisyyden ja nykyisyyden suuri sisäinen salaisuus ja koroittaa valtaistuimelle tietoon ja voimaan perustuva ihmisten veljeys.

Kaikki tämä ja paljon, paljon enemmän on vapaamurarivihkimyksen palkkana sille, joka ei erehdy luulemaan pylväskäytävää rakennukseksi, vaan tunkeutuu eteenpäin itse pyhäkköön. — Franck C. Higgins *Masonic Voice-Review'ssa.*

Vapaamuurarius julistaa tänään, niinkuin se on tehnyt aina, että Jumala on kaiken ja kaikkien Isä, ihmiset ovat veljiä, maailma on luotava sellaiseksi, että Jumalaa pelkääväisten, vapautta rakastavien ihmisten on siinä hyvä elää. Se on aina puolustanut ja puolustaa yhä vielä ajatuksen vapautta. Se ei välitä jäsentensä poliittisista ja uskonnollisista mielipiteistä. Se ei pyri säännöstelemään jäsentensä yksityistä elämää, vaan koettaa painaa veljien mieleen kultaista sääntöä: „Tehkää toisille, mitä toivotte, että toiset tekisivät teille!" — *Masonic Home Journal.*

En tunne toista yritystä, joka vaatisi enemmän sitkeyttä kuin vapaamuurariuden tutkiminen, sillä ei löydy varastoa, mistä tietoa voisi ostaa tukuttain. Vain kuukausien ja vuosien uutteran, tarmokkaan työskentelyn kautta on poimittava tietoja sieltä ja täältä. Monet ovat menneet illalla nukkumaan ja heränneet aamulla rikkaina. Niin ei koskaan tapahdu muurariuden tutkijalle. Muurariudesta saa irti enimmän se, joka aina työskentelee sen kimpussa. — V.·. E. A. Mc Han *Masonic Voice-Review'ssä.*

Vapaamuurarien tulisi hyvin usein turvautua polttamiseen. Tämä neuvo tuntu-

nee hiukan kummalliselta, mutta eräänlaisia ihmisiä kohdellaan parhaiten kokoamalla tulisia hiiliä heidän päänsä päälle ja polttamalla heidät siten, että epäystävällisyyteen vastataan ystävällisyydellä ja töykeisiin sanoihin lempeästi. Paras keino vastata kohdanneeseen vääryyteen, todelliseen tai ainoastaan näennäiseen, on olla siitä välittämättä sekä etsiä tilaisuutta voida korvata se ystävällisellä teolla tai sanalla. Siten lyödään loukkaaja hämmästyksellä ja hänet voitetaan 99 kerrassa 100:sta. Kukaan ei jaksa kauan jatkaa taistelua tällaista asetta vastaan. Kukaan ei kestä niin kuumaa tulta! — *Masonic Voice-Review.*

Kuvitelkaapas, että ruusu sanoisi itselleen: „Minulla ei ole varaa jakaa maailmalle kauneuttani eikä tuoksuani, minun on säilytettävä se itselleni. Tahdon koettaa kietoa terälehteni kokoon ja säilyttää ihanuuteni vain itseäni varten".

Mutta voi! Sillä hetkellä, kun ruusu yrittää kätkeä värinsä ja tuoksunsa ja säilyttää ne itselleen, ne häviävät. Niitä ei ole aukeamattomassa umpussa. Vasta sitten kun ruusu alkaa avata itseään, jakaa tuoksuaan ja elämäänsä muille, on sen kauneus ja loisto kehittynyt.

Niin on myös ihmisen laita. Joka kieltäytyy antamasta itseään muille, sulkee armeliaisuuden terälehdet ja pidättää myötätuntonsa ja rakkautensa tuoksun, on huomaava, että hän kadottaa juuri sen, mitä haluaa säilyttää. Hän tulee kuuroksi ihmisten avunhuudoille. Kyyneleet, jotka eivät koskaan ole vuotaneet toisten kärsimysten tähden, muuttuvat pistäviksi, katkeriksi hapoiksi hänen omassa sydämessään.

Sillä hetkellä, kun avaat selkosen selälleen elämäsi ovet ja levität rajoituksetta niinkun ruusu ympärillesi omaa kauneuttasi ja tuoksuasi, päästät elämänauringon paistamaan omaan sieluusi. — *Delaware Masonic Index.*

Vanhin tunnettu maininta spekulatiivisen muurarin hyväksymisestä looshiin on kesäkuun 8 p:ltä v. 1600. Maininta tavataan Edinburgin looshin muistiinpanoissa, joissa kerrotaan John Boswellin, Auchenleckin loordin, liittymisestä looshin jäseneksi. Toinen huomattava historiallinen tapaus oli kuuluisan muinaistutkijan ja Oxfordin n. s. Ashmolen museon perustajan Elias Ashmolen liittyminen vapaamuurarilooshiin v. 1646. Hän kirjoittaa itse päiväkirjassaan: „1646, lokakuun 16 p., 4,30 ip. Minut tehtiin vapaamuurariksi Warringtonissa, Lancashiressä, yhdessä eversti Henry Mainwaringin y.m. kanssa." V.·. W. N. Rylands on perusteellisesti tutkinut sen looshin asiakirjoja, johon Ashmole vihittiin, ja todennut, että looshiin kuului siihen aikaan enää tuskin ainoatakaan operatiivista muuraria. — *Masonic Voice-Review.*

Synnin temppeli

Mongolian maan sydämessä, tuossa taikojen ja noituuden tuntemattomassa maassa, oli ihmeellinen pagodankaltainen rakennus, punaiseksi ja keltaiseksi maalattu. Se on salattuna suurien ja mahtavien vuorenjonojen taakse, jonne valkoiset miehet harvoin matkustavat. Sen olemassaolo on kuin satua maassasyntyneillekin. Tuon merkillisen rakennuksen nurkissa riippui ihmeellisennäköisiä bambusta ja silkistä tehtyjä lyhtyjä, joihin oli piirretty itämaalaisia kuvia ja kiinalaisia kirjaimia. Korkea granaattinen porraskäytävä johti suoraan ylös laaksosta. Se kiersi suurten pylvästen välistä, jotka muodostivat porttikäytävän ja päättyi vihdoin ristikko-oveen, joka oli loistavasti veistetty ja koristettu lohikäärmeitten ja ihmeellisten lintujen lakkakuvilla. Kumpaisellakin puolella tämän yksinäisen temppelin porttia oli suuri,

ihmeellisen kauniisti maalattu porsliinikoira ja niitä kantavien pilarien perustaan oli kirjoitettu nimi. Oikeanpuoleisella koiralla oli nimi *Ilo,* vasemmanpuoleisen nimi oli *Viha.* Monien vuosien aikana olivat nämä kaksi eläintä loistavine porsliiniruumiineen, leijonaharjaisine päineen, terävine, kiiltävine hampaineen ja suurine tuijottavine silmineen vartioineet Synnin temppelin ovea, tuon menneitten aikojen mystillisistä jäännöksistä merkillisimmän.

Tässä temppelissä palvelee ja sitä hoitaa pieni pappijoukko, joka pysyi lujana menneitten aikojen luhistuvien uskontojen keskessä vartioiden kiihkeällä uskolla tätä temppeliä. Sen olivat jumalien kädet rakentaneet merkitsemään paikkaa, missä ensimmäinen ihminen teki ensimmäisen synnin maan päällä. Tämän temppelin ylimmäinen pappi on luonteeltaan hyvin merkillinen. Hän on korkeakasvuinen, laiha kiinalainen, kasvoiltaan kulmikas ja synkkä. Hän on pukeutunut keltaiseen hienoon verkapukuun, joka on kukilla kirjailtu ja reunustettu punasinisellä vaatteella. Selässään kantaa hän suurta kiinalaista vertauskuvaa, joka käännettynä merkitsee *Ikuinen kuolemattomuus.* Vaipan etupuolelle on kirjailtu sanat *Katkeamaton kuolevaisuus.* Kukaan ei tunne tämän kiinalaispapin ikää, mutta taru kertoo sen olevan laskettavissa sadoissa vuosissa. Ja kun katselette hänen kasvojaan, kuihtuneita ja kuivia, arvekkaita ja ruskettuneita, niin voitte hyvin kuvitella hänen olevan yhtä vanhan kuin nuo korkeat vuoret ja kuivuneet maat, jotka temppeliä ympäröivät. Kerrotaan, että tätä temppeliä kartetaan kuin kuolemaa, koska se alusta asti oli tarkoitettu vain niitä varten, jotka ovat maailmassa tehneet syntiä.

Vanha kiinalainen, kädet ristissä hihoissaan, käveli hitaasti edes takaisin ristikon takana, joka oli tehty käsinveistetystä teakpuusta ja kullattu liljoilla ja ihanilla krysantemum-kukilla. Heikko tuulenhenki lehatti hienoa suitsutuksen tuoksua, joka täytti ilman palavan sandelipuun hiukan kitkerällä lemulla. Silloin tällöin kaikui temppeligongongin kumahdus, joka kertoi, ettei jumalien palvonta ollut lakannut, vaan että papit olivat kokoontuneet rukoilemaan. Äkkiä nosti vanha mies pitkän sormensa, jonka kynsi oli kultaan upotettu ja kierteli noin kuusi inssiä ulkopuolella sormenpään. Hänen kuihtuneet viistot silmänsä avautuivat ja niiden valkuaiset, ijän kellastuttamat, loistivat kuin meripihka.

„Joku tulee Kuoleman portin kautta", kuiskasi hän, osoittaen kohti kukkuloita, jotka ympäröivät pientä temppelilaaksoa. Hänen puhuessaan kokoutuivat keltaisiin vaippoihin puetut papit hänen ympärilleen ja katselivat sormen osoittamaan suuntaan. Ja totta olikin, että tumma muoto heikosti eroittautui etäisyydessä kierrellen kukkuloiden keskellä. Vanha itämaalainen katseli kauan ja vakavana ja hänen vanhat silmänsä näyttivät eroittavan kauaksi yläpuolelle vuorenhuippujen.

„Se on valkoinen mies", sanoi hän vähän ajan kuluttua, „ja hän tulee kuormajoukon kanssa. Hän hakee mattoja, harvinaisia silkkikankaita ja kalliita jalokiviä. Pitäkää varanne, muuten ryöstää hän temppelin. Sulkekaa kaikki ovet paitsi yhtä ja antakaa porsliinikoirien vartioida häntä." — Munkit kumarsivat vaieten ja ristien käsivartensa hihoihin hävisivät kuin varjot temppelin käytäviin.

Vanha pappi päässään kultakypärä riippuvine kelloineen ja kilisevine koristeineen, kääntyi ja astui pyhäkköön. Kulkiessaan pihan yli, joka oli nahkojen ja kalliiden mattojen peittämä, avasi hän pienen pyhäkön oven ja tuossa hänen edessään, teakpuusta tehdyn veistetyn lohikäärmeen kourissa, oli pienoinen peili. Se kiilsi ja loisti syvällä valolla ja sen kiilloitetulla pinnalla heijastivat pienet öljyliekit seiniä onteloissa. Vanha pappi kumartui ja silkkinauhoilla koristettu palmikko lankesi hänen hartioilleen.

„Oi, Quang Ke'n, kaiken luojan, maailman ensimmäisen olennon peili! Tuolta kaukaa erämaasta lähestyy eräs, josta sieluni kuiskaa, että hän tulee hävittämään pyhäkköäsi." — Hän nosti peukalonsa, jossa oli suuri jaspissormus, ja sulkien

lippaan ovet asetti hän niiden liitokseen pehmeän vahapalasen ja painoi siihen keisarin sinetin peukalosormuksellaan.

„Ensimmäisen dynastian jaspiksen kautta! Jumalien keisari varjelkoon tämän pyhän peilin lipasta. Viisikyntinen lohikäärme kiertyköön alttarin ympärille, ettei raiskaaja pääse sisälle, sillä ei ole jumalien tahto, että Synnin peili varastettaisiin." — Sitten kääntyi hän ja meni hiljalleen ulos temppelipuutarhaan kuin keltainen aave.

— — — — — —

Samassa hetkessä asetti amerikkalainen kauppias jalkansa temppelin portaiden alimmalle astuimelle. Hän oli „huono" mies, mutta piti itseään itse huonompana kuin muut häntä pitivät. Hän nousi portaita kädessään revolveri. Sillä hän uhkasi porsliinikoiria, joista toinen irvisteli, toinen vilkuttavin silmin lausui kivisen tervehdyksensä. Amerikkalainen puhui kiinankieltä eri murteilla, jotta hän hyvästi saattoi ilmaista asiansa.

„Etsin mattoja ja harvinaisuuksia, hyviä teak-puuveistoksia, norsunluuta, pakoitettua pronssitavaraa ja epäjumalankuvia, joita täällä varmaan on." — Kauppias ojensi kiinalaisen rahakukkaron ja heiedessä.
lutteli sitä vanhan itämaalaisen nenän

Kiinalainen, jonka silmissä oli merkillinen välke, pysyi aivan rauhallisena katsellessaan amerikkalaisen sileitä kasvoja ja tuuheata punaista tukkaa. Sitten sanoi hän hitaasti:

„Tämä ei ole kauppapaikka, täällä ei myydä kultaa, ei hopeaa eikä norsunluuta. Tämä on todellisen Jumalan temppeli ja se on kautta aikojen tunnettu nimellä 'Ensimmäisen synnin kappeli'. Asun täällä pienine pappijoukkoineni, eikä meillä ole mitään kanssakäymistä maailman kanssa. Ei kannata täältä mitään hakea, sillä minulla ei ole mitään vaihdettavaa, ei ostettavaa eikä myytävää. Minä olen Jumalan palvelija enkä 'hopeaseppä'."

„Tyhjää puhetta", huudahti kauppias. Olen kuullut samaa ennenkin. Kuinka monta yeniä vaadit koko kirotusta temppelistä ja kaikesta mitä siinä on, paitsi itseäsi? Haen muinaisesineitä ja harvinaisuuksia, mutta en tarvitse mitään niin hullunkurista kuin sinä. Tule, kiinalainen, väisty tieltä, ja anna meidän nähdä, mitä sinulla on."

Itämaalainen kumarsi kärsivällisesti ja astui syrjään sallien länsimaiden edustajan astua sisään. Tämä seisoi sisäoven luona katsellen ympärilleen tyytyväisenä.

„Saan tästä puoli miljoonaa", sanoi hän luottavaisesti. „Kuinka paljon tahdot, kiinalainen?"

„Olen jo sanonut, valkoinen mies, ettei minulla ole mitään myytävää."

Amerikkalainen painoi jalallaan mattoa edessään.

„Tämä on hieno matto, kiinalainen, näyttää olevan todellista tibettiläistä silkkiä. Teillä on myöskin joitakin hyviä teakpuu-teoksia. Pyydän miehiäni heti sisään niitä pakkaamaan."

Kiinalainen kumarsi hyvin kohteliaasti, mutta hänen helmenmustissa silmissään oli kova välke. „Minun täytyy muistuttaa valkoista miestä siitä, mitä äsken saioin. Tämä on Jumalan temppeli eikä kauppahuone. Jumala tulee puolustamaan temppeliään."

Amerikkalainen nauroi. „Sinulla on hyvä joukko jumalia, kiinalainen. Minulla on niitä kolme kappaletta, joita käytän saapaspihtinä, mutta he eivät vielä ole minulle antaneet vastaustaan. Älä nyt puhu hempeämielisesti uskonnostasi, sillä jos minä haluan jotain niin otan sen." Amerikkalainen nosti revolverinsa ja ojensi sen kiinalaista vastaan.

Itämaalainen katsoi lempeästi pyssyä ja sanoi:

„Kolme kertaa olen ollut tilaisuudessa nauttimaan valkoisten ihmisten kohteliaisuudesa ja se on aina ollut samanlaista. Ensi kerralla valkoinen mies, jota pidin vieraanani, varasti jaspissormukseni. Toinen ryösti minulta temppelipalvelijattaren. Ja Te kunnioitettu herra, tahdotte ottaa koko rakennuksen. Pelkäänpä, että Teidän täytyy tulla Kiinaan oppiaksenne tapoja."

Amerikkalainen hämmästyi hetkeksi ja

kääetyi sitten katselemaan huonetta. Hänen silmänsä kiintyivät lippaaseen, jonka ovet olivat suljetut vahasinetillä.

„Mitä tämä on", kysyi hän.

„Tässä lippaassa", vastasi kiinalainen, „on Synnin peili, joka on tehty Valon Jumalan silmämunasta. Se on Kiinan kallein aarre ja on suljettu pyhän lohikäärmeen kynsien väliin. Kaikki, jotka ovat tuskaa tunteneet, tulevat maailman ääriltä palvelemaan tätä peiliä, sillä kun he katselevat sen syvyyksiin, näkevät he kärsimyksiensä syyn, näkevät synnin, jonka seurauksia he nyt kantavat. Sentähden palvovat he tätä pyhäinkalua."

„Ohoh", sanoi amerikkalainen, „peili, jolla on tuollainen historia, varmasti tuottaisi suuren hinnan."

„Peilin paikka ei muutu täältä", vastasi kiinalainen. „Kannan kädessäni temppelin gongongia. Jos ette jätä tätä pyhäkköä, soitan heti pappejani ja käsken heidät tappamaan teidät paikallenne ja hakkaamaan ruumiinne yhtä moneen palaseen kuin krysantemum-kukassa on terälehtiä."

Huomatessaan kovan soinnun vanhan miehen äänessä, katsoi amerikkalainen varovaisimmaksi poistua, ja astui sentähden alas temppelin portaita. Mutta mielessään hautoi hän ryöstötuumia.

Hän teki leirin vähän matkan päähän ja kanajat irroittivat selästään taakkansa. Kun ilta saapui ja yö peitti hämärällään tuon pienen temppelin mystillisine verkkokudoksineen, osoitti vain pieni valo paikan, minne amerikkalaisen leiri oli pystytetty. Hitaasti jättivät munkit temppelin ja vetäytyivät pieniin majoihinsa siellä täällä kallioiden välissä, jossa he lepäsivät ja rukoilivat. Vihdoin vanha pappikin, sulkien hiljaa temppeliristikon, lähti pyhäköstä aaveen lailla. Tänä yönä ei kuu paistanut, mutta tähdet valaisivat maata tuhansilla lieikeillään.

Kun aamutuuli lehahti ja ennusti auringon nousua, niin amerikkalainen kauppias kiipesi hiljaa kallioiden välistä Synnin temppelin portille. Molemmat porsliinikoirat katselivat häntä vaieten hänen astuessaan heidän välitseen ja seisahtuessaan veistetyn puuristikon eteen. Vanha kiinalainen lukko suojasi ovea, mutta hän avasi sen nopeasti ja astui kuin aave sisään pyhäkköön. Pieni öljylamppu valaisi yhä hämärästi huonetta. Amerikkalaisen kasvoilla oli pirullisen ahneuden ilme. Hän kääri kokoon maton toisensa jälkeen ja rakastavasti kosketteli harvinaisia porsliiniesineitä ja veistoksi.a Vihdoin seisahtuivat hänen silmänsä pyhäinlippaaseen ja jokin vastustamaton vaisto veti häntä sitä kohti.

„Vanha kiinalainen sanoi, että jokainen, joka katselee tuohon peiliin, näkee silmiensä ohi kulkevan kaikki synnit, mitkä hän koskaan on tehnyt. Minäpä koetan katsella, saattaako se näyttää joitakin pikkujuttuja yksityiselämästäni."

Hän katseli vahasinettiä useita sekunteja ja tarttui sitten molempiin kädensijoihin, vetäisi auki oven ja särki sinetin. Seinän syvennyksessä oli peili, loistava helmiäisäidistä tehty peili, suuren lohikäärmeen kynsissä, ikäänkuin suuri timantti kultaan upotettuna. Kalpea loiste säteili siitä amerikkalaisen katsellessa sen pintaan vastoin omaa tahtoaan. Hän vetäytyi äkkiä taaksepäin hämmästyksestä, sillä kuva levisi hänen eteensä.

Se esitti yksinäistä vuorenkukkulaa, jota pilvet peittivät ja jota lähestyvä myrsky näytti painollaan tukahduttavan. Samassa näki hän itsensä pukeutuneena keltaiseen, menneitten aikojen varustukseen. Hartioilla oli vaippa, joka kantoi Rooman vaakunaa. Hän nojasi keihääseen ja kypärä riippui nahkahihnassa käsivarrella. Hänen siinä seisoessaan ratkesivat pilvet ja hän näki jaloissaan ristin varjon . . .

Äkkiä kirkasi amerikkalainen ja peittäen silmät käsillään syöksyi huoneesta kuin raivohullu.

„Ei, ei. — Jumala, ei vain sitä!" — Ja hänen askeleensa kaikuivat temppelin portailla oven sulkeutuessa hiljaa hänen jälkeensä.

Huoneen taustasta astui esille hiljainen olento, kädet ristittyinä vaipan hihoihin. Vanha kiinalainen seurasi silmillään ame-

rikkalaista, joka syöksyi temppelistä. Sitten polvistui hän peilin eteen kuiskaten:

„Kukaan ei ilman pelkoa saata katsella synnin peiliin. Kukaan ei saata päästä pakoon raiskattuaan Jumalan temppeliä.

Ulkona yössä katkaisi kauhea huuto hiljaisuuden. Sitten kaikui suuren koiran vihainen ja raivoisa haukunta, sen jälkeen kuoleman tuskan valitus, sitten täydellinen hiljaisuus.

Vanha pappi kantoi pientä öljylamppua kädessään astuessaan ulos temppelin ovesta. Kiiltävä valo loisti porsliinikoirista, jotka vartioivat temppelin portaita. Äkkiä peräytyi hän hämmästyksestä. „Vihan" nimeä kantavan porsliinikoiran hampaissa näki hän amerikkalaisen kauppiaan murskatun ruumiin riippuvan.

Siihen se jäi, kunnes korppikotkat tulivat. Kukaan ei tiennyt, kuinka se siihen oli joutunut, porsliinikuvan suurten hampaitten väliin. Sama suuri koira, verivaahto suussa ja hampaissa, seisoo yhä vielä samalla paikalla Synnin temppelin ovea vartioimassa.

Vapaamuurarin ottopoika

(Jatk.)

Armollisen neidin kuoltua viipyi Jöran usein viikkokaudet poissa ja Nils sai nauttia vapaudesta entistä enemmän, sillä Doralla oli nyt enemmän aikaa huolehtia pikku Petteristä. Nilsin halu katsella maailmaa ja tutustua luontoon ja luomakuntaan kasvoi päivä päivältä. Hän oli aina ihmetellyt, kuinka pitkä tuo puro tuolla ulkona mahtoikaan olla. Kerran, pari oli hän seurannut sen juoksua halki haan ja kotiniityn, mutta eräänä päivänä juhannuksen jälkeen uskalsi hän lähteä vesakkoon seuraten yhä vain rantaäyrästä ja sen polvekkeita, kunnes puut ja pensaat sulkivat häneltä tien.

Päättyneekö se tähän? tuumi hän, mutta samassa äkkäsi hän puun, jonka haarat ulottuivat tuon muurin toiselle puolelle. Sitä myöten kiipesi hän eteenpäin, ja, kas, tuossa kiemurteli taas hänen rakas puronsa ja tuolla hiukan loitompana oli kaskimaa, jonka kummulla kasvoi ihania, kypsiä mansikoita, joita hän kylläkin joskus oli syönyt, mutta ei vielä milloinkaan itse poiminut. Mikä kaksinkertainen nautinto!

Hän herkutteli herkuttelemistaan mansikkamaassa. Vihdoin tunsi hän saaneensa kyllikseen niistä. Poimi kumminkin vielä niitä hatunkoppaansa pikku Petterinkin varalle. Ja olikin jo aika ajatella kotimatkaa, sillä puut loivat jo pitkiä varjoja maahan ja heti jälkeen puolisen oli hän lähtenyt kotoa. Mutta missä olikaan puro, joka johtaisi hänet kotiin? Hän tähysteli kaikille tahoille, mutta sitä vain ei näkynyt missään. Hän juoksenteli metsässä kasvavan tuskan vallassa ja eksyi yhä enemmän vain metsään. Lopulta oli hän näkevinään veden välkkyvän puiden lomitse. Iloisena ja toivehikkaana pyrki hän eteenpäin. Katajan- ja kuusenoksat löivät häntä kasvoihin. Monta kertaa kompastui hän kantoihin ja rytöihin, mutta rohkeasti voitti hän kaikki esteet, ja viimein oli hän veden partaalla. Mutta tuo ei ollutkaan kotipuronen, vaan jonkin metsälammen lahti. Nilsistä se oli kuin iso järvi ikään.

Lopen uupuneena ja alakuloisena vaipui Nils rukka maahan sananjaloille ja koinruohoille ja alkoi katkerasti itkeä. Kylläiset kyyneleet kevensivät sydäntä ja hän päätti viettää yönsä metsässä. Huomenna hän kyllä löytäisi taas puronsa, joka johtaisi hänet kotiin, arveli hän itsekseen. Isä oli matkoilla, eikä palaisi ensi hätään. Doralle ja Petterille veisi hän mansikoita. . .

Harvoin jättää onnettomuus syviä jälkiä lapsen mieleen. Ennenkuin Nils nukahti, luki hän tavanmukaisen iltarukouksensa, sulkien Herran huomaan kuninkaan ja esivallan, isän, äidin ja pikkuveljensä ynnä kaikki hyvät ihmiset.

Herättyään katseli hän kummissaan ympärilleen. Kaikki näytti hänestä ihmeen kauniilta ja iloiselta: aurinko kultasi vedenkalvon, joka huomentuulessa väreili, linnut lauloivat aamuhymniään metsän puissa ja sorsat rääkättivät rannan korkeassa ruohossa.

Kevein mielin nousi Nils vihreältä vuoteeltaan. Hän oli nukkunut niin hyvin ja nähnyt kaunista unta äidistään. Hän oli seisonut vastaisella puolella lahtea ja viitannut Nilsiä luokseen, osottaen toisella kädellään erästä loitommalla virtaavaa puroa, jonka vesi laski metsälampeen. Sitten nyökkäsi hän ihmeen hellästi ikäänkuin hyvästiksi ja katosi.

Se, mikä aikuisille on taikauskoa, on lapselle uskoa. Nils ei nähnyt tuossa unessa mitään epätodenmukaista. Kuka rakasti häntä enemmän kuin hänen oma äitinsä? Hän oli siis varmasti vakuutettu siitä, että juuri äiti, eikä kukaan muu, opasti hänet eksyksistä oikealle tielle. Tosin hän nykyään oli tottunut pitämään häntä kuolleena, mutta millainen käsitys saattaa lapsella olla kuolemasta. Tokko minkäänlaista. Olihan äiti sitäpaitsi monasti sanonut hänelle, että kaikki hyvät ihmiset joutuvat Jumalan luo kuoltuaan: Jumala oli siis lähettänyt äidin hänen luokseen.

Reippaasti asteli Nils lehväpuiden varjostamaa lahden rantamaa sille kohdalle, jolla äiti hänen tietääkseen oli seisonut, ja äkkäsi todellakin tuolta purosen, joka laajenemistaan laajeni, mitä lähemmäksi hän sitä tuli. Hänen päähänsä ei edes pälkähtänytkään, että se saattoi johtaa hänet aivan vastakkaiselle taholle, että hän sen rantaa seuraten yhä enemmän vain loittonisi kotikartanosta. Se oli hänen puronsa, siitä oli hän aivan vakuutettu: tuossahan oli se kumpu, jolla mansikoita kasvoi, ja noitten puitten lomise näki hän niitä nytkin. Hän poimi marjoja ja söi niitä, mutta hänen oli silti nälkä, eivätkä mansikat maistaneet niin hyviltä nyt kuin eilen. Hän riensi sen tähden alas niitylle puroa yhä seuraten, mutta turhaan tähysteli hän kodin suurta harmaata rakennusta ja sen tuttua, totista tornia. (Jatk.)

Johdatus Kabbalaan

(Jatk.)

Kabbala opettaa edelleen, että minäolennot ovat lähteneet henkilähteestä, kärsivät ruumistumisen yhä uudelleen, kunnes he ovat saavuttaneet vaadittavat kokemukset sekä täydellisyyden ja lopullisesti yhtyvät jumalalliseen alkulähteeseensä. Zohar I. 145, 168; II. 97.

Mikä se siis on, joka jonkun aikaa asuu tässä nahkapuvussa, joksi Genesis 3 l. 21 v. nimittää aineellista ruumistamme? Se on jumalallinen kipinä. Se on kokoonpantu erilaisista aineksista, jotka ovat johdetut Jehovahn neljästä vertauskuvallisesta osasta sekä kolmesta maailmasta. Nämä asettuvat neljänteen, vaikutusten maailmaan, aineelliseen maailmankaikkeuteen. Totta on, että näiden aineolemusten numerot ja nimet vaihtelevat eri kabbalistisissa koulukunnissa, mutta perusjärjestely on sama. Aivan samalla tavalla vaihtelevat ihmisrakenteen eri olemuspuolet nimiltään hindulaisissa kirjoissa, mutta perusajatus on kaikissa sama.

Ihmisen olemuspuolet voidaan laskea kolmeksi, jotka asustavat neljännessä, ruumiissa, — tai viideksi, joiden joukkoon on laskettu astraaliruumis sekä aineellinen ruumis, — tai seitsemäksi, jumalallisen olemuspuolen alajaoituksiksi, — tai kymmeneksi, jotka viittaavat Sephirothien määrään. Jotta nämä jaoitukset voitaisiin täydellisesti selvittää, vaadittaisiin kokonaisen teoksen kirjoittaminen ja tulisi käytettäväksi paljon hebrealaisia sanoja, joita kieleen harjaantumattomien olisi vaikea käsittää. Kahden järjestelmän selittäminen riittää.

Yod, Jehovahn *Je* vastaa jumaluuden

korkeinta varjostusta ja on sama kuin intialaisten filosofisten koulujen aatmaa. He, Jehovahn *ho,* vastaa Neshamah'ta, hindulaisten buddhia, henkistä sielua. Vau, Jehovahn *v,* vastaa Ruach'ia, hindulaisten manasta, älyä ja mieltä. Loppu-He, Jehovahn *ah,* vastaa Naphesh'ia, hindulaisten kaamaa, haluja ja himoja. Kaikki nämä ovat suljetut astraaliseen kuoreen, joka muodostelee fyysillistä ruumista, sitä välikappaletta, joka on tekemisissä aineellisten kappaleitten kanssa.

Inhimillisen sielun sanotaan taas jakautuneen määrättyihin itsetietoisten ilmennysten muotoihin, jotka vastaavat kymmentä Sephirothia. Kabbalistisissa teoksissa jaetaan ne eri tavalla ryhmiin, jotka vastaavat toisiaan. Tavallisin jaoitus on kolminainen. Ensimmäinen ryhmä on Nephesh, intohimot, jotka vastaavat Malkuthia, — toinen Ruach, mieli, järki ja äly, jotka vastaavat kuutta Tipherethin auringon ympärillä olevaa Sephirothia, — sekä kolmas Neshamah, henkiset pyrkimykset, jotka vastaavat ylempää kolminaisuutta, kuningatarta, kuningasta ja kruunua.

Nämä inhimilliset olemuspuolet toimivat neljässä maailmassa, jumalallisessa, älyllisessä ja tunnemaailmassa. Näistä olemuspuolista voi joku määrätty olla ihmisessä hallisevana ja ne ovatkin eri suhteissa ihmisissä. Korkein olemuspuoli varjostaa muita ja keskustassa olevat saattavat kohota ylempiin asti. Tai jos tilaisuuksia laiminlyödään, jos toimitaan rikollisesti, niin voidaan langeta yhä alemmaksi, kunnes tullaan lähelle ruumiin näkyväistä ainetta. Samoin kuin Neshamah vetää meitä henkistä täydellisyyttä kohti, niin Nephesh vetää meitä alas fyysillisiin nautinnoihin.

Toisen vertauskuvaston mukaan kertoo kabbalisti, että ihmisellä on kaksi toveria tai johtajaa. Toinen on oikealla puolella, Yetzer ha Tob, joka johtaa hyviin tekoihin ollen kotoisin korkeammasta Sephirothista. Toinen on vasemmalla puolella, Yetzer ha Ra. Se yllyttää haluja ja himoja, kiusaa pahaan ollen Samaelin ja Pedon palvelija. Ihminen on Zoharin (95 b) mukaan hyvin onnettomassa tilanteessa, sillä sanotaan, että paha enkeli yhtyy häneen jo syntymässä, mutta hyvä enkeli vasta hänen 13 vuoden ikään tultuaan.

Kuten jo olemme nähneet, täytyy ihmisen kuoleman jälkeen, ellei hänen elämänsä ole ollut erikoisen loistava, syntyä uudestaan toiseen muotoon, mutta kuolemassa tapahtuu, kuten kaikki uskonnot yksimielisesti opettavat, suuria muutoksia. Kabbalan opetusten mukaan häviää näkyväinen, aineellinen ruumis ja *Guph,* sielun eläimellinen olemuspuoli, *Nephesh* haihtuu vain asteettaisesti. Ruach, inhimillinen olemuspuoli, haihtuu assiatisella tasolla ja *Neshamah,* henkinen sielu palaa taivaan aarreaittaan, *Gan Oidinin* luo, tai paratiisiin täydellistyneenä henkisen maailman asujana yläpuolella jälleensyntymisen kentän. „Sepher jareh chattaim" sanoo, että ihminen tuomitaan kuolemansa hetkellä, sillä Shekinah, jumalallinen olemus, tulee hänen lähelleen kolmen enkelin seuraamana, joista tärkein on Dumah, hiljaisuuden enkeli. Jos sielu tuomitaan, vie Dumah sen Gai Hinnomiin tai helvettiin kärsimään määräaikaista rangaistustaan ennen seuraavaa ruumistusta. Jos sielu vapautetaan, pääsee se Oidiniin tai taivaaseen. Nykyisen maailmankaikkeuden ilmennyksen päättyessä ovat kaikki sielut kärsimyksen kautta puhdistuneet. He ovat saaneet siunauksen paratiisissa ja yhtyvät Jumalaan, josta he alkuaan ovat lähtöisin.

Kabbalistien opit ihmisen rakenteesta, hänen alkuperästään ja hänen kohtalostaan eroavat paljon nykyaikaisesta kristillisistä näkökannoista. Intialaisista järjestelmistä ne eroavat enemmän esitystavassa kuin periaatteessa. Näitä on hyvä tutkia rinnakkain, sillä ne valaisevat paljon toisiaan. Itse asiassa ei ole mitään tarkkaa eroa mystillisten länsimaisten opetusten, keskiaikaisten egyptiläisten hermetisten oppien yhteydessä olevien kabbala-opetusten sekä esoterisen intialaisen filosofian välillä. Ne eroavat nimien käytössä sekä mielikuvituksessa, joita on käytetty henkisten aatteiden esittämiseksi ihmisille. Mutta

ei ole riittävää syytä koulun toistaan tuomita. Älyllisen sivistyksen maailma on riittävän laaja molempien elää vierekkäin. Ja jos se tosiasia, että kumpaisetkin vain ovat filosofisia oppijärjestelmiä, joita ihmiset enemmän tai vähemmän ymmärtävät, osoittaa, ettei kumpikaan sisällä puhdasta ja peittämätöntä totuutta. Sillä emme vieläkään saata nähdä muuten kuin peilistä hämärästi ja täytyy vielä paljon edistyä, ennenkuin voimme toivoa saavamme nähdä Jumalan kasvoista kasvoihin ja tuntea Hänet sellaisena kuin Hän on. Meidän täytyy tyytyä nousemaan, kuten kaikki tutkijat ennen meitä, askel askeleelta. Kullakin asteella esitetään alkuperäiset totuudet uudessa muodossa. Ne paljastetaan ja peitetään uudelleen sellaiseen kieleen ja vertauskuvastoon, joka vastaa opiskelijan mentaalista tilaa. Sentähden tarvitaan opettajaa, opasta, joka ennen on tietä kulkenut ja joka personallisen seurustelun kautta voi havaita sen asteen, minkä hänen oppilaansa on saavuttanut. Ei ole valtamaantietä tai siloiteltua polkua johtamassa mystillisyyden suuriin saavutuksiin. Väsymätön ponnistus ja puhdas elämä ovat oleellisia edellytyksiä. Inhimillinen äly saattaa käsittää ja sulattaa vain sen, minkä älyn silmä kulloinkin havaitsee. Kehitysmenetelmää ei voida kiiruhtaa. Mystillistä tietoa ei voida varastaa. Jos joku oppilas koettaisi saada yläpuolellaan olevan asteen tietoa, olisi se hänelle vain hulluutta, pettymystä ja pimeyttä.

Tutkijoille on usein esitetty oppeja tai väitteitä, joita he oman älynsä mukaan ovat hyljänneet tai pitäneet mahdottomina, tai suorastaan taikauskona. Saman opinkappaleen ovat he myöhemmin elämässä sulattaneet suurella kunnioituksen tunteella. Salatiede muistuttaa tässä vapaamuurariutta. Joko me pääsemme osallisiksi salaisesta tiedosta tai jäämme ulkopuolelle. Ellemme pääse siihen osalliseksi, emme koskaan usko mihinkään salaisuuteen, mitä sen rituaalit meille tarjoaisivat. Okkultismin salaisuudet ovat samankaltaisia kuin vapaamuurariuden. Itse asiassa sisältävät ne vapaamuurariuden kadotetut salaisuudet. Ne ovat oleelliselta luonnoltaan loukkaamattomia, sillä ne voidaan vain saavuttaa personallisen kehityksen kautta. Ne voidaan täydellisesti paljastaa ulkopuoliselle, ja kuitenkaan ei hän niitä ymmärrä. Sillä jos joku on kyennyt arvaamaan tai käsittämään tuollaisen salaisuuden, ei hän sitä kerro edes lähimmälle ystävälleen. Tähän on syynä yksinkertaisesti se, että jos ei tämä ystävä kykene sitä itse arvaamaan, niin ei se sanoilla kerrottuna saa häntä käsittämään sen sisältämää salaista tietoa.

Kaikki kabbalistiset teoriat muistuttavat tässä vapaamuurariuden salaisuuksia. On paljon sellaisia oppeja, joita ei koskaan ole kirjoitettu tai painettu. Nämä kirjoitetut opit ovat usein esitetyt mielikuvituksen luomissa kuvissa, jotka ensinäkemältä tuntuvat hulluudelta vieläpä aivan mahdottomilta. Kuitenkin sisältävät ne näitä ylevän henkisiä oppeja, joiden ulkopiirteitä tässä olen lyhyesti esittänyt. Näiden teosten pelkkä lukeminen merkitsee hyvin vähän. Henkinen silmä on avattava, ennenkuin henkisiä asioita saattaa havaita. Ja vanhanajan suuret kabbalistit eivät heitä viisauden helmiä tietämättömien tai rikollisten eteen, eivätkä myöskään salli epäpuhtaitten astua viisauden temppeliin. Vakavan oppilaan täytyy tehdä ankaria ponnistuksia päästäkseen osalliseksi todellisen salatieteen korkeammasta elämästä. Silloin hän kaukaisessa tulevaisuudessa, voitettuaan kaikki kiusaukset ja elettyään uhrautuvaa elämää, mahdollisesti saa oppia ne merkit ja tunnussanat, jotka sallivat hänelle pääsyn Suuren Kuninkaan linnaan.

Loppu.

★

Korkein totuus on sadun sukua, sillä se on miltei yhtä vaikea saavuttaa kuin tarujen taikamaat.

Kenessä rakkaus on kaiken muun voittavana, siltä rakkauden tiet eivät koskaan mene tyyte umpeen, vaikkapa sitten saisi rakastaa vain kärsiäkseen.

KYSYMYKSIÄ JA VASTAUKSIA

Kysymyksiä toimitukselle voivat lähettää kaikki lehden lukijat. Jos kysymys on sen luontoinen, että siihen ei voida vastata julkisesti, lähettää toimitus kirjeellisen vastauksen. Kysymyksiin on liitettävä kysyjän nimi ja osoite.

1 kys.: Voiko Mestari, julistettuaan palloäänestyksen tuloksen, määrätä toimitettavaksi uuden äänestyksen, jos hänellä on syytä luulla, että äänestyksessä on tapahtunut jokin erehdys?

Vast.: Kun äänestyksen tulos on *ilmoitettu,* ei enää voida toimittaa uutta äänestystä, mutta Mestarilla on oikeus määrätä uusi äänestys toimitettavaksi, ellei hän ole vielä looshille tehnyt ilmoitusta äänestyksen tuloksesta. Jos uuden äänestyksen tulos on sama kuin edellisen, tai pyrkijälle edullisempi, on uusi äänestys pidettävä ratkaisevana.

2 kys.: Onko mestari, joka ei ole täyttä vuotta istunut K.·. S.·.n tuolissa, oikeutettu E.·. M.·.n arvonimeen?

Vast.: Ei. Saadakseen E.·. M.·.n arvon on Mestarin oltava Tuolissa yksi vuosi, laskettuna virkaanasettamisesta uuden Mestarin virkaanasettamiseen.

3 kys.: Voidaanko pyrkijä, joka on hyväksytty kaikissa äänestyksissä, estää viimeisen äänestyksen jälkeen pääsemästä järjestöön, jos hänestä saadaan tietoon sellaista, että hänet olisi sen nojalla estettävä tulemasta jäseneksi?

Vast.: Voidaan. Asiasta on ilmoitettava K.·. K.·. M.·.lle, joka harkintansa mukaan määrätköön toimitettavaksi pyrkijästä ylimääräisen äänestyksen tavallisessa järjestyksessä.

4 kys.: Voidaanko useammasta pyrkijästä toimittaa äänestys yhdellä kertaa?

Vast.: Voidaan, mutta jos ilmestyy musta pallo, on kaikista pyrkijöistä toimitettava erikseen äänestys.

5 kys.: Millä tavalla jaetaan diploomit?

Vast.: Avatussa looshissa.

6 kys.: Minkälainen fyysillinen vamma tai puutteellisuus on esteenä vapaamuurariksi pääsemiselle?

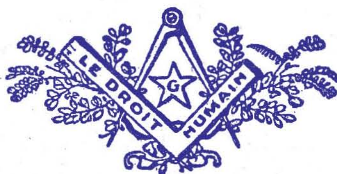
Vast.: Yleinen mielipide vapaamuurarien keskuudessa lienee sellainen, että järjestöön voidaan hyväksyä pyrkijä, joka voi ottaa osaa vihkimysseremonioihin sekä vastaanottaa ja antaa toiselle salaiset merkit ja sanat. Eri tuomiokunnissa vallitsee kysymykseen nähden erilaiset katsantotavat. Eräässä suurlooshissa on tapana hylätä pyrkijä, jos hänen vasen jalkansa on katkaistu polven alapuolelta tai hänen näkönsä on niin heikko, että se haittaa opetuksen vastaanottamista. On kuitenkin tapahtunut, että *sokeakin* pyrkijä on vihitty järjestöön, joten siis mielipiteet tässä suhteessa huomattavasti vaihtelevat. Eräs oppinut vapaamuurari on sanonut: „Puinen käsivarsi tai jalka on arvokkaampi kuin puinen pää tai kivinen sydän.” Ennen muinoin pidettiin vapaamuurariuden keskuudessa ankarasti kiinni siitä periaatteesta, että ainoastaan ruumiillisesti terveet saattoivat tulla vapaamuurareiksi. Operatiivisessa vapaamuurariudessa tämä olikin aivan luonnollista, sillä kaikki ammattikunnan jäsenet joutuivat oppipoikina ja ammattilaisina tekemään ruumiillista työtä. Spekulatiivisessa muurariudessa ei tästä katsantokannasta enää tarvitse niin ankarasti pitää kiinni.

7 kys.: Kuinka monta mustaa palloa vaaditaan pyrkijän hylkäämiseen?

Vast.: Englannin yhdistetyssä suurlooshissa tulee pyrkijä hylätyksi, jos hänelle annetaan kolme mustaa palloa. Looshit ovat kuitenkin oikeutetut erikoislaeilla vähentämään pallojen lukumäärän kahteen, jopa yhteen. Skotlannissa samoin riittää kolme palloa pyrkijän hylkäämiseen, mutta looshit voivat vähentää pallojen määrän kahteen. Irlannissa vaaditaan yksimielinen hyväksyminen, ellei looshin erikoislaeissa toisin määrätä. Amerikassa ehkäisee yksi musta pallo pääsyn. Aika, jonka kuluttua hylätty pyrkijä voi uudelleen anoa pääsyä vapaamuurarijärjestöön, vaihtelee eri tuomiokunnissa 6 kuukaudesta 2 vuoteen. — Suomen Tuomiokunnassa vaaditaan pyrkijän hyväksymiseksi yksimielinen äänestys. Hylätty pyrkijä voi pyrkiä uudestaan yhden vuoden kuluttua.

Suomen Yhteis-

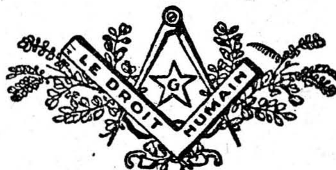
VAPAAMUURARI

N:o 3 · Touko—Kesäkuu · 1925

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

TOIMITUS:

Kyllikki Ignatius
Päätoimittaja, Armfeltintie 2

R. Candolin
Toim.-sihteeri, Laivurinkatu 43

AVUSTAJIA:

Jussi Snellman, Erkki Melartin, Rafael Ronimus, Kaarlo Atra ym.

Taloudenhoitaja:

Rouva Olga Auer, Fredrikink. 16 A 6, Puh. 6837

TILAUSHINTA. Tilauksia otetaan ainoastaan kokovuodelle ja on hinta kustantajalta suoraan tai asiamiehiltä tilattaessa Smk 40:—, ulkomaille dollaria 2:—. Tilausvuosi käsittää ajan Maalisk. 1925—Huhtik. 1926.

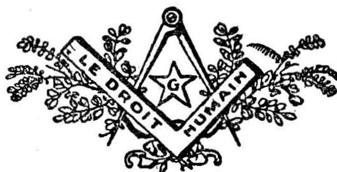

SISÄLLYSLUETTELO

TOUKO—KESÄKUU 1925 N:o 3

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

TOUKO—KESÄKUU N:o 3—4 · 1925

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*“ — *Oskar Leschhorn*

Ovet temppelin . . .

Ovet temppelin lujat ne aukes,
tosi-ihmisten astua vain,
vaan kokelas tielle raukes
oma kurjuus toverinain.

Ovet temppelin lujat ne aukes,
tuon ihmisen syytökset.
Hyvät henget ohi vain kulki,
vain neuvoen säädökset.

Ovet temppelin lujat ne aukes,
ja enkelikuoro jo soi.
Kun syntisen katumus laukes
ja taiston ja tuskan se toi.

Ovet temppelin lujat ne aukes,
ja kokelaan kuorohon vei.
Kodin kauniin salvat laukes,
jossa syytös saa kaikua ei.

Ovet temppelin lujat ne aukes,
kun ihminen nöyrtyy vain.
Sama kaikille Sana on auki,
jossa nöyryyttä opetetaan.

Aija

Filosofinen ja selittävä kurssi vanhemmissa ja uudemmissa vihkimyksissä

(Jatk.)

Mikä ristiretkeläisistä oli samanlaista näissä uskonnoissa, oli se että Prometheuksella oli Ocean niminen ystävä, jota vanhempi mytologia nimittää Piereukseksi. Aiskhyloksen murhenäytelmän mukaan hylkäsi Ocean eli Piereus ystävänsä sinä hetkenä jolloin Jumalan viha teki hänestä ihmiskunnan syntien uhrin. Tiedetään että *pyhä Pietari,* joka elätti itseänsä merestä tahi valtamerestä (Ocean) teki samalla tavalla.

Kaikki nämä samankaltaisuudet sekä vielä muut, joita voisimme mainita, tultuaan ristiretkeläisten tietoon, vakuuttivat heitä että kaikki nämä jumalat olivat lähtöisin samasta alkuperästä ollen auringon runollisia ja uskonnollisia vertauskuvia. Temppeliherrat, jotka kokoilivat näitä opinkappaleita, tiesivät siis erehdyksen ja kieltäytyivät Roomassa seuraamasta pyhän Pietarin uskontoa.

He omaksuivat enimmän rakastetun apostolin uskonnon ja tulivat Johanniteiksi. Tämä salainen hajaantuminen oli se, joka liitti yhteen itämailla kootut ja näiden ritarien kautta säilyneet mysteeriot. Muutamien näitä asioita selittävien historioitsijain mielestä oli se myöskin yhtenä syynä siihen vainoon, jonka Rooman hallitus heihin kohdisti. Tämä taas puolestaan aiheutti sen ystävällisen vastaanoton, joka heidän osakseen tuli vap. muurareilta eli Ruotsin, Skottlannin ja Ranskan vihityiltä.

On siis ilmeistä, että vihkimys on olemassa olevia uskontoja paljon vanhempi sekä että sen oppijärjestelmä, moraali ja sen rituaali ovat olleet näiden uskontojen esikuvina. Sen voitot ovat olleet ja vieläkin ovat älyn voittoja. Se valmisti sitä suurta inhimillistä vapautumista, jota Jesus saarnasi, ja jonka kristinusko omisti.

Jos nykyajan papit tutkivat kaikella luottamuksella niiden uskontojen alkuperää, joita he julistavat, tulisivat he vakuutetuiksi tästä totuudesta. Silloin koettaisivat he perehtyä Vap. muurarien mysterioihin ja käsittäisivät erehtyneensä heidän suhteensa. Ja sen sijaan, että nyt pitävät heitä jumalattomina ja uskontonsa vihollisina, he löytäisivät heissä alkuperäisen opin uskolliset säilyttäjät, ystävät ja veljet. Tämä on asia, jonka tahtoisimme tulevan yleisesti tunnetuksi ja joka on sitä tullutkin joidenkuiden töihimme osallisiksi päässeiden, pappien ja apottien kautta:

Vapaamuurari-järjestön tuntevat kaikki ihmiset, mutta ketkään muut eivät siitä ole niin paljon puhuneet kuin ne, jotka sitä vähimmän tuntevat. Ne kirjailijat, jotka ovat kirjoittaneet sitä vastaan, eivät ole siitä sen enempää tienneet. Apotteja Baruel, Lefranc ja Proyard'ia sekä muutamia kirjailijoita kuten Mirabeauta on vienyt harhaan erityiset Temppeliherrain sekä Eleysi- ja Padoshilaisten asteet. Näissä asteissa lakkasi tikari olemasta vain mitrialainen vertauskuva, siitä tehtiin inhoittavan kostonhalun välikappale silloin vallassa olevia virkahenkilöitä ja heidän jälkeläisiään kohtaan. Edellämainittujen kirjailijoiden viha ja syytökset perustuvat vain juuri näitä asteita kohtaan. Mutta jäljittelivätkö he Jacques Molayn hautapatsaan tekijää vain päästäkseen näiden asioiden perille? Jos niin, olisivat he kuten hän, tunnustaneet, että todellinen vapaamuurarius eli kolme ensimmäistä astetta, on heidän ylistyksensä arvoinen ja paljon yläpuolella heidän solvauksiaan. He olisivat myös tunnustaneet häväisseensä vain yhden kansa n historiallisen tapauksen muistoa sekä etteivät he olleet omistaneet Vap. muurariudesta kuin ulkonaisen muodon. Jokainen sivistynyt Vap. muurari halveksii tällaista.

Ensimmäinen, vap. muurarijärjestöä vainoava paavi osoitti, ettei hän ymmärtä-

nyt kristinuskoa, joka esitti ihmiset tasaarvoisiksi Jumalan edessä, kun hän ei välittänyt laitoksemme olemassa olosta. Vap. muurari-järjestöhän juuri lisää yhdenvertaisuutta ihmisten kesken kutsuen kaikkia veljiksi, sillä tasa-arvoisuus voi perustua vain veljeyden tunteeseen. Kristinusko ylläpitää vain ajatuksen tästä uskonnollisesta tunteesta kun taas vapaamuurarius vie sen käytännölliseen ja poliittiseen sovelluttamiseen.[1])

Meidän järjestömme voi ylpeydellä muistella alkuperäänsä, mutta mikä poliittinen hallitus voi sanoa samaa itsestään? Tämä entisyyden muisteleminen hämmästyttää sitä enemmän koska perinnöllisten uskontojen pappien kehitysharrastus on usein päinvastainen yhteiskunnan toivomuksia ja tarpeita.

„Vap. muurari-järjestö ei kuulu millekään kansalle, se ei ole ranskalainen eikä amerikalainen, ei skottlantilainen eikä ruotsalainen. Se ei voi olla preussiläinen Preussissa eikä turkkilainen Konstantinopolissa, jos se siellä löytyy. Se on yksi ja yleinen. Vap. muurari-järjestöllä on useita toimikeskuksia, mutta sillä on yksi yhteinen keskus, joka on muinaisajan filosofian siunaus. Jos se kadottaisi yleisen — ja yhtenäisen — luonteensa, lakkaisi se olemasta Vap. muurari-järjestö."

„Jokaisessa valtiossa tulee olla suuri keskus-looshi, sillä ei millään salaisella seuralla, vielä vähemmin sellaisella, joka opettaa toisia, ole oikeutta järjestyä ilman poliittisen virkavallan juriidista suostumusta."

„Mutta nämä keskus-looshit ovat vain hallinnollisesti itsenäisiä eikä suinkaan oppijärjestelmän suhteen, sillä muussa tapauksessa löytyisi yhtä paljon oppijärjestelmiä — siis vapaamuurarijärjestöjä kuin valtiollisia yhdistyksiä."

Tässä vastaus yhdistykselle tehtyy vastaväitteeseen (muistutukseen).

„Seuran, joka tahtoo käydä järjestöstä, tulee omaksua ne erityiset tunnusteet, jotka ovat tällaisten järjestöjen vakaantumiselle ominaiset: Pyhän Lasaruksen järjestöllä oli vain johtaja, Maltan järjestöllä taas suurmestari, Pyhän Mikaelin järjestöllä vain suojelija — siis kaikki yhdisty-

---

[1]) Tämä tasa-arvoisuuden laki on tehnyt Vapaamuurariuden ranskalaisten rakastamaksi, ja siinä määrin kuin sitä oli olemassa looshissa säilyi myös Vap. muur. järjestö Ranskassa.

Melkein kaikki muinaisajan filosoofit ja politikot ovat prinsiipissä ja opinsäännöissä todistaneet että *ihmiset syntyvät erilaisina;* että *luonto on luonut toiset vapaiksi ja toiset orjiksi.* Nämä ovat Aristoteleen tiettyjä sanoja *Politikko'ssaan* ja *jumalliseksi* nimitetyn *Platonin* epäilemättä mytologisia mietiskelyjä. Kaikilla muinaisajan kansoilla, gallialaisilla, roomalaisilla, atenalaisilla on *voimakkaamman oikeus* ollut *ihmisoikeutena* ja juuri tästä ovat johtuneet suuret poliittiset riidat ja kansalliset rikollisuudet. *„Voimakkaaksi syntyneellä“* ihmisellä ei ole oikeutta halveksia ja sortaa heikkoa, sillä *oikeus* merkitsee oikeudenmukaisuutta tai molemminpuolista mahdollisuutta, ja tässä tapauksessa ei löydy mitään mahdollisuutta heikolla.

„Oikeudenmukaisuus on yhteiskunnan pääasiallisin tavoiteltava; hyve ja siihen sisältyy kaikki muut yhteiskunnalliset hyveet. Tämä väite on seuraavan perusohjeen määritelmä: *Älä tee toiselle sitä mitä et tahtoisi itsellesi tehtävän.*

Oikeudenmukaisuudesta johtuvat: *tasa-arvoisuus, vapaus ja oikeus. Tasa-arvoisuus:* kaikilla ihmisillä on samalla tavalla silmät, kädet, suu, korvat ja halu niitä käyttää; heillä on siis yhtäläinen elämisen oikeus sekä oikeus käyttää heitä elättäviä aineksia elääkseen. Kaikki ovat he Jumalan edessä yhdenlaisia. — *Oikeus* ou kunnioitusta toisen omistusoikeutta kohtaan. *Vapaus* kaikilla ihmisillä on riittävästi aisteja hallussaan, ei kenenkään tarvitse käyttää toisen silmää nähdäkseen, korvaa kuullakseen, suuta syödäkseen, jalkaa käydäkseen. Kaikki ovat samalla luonnollisella tavalla vapaita eikä kukaan riippuvainen toisesta, eikä ole oikeutta hallita toisen aisteja. Oikeus (omistusoikeus) on ihmisen fyysillinen ominaisuus, jokainen ihminen on samanlainen rakenteeltaan ja niinmuodoin riippumaton, vapaa. Kukin on oma herransa ja on siis itsekullakin oikeus järjestää henkensä ja työnsä tuloksia. Oikeudenmukaisuus käsittää siis nämä kolme ominaisuutta eikä siis ihmisillä ollen tasa-arvoisia ja vapaita, ole mitään velkaa toisilleen eikä heillä ole oikeutta sekaantua toistensa asioihin.

misiä tähän tapaan. Miksikä Vap. muurari-järjestöjen useimmat suurmestarit ovat Englannissa, Ranskassa, Ruotsissa ja jopa Alankomaillakin? Mieluummin tulisi kukin valtio olla samalla lailla etuoikeutettu. Mutta kuitenkin tapaa ulkomailla hyvin usein loosheja samassa kaupungissa, joista toiset ovat Englannin, toiset Ranskan suurmestarin muodostamia. Tämä luuloteltu perinnöllinen suurmestarius voi tulla jo itsessään tunnusmerkiksi."

Ei mikään estäisi näin tapahtumasta. Voisi myös ensi alussa nimittää ensimmäiseksi suurmestariksi Lontoossa asuvaa ja hänen jälkeensä Pariisissa asuvaa suurmestaria toiseksi ja näin edelleen. Nämä kaksi pää-mestaria ovat uuden ajan kulttuurin kaksi suurinta valokeskusta. Että niin ei ole, ei ole aiheuttanut mitään sopimatonta. Tämä luokitteleminen olisi epäilemättä saanut enemmän yhtenäisyyttä aikaan, mutta ei yksimielisyyttä, sillä se on prinsiipin ja päämäärän yhteys, joka takaa yhdistyksen horjumattoman aseman. Löytyipä keskustoja ja suurmestareita kuinka paljon tahansa, muodostavat he kuitenkin yhden työkeskuksen, joka taas saa alkunsa yhteisestä henkisestä keskustasta. Kun hallitukset panevat politiikkansa päämääräksi tällaisen yhteisen pohjan, koettaa yhteenliittoutuneille kansoille onnellinen tulevaisuus. Vap. muurari-järjestön kautta tulee egyptiläinen vihkimys ja sen mukana muinaisuus uudistamaan tulevia aikoja varten sen yhteiskunnan ykseysaatteen (esikuvan), joka tulee uudenajan ilmaisukeinoksi ja elämäksi.

Vap. muurarius ei ole mitään uskontoa. Se joka tekee siitä uskonnon, pilaa ja vääräntää sitä. Brahmalainen, juutalainen, muhamettilainen, kristitty ja protestantti, joka omistaa lakinsa ja ilmanalanmukaisen uskontonsa tulee säilyttämään vapaamuurariutta eikä hänellä kuitenkaan ole kahta uskontoa, sillä yhteiskunnalliset ja jonkun kansan tapojen, tottumusten ja ennakkoluulojen mukaan sovitetut pyhät lait ovat ihmisten luomia.

Vapaamuurarius, jonka aatteet ovat laajakantoisia, on yhdistelmä jumal- ja ihmis-viisautta, nim. yhdistelmä kaikista niistä avuista, jotka lähentävät ihmistä jumaluuteen. Se on se ainoa moraali, joka sopii kaikkien ilmanalojen asukkaille ja uskontojen kannattajille. Kun viimemainitut saavat lain niin Vap. muurarius päinvastoin antaa lain, sillä sen moraali, ollen yksi ja järkähtämätön on paljon korkeampi ja monipuolisempi syntyneitten uskontojen moraalia. Luokittaessaan ihmiset pakanoihin, jumalatomiin, uskovaisiin ja epäuskoisiin on voimassa olevien uskontojen moraali liian yksipuolinen, jota vastoin vap. muurarius näkee kaikissa uskontunnustajissa vain veljiä, joille hän aukaisee oven temppeliinsä vapauttaakseen heitä kansallisista ennakkoluuloista ja pappien harhaopeista. Vapaamuurarius taivuttaa heitä rakastamaan ja auttamaan toinen toisiansa, sillä se surkuttelee ja karttaa harhaoppeja vaan ei vihaa niitä.

Sen mukaan mitä juuri olemme esittäneet on Vap. muurari-järjestöllä helppo todistaa vanhan ja arvokkaan alkuperänsä sekä sen jalon päämäärän, jonka se on ottanut saavutettavakseen. Mutta korkeiden asteiden omistajilla, nim. niinkutsutuilla skottilaisilla olisi vaikea tehdä sitä samaa.[1]) Vap. muurarius on aina julistanut niitä totuuksia, jotka suoranaisesti tarkoittavat ihmisen onnea. Kaikki ne säännöt, joiden tarkoituksena on saada Vap. muurari-järjestölle korkeita asteita vastustamaan hyödytöntä kostonhalua ja teosofiaa, ritarilaitosta ja kabbalaa, hermetismiä ja alkemiaa, illuminiaattien oppia, temppeli-herroja ja jesuiittoja, kaikki ne olivat totisille Vap. muurareille erehdyksiä, jotka, huolimatta omistamastaan vap. muurariverhosta ovat vieraita Vap. muurariuden yleiselle päämäärälle.

---

[1]) Tämä totuus ilmaisee selvästi että kolme ensimmäistä astetta käsittävät *koko muinaisen rituaalin* ja että skottilainen sarja ja kaikki se mikä kuuluu mestarin astetta korkeimpiin asteisiin on *uusia rituaaleja.* Siis se on moosekselainen verho joka on korkeiden asteiden aiheuttaja, nim. siitä johtuvat monisanaisuudet ja sanojen lisäykset.

Tavallisesti myönnetään, että kolme ensimmäistä astetta ovat yksinkertaisia ja helppoja ymmärtää sekä että ne yhdessä esittävät Vap. muurari-oppijärjestelmän tyydyttävästi. Mitä lisää tuo näiden skottilaisten 30:n asteen runsaus moraaliin? Tullaanko sanomaan, että ne tutustuttavat neofyyttiä muinaisten kansojen historiaan ja niiden hallitusten tuntemiseen, niiden lakien, tapojen ja tottumusten tuntemiseen, niiden töiden suorittamisella, jotka ovat näiden asteiden pohjana? Jos joku vap. muurareista valitsisi tämän tavan tehdäkseen klassillisia tahi joitakin historiallisia tutkimuksia, pettyisi hän pahasti.

Näiden asteiden synty on vapaamuurarikielellä puhuen paheksittava (anteeksiantamaton), koska se paljastaa persoonallisen eli lahkon ja puolueen itsekkäisyyden joka viimeksi mainittu oli usein kaikellaisten keinottelujen tarkoituksena Vap. muurariuden heikkouteen luottaen! Huomioita tehdessä on omituista nähdä, että kun kolmen ensimmäisen asteen yksinkertainen ja puhdas moraali neuvoo ihmistä hänen vioistaan ja koettaa saattaa häntä yksityiskohtaisesti halveksimaan ylpeyttä ja itserakkautta niin nämä korkeat asteet, joiden moraalin tulisi olla paljon korkeamman ja puhtaamman pyrkivät ylyttämään ja rohkaisemaan näissä samoissa virheissä luokittamalla Vap. muurarit sangen joutaviin arvoasteikkoihin.

Koko kolmea astetta ylemmän rituaalin olemassaolo johtuu suuresta suvaitsevaisuudesta, joka viimemainittu on sulkenut silmät tämän pysyväiseksi tulleen vääryyden suhteen, joka jo nyt on tuonut ja tuo yhä edelleen tulevaisuudessakin osan orjuutta mukanaan. Sanomme o s a n, sillä omien kannattajiensakin mukaan on näiden uusien asteiden rituaalien käytäntöönpano hajanaista, joten koko orjuutta ei voi ajatella.[1])

[1]) Muutamien näiden asteiden kunnianhiarvonimet eivät sovellu vaatimattomille ja ymmärtäville muurareille. Ne päinvastoin vastustavat järjestön vertauskuvallista *tasa-arvoisuuden* ja veljeyden prinsiippiä, jota kaikki muurarit julkisesti tunnustavat.

Ajatelkaamme esim. *skottlantilaisuutta!* Sen järjestelmä, jonka kaikki asteet eivät tosin ole alkuaan *Skottlannista,* on kokoonpantu *kahdestakymmenestä viidestä* asteesta, jotka enemmän kuin kylliksi täydentävät sen kannattajien salaisen opetuksen puutteen, tavallisesti kuitenkin on käytännössä niistä vain *viisi astetta.* Siinä on jo 20 astetta liikaa. Kuitenkin ovat juonittelijat kohottaneet sen luvun *kolmeenkymmeneen kolmeen*[1]), joista nykyään vertaillaan vain *seitsemää astetta,* ilman että looshit, nim. ymmärtäväiset vapaamuurarit, siitä huomauttavat tai kieltäisivät sellaista epäjohdonmukaisuutta, joka ei onneksi koske rituaalia, vaan ainoastaan korkean vap. muurariuden turhamaisuutta (komeutta). Kuitenkin pani Angersin jokilaaksossa sijaitseva Pére de Famille-looshihallitus vastalauseensa, ainakin oli se enemmän asteitten suunnatonta nousua kuin sen luonnottomuutta vastaan, ja vaikka huomautettiin, ei siitä ollut hyötyä.

Ei ole olemassa keskushallintoa ilman looshia ja keskushallintoa tulee myös kutsua looshiksi, sillä heti kun se lakkauttaa looshityönsä, sen mukana loppuu oikeus kaikkien työpajojen lakkauttamiseen, joiden perustana se on. Löytyy tosin useita loosheja ilman keskushallintoa. Niinpä esim. kunnianarvoisa „Neuf Sæurs"-looshi, perustettu Pariisin Orient'issä 11 p. maalisk. 1776, ei koskaan ole tahtonut tulla hallinnoksi tai tuomioistuimeksi, ajatellen, ja syyllä, että Vap. muurarihallitsijoiden tuomioistuinkaan ei korvaa niitä suuria miehiä, jotka kuuluisuuksina kaunistavat historiaa, kuten Franklin ja Voltaire, ja nämä olivat vain mestareita. Tämän „Neuf Sæurs"-looshin huomattava varovaisuus on se vakava vastalause, jonka se antoi korkeiden asteiden suhteen.

[1]) Sillä aikaa kuin viisaat uskonuudistajat muuttivat v. 1786 kaksikymmentäviisi astetta seitsemäksi, muutamat erikoisen innostuksen elähyttämät vap.-muurarit taas lisäsivät siihen lukuun 8, esittääkseen Jeesuksen (todellisen Valon) ikää, 33 vuotta, vaikka tämän luvun monet aikakauskirjojen tutkijat kieltävät.

Mitä sanoisivat näiden asteiden kannattajat, jos kaikki looshit, nekin joilla on hallinto, noudattaen „Neuf Saurs"-looshin viisautta päättäisivät lopettaa n.s. *korkeimmat* työpajat ja antaisivat *kolmessa ensimmäisessä asteessa* kaiken mahdollisen kehityksen, hyväksyen tarkastajiksi vain puhtaan esiliinan- eli Mestariköyden-Veljet ja sitäpaitsi idän Suur-Mestarin (Grand Orient).

Kuitenkin loppui eripuraisuus, ja Vap. muurarien yhteys elpyi uudestaan. Eripuraisuus oli johtunut vain korkeiden asteiden ja niiden nauhojen ilmestymisestä, eikä se kyennyt tappamaan vapaamuurariutta, rasitti sitä ainoastaan.

Juuri nämä korkeat asteet ovatkin saaneet aikaan hälyytystä ja jonkunverran vainoa hallitsijoiden puolelta Vapaamuurariutta vastaan sekä vihaa maallikkokirjailijoilta.

On joskus tapahtunut, että hallitsijain nimessä on tullut vap. muurarikokouksiin ja -juhliin lähetystö, joka on kieltänyt heidän kokouksensa. Looshin upseerit tervehtivät heitä silloin ystävällisesti ja sanoivat: Ennenkuin meitä tuomitsette, niin *tulkaa, kuulkaa* ja sitten *arvostelkaa!* Perehdytetäänkö heitä sitten *Elysien* tahi *Kadoshilaisten, Rosencreutzin* tahi *Auringon ritarin,* tahi jonkun muun olemassa olevan ritarikunnan korkeiden asteiden sisältöön? Sitä tulee karttaa, sillä se ei todella ole siellä kuin Vap. muurarius on. Heidät hyväksyttiin oppilasasteelle, ja samalla kun kokelaan side, putosi heidän silmiltään erehdystenkin side kolmen vertauskuvallisen matkan jälkeen. He seurustelivat veljellisesti toisten muurarien kanssa ja kielto peruutettiin.

Koska kerran Veli, olkoonpa vaikka vap. muurari, ei voi kokonaan luopua tavallisen ihmisen heikkouksista, ajattelemme, että korkeiden asteiden olemassaolo on syntynyt jonkunlaisesta välttämättömyydestä, joka ei riipu arvoasteiden kohottamisesta. Arvelemme myös, että velvollisuutemme on antaa myöten epäuskoisen maailman vuoksi — ei kunnianimien ja nauhojen lumouksen tähden, vaan siksi että muutamat näistä paljon puhutuista asteista kannustavat vap. muurari-opin syvempää tutkimista ja pitävät vireillä kilpailua järjestön eduista. Kuitenkin huomaamme ranskal. Grand Orient'in hallinnon käsittävän vain yksinkertaisen, järkiperäisen ja yhtenäisen järjestelmän, samalla kun se antaa selityksen niihin seitsemään asteeseen, joiden yläpuolella ei löydy muuta mahdollista vap. muurariselitystä, jollei tahdota toistaa yhtä ja samaa.

Vanhoina aikoina, jolloin Vap. muurarijärjestö ei voinut järjestää kirjoitettuihin sääntöihin (ne syntyivät paljon myöhemmin) näitä orgaanisia lakejansa, jotka määräsivät inhimillisten järjestöjen menestyksen ja horjumattomuuden, uskoi se vapaille kaavoille ja edistyksen mukaan rituaaleille sen moraalisen opetuksen, joka salaisella tavalla vaikuttaa kansoihin. Looshien säännöt, olivatpa ne sitten lakia-laativia tai muita siteitä, antoivat myös voimakasta ja yhtenäistä eloisuutta, joka sai alkunsa vain vihittyjen tuntemasta henkisestä keskustasta. Nämä vihityt johtivat aina älykkäästi tämän henkisen vaikutuksen toimintaa. Otaksuttavasti olivat suulliset perintätiedot kauan aikaa sinä oppaana, jota vihityt käyttivät sääntöjen asemesta järjestön edistämiseksi. Huomataanpa myös, että sen kehitys ei lakannut silloinkaan, jolloin U.·. U.·. M.·. t olivat looshiensa isäntiä ja diktaattoreita, joten syntyi kummallinen vapauden ja itsevaltiuden sekoitus. Mutta kaikista merkillepantavinta on se, että kansa tottui pelotta ja tyynesti näkemään yhdistystemme salaperäisen muodostumisen ja sen pidättyväisyyden siitä itsestään. Huolimatta synnyttämästään vaarasta, nämä yhdistykset herättivät vastustamatonta mielenkiintoa toisiin miesseuroihin kuuluvissa jäsenissä, jotka myönsivät vain Loosheissa voivan löytyä inhimillisen luonteen kauneutta. — Ainoastaan vap. muurarijärjestössä voivat yhteiskunnan kaikki luokat yhtyä. Ainoastaan vap.muurarius on saanut aikaan sen yhteensulautumisen, joka sitten on kulke-

nut kansojen läpi. Ainoastaan se voi levittää sitä inhimillistä lakia, jonka kohottava vaikutus, yhteiskunnan yhtenäisyyttä tarkoittaen, raivaa tieltä rotujen, eri luokkain tapojen, sääntöjen, tottumusten, kielten, rahojen ja mittojen yhteensulautumiselle. Sen siveellinen propaganda on oleva ihmisystävällistä ja esikuvana kaikille omilletunnoille.

Kaikki ylevä uskonpuhdistustyö ja sosiaalinen hyväntekeväisyys on vap. muurarijärjestön alkuunpanema ja sen tukema. Tämä ilmiö johtuu yksinomaan sen voimakkaasta kokoonpanosta (sen järjestyksen voimakkuudesta). Muinaisuus kuuluu sille eikä tulevaisuus voi sitä paeta. Se on ainoa, joka yhdistystensä äärettömällä voimalla voi sopusointuisesti toteuttaa Jaunezien, Saint Simonien, Owenilaisten ja Fourrierien uneksimaa suurta ja kaunista yhteiskunnallista kokonaisuutta [1]).

Sitä juuri vap. muurarit tahtovat ja näiden ihmisystävällisten ajattelijain ylevät aatteet lakkaavat olemasta vain turhia haaveita.

Luostarit olivat alkuaan rauhan sekä tunnollisen ja etevän opiskelun tyyssijoja. Keskiajan erinomaiset tasavallat ja hyödylliset ammattikunnat (yhdistykset) olivat aikoinaan mukailuja luostareista. Kiittäkäämme Vap. muurarijärjestöä jos kaikki kulkee yhteenliittymistä kohti. Kirjapainotaito on tullut jälessä, saattaen sopusointuun kansakuntien hengen ja höyry täydentää jo vuosisatoja sitten aletun työn lyhentämällä välimatkoja ja pakoittaen kansoja tuntemaan itseänsä, liittymään toisiinsa ja yhtymään yhteen. Kaiken päämääränä on siis yhteys ja ihmisten muodostaminen yhdeksi suureksi perheeksi.

Maalliset yhdistykset ovat enimmäkseen vain liittoja, jotka saavat kansat alituiseen sotaan keskenään, kun taas vap.muurariyhdistykset esittävät vain järjestyksen ja sopusoinnun lakia.

Kun on poliittinen johto hyvä, eivät suuret valtiot ole liittojen tarpeessa eivätkä pienetkään niitä silloin toivo. Vap.-muurarikeskuksien välinen yhteys on yksi ikuinen ja yleinen.

Jotkut optimistit ehkä kysyvät: mitä sitten jääkään Vap.-muurari-järjestön tehtäväksi? Turha kysymys siihen asti kun Veljet eivät enää käytännössä harjoita vihkimyksen oppijärjestelmiä. Eikö jää enää mitään tehtävää vap.muurarijärjestössä?

Eikö joku veli vielä kutsu looshinsa veljeä tuomioistuimen eteen sellaisen asian vuoksi, jonka hyvin voi ratkaista jo perheen keskuudessa?

Tämä julma ja vastenmielinen kunnia-asian ennakkoluulo, joka on peruisin raakalaisajoilta, on Veljien keskuudessa peruslakiemme kieltämä. Ja se mitä ranskalainen, meidän innostuksemme läpäisemä, korkea hallitus ajaa takaa, onko se hävinnyt asumamme maan päältä? Korkeaan asemaan kohonneet vapaamuurarit riippuvat laissamme skandaalin pelosta, jonka alaiseksi heidän lannistamattomat himonsa voivat tehdä heidät huolimatta valastaan.

Orjuus, tämä Uuden Maailman ja vapaaksi itseään sanovan kansan kirous, häpäisee vielä kansakuntia. Nämä taas kaikki, luullen noudattavansa käytännössä periaatteitamme, hylkäävät sen suojelevan käden, joka voisi auttaa heitä tulemaan sellaisiksi kunniallisiksi ihmisiksi, jotka aavistavat ajan tulevan, jolloin ihmiskunnan tyrannien rautaketju murtuu.

Kuolemanrangaistusta pidetään niin tärkeänä vastapainona yksilöllisiä etuoikeuksia vastaan, mutta onko sitä tarpeeksi harkittu ja selitetty?

Ihminen ei suinkaan ole syntynyt vain pahaa tekemään, koska hän lakkaamatta tekee työtä pahan hävittämiseksi — mitä te teette, auttaaksenne häntä pyrkimyksissään?

Onko työläisluokan kohtalo jo ratkaistu? Tämä polttava kysymys, tämä kaukai-

---

[1]) Jaunegit y. m. yhteiskunnallisia liikkeitä jotka kauan sitten pitivät hallussaan Vap. muurarijärjestöä.

nen ukonilma, jonka jyrinän viisas jo tajuaa, eikö se kaiu teidän korviinne? Ettekö huomaa kokoonkasautuneita pilviä, jotka verkon tavalla peittäen maapallon kaiken väestön aikaansaavat suurissa kaupungeissa onnettomuuksia, jotka tulevat järisyttämään maailmaa.

Voiko mitään suurta kysymystä ja hyödyllistä ehdotusta ottaa keskusteltavaksi näiden pienten intohimojen keskellä? Nämä intohimot myrkyttävät kokouksiamme niin kauan kun niitä ei ole alituisilla sääntöihin palauttamisilla lannistettu, sekä joita eivät aina äärimmäisyyteen asti väsymättömät hallintoneuvoston ihailijat tehneet mitättömiksi. (Muistutuksia käännöskirjassa.)

Ei — aika ei suinkaan ole vielä kulunut loppuun voidaksenne olla hyödyttämättä itseänne ja muita. Oletteko harjoittaneet kaikkia hyveitä ja onko teillä niiden hyveiden ansiot?

Että yhteiskunta-ruumis voisi paremmin työskennellä niin oletteko antaneet inhimillisille himoille niiden tehtävänsä? Teillä on suuria päällysmiehiä, mitä he tekevät? Missä ovat teidän lähetyssaarnaajanne? Meitä vihaavat papit, koska eivät meitä tunne, mutta miksi ei heitä valaista?

Siitä on puolivuosisataa kun Ranskassa vapauden päivänkoi nousi valaisemaan kansoja. Silloin kaikui uskonpuhdistuksen huuto mahtavana ja niin voimakkaana, että vanha maailma siitä vielä vapisee — te vihittyjen jälkeläiset, jotka ohjaatte valtakuntia — mitä te olette tehneet? Minä en mitään kysy kansalaisena, mutta vapaamuurarina. Te olette antaneet sulkea temppelinne. Konsulin ja keisarin hallitessa ovat ne avautuneet vain imarteleville hovimiesjoukoille heidän huvituksiinsa, pankkiliikkeen harjoittamisiin. Te olette melkein tulleet korjaustyön alla oleviksi ihmisiksi, joille parantumaton siirtolainen ja ahnas pappi on antanut energiastaan. Te pidätte silmällä kunniasijoja. Kun kansa kolmenpäivän vallankumouksessa oli hetkeksi tyhjentänyt torin ja voittanut — en sano vapautta, vaan — tasa-arvoisuutta, sanoitte te: tasa-arvoisuushan on vapaamuurariuden päämäärä, ja koska nyt on kaduilla vapaamuurariutta, on hyödytöntä mennä looshiin. Näin on tapahtunut senjälkeen kun mielistelijät ovat temppeleissänne suitsuttaneet uhrejaan aikakauden epäjumalille.

Tämä tällainen ei suinkan ole vapaamuurariutta! — Sanotaanko vielä, ettei mitään ole tekemistä — ainakin on paljon opittavaa!

Ne, jotka tulevat juomaan lähteistänne käyttääkseen hyväkseen oppijärjestelmiänne, ammentaakseen energiastanne loistaakseen valollanne ja hankkiakseen kansan suosiota vallan halusta, ovatko ne enää joukossanne? Heidän typeryytensä on vienyt heidät pois sieltä!

Mietteitä muurariudesta

1. Muurariuden olemus.

Kukaan ei varmuudella tiedä, miten pitkälle aikojen yöhön se liike, joka kulkee vapaamuurariuden nimellä, ulottuu, kukaan ei tiedä sen perustajasta, hänen elämäkerrastaan, elämäntyöstään mitään, eipä edes sitäkään, onko sillä perustajaa lainkaan, vai onko se aina ollut olemassa osana ihmiskunnasta ja sen pyrkimyksistä. Historioitsija koettaa tunkeutua sitä verhoavaan hämärään, mutta turhaan. Hänen täytyy vain todeta, että se epäilemättä on vanhin kaikista nykyään toimivista yhdistyksistä, ja että sen juuria voidaan varmuudella seurata ainakin varhaisantiikkiin. Lessing, eräs etevimmistä vapaamuurarikirjailijoista sanoo, että vapaamuurarius on yhtä vanha kuin ihmiskunta, sen perusprinsiipit ovat syntyneet samalla kuin ihmiskunta, eikä se myöskään voi kuolla niin kauan kuin ihmisiä

maan päällä elää. Asiaa ei muuta lainkaan se, ettei se aina ole kantanut nykyistä nimeään. Se on saanut nimensä ja rituaalinsa keskiaikaisilta rakennusammattikunnilta, mutta se aate, joka tähän ulkonaiseen kuoreen on pukeutunut, on ikuinen, ja sen tunnuslause on veljeys.

Sen, joka tahtoo liittyä vapaamuurarijärjestöön, tulee olla täynnä pyhää halua palvella ihmiskuntaa ja kaikkea inhimillistä. Hänen täytyy sisimmässään tahtoa sitä ja asettaa tämän kaipuunsa kanssaihmisten käytettäväksi. Ja ellei hän tätä halua tuo mukanaan astuessaan järjestöön, ei hän voi sitä saada siltä, vaan hänen työnsä looshissa ja järjestössä tulee merkityksettömäksi ja hän itse on verrattavissa kuivuneeseen oksaan tuoreessa puussa.

Muurarius pohjautuu uskoon elämän tarkoituksenmukaisuudesta ja luottamukseen ihmisen arvosta ja aateluudesta. Muurari tuntee, että ihminen voi kohota kaiken sen täydellisyyden esikuvaksi, josta koko elollinen luonto unelmoi. Ja niinpä muurari tuntien sisässään tämän täydellistymisen kaipuun, väsymättä ponnistelee oman personallisuutensa jalostamisessa ja kansana ja samalla koko ihmiskunnan kohottamisessa henkisesti.

Astuessaan vapaamuurarilooshiin pyrkijä löytää veljesketjun, jossa jokainen ketjunosa liittyy lujasti toiseen. Mutta kaikki, mitä hän kokee muurarien tavoista, symboolisista muodoista ja teoista, on vain vertauskuvaa ihmisyyden uskonnosta, jota hänelle ei opeteta, vaan joka tuodaan hänen ulottuvilleen. Kaiken, mitä vapaamuurarius opettaa, on voitettava oman työn avulla, oman kokemuksen perustalla. Hänelle ei opeteta uskontunnustuksia, dogmeja eikä auktoriteettiuskoa. Hänen työnsä on temppelipalvelusta ihmisyyden ja ihmiskunnan puolesta, temppelipalvelusta, joka on uskontoa, mutta ei sellaista, jonka oppii opettamalla, vaan jota on elettävä, johon on eläydyttävä, ja jonka tulee tulla osaksi omasta sisäisestä itsestä.

Kukaan ei voi tehdä muurarityötä toisen puolesta, eikä kukaan voi toiselle tässä tapauksessa tarjota mitään valmista. Kukaan ei voi elää toisen puolesta ja juurruttaa toisen olemukseen elämisen taitoa, suurta kuninkaallista taidetta. Vain oma elämys voi auttaa ihmistä eteenpäin etsijän vaikealla tiellä.

2. Työskentely ammattikunnan työmaalla.

Astuessaan muurarilooshiin, muurari tapaa edessään suurin kirjaimin sanat: palvelus. Pyhitä työsi vapaaehtoiseen palvelemiseen sekä veljespiirin keskuudessa että sen ulkopuolella maailmassa. Mitkä kykysi ovatkin, miten pitkälle mahdollisuutesi ulottuvatkin, kukaan ei ole niin pieni ja vähäpätöinen, ettei hän tavalla tai toisella voi kantaa korttaan yhteiseen kekoon. Ja tällainen vapaaehtoinen palveleminen on samalla muurariuden korkeiden periaatteiden toteuttamista, se on samalla oman henkisen kiven kiilloittamista sen työsuunnitelman mukaisesti, jonka M. S. A. on meille määrännyt. Ellei joku kykene toimimaan opettajana, on hänelle yhtä kunniakasta olla palvelijana. Ellei joku kykene paljastamaan suuria henkisiä totuuksia ja antamaan niitä ihmiskunnalle, voi hän aivan yhtä menestyksellisesti hyödyttää ihmiskuntaa palvelemalla järjestöä ulkonaisissa suhteissa. Pääasia on, että hän tekee työnsä antaumuksella, ja että hän päättyneen päivätyön jälkeen voi luottamuksella näyttää kivensä työnantajalleen.

Samoin ei kukaan voi sanoa veljestään: minun työni on paljon arvokkaampaa kuin tuon veljeni, joka ehkä vain voi suorittaa kirjurin tehtäviä, kun minä taasen luon jotakin uutta, tutkin M. S. A:n työsuunnitelmaa ja paljastan suuria henkisiä totuuksia janoavalle ihmiskunnalle ja veljilleni. Minä elän sisäistä elämää, hän ulkonaista. Kuka meistä voi sellaista sanoa? Muistakaamme silloin Jesuksen vertausta isännästä, joka yhdelle palvelijoistaan antoi 5 talenttia, toiselle 3 ja viimeiselle yhden. Ellei joku voikaan luoda uutta ja ennenkuulumatonta, niin kuka meis-

tä voi tuomita häntä siitä, hänen henkinen elämänsä voi siitä huolimatta olla yhtä rikasta kuin senkin, joka on saanut 5 talenttiaan, ja hänen pyrkimyksensä yhtä harrasta kuin hänen veljensäkin.

Ei. Tullessaan järjestön jäseneksi, löytää pyrkijä itselleen työmaan, sillä järjestö tarjoaa kaikille työtä. Ja ulkonainen työ on aivan yhtä tärkeätä kuin sisäinenkin. Kenenkään ei tarvitse tuntea itseään orvoksi, jokaiselle on varattu paikka joka parhaiten sopii hänelle yksilönä.

3. *Ulkonainen ja sisäinen muurarius.*

Muurariuden periaate on elämä. Siihen sisältyy kaikki. Se on elämää, joka on kääntynyt sisäänpäin elämän alkulähteille. Muurari tietää, että on olemassa sana, muurariuden kadonnut avain, jota ihmiskunta ei enää tunne. Tätä kadonnutta sanaa hän etsii itsestään, hän etsii sitä itse elämästä. Hän ei sitä etsi kirjoista, ei kirkosta, ei profeetoilta, sillä hän tietää että se on löydettävissä vain elämisen taidosta. Hän rakentaa henkistä temppeliä, pystyttää sen kaariholvia ja pilareita tietäen, että jokainen kivi, jonka hän on kiillottanut, ja jonka rakennusmestari on hyväksynyt rakennusta varten, on askel eteenpäin hänen toivioretkellään totuuden ja kadotetun mestarimuurarin sanan löytämisessä. Hän soinnuttaa sielunsa sopusointuun luomis- ja kehitystyön jätti-instrumenttien kanssa, sillä hän tietää, että hänen on yhdyttävä yhtenä soittimena kaikkeuden kuoroon, jotta hän voi tulla kaikkeuden itsetietoiseksi kansalaiseksi ja siten oman henkensä syvyydestä löytää se akaasianoksa, jonka alle murhattu mestarirakentaja ja hänen mukanaan kadotettu sana on haudattu.

Elämä on muurariuden sisäinen puoli, ja sitä voi jokainen elää ulkonaisista kyvyistään ja mahdollisuuksistaan riippumatta.

Mutta muurarius on myös ulkonaista. Muurarit muodostavat yhdyskunnan, joka on rakennettu lakisiteiselle pohjalle. Ja tämän yhdyskunnan kulmakiven muodostavat muurarilaki ja muurariasetukset, muurariuden maamerkit ja kunkin looshin erikoislait. Järjestön ulkonaisessa työssä ovat jotkut jäsenet valinneet ulkonaiseksi työalakseen opettajatoimen, jotkut järjestyspuolen. Kumpikin on valinnut oman alansa, ja se, joka pitää toisen työalaa omaansa vähäpätöisempänä, ei osaa elämässään seurata niitä korkeita periaatteita, joita hän järjestöön tullessaan on tunnustanut haluavansa noudattaa. Toisin sanoen, hän on muurari vain ulkonaisesti eikä sisäisesti.

On olemassa muurareita, jotka esim. pitävät, ettei muurarijärjestöllä pitäisi olla lakikirjaa, vaan että todellisen muurarin tulisi seurata ainoastaan omantunnon lakia. He, samoinkuin nekin, jotka pitävät lakia pääasiana, erehtyvät. Kirjoitetun lain tulee olla yhdessä kirjoittamattoman kanssa sopusoinnussa, ja jokaisen muurarin velvollisuus on seurata kumpaakin yhtä vakavasti ja nurkumatta.

Jotkut ovat ulkonaisen toiminta-alansa muurariudessa löytäneet siinä, että he ovat ottaneet muurarilain erikoisharrastuksekseen, ja he ovat ruvenneet looshissa lain valvojiksi. Heidän työnsä on useimmissa tapauksissa hyvin epäkiitollista, sillä heidän toimintansa joutuu usein ristiriitaan yleisen mielipiteen kanssa, kun he monastikin innoissaan näkevät lakipykäliä kaikkialla. Mutta tämä virkainto on kuitenkin välttämätön looshin menestykselliselle työlle, sillä he ovat ikäänkuin vastapainona niille, jotka tahtoisivat mieluiten unohtaa koko lakikirjan olemassaolon.

Yhtä vaikea on niiden asema, jotka taasen ovat valinneet opettajatoimen. Jokainen yksilö on löytänyt itselleen vissin perustan, jonka pohjalta hän harjoittaa tutkimuksiaan, joten siis sen, joka on ruvennut näitä tutkimuksia ohjaamaan, on melkein mahdoton tyydyttää kaikkia. Aina on olemassa sellaisia, jotka lähtevät aivan toiselta perustalta kuin heidän opettajansa. Ja ellei opettaja silloin tarpeeksi hyvin jaksa käsittää, että hänen mielipiteensä asioista on yksi monista, vaan tahtoo teh-

dä ymmärrettäväksi, että hänen kantansa on ainoa oikea, joutuu hän vakavasti tekemään vääryyttä eräille veljille, jotka eivät jaksa käsittää asioita samalla tavalla kuin hän itse.

Ulkonaisessa muurariudessa tulee ymmärtämyksen ja toisen mielipiteiden kunnioituksen vallita, muuten emme oikein täytä tätä puolta muurariudessa.

Sisäinen puoli muurariudessa jälleen on jokaisen yksilöllinen asia, johon kukaan muu ei voi eikä tahdokaan sekaantua. Ja tämä sisäinen puoli on elämä.

4. Todellinen muurari.

Todellinen muurari on se, jokaa osaa pitää sekä sisäisen että ulkonaisen puolen muurariudesta keskenään sopusoinnussa. Se elämä, jota me itsessämme elämme, ne tunteet, jotka meille ovat liian pyhät kenellekään kerrottavaksi, muodostavat todellisen yleismaailmallisen muurariuden. Se elämä, jonka me looshissa suoritamme, muodostaa muurariuden ulkonaiset puitteet.

Todellinen muurari on se, joka jaksaa ymmärtää kaikkia, miten suuressa määrin hänen mielipiteensäkin eroavatkin muiden mielipiteistä, joka ymmärtämyksellä jaksaa suhtautua kaikkiin ilmiöihin, joskaan hän ei aina jaksa niitä ymmärtää. Samoin voi hänen omat mielipiteensä olla muille vieras ja outo.

Todellinen muurari on se, jonka sydämen täyttää rakkaus. Rakkaus on loppultakin kaiken muun yläpuolella. Elämä rakkaudessa vie meidät elämän mysteriokouluun, rakkaus avaa portit siihen salattuun maailmaan, joka on ponnistustemme päämäärä. Kaikki muu on kuin helisevä vaski ja kilisevä kulkunen, sillä vasta rakkaudessa löydämme elämän todellisen tarkoituksen ja päämäärän. *R. C.*

Vapaamuurariuden riitukset

IV.

Alkuperäisen skottilaisen riituksen perustamisesta ei ole varmaa historiallista tietoa, mainitsee Mackey. Sen kannattajat selittävät, että riituksen perusti v. 1770 Namurin kaupungissa Belgiassa eräs Edinburgin suurlooshi, mutta ranskalainen vapaamuurari Clavel väittää v. 1842 julkaisemassaan Ranskan vapaamuurariuden historiaa ja salaisia seuroja koskevassa historiateoksessa, että riitus perustettiin vasta v. 1818 Namurin kaupungissa. Riitus on tuskin koskaan saavuttanut jalansijaa mainitun kaupungin ulkopuolella. Sen muodostaa 33 astetta.

1780-luvulla näki monta uutta vapaamuurariritusta päivänvalon. Näyttää siltä, niinkuin tämä vuosikymmen olisi ollut entistä otollisempi vapaamuurarityölle. Tämä vuosikymmen on tärkeä myös pohjoismaisen vapaamuurariuden kannalta, sillä silloin sai alkunsa m. m. ruotsalainen riitus, jolla on ollut tärkeä merkitys m. m. suomalaisen vapaamuurariliikkeen kehitykseen.

V. 1773 perustettiin Liegen kaupungissa Ranskassa *Veli Eenokin riitus*. Vaikka tällä riituksella ei ole koskaan ollut huomattavampaa merkitystä vapaamuurariritusten joukossa, ei ole mielenkiintoa vailla tutustua sen perustamisen takana olevaan traditsioniin.

Eenok, seitsemäs patriarkoista, yhdistetään vapaamuurariudessa vihkimyksen mysterioihin. Raamatussa kerrotaan hyvin vähän hänestä. Hänen mainitaan eläneen 365 ajastajan vanhaksi, minkä arvellaan mystillisesti viittaavan maapallon liikuntoon auringon ympäri. Vapaamuurariudessa on nykyajoille periytynyt suuri n. s. „Eenokin legenda", jossa kerrotaan salaperäisen maanalaisen ja Jumalalle pyhitetyn temppelin rakentamisesta ja kahdesta pylväästä, joihin Eenok kaiversi hallussaan olleet tieteen ja taiteen salaisuudet.

Eenokia pidetään ensimmäisenä spekulatiivisena vapaamuurarina, kreikkalaiset kristityt yhdistivät hänen nimensä egyptiläisten Hermekseen ja vanhat babyloonit pitivät häntä astrologian isänä. Hänen nimensä *Henok* merkitsee *vihkiä ja opettaa,* mistä Oliver vetää sen johtopäätöksen, että se oli juuri Eenok, joka järjesti vihkimysmenot ja yhdisti jumalanpalvelukseen tieteiden ja taiteiden tutkimisen ja opetuksen ihmisille.

Eenokin kuolemasta ei ole varmaa tietoa, vaikka hänen ikänsä määritelläänkin tarkoin. Hebr. 11 luvun 5 värssyssä sanotaan: „Uskon kautta Eenok otettiin pois, ettei hän kuolemata nähnyt". Jos ymmärrämme tämän lauseen mystillisellä tavalla, on meidän helppo käsittää, miksi Eenokista on tehty vihkimyksen symbooli. Vanhassa vapaamuurarijärjestelmässä ei esiinny Eenokin legendaa, mutta se on liitetty myöhemmin eräisiin muurariuden ylempiin asteisiin.

„Veli Eenokin riituksen" perustaja oli eräs salanimellä „Veli Eenok" Ranskassa esiintynyt vapaamuurarikirjailija. Riitukseen kuului ainoastaan 4 astetta, nimittäin kolme tavanmukaista ammattilaisastetta ja niiden lisäksi neljäntenä n. s. Arkkitehdin aste.

Samana vuonna 1773 syntyi Parisissa eräs toinen riitus, joka vapaamuurariuden historian kannalta ansaitsee tulla mainituksi, vaikka senkin elinaika oli varsin lyhyt, riitus nimittäin lakkasi olemasta jo vajaan parinkymmenen vuoden kuluttua. Se oli *Filaleettien riitus,* tunnettu myös nimellä *Totuuden etsijäin riitus.* Siihen kuului aikoinaan eräitä sangen kuuluisia vapaamuurareita, kuten Mesmer, Cagliostro, Saint Martin y. m. Riitus, johon kuului 12 astetta, ei rajoittunut määrättyihin opetusmenetelmiin, vaan yleisissä kokouksissa tutkittiin kaikkia tiedonhaaroja, jotka vain olivat jossakin yhteydessä salaisten tieteiden kanssa. Riitus kasvoi hyvin hitaasti, ja yhdeksän vuotta perustamisen jälkeen kuului siihen ainoastaan 20 looshia Ranskassa ja riituksen tuomiokuntaan kuuluvissa maissa. V. 1785 yritti riitus toimeenpanna erästä radikaalista uudistusta vapaamuurariudessa ja kutsui tarkoitusta varten Pariisiin koolle kaikkien maiden huomattavimmat vapaamuurarit. Suunnitelma kuitenkin epäonnistui ja kun riituksen perustaja Savalette de Langes, „Les Amis Réunis" looshin Mestari, kuoli 1788, lakkasi riitus olemasta ja mainittu looshi hajautui.

Filosofinen skottilainen riitus jakautuu 12 asteeseen, jotka ovat seuraavat: 1, 2, 3 Mustan Kotkan eli Heredomin Ruusu-Ristin Ritari; 4 Fenixin Ritari; 5 Auringon Ritari; 6 Sateenkaaren Ritari; 7 Todellinen Muurari; 8 Argonautan Ritari; 9 Kultaisen Taljan Ritari; 10 Täydellisesti Vihitty Suur-Tarkastaja; 11 Skottilainen Suur-Tarkastaja; 12 Loistavan Piirin Ylevä Mestari. Eräs vapaamuurarikirjailija johtaa riituksen alkuperän 14-vuosisadan rosenkreutziläisiin, mutta tosiasiallisesti perustettiin riitus v. 1775 kuuluisassa ranskalaisessa looshissa „Contrat Social". Sen perustajaksi mainitaan parisilainen lääkäri Poileau, joka oli ollut Pernettin riituksen luojan, Antoine Joseph Pernettin oppilaana. Opettajansa vaikutuksesta siirsi hän riitukseensa hermeettisiä oppeja. Järjestelmän perustana ovat vanhan ammattilaismuurariuden kolme ensimmäistä astetta, vaikka ne eivät muodosta sen varsinaista osaa. Riitusta perustettaessa nimittäin luovuttiin oikeudesta perustaa vertauskuvallisia loosheja, mutta säilytettiin sen sijaan oikeus vihkiä säännöllisesti muodostettuja loosheja riituksen korkeampiin asteisiin. Riituksen korkein aste on puhtaasti pythagoralainen ja sen kannattajat pitivät vapaamuurariutta Pythagoraksen perustamana järjestelmänä.

Louis Claude Saint Martin oli mystillisen *Martinistisen riituksen* perustaja. Saint Martin eli Ranskan vallankumouksen aikoina ja tuli tunnetuksi etevänä mystikkona. Hänen teoriansa vapaamuurariuden synnystä ovat varsin huomiotaherättävät ja ovat synnyttäneet erimielisyyttä vapaamuurarien keskuudessa. Hän nimittäin uskoi, että vapaamuurarius oli perusolemukseltaan itse jumaluuden il-

mennystä ja että sen alkuperä oli siis johdettava maailman alkuun. Tämä teoria ei luonnollisesti perustu historialliseen todellisuuteen, mutta sillä voi olla oikeutuksensa järjestön olemassaoloa mystilliseltä kannalta tutkittaessa. V. 1775 ilmestyi hänen pääteoksensa „Des Erreurs de la Vérité, ou les Hommes rappelés au principe universal de la Science”. Hän julkaisi teoksensa salanimellä „Tuntematon filosofi” ja teoksen transcendentaalinen sisällys herätti suurta huomiota. Hän kuului aluksi Paschaliksen perustaman Valittujen Cohenien riituksen kannattajiin, mutta sittemmin yritti hän uudistaa Paschaliksen järjestelmää perustamalla oman riituksen, johon kuului 10 astetta; asteiden lukumäärä alennettiin sittemmin seitsemään. Alkuperäinen riitus jakautui kahteen luokkaan eli Temppeliin, joissa oli seuraavat asteet: I Temppeli: 1 Oppipoika; 2 Ammattilainen; 3 Mestari-Muurari; 4 Ex-Mestari; 5 Valittu; 6 Suur-Arkkitehti; 7 Salaisuuden Muurari. II Temppeli: 8 Jerusalemin Ruhtinas; 9 Palestiinan Ritari; 10 Kadosh. Riitus sai alkunsa 1780-luvulla.

V. 1776 perustettiin Rennesin kaupungissa Ranskassa *Totuuden Valittujen riitus*. Luonteeltaan filosofisena se ei saavuttanut huomattavaa menestystä, ja 18-vuosisadan loppupuolella se lakkasi kokonaan olemasta. Se oli jaettu 12 asteeseen seuraavasti: I luokka, Vihityt Ritarit: 1 Oppipoika; 2 Ammattilainen; 3 Mestari; 4 Täydellinen Mestari. II luokka, Totuuden Valitut: 5 Yhdeksän Valittu; 6 Viidentoista Valittu; 7 Valittu Mestari; 8 Arkkitehti; 9 Toinen Arkkitehti; 10 Suur-Arkkitehti; 11 Idän Ritari; 12 Ruusu-Ristin Ritari.

Ruotsalainen riitus sai alkunsa v. 1777 kuningas Kustaa III:n toimesta. Se on sekoitus puhtaasta Yorkilaisesta riituksesta, ranskalaisten riitusten korkeista asteista, Ankaran kuuliaisuuden riituksen Temppeliherra-järjestelmästä ja rosenkreutziläisyydestä. 18-vuosisadan puolivälissä taistelivat Ruotsissa vaikutusvallasta keskenään englantilainen, ranskalainen ja saksalainen muurarius, ja tämän taistelun herättämä tyytymättömyys sai sitten aikaan oman ruotsalaisen riituksen syntymisen. Riitukseen kuuluu seuraavat 12 astetta: 1, 2, 3 Vertauskuvalliset asteet, jotka muodostavat P. Johanneksen looshin; 4, 5 Skottilaisen Ammattilaismuurarin aste ja P. Andreaksen Skottilainen Mestari, jotka muodostavat skottilaisen looshin; 6 Idän Ritari; 7 Lännen Ritari eli Todellinen Temppeliherra, Avaimen Mestari; 8 Etelän Ritari eli P. Johanneksen Suosikki-Veli; tämä on rosenkreutziläinen aste ja sen vihkimysseremonia on otettu keskiajan alkemisteilta; 9 P. Andreaksen Suosikki-Veli; tämä aste on lainattu skottilaisesta riituksesta; 10 Kapitulin jäsen; 11 Kapitulin ylimmäinen Pappi; 12 Salomonin Sijainen. Yhdeksän ensimmäistä astetta kuuluvat Ruotsin ja Norjan kansallisen suurlooshin hallinnon alle ja varsinaisesti muodostavat riituksen. Kolmen viimeisen asteen jäseniä kutsutaan „Punaisen Ristin Veljiksi” ja ne muodostavat oman hallinnollisen elimen, kapitulin. Viimeinen aste kuuluu yksinomaan kuninkaalle, joka on samalla järjestön Suur-Mestari. 11 asteeseen ei hyväksytä ketään, jonka esi-isät eivät ole olleet aatelishenkilöitä aina neljänteen polveen asti.

Vielä on 1780-luvun riituksista mainittava v. 1777 perustettu *Cagliostron Egyptiläinen riitus*. Sen perustaja, kreivi Cagliostro, on leimattu kaikkien aikojen suurimmaksi seikkailijaksi ja petturiksi. Hänen oikea nimensä oli Joseph Balsamo, syntynyt Palermon kaupungissa v. 1743. V. 1776 ilmestyi tämä merkillinen mies Lontooseen ja vihittiin siellä vapaamuurariksi Esperance-looshissa n:o 289. Seuraavana vuonna hän jo perusti egyptiläisen riituksensa, jolle hankki tuhansia kannattajia useissa maissa. Hän oli itse järjestön Suur-Mestari eli Suur-Kophta. Cagliostro joutui selkkauksiin sekä Ranskassa että Italiassa, ja viimemainitussa maassa tuomittiin hänet viimein inkvisitsionin toimesta kuolemaan, minkä tuomion paavi muutti elinkautiseksi vankeudeksi.

Hänen käsikirjoituksensa „Maco hierie Egyptienne" määrättiin poltettavaksi.

Cagliostron elämästä on paljon kirjoitettu ja väitelty. Historiankirjoittajat ovat riistäneet häneltä maineen, samalla myöntäen hänen tavattoman lahjakkuutensa, neroutensa ja vaikutusvoimansa. Hän oli mystikko, salaisiin oppeihin ja itämaiseen mystiikkaan syvästi perehtynyt olento, ja unelmoi ihmiskunnan yleisestä veljeydestä. Hän taisteli itsevaltiutta ja pappisvaltaa vastaan ja omisti salaperäisiä kykyjä, jotka hämmästyttivät koko maailmaa. Valitettavasti ei Mackeyn suuri ensyklopediateos sisällä tietoja Cagliostron riituksen kokoonpanosta. *T. V.*

ULKOMAIDEN VAPAAMUURARILEHDISTÄ

Vapaamuurareina me tiedämme, että rakennustaide oli muinaisina aikoina suurten muurariyhtymien käsissä ja vanhassa Egyptissä oli maan uskonto ja nämä rakentajaveljeskunnat mitä läheisimmässä vuorovaikutuksessa, kuten Egyptin suuri pyramiidi eli vihkimyksen sali osoittaa. Sen tähden sekä senaikainen että myöhempi muurarius on ollut sekä esoterista että eksoterista ja molemmat ovat olleet täydellisessä sopusoinnussa keskenään. Hyväksytyt Oppipojat harjaantuivat työhönsä fyysillisellä tasolla ja heidät vihittiin henkisiin harjoituksiin operatiivisten harjoitusten kestäessä. Opittuaan molemmat joutuivat he Ammattilaisina opiskelemaan korkeampaa työtä sekä sisäisellä että ulkonaisella tasolla. Kun tarvittava taito oli saavutettu kummankin tason työskentelyssä, siirtyivät he jälleen vielä korkeampaan työhön. Monta vuotta kului, ennenkuin oppilas saavutti sen henkisen ja käytännöllisen puolen tasapainon, mikä vaadittiin Mestari-Muurarin asteeseen pääsemiseksi. — *The Speculative Mason.*

Vastoin yleistä mielipidettä ei muurariudessa ole mitään muita salaisuuksia kuin ne, jotka liittyvät vihkimykseen ja tunnusmerkkeihin. Veljeskunnalla ei ole mitään salattavaa eikä sen hallussa ole mitään kateudella varjeltavia mysterioita. Jokainen, joka haluaa päästä selville, voi saada tiedon vapaamuurariuden periaatteista, toimintatavoista, asetuksista, jäsenistä ja kokousajoista ja -paikoista. Jos vapaamuurariuden olemus olisi siinä, että ainoastaan määrätyt salaisuudet ja erikoismuodot ovat tiedossa, voitaisiin hyvällä syyllä väittää, että meidän seremoniamme ovat joutavat ja pintapuoliset. Niin ei kuitenkaan ole asianlaita. Seremoniat ovat ainoastaan avaimia vapaamurariuden aarresaleihin, ja koska niillä on oma merkityksensä, ne säilytetään. — *Chronicler.*

Vapaamuurariuden tulevaisuus piilee siinä, että asetamme menneisyydestä kootun viisauden palvelemaan nykyisyyttä ja opetamme todellisen inhimillisen vapauden evankeliumia: olkaa laupiaat kaikille, ei pahansuopia kenellekään. Meidän on luotava vapaamuurariudesta järjestö, johon vihityt veljet pitävät joka päivä vapautta, oikeutta ja veljellistä rakkautta käytännöllisen elämänsä kulmamittoina. Ihmisen ylevin päämäärä on etsiä totuutta ja palvella kanssaihmisiä, maata ja ihmiskuntaa. Tämän tulisi olla vapaamuurarien ja vapaamuurariuden varsinaisena päämääränä. — *Masonic Voice-Review.*

Vapaamuurari, joka tosissaan pyrkii elämään paremmin, olemaan parempi ihminen, tekemään niin paljon hyvää kuin voi, auttamaan ja olemaan ystävällinen, täyttämään paremmin velvollisuutensa aviopuolisona, lapsena tai kansalaisena, on meidän mielestämme yhtä hyvä muurari kuin oppinein ja tietorikkain vapaamuurari, mitä koskaan on elänyt. — *Kansas City Freemason.*

Vapaamuurariudessa opetetaan ensimmäisestä viimeiseen asteeseen saakka, että korkeinta elämässä on oppia hallitsemaan itseään. Kun se läksy on opittu, tulee ihminen korkeimmaksi olennoksi, mitä maa päällään kantaa — Mestari-Muurariksi. — *Oklahoma Mason.*

Vapaamuurariuden saavuttama odottamattoman suuri kansansuosio johtuu suureksi osaksi siitä seikasta, että sen sisällä ei koskaan sallita keskusteltavan uskonnollisista, poliittisista tai muista kysymyksistä, joista ihmiset saattavat olla eri mieltä. Vapaamuurariuden perusoppien joukossa teroitetaan lakkaamatta mieliin tätä yhtä tärkeimmistä opetuksista: jokaisen veljen oikeuksia on iloisella mielellä jokaisen toisen veljen suojattava ja arvossapidettävä. Menestys tulevaisuudessa riippuu siitä, pidämmekö uskollisesti kiinni näistä periaatteista. — *Ohio Mason.*

Muurari, joka jättää vapaamuurariuden opetukset ja periaatteet looshihuoneeseen ja käy elämäntaisteluun kanssaihmisistä ja heidän tarpeistaan välittämättä, huomaa pian tulevansa hylätyksi, veljeskunnasta karkoitetuksi ja muuttuvansa petoksen ja valheen eläväksi muistomerkiksi. Veljet, toteuttakaamme käytännössä oppejamme. Älkäämme julistako hyveitämme kaduilla ja toreilla, vaan eläkäämme niissä hiljaisuudessa päivästä päivään. — *The New Age.*

Jos olette utelias ja haluatte tietää, mitä vapaamuurarius on, niin paljastamme teille tässä „salaisuuden". Te löydätte sen Markuksen evankeliumin 12 luvun 30 ja 31 värssyssä, jotka kuuluvat: „Sinun pitää rakastaman Herraa sinun Jumalaasi kaikesta sydämestäsi, kaikesta sielustasi, kaikesta mielestäsi ja kaikesta voimastasi, ja lähimmäistäsi niinkuin itseäsi." — *Montana Mason.*

Kiinassa käytettiin jo hyvin varhaisina aikoina rakennustyövälineitä moraalin ja filosofian opetusvälineinä. Mencius, joka eli noin v:n 300 paikkeilla ennen Kristusta, kirjoittaa: „Mestari-Muurari käyttää oppipoikiaan opettaessaan apunaan harppia ja kulmamittaa. Teidän, jotka olette antautuneet tavoittelemaan viisautta, tulee myöskin käyttää harpin ja kulmamitan apua." — *Masonic Voice-Review.*

Vapaamuurarius on luonteeltaan kasvatuslaitos. Sen opinvirrat ovat syvät ja laveat ja siinä virtaa kaikkien maiden ja kaikkien aikojen viisaimpien miesten kalleimmat aivojenaarteet. Tutkimalla, mietiskelemällä ja tarkoin pohtimalla kehittyy ihminen älyllisesti, moraalisesti ja henkisesti. Sivistys ja tietojen kartuttaminen tulisi olla jokaisen ihmisen alinomaisena pyrkimyksenä ja korkeimpana päämääränä, ja erittäinkin jokaisen vapaamuurarin. Tietojen täyttämä aivosto on hedelmällinen maaperä viisauden kasvulle, ja viisas mies on lopullisessa arvioinnissa kuitenkin aina kaikkein suurin. — *Square and Compass.*

Yleisesti myönnetään, että vapaamuurariuden yleiset periaatteet sisältyvät vapaamuurariuden kolmeen ensimmäiseen vertauskuvalliseen asteeseen, mutta niiden täydellistä merkitystä ei selitetä eikä osoiteta looshissa. Tämän ymmärtävät vasta ne, jotka ovat siirtyneet korkeampiin asteisiin. Silloin vasta alkavat vapaamuurariuden moninaiset aatteet ja päämäärät paljastua. — *Virginia Masonic Journal.*

Taivas on korkealla. Haluaisin sinne nousta, mutta mikä sinne vie? — Lämpö on kohottavaa ja rakkaus on sen elävä voima. Kehitän itseeni rakkautta, kunnes tomusta erottuani kykenen rakkauden alkulähteelle kohoamaan.

Ruumis kaikkine avuineen on annettu sielun kehykseksi kuin kotelo perhon, mutta monet, ehkäpä enimmät kuluttavat sen tulematta oikeaan tietoisuuteen tästä.

KYSYMYKSIÄ JA VASTAUKSIA

Kysymyksiä toimitukselle voivat lähettää kaikki lehden lukijat. Jos kysymys on sen luontoinen, että siihen ei voida vastata julkisesti, lähettää toimitus kirjeellisen vastauksen. Kysymyksiin on liitettävä kysyjän nimi ja osoite.

8 kys.: Mikä on ero Suur-Looshin ja Suur-Orientin välillä?

Vast.: Molemmat nimitykset tarkoittavat oleellisesti samaa asiaa. Romaanilaiset kansat käyttävät yleensä jälkimmäistä nimitystä. Niinpä Ranskan, Espanjan, Italian ja Etelä-Amerikan valtioiden suurloosheista käytetään nimitystä suur-orientti eli suur-itä. Eräässä merkityksessä on näiden nimitysten merkitys kuitenkin hiukan erilainen. Suur-orientilla on nimittäin usein laajempi hallintovalta kuin suurlooshilla, ulottuen myöskin korkeampiin asteisiin, suur-looshin hallintopiirin käsittäessä ainoastaan vertauskuvalliset asteet. Niinpä Ranskan suur-orientin tuomiovalta ei ulotu ainoastaan oman riituksensa seitsemään asteseen, vaan myös skottilaisen riituksen sekä muiden Ranskassa noudatettujen riitusten kaikkiin eri asteisiin.

9 kys.: Mitä vaaditaan yhteis-vapaamuurarijärjestöön pyrkijältä?

Vast.: Yhteis-vapaamuurarius asettaa pyrkijälle samat ehdot kuin yleinen vanha vapaamuurarius: hänen tulee olla vapaan, hyvämaineisen ja arvostelukyvyltään terveen. Pyrkijän tulee liittyä omasta vapaasta tahdostan, ilman ystävien houkutusta; kannustimena ei saa olla uteliaisuus tai joku muu alhainen ja itsekäs halu, vaan vakava pyrkimys auttaa ja palvella ihmiskuntaa. Hänen tulee olla yhteiskunnallisesti ja valtiollisesti luotettava henkilö sekä täyttänyt 21 vuotta. Materialistisella maailmankatsomuksella varustettu henkilö ei saa tulla vapaamuurariksi. Voidakseen hakea jäseneksi tulee pyrkijällä olla kahden järjestöön kuuluvan Mestari-Muurarin suositus.

10 kys.: Mitä merkitsee lyhennys E.·. V.·.?

Vast.: Se on johdettu ranskalaisista sanoista Ere Vulgaire, tarkoittaen „tavallista ajanlaskua".

11 kys.: Ilmestyykö Skandinavian maissa yhteis-vapaamuurari- tai jotakin muta muurarilehteä?

Vast.: Sikäli kuin tiedossamme on, ei Skandinavian maissa ilmesty tällä hetkellä ainoatakaan vapaamuurarilehteä.

12 kys.: Vaaditaanko vapaamuurariksi pyrkijältä ehdotonta raittiutta?

Vast.: Ei. Alkoholijuomien väärinkäyttö ja kieltolakirikokset ovat tietysti yhtä tuomittavia vapaamuurariuden kuin yleisen oikeus- ja yhteiskuntajärjestyksenkin kannalta.

13 kys.: Milloin yhteisvapaamuurariliike on saanut alkunsa?

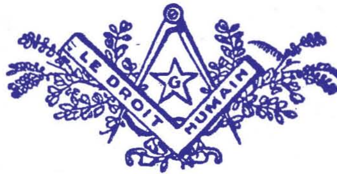
Vast.: V. 1882 vihittiin ranskalaisessa mieslooshissa „Les Libres Penseurs" neiti Maria Deraismes vapaamuurariksi täydellisen vihkimyksen kautta. Tämän menettelyn johdosta oli mainittu miesiooshi pakoitettu eroamaan vanhasta skottilaisesta suur-looshista, johon se kuului. Samana vuonna perustettiin nykyinen yhteis-vapaamuurarijärjestö ja 17 vuotta myöhemmin eli v. 1899 perustettiin Parisissa Kansainvälisen Yhteis-Vapaamuurarijärjestön Korkein Neuvosto.

14 kys.: Onko jokaisen kokouksessa läsnäolevan veljen pakko ottaa osaa pyrkijästä äänestykseen?

Vast.: On. Kukaan äänioikeutettu veli älköön kieltäytykö äänestämästä. Kieltäytyminen merkitsee mustan pallon asettamista. — Aikaisemmin saivat kaikki veljet ottaa osaa looshissa suoritettuihin äänestyksiin, mutta 2 ja 3 asteen jäsenten lukumäärän kasvaessa on äänioikeus siirretty ainoastaan näiden asteiden jäsenille. Amerikassa ovat ainoastaan 3° :n jäsenet äänioikeutettuja, mutta kun on kysymyksessä pyrkijästä äänestäminen, tulee myös ammattilaisten ja Hyväksyttyjen Oppipoikien ottaa siihen osaa. V:n 1723 perustuslaissa nimenomaan säädetään, että *jokaisen veljen* on annettava suostumuksensa, ennenkuin pyrkijä voidaan hyväksyä järjestöön. Suomen Tuomiokunnassa noudatetaan Skandinavian Tuomiokunnan lakikirjan määräystä, jonka mukaan ainoastaan Hyväksytyt Oppipojat eivät ole äänioikeutettuja. Mahdollisesti kaipaa tämä lain kohta muutosta.

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

N:o 4 · Heinä—Elokuu · 1925

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

TOIMITUS:

Kyllikki Ignatius
Päätoimittaja, Armfeltintie 2

R. Candolin
Toim.-sihteeri, Laivurinkatu 43

AVUSTAJIA:

Jussi Snellman, Erkki Melartin, Rafael Ronimus,
Kaarlo Atra ym.

Taloudenhoitaja:

Rouva Olga Auer, Nervanderinkatu 9

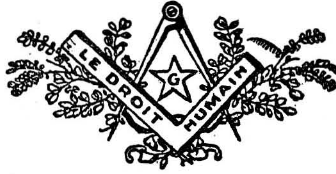
TILAUSHINTA. Tilauksia otetaan ainoastaan kokovuodelle ja on hinta kustantajalta suoraan tai asiamiehiltä tilattaessa Smk 40:—, ulkomaille dollaria 2:—. Tilausvuosi käsittää ajan Maalisk. 1925—Huhtik. 1926.

SISÄLLYSLUETTELO

HEINÄ—ELOKUU 1925 N:o 4

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

HEINÄ—ELOKUU N:o 4 · 1925

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" — *Oskar Leschhorn*

Pimeydestä

Herra, oon eessäsi halpa, niin pieni,
sieluni etsii Sua!
Minne nyt kääntyy pimeä tieni:
peikot saartavat mua,
tähdet peittyivät taivahalla,
syvyyden kuilut on jalkaini alla?

Herra, ah, ootko mun heittänyt yöhön?
Henkeni huutaa Sua!
Puolesta Sun olen kelvoton työhön,
ah, en tunne ma Sua!
Kuuma on suonissa verteni palo,
himojen virvat sokean valo.

Herra, ma oon niin halpa, niin pieni,
vahvista vaivattua!
Lähemmäs luoksesi johdata tieni,
varjele poikaas mua!
Verihin juosta jalkani saavat,
piinaten polttaa tuntoni haavat.

Herra, mua ethän Sä hylkää yöhön,
isoan, janoan Sua!
Vaikka oon arvoton Isäni työhön,
ymmärrät luotuas mua!
Vielä en pääse mä pimeydestä,
— kasvojes kauneutta nähdä en kestä.

J. Sn—

Shamenien viimeinen

Ihmiset tietävät yleensä hyvin vähän amerikkalaisista intiaaneista, heidän ihanteistaan, heidän toiveistaan, heidän tunteistaan, sillä harvoja ovat totisesti ne, jotka kykenevät tunkeutumaan heidän stoalaisen olemuksensa läpi. Vaikkakin he ovat kuolemaisillaan oleva kansa, ilmenee heissä vielä yleensä sitä arvokkuutta ja itsensä hallitsemista, joka oli entisten rotujen tunnusmerkki.

Olin kasvanut intiaanien maassa ja olin jo lapsuudestani asti joutunut tekemisiin tämän ihmeellisen, hajallaan olevan kansan kanssa, joka vain oli jätteitä maailman voimakkaimmasta rodusta. Intiaanien tutkiminen on hyvin ihmeellistä ja mielenkiintoista ja tunnustan, että aina olen heitä rakastanut. Näkymätön, salaperäinen side yhdisti minut näihin kuljeskeleviin kiertolaisiin ja vietin monet vuodet heidän kanssaan tutkiakseni heitä. Asuin verrattain lähellä erästä suurta amerikkalais-intiaanilaista asutusta, jossa paljon oleskelin ja ehkäpä hekin jonkun verran pitivät minusta. Olen nähnyt nuorukaisen hurjasti lyövän puoleksi pökertyneitä bronkkoja ja intiaanilaisia ponnyhevosia kaupungin pääkaduilla, ollen päästä jalkoihin asti keltaisen okran ja viheriän, sinisen ja aniliinivärisen saven peittäminä. He huusivat ja kiljuivat sotahuutojaan kauhealla, mutta samalla mieltäkiinnittävällä tavalla. Olen muinoin seisonut kookkaiden, viittoihin puettujen olentojen vieressä heidän ostaessaan rohdoskaupoista hevosen- ja karjankaupoilla voitetuilla rahoillaan monenvärisiä ihomaaleja niillä itseään voidellakseen. Olen seisonut katujen kulmissa squaw-naisten vieressä heidän myydessään taitavien sormiensa tekemiä ruukku-astioita ja niinitöitä, heidän huutaessaan ohikulkijoille tavaroittensa hintoja tai kuherrellen kehtolauluja pienille papooseilleen, jotka nahkahihnoilla olivat kiinnitetyt puuvuoteisiinsa.

He ovat nyt vain murtunut kansa, nuo tasankojen punaiset miehet, ja aniharvat välittävät heistä mitään, aniharvat tuntevat mielenkiintoa intiaanien kohtaloon. Ihmisiä ei voi siitä moittia, sillä kaikki eivät tunne tuon kansan vanhojen, vaikkakin nyt särjettyjen ihanteiden kauneutta, suloutta ja syvää salaperäisyyttä. Jokainen rotu, jokainen yksilö, näyttelee osaansa suuressa työssä, ja kun työ on tehty, haihtuu se ihmisten näkyvistä. Sielussaan tietää intiaani, että hänen rotunsa tie on päättynyt ja vaikkakin hänen sydämensä on murheellinen, niin yhä kuiskailee ääni sen syvyyksissä ja vanha viisas tietää, että Suuri Henki kutsuu lapsiaan kotiin luomisen työstä. Rauhallisena ja vakavana vanha soturi tai filosofi tai valtiomies käärii vaippansa poimut ympärilleen ja astuu tuota näennäisesti loputonta tietä, joka vie mahtavan Manitoun luo.

En tietysti minäkään aina ole tuntenut samaa kuin nyt, sillä en aina ole asioita ymmärtänyt samoin, kuin tavattuani setä Joen. Eräässä pienessä länsivaltioitten kaupungissa, jossa päivän suurin tapahtuma on eteläisen Pacific-rautatiejunan saapuminen, tapasin Amerikan, niin, ehkäpä koko maailman merkillisimmän intiaanin. Hän muistutti minua aina siitä ihmeellisestä olennosta, jonka Eugène Sue on kuvannut kirjassaan „Vaeltava Juutalainen", sillä totisesti tuntui siltä kuin tuo intiaani olisi ikuisesti elänyt. Kukaan ei tiennyt, mistä setä Joe oli kotoisin, mutta jotkut vanhanajan ihmiset arvelivat Jumalan luoneen hänet samalla kuin koko maan. He eivät kuitenkaan tienneet, kuinka totta he puhuivat. Kaikki olivat siitä yksimielisiä, että hän oli ijältään yli sadan vuoden, mutta kukaan ei tuntunut tietävän tarkalleen kuinka paljon. Hän ei itse koskaan vastannut persoonallisiin kysymyksiin, ja jos häneltä jotain kysyttiin, murisi hän vain ja kääri vaippansa tiiviimmin kasvojensa eteen. Hyvin har-

vat olivat läheisessä suhteessa Joe-setään, sillä hän oli merkillinen, yksinäinen kulkija, kotoisin vuosisatojen takaa, jolloin punainen mies eli loistoaikaansa. Hän oli yhä pukeutunut kansansa värikkääseen ja kauniiseen pukuun, mutta se erosi paljon nykyisten intiaanien puvusta, ja vaikkakin hänen kasvonsa olivat ryppyiset ja hänen ihonsa kuparinvärinen, niin oli hänen sydämensä puhtainta kultaa.

Hän ei ollut tyhmä, tuo setä Joe, eikä hän myöskään ollut sivistystä vailla, sillä hän puhui englanninkieltä puhtaammin kuin valkoiset, jotka häntä ivasivat. Näkyi myöskin, että hän oli laajalti matkustellut, sillä hän saattoi kertoa kaukaisista maista ja osasi puhua tusinan tai enemmänkin vieraita kieliä. Hän oli luonteenlaadultaan ja käytökseltään täydellinen herrasmies ja eroittautui merkillisenä ilmiönä puolisivistyneen roskajoukon keskestä. Toiset sanoivat hänen olevan suuren päällikön, toiset taas vanhan mahtavan kansan medisiinimiehen, toiset taas, alati epäilevinä, arvelivat hänen olevan hallituksen salaisen vakoojan. Mutta kun asioita tutkittiin, tultiin aina siihen päätökseen, ettei kukaan tiennyt mitään setä Joesta.

Muutamien viikkojen kuluttua hän aina nousi pienelle intiaaniponylleen ja ratsasti aivan yksin rosoiseen kallioerämaahan, muodottomien vuorenpiikkien keskeen kaupungin eteläpuolella. Kaikki ihmettelivät, minne hän oli menossa ja monet koettelivat häntä seurata. Jonkun matkaa he onnistuivatkin, mutta määrätyllä paikalla hävisi hän, ikäänkuin maa olisi hänet niellyt, eikä kukaan koskaan päässyt selville salaisuudesta, jota setä Joe suojeli jossain moniväristen kallioiden takana.

Asuin kuukausimääriä tuossa pienessä kaupungissa tutkien intiaaneja ja kuunnellen päivälliskellon soittoa junien saapuessa. Varmaankin tunsi setä Joe rakkauteni ja ihailuni tuota merkillistä, kuljeksivaa punaihoista kohtaan, sillä hänestä tuli ystäväni ja keskustelimme paljon punaihoisten tulevaisuudesta, heidän historiastaan, heidän hallitusmuodostaan ja heidän filosofiastaan. Joe-setä ei ollut tavallinen intiaani, kuten jo edellä mainitsin, mutta todellinen tiedemies ja filosofi, jonka tiedot ja teräväpäisyys herättivät ihailuani ensi näkemältä.

Noiden kolmen vuoden aikana tulin olemaan hänen läheisin seuralaisensa ja olin hänen mukanaan aina paitsi silloin kun hän lähti erämaahan. Silloin saattoi hän sanoa:

„Menen nyt kukkuloille. Jonakin päivänä vien sinut mukanani, mutta en vielä."

Vähän ajan kuluttua palasi hän ja monta viikkoa vietimme taas toistemme seurassa. Näin kului aika ja opin paljon punaihoisten historiasta, heidän salaisista tavoistaan, heidän uskonnostaan ja heidän korkeista ihanteistaan. Joe-setä huokasi kertoessaan kansansa muinaisista toiveista ja silloin tällöin vierähti kyynel hiljalleen hänen poskiaan alas puhuessaan Suuren Hengen teistä sekä jumalista, jotka olivat suojelleet ja opettaneet hänen kansaansa.

Kun tuttavuutemme kolmas vuosi läheni loppuaan, pani Joe-setä kerran kätensä olkapäälleni ja hänen suuret mustat silmänsä näyttivät katselevan ihan sieluni syvyyksiin.

„Menen nyt erämaahan, enkä koskaan enää palaa, sillä minun jumalani ovat minua kutsuneet ja isieni isät ovat kuiskailleet minulle yössä", sanoi hän. „Kuluneina vuosina en koskaan ole ketään vienyt mukanani taipaleelle, mutta tänään ovat jumalani puhuneet ja sanoneet, että ainakin yhden tulevan rodun jäsenen tulee saada tietää kuolevan kansani salaisuus. Jos siis tahdot tulla mukaani erämaahan, on se sinulle sallittu. Silloin saat tietää syyn, miksi setä Joe on ollut siellä näiden vuosien aikana ja miksi ei kukaan koskaan ole saanut häntä seurata."

Hypähdin ilosta, sillä ymmärsin, että oli olemassa jokin suuri salaisuus, jota vanha intiaani kaikkina näinä vuosina yksin oli vartioinut ja niinpä lähdimme

seuraavana aamuna yhdessä kahden pienen pintoponyn selässä kohti etelässä olevia särkyneitä kallioerämaita.

Ratsastaessamme eteenpäin kertoi Joe-setä minulle paljon ihmeellistä intiaaneista, asioita, joista en mitään saa kertoa ja toisia, joista saan yhtä ja toista mainita. Hän kertoi punaihoisten keskuudessa olevan mystillisen veljeskunnan, joka jo tuhansien vuosien aikana on seurannut tämän kuljeksivan kansan historiaa. Hyvin vähän siitä tiedettiin, sillä intiaaneiltakin sen olemassaolo oli salattua. Se oli vain pieni veljesliitto, Suuren Hengen itsensä valitsema kansansa mukana työskennelläkseen. Tämä pieni pyhien olentojen seura oli saapunut hiljaisesta idästä, auringonnousun maasta. He saapuivat ihmeellisestä, loistavien valojen kaupungista, joka jo oli ainiaaksi hävinnyt mahtavan valtameren vetten alle. He olivat Melkisedekin pappeja, muinaisen punaihoisen rodun pappiskuninkaita. Heidän pukunsa olivat lintujen höyhenillä verhotut ja puhtaalla kullalla koristetut. He omistivat keisarien rikkaudet ja jumalien viisauden. Nämä vieraat mestarit olivat idästä tuoneet mukanaan tiedon Suuresta Hengestä ja he olivat jakaneet punaihoiset seitsemään suureen kansakuntaan, kuten kiertotähdet taivaalla. Tuhansien vuosien aikana työskentelivät nämä viisaat intiaanien kanssa, jotka ennen heidän tuloaan olivat olleet harhaileva villikansa, joka asui vielä vanhempien sivistyskansojen rajamailla. He olivat tuoneet mukanaan auringonsäteiden polkuja pitkin viisauden suuren käärmeen ja olivat senjälkeen suojelleet punaihoisten kohtaloita heidän kehitysaikanaan. Mutta nyt oli punaihoisen kansan työ tehty. Manu kutsui kansaansa ja Suuri Henki oli antanut pojilleen tehtäväksi koota yhteen sen hajalla olevat heimot, kuten elonkorjaaja lyhteensä.

Kuuntelin vanhan miehen puhetta. Minusta tuntui ihmeelliseltä kuulla tällaista ihmisen suusta, jota maailma piti metsäläisenä, mutta samalla kävi minulle selväksi, kuinka vähän maailma kykenee arvostelemaan, missä sen todelliset filosofit piilevät.

Olimme ratsastaneet jonkun matkaa kun huomasin, että kivet nyt osoittivat jälkiä siitä, että mahtava valtameri oli nousu- ja laskuvetensä kautta niiden sivuja kiilloitellut. Kaikkialla oli kuitenkin nyt kuivaa ja kuollutta ja vain siellä täällä nähtiin eläinten luita, joka osoitti, että vesi nyt vain oli entisaikojen muistoa. Kuljimme pientä polkua, joka kierteli punaisten kallioiden ja välkkyvän hiekan keskessä.

Äkkiä kohosi eteemme mahtava hiekkakivinen patsas ja näytti siltä, kuin kiertelevä polku päättyisi sen juureen. Vanha intiaani seisahtui, nosti kätensä ja kuiskasi muutamia sanoja merkillisellä kurkkukielellään tehden samalla ristinmerkin otsalleen. Hänen niin tehdessään hajosivat kallionseinämät ja suuri porttikäytävä näyttäytyi mahtavassa hiekkakivivuoressa. Joe-setä viittasi minua astumaan salaperäisen kaariholvin alta seuraten minua itse pimeässä, sillä heti astuttuamme sisään, sulkeutui kiviovi takanamme jättämättä merkkiäkään ulkoseinään.

„Monen vuosisadan aikana on tämä kallioluola ollut salattuna valkoihoisilta ja jääkin siksi, sillä sinne ovat kadotetun kansan jäsenet haudatut ja vain harvat tuntevat punaihoisten salaisuudet", kertoi Joe-setä. „Tämän sukupolven nuorukaisetkaan eivät enää mitään muista, eivätkä enää koskaan tule muistamaan tietäjiensä viisautta."

Jäin lumottuna mietiskelemään tätä ihmettä, sillä en tähän asti koskaan ollut uskonut yliaistillisiin ilmiöihin. Ratsastaessamme hitaasti eteenpäin valtasi minut merkillinen kauhunsekainen kunnioituksen tunne seuralaistani kohtaan.

„Kuka sinä olet", kysyin, jolla on noin merkillisiä voimia ja joka tunnet niin paljon tästä vanhasta kansasta?" Oppaani ei vastannut ja jatkoimme hämärässä matkaamme, kunnes lopulta tulimme va-

loon, ihanalle pienelle tasangolle mahtavan mesanpuun juurella.

Täällä astui intiaani hevosen selästä minun seuratessani hänen esimerkkiään ja siinä seisoimme vierekkäin katselemassa laajaa särkynyttä maakamaraa, joka ulottui kaukaisille vuorille asti ja jonka ruskeat ja keltaiset hiekkasärkät muodostivat merkillisen vastakohdan kesätaivaan loistavaan sineen.

Vanha intiaani kohotti kätensä.

„Katsele punaihoisten maata, joka nyt on särkynyt erämaa. Vain vesi teki tästä maasta hedelmällisen ja vain Suuresta Hengestä vuotavat elävän veden virrat tekivät punaihoisista suuren ihmisrodun. Nyt eivät vedet enää virtaa, sillä punaihoiset ovat tehtävänsä täyttäneet ja pian on koko kansa yhtä kuollut ja särkynyt kuin tämä erämaa silmiesi edessä. Mutta tule, poikani, toisen kansan lapsi, sinä olet ensimmäinen valkoihoinen, joka koskaan olet saanut astua punaihoisten jumalan kasvojen eteen."

Joe-setä tarttui käteeni ja vei minut pienelle aukolle kallionseinämässä, josta ahdas käytävä johti tuntemattomiin syvyyksiin. Astuin aukosta sisään intiaanin minua seuratessa. Kuljettuamme noin sadan jalan matkan käytävää pitkin, laajeni se ja avautui suureksi huoneeksi, jota valaisivat mahtavat tuliliekit. Elävistä olennoista ei nähnyt merkkiäkään, mutta huone näytti olevan täynnä aavemaisia henkiolentoja. Suuressa kehässä istui joukko punaihoisten loistopukuun puettuja muumioita, jotka olivat säilyneet hajoamiselta tässä hienossa ilmapiirissä tuntemattoman voiman kautta. Kaksitoista muumiota istui lattialla ristissä olevien jalkojensa päällä ja tämän aavemaisen piirin keskellä oli suuri valtaistuin, jonka edessä paloi alituinen suuri tuli. Suuri valtaistuin oli tyhjä ja näytti olevan kiinteästä kullasta tehty. Auringonpallo ja ukkoslintu oli veistetty sen selkänojaan.

Vanhus osoitti tuota kaameata piiriä: „Nämä ovat, poikani, punaihoisten johtajia. He olivat viimeiset pappiskuningasten sarjassa, joka täällä oli asunut ja joka oli tänne saapunut taivaan sinisten vesien mailta. Yksi kerrallaan he ovat nousseet ylämaailmoihin esi-isiensä luo. Joka kerran kun joku heistä kuoli, leikattiin Manitoun kädestä joku punaihoisten kansakunta. Yksi toisensa jälkeen on heidät tuotu tänne ja tässä punaisen hiekkakivivuoren sydämessä he lepäävät mykkinä todistuksina ulkollisuudesta kuolemaan asti. He muodostivat Melkisedekin järjestön, olivat Sachem pappeja maailman kulkurikansojen keskuudessa. Tässä näet kaiken, mikä heistä on jälellä, poikani. Heidän henkensä ovat palanneet Suuren Isän luo, sillä heidän työnsä on täytetty. Heidän lapsensa huutavat erämaassa, sillä Manu on heitä kutsunut ja yksi kerrallaan yhtyvät he tähän hiljaiseen joukkoon ja kulkevat Siunattuun Saareen. Jumalien käsi ei enää saata heitä johtaa, sillä heidän tehtävänsä on tehty. Yksitellen kootaan heidät yhteen ja viedään toiselle rannalle, mistä he taas jonakin päivänä lähtevät mahtavana kansana työhön."

Vanha intiaani nojasi raskaasti käsivarteeni puhuessaan ja hitaasti astuimme takaisin päivänvaloon. Punaihoinen mies istuutui maahan viereeni kallionkielekkeelle ja siinä puhelimme pitkät ajat. Hän kertoi minulle kuolevan kansansa loistoajoista ja pyysi että kertoisin maailmalle hänen rotunsa ihmeellisestä työstä. Vihdoin lankesivat illan varjot ja lyhyt purppurainen hämärä, joka jakaa päivän erämaan yöstä, levisi eteemme aukenevan erämaan tasangoilla ja kentillä. Iltatähti nousi, taivasten loistava valo ja koko maailma näytti lepäävän. Vain silloin tällöin katkaisi ikuisen hiljaisuuden kojootin kiljunta.

Vanha intiaani osoitti kokoontuvia pilviä ja sanoi: „Katso."

Tein niin ja silloin näin pitkän kulkueen muodostuvan sumusta astuen yli taivaanlaen lakkaamattomassa jonossa ja häviten sinne, missä viimeinen hämärä valo osoitti laskevan auringon kaarta.

„Kas siinä kuoleva rotuni", kuiskasi hän. „Joka yö istuessani yksinäni tai vaeltaessani erämaassa näen kansani hitaasti kulkevan ohitseni toisen toisensa jälestä. Kauan aikaa sitten olen haudannut kansani ja vain siellä täällä erämaassa osoittaa katkennut pylväs heidän lepopaikkojaan. Savu ei enää nouse heidän rauhallisista teltoistaan, valkoiset wigwamit eivät enää peitä tasankoja, koskaan eivät punaihoiset enää metsästä piisonihärkiä, koskaan eivät he enää nouse vuorenharjalle palvelemaan Suurta Henkeä. Katso, poikani, katso! Johtaja ja pappi, nuorukainen ja vaimo, kaikki astuvat he tuolla lakkaamattomassa jonossa jumalien kotiin. Vain muutamia lyhyitä vuosia enää, niin ei heistä kukaan ole olemassa. Jumalien käsi ei enää heitä ravitse, heidän työnsähän on tehty. Miksi he siis enää täällä viipyisivät. Muista poikani, he eivät poistu yössä, kuten hiipivät kojootit, kuten pelkurit, jotka matelevat pois taistelutantereelta. He astuvat kuninkaitten ja keisarien tavalla, sillä he tietävät täyttäneensä päivätyönsä. He eivät astu jumaliensa linnoituksiin velvollisuutensa laiminlyöneinä, mutta sen täyttäneinä ja sellaisina, jotka pyytävät palkkaansa. Valkoihoinen ei koskaan opi tuntemaan punaihoista, sillä valkoihoinen on hänestä tehnyt vieraan omalla maallaan, nimettömän kulkurin siinä ihanassa maassa, joka oli häntä varten luotu. Mutta hyvä on niinkin. Sillä samoin kuin punaihoinen tänään vaipuu ikuiseen yöhön, niin valkoihoinenkin ajan täytyttyä hiljaisena vaipuu lepoon."

Koko ajan hänen puhuessaan leijaili loppumaton saatto yli taivaanlaen. Mahtavia johtajia wampum-vaipoissaan päässä sotakypärät kotkanhöyhenistä, nuorukaisia erämaan ponihevosilla, vaimoja ja lapsia, lääkärimiehiä päässään puhvelinsarvet, pappeja töyhtöpäisine sauvoineen, — aavemainen jono astui voitonriemuisena, kaikilla päät pystyssä, silmät eteenpäin suunnattuina. Heitä kaunisti arvokkuus ja kuninkaallinen suuruus, joka vaikutti merkillisen juhlalliselta, mutta samalla herätti suloista ja erinomaisen kaunista ymmärtämystä.

Vanha intiaani vierelläni katseli kaipauksella kulkuetta osoittaen ylös tähtiin. „Katso, poikani, kansani leiritulet palavat taivaalla!"

Seurasin silmilläni hänen sormeaan ja silloin näyttäytyi taivaalla miljoonia leiritulia, jotka ulottuivat niin kauas kuin silmä kantoi, miljoonia pieniä kipinöitä eetterissä lentäen. Ja samalla kuului hiljainen hyminä kuin kunnioittava rukous.

„Tämä, poikani, on kuolleitten leiri. Näen heidät joka yö, kun illan varjot lankeavat. Nuorukaiset metsästävät puhvelihärkiä tai laskevat kauniilla kanooteillaan tähtijokien reunoja. Läpi yön kuulen korvissani kuu-luutun valittavat säveleet, joilla intiaanilaiset nuorukaiset kaiuttavat rakkaudenlaulujaan. Näen kukkuloilla savumerkit ja kuulen vanhojen sotarumpujen tärinän. Usein kokoontuvat nuorukaiset kaikista kansoista kuuntelemaan johtajiensa sanoja. Kaikki se on nyt mennyttä, mutta kuitenkin elää se kaikki henkimaailmassa, joka on ikuinen. Minä olen vanha, sillä olen elänyt siitä asti kuin punaihoinen rotu luotiin. Minä elin sen kanssa nuoruudenaikana, minä olin mukana sen loistokausina ja heidän tietäjänsä olen toisen toisensa jälkeen haudannut lepoon. Minut on tunnettu Siouxin mahtavassa maassa, olin tuttu Algonquianien heimojen keskuudessa, Muskhogeanien ja kuljeksivien Irokeesien joukossa, vieläpä Shoshonien luona. Joka kerran kun joku Viisas kuoli, niin se olin minä, joka yön hiljaisuudessa kannoin hänen ruumiinsa käsivarsillani vuoren huipulta toiselle. Minä toin hänet tänne hiekkakivivuoren luolaan, jonka pimeyksiin salaisuuteni on suljettu kunnes tulee aika, jolloin mahtava Manitou vierittää pois nämä vuoret ja Melkisedekin kaksitoista pappia löydetään. Valkoihoinen mies ei koskaan tule heidän rauhaansa loukkaamaan, utelias silmä ei koskaan tule pimeyttä läpäisemään, pakanallinen nau-

ru ei koskaan tule heidän lepoaan häiritsemään eikä vandaalimaiset haudanryöstäjät koskaan tule tieteen nimessä heidän lepopaikkaansa tutkimaan. Hakekoot he seitsemän tähden kautta, mutta sittenkään he eivät löydä punaihoisen salaisuutta, sillä kulkiessaan Suureen Henkimaailmaan, vie hän mukanaan luomisensa salaisuuden.

Pian lähestyvät vuodet, jolloin loppu tulee. Minä sen tiedän, sillä minä olen punaihoisten henki. Kukaan ei tiedä, mistä olen tullut, sillä en koskaan mistään tullutkaan. *Minä olen.* Jokainen punainen veljeni, joka nyt lepää, tunsi minut. Tunsin hänen lähtönsä, sillä pisara omaa sieluani oli häneen yhdistynyt, pilviseen yön haaveeseen. Yksitellen ovat he lähteneet ja elävät nyt toista elämää ja punaihoinen mies on pian unohtunut. Vihdoin tulivat nuo kaksitoista, ja yön hiljaisuudessa kannoin itse viimeiset. Kansani kuljeskelee vielä jonkun aikaa ihmisten keskuudessa, mutta heidän henkensä on lähtenyt, on mennyt suurten vetten poikki Isän luokse odottamaan aikaa, jolloin sen on palattava takaisin, toisena rotuna. Valkoisen miehen henki hallitsee nyt punaihoisia, jotka palvelevat toista jumalaa. Kaikki on hyvin, sillä kaikki tapahtuu Suuren Hengen käskystä ja Isien Isän hyväksi, jonka koti on Suurten Vetten takana. Siellä Hän tarkastelee jokaista pientä hiekkajyvääkin meren rannalla. Mutta Melkisedeksen järjestöä ei ole enää olemassa. Kansani keskuudessa on joitakin harvoja etsijöitä, mutta he kulkevat vieraitten jumalien keskessä, sillä Kuningasten järjestö on kaikiksi ajoiksi suljettu."

Kyyneleet virtasivat pitkin poskiani hänen kertoessaan juhlallista taruaan, tarua, joka on kirjoitettu jokaisen punaihoisen sieluun, jokaisen punaihoisen, joka ei vielä ole päässyt lepoon valkoisen kuninkaan luokse.

Vihdoin kysyin minä:

„Sanoit eläneesi koko punaihoisen kansan elämän aikana?"

Vanha soturi nyökkäsi päätään.

„Minä olen elänyt heidän kanssaan, poikani, ja minä kuolen heidän kanssaan, koska he ovat valittu kansani. Minä tulin heidän luokseen nousevan auringon loistossa, kun se tulipallona vyöri yli hiljaisten vetten. Minä ratsastin yli taivaitten heidän kanssaan, kun heidän suuri päivänpyöränsä kulki rauhassa ja voimassa. Minä taistelin heidän kanssaan talven myrskyissä ja rakastin heidän mukanaan kesäpäivän levossa. Ja nyt, kun punaihoisten aurinko laskee ja häviävän rodun viimeiset jälkeläiset ovat hiljaa lasketut levolle, menen minä heidän kanssaan. Sillä jonakin päivänä aurinko taas nousee kaukaisessa maassa ja siellä tulen taaskin olemaan Aamunnousun Henki, kuten nyt olen Odottava Yön Enkeli. Tämä, poikani, on punaihoisen kansan sanoma, ihmeellisen kansan, joka kuluneina vuosina hallitsi maailmaa. Sen kirjastot ja yliopistot olivat luomakunnan kunnia, sen tiedemiehet olivat maailman ihme ja sen kaaritemppelit ja mystilliset holvit nousivat kohti taivasta kaikissa maailman maissa."

„Kuuntele, Sisäinen Ääni kutsuu. Se on aikojen ääni, sillä pyramiidin rakentaja puhuu tänä yönä minun kauttani. Egyptin faaraot elävät vielä minun veressäni, Manun kuvassa, sillä hänkin on minun kanssani, ja minun sielussani on kuolevan Montezuman sydän. Andesvuorten keskessä, Sierra Madresin mystillisissä luolissa, murattien keskessä, jotka reunustavat Okechobeen rantoja, hiljaisen Niilin rannoilla, jossa suuret kivikasvot rauhallisina katselevat yössä, kaikkialla kuljeskelen minä, sillä minä olen yhtä kaiken kanssa. Niin, minä olen punaihoisen henki. Kysyt kuka minä olen. Sitä on minulta ennenkin kysytty. Kerran vastasin: ‚Olen aamutähti'. Myöhemmin vastasin: ‚Olen tähti, joka loistan auringon kunnialla'. Vielä myöhemmin, kun kansani vaipui lepoon, sanoin olevani Iltatähti, ja kuiskailin ikuisesta rauhasta. Mutta nyt on kaikki muuttunut, sillä nyt

olen Yön Henki ja sinä voi nimittää minua Vaikenevaksi Kieleksi, sillä minä puhun, eikä ketään ole, joka sanojani kuuntelee. Minä olen Shamenien viimeinen, viimeinen pappiskuningas, joka tulin hävinneestä Atlantiksesta. Minä olen viimeinen, joka palvelin Nousevan Auringon temppelissä, minä olen viimeinen, joka kannan käärmeen merkkiä."

Puhuessaan laski hän vaippansa ja aukaisi vyönsä. Silloin näin, että hänen sydämensä päällä nousten siitä yli rinnan oli tatueerattu merkillinen käärme elävin värein. Käärmeen koholla oleva kaula kiersi hänen niskansa ympäri ja sen pienet helmisilmät ja haarautuva kieli näyttivät nousevan sinne missä ylimmät selkänikamat yhtyvät pääkalloon.

„Tämä on Melkisedekin merkki", kuiskasi hän, „merkki, jota ei ainoakaan ihminen maan päällä tunne. Se on Quetzalcoatlin merkki, siivekkään käärmeen, joka ainaiseksi on kuollut. Minä olen viimeinen elävä olento, joka kannan tätä merkkiä. Tähän pantiin se neljä miljoonaa vuotta sitten."

Katselin intiaania usean sekunnin ajan ikäänkuin epäillen hänen sanojaan, mutta ainoakin katse noihin elävän tulen täyttämiin, palaviin silmiin osoitti, etten katsellut ihmistä vaan jumalaa.

„Odota muutamia hetkiä", kuiskasi hän nousten. „Tule sitten takaisin luolaan, sillä siellä on muutakin, jota tahdon sinulle näyttää." Ja hän jätti minut katselemaan tuota loppumatonta joukkoa, joka yhä astui poikki taivaanlaen hiljaisena kuin tähdet radoillaan. Odotin useita hetkiä. Sitten kuulin äänen kuiskaavan ja käskevän astumaan luolaan.

Kun tulin sinne, pääsi minulta huudahdus, sillä valtaistuimella kahdentoista kuolleen ympäröimänä istui se olento, jota olimme tottuneet nimittämään Joe-sedäksi. Hän oli päästä kantapäihin asti puettu punaihoisten pukuun, peitetty jalokivikoristeilla ja hienoimmalla wampum-kankaalla. Hänen pronssinen ihonsa loisti sammumattoman tulen läpättävässä valossa ja hänen kotkansulkainen sotakypäränsä ulottui melkein valtaistuimelta kattoon asti. Hänen otsallaan oli risti elävästä kullasta ja käärme hänen rinnallaan loisti monivärisillä liekeillä. Töyhtösauvaa kantoi hän kädessään kuin valtikkaa, ja se liehui hiljalleen hänen liikuttaessa kättään.

„Poikani, viimeinen punaihoinen, viimeinen pappi, on kutsuttu lepoon. Nämä kuuluvat minun kuningaskuntaani, mutta nyt olen kuolleitten keisari. Et enää tule minua näkemään, sillä menen Laskevan Auringon maahan. Manitou on minua kutsunut ja minä tottelen. Mutta muista, poikani, kuolemaa ei ole olemassa. Minä menen toisiin töihin, toisiin maihin, sillä minä olen punaihoisten kansallishenki, enkä minä koskaan voi kuolla, vaan elän ikuisesti vartioidakseni kansani kohtaloa. Sillä vaikka sen heimot ovat hajonneet, niin elää se yhä ja jatkaa lakkaamatonta kulkuettaan siihen asti kun Kaikkiallinen Isä kutsuu kotiin itse mahtavan Manitounkin. Jossakin äärettömyyksien syvyyksissä mekin kerran taas kohtaamme, sillä sinäkin olet jumaliesi valittu. Kun rotusi on hiljalleen vaipunut lepoon, pyydän Manitoulta etuoikeutta olla lausumassa sitäkin rotua tervetulleeksi kotiin. Katsele Melkisedekin järjestöä, punaihoisten pyhää veljeskuntaa, Atlantiksen pappiskuninkaita, sillä se pitää istuntoa nyt viimeistä kertaa. Tuli, joka aikakausia on liekehtinyt, palaa kohta loppuun ja sen kautta häviävät viimeiset punaihoiset. Maailma ei tule enää minua näkemään, sillä tällä valtaistuimella istun odottamassa kansani viimeistä lasta. Vaikka vuosiakin kuluisi ennenkuin kaikki ovat koolla, niin jään tähän istumaan, kuolleitten ympäröimänä, kuolevan rodun hallitsijana."

„Kun nyt menet takaisin maailmalle ja sinulta kysytään, mikä on tullut Joesedälle, niin kerro hänen jääneen odottamaan halki yön, odottamaan kuolleitten tuomiolautakunnan mukana, odottamaan, kunnes viimeinen liekki on palanut lop-

puun ja hänen kansansa on palannut kotiin. Menneinä aikoina tahdoin tulla voimakkaaksi ja arvokkaaksi saamaan huostaani punaihoisen rodun. Monessa maailmassa ja kautta aikakausien olen tämän tehtäväni täyttänyt, aivan tähän päivään asti. Nyt odotan tässä luolassa, sillä ei kestä enää kauan. Henkeni jo kutsuu minua korkeitten kukkuloiden takaa ja tässä puhuessanikin kulkee eräs punaihoinen sielu lepoon. Odotan, samoin kuin sinunkin joskus täytyy odottaa, kuolevan viimeistä kuiskausta. Ja tässä istun kunnes viimeinen on mennyt, jolloin suljen töiteni kirjan ja palaan Luojani luokse. Hyvästi, olet kuullut sanani. Älä koskaan enää etsi minua, sillä kukaan ihminen ei saa tietää, minne olen mennyt. Mutta muista sinä, että henkeni odottaa luolan hiljaisuudessa punaisessa hiekkakivivuoressa. Kun kaikki ovat saapuneet, kuljen minä Melkisedekin kahdentoista papin kanssa Luojani eteen mukanani miljoonien keisarien loisto ja kuningasten voima, nousevan auringon valo ja viisauden käärme, minä, jonka maailma tuntee Joesetänä, kuolevan rodun viimeinen, viimeinen punaihoinen."

Manly P. Hall.

Mietteitä muurariudesta

II.

1. *Pyrkijän vastaanotto.*

Kaikista vapaamuurarien seremonioista lienee vihkimysseremonia juhlallisin ja vaikuttavin. Pyrkijä on jättänyt hakupaperinsa, hänet on äänestyksessä hyväksytty tulevaksi veljeksi ja ammattikunnan jäseneksi; nyt häntä odottaa se suuri hetki, jolloin veljestö avaa hänelle ovensa ja hän otetaan renkaaksi siihen veljeskuntaan, joka ulottuu yli koko maailman, kansasta kansaan, maanosasta toiseen.

Vihkimysseremonia on järjestön elämän keskipiste, se on järjestön perustamisen uudistamista. Pyrkijän tulee täyttää se tunne, joka on johtanut järjestön perustamiseen, ja ellei sama pakoittava voima aja häntä vihkimykseen kuin järjestön perustajia, ei vihkimysseremonia ole vastannut tarkoitustaan. Jokainen vihkimys on siis järjestömme peruskiven uudelleen laskemista. Ja jokainen pyrkijä on järjestön perustaja.

Kaikissa salaseuroissa, antiikin mysteriokouluista keskiajan ammattikuntiin ja myöhäisemmän ajan yhteiskunnallisiin veljeskuntiin saakka, on vihkimysseremonioihin kuulunut tarkkoja kokeita ja menoja. Nämä menot ovat suureksi osaksi säilytetty muurarijärjestössä. Näissä muinaisissa seremonioissa vihittävä tuotiin looshiin pimeyden vallitessa, häntä kuljetettiin ympäri, jonka kestäessä kaikin tavoin hänen kestävyytensä pantiin koetukselle ja samalla koetettiin järkyttää hänen päätöstään. Jos hän läpäsi kokeet,. vihittiin hänet jäseneksi, kun hän ensin oli tehnyt uskollisuudenvalan. Tämä vala lopetti vihkimysseremoniat ja muodosti sen huippukohdan. Pyrkijän tuli luvata pysyä uskollisena veljenä, kunnioittaa ammattikuntaa ja pitää sen salaisuudet. Kun hän näin oli tunnustanut ammattikunnan velvollisuudet, uskottiin hänelle sen tunnusmerkit. Kaikki tämä on säilytetty muurariudessa, mutta henkevöidyssä ja jalostetussa muodossa. Vain kestävyyskokeita ei enää ole entisessä muodossaan. Pyrkijää ei enää peloiteta, nyt hänelle osoitetaan hänen ottamansa askeleen tärkeys, ja koetetaan saattaa hänet vissiin vastaanottavaiseen sieluntilaan, jotta hän olisi altis sille henkiselle voimalle, jonka vihkimysseremonia herättää.

Siten vihkimysseremonia vaikuttaa vastaanottavaiseen mieleen syventävästi ja pyhittävästi. Pyrkijä tuntee, ettei se askel, jonka hän on ottanut, ole jokapäiväinen toimitus, vaan että se on eräs hänen elämänsä tärkeimmistä hetkistä, joka vihkii hänet aivan uusiin velvollisuuksiin ja uuteen maailmankatsomukseen. Hän on pyhittänyt elämänsä eräälle aatteelle, joka tästä hetkestä alkaen tulee olemaan hänen elämänsä johtotähtenä.

Ne uskollisuuden lupaukset, joita entisajan ammattimuurareilta vaadittiin, antaa myös nykyinen muurari, mutta nyt henkisessä merkityksessä. Hän lupaa uskollisuutta muurari-ihanteelle ja muurariuden yleville periaatteille. Samalla kertaa hän antaa vaitiololupauksen, ei sellaista, jossa hän lupaa vaijeta eräistä ammattisalaisuuksista, sillä sellaisia ei muurareilla ole, vaan sellaisen, jossa hän lupautuu olla ilmaisematta muurarien työtapoja arvottomille ja sellaisille, jotka eivät niitä ymmärrä. Tällainen lupaus muuten on tarpeeton, sillä ne opetukset, joita pyrkijä järjestössä saa, ovat hänelle niin pyhät, että hän lupauksettakin pitäisi ne vain itseään ja niitä varten, joita hän pitää kyllin arvokkaina vastaanottamaan hänen salaisuutensa.

On toinenkin syy, joka itse asiassa tekee vaitiololupauksen tarpeettomaksi. Ja se on se, ettei muurarisalaisuuksia voi kertoa toiselle, vaikka tahtoisikin tehdä sen. Ennenmuinoin, jolloin järjestöllä oli ulkonaisia ammattisalaisuuksia, joiden ilmaiseminen saattoi tuottaa arvaamatonta vahinkoa järjestölle, oli asian laita toinen. Nyt ei muurarius ole ammattilaisuutta, vaan se on elämää. Muurarius on elettävä, muurarius on jokaisen yksilön sisäistä elämää, ja sitä ei voi kertoa toiselle. Yksilöllinen elämä, oma yksilöllinen tapa suhtautua elämän toimintoihin on sellaista, jota ei voi pukea sanoiksi. Ja kun muurarius sisältyy tähän, on myös selvä, ettei sitä kykene paljastamaan kenellekään.

Entä järjestön merkit ja tunnussanat. Ne toki voinee paljastaa. Voi kylläkin, mutta se ei vähennä näiden merkkien sisäistä tarkoitusta. On huomattava, että yksinpä niinkin ulkonaiset seikat kuin merkit ja tunnussanat, jotka ennen estivät vihkimättömiä ja ulkopuolisia osallistumasta ammattikunnan salaisuuksista, nykyisessä järjestössä palvelevat sisäisiä tarkoitusperiä. Vapaamuurarit sanovat, että merkit ja sanat säilyttävät symbolistisen merkityksensä, vaikkakin luovutaan niiden käytännöllisestä puolesta. Kun pyrkijälle vihkimistilaisuudessa ilmaistaan tunnussanat, ja kun niitä käytetään myöhemmin muissa tilaisuuksissa, tuo niiden käyttö mieleen kuvan yhteenkuuluvaisuudesta ja onnellisen tietoisuuden siitä, että on osana katkaisemattomassa, yhtenäisessä ketjussa, jota elähyttää samat puhtaat ja jalot päämäärät ja sama kaipuu.

Uteliaille järjestöön liittyminen tuottaa pettymyksen, todelliselle pyrkijälle täydellisen tyydytyksen.

2. *Muurariuden symboolit.*

Kun pyrkijä on otettu järjestöön, annetaan hänelle käteen ne työkalut, joita hän työssään tarvitsee, hänelle selitetään niiden merkitys ja häntä käsketään käyttää niitä. Nämä työkalut ovat symboleja hänen velvollisuuksistaan, tehtävistään ja päämääristään.

Muurari rakentaa. Hänen työnsä suuntautuu kolmelle taholle. Ensinnäkin hän rakentaa itseään, hänen tulee henkensä raaka-aineista ja luonteensa taipumuksista rakentaa ylväs ja kaunis temppeli. Toiseksi hän rakentaa ihmiskuntaa sekä oman piirinsä sisällä että ulkopuolella maailmassa. Vihdoin hänen tulee luoda järjestystä ja kauneutta alistamalla sekä sisäisen että ulkonaisen luonnon vihamieliset ja järjestymättömät voimat.

Tätä rakennustyötä varten hän saa ammattikunnan työaseet. Hän saa vasaran ja taltan hakatakseen kiilloittamatonta kiveä, hän saa mittanauhan, vesivaa'an, luotinuoran, kulmamitan ja harpin sään-

nöstelläkseen työtään ja hänelle annetaan opastusta niiden käytössä. Mutta ennenkuin ne muuttuvat hyödyllisiksi hänen käsissään, täytyy hänen oppia ne tuntemaan omakohtaisesti, ei vain sellaisina, joiksi niiden tulee häneen nähden muuttua. Opettaja voi jokaisessa tapauksessa vain neuvoa yleisesti, omakohtainen käyttö on elämää, se on se salaisuus, jota ei voi paljastaa.

Työaseet ovat muurarille pyhiä. Niissä hän näkee välittäjän maailmankaikkeuden Suuren Arkkitehdin ja Ihmisen välillä. Hän näkee niissä tien tahdosta täyttäymykseen, tehtävästä päätökseen, orjuudesta vapauteen. Näistä työkaluista kaksi, harppi ja kulmamitta yhdessä Raamatun kanssa muodostavat muurariuden kolme suurta pylvästä.

Kulmamitta ja harppi! Opi, mitä kulmamitta tahtoo sinulle opettaa, sanotaan vastavihitylle veljelle. Katso sen muodostamaa suoraa kulmaa ja opi säännöstelemään oma elämäsi sen mukaan. Opi rakentamaan temppelisi suoraviivaisesti. Kulje tiesi kulmamitan kärkiä pitkin, sillä ainoastaan suoraviivainen elämä luo sisäistä harmoniaa. Ja ensimmäinen tehtävä, mikä jokaiselle vastavihitylle veljelle annetaan, on oman hiomattoman kivensä kiilloittaminen, niin että se kelpaa maailmankaikkeuden suureen temppelirakennukseen. Tässä hiomistyössä hänellä on apuna kulmamitta, taltta ja vasara. Eivätkä vain vapaamuurarit käytä kulmamittaa symbolinaan. Nietsche, joka ei ollut muurari, sanoo Zarathustrassa ihmiselle: „Sinun ruumiisi ja sielusi tulee olla kulmamitan muotoinen."

Harppi! Harppi muodostaa rajoituksen kulmamitalle. Kulmamitta on rajatonta etenemistä mitan äärettömiin ulottuvia sivuja pitkin. Se lähtee sivujen yhtymäkohdasta, ihmisestä, ja luo sisäistä sopusointua entisten taltuttamattomien voimien tilalle. Se luo järjestystä kaaokseen — siis kauneutta. Mutta äärettömyyksiin ulottuvana se symbolisoi myös maailmankaikkeuden perusvoimia sellaisinaan. Mutta harppi! Aseta harpin toinen kärki kulmamitan sivujen yhtymäkohtaan, ihmiseen, ja ryhdy luomaan, niin syntyy täydellisin ja salaperäisin kaikista kuvioista, ympyrä, keskipisteestä vaikuttava yksilö, jonka voima on koonnut äärettömyydessä toimivat voimat oman piirinsä sisälle ja järjestänyt ne siellä. Nyt ei kulmamittakaan enää ole ääretön, nyt sitä rajoittaa ympyrän kehä katkeamattomana muurina, joka estää sen kasvun niiden rajojen ulkopuolelle, joissa sen voimia voi hallita.

Muurari luo omaa itseään. Hän tahtoo herruutta entisen orjuuden tilalle. Mutta tähän hän ei pääse yksin kulmamitan ja harpin avulla. Hänen täytyy myös herättää henkiin ne voimat, jotka hän on koonnut ympyrän piirin sisäpuolelle, jotta hänessä oleva, mutta syvällä piilevä jumaluus ilmenisi. Hänen täytyy löytää itsessään se elävä henki, jonka Jumala puhalsi hänen sieraimiinsa, jotta hän voisi toimia itsetietoisena maailmankaikkeuden kansalaisena ja ilmentämällä Jumala itsessään, ottaa osaa kehitystyöhön. Kun hän tämän on saavuttanut, avautuvat hänelle salaisuuksien portit. Hänelle ilmoitetaan asioita, jotka todella ovat pidettävä salassa. Hänestä tulee todellinen muurari, salaseuran jäsen. Hän saavuttaa viisautta.

Kulmamitta — Harppi — Raamattu! Kauneus — Voima — Viisaus! Siinä ovat muurariuden symbolit. Kauneudesta voiman kautta viisauteen, työn kautta elämään, orjuudesta herruuteen, pimeydestä ja kaaoksesta valkeuteen ja jumaluuteen, siinä jokaisen muurarin päämäärä. Milloin hän sen saavuttaa, on hänelle itselleenkin epätietoista, mutta siitä hän on varma, että matkan päässä hän kohtaa loistavan valoympyrän, jonka keskellä hohtaa G-kirjain, että hän astuu tähän ympyrään sulautuen siihen, ja että hän silloin on saavuttanut ratkaisun.

R. C.

Filosofinen ja selittävä kurssi vanhemmissa ja uudemmissa vihkimyksissä

(Jatk.)

Te olette yksimielisyyden, yhteyden tunteen ja rauhan tarpeessa, mutta joukossanne löytyy henkilöitä, jotka lietsovat kilpailua ja kateutta, näitä kahta pahetta, joiden pitäisi olla teille tuntemattomia. Kiistanne tapahtuvat ehkä kohtuuden ja epäitsekkäisyyden merkeissä, miksi sitten on elämänne niin intohimoista ja pöyhkeää? Mitä yhteyttä on teidän puheissanne ja toimissanne? Jos teistä Vapaamuurarius on arvotonta, niin millaista voimaa tahtoisitte sen osoittavan ulospäin? Kaiken epäjärjestyksen keskellä pysyy vapaamuurarius puhtaana, ja niin pian kuin kukin sen jäsenistä voi todella sanoa sitä samaa itsestään, saa se takaisin *voimaa* ja *horjumattomuutta.*

„Mistä johtuvat määrätyissä juhlissa nuo etusija-kysymykset? Miten pulmallista onkaan vaalien aikana arvohenkilöiden valinta? Silloin raivoaa temppelissä puoluekiihko, joka saa mielet pois tasapainosta, kylvää vihamielisyyttä ja jakaa Veljet eri puolueihin. Eikö sitten virkaan nimitettäessä pidetäkään pääasiana todellista ansiota? silloin ei olisi kilpailua olemassakaan! Ja usein on enemmistön valitsema viimeinen alistumaan tämän saman enemmistön lakien alaiseksi."

Näin puhui Triple Lumiere-looshin puhuja 25 p. huhtik. 1874 Parisin Orient'issa, kun keskusteltiin mielistelemisestä. Onko mielestänne aika ja viisaus tehnyt mitään muutoksia tässä asiassa?

Turha on ajatella, että Vapaamuurariudella ei olisi enää mitään uutta sanomista, että kaikki aiheet olisivat jo lopussa. Keto, joka näytti niin viljavalta, olisi vain suunnaton erämaa, missä ei edes tähkäpäätä löytyisi. — Ei — siellä löytyvät kaikki hyveet juhlallisesti eristettyinä satoihin eri muotoihin, ainoastaan typerät juorut saavat aikaan vaaraa.

Mikä on keskusteluittenne tavallinen aihe, eikö se ole toinen toisenne kehumista? Joka paikassa uskallamme kuvitella olevamme sellaisia kuin meidän tulisi olla, emmekä koskaan pidä itseämme sellaisina kuin todella olemme. Olisivatko kaikki toimemme samoin kiitollisuuden osoituksia hyvettä kohtaan? Tutkikaamme sydämiämme, koetelkaamme itseämme aivan puolueettomasti ja kysykäämme itseltämme: voimmeko rauhallisesti todistaa, että aina olemme ankaria velvollisuuksiemme täyttäjiä? Ilmaisemalla loukkauskiven, johon meidän ymmärtämätöin järkemme kompastuu, pääsemme pois itserakkauden lumouksesta.

Lopettakaamme tämä inhoittava imarteleminen, joka tahraa vapaamuuraritöitä, ja olkaamme ihmisiä, jos emme enää voi olla viisaita.

Kaikista inhimillisistä yhdistyksistä on Vapaamuurarijärjestö kieltämättä kykenevin muodostamaan todella rehellistä ihmistä kaikkiin mahdollisiin tilaisuuksiin. Mutta miten hyvin sen lait lieneekään laaditut, eivät ne kuitenkaan täydellisesti muuta niiden luonnetta, joiden pitäisi niitä noudattaa. Ne tosin valaisevat ja opastavat heitä, mutta kun niiden täydellinen noudattaminen vaatii intohimojen hillitsemistä, on opetus unohdettu silloin kun himot ovat voitolla.

Lait ovat viisaiden valoja. Vapaamuurarin, joka antautuu himojensa valtaan, tulee olla tietoinen niistä vaaroista, jotka seuraavat. Egyptiläiset, jotka ovat meille jättäneet perinnöksi muinaisen viisauden hartausmenot, ja joiden moraaliset ja valtioviisaat oppilaitokset tullaan aina muistamaan, arvostelevat meidän käytöstämme. Elettyämme täällä toistemme ylenmäärin kehumina, ei kuoltuamme puutu erinomaisia Veljiä, jotka täysin käsin jakavat kun-

niaa muistollemme. Kaikki olemme kuoltuamme hyveiden esikuvia ja taivaallisen valon loistavia säteitä. Mutta Egyptissä, missä todella Vapaamuurariutta harrastettiin, eikä vaan itserakkautta, oli erilaista. Siellä ei ketään pantu haudan pyhään kammioon ennenkuin oli ollut juhlallisen arvostelun alaisena. Tuomarit menivät aina veneellä järven toiselle puolen kokousta pitämään. Heti kun joku henkilö oli kuollut, vietiin hänen ruumiinsa tämän pelätyn tuomioistuimen eteen[1].) Yleinen syyttäjä kävi läpi hänen elämänsä historian, tarkastellen totuuden valossa hänen toimiansa. Kuninkaatkin olivat tavallisten kansalaisten tavalla alistetut tämän ankaran tuomion alaisiksi. Jos voitiin toteen näyttää, että vainajan käytös oli ollut huono, kirottiin hänen muistonsa koko kansan edessä ja hänen ruumiinsa haudattiin ilman mitään kunnianosoitusta. Mikä suuri häpeä silloin vainajan puolisolle, jos tämä oli herkkä, ja millainen opetus pojalle, jos tämä oli mitään tekemätöin!

Vapaamuurarit, ollen vakuutettuina periaatteittensa ylevyydestä, ovat velvolliset tekemään Järjestönsä yleisesti tunnetuksi ja valloittamaan sille koko maailma, menestys on jo pyhittänyt yritystä.

Sanotaan ehkä: teidän työtapanne on vanhentunut. Vanha akaasiapuu on tullut hedelmättömäksi eikä enää luo varjoa. Vapaamuurarijärjestö ei kanna enää etuvartion sotalippua! — Erehdys! — Sillä onko jo kansa vapaa? Ovatko jo kadonneet maailmasta ennakkoluulot? Eikö ole enää vihamielisyyttä olemassa ihmisten keskuudessa? Eikö ole enää ahneutta ja valhetta maailmassa? Vallitseeko suvaitsevaisuus ja yhteys uskonlahkojen välillä?

[1]) Kuollut asetettiin järven rannalle ja korkea pappi sanoi kovalla äänellä: Kuka lienetkin, tee tili toimistasi isänmaalle! Miten olet käyttänyt aikasi ja elämäsi? Laki sinulta kysyy, isänmaa kuuntelee ja totuus tuomitsee Sekä hallitsijat että muut päämiehet kutsuttiin ilman arvonimiä esille ja ilman valtaa, pakoitettuina olemaan omina itsenään, omien hyveittensä ja paheittensa seuraamina.

Muurarit, eteenpäin aina vaan, valaiskaa kansojen ymmärrystä ja uudistakaa yhteiskunta, uudistakaa lait ja edistykää alati. Asetettuina kahden ikuisuuden välille, tulevat edessänne olevat samallaisiksi kuin ne, jotka ovat takana, mutta älköön se ajatus teitä estäkö!

„Vapaamuurarijärjestö voi vasta silloin lakata olemasta kun puuttuu ymmärtämys yhteiskunnallisen kehityksen tarpeellisuudesta, nim. vasta silloin kun se itse luopuu periaatteestaan suojella kaikkia älyllisen vapautumisen ilmaisuja. Jos kaikki uudistukset tulisivat vainon alaisiksi, pysyisi Vapaamuurarius yksin niiden salaisena suojana."

Jos olemmekin lakanneet olemasta edistyneimmät tieteellisessä kehityksessä, olkaamme yhteiskunnallisessa kehityksessä valistuneimmat ja kehittyneimmät. Mutta, sanotaan vielä, minkätähden täytyy olla niin paljon mysteerioita? Miksi pitää kätkeytyä voidakseen elää hyveen mukaan ja tehdä hyvää? Miksikä ei tehdä työtä päivänvalossa, lyhyesti: mitä varten tarvitaan salaisuuksia ja valoja?

Ensimmäisestä asteesta aina viimeiseen asti käytetään allegorioita opetuksen pohjana. Ne ylläpitävät vihityn uskollisuutta ja avaavat jokaisen silmät näkemiseen.

Kaikilla muinaisajan kansoilla on ollut salaisia vihkimyksiä, miksi eivät nykyajan kansat niistä tietäisi? „Todennäköistä on, että atenalaisten ja memphiläisten mysteriot esittävät hieroglyfikirjoituksissaan ja päämäärässään mitä selvimpiä vertauskuvallisia tietoja, ja eikö Vapaamuurarijärjestö ole jatkona näille muinaisille yhdistyksille. Jos fyysillisessä maailmassa ei huomata keskeytymistä, miksi sitä löytyisi siveellisessäkään maailmassa?" [1])

Jos Vapaamuurarius muuttaa tapojansa, ei se enää ole mikään Vapaamuurarijärjestö. Kaikki siinä tarkoittaa oppi-

[1]) P. Joux'in mukaan kirjasta „Mitä on Vap.muurarius?": „Kaikki tietävät että kaikki ne atenalaiset, jotka älyn, hyveen ja luonnonlahjojen puolesta ovat kuuluisampia, olivat vihityt alunpitäen Elysiläisten suuriin mystee-

mista, sen allegoriat ovat usein lakeja, ja itse muodotkin ovat periaatteita. Ainoastaan se, joka osaa arvostella, aavistaa, tietää ja on on luja. Yksi sana tämän totuuden vahvikkeeksi: maailma puhuu lainlaatijain vaalikelpoisuuden parantamisesta, katselkaa vapaamuurari-vaaleja, ratkaiskaa kuten he, niin huomaatte, miten paljon kiistaa syntyy päästäksenne tähän vapaamuurarimuotoon. Mutta sitä kohti ollaan menossa. Silloin kun siihen vaalimuotoon saavutaan, on koko maa muuttunut yhdeksi temppeliksi, silloin on vapaamuurariutta joka paikassa. Kun se päivä koittaa, niin silloin vasta on Vapaamuurarius ilman mysteerioita.

Vaihtaa vertauskuviemme puhtaus, rituaaleimme ja seremonioidemme yksinkertaisuus romanttiseen Vapaamuurariuteen, joka panee mullin mallin asteemme, kuten näinä päivinä on tapahtunut, on samaa kuin riistää klassilliselta vapaamuurarijärjestöltä sen kaikkia käsittävä yliherruus. Tämä näennäinen korjaaminen on enemmän vahingollinen kuin hyödyllinen järjestölle, sillä se ei saa aikaan mitään uutta kasvatusta. On sanottu siitä ja me tahdomme sen todistaa: Se joka tahtoo kajota vapaamuurarimuotoihin ei ole vihitty eikä edes todellinen vapaamuurari. Te uudistusten harrastajat, pyrkiessänne uudistamaan järjestöä, joka sukupolvia on elänyt väärentämättömänä, säilyttäkää ainakin sen rituaalit, jos ette tahdo että muutoksenne turmelevat koko järjestön. Kehittääkseen adepteja tulee sen jäädä siksi mikä se alkujaan sen perustajille oli sillä täydellisiä oppijärjestelmiä ei voi parantaa. Kuka haluaisi muuttaa sitä joka on yleisesti ollut hyväksytty ilman epäilystä vuosisatoja sitten.

Järjestön jokaisella jäsenellä on oikeus esittää sitä mikä hänestä on hyödyksi kaikkien menestykselle sekä yhdistyksen propaganda-työlle. Kokoellessaan vaan suunnitelmia ei Järjestömme omista kummallisten ja äärettömien aiheiden joukossa mitään täydellistä oppijärjestelmäin kokonaisuutta esittävää teosta. Olemme uskoneet velvollisuudeksemme tämän *„Oppikurssin"* julkaisemisen. Olkoon se vain kokeilua siihen asti kunnes joku toinen, tottuneempi Veli täydentää tämän työn. Tehtävämme on täytetty ja tarkoituksemme saavutettu jos olemme voineet jollakin tavalla palvella Järjestöämme kun olemme auttaneet Veljiämme alkuun.

„Vapaamuurariuden historia on filosofian historiaa, sillä sillä ei ole vielä omaa historiaa. Kirjailijat, jotka ovat yrittäneet tutkia tämän vanhan Järjestön niin kummallista ja tärkeää erikoisalaa, järjestön joka on loppumattomalla kestävyydellä tunkeutunut vuosisatojen läpi uuteen aikaan, ne kirjailijat olivat onnettomuudeksi vain oppineita eikä vihittyjä.[1])

He pitävät tavallisten muurarien muurarisavea uudenajan vihkimyksen sementtinä. He ovat sekoittaneet muistomerkkirakennustaidon, joka sai aikaan muurarikisälliyhdistyksiä, siveelliseen rakennustaitoon (arkitehtuuriin), joka valmisti filosofisten seurojen lainlaatijia ja perustajia. Kun näiltä kirjailijoilta otetaan pois kaikki hiekka ja rakennuskivet, eivät he mitään enää osaa rakentaa. Jos pyydätte heitä pystyttämään temppeliä vasaran jymyn kuulumatta, eivät he teitä ymmärrä. Luuletteko heidän paremmin ymmärtävän jos heille sanotaan että vapaamurari työskentelee muurauslaatta yhdessä — miekka toisessa kädessä? Ei![2])

---

rioihin. Mutta tämänkin väärinkäyttö tuli niin suureksi että pian vihittiin ilman eroitusta Attikassa kokonaisia perheitä ja lapsi uskottiin imettäjän huostaan vasta sitten kun se oli saanut vihkimisen."

Atenalaiset antoivat vihittyjen pyhittää ihmisen sen syntyessä ja kuollessa.

---

[1]) Eräässä filosofian historissa on Vap.-muurariudesta, Acta latomorum, teos, jota ennen pidettiin arvokkaana todisteena, puhuttu. Siinä ei löydy mitään sisäistä kuin merkit. Tämän kummallisen arkiston omistava kirjailija selitti ne aineellisesti ja siksi ei Vapaamuurariutta ole ymmärretty.

[2]) Kuten historialla, niin Vap.muurarijärjestölläkin on omat taruaikansa, hämärät ajanjaksonsa. Kielto ettei mitään saa kirjoittaa,

Kaikista näistä asioista on paremmin puhuttu ja kirjoitettu jo ennenkin, mutta ne ovat kuitenkin hyvät toistaa yhä uudelleen. Tämän, meidän tapojamme ja symboolijamme selittävän, oppikurssin alussa oli siis luonnollinen paikka tälle toistamiselle. Mestarin määräysten mukaan olen tässä *koonnut yhteen sen mikä on hajallaan.*

Vapaamuurarius ansaitsee tulla tunnetuksi ja sillä on oikeus olla olemassa. Sen perustamisen syyt voivat olla vain kunniaksi perustajillensa ja koko ihmiskunnalle.

Vapaamuurarit eivät tavoittele ihmissuvun opettaja-arvoja, mutta kun Aasia on luonut esiin ja säilyttänyt mysteeriot on Vapaamuurarius Europassa järjestänyt niihin oppisäännöt, hengen ja toiminnan ja saanut aikaan ne siveelliset voitot joita ihmiskunta niistä on omistanut. Se on johdonmukaisessa ja luontevassa kiertokulussaan tehnyt lopun tästä muinaisten mytologien laajasta vertauskuvallisesta monijumaluudesta. Se on tullut tieteeksi. Jos sillä on ollut kuluisia perustajia niin se voi nykyaikanakin olla ylpeä saadessaan lukea jäsenikseen henkilöitä, jotka eivät ole vähemmän kuuluisia ja kunnioitettavia. Mainitsemme muutamia, puhumatta elossa olevista:

Filosoofit: Fredrik Suuri, Washington, Thomas Payne, Voltaire, Helvetius, Court-de-Gebelin, Vieland, Roucher y.m.

Hallitsijoita: Henrik VI Englannin kuningas vastaanotettiin juhlallisesti muurariksi 1425. Ferdinand IV, Neapelin kuningas. Napoleon (julistettiin 1805 Ranskan Vapaamuurarijärjestön Suurmestariksi). Kaarle XIII, Ruotsin kuningas.

Valtiomiehet: De Pont-Carré, Dupaty y m.

Hengellisestä säädystä: apotit Jardin, Don Pernetti, Rosier, Berlolio, kirjailija (yksi Ranskan Grand Orient'in perusta, jista, Cingre, astronomi y.m.)

Oppineet: Franklin, Condoreet, Delabande, astronoomi, Foureroy, Fontanes, Lacepède, Delaplace.

Sotapäälliköistä: Neappelin kuningas Murat, La Fayette, Foy, Macdonald, Maison y.m.

Taiteilija Talma.

„Vapaamuurarin luonteeseen kuuluu hakea valoa kaikkialla missä vain luulee voivansa sitä löytää." Sitä odottaissa annetaan vap. muurarille valonlapsen kaunis arvonimi ja jätetään hänet pimeyden ympäröimäksi!

Olemme katsoneet välttämättömäksi johtaa Vapaamuurareita laitoksen todellista etua silmällä pitämään. Nekin jotka ajattelevat suosiollisesti yhdistyksistämme eivät voi kuvitellakaan kaikkea sitä harrastusta jota voi uhrata vapaamuuraritiedon edistämiseksi. Me annamme vain suunnitelmia, jotka epäilemättä tulevat innostamaan täydellisten taulujen tottuneita maalareita.

Kirjoittaessamme vapaasti ja totuudenmukaisesti kuuluu asiaan, ettemme tule väärinymmärretyiksi. Kaikki se *salaperäinen* Järjestömme tavoissa, tunnusmerkeissä ja vastaanotossa loshiin on jäävä templin pyhimpään, vihityn vapaamuurarin sydämeen ja on laitoksen takuutena. Me kirjoitamme innostaaksemme ja herättääksemme emmekä siksi että olisimme tungettelevaisia ja vaarallisia. Muurariasteiden kokelas voi siis luottamuksella ja ilman erehtymisen pelkoa meitä ymmärtää.[2])

Me emme ole minkään järjestelmän hen-

kesti liian kauan ja sai aikaan että Vap.muur historian myöhemmän aikuiset luotettavat ajanjaksot ovat peräkkäin. — Muutamat englantilaiset kirjailijat Annerson, Preston, Lawrie, kuten myös Thory Ranskassa, sen sijaan että näkisivät Vap.muurariudessa legendaksi muuttuneen muinaisajan vihkimyksen ovat pitäneet sitä rakennustaidon perustajaveljeskunnan legendana . . . (Seuraa pitkä historiaselitys.)

[1]) Ranskan Grand Orient'in sirkulääristä.

[2]) Lukija ei aina näe kirjassa kaikkea sitä mitä kirjailija on kirjaan pannut, samoin kuin löytyy kirjoja joista lukija oppii enemmän kuin kirjailija tietää. Me pyydämme lukijaa näkemään luettavassa se mikä siinä löytyy.

gen elähyttämiä, me otamme Vapaamuurariuden sellaisena kuin se alkuaan oli ja selitämme uusien verhojen alkuperän, niiden jotka entisaikoina ja myöhemmin ovat peittäneet sen alkuperän säilyttämällä niissä aina periaatteen ja toiminnan yhteyden.

Näyttämättä toteen sen että Vapaamuurarius on tiede, koetamme me osoittaa miten maallikoiden ja useiden muurarienkin käsitys siitä perustuu suuressa määrin vaillinaisiin ja erehdyttäviin tietoihin.[1])

Me osoitamme myös sen mikä on merkillistä ja hyödyllistä siinä opetussarjassa joka muodostaa vihittyjen hierarkian. Me olemme yhdistäneet ahtaampaan järjestykseen joka astetta varten kaikki hajalliset asiakirjat ja pitkäveteiset kertomukset, jotka usein jäävät huomaamatta ja tuntemattomiksi. Näin olemme koettaneet helpoittaa ja tehdä paremmin tunnetuksi Vapaamuurari-oppia. Löytäissämme aukkoja, olemme ne parhaamme mukaan täydentäneet järjestäen kaiken ahkerain vap.-muurarien lukemisen arvoiseksi. Ei ole ollut vaikeaa panna varallisuutta ja vaihtelevaisuutta tähän työhön, vaikeinta on ollut panna yhteyttä tähän vaihtelevaisuuteen.

Emme tiedä jos tehdessämme tätä teosta olemme tehneet jotain hyvää työtä, sillä se voidaan kyllä paremmin kirjoittaa. Mutta paremman työn ovat tehneet Trinosofin looshi, joka on tehnyt sen alussa tunnetuksi, ja Nancyn looshi myötävaikuttaessaan tämän uuden painoksen hyväksi, toivoessaan sen herättävän kilpailun- ja opin halua nuorten Veljien keskuudessa.

[1]) Mysteerioiden opastama tiede neuvoi ihmiselle sen paikan maailmassa ja asumansa maanpinnalla. Tehden työtä *yksilön* osittaiseksi uudestisyntymiseksi nykyinen Vapaamuuraritiede saavuttaa inhimillisen *yhteiskunnan* uudestisyntymisen.

Tämä kirja on siis kokoonpantu niille Vapaamuurareille, jotka ovat nimensä arvoisia. Se tulee herättämään myötätuntoa niissä Veljissä, joiden valpas ja ahkera henki ymmärtää laitoksemme etevämmyyden, sekä niiden jotka haluavat tietää olemassaolonsa perussyyn, historian harvinaisen muinaisuuden, opettavaiset symboolit, johtopäätökset ja ne suuret voitot, jotka yhdistävät hänet ihmiskunnan moraaliin ja menestykseen.

Loppu.

Korkein onni on: sydämen halusta edistää toisten onnea.

Ellei teillä ole rakkautta, olette kuolleenasyntyneitä. — Milloin heräätte todellisen ihmisarvon mukaiseen elämään; sillä niin kauan kuin teillä ei ole rakkautta, te vain käytte sotaa ja tappelette ajallisista eduista, hiotte aseita ja mietitte keinoja, millä veljenne pettäisitte ja nylkisitte, — te ryvette kullassa ja mullassa.

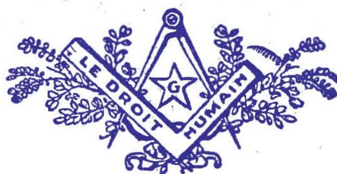
Ei filosofi kostoa etsi, eikä hän vihaa niitäkään, jotka syyttä ovat hänelle kärsimyksiä tuottaneet. Hän tuntee kärsimysten jalostavan vaikutuksen sekä tietää omaavansa valioihmisten myötätunnon — ja korkeimmat voimat suojelevat häntä.

Monet, jotka pyrkivät huipuille, unohtavat, että niiden kirkkaassa valaistuksessa heidän puutteensa näkyvät selvimmin.

Rakastaa tulee kaikkia, jotka rakkautta kaipaavat, jospa ei olisi kaikkiin mieltynytkään, mutta niin, ettei milloinkaan menetä ikuista oikeuttaan rakkauteen.

✢

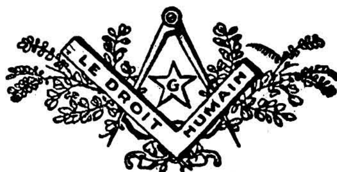
Suomen Yhteis-
VAPAAMUURARI

N:o 5 · Syyskuu · 1925

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

TOIMITUS:

Kyllikki Aspelin-Ignatius
Päätoimittaja, Ahlqvistink. 7 A

R. Candolin
Toim.-sihteeri, Laivurinkatu 43

AVUSTAJIA:

Jussi Snellman, Erkki Melartin, Rafael Ronimus, Kaarlo Atra ym.

Taloudenhoitaja:

Rouva Olga Auer, Nervanderinkatu 9

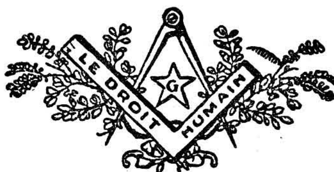
TILAUSHINTA. Tilauksia otetaan ainoastaan kokovuodelle ja on hinta kustantajalta suoraan tai asiamiehiltä tilattaessa Smk 40:—, ulkomaille dollaria 2:—. Tilausvuosi käsittää ajan Maalisk. 1925—Huhtik. 1926.

SISÄLLYSLUETTELO

SYYSKUU 1925 N:o 5

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

SYYSKUU N:o 5 · 1925

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" — *Oskar Leschhorn*

Tulesta oomme auringon

Tulesta oomme auringon,
henkemme kaipaa valohon;
mutt' aineen kahleet painaa maahan päin,
syvälle, ihminen, sä vaivut näin.

Kirottu on sun tähtes maa,
se ohdakkeita kasvattaa,
kivulla synnyt tänne kärsimään,
sieluusi käärme valaa myrkkyään.

Vaan söithän puusta jumalain,
siis oma voimas tunne vain:
voit murskata sä käärmeen kähypään,
voit oppia sä kaiken tietämään.

Käy painiin kanssa Saatanan,
tuon vihamiehes rohkean!
— Ken aamuun asti pitää puoliaan,
sit' on hän viimein valmis — siunaamaan.

Kun katsoit iki yötä silmihin,
kun voitit kaikki kauhut helvetin:
Oi, silloin, poika auringon,
käyt pimeydestä valohon.

J. Sn—

Muurariuden näytelmä

Muurariudella ja draamalla on yhteinen alkuperä, sillä ne periytyvät kumpikin siitä ihmeellisestä mysterio-opetuksesta, joka annettiin ihmiselle heti kun hän saattoi sen merkitystä ymmärtää. Ei merkitse mitään, millä nimellä sitä nimitätte, sillä olkoon tämä mikä tahansa, niin jää opetus aina kuitenkin samaksi. Se on kaiken uskonnon, kaiken filosofian ja kaiken todellisen tieteen perusta. Kun tämä perusta on löydetty, voidaan mitat tehdä tarkoiksi eikä ole pelkoa siitä, ettei rakennus, joka tälle perustalle kohotetaan, olisi kaikilta osiltaan täydellinen.

Mikä on siis se opetus, joka on niin syvälle muurariuteen salattu ja miksi muurarius sitä niin loistavasti edustaa? Se on oppi sielun kehityksestä ja sen pyhiinvaelluksesta ja tämän matkan esittää muurarius draaman muodossa. Sielun raamattu on tähtiin kirjoitettu ja sielun näytelmää esitetään lakkaamatta taivaissa. Sillä maailmankaikkeus on yksi suuri elämänpiiri, jossa myriadit elot liikkuvat ja joissa niillä on olemuksensa. Yhden historia kuvaa monen historiaa ja yksilön sielunelämässä kuvataan sen suuren draaman historiaa, joka taas kuvaa maailmansielun syntymää ja luomisen historiaa.

Kun aika tuli, jolloin ihminen hämärästi saattoi käsittää oman alkuperänsä ja kohtalonsa, sallittiin hänen nähdä oman sielunsa historia draamallisessa muodossa ja hänen sallittiin nähdä, mikä täydellisyys oli mahdollinen saavuttaa. Tullessaan muodon maailmaan tuli sielu samalla toimimaan ja siitä lähtien sai hän osansa esitettäväkseen suuressa maailman näytelmässä. Hänen tehtävänsä oli oppia esittämään osansa täydellisesti. Jokainen sielu esitettiin elävänä muotona, jonka lopulta tuli täyttää paikkansa jossakin muurikomerossa Suuren Maailmanarkkitehdin pystyttämässä suuressa kosmillisessa rakennuksessa. Tuntemattomista ajoista asti näyteltiin näitä näytelmiä ja ottaessaan niihin osaa, oppivat ihmiset käsittämään, mitä voimia heissä itsessään uinui. Ensimmäiset suuret draamat, joista meillä on suoranaista tietoa, olivat mysterio-opetuksista lähtöisin. Vaikkakin nämä mysteriot olivat joutuneet alennustilaan, kantoivat ne yhä kuolemattoman syntyperänsä leimaa ja sentähden perustuivat mysterio- ja ihmenäytelmät todellisuuteen. Muurarius on yksi niistä muodoista, joihin mysterio-opetukset salattiin ja se esittää sitä kaikkiallista näytelmää, johon sielun kerran on otettava osaa. *Draama*-sana johtuu tekosanasta *drao* = tehdä. Jokaisella sielulla on tehtävä, ja hänen on täytettävä tehtävä, joka hänelle uskotaan. Hänen tehtävänsä on rakentaa itselleen määrätty muoto. Hänestä on tuleva muurari ja hänen on muovailtava karkea kivi täydelliseksi, loistavaksi, säteileväksi, eläväksi todellisuudeksi, jonka säteily tulee kohottamaan temppelin ihanuudessa juuri sitä ominaisuutta, jonka hän yksin saattaa siihen tuoda.

Muurariuden draamassa osoitetaan, kuinka tämä käy mahdolliseksi, ja joka kerran, kun otamme osaa looshiseremonioihin, tulee meidän muistaa esittävämme ihmeellistä mystillistä näytelmää. Meidän on pyrittävä esittämään osamme mahdollisimman täydellisesti, koska sielumme sitä tehdessään saa uusia kokemuksia ja tulee yhä tietoisemmaksi toiminnan maailmassa.

Kun opetuksissa, joita se kertaa, sattuu erehdyksiä, tai kun tehtävät suoritetaan väärin, tylsistyy sielu ja siltä haihtuvat oikeat ilmennyskyvyt. Muurariuden suuressa näytelmässä annetaan meille tilaisuus luoda täydellinen muoto sieluvoiman käytettäväksi. Kukin aste vastaa tyypillistä jotakin sielunkehityksen astetta, kukin toimi esittää jotain määrättyä ominaisuutta, jota meidän tulee kehittää. Meidän on muistettava, että aina kun astumme

looshihuoneeseen, on meidän jätettävä taaksemme personallinen itsemme ja astuttava sielu-itsemme korkeampaan muotoon. Meidän täytyy olla täydellisiä näyttelijöitä, emme omassa alemmassa maailmassamme eläen, vaan siirtyneinä älyn maailmaan, missä hetkeksi maan arvot lakkaavat merkitsemästä, ja sulaudumme sielun näytelmään. Mutta jotta saattaisimme täydellisesti suorittaa osamme, täytyy meidän huolellisesti siihen valmistua. Meidän täytyy muistaa osamme, meidän täytyy tutkia sitä, eläytyä siihen, tulla yhdeksi sen kanssa ja ennen kaikkea, meidän täytyy ymmärtää merkitys, joka siinä piilee. On aivan yhdentekevää, onko meillä tärkeä osa näyteltävänämme tai autammeko rakennustyötä esittäen kannattavia pylväitä. Jumalallisessa taloudenhoidossa ei käytetä pienen tai suuren arviomittaa. Meidän on vain muistettava, että olkoon esitettävä osa mikä tahansa, niin on meidän pyrittävä esittämään se täydellisesti. Kaikki hyvät näyttelijät ymmärtävät, että he ovat edesvastuussa ainoastaan omasta osastaan, eikä heidän asiansa ole huolehtia toveriensa esityksistä. Luonnollisesti toivovat he kaikkien näyttelevän hyvin, sillä menestys ja epäonnistuminen on kaikille yhteinen. Mutta meidän on huolehdittava ainoastaan omasta osastamme, emme koskaan saa sekaantua toisten työhön tai millään tavalla heitä kritisoida. Jos sen teemme, emme koskaan opi esittämään omaa osaamme täydellisesti, sillä vastustava arvostelu aina kuolettaa ja kovettaa ja sielulta riistetään oma osansa. Todellinen itse ei saata työskennellä älyn kautta, jota on hävittävään työhön käytetty. Voimme nousta kaikenlaisten hävittävien ajatusten yläpuolelle, jos käsitämme esitettävänä olevan näytelmän todellisen merkityksen, sillä, kuten tiedämme, kuvaa se kaikkiallisen ja yksilöllisen sielun kehitystä ja sen eri asteita sekä alaspäisellä että ylöspäisellä tiellä.

Kaikkiallisen sielun historiaa esittää looshi kokonaisuudessaan, temppeli, K.·. K.·. M.·., upseerit ja veljet. Yksilöllisen sielun historiaa esittää kokelas. Ensimmäisessä asteessa voidaan esittää siitä vain pieni osa, mutta hyväksytty oppipoika tietää olevansa karkea kivi, joka on kiilloitettava ja muovailtava ja että se on määrätty pieneksi ihmiskunnan temppelin osaksi. Hän ymmärtää myöskin, että kullakin temppelillä on kulma- tai huippukivi, ja että tämä kivi on vertauskuvana täydellisyydestä, jonka kerran tulemme saavuttamaan. On hyvin tärkeätä, että kokelas astuessaan looshiin saa jonkun verran tosi tietoa esityksen sisäisestä merkityksestä, niin ettei hän jää huomaamaan yksinomaan ulkonaista muotoa ja silloin mahdollisesti saattaisi huudahtaa: „Mitä hyötyä on tuosta näyttelemisestä?" Mutta kuinka asia muuttuukaan, jos valmistaminen on huolellista. Liiankin usein on se hyvin hätiköityä, vaikka sen tulisi olla uskonnollinen toimitus ja hellällä huolella suoritettu. Sillä pimeydentilassa kulkeva sielu tarvitsee ystävällistä kättä ohjaamaan itseään etsimäänsä valoon. Se on pukeutunut aineellisuuden mustiin verhoihin, sen pää on kääritty pettäviin harhanpoimuihin ja se on kahlehdittu itse punomiinsa köysiin. Nämä häntä verhoavat, kuunes hän omasta vapaasta tahdostaan ja myöntymyksestään käsittää, että on aika herätä kuolleista ja ottaa osaa maailman suuren näytelmän esittämiseen.

Nyt voi kokelas vaatia vapautta ja ottaa huostaansa työkalut, joita hän työssään tarvitsee. Mutta ensin on häntä tutkittava ja koeteltava. Näytelmä alkaa ja kokelas saatetaan käsittämään, että hän näyttelee osaa sielun historian esityksessä, hänen omansa ja jokaisen muun sielun historian esittämisessä. Niin pian kun hän on herännyt tuntemaan omat kykynsä, on koeteltava, missä määrin hän saattaa näitä kykyjä käyttää ja millä tavalla hän sen tekee. Vihkimyksen vanha tie on kuljettava, hänen rohkeuttaan on koeteltava, hänen uskoansa on lujitettava, on tultava vakuutetuksi hänen luottamuksestaan Jumalaan ja kaikkien pyhien suo-

jelukseen. Hän kokee tässä näytelmän ensimmäisessä, ihmeellisessä näytöksessä, mitä on tahtoa, uskaltaa, toimia ja pysyä vaiti. Hän astuu tietä, jota viitoittaa pitkä, vaikea työ. Tätä tehdessä ovat naulat tuskallisina ja terävinä läpäisseet hänet, tuskan hiki on ruumiin peittänyt, vaikkakin välillä ilon ja voiton huudahduksia on kuulunut. Hän näkee pitkän pyhiinvaeltajien jonon. Kaikilla on kasvot käännettyinä samaan suuntaan, kohti kaukaisella kukkulalla olevaa temppeliä, kohti temppeliä, jossa he jo ovat vierailleet unissa ja aikoina, jolloin heidän sielunsa on ollut vapaana ruumiin kahleista. Lupaus vaikuttaa monessa hämärän muiston ajasta, jolloin hän ennenkin on ottanut osaa tämän suuren draaman esittämiseen. Sisällä ja ulkopuolellamme olevaa jumaluutta olemme huutaneet avuksemme ja ymmärrämme, ettei ole kyllin voimakkaita sanoja varoittamaan meitä rangaistuksesta, joka seuraa luottamuksen pettämistä.

Nykyaikana on rangaistusten esitys tavallisesti poistettu näyttämöltä ja kärsimämme rangaistukset tunnemme sydämemme hiljaisuudessa.

Merkkien antaminen on toinen suuri ja tärkeä kohta näytelmässä. Se muistuttaa siitä tosiasiasta, että draama alkuaan on ollut pantomiini ja että liikkeillä on ilmaistu, mitä sanat eivät ole lausuneet. Merkit, jotka ovat sanoilla selitetyt ovat ikäänkuin pylväitä, joille sisäinen merkitys on kirjoitettu. Samalla tavalla on ulkonainen fyysillinen ruumis ainoastaan sisäisen tai todellisen itsen merkkipylväs. Jokaisella ruumiin osalla on henkinen vastaavaisuutensa. Tätä henkistä vastaavaisuutta on meidän opittava ymmärtämään, sillä se johtaa meidät sisäiseen temppeliin, josta looshimme vain on himmeä heijastus.

Sana merkin yhteydessä oikeuttaa astumaan sisään tiedon maailmaan ja kauneuden maahan, joihin tähän asti vain on viitattu. On nyt välttämätön oppia ymmärtämään mysteriokieltä, muuten ei voida sanoja ja merkkejä ymmärtää. Ensimmäisen asteen sana on ensimmäinen niistä kahdesta, jotka oikein käännettyinä ilmaisevat meille sukupuolten sisäisen ja henkisen vastaavaisuuden ja siten tekevät mahdolliseksi tunkeutumisen mysterioiden sydämeen asti.

Viimeinen koe tässä asteessa on antamisen koe. Onko kokelas oppinut antamaan? Vapaamuurariuden suurimpia voittoja on, että se niin loistavalla tavalla on sovelluttanut käytäntöön opetuksiaan tässä suhteessa. Se on keventänyt lukemattomien kärsivien taakkaa L.·. K.·.nsa kautta. Jalomielinen ihminen tuntee tuskaa huomatessaan mahdottomaksi tyydyttää haluaan tässä suhteessa, mutta hänen on opittava, että vaikkakin raha ja maalliset arvoesineet voivat olla suureksi hyödyksi, niin on kuitenkin olemassa vielä suurempi lahja, jonka kaikki kykenevät antamaan. Hän saattaa lahjoittaa oman itsensä, lahjansa, työnsä, rakkautensa, myötätuntonsa. Se, joka ei tunne voimakasta antamisen halua, ei saata vielä oikealla tavalla näytellä osaansa tässä suuressa näytelmässä.

Osaa-ottaminen tähän draamaan ei täytä tarkoitustaan, ellei annettua oppia ja tietoa panna käytäntöön jokapäiväisessä elämässä maailmankansalaisina ja yksilöinä. Jos muurarius jää vain näytelmäksi, emmekä pääse ymmärtämään sen salattua merkitystä, niin olisi paras, ettemme koskaan olisi vannoneet sen valoja. Kun menemme teatteriin katselemaan siellä esitettyä näytelmää ja tunteemme ovat siellä kiihoittuneet, niin on paras, että lähtiessämme koetamme johtaa nuo tunteet hyödylliseen kanavaan. Muussa tapauksessa virtaavat ne hillittöminä ja aiheuttavat häviötä. Muurariuden draama päästää myöskin valloilleen mitä hienoimpia ja voimakkaimpia voimia, sillä me olemme kutsuneet sielumme ottamaan osaa näytelmään ja vastaus on varma. Jos ruumiin sallitaan käyttää väärin tätä voimaa, tai jos mielen täyttää pahat eikä hyvät ajatukset, niin se pyhä

tarkoitus, jota muuten olisi palveltu, tehdään tyhjäksi. Huomaamme tästä, kuinka välttämätöntä on pitää looshihuoneusto ehdottoman puhtaana ja että hiljaisen mietiskelyn, jos mahdollista aina tulisi valmistaa työhön. Näytelmän esittäjien on huolellisesti valmistuttava osaansa esittämään. Tämä on sitä tärkeämpää, koska kysymyksessä on kuolemattoman sielun tarinaa esittävä pyhä näytelmä.

Tämä suuri draama varmasti painaa mieleemme, että elämämme on omissa käsissämme. Me voimme siitä tehdä menestyksellisen tai onnettoman, murhenäytelmän tai kiitos- ja riemulaulun. Se saattaa meidän ymmärtämään Faustin viimeisten säkeistöjen merkityksen: „Katoavaiset asiat ovat vain vertauskuvia", sillä muurarius on vain suuri draamallinen ja jumalallisen suunnitelman vertauskuva, jonka korkeus, leveys ja syvyys käyvät yli kaiken inhimillisen ymmärryksen. Se saattaa meidät vielä käsittämään, että tämä suunnitelma voidaan toteuttaa — ei, että se on jo täydellinen, että se lepää salattuna äärettömyyden helmassa. Ja se paljastetaan aina sille, joka oltuaan vain näyttelijänä tässä draamassa, itse tulee osalliseksi jumalallisesta rakkaudesta, joka alussa tämän jumalallisen suunnitelman synnytti.

C. E. Andrews 30°.

Buddhalainen jumalanpalvelus

Kandy, heinäk. 11 p:nä 1896. (Päiväkirjanote.)

Ihmeellinen mieliala saa minussa vallan täällä Kandyssä. Hiljaisella hartaudella katselen sen ihania, kauan sitten kuluneen ajan muistomerkkejä, kuninkaallista palatsia, neljää hindulaista ja kahtatoista buddhalaista temppeliä, joista Malligava-temppeli on tärkein ja mielenkiintoisin, sillä siinä säilytetään erikoisessa huoneessa, *viharassa,* Buddhan hammasta. Tämä on kätketty rikkaasti ja loistavasti koristettuun *carantha*-nimiseen kellon- tai *dagoba*muotoiseen rasiaan. Tämä Buddhan hammas, *dalada,* on kahden sormen pituinen norsunluunpalanen ja nuorempaa alkuperää kuin todellinen hammas, joka periytyy kuudennelta vuosisadalta ennen meidän ajanlaskuamme ja jonka Konstantin de Braganza vuonna 1560 j. Kr. hävitti. Tämä on kristinuskon ,rakkaususkonnon suvaitsevaisuutta.

Kuljeskellessamme kaupungilla antaa oppaani minulle mestarillisen kuvauksen maansa monivaiheisista ja vihdoin hyvin onnettomista kohtaloista. Hän vie minut Malligava-temppeliin, jonka ylimmäinen pappi on hänen ystävänsä ja sielunpaimenensa. Seison nyt tämän Jumalan miehen edessä, joka antaa lempeän ja vakavan katseensa tunkeutua sieluni sisäisimpiin syvyyksiin. Sekunnit muuttuvat tunneiksi. Vihdoin tulee hän lähemmäksi, enkelimäinen hymy valaisee hänen kasvojaan ja hän ojentaa minulle molemmat kätensä tervetuliaisiksi sanoen: „Tervetuloa muukalainen ja veli." Merkillinen virtaus käy läpi ruumiini. Tunne jostain tutusta, ennen eletystä tempaa minut kokonaan valtoihinsa. Näen sisäisellä silmälläni kuvan temppelijumalanpalveluksesta, ihmeellisine, salaperäisine tunnelmineen, — jumalanpalveluksen niin puhtaan, niin taivaaseen kohottavan, että sen on voinut luoda vain tosi, puhdas usko, — jumalanpalveluksen, jonka aikana Luoja itse on syleillyt ihmislasta ja painanut leimansa hänen otsaansa.

Taas kaikuu ylimmäisen papin kirkas, lempeä ääni: „Tule, nuori ystävä! Näytän sinulle tämän pyhätön aarteet!" — Astumme kirjastoon, jossa säilytetään äärettömän arvokkaita käsikirjoituksia. Näiden joukossa näemme temppelin *olan,* s.o.

buddhalaisten pyhät opit hopealehdille kaiverrettuina sekä samanlaisia, *Tallipot*-palmun lehdille painettuja *oloja*. *Tallipot*-palmu on Indian pyhä puu, joka 60 ikävuoden jälkeen kukkii ensi kertaa heti senjälkeen kuollakseen. Jumalan mies ojentaa minulle hymyillen palmu*olan* ja sanoo: „Vaikkakaan et saata selittää itse kirjoitusta, niin on näillä yksinkertaisilla lehdillä kuitenkin kyky antaa sinulle voimia voittamaan pahan, jonka maailma asettaa tiellesi. Luulet nyt löytäneesi tien onnen lotuspuistoon, mutta olet eksynyt. Onnesi tapaat vasta vuosikymmenien jälkeen, silloin kun luulet haudanneesi viimeisenkin toivosi. Tätä todellista onnea tullaan sinulta kadehtimaan ja sinun täytyy kärsiä sen puolesta. Mutta ole voimakas ja viisas. Sinun tulee totella jumalallista lakia. Sitä ei saa rikkoa se, joka tahtoo vapautua tuskallisesta jälleensyntymisestä. Ja nyt hyvästi. Taivaan joukot auttakoot sinua taistelussa tosi onnen puolesta, jonka jonakin päivänä tulevaisuudessa tulet voittamaan ja heidän avullaan löytämään!" — Lausuessamme toisillemme jäähyväisiä kutsui hän minua vielä olemaan mukana samana iltana kello 11 aikaan suuressa yöllisessä jumalanpalveluksessa. —

Heinäk. 10 p:nä 1896, kello 4 aamulla.

Kello on neljä aamulla ja ensimmäinen sarastus väikkyy itäisellä taivaanrannalla. Tuolla ulkona on kaikki vielä hiljaista. Luonnossa vallitsee tuo ihmeellinen aamuhiljaisuus, joka lähettää avoimesta ikkunasta sisään huoneeseen *datura*-kasvin palsamintuoksuisia lehahduksia. Syvä rauha vallitsee, rauha, joka ei tunnu olevan kotoisin tästä maailmasta. Uni pakenee ja uudet tunteet täyttävät sieluni. Ennenkun päivä herättää elämän tuolla alhaalla kaupungissa, täytyy minun kirjoittaa muistiin yöllisen jumalanpalveluksen vaikutelmat, vaikkakin tiedän, etten lähimainkaan kykene kuvaamaan elämyksiäni, sillä kaikki oli niin suurenmoista, niin vaikuttavaa, ettei ihmiskieli saata sitä sanoihin pukea. Teen kuitenkin parhaani.

Kello 11 illalla astuimme temppeliin pääportin kautta liittyäksemme suureen alkuasukasjonoon, joka sen täytti. Vaikkakin siellä vallitsi syvä hämärä, huomasin kuitenkin, ettei läsnäoloani katseltu lempein silmin. Oppaani, joka oli puettu kansansa avaraan pukuun, talutti minua käsivarresta vapalle paikalle vastapäätä alttaria, *podiumia*, jonka keskeen lasinen *vitara* oli rakennettu ja jonka sisässä *carandhaa* ja *daladaa* säilytettiin. Täältä tervehti ylimmäinen pappi seurakuntaa sanoen: „Näemme joukossamme vieraan kaukaisesta maasta, jossa lumi ja jää saattavat luonnon lepäämään kuolleena suuren osan vuotta. Mutta tervehtikäämme häntä ystävänä ja veljenä, sillä hänen elämänkatsomuksensa on sama kuin meidän, vaikkakin hän on kasvatettu vieraan opin vaikutuksen alaisena. Minä olen kutsunut hänet tänne ja minä uskon ja toivon, että se, minkä hän tänään oppii ymmärtämättä kieltämme, tulee valamaan voimaa hänen henkeensä, jotta hän sitten kykenisi voittamaan kärsimyksensä ja voittamaan taistelussa Maaraa vastaan." — Ja joukko tervehti minua, yksinäistä vaeltajaa. Syvästi liikutettuna kumarsin pääni tämän suuren hyvyyden edessä. *Vihara* loisti kirkkaassa valossa ja temppelin salaperäisen hämärän taittoi ainoastaan heikko lepattava valo, joka levisi allegorisesti korkeiden kaariholvien alle järjestetyistä öljylyhdyistä. — Ylimmäinen pappi kumarsi kolme kertaa seurakuntansa edessä. Senjälkeen käänsi hän meille selkänsä, ja kumartui kohti *daladaa* rukoillen hiljaisella äänellä.

Nyt alkoi varsinainen jumalanpalvelus. Sitä säesti ajoittain kaksikymmenmiehinen orkesteri, jonka jäsenet sopusointuisesti viritetyillä *tamtameillaan,* pienillä käsirummuillaan vaihtelevissa rytmeissä kaiuttivat temppelilauluja. Näistä lähti säveleitä, ihmeen herkkiä, sointuvia ja sydämeenkäypiä, ja kaiken tämän sai aikaan nopeat sormijuoksut 40:llä pienellä rummulla. Kokonaisvaikutelma oli liikuttavampi kuin minkä mestarillisin urkujen-

soitto saa aikaan. Mitä temppelissä sanottiin, mitä siellä tunnettiin ja mitä kuiskaavasta pianissimosta myrskyisään fortissimoon laajeneva laulu ilmaisi, sitä en tiedä, mutta kuitenkin vapisutti ruumistani kylmät väreet keskellä tropillisen maan heinäkuun yötä. Tunsin olevani yhtä seurakunnan kanssa tässä pyhässä huoneessa ja tunsin että ne voimavirrat, jotka kulkivat läpi temppelin löysivät tiensä myöskin minun sydämeeni. Tunsin, että usko Jumalaan on ikuisesti sama, riippumatta niistä ulkonaisista muodoista joihin se kulloinkin pukeutuu ja tunsin, että vanhassa Intiassa, tuossa ikuisessa maassa, vaikuttaa kristinusko, puhtaampi ja täydellisempi kuin omamme.

Senjälkeen alkoi kulkue. Soihdunkantajia seurasi piruntanssin esittäjät,[1]) sitten astuivat papit suitsutusastiaa heiluttavien kuoripoikien ympäröiminä ja näitä seurasi koko tuo suuri, hartauden liikuttama joukko, johon itse luonnollisesti olin liittynyt.

Kun kaikki oli lopussa ja keskiyö kauan sitten kulunut, lähestyi minua taas ylimmäinen pappi. Hän ohjasi minut takaisin temppelisaliin, jossa minulle tarjottiin harvinainen luottamuksenosoitus. Sain katsella kultaisessa rasiassaan lepäävää *daladaa* ja sitä katsellessani levisi taas sisäisten silmieni eteen seuraava kuva. Näin Jumalan ihanan, rikkaan maailman. Se lepäsi suloisessa rauhassa kirkkaassa valaistuksessa, vaikkakaan ei näkynyt aurinkoa, ei kuuta eikä tähtiä. Kaikki oli ihmeellisen ja yliluonnollisen ihanaa! Ilma oli lauhkea ja voimakas, ikäänkuin se itse toisi ruumiillemme ravintoa. Valoisat keijut leijailivat tässä ihmevaltakunnassa, joka ei ollut tästä maailmasta. Heikko suhina kuului äkkiä avaruudessa. Tyhjyydessä soi sävel niin ihmeellisen puhdas, ettei mikään soittokone, eikä ihmisääni sellaista saata ilmentää. Sitten kuulin äänen puhuvan sielulleni, sillä ruumiilliset korvani eivät saattaneet sitä kuulla. Se sanoi: „Vaeltaja, matkasi kohtalo suuren valtakunnan halki tulee olemaan pitkä. Kauan tulet harhailemaan päämäärääsi etsien, mutta tiedä, tulet sen löytämään vasta kun lumiset kiharat peittävät pääsi. Ajat nyt virvatulia takaa, mutta olet itsesi sitonut velvollisuuden täyttämiseen ja sentähden täytyy sinun kulkea tiesi loppuun asti huolimatta suurista suruista, jotka sinua tällä tiellä odottavat, huolimatta siitä, että itse kuolema tulee antamaan sinun tuntea mahtavien hopeasiipiensä viiman. Älä väisty, käy tietäsi suoraan, sillä kuolema kutsuu sinua vasta silloin, kun olet elämäntehtäväsi suorittanut ja kärsimyksistä kohottanut ne, jotka Jumala kerran tulee sinulle lähettämään. Älä tätä päämäärää etsi, sillä et vielä tule sitä löytämään. Mutta valvo ja odota. Ne jotka sinulle kuuluvat, tuodaan tiellesi. Heidän kätensä pannaan sinun käteesi ja heidän kohtalonsa tulevat sinun kohtaloksesi, sillä te olette yksi, vaikka maailma kuinka tuomitseisi. Olette yhtä hänen edessään, joka yksin tietää, mikä on oikein ja totta."

Ympärilläni oli kaikki hiljaista. Näky haihtui ruusunväriseen usvaan ja huomasin seisovani katse vakavasti kiinnitettynä valoa säteilevän *daladan* edessä. — Ylimmäinen pappi puristi lämpimästi kättäni ja lausui seuraavat Buddhan sanat: „Älä koskaan palvele tätä maailmaa. Kun olet voittanut valon ja sitä muille levittänyt, niin on kuolema kadottanut vallan ylitsesi. Taistele vihaa vastaan rakkaudella, voita paha hyvän avulla, voita saituri uhriesi kautta ja valehtelija totuudenrakkautesi vaikutuksesta. Paha ei tunne pahaa eikä hyvää, mutta hyvä tuntee sekä pahan että hyvän." — Vielä kädenpuristus, sanaton kiitos ja raskaat temppeliportit sulkeutuivat äänettömästi takanani. Kuun hopeavalo kimalteli marmoriportaitten valkealla lumella, joilla kuitenkin musta tahra osoitti, ettei edes temppeli ollut raiskaajille pyhä, — musta tahra, viimeisen Kandyruhtinaan sydänveren kiveen syövyttämä.

C. J.

[1]) Manausta temppelin puhdistamiseksi.

Kirje

22 p:nä heinäkuuta 1925.

R.·. V.·.

— — —Sanot, että koska kysymys siitä, kuinka V.·. V.·. ien tulee tavata, toimia ja erota, niin usein tulee esille, mahtaa sillä asialla olla tavallista syvempi merkitys. — Niin, kuten olemme kuulleet, piilee jokaisen rituaalissa käytetyn sanan alla syviä henkisiä totuuksia. Ja hyvä on, jos koetamme niitä selvitellä itsellemme, vaikkakin ne usein esitettyinä, saattavat tuntua meistä niin selviltä, ettei niistä enää ole mitään oppimista.

Tässä tapauksessa saamme sitäpaitsi vastauksen samassa: „Tapaamme V.·. v.·. lla, toimimme l.·. s.·. n ja eroamme k.·. m.·. lla." Mitä selityksiä siis enää tarvitseisimme! — Kuitenkaan ei meitä auta vähimmässäkään määrässä se, että tämän *tiedämme,* ellemme pyri näitä neuvoja käytännössä toteuttamaan, ja juuri tässä piilee salaisuus.

Edellytämme, että henkilö, joka haluaa tulla vihityksi V.·. ksi jo on mieleltään niin vakava, etteivät häntä enää viehätä „tämän maailman" houkutukset, mutta kuitenkin muistutetaan meitä yhä uudelleen siitä, kuinka tulee „tavata, toimia ja erota". Tätä ei tehdä leikin vuoksi, vaan luonteittemme terästämiseksi. Nuo sanat kaikuvat heleänä merkkihuutona siitä, että meidän tulee olla varuillamme jottemme uupuisi tai nukahtaisi, sillä „kiljuva jalopeura ei myöskään nuku".

Ja kuta useimmin olemme tämän varoitushuudon kuulleet, sitä enemmän se meitä velvoittaa. — Sentähden tulee meidän, rakas V.·., tarkata, että tapaamme v.·. v.·. lla, s.o.: „Ajatustemme, sanojemme ja tekojemme perustan tulee olla niin oikeudenmukaisen ja toden, että se, mikä niille rakennetaan, saattaisi olla lujaa ja kestävää." — Meidän tulee toimia l.·. s.·. n, s.o.: „Luotinuora on upotettava syvälle, hyvin syvälle sydämen pohjaan asti, jotta pääsisimme siitä selville, olemmeko työhön käyneet käsiksi vakavina, olemmeko selvillä siitä edesvastuusta, jota temppelirakennuksen työ edellyttää meissä. Minkään ei tule saada meitä poikkeamaan hyveen tieltä, kaiken tulee voida kestää päivänvaloa. Meidän tulee pyrkiä puhdistamaan sydämemme niin vilpittömäksi, että saatamme käydä pää pystyssä kaikissa olosuhteissa." — Että meidän on k.· m.·. lla erottava viittaa siihen, että me aina, kaikissa elämämme vaiheissa, pitäisimme *yhteishyvän* silmiemme edessä. Suhteemme toisiin tulee olla ystävällisen ja kunnioittavan. Meidän tulee aina uhrautuvasti auttaa ja turvata, niin että, kun kunkin yksityinen kivi vihdoin on muovailtu kokonaisuudeksi, siitä on tullut voimakas, kaunis ja joka suhteessa sopusointuinen teos.

Niin, rakas V.·., kaikki tämä on vielä tehtävä nöyrästi ja epäitsekkäästi, niin että Mestari työtämme tarkastaessa saattaa sanoa: „Mitä olette tehneet yhdelle näistä pienemmistä V.· stäni, sen olette tehneet minulle." — Math. 25: 40.

Veljesi.

Harvimmin tavattuja palveluskeinoja on kieltäytyminen arvostelemasta ihmistä häntä itseään kuulematta.

Ei ole sitä tuskaa, joka ei sisässään kantaisi tulevan ilon lupaukset, eikä sitä heikkoutta, joka ei joskus muuttuisi jaloksi ominaisuudeksi.

Paras tapa saada ihmisiä noudattamaan hyvää neuvoa, on itse sitä noudattaa.

Se avain, jolla parhaiten avaat onnen aarreaitan tulevan päivän varalle, on pieni, ilomielin ja rakkaudella tehty palvelus.

Symboliemme alkuperä

1. *Kulmamitta.*

Ammattiloosheissa meillä on kaksi erilaista kulmamittaa. Toinen on Mestarin tavallinen kulmamitta ja toinen on tuo yleisesti tunnettu looshin Mestarin esiliinaa koristava T muotoinen kulmamitta.

Tavallisella vapaamuurarikulmamitalla sellaisena kun se kuvataan loosheissamme, on yhtäpitkät sivut, mutta löytyy myöskin toinen kulmamitta, joka tunnetaan nimellä hirsipuu kulmamitta, jossa toinen sivu on pitempi kuin toinen. Tämä on oikea muurari kulmamitta, jotavastoin sitä, jonka sivut ovat yhtä pitkät, käyttävät yhtä paljon puusepät että muurarit. Tässä yhteydessä on hyvä muistaa, että hirsipuu kulmamittaa käytettiin aina ennen vanhassa operativisessa rituaalissa ja että neljä tällaista kulmamittaa yhdistettyinä muodostavat swastikan, mikä tosiseikka edellyttää, että todellisten muurarien kulmamitta alkuaan oli hirsipuu kulmamitta, jotavastoin tasasivuinen kulmamitta vähitellen otettiin käytäntöön puuseppien työkaluista.

Tämä seikka on merkityksellinen, sillä ensimmäisessä eurooppalaisessa kirjaimistossa kirjoitettiin „G" kirjain samaan tapaan kuin kreikkalainen gamma, joka on niinkuin tiedämme hirsipuu kulmamitta. Samaten on yksi vanhimpia kulmamittoja jota on löydetty babylonialainen kulmamitta, ja tässä oli Nabun symbooli. Nabu taas oli babylonialaisten arkkitehtijumala. Tämä kulmamitta oli oikeastaan tasasivuinen kolmio, jolla oli yksi pitkä, yksi puolipitkä ja yksi aivan lyhyt sivu. Poistamalla pisimmän sivun saamma hirsipuu kulmamitan. On mielenkiintoista huomata, että jo historian aamunkoitossa oli kulmamitta yhdistetty Jumalakäsitteeseen, ja oli sillä sekä uskonnollinen että käytännöllinen merkitys.

Jos käännämme huomiomme vanhaan Egyptiin, niin huomaamme, että jumalat, jotka istuvat manalassa sieluja tuomitsemassa aina kuvataan istumassa kulmamitan päällä. On aivan ilmeistä että kulmamittaa tässä käytetään ilmaisemaan oikeuden symbolia. Näin me siis näemme että yksi kulmamitan aikaisemmista merkityksistä on kuvata Jumalallista Oikeutta. Ja samoin kuin ei kenenkään onnistunut mennä tämän Manalan kokeen läpi, ellei hän voinut todistaa, että hän oli viettänyt hyvää ja siveellistä elämää, samaten kulmamitta luonnollisella tavalla tuli siveellisen täysipitoisuuden vertauskuvaksi.

Mutta niinkuin olemme huomanneet, oli kulmamitta babylonialaisten arkkitehtijumalan symboli. Näin ollen oli luonnollista, että se vähitellen sekoitettiin toiseen kulmamittaan nimittäin tasasivuiseen. Me tiedämme kaikki, miten ennenmuinoin uskottiin, että maa oli litteä, ja monet uskoivat, että se oli litteä kulmamitta. Raamatussa löydämme viittauksia „maailman neljään kulmaan" ja koska maa on kokoonpantu aineesta tuli kulmamitta aineen vertauskuvaksi, hengen vastakohdaksi, jonka symbolina oli kolmio. Tämän näkökannan yhteydessä on tuo vanha babylonialainen kulmamitta erittäin mielenkiintoinen, koska se tavallaan yhdistää nämä molemmat symbolit. Sillä samalla kun se oli kulmamitta, oli se myöskin kolmio, vaikkei tasasivuinen sellainen. Näin ollen tämä Nabun vertauskuva eräässä suhteessa kuvaa Jumalaa ja ihmistä, henkeä ja ainetta. On myös tärkeä huomata, että babylonialaiset viettivät vuosittain erästä murhenäytelmää, jossa Babylonin kuningas kuvattiin Marduk jumalana, joka kuoli ja laskeutui Manalaan, josta hänet dramallisella tavalla vapautti Ylipappi, joka esitti Nabua.

Tuntuu siltä ettemme ole kiinnittäneet tarpeellista huomiota vapaamuurariudes-

sa niille vaikutuksille jotka tulevat babyloniasta. Tämä johtuu epäilemättä suureksi osaksi siitä tosiseikasta, että jäännökset vanhasta Egyptistä ovat paremmin säilyneet, ollen pääasiallisesti kaiverretut graniittiin tai santakiveen, jota vastoin suurin osa Babylonin raunioista on rapautunutta tiilikiveä. — Vasta kun arkeologin lapio on tunkeutunut syvälle paksujen santa- ja tiilikerroksien läpi, voi löytää kiviveistoksia. Kaivaustutkimukset ovat kuitenkin viime vuosina tuoneet päivänvaloon monta mielenkiintoista seikkaa, muunmuassa suuren, kuolemaa ja ylösnousemusta käsittävän ritualisen draaman. Niiden löytöjen joukossa, joita on tehty viime vuoden aikana, on muun muassa eräs merkityksellinen kivitaulu, joka kuvaa erästä Babylonin ensimmäisistä kuningaista ottamassa osaa erään Temppelin rakentamiseen kantaen olallaan muurarin työkaluja.

Muurariperiaatteemme vakuuttaa, että ritualidraamamme polveutuu Palestinasta, maasta joka oli erikoisen vastaanottavainen babylonialaisille vaikutuksille, sekä vieläkin aikaisimmille sivistyksille, jotka kukoistivat Eufratin ja Tigriksen rannoilla.

Mutta jos menemme vielä enemmän itään löydämme sen suuren sivistyksen, joka kasvoi itsenäisenä Kiinassa. Huomaamme, että Kiinan valtion tarunomainen perustaja, Fu Hsi, aina kantaa hirsipuu kulmamittaa. Monet pätevät tuntijat uskovat, että oli olemassa suoranainen yhteys varhaisemman kaldealaisen ja kiinalaisen sivistyksen välillä. Sentähden on kulmamitalla suurempi merkitys symbolina, kun mitä ensi näkemykseltä voi ajatella, etenkin jos ottaa huomioon selvän yhdennäköisyyden kiinalaisen ja babylonialaisen kulmamitan välillä.

On myöskin merkityksellistä huomata, että kiinalaisen kulmamitan sivuja yhdistää sidepuu täten muodostaen kolmion, joka muistuttaa meille babylonialaisen Nabun kulmamittaa. Fu Hsi'n puoliso tai sisar Nu Wa kuvataan tavallisesti kädessään harppi. Niissä kuvissa, jotka minä olen nähnyt, muistuttaa harppi kuitenkin enemmän yhtä pitkillä sivuilla varustettua ristiä.

Mielenkiintoisin tosiasia Fu Hsi'stä, on kuitenkin se, että hän ilmestyi kaksi miespolvea ennen Shen Nung'ia, jumalallista maanviljelijää, jonka otaksuttiin opettaneen ihmisille maanviljelystä. Näin ollen muurari kuningas oli maatalouden edelläkävijä kiinalaisen filosofian mukaan.

Koska varhaisimmat kuvaukset Fu Hsi'sta ovat kivitauluja Han dynastian ajoilta ja kiinalaisten muurarien tekemiä, on mahdollista, että se merkitys, mikä on annettu muurarikuninkaalle, johtuu ammattiylpeydestä, mutta on myöskin samalla ilmeistä, että tässä piilee esoterinen merkitys, nimittäin se, että M. K. S. A:n täytyy ensin luoda maailma, ennenkuin ihminen voi viljellä sitä.

Näiden tosiasioiden valossa herää meissä yhä suurempi kunnioitus tätä vanhaa symboliamme kohtaan, joka jo babylonialaisten aikana yhdistettiin arkkitehti jumalaan, ja joka vanhassa Egyptissä oli jumalallisen oikeuden symboli. Samoin meidän englantilaiset keskiajan esi-isämme pitivät sitä „G" kirjaimen symbolina, kirjaimen, joka aina on ollut Jumalan vertauskuvana, M. K. S. A:n, elävien ja kuolleitten korkean tuomarin, jolle kaikkien ihmisten on tehtävä tili moraalisesta käytöksestään kuolinhetkellään tai tuomiopäivänä.

Kirj. *V. N. Nicholby.* Suom. *M. A.*

Ihmisen palvelemiskyky on arvosteltavissa ainoastaan sen mukaan, miten hän elää jokapäiväistä arkielämäänsä — ei kirjojen mukaan, joita hän on kirjoittanut, ei maineen mukaan, jonka hän on saavuttanut, — ei julkisten puheitten, eikä yleisten toimien mukaan. Suuret, julkiset toimenpiteet eivät luo suurta ihmistä, vaan pienet, jokapäiväiset uhraukset, joita ei ehkä kukaan näe.

Vapaamuurariuden riitukset

V.

Friedrich Joseph Wilhelm Schroeder oli farmakologian professori Marburgin yliopistossa. Nuoruudesta saakka antautui hän kemiallisiin alkemistisiin ja teosofisiin tutkimuksiin. V. 1766 hän perusti Marburgissa Todellisten ja Vanhojen Ruusu-Risti-muurarien Kapitulin ja v. 1779 järjesti hän Sarreburgin looshissa oman koulun eli riituksen, n.s. *Schroederin riituksen,* jossa oli 7 astetta, kolme vertauskuvallista sekä neljä okkultisiin tieteihin, magiaan, teosofiaan ja alkemiaan perustuvaa. Riituksen omaksui ainoastaan kaksi looshia ja sen merkitys jäi vähäiseksi. Schroederia on joskus nimitetty Saksan Cagliostroksi, Hänen koulussaan sai nimittäin tämä kuuluisa italialainen seikkailija ensimmäiset tietonsa magiasta ja salaisista tieteistä.

V. 1780 syntyi kaksi uutta riitusta, *Narbonnen primitiivinen riitus* ja *Aasian veljien riitus.* Edellinen perustettiin Narbonnen kaupungissa Ranskassa. Se oli jaettu kolmeen luokkaan, joissa oli yhteensä 10 astetta. Luokat ja asteet olivat seuraavat: *Ensimmäinen luokka:* 1. Oppipoika; 2. Ammattilainen; 3. Mestari-Muurari. Nämä asteet olivat yhdenmukaiset toisten riitusten vastaavien asteiden kanssa. *Toinen luokka:* 4. Täydellinen Mestari, Valittu ja Arkkitehti; 5. Ylevä Skottilainen; 6. Miekan Ritari, Idän Ritari ja Jerusalemin Ruhtinas. *Kolmas luokka:* 7. Ruusu-Ristin ensimmäinen kapituli, johon kuului kaikki rituaalinen opetus; 8. Ruusu-Ristin toinen kapituli, jossa tutkittiin arvokkaita historiallisia asiakirjoja; 9. Ruusu-Ristin kolmas kapituli, jossa perehdyttiin okkultisiin tieteihin. Primitiivinen riitus yhdistettiin Ranskan suur-orienttiin v. 1786; ainoastaan eräät looshit, jotka vastustivat liittymistä, säilyttivät itsenäisyytensä. Riitus oli aikoinaan suuressa arvossa ranskalaisten muurarien keskuudessa, nyttemmin se on lakannut toimimasta.

„Aasian veljien riituksen" mainitaan syntyneen Berlinissä — toisten tietojen mukaan Wienissä — eräiden jäsenten erottua saksalaisesta Ruusu-Rististä. Osoittaakseen täydellistä uskonnollista suvaitsevaisuutta omaksuivat uuden riituksen kannattajat seremonioja juutalaisuudesta, muhamettilaisuudesta ja kristinuskosta. Tarkoituksena oli tutkia luonnontieteitä ja löytää elämäneliksiiri, joka pidentäisi ikää. Eliksiirin etsiminen lienee kuitenkin ymmärrettävä vertauskuvallisesti, kuolemattomuuden tavoitteluna. Järjestön perustana oli kolme vertauskuvallista astetta, joihin liittyi seuraavat 6 astetta: 4. Etsijät; 5. Kärsijät; 6. Europan-Aasian Vihityt Ritarit ja Veljet; 7. Mestarit ja Tietäjät; 8. Kuninkaalliset Papit eli Ruusu-Ristin Todelliset Veljet; 9. Melkisedek-Järjestöä ei ole enää olemassa.

Kaksi vuotta myöhemmin, v. 1782, sai alkunsa *Pyhän kaupungin armeliaiden ritarien riitus* Lyonin kaupungissa Ranskassa, missä yhteen aikaan innokkaasti perustettiin n. s. korkeampia asteita. Järjestö tunnusti Martinistisen riituksen, mutta jäsenet koettivat muuttaa koko vapaamuurariuden Temppeliherra-järjestelmäksi, siirtämällä kaikki edellisen omistamat vertauskuvat jälkimmäiseen. Temppelin kolme porttia merkitsi Temppeliritarien kolmea valaa ja akaasia tarkoitti oksaa, joka istutettiin Temppeliherrain viimeisen suur-mestarin de Molayn haudalle. Mackey ei usko teoriaan, jonka mukaan järjestö olisi jesuiittain alkuunpanema.

N.s. *Swedenborgilainen riitus,* jonka varsinainen perustaja ei suinkaan ollut Swedenborg, vaan eräs hänen kannattajistaan, markiisi de Thomé, perustettiin v:n 1783 paikkeilla. Siihen kuului kuusi

astetta: 1. Oppipoika; 2. Ammattilainen; 3. Mestarin Kokelas; 4. Valistunut Teosofi; 5. Sininen Veli; 6. Punainen Veli. Riitus nojautui opetuksissaan Swedenborgin teologisiin käsityksiin; sen symboliikka oli lainattu ruotsalaisen näkijän vertauskuvallisista teoksista. Eräiden ruotsalaisten looshien mainitaan vielä seuraavan tätä riitusta, kaikkialta muualta se on hävinnyt.

V. 1782 pidettiin Wilhelmsbadissa, Saksassa, 18-vuosisadan tärkein vapaamuurarikongressi, jonka kutsui koolle Braunschweigin herttua Ferdinand. Kongressiin otti osaa edustajia Saksan, Hollannin, Venäjän, Italian, Ranskan ja Itävallan muurarijärjestöistä. Sen tarkoituksena oli uudistaa koko vapaamuurarijärjestelmä sekä vapauttaa se lukuisten riitusten ja korkeiden asteiden synnyttämästä sekasorrosta, joka ranskalaisten ja saksalaisten intoilijain kautta vähitellen oli tullut sietämättömäksi. Monia tärkeitä kysymyksiä oli kongressin käsiteltävänä, mutta ainoana positiivisena tuloksena oli, että vapaamuurarius julistettiin kokonaan erotetuksi Temppeliherra-järjestelmästä. V. 1784 toi sveitsiläinen vapaamuurari Glayre tämän n. s. wilhelmsbadenilaisen riituksen Puolaan sekä tekemällä siihen useita muutoksia nimitti sen *Uudistetuksi sveitsiläiseksi riitukseksi.* Puolan suur-orientti otti tämän riituksen käytäntöön.

V. 1876 perusti Ranskan suur-orientti n. s. *Ranskalaisen eli nykyaikaisen riituksen,* joka on tärkeimpiä kaikista käytännössä olevista vapaamuurariiituksista. Tarkoituksena oli supistaa korkeampien asteiden lukumäärä mahdollisimman vähiin ja tehdä järjestelmä niin yksinkertaiseksi kuin suinkin. Siihen kuuluu 7 astetta, joista 3 vertauskuvallista ja 4 ylempää, nimittäin: 1. Oppipoika; 2. Ammattilainen; 3. Mestari; 4 Valittu; 5. Skottilainen Mestari; 6. Idän Ritari; 7. Ruusu-Risti. Riituksen symboliikka perustuu tähtitieteeseen. Ruusu-Risti aste oli alkujaan kristillinen, mutta v. 1860 muutettiin se luonteeltaan filosofiseksi. Riitus on käytännössä, paitsi Ranskassa, myös Brasiliassa ja Louisianassa.

Amerikkalainen riitus, jonka luoja on kuuluisa vapaamuurari Thomas Webb, syntyi v:n 1797 tienoilla. Se on muodostettu vanhasta Yorkilaisesta riituksesta siten, että siihen on otettu lisää eräitä Skottilaisen riituksen asteita. Asteita on 9 1. Hyväksytty Oppipoika; 2. Ammattilainen; 3. Mestari-Muurari (nämä asteet annetaan vertauskuvallisissa loosheissa ja kuuluvat suur-looshien hallinnon alle); 4. Mark-Mestari; 5. Ex-Mestari; 6. Ylevä ja Täydellinen Mestari; 7. Pyhä Kuninkaallinen Kaari (nämä asteet muodostavat kapitulin; ja niitä hallitsee suurkapituli); 8. Kuninkaallinen Mestari; 9. Valittu Mestari, nämä asteet annetaan neuvostoissa ollen suur-neuvostojen hallinnon alla). Eräissä neuvostoissa annetaan lisäksi kymmenes aste, Erittäin Ylevä ja Täydellinen Mestari. Todellinen Amerikkalainen riitus käsittää kuitenkin ainoastaan nuo mainitut 9 astetta. Niiden ohella mainitaan usein kolme n.s. ritariastetta, Punaisen Ristin, Temppeliherrain ja Maltan Ritarit, joita hallitsevat suurritarikunnat eli suur-leirit. Jokaisessa Yhdysvaltain valtiossa on oma suurlooshi, suur-kapituli ja suur-neuvosto. Mitään valtioiden välistä suur-looshia ei ole, vaikka lukuisia yrityksiä sellaisen luomiseksi on tehty.

V. 1800 aloitti toimintansa verraten lyhytikäinen mutta monessa suhteessa sangen merkittävä *Fesslerin riitus.* Fessler oli saksalainen vapaamuurari, syntynyt 1756. Hän sai nuoruudessaan munkkikasvatuksen, mutta joutui erimielisyyksiin veljeskuntansa kanssa vapaiden uskonnollisten mielipiteittensä tähden, kääntyi luterilaisuuteen ja toimi loppuikänsä korkeissa uskonnollisissa viroissa Saksassa ja Venäjällä. V. 1783 hänet vihittiin vapaamuurariksi. Hän ei hyväksynyt korkeampia asteita ja hänen tehtäväkseen annettiin uudelleen muovailla Berlinin suur-looshin rituaali, joka perustui ranskalaisen järjestelmän ylempiin asteisiin.

Mutta veljet olivat vastahakoiset luopumaan ylemmistä asteista ja Fesslerin oli tyydyttävä antamaan niille uusi sisältö. Riitus, jonka hän Berlinin kuninkaallisen Yorkin suur-looshin pyynnöstä loi, oli kokoonpantu seuraavista 9 asteesta: 1. Hyväksytty Oppipoika; 2. Ammattilainen; 3. Mestari-Muurari. Sen jälkeen seuraavat n.s. korkeamman tiedon asteet, jotka olivat seuraavat: 4. Kaikkein Pyhin (tämän asteen tehtävänä oli vapaamuurariuden alkuperää koskevain käsitysten tutkiminen); 5. Toteennäyttäminen, (jossa asteessa tutkittiin eräiden ylempien asteiden alkuperää); 6. Juhlanvietto (jossa samalla tavalla tutkittiin eräitä toisia riituksia); 7. Todellinen Valo (jossa niinikään tutkittiin määrättyjä riituksia sekä lisäksi mysterioita ja kaikkia eri järjestelmiä muunnoksineen); 8. Kotimaa. (Tämä aste oli omistettu Jeesuksen mysterioiden tutkimiselle); 9. Täydellisyys. (Tässä asteessa tutkittiin kaikkia vapaamuurariuden mysterioita). Fesslerin riitus on ollut kaikkein filosofisimpia ja älykkäimmin kokoonpantuja kaikista vapaamuurariri-tuksista. Mutta niin pian kuin Berlinin suur-looshi sen hylkäsi- omaksuen Englannin yorkilaisen riituksen, lakkasi se toimimasta.

Vanha ja Hyväksytty Skottilainen riitus sai alkunsa 1801. Vaikka se on nuorimpia kaikista vapaamuuraririituksista, on se tätä nykyä kaikkein laajimmin levinnyt ja suosituin. Miltei kaikissa sivistyneissä maissa on tämän riituksen korkeimpia neuvostoja ja hyvin monessa maassa ne yksin hallitsevat vapaamuurarityötä. Riituksen syntyhistoria on lyhyesti esitettynä seuraava. V. 1758 perustettiin Parisissa „Idän ja lännen keisarien neuvosto", joka pani alulle n.s. „Täydellisyyden riituksen". Tähän riitukseen kuului 25 astetta. V. 1761 antoi neuvosto Stephen Morinille vallan levittää riitusta Amerikkaan ja saavuttuaan samana vuonna Amerikan mantereelle alkoi Morin aluksi levittää riitusta siten, että nimitti useita ylitarkastajia. V. 1801 pidettiin yleinen ylitarkastajien kokous sekä perustettiin amerikkalainen korkein neuvosto. Samalla liitettiin vanhaan „Täydellisyyden riitukseen" 8 uutta astetta Europassa käytännössä olleista ylemmistä asteista ja täten sai alkunsa nykyinen „Skottilainen riitus". Sen kokoonpano on Yhteisvapaamuurarijärjestön jäsenille tuttu, joten ei liene tarpeellista esitellä sitä tässä tarkemmin. Mainittakoon ainoastaan, että siihen kuuluu 33 astetta, jakautuen vertauskuvallisiin asteihin (1—3), täydellisyyden asteihin (4—14), Jerusalemin Ruhtinaiden neuvostoon (15—16), Ruusu-Ristin kapituliin (17—18), Kadosh-neuvostoon (19—30), Kuninkaallisen Salaisuuden Ylevien Ruhtinaiden Konsistoriin (31—32) ja Korkeimpaan Neuvostoon (33).

(Jatk.)

ULKOMAIDEN VAPAAMUURARILEHDISTÄ

Kun perheenäidit alkavat harrastaa vapaamuurariasioita ja vaativat, että miehet käyvät säännöllisesti kokouksissa, on oleva seurauksena runsas osanotto vapaamuurarikokouksiin ja suurempi sopusointu kodeissa ja looshissa. Jokainen, joka on seurannut vapaamuurariuden levenemistä parin viimeisen vuosikymmenen aikana, on pakotettu myöntämään, että naisten vaikutus on ollut voimakkaana tekijänä vapaamuurariliikkeen ennenkuulumattoman ripeään nousuun viime vuosina. — *Masonic Chronicler.*

Jäsen, joka ei samalla ole hyvä kansalainen, on vapaamuurariuden vihollinen. Samoin henkilö, joka ei ole siveellinen, on vahingoksi ja häpeäksi liikkeelle. — *The American Co-Mason.*

Ihminen on täydellinen vasta silloin, kun hänen fyysilliset, älylliset ja henkiset

kykynsä ja taipumuksensa ovat sopusuhtaisesti kehittyneet. Vapaamuurarius harrastaa ennen kaikkea ihmisen siveellistä kehitystä. Mutta koska täydellisyyttä varten vaaditaan terve sielu terveessä ruumiissa, valitsee se jäsenikseen henkilöitä, joilla ei ole silmäänpistäviä ruumiillisia puutteellisuuksia ja joiden äly on kehittynyt siihen kohtaan, jolloin he kykenevät vastaanottamaan vapaamuurariuden tarjoamaa siveellistä opetusta. — *Oriental Consistory Bulletin.*

Vapaamuurariuden vaikutus ihmisen elämään riippuu ihmisestä itsestään. Pidettäköön muurariutta uskontona, elämän ojennusnuorana tai pelkkänä veljesjärjestönä, ei sen tehtävä tule täytetyksi looshihuoneessa eikä riituksissa ja seremonioissa, vaan ihmisten sydämissä. Muurarius ei ole rajoitettu opinkappaleihin ja dogmeihin, ei ihmisten tai ihmisryhmien ajatussuuntiin ja uskontunnustuksiin. Se neuvoo ihmisiä tavoittelemaan korkeampia asioita ja antaa heille uuden elämänkäsityksen. Ihmisten veljeys vapaamuurariudessa ei ole pelkkä mahdollisuus, se on todellisuus. — *Masonic Voice Review.*

Vapaamuurarijärjestön suuri epäkohta on siinä, että monet, jotka liittyvät järjestöön, ovat enemmän innostuneet itse järjestöön liittymisestä kuin vapaamuurariudesta ja siitä siveellisestä oppikurssista, jonka opettamista varten vapaamuurarijärjestö on perustettu — *Oriental Consistory Bulletin.*

Vapaamuurariuden perustajat olivat laajanäköisiä henkilöitä, jotka katselivat elämää kaikilta eri puolilta ja näkivät ihmiskunnan erilaisimmissa olosuhteissa. He toivat maailmaan uskonnollisen ja eetillisen järjestelmän, joka oli kaikissa suhteissa terve, mutta lisäksi opettivat he monia asioita, joita nykypäivinä pidetään itsestään selvinä. Ystävyys, siveellisyys ja veljellinen rakkaus olivat heidän kasvatussuunnitelmansa pääkohdat. Mutta he pyrkivät opettamaan ammattikunnalle myös pienempiä hyveitä, kuten kohtuutta, urhoollisuutta, oikeamielisyyttä ja suvaitsevaisuutta, vieläpä määräten vissit tunnit työtä, seurustelua ja lepoa varten. — *Masonic Voice Review.*

Minkä tähden kuulumme veljesjärjestöön? Muudan tuntematon kirjoittaja on antanut seuraavan sisältörikkaan vastauksen:

1) Toveruuden vuoksi. Tunteaksemme itsemme on meidän tunnettava toisia. Seurustelemalla eri aloilla toimivien, erilaisia päämääriä ja lahjoja omaavien henkilöiden kanssa avartuu oma elämämme äärettömästi.

2) Yhteyden vuoksi. Kaksi ihmistä jaksaa nostaa kuorman, jota yksi ei jaksa.

3) Kehityksen vuoksi. Veljesseurassa kehittyvät kyvyt, joita emme itsessämme ennen ole huomanneet tai jotka ovat nupussaan.

4) Veljeyden vuoksi. Kun tunnemme miehen tai naisen ei ainoastaan ystävänä tai tuttavana, vaan veljenä ja sisarena, muodostuu välillemme side, joka pakottaa meidät tekemään hyvää.

5) Toisten vuoksi. Todellinen veljeys avaa ovet toisten ihmisten harrastuksiin ja elämään, heittäen ikuiset hyvästit itsekkyydelle. — *Exchange.*

Jokaisen vapaamuurarin on ennenkaikkea oltava uskollinen siniselle looshilleen. Sieltä saa hän muurarielämänsä. Siinä hän, vapaamuurarimerkityksessä, elää, liikkuu ja on. Sen etu olkoon hänen omansa. — *Washingtonin suurlooshin vuosikertomuksesta.*

Isänmaallisuus on enemmän kuin rakkautta isänmaata kohtaan. Se on kansan aatteiden tuntemista ja niille antautumista sekä kansan eri laitosten palvelemista. Isänmaallisuus on kunnioitusta, lainkuuliaisuutta ja uhrautumista. — *The National Trestle Board.*

Monet vapaamuurariuteen vihityt henkilöt ihmettelevät, minkä tähden toistetaan alinomaa samoja sanoja, tai tehdään alinomaan samoja merkkejä ja tekoja. Miksi kysytään samat kysymykset yhä uudelleen ja uudelleen? Jo pelkän sen tosiasian, että määrättyjä asioita tällä tavoin pai-

nostetaan, tulisi meille selvittää, että on olemassa jokin salainen jänne, joka avaa oven Aarrekammioon. Jospa vain perinpohjin ottaisimme selon niistä sanoista ja asioista, joita kerta toisensa jälkeen toistamme, niin meille paljastuisi, että niiden takana piilee valo! — *Square and Compass.*

Jokaisen jäsenen tulisi olla looshinsa auttaja ja ylläpitäjä — silloinkin, kun hän ei tunne olevansa yhtä mieltä enemmistön kanssa. Kenellekään ei ole kiitokseksi, että osaa moittia jokaista ja joka hetki. On varmaan tuleva aika, jolloin meidän jokaisen on hillittävä kriitillistä luonnettamme. Ja mitä pikemmin sen teemme, sitä parmpi. — *The Master Mason.*

KYSYMYKSIÄ JA VASTAUKSIA

Kysymyksiä toimitukselle voivat lähettää kaikki lehden lukijat. Jos kysymys on sen luontoinen, että siihen ei voida vastata julkisesti, lähettää toimitus kirjeellisen vastauksen. Kysymyksiin on liitettävä kysyjän nimi ja osoite.

15 Kys.: Mitä oikeuksia tai velvollisuuksia tuottaa kunniajäsenyys vapaamuurarilooshissa?

Vast.: Looshin erikoislaeista riippuen, joko kaikki aktiivisen jäsenen oikeudet tai ainoastaan puhevallan. Kunniajäsenyys vapauttaa aina looshille menevistä maksuista. Kunniajäsenien valitseminen on varsin ykyaikainen tapa, vanha perustuslaki ei sitä ollenkaan tunne. Ranskassa on tapa nimittää kunniajäseniä hyvin yleinen, Amerikassa ja Englannissa harvinaisempi, joskaan ei kokonaan tuntematon.

16 Kys.: Ketä olivat n.s. neljä kruunattua marttyyriä, joista vapaamuurariudessa puhutaan?

Vast.: Kaikkien vapaamuurarien tulee tuntea tarina neljästä kruunatusta marttyyrista. Se on kaikkein vanhimpia vapaamuurarilegendoja ja mainitaan jo vanhimmassa n.s. Regius-käsikirjoituksessa, jossa nämä pyhimykset julistetaan kaikkien muurarien suojelijoiksi. Tarina kertoo, että keisari Diocletianuksen hallitessa (kolmannen vuosisadan viimeisellä neljänneksellä) ryhdyttiin keisarin määräyksestä rakennuttamaan aurinko-jumalan, Apollon, temppeliä. Keisari valitsi 622 taitavaa työntekijää rakentamaan pyhättöä ja näiden joukossa oli neljä — Claudius, Castorius, Symphorianus ja Nichostratus — erittäin käteviksi tunnettua kivenhakkaajaa. Nuo neljä olivat salaisesti kääntyneet kristinuskoon, jota keisari halveksi ja vainosi, ja he kieltäytyivät veistämästä pakanallisen jumalan patsasta. Diokletianus raivostui ja nuo kristityt kivenhakkaajat tuomittiin kuolemaan. Heidät asetettiin lyijyarkkuihin ja heitettiin virtaan v. 298. Kaksi vuotta myöhemmin, kertoo tarina edelleen, annettiin keisarillinen julistus, jolla jokainen roomalainen sotilas velvoitettiin suitsuttamaan Aeskulapiukselle pyhitetyn alttarin ohi kulkiessaan. Sotilaiden joukossa oli neljä kristittyä upseeria, jotka kieltäytyivät tottelemasta määräystä, saaden marraskuun 8 päivänä v. 300 hengellään maksaa uskollisuutensa kristinuskolle. Paavi Melkiades antoi heille nimen „Quatuor Coronati” — neljä kruunattua. Heidät mainitaan kaikkein vanhimmissa marttyyriluetteloissa. Englannissa oli — luultavasti roomalais-vallan ajalla perustettu — kirkko, joka oli omistettu näille marttyyreille ja Saksan kivenhakkaajain veljeskunta nimitti heidät operatiivisen muurariuden suojeluspyhimyksiksi. Englannissa perustettiin v. 1886 looshi, jonka nimenä on „Quatuor Coronati”. Se on kuuluisa kirjallinen ja arkeologinen va-

paamuurariseura, jonka tehtävänä on tutkia vapaamuurariuden historiaa, symboliikkaa ja legendoja.

17 kys.: Mitä merkitsevät pisteet, joita nähdään lyhennettyjen vapaamuurarisanojen jäljessä?

Vast.: Yleinen merkki lyhennetyn sanan jäljessä on kolme pistettä, asetettuina kolmion muotoon. Ensimmäisen kerran mainitaan tätä merkkiä käytetyn v. 1774, Ranskan Grand Orientin lähettäessä kirjeen looshilleen. Mitään yleisesti hyväksyttyä selitystä pisteiden merkityksestä ei ole olemassa. Eräät tutkijat selittävät niiden viittaavan kolmeen valoon, jotka ovat alttarin ympärillä, toisten arvellessa niiden viittaavan kolmi-lukuun tai kolmioon, jotka molemmat ovat tärkeitä symbooleja vapaamuurariudessa. 18 ja sitä ylempien asteiden muurarit liittävät nimensä jälkeen viisi pistettä.

18 kys.: Mitä tarkoitetaan vapaamuurari-iällä?

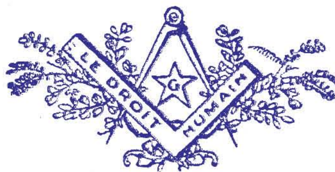
Vast.: Eräissä vapaamuurariituksissa on jokaisella asteella oma mystillinen ikänsä ja kuhunkin asteeseen vihityn sanotaan olevan niin vanhan kuin asianomaisen asteen ikä on. H. O:n ikä on siten 3 vuotta. V. A:n 5 ja M. M:n 7. Nämä numerot viittaavat lukujen mystillisiin arvoihin ja niiden suhteeseen eri asteisiin. *Kolme* on rauhan ja sopusoinnun symbooli, pythagoralaisessa järjestelmässä kutsutaan sitä täydellisen harmonian luvuksi ja omistetaan salaisen asteen luvuksi, joka merkitsee vihkimystä sopusoinnulle ja veljelliselle rakkaudelle perustettuun järjestöön. *Viisi* on toiminnan luku, naisellisen *kahden* ja miehisen *kolmen* yhtymä, viitaten ihmisen velvollisuuksiin maailman kansalaisena — ammattilaisasteen symboliikkaan. *Seitsemän* on täydellinen luku, vertauskuvallisesti ilmaisten sitä täydellisyyttä, jonka tulisi kuulua M. M:n asteeseen. Vapaamuurari-iät ovat järjestyksessä seuraavat: 3, 5, 7, 9, 15, 27, 63 ja 81.

19 kys.: Mitä tarkoitetaan vapaamuurariuden maamerkeillä?

Vast.: Vanhaan aikaan oli tapana merkitä eri maiden rajat kivipylväillä, „maamerkeillä”, joiden paikoiltaan siirtäminen oli raskas ja ankarasti rangaistava rikos. Vapaamuurariudessa on joukko tällaisia maamerkkejä. Ne ovat kaukaisesta muinaisuudesta perittyjä, yleisesti tunnustettuja tapoja ja sääntöjä, joita ei voida muuttaa toisiksi minkään yleisen tai yksityisen vapaamuurarikokouksen päätöksellä. Maamerkin tunnuksena on, että sen alkuperä ulottuu ajan hämäryyteen. Mitkään historiallisen vapaamuurariuden kansainvälisten kongressien päätökset eivät niinollen ole maamerkkejä. — Maamerkkien lukumäärästä ovat vapaamuurarikirjailijat eri mieltä. Yleisimmin tunnustettuja maamerkkejä ovat vapaamuurarien tuntemistavat, vertauskuvallisen vapaamuurariuden jakaminen kolmeen asteeseen, kolmannen asteen legenda, eräät Suur-Mestarille kuuluvat oikeudet, usko Maailmankaikkeuden Suureen Arkkitehtiin, kaikkien vapaamuurarien tasa-arvoisuus, järjestön salaisuuksien säilyttäminen, spekulatiivisen vapaamuurariuden syntymisen operatiivisesta j. n. e. Mackey luettelee 25 maamerkkiä, mutta kaikkia niitä eivät läheskään kaikki vapaamuurarit hyväksy muuttumattomiksi maamerkeiksi.

✶

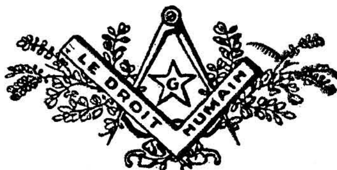
Suomen Yhteis-
VAPAAMUURARI

N:o 6 · Lokakuu · 1925

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

TOIMITUS:

Kyllikki Aspelin-Ignatius
Päätoimittaja, Ahlqvistink. 7 A

R. Candolin
Toim.-sihteeri, Laivurinkatu 43

AVUSTAJIA:

Jussi Snellman, Erkki Melartin, Rafael Ronimus, Kaarlo Atra ym.

Taloudenhoitaja:

Rouva Olga Auer, Nervanderinkatu 9

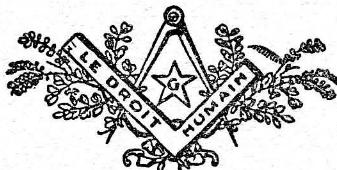
TILAUSHINTA. Tilauksia otetaan ainoastaan kokovuodelle ja on hinta kustantajalta suoraan tai asiamiehiltä tilattaessa Smk 40:—, ulkomaille dollaria 2:—. Tilausvuosi käsittää ajan Maalisk. 1925—Huhtik. 1926.

SISÄLLYSLUETTELO

LOKAKUU 1925 N:o 6

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

LOKAKUU N:o 6 · 1925

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" — *Oskar Leschhorn*

Vapaamuurariuden kirjoitettu ja kirjoittamaton laki

Tunnettua on, että kaikessa valtio- ja yhteiskuntaelämässä on olemassa kirjoitetun lain ohella kirjoittamaton laki, *lex non scripta,* jota, esi-isiltä ja kaukaisesta muinaisuudesta perittyihin tapoihin nojautuen, pidetään yhtä pätevänä ja pyhänä kuin säädettyä lakia. Kirjoitettu laki on kuin runko, mutta varsinainen rakennus on kokoonpantu lukuisista pienistä osista. Nämä osat muodostavat kokonaisrakennelmassa itsenäisiä, mutta samalla kokonaisuutta palvelevia osia. Rakentaja tietää, että talon ääriviivat eivät muodosta taloa, viivojen välit on täytettävä, seinät pystytettävä ja yksityiskohdat valmistettava, ennenkuin hän voi vasaransa ja talttansa laskea kädestään.

Kirjoitettu laki.

Vapaamuurariudessa on kirjoitettu laki se kehys, jonka sisälle n.s. kirjoittamaton laki, *tavat,* muodostaa temppelin monet seinät. Me tunnemme vapaamuurarilain historian. Se johtaa, palauttaaksemme sen lyhyesti mieleemme, vuosien 1786 ja 1762 perustuslakien kautta takaisin vuoden 1723 perustuslakiin, jonka tri Anderson laati v. 1717 perustetun Englannin ja samalla koko maailman ensimmäisen suurlooshin pyynnöstä. Tämä Andersonin laatima perustuslaki nojautui puolestaan erääseen vielä vanhempaan lakiin, n.s. goottilaiseen eli yorkilaiseen perustuslakiin. Sen alkuperän väitetään olevan vuodelta 926, jolloin Yorkin kaupungissa, Englannissa, pidettiin yleinen muurarikokous. Tässä kokouksessa laadittiin yleinen muurarilaki, mutta vapaamuurarikirjailijat ovat eri mieltä siitä, onko tri Andersonin lähteenään käyttämä n. s. goottilainen perustuslaki alkuperäinen Yorkin perustuslaki. Yorkin lain alkuperäistä käsikirjoitusta ei ole milloinkaan löydetty ja täysi syy on epäillä tri Andersonin käyttämän lähteen alkuperäpätevyyttä.

Nämä vanhat perustuslait sisältävät tavallisesti apokryyfisen esityksen muurariuden alkuperästä ja kehityksestä sekä lisäksi ammattikunnan hallitsemiseksi laaditut säännökset, *charges* eli *old charges,* niinkuin englantilainen nimitys kuuluu. Yorkilaisen perustuslain säännökset käsittävät 15 pykälää ja niiden lisäksi 15 eri kohtaa. Kaikkina aikoina

on ollut tapana, että vapaamuurarilooseissa luetaan vihittävälle ja koroitettavalle veljelle asianomaisen asteen säännös eli tehtävä, niinkuin sana *charges* on suomalaisessa rituaalissa käännetty.

Nämä perustuslait, joiden mukaan myös Yhteis-Vapaamuurarijärjestön perustuslaki on laadittu, sisältävät siis ainoastaan vapaamuurarityön uloimmat ääriviivat. Näissä puitteissa on vapaamuurarien tehtävä työtään, kohotettava temppelinsä kaarta korkeuksia kohti. Apuna tässä on vapaamuurariuden kirjoittamaton laki, sen traditsioonit ja tavat.

Vapaamuurariuden juuret juontuvat mysterioihin.

Meidän ei tarvitse muuta kuin pintapuolisesti tarkastella vapaamuurariuden rituaaleja tehdäksemme havainnon, että ne ovat johdetut vanhoista mysterioista ja että niiden taakse kätkeytyy todellisuuksia, joihin mysterioihin osanottajat vihittiin. Vapaamuurarius on sisimmältä olemukseltaan todellinen mysteriokoulu, jossa, jos keskellämme on todellisia hierofantteja, elämän ja kuoleman mysteriot meille paljastetaan. Vapaamuurariuden salaperäinen, vuosituhansia uhmaava elinvoimaisuus piilee tässä sen olemuksessa. Sen juuret eivät ulotu keskiajan ammattikuntiin, vaan muinaisajan mysterioihin ja vielä syvemmälle todellisiin, korkeampiin mysterioihin vihkimyksineen. Kaikkina aikoina on ollut ihmisiä, jotka ovat noista vihkimyksistä tulleet osallisiksi. Kaikkina aikoina on myös ollut *todellisia* vapaamuurareita, ja aina on myös ihmiskunnan keskellä kohoava vapaamuuraritemppeleitä, joita kannattavat rakkauden alttarin ympärillä kohoavat viisauden, voiman ja kauneuden jumalalliset pylväät.

Myös vapaamuuraritavat juontavat juurensa muinaisiin mysterioihin. On mielenkiintoista havaita, kuinka noissa usein kummallisilta näyttävissä tavoissa, joita vapaamuurariudessa noudatetaan, löydetään jälkiä esihistoriallisista tavoista, joita on ollut muinaisilla kansoilla. Vapaamuurarilooshi symbooleineen ja rituaaleineen on kokoonpanoltaan todella merkillinen. Ellemme jaksa käsittää jotakin vertauskuvaa tai rituaalin kohtaa, älkäämme luulko, että sillä ei ole mitään merkitystä. Vapaamuurarius on *kokonaan* peitetty allegorioihin ja vertauskuviin. Käsityksemme sen merkityksestä laajenee rajattomiin, kun ymmärrämme, että se käsittää koko elämän, sanan täydellisessä merkityksessä. Elämän Valo taittuu vapaamuurariuden prismassa. Me voimme vapaamuurarilooshia katsella yhtä monessa valossa kuin prismassa on värejä. Muurariudessa on monta avainta. Jos joku avaa sen yhdellä, on se oleva hänelle yhtä oikea kuin se, millä joku toinen tunkeutuu tämän kuninkaallisen taiteen mysterioihin. Kaikki tiet vievät perille. Vapaamuurariudessa ja vapaamuurarilooshissa voivat veljeydessä kohdata toisensa kaikki ihmiset, jotka etsivät totuutta, uskoen Maailmankaikkeuden Suureen Arkkitehtiin, järkeen, joka on kaiken takana. Kuka ihmetellen pysähtyy ihailemaan Temppelin arkkitehtoonista kauneutta, kenelle taas Temppeli on pyhättö, jossa palavimmat rukoukset kohotetaan Korkeimmalle, kun taas kolmannen korviin Temppelin pyhätöstä tulvii ihmeellisiä säveliä, jotka avaavat hänen sielunsa kaikkialliselle sopusoinnulle. Vielä on niitä, jotka eivät kiinnitä katsettaan mahtavaan rakennukseen, ei sen kullalle hohtaviin pylväisiin, vaan pysähtymättä seuraamaan vilkasta seurustelua, johon Temppelin avara esikartano suo tilaisuuden, tunkeutuvat esikartanon, vieläpä pyhätönkin ohi Kaikkein pyhimpään. Temppeli on avara, kaikille on tilaa sen korkean harjan alla. Olemme mielettömät, jos riitelemme oman näkemyksemme etevämmyydestä. Erilaiset näkemykset ovat kiviä, jotka kaunistavat mahtavan rakennuksen seinämiä. Olkaamme oma itsemme, nähkäämme eri tavoilla ja erilaisuudessa tuntekaamme veljellinen yhteenkuuluvaisuus.

K.·. K.·. M.·.n valtuudet.

Egyptiä on aina pidetty mysterioiden syntymämaana, sillä siellä ensiksi järjestettiin vihkimysseremoniat. Egyptin mysterioiden hierofantti vastasi K.·. K.·. Mestaria vapaamuurarilooshissa. Hierofantteina toimivat yksinomaan papit, jotka miltei lapsuudesta saakka kasvatettiin tulevaan tärkeään tehtäväänsä: vastavihittyjen opettamiseen. Papisto muodosti Egyptissä pyhän säädyn, jonka jäsenillä oli huomattava valta myös maan hallinnossa. Egyptin kuninkaat olivat pappien ensimmäiset alammaiset. Kun hierofantit olivat todella viisaita ja valistuneita henkilöitä, oli maan hallitus heidän valtansa alla hyvissä käsissä.

Perintönä näiltä ajoilta on vapaamuurariudessa tapana antaa looshin Mestarille erinomaisen suuri valta. Mestarin Tuoliin valmistuminen tapahtuu hitaasti ja huolellisesti. Milloin jokin vapaamuurarilooshi työskentelee säännöllisesti, valitaan Mestari aina Vartiopäälliköiden joukosta. Vartiopäälliköiden taas vuorostaan on täytynyt valmistautua tehtäviinsä palvelemalla sitä ennen alemmissa viroissa looshissa, aina Ulkovartijasta lähtien. Perinpohjainen Mestariksi valmistuminen voi näin ollen vaatia kokonaista kymmenen vuotta. Mutta tämän valmistusajan jälkeen voi jokainen looshin jäsen luottamuksella katsoa Mestariin, sillä hän itse on täyttänyt kaikki ne tehtävät, joita hän Tuoliin astuneena joutuu johtamaan. Mestarit ovat ammattikunnan hallitsijoita, hierofantteja, joiden tehtävänä on opettaa ja johtaa. Looshin menestyksen kannalta on hyvä, jos tuleva Mestari kuljetetaan Tuoliin kaikkien tärkeimpien virkatehtävien kautta. Poikkeuksia tästä tavasta tietenkin löytyy, esimerkiksi kun on kysymys erikoisen sopivasta opettajasta, jonka looshi tahtoo asettaa Mestarin Tuoliin tavanmukaista valmistusta huomioonottamatta hänen erikoisten ansioittensa ja taitojensa nojalla.

On siis itsestään selvää, että n.s. Kunnia-Ex-Mestarin aste on säännöttömyys, jota ei ole syytä suosia. Palveltuaan säädetyn — yhden vuoden — Mestarin Tuolissa ja asetettuaan seuraajansa virkaansa tulee Mestarista itsestään entinen Mestari eli Ex-Mestari. Vaikka Kunnia-Ex-Mestarilla on samat oikeudet kuin todellisella Ex-Mestarilla tai toimivalla Mestarilla, ei hänellä ole vastaavia tietoja ja kokemuksia looshinsa ammattikunnan johtamisessa. Uutta looshia perustettaessa on välttämätöntä, että aluksi valitaan eräitä Kunnia-Ex-Mestareita, mutta niiden vaali olisi toimitettava sitä silmälläpitäen, että heidät joskus myöhemmin voidaan valita Tuoliin. Säädetyn ajan Mestarina palveltuaan tulevat he Ex-Mestareiksi, vapautuen liitesanasta „Kunnia".

Virka-aikanaan on Mestarin valta looshissa miltei rajaton. Jos mestari on viisas, ei hänelle milloinkaan pälkähdä päähän käyttää väärin suurta valtaansa. Mestarilla on oikeus menetellä vastoin looshin nimenomaista päätöstä, mutta looshilla on sellaisessa tapauksessa oikeus vedota suurlooshiin. Mestarin päätös looshissa on ratkaiseva, eikä siitä voida keskustella, vaikka päätös olisikin lainvastainen. Looshi on ehdottomasti Mestarin vallan alapuolella, hänen yläpuolellaan on ainoastaan suurlooshi tai muu ylempi hallintoelin.

Rituaalin säilyttäminen puhtaana.

Yleinen hyvä ja kaunis tapa Vapaamuurien keskuudessa on, että Mestarit ja Vartiopäälliköt sekä muutkin veljet vierailevat usein toisissa loosheissa, jotta ammattikunnan tavat säilyisivät yhtenäisinä ja puhtaina ja jotta yhteenkuuluvaisuuden ja veljeyden tunne kasvaisi jäsenten kesken. Rituaalin säilymistä puhtaana pidetään vapaamuurariudessa erittäin tärkeänä. Kun Englannin yhdistetty suurlooshi v. 1813 muodostettiin, perustettiin samalla erityinen looshi, jonka tehtäväksi annettiin rituaalin määrääminen ikiajoiksi. V. 1816 hyväksyi Englannin

suurlooshi näin valmistetun rituaalin. Sen puhtaana säilyttämiseksi on määrätty, että muutamat arvokkaat ja etevät Mestari-Muurarit vierailevat säännöllisesti toisissa loosheissa, auttaen Mestareita ja Vartiopäälliköitä säilyttämään seremoniat ja rituaalin muuttumattomana. Englannin Suur-Looshissa on ankarasti kielletty hyväksytystä rituaalista poikkeaminen. Ainoastaan suurlooshi, jolla on valta säätää lakeja ja rituaaleja ammattikunnalle, voi siihen tehdä muutoksia. V. 1823 perustettiin Englannissa looshi, *Emulation Lodge of Improvement,* joka otti tehtäväkseen opettaa rituaalin täydellistä suoritusta. Tämä looshin merkitys Englannin muurariliikkeen kehityksessä on ollut erittäin tuntuva. Se on luonut mallikaavan, jonka mukaan koko englantilainen ammattikunta työskentelee. Kaikista Englannin loosheista käy jäseniä tämän looshin kokouksissa oppimassa seremoniojen ja rituaalin oikeata suorittamistapaa. Looshi toimii vielä tänäkin päivänä, pitäen kokouksiaan kerran viikossa. Sen jäsenet tunnustavat vilpittömästi, että rituaalien puhtaus ei ole samaa kuin itse vapaamuurarius. He pitävät looshiaan ainoastaan kauniina pikarina, josta toisiin pikareihin vuodatetaan vapaamuurariuden viiniä. Mutta samalla he myöntävät, että jos veljille tarjottava neste on laadultaan huonoa, ei astian taiteellinen kauneus ole miksikään hyödyksi. Looshissa pyritään yhdistämään kauniiksi kokonaisuudeksi vapaamuurariuden ylevimmät aatteet, sekä samalla täsmällisyys ja muotokauneus.

Opiskeluélooshit.

Lakikirjassamme puhutaan opiskelu-loosheista, joilla ei kuitenkaan, niinkuin saattaisi luulla, tarkoiteta asteiden opiskelukokouksia. Määräys opiskelulooshista on, samoinkuin useimmat muut lakikirjamme pykälät, otettu englantilaisesta vapaamuurarilaista. Opiskelulooshilla tarkoitetaan säännöllisesti ja täydellisenä toimivaa *harjoituslooshia,* joka pitää kokouksiaan useammin kuin varsinainen looshi, ollen tarkoitettu esikartanoksi, missä nuoremmat veljet oppivat työkalujen käyttöä, perehtyvät seremonioihin ja rituaaleihin, suorittaen kaiken oikein ja täsmällisesti. Tällaiset harjoituslooshit toimivat aina yhteydessä laillisen looshin kanssa. Looshin opettajan tai opettajien, milloin niitä on useampia, tehtävänä on korjata kaikki erehdykset. Seremoniallisen puolen ohella annetaan niissä opetusta kaikenlaisissa vapaamuurariasioissa, joista yleisissä kokouksissa ei ehditä opetusta antaa. Englannissa nousee tällaisten harjoituslooshien lukumäärä useihin satoihin. Suotavaa olisi, että myös yhteis-vapaamuurariliikkeessä perustettaisiin tämäntapaisia, lakikirjassa mainittuja harjoituslooshejä, joista vähitellen kasvaisi Englannin mallilooshia vastaavia opintoahjoja.

Vapaamuurariuden kolme suurta aatetta.

Veljellinen rakkaus, avunanto ja totuus ovat ne periaatteet, joiden tulee ohjata vapaamuurarin käytöstä. Näitä suuria aatteita ei ole pidettävä pelkkinä abstraktisina haaveina, vaan elämässä toteutettavina päämäärinä. Jokainen niistä on elämänohje, jonka mielessäpitäminen vähitellen muuttaa elämän muurariuden korkeita ihanteita vastaavaksi. Näitä ohjeita noudattamalla me tulemme „eläviksi kiviksi" Suuren Arkkitehdin temppeliksi.

Mihin nämä periaatteet meitä velvoittavat?

Mitä on *veljellinen rakkaus?* Sen ilmenemismuodot määritellään selvästi veljeyden viitenä kosketuksena seuraavasti:

Kun hädässä oleva veli tarvitsee apua ja tukea, olen aina oleva valmis antamaan hänelle apuani, pelastamaan hänet ja lohduttamaan häntä.

Välinpitämättömyys älköön pysähdyttäkö askeleitani tai viha kääntäkö niitä syrjään kiiruhtaessani tarjoamaan palvelustani, apuani ja hyväntahtoisuuttani

ahdingossa oleville ihmisille, erittäinkin muurariveljille.

Rukoillessani Kaikkivaltiasta liitän rukoukseeni kaikki veljet.

Veljen minulle uskomat salaisuudet säilytän sydämessäni pyhänä salaisuutena.

Puolustan veljen mainetta hänen poissaollessaan, enkä salli toisten häntä loukata, mikäli vallassani on se estää.

Avunanto oli toinen suuri muurariperiaate. Hädässä olevien auttaminen on kaikkien ihmisten velvollisus, ennenkaikkea vapaamuurarin. Armeliaisuutta pidetään vapaamuurarien erikoispiirteenä ja vapaamuurariliikkeessä tuskin muuta hyvettä harjoitetaankaan niin huomattavasti kuin juuri tätä. Sentähden ulkopuolinen maailma hyvin yleisesti pitää vapaamuurarijärjestöä eräänlaisena hyväntekeväisyyslaitoksena.

Maissa, missä vapaamuurarius on kauan työskennellyt, on muurariuden toisen suuren periaatteen toteuttaminen johtanut suuremmoisiin tuloksiin. Tarvitsee ainoastaan mainita, että esim. Englannissa on olemassa kokonaista kolme suurta vapaamuurarien ylläpitämää hyväntekeväisyyslaitosta sekä lukuisia pienempiä hyväntekeväisyyslaitoksia. „Englannin kuninkaallinen vapaamuurari-instituutti tyttöjä varten" on vanhin näistä laitoksista, perustettu jo v. 1788. Kymmenen vuotta myöhemmin perustettiin „Kuninkaallinen vapaamuurari-instituutti poikia varten" ja v. 1850 „Kuninkaallinen hyväntekeväisyysinstituutti vanhoja vapaamuurareja ja vapaamuurarien leskiä varten". Näiden laitosten yhteenlaskettu omaisuus nousee satoihin miljooniin Suomen markkoihin. Amerikassa ja monissa muissa maissa on myös suurenmoisia hyväntekeväisyysrahastoja, joiden varoilla ylläpidetään laajasuuntaista avustustyötä vapaamuurarien keskuudessa sekä ulkopuolisessa maailmassa. Näemme siis, että muurariuden toista suurta periaatetta todella ilahduttavassa määrässä toteutetaan.

Kolmas periaate on *totuus*. Vapaamuurariuden filosofian ja uskonnon päämääränä on totuus. Siitä hetkestä, jolloin pyrkijä astuu Hyväksyttynä Oppipoikana looshiin, aina siihen hetkeen saakka, kunnes hän on saavuttanut korkeimman asteen, etsii hän totuutta. Totuus käytännöllisessä elämässä merkitsee rehellisyyttä, vilpittömyyttä ja suoraa käytöstä. Muurarilooshissa sitä vastaa viisauden pylväs, kauneuden pylvään edustaessa avunantoa ja voiman pylvään veljellistä rakkautta. Missä totuus on käytöksen mittapuuna, siellä viihtyvät oikeus ja sopusointu.

Vapaamuurarietiketti.

Vapaamuurarietiketti on laaja tutkimusala. Se koskee käytäntöä pukuihin, käytökseen, seremonioihin, työskentelyyn looshissa, juhliin, kulkueihin ja kaikkiin niihin moninaisiin seikkoihin nähden, mitä vapaamuurariudessa tulee esille. On välttämätöntä perehtyä näihin asioihin, ennenkuin ehdimme luoda omat, kenties sangen suuresti yleisistä tavoista poikkeavat etikettimme. Kunnioitus vanhaa järjestelmää kohtaan velvoittaa suojelemaan sen lakeja ja traditsioneja muuttamattomina. Tosin kullakin kansallisella liitolla on vapaus järjestää sisäinen toimintansa oman mielensä mukaan. Suomen Kansallinen Liitto on parhaillaan muodostumisasteella. Sen hallintomuotoa ja -järjestelmää luotaessa on meillä paljon apua yleisen, vanhan muurarijärjestelmän tuntemisesta. Samaten kuin yhteisvapaamuurariuden lait nojautuvat yleisiin vanhoihin lakeihin, nojautukoot sen tavat myös ikivanhoihin traditsioneihin. Ne eivät kahlehdi, enempää kuin kahlehtii laki ihmistä, joka sen läksyn on oppinut. Henkeä ei voi mikään sitoa. Elämä ilmenee muodoissa, rajoituksissa, niiden välityksellä. Muoto on se temppeli, jossa henki työskentelee. Emme ehkä aina ymmärrä joka kohdan tärkeyttä, heittäisimme kenties mielellämme pois jonkun tarpeettomalta näyttävän osan. Mutta vapaamuurariudessa on maamerkkinsä, joita kenelläkään ei ole oikeutta

siirtää muuten kuin menettämällä oikeuden olla tunnustettu vapaamuurari.

Vapaamuurariuden temppeli on korkea ja avara. Suvaitsevaisuus on se sementti, joka liittää yhteen erilaiset rakennusainekset. Muurariuden temppeli on *elämän temppeli,* jossa meidän on opittava ymmärtämään toisiamme, tekemään työtä yhdessä, rakastamaan, auttamaan ja olemaan rehellisiä itsellemme ja muille.

T. V.

Vaskikäärmeen salaisuus

Tutkiessamme muurariuden vertauskuvastoa, huomaamme, että nimien, merkkien ja rituaalien alla kukin aste ikäänkuin itsessään salaa erikoisen osan suuresta kehityssuunnitelmasta. Muurarius ei ole, kuten moni luulee, verrattain uudenaikainen järjestö, vaan voidaan sen erikoinen rakenne, sen laaja muinaistietojen aarreaitta, todistaa havaittavaksi siellä täällä historian aikana.

Tämä koskee erittäin sitä muurarikuvaa, joka nyt on käsiteltävänämme, sillä vanha oppinut Hyppolituskin huomauttaa käärmeen vertauskuvan olleen kaiken maailman tiedon ja kaiken ajatuselämän perustana. Koetamme selittää vaskikäärmeen vertauskuvassa piilevää merkitystä sekä huomauttaa sen esintymisestä kaukaisessa meneisyydessä. Jaamme tätä varten aineemme kolmeen osaan ja kerromme ensin käärmeen taruista, sitten therapeutien historiasta ja käärmevoiman luonteesta.

Käärmeen taru.

Ikivanhoista ajoista asti on käärme ollut viisauden ja salaisen parantamisen vertauskuva. Salaisen Opin mukaan voidaan käärmeen vertauskuvaa tutkia seitsemältä eri kannalta. Toinen kirjailija yhdistää tämän vertauskuvan eläinradan kahteentoista merkkiin tai voimaan. Vielä kolmas kirjoittaja yhdistää sen yhteen seitsemän suuren planeetan hallitsijaan. Maallisimmassa merkityksessä on lohikäärme tai käärme ollut vanhojen vihittyjen, viisasten, mysterionimitys.

Kiinalaisessa kirjallisuudessa esiintyy käärmeenkuva puolijumalana inhimillisine kasvoineen ja käärmeen pyrstöineen. Egyptissä kuvasi käärme erikoisesti Thothia, tulijumalaa, jolla oli sisäinen henkinen silmä ja joka oli opin ja lääketieteen jumala. Se oli myöskin Ean, yhden kaldealaisen kolminaisuuden personan vertauskuva. Hänen tehtävänsä sanottiin olleen tiedon levittämisen. Kuva esiintyy myöskin vanhojen babylonialaisten mustissa kivikirjoituksissa.

Dupuis kertoo, että Kreikassa Esculapiuksella, Merkuriuksen pojalla sekä Serapiksella ja Knephilla oli käärme pyhänä vertauskuvana. He olivat kaikki parantajia, henkisen ja fyysillisen terveyden jakajia, samalla kun he olivat kansan opettajia. Esculapiusta pidetään lääketieteen perustajana Kreikassa, vaikkakin lääketiede sittemmin sai selvemmät ääriviivat Hippokratoksen kautta, josta tuli lääketieteen varsinainen isä.

Vähän Hippokratoksen jälkeen, kristillisen ajan alkupuolella, kertoo Manes, eräs suuri babylonialainen lääkemies, tunnettu „Lesken Pojan" nimellä, Kristuksen ihmeellisistä parantamistapauksista. Hän oli itse Kristuksen oppien tutkija ja hän sanoo Jeesuksesta, että hän todella oli käärme, korkeimman viisaustiedon omistaja.

Kruunupäinen myrkyllinen Asp-käärme, jota nimitettiin Thermuthikseksi oli pyhitetty Isikselle, elämän ja terveyden jumalattarelle, joka paransi sairaita, antoi sokeille näkönsä, saattoi halpaantuneet kävelemään ja herätti kuolleet. Isis opetti Horukselle tai Apollolle lääketiedettä ja ennustamisen taitoa.

Käärmeen muoto ilmenee kreikkalaisissa mysterioissa Thyrsuksessa, vihkimyksen sauvassa ja Caduceuksessa, Merkuriuksen sauvassa käärmespiraaleineen, jotka kuvaavat kehityksen tietä.

Hindulaiset Upanishadit käsittelevät Käärmeen Tiedettä, toisin sanoen salaista tiedettä. Buddhalaisten oppien Naadat, pyhät käärmeet, eivät ole taruolentoja, vaan eläviä ihmisiä, jotka suuren salaisen tietonsa ja voimansa nojalla olivat Buddhan lain vartijoita. Vanhassa mysteriokielessä sanotaan käärmeen merkitsevän „sitä, joka näkee ja valvoo ja jonka tulinen katse sekä parantaa että hävittää".

Ei ole ihme, että saman vertauskuvan tapaamme juutalaisessakin raamatussa, vanhassa testamentissä, ei vain Adamin ja Evan tarussa käärmeen paljastaessa heille omat suuret tietonsa luonnosta, mutta myöskin eräissä tapauksissa israelilaisten keskuudessa heidän matkallaan korven kautta luvattuun maahan. Valitun kansan koettelemukset näyttävät olleen raskaita ja heidän kiusauksensa monenlaisia. Toisinaan oli heidän epätoivonsa niin suuri, että he korkealla äänellä syyttivät johtajaansa, Moosesta, sekä kansallisjumalaansa, joka oli heitä johtanut ulos Egyptin maasta. Taru, jossa kerrotaan, kuinka heidän kansallisjumalansa vastasi Moseksen pyyntöihin, oli seuraava: „Ja kansa puhui Jumalaa ja Mosesta vastaan: 'Miksi sinä toit meidät Egyptistä erämaahan kuolemaan? Sillä ei täällä ole leipää eikä vettä ja meidän sielumme suuttuu tähän huonoon ruokaan.' Niin Herra lähetti kansan sekaan tulisia käärmeitä, jotka purivat kansaa, niin että paljon kansaa Israelista kuoli. Niin kansa tuli Moseksen luo sanoen: 'Me teimme syntiä kun puhuimme sinua ja Herraa vastaan. Rukoile Herraa ottamaan pois nämä käärmeet meidän seastamme.' Ja Moses rukoili kansan puolesta.

Niin Herra sanoi Mosekselle: 'Tee itsellesi tulinen käärme ja nosta se merkiksi ylös ja tapahtuu, että se, jota on purtu, jää eloon, kun katsoo siihen.'

Ja Moses teki vaskikäärmeen ja nosti sen merkiksi ylös, ja tapahtui, että jos käärme jotakin puri ja hän katsahti siihen vaskikäärmeeseen, niin hän jäi elämään."

Jos tutkimme kristillisen ajanjakson esiaikoja, niin vahvistuu vaan käsityksemme siitä, että käärme on ollut parantavan voiman vertauskuva kaikkina aikoina ja kaikissa roduissa, joten se siis on aivan yleismaailmallinen.

Therapeutien historiasta.

Kun vanhoissa kirjoituksissa kerrotaan pyhistä parantamistapauksista, sanotaan että parantajan magillinen kosketus tai ääni elvytti potilaan elämänvoimia, että potilas usein näki tulisen käärmeen valovälkähdyksen häntä hoidettaessa, ja että nousu kuolemasta elämään oli hetkessä tapahtunut. Kaikesta tästä kerrotaan myöskin, kun kysymyksessä ovat therapeutit sekä heidän oppilaansa.

Philo ja Josephus kertovat, että jo kauan ennen heidän aikojaan eli yhdyskunta, joka nimitti itseään essealaisiksi. Sen jäsenet olivat hyvin oppineita ja rakastivat Jumalaa, hyveitä ja ihmiskuntaa. Se käytännöllinen tapa, jolla he näitä oppeja levittivät, teki heidät hyvin rakastetuiksi. Ulkonaisen veljeskunnan sisäpuolella oli koulu, jonka jäseniä nimitettiin therapeuteiksi tai viisaudenrakastajiksi. Nämä olivat antautuneet tutkimaan ylä- ja alaluonnon voimia ja oppivat niistä hakemaan sekä sielun- että ruumiinterveyden korkeimpia aineksia. He väittivät tämän tutkimuksensa kautta voittavansa tavallista suuremman parannustaidon. Alituisesti luontoa tutkimalla kehittivät he intuitsioonia, joka saattoi heidät suoranaisesti tuntemaan puhtaitten sielujen luontoa ja käyttämään hyväkseen aineen olemuksen sisäisimpiä aineksia. Samoin oppivat he tuntemaan sairauden laadun. Therapeutien korkein päämäärä oli saavuttaa sellainen pyhyyden aste, että he saattaisivat lähimmäisiään hetkessä

parantaa. Vain ne, jotka ehdottoman mielen ja ruumiin puhtauden kautta kohosivat tämän koulun korkeimmille asteille, ja jotka olivat täynnä rakkautta ja myötätuntoa, kykenivät herättämään kuolleita elämään.

Esselaisiin liittyi ulkonaisia oppilaspiirejä, jotka elivät maailmassa. He harjoittautuivat korkeampiin parantamisasteisiin. Näistä kouluista lähetettiin silloin tällöin pieniä siirtokuntia eri maihin. He perustivat samanlaisia therapeutikouluja Egyptiin ja Kreikkaan. Erään vanhan kirjoittajan mukaan olivat Moses ja Aron vihittyjä therapeutien kouluun Egyptissä ja tunkeutuneet syvälle mysterioihin. Eri koulujen harjoitusmenetelmät näyttävät olleen huomattavan samanlaisia.

Pythagoraan kuuluisa koulukunta edellytti suuria tietoja matematiikan ja musiikin alalla, sekä äärimmäisen puhdasta elämää. Ei ollut tarkoitus, että hän täällä kehittyisi pyhimykseksi, vaan hänelle, siksi jo tulleena, suuri rakkauden voima sydämessä, sallittiin pääsy kouluun kehittämään edelleen jumalvoimiaan ja jumalallista elämäänsä. Pythagoras oleskeli kauan Indiassa, jossa tällaisia kouluja oli ollut aarialaisen rodun alkuajoilta asti ja siellä sanottiin hänen tulleen vihityksi kaikista syvimpiin parantajasalaisuuksiin.

Tällaisia olivat essealaisten koulut ja sellaisessa sai Jeesus oppinsa. Hänellä oli puhdas sielu ja puhdas ruumis ja hänen sielunsa oli täynnä myötätuntoa kärsiviä kohtaan. Sentähden saattoi hän tarjota Kristukselle ruumiinsa, josta tuli täydellinen voimassaan hetkessä parantaa kaikenlaisia sairaita sekä herättää kuolleista. Justinus arvelee, että hänen menestyksensä parantajana riippui hänen voittoisasta puhtaudestaan.

Menander tunnetaan erikoisesti parantajakouluistaan Samariassa. Hänen opetuksensa olivat etupäässä sielullisia. Hän opetti luonnon seitsemästä luovasta voimasta ja niiden valtiaista ja kuinka heidät saattoi alistaa puhdistetun, myötätuntoisen tahdon alaisiksi.

Vuosisataa myöhemmin kirjoittaa Hippolytus Ophitien parantajakouluista, joissa käärmeen vertauskuva oli hyvin tärkeä. — Sanalla sanoen käärmesymbooli näytteli tärkeätä osaa viisaus- ja parantajakoulujen mysterioissa Kreikassa, Egyptissä ja Phoeniciassa samoin kuin Syriassa, Babyloniassa ja Indiassa.

Pistis Sophiassa, eräässä salatieteellisessä alkukristillisessä mysteriokirjoituksessa luemme Mestarin sanovan: „Kaikki mysteriot, joita oppilaille on opetettu, voidaan jakaa muille, paitsi kuolleitten ylösnousemisen mysterioita sekä sokeain parantamista. Nämä mysteriot kuuluvat hallitsijoiden tai korkeimpien parantaja-asteiden jäsenille.”

Tiedämme kaikki, ettei nykyajan lääketieteellisissä opistoissa enää vaadita oppilailta puhdasta mieltä, puhdasta ruumista sekä luonnon parantavan olemuksen syvää tuntemista, eikä syvää myötätuntoa ihmiskuntaa kohtaan. Siitä seuraa, että vain alempia parannustapoja voidaan käyttää. Mutta jos kehitysoppi pitää paikkansa, niin voi näitä, menneisyydessä korkealle harjaantuneita sieluja tulla maan päälle ja perustaa uudestaan nämä korkeat oppiasteet.

Käärmevoiman luonto.

Syvästi salattuna käärmeen vertauskuvaan on parantamisen suuri voima ollut kadoksissa monien vuosisatojen aikana. Aika ajoittain ovat suuret sielut, sellaiset kuin Pythagoras, Hippocrates, Galen, Paracelsus ja useat muut julistaneet uskoaan ja tietoaan luonnosta parantamisen voiman lähteenä. Mutta nämä vaiheet heidän opetuksissaan ovat hyvin pian joutuneet unohduksiin. Muurarien tehtävä on koettaa tuoda uudestaan ilmoille maailmaan tämän vertauskuvan valo.

H. P. B:n salaisessa opissa mainitaan, että tämä parantamisen voima piilee kaikkien uskontojen kolminaisuuden toisessa persoonassa „suuressa ylläpitäjässä”. Se on olioiden salattu, käsittämätön henki. Fyysillisellä tasolla on se samalla se nä-

kymätön fluidumi, joka loistaa terveen magnetisoijan sormien päistä, sillä se on elollista sähköä, elämää itseään.

Sanotaan myöskin, että Logos ilmentää itseään seitsemässä suuressa luovassa säteessä, ja että salatieteilijät tuntevat nämä ja nimittävät näitä seitsemäksi suureksi maailmankaikkeuden muotoja rakentavaksi voimaksi tai älyvoimiksi, ja näistä ylläpitää kukin omaa erikoista alaansa maailman kehityksessä. Korkein Arkkitehti, Suuri Geometrikko voidaan, vaikkakin hyvin epätäydellisesti, kuvata seuraavalla tavalla. Yhtä Hänen olemuspuolistaan voidaan kuvata lääkärinä potilaittensa joukossa, toista viisaana isänä lastensa joukossa, kolmatta puheenjohtajana neuvospöydän ääressä, neljättä korkeasteisena muurarina looshissaan ja veljiensä joukossa. Kukin olemuspuoli näyttää sillä kertaa esittävän ihmistä kokonaisuudessaan. Ja kuitenkin on ihminen monine ilmentämättömine kykyineen paljon yläpuolella ja paljon laajempi kaikkia näitä kykyjään. Niinpä sanotaan vanhoissa pyhissä kirjoissa, että Logos, Suuri Geometrikko rakensi maailmat yhden tuhannesosansa kautta ja jäi muine osineen entiseen olemassaoloonsa.

Yksi Logoksen seitsemästä olemuspuolesta sanotaan olevan Hänen parantamisvoimansa. Se on älyvoima, joka hallitsee terveyttä koko maailmankaikkeudessa, koko luonnossa. Kreikkalaisessa jumalaistarustossa kuvataan tämä älyvoima Cybelenä, jonka voimakas henkäys, Akasha tattva, kuten sitä Intiassa nimitetään, käsittää koko parantavan voiman sinänsä. Tämä voimakas henkäys leijailee kaikkiallisena maan ja taivaan välillä loppumattomine mahdollisuuksineen ja se tarvitsee vain avattuja kanavia, joiden kautta se voisi virrata ylläpitääkseen terveyttä kaikissa luonnon ruumiillistuneissa olioissa, ihmiset niiden joukkoon luettuina.

Pythagoras sanoo Kultaisissa säkeissään, että „ihmisrotu on jumalallinen. Pyhä luonto paljastaa heille salatuimmat mysterionsa. Jos hän sinulle jakaa salaisuuksiaan, niin saatat helposti aikaan kaiken sen, mitä olen käskenyt sinun tekemään.

Ja sielua parantaessasi pelastat sen kaikesta pahasta, kaikista synneistä."

Hippocrates, nykyaikaisen lääketieteen isä esittää niin hyvin opetuksissaan kuin käytännössä, että luonnossa on olemassa uudestisynnyttävä voimaolemus, joka läpäisee koko luomakunnan. Tämä olemus on se tekijä, joka alati koettaa ylläpitää oliot luonnollisessa tilassaan sekä uudistaa ne ennalleen silloin kun ne ovat joutuneet pois tasapainostaan. Tässä luonnon parantavan voiman havaitsemisessa, ymmärtämisessä ja käyttämisessä piilee todellisen lääkärin taito.

Toinen suuri lääkäri, Galen, joka syntyi v. 131 Vähässä Aasiassa, piti luontoa, siihen luettuina planeettavaikutukset ja älyvoimat, kaiken liikkeellepanevana voimana sekä julisti salaisen parantavan voiman olemassaoloa.

Paracelsus, aikansa kuuluisin lääkäri, sanoi: Olen löytänyt paljon salattuja voimia luonnossa. Sitä yksin voidaan pitää todellisena lääkärinä, joka on saavuttanut tietoa tästä parantavasta voimasta ja osaa sitä käyttää. Koska tämä olemus on henkisen elämän vuodatus, niin kantaa se sisässään kaikkien kosmillisten vaikutusten elementtejä. Sen tähden on se välittäjä, jonka avulla kosmilliset voimat voivat vaikuttaa ihmisten eetteri- ja astraaliruumiisiin. — Voisimme kerrata muiden oppineiden sanoja, mutta nämäkin jo osoittavat, missä parantava voima on löydettävissä.

Kaikkina aikoina ovat salatieteilijät arvelleet tämän voiman olevan luovien älyvoimien hallinnan alaisena, elävien ja itsetietoisten olentojen, jotka täyttävät Logoksen tahdon.

Käsitellessämme näin syvää kaikkiallista maailmanvertauskuvaa ja koettaessamme sen salaisuutta ratkaista, on meidän parhaimman mukaan koetettava sitä ensin analysoida. Voisimme sanoa sen olevan määrätyn, muuttumattoman, mallin

mukaan rakennetun alkutyypillisen idean, joka, lähtien Suuren Arkkitehdin älystä hänen rakennusmiestensä kautta, vihdoin on laskeutunut ulkokohtaisille tasoille. Se on vähitellen painautunut hienompaan yliaistillisen tason aineeseen. Se nähdään tulisena, hehkuvana kanavana. Tämän kanavan kautta vuotaa eristetty valaiseva elämänsäde ja terveys suuremmassa tai pienemmässä määrässä riippuen siitä, missä määrin vastaanottava kanava on puhdistunut ja sopusoinnussa jumalallisten älyvoimien, ylläpitävien voimien kanssa.

Kun asiaa katsellaan ylhäältäpäin, näemme, että äly on ihmisen tärkein polttopiste, että älyn avulla voidaan hallita ajatuksia ja fyysillisiä tekoja, että äly voidaan valmistaa luonnon suurten ylläpitävien voimien vastaanottajaksi ja levittäjäksi.

Eräs vanha kirjailija, Irenaeus opettaa, että äly on käärmeenmuotoinen, että se liikkuu spiraalin tapaan, että jokainen täsmällinen ajatus liikkuu alas- tai ulospäin kiertyen itsensä ympärille, siten saaden käärmeen muodon. Harjaantuneiden selvänäkijöiden tutkimukset ovat täydellisesti todentaneet nämä väitteet. Kun tutkitaan jatkuvaa ajatusta, nähdään sen kiertyvän itsensä ympärille käärmeen tavoin. — Mikä vaikutus on nyt tällä käärmeentapaisella älyn liikunnolla parantamismenetelmään nähden? Tavallisissa parantamistapauksissa ei parantaja eikä parannettava saata olla avoimena kanavana parantavalle elämänvoimalle, joten parannus siten on vain hitaasti edistyvää. — Mutta ajatelkaamme satunnaista tapausta, jolloin ulkoapäin tuleva käärmevoima seisauttaa älyn käärmeliikunnon hetkeksi ja henkinen valaistus sallii parantavan elämänvoiman virrata alas levossa olevan älykanavan kautta. —

Ajatelkaamme niitä tunnettuja parannustapauksia, joita Kristus teki, esim. sokean Bartemeuksen parantamista. On helppo kuvitella, että Bartemus oli kauan kaivannut näköään, oli yötä päivää unelmoinut sen takaisin saamisesta. Mutta kuinka saattoi hän, köyhä tiepuolessa istuva kerjäläinen mitään sellaista ajatellakaan. Hän oli kuullut puhuttavan Kristuksen parantamisvoimasta, mutta kuinka pääsisi hän tämän luokse? Äkkiä kuuli hän, että Kristus kulkisi hänen ohitseen. Silloin kaikki koottuna oleva sielun ja mielen energia elävöityi, särki kaikki käärmeliikunnon rakentamat ajatusmuodot ja koko hänen olemuksensa keskittyi rukoukseen, että parantava valo vuodatettaisiin hänen ylitseen. Kuinka puhtaasti muurarimieleen olikaan hänen ajatuksensa muodostunut! Ja Kristus sanoi: „Mitä tahdot että sinulle tekisin?” Ja sokea mies vastasi: „Herra, että antaisit minulle näköni jälleen.” — Ja Kristus sanoi: „Mene, uskosi on sinut parantanut.” — Ja samassa sai hän näkönsä jälleen ja seurasi Kristusta.

Jokainen meistä voi tulla parantavan voiman kanavaksi, jos vain tahtoo seurata niitä opetuksia, joita vanhoissa kouluissa on annettu. Parantava voima voi vapaasti kulkea jokaisen puhtaan kanavan kautta sikäli kuin parantaja on puhdas ja tuntee niitä voimia, jotka hallitsevat terveyden hoitoa. Aivan samoin kuin puhtainkin vesi likaantuu epäpuhtaaseen astiaan kaadettaessa, niin on puhtaudenkin mahdoton ilmaista itseään terveyden voimana likaisen kanavan kautta. Sentähden täytyy meidän taas palata kuuntelemaan korkeampia opetuksia luonnosta ja luonnon Jumalasta. Koska puhdas äly ja puhdas ruumis sekä tieto elämästä ja älyntoiminnasta niiden muunnellessa ja käyttäessä suuria muotoja luovia luonnonvoimia, olivat välttämättömiä edellytyksiä menneisyydessä tehtyjen parannustapausten suorittamiseksi, niin alkakaamme uudelleen näitä asioita tutkia.

Ajat muuttuvat nopeasti. Ihmiset ovat väsyneet nykyaikaiseen terapiiaan. Aavistus siitä, että parantava voima piilee meissä itsessämme, rupeaa heräämään ihmisten mielissä. Tämä aavistus on oikea, sen todistaa menneisyys. Palatkoon ihmiskunta tämän tiedon tuntemiseen.

Looshien nimistä

Eräässä amerikkalaisessa vapaamuurarilehdessä käsiteltiin tuonnottaisin kysymystä vapaamuurarilooshien nimistä. Kirjoittaja ihmetteli, miksi vapaamuurarilooshit eivät omista nimiä, jotka enemmän kuvastaisivat muurariutta kuin useimmat nykyiset looshinimet. Yhdysvalloissa esim. on loosheilla usein nimet, joilla ei ole mitään yhteyttä vapaamuurariuden kanssa. Kirjoittaja lausuu, että englantilaiset looshit ovat paremmin onnistuneet valinnassaan, niillä on joskus varsin onnistuneet ja hyvältä kaikuvat nimet. Sellaisista nimityksistä mainitsee hän esimerkkinä nimet „Rauha ja sopusointu", „Täydellinen ystävyys", „Hyve ja kunnia", „Hyvä toveruus", „Ystävyys ja sopusointu", „Uskollisuus" j.n.e. Lopuksi suosittelee hän eräitä sanoja, jotka sopisivat hyvin käytettäviksi looshien nimenä tai looshinimen yhteydessä, kuten „Doorilainen", „Korinttilainen", „Täydellinen kuutio", „Kuningas Hirman", „Morian vuori", „Loistava tähti" j.n.e.

Tarkasteltaessa Yhteis-Vapaamuurarijärjestön looshiluetteloa saattaa havaita, että useimmissa maissa ovat jumalaistarut antaneet nimet loosheille. Missä jumalaistaruja ei ole käytetty lähteenä, siellä on turvauduttu tähtitieteeseen, toisten kansojen, etenkin egyptiläisten mysterioihin tai yleisiin inhimillisiin hyveihin. Ranskalaisilla loosheilla ei yleensä ole mitään nimiä, ainoastaan numerot. Hollannissa ovat kaikki looshit poikkeuksetta ristityt jonkun kuuluisan henkilön mukaan (Rakowsky, Rosencreuz, Washington, Ramses, Georges Martin, Pythagoras j.n.e.). Italialaiset näyttävät myös rakastavan henkilönimiä (Galilei, Hompesch, Dante, Demeter, Garibaldi, Hiram, Mazzini) ja skandinavialaisissa loosheissa on jumalaistarusto eniten edustettuna. Afrikassa ei ainoallakaan Ranskan siirtomaissa olevalla looshilla ole nimeä, Englannin Afrikassa sitä vastoin on loosheilla nimet (Sfinksi, Sarastus, Ystävyys y.m.). Amerikka ja Englanti suosivat myös historiallisia henkilönimiä, mutta myös hyveet ja vertauskuvat ovat hyvin suosittuja. Argentinan looshit käyttävät ainoastaan numeroita, samoin eräiden toisten Etelä-Amerikan valtioiden looshit. Australiassa on monella looshilla nimi sen paikkakunnan mukaan, jossa looshi sijaitsee.

Kapitulit ovat yleensä varustetut ainoastaan numeroilla. Amerikka tekee kuitenkin poikkeuksen, sillä siellä on miltei kaikille kapituleille annettu määrätty nimi. Henkilö- ja jumalolentojen nimet ovat niissäkin enimmän käytetyt.

Areopagien suhteen on asianlaita sama kuin kapitulien: Amerikka on varustanut nimillä kaikki areopaginsa, muiden maiden tyytyessä ainoastaan numeroihin.

Mikäli uskomme, siihen, että nimellä on taikaa, on siis tarkoin harkittava nimikysymystä. Suomalainen sankaritarusto on jo antanut nimet monelle siniselle looshille meidän maassamme ja arvatenkin uusia loosheja perustettaessa tullaan vastakin hakemaan nimityksiä sankaritarustostamme. Niin luonnollinen kuin onkin pyrkimys kansallistuttaa muurarisymboliikka ja saattaa muuraritvö kussakin maassa niin paljon kuin mahdollista kansalliselle pohjalle, olisi mieluista nähdä myös syntyvän loosheja, joiden nimitykset ovat otetut yleisestä vapaamuurarisanastosta, jonka rikkaus on ehtymätön.

T. V.

Vapaamuurariuden riitukset

Vielä tänä päivänä on olemassa aikoinaan suurta huomiota herättänyt *Temppeliherrajärjestön riitus,* joka, riituksen omien kannattajien mukaan, ulottaa juurensa vanhaan Temppeliherrajärjestöön asti mutta herätettiin uudelleen eloon v. 1804. V. 1705 esitti italialainen jesuiitta Bonani — useimpain tutkijain mielestä väärennetyn asiakirjan, n.s. Larmeniuksen oikeutuskirjan. John Larmenius, kertoo tarina, oli Temppeliherrain viimeisen suur-mestarin de Molayn kuollessa v. 1314 saanut häneltä järjestön suur-mestarin arvon. Mainitussa asikirjassa Larmenius ilmoittaa siirtävänsä valtansa seuraajalleen Theobaldus Alexandrinukselle, joka taas puolestaan siirsi myöhemmin vallan seuraajalleen, tämä taas seuraajalleen j.n.e. Tämän asiakirjan nojalla kokosi Orleansin herttua Filip V 1705 erään aikaisemmin toimineen Temppeliherrajärjestön jäännökset, sekä muodosti uuden salaisen seuran, joka toimi Ranskan vallankumoukseen saakka. Silloin teloitettiin järjestön suur-mestari Brissac. Brissacin henkilääkäri Ledru osti teloitetun suur-mestarin kuolinpesästä eräitä huonekaluja ja muutaman kirjoituspöydän laatikosta löysi hän edellämainitun Larmeniuksen asiakirjan. Esittäen sen eräille ystävilleen herätti hän v. 1804 uudelleen eloon vanhan Temppeliherrajärjestön, antaen sille nimeksi Temppelijärjestö. Tämä järjestö väitti nyt ylpeästi olevansa ainoa vanhan järjestön laillinen ja todellinen jälkeläinen ja vielä nytkin yrittää järjestö ylläpitää tätä omaksumaansa korkeata käsitystä. Sen riitukseen kuuluu 8 astetta, jotka jakautuvat seuraaviin huoneisiin: I. *Vihkimyksen huone:* 1. Vihitty (vastaa Hyväksytyn Oppipojan astetta); 2. Salaisuuksiin Vihitty (Ammattilainen); 3. Adepti (Mestari-Muurari); 4. Idän Adepti (Skottilaisen Riituksen 10:s aste); 5. P. Johanneksen Mustan Kotkan Suur-Adepti (S. R:n 9:s aste. II. *Pyrkijäin huone:* 6. Järjestöön Pyrkijä (Ruusu-Risti-aste). III. *Neuvosto:* 7. Aseenkantaja; 8. Ritari (Kadosh). Aluksi tämän järjestön jäsenet tunnustivat roomalais-katolista uskontoa ja siitä syystä kiellettin joskus siihen pääsy juutalaisilta ja protestanteilta. Mutta kun suur-mestari v .1814 löysi jäljennöksen eräästä 15. vuosisadalla väärennetystä Johanneksen evankeliumista, hyväksyttiin tämä uusi evankeliumi järjestön oppikirjaksi. Järjestössä syntyi sen johdosta hajaannus, uuden suunnan kannattajien perustaessa oman uskonlahkon, n.s. Johaniittakirkon, ja toisten pitäessä edelleen kiinni oikeaoppisesta evankeliumista. Oikeaoppinen suunta pääsi kuitenkin vähitellen voitolle halliten tätä nykyä koko järjestöä. Kuten sanottu, ovat useat tutkijat sillä kannalla, että tämän järjestön olemassaolo perustuu väärennetyn asiakirjan olemassaoloon joten järjestö ei ole saanut sitä kannatusta, minkä se muutoin olisi ansainnut.

V. 1805 syntyi Milanossa *Mizraimin riitus* sen kautta, että eräiltä veljiltä kiellettiin pääsy vastikään perustetun Skottilaisen riituksen korkeimpaan neuvostoon. Riituksessa oli aluksi 87 astetta, joihin myöhemmin liitettiin 3 uutta, joten asteiden luku nousi 90:een. Useimmat asteet olivat lainauksia toisista riituksista, eräiden ollessa riituksen perustajien omaa keksintöä. Se levisi kautta koko Italian ja tuotiin v. 1814 myös Ranskaan. Ranskan suur-orientti kieltäytyi kuitenkin sitä tunnustamatta, minkä jälkeen riitus vähitellen lakkasi. Sen 90 astetta oli jaettu 4 sarjaan: vertauskuvalliseen, filosofiseen, mystilliseen ja kabbalistiseen. Kolmannen asteen legenda oli riituksesta kokonaan poistettu ja sijalle asetettu vanha Jubaltarina. Sen asteet olivat suoranaisia lainauksia egyptiläisistä riituksista ja järjestön rituaali muistutti läheisesti vanhaa vihkimysjärjestelmää.

V. 1839 syntyi toinen moniasteinen rii-

tus, *Memfiksen riitus,* johon kuului 91 astetta. Sen perustajina olivat ranskalaiset muurarit Marconis ja Moullet. Se syntyi silminnähtävästi Mizraimin riituksen tilalle. Kun Ranskan suur-orientti ei tunnustanut tätä riitusta, sulkivat siviiliviranomaiset v. 1852 sen kaikki looshit ja riitus, niin sanoaksemme, nukkui. Kymmenen vuotta myöhemmin, 1862, Marconis teki uuden esityksen riituksen tunnustamiseksi, tällä kertaa menestyksellä. Mutta seuraus oli, että Marconis oli pakotettu luopumaan kaikesta vallasta omassa riituksessaan ja sen kaikki looshit jäivät tosiasiallisesti nukuksiin, koskaan heräämättä. Riitus on nyttemmin lopullisesti kuollut, sillä Ranskan suur-orientti ei salli sitä herätettävän eloon.

Viimeinen riitus, jonka Mackey mainitsee, on v. 1872 syntynyt n.s. *Reformeerattu riitus.* Mainittuna vuonna pidettiin Wilhelmsbadissa, Saksassa, vapaamuurarikongressi. Neljännesvuosisataa aikaisemmin oli Saksaan tuotu „Ankaran kuuliaisuuden riitus", jonka kannattajat koettivat johdattaa vapaamuurariuden alkuperän ristiretkiin ja Temppeliherroihin. Wilhelmsbadin kongressi hylkäsi tämän teorian ja perustamalla uuden riituksen antoi kuoliniskun „Ankaran kuuliaisuuden riitukselle". Reformeerattuun riitukseen kuuluu 5 astetta: 1. Hyväksytty Oppipoika; 2. Ammattilainen; 3. Mestari-Muurari; 4. Skottilainen Mestari; 5. Pyhän Kaupungin Ritari. Viimeksimainittu aste on jaettu kolmeen osaan, Pyrkijän, Hyväksytyn Veljen ja Ritarin asteisiin, joten riituksessa tosiasiallisesti on 7 astetta.

*

Olemme näin, Mackeyn tietokirjateosta lähteenä käyttäen, yleispiirtein esitelleet tärkeimmät elävät ja kuolleet vapaamuuraririitukset. Voimme nähdä, että uusien riitusten syntyminen on vihdoin pysähtynyt — viimeinen perustettiin enemmän kuin 50 vuotta sitten — mikä merkinnee sitä, että vapaamuurarityö kaikissa maissa on vähitellen löytänyt kiinteän, koetellun pohjan. Myöskin olemme nähneet, että uusien riitusten luojina ovat miltei poikkeuksetta olleet voimakasluonteiset, lahjakkaat henkilöt, jotka joskus vallanhimosta, mutta vielä useammin muista, puhtaammista motiiveista ovat jättäneet vanhan kuoren luodakseen oman järjestelmän. Uusien järjestelmien pohjana ovat aina olleet korkeammat asteet, kaikissa, nimittäin, kuten olemme nähneet, on säilytetty vanhan muurariuden kolme ensimmäistä astetta, nuo n.s. siniset eli vertauskuvalliset asteet. Myöntää kuitenkin täytynee, että vaikka tunnustaisimme nuo kolme ensimmäistä astetta vapaamuuraritemppelin peruskiveksi, eivät ne ulotu korkeuksiin kohoutuvan rakennuksen kaarikiveksi. Tai, käyttääksemme toista vertausta, niistä kohotetun esikartanon takana täytyy olla esihuoneita ja pylväskäytäviä, jotka johtavat pyhättöön ja lopuksi — Kaikkein Pyhimpään. Asteiden lukumäärä ei luonnollisesti merkitse riituksen arvoa, sen määrää työ, mitä eri asteissa tehdään. Vaikka kulkisimme tuhannen portin kautta, joista jokainen on selkosen selällään tai huonosti suljettu, emme sisäisesti ja siis todellisuudessa, pääse askeltakaan lähemmäksi Kaikkein Pyhintä. Muutamat hyvin vartioidut portit, joiden kaitsijoina ovat ankarat ja viisaat opettajat, merkitsevät enemmän kuin labyrintti heikosti vartioituja, helposti kuljettavia käytäviä. Turhaa on myös kiistellä nimistä, joilla tiet merkitään. Vapaamuurariuden ohjelma käsittää koko elämän ja elämä merkitsee toiselle jotakin muuta kuin ehkä jollekin toiselle. Veljellinen rakkaus, avunanto ja totuus, siinä vapaamuurariuden suuri ohjelma. Sen toteuttaminen koko laajuudessaan on kautta elämän ulottuvaa, vakavaa pyrkimystä ja työtä. Kaikilla aloilla.

T. V.

ULKOMAIDEN VAPAAMUURARILEHDISTÄ

Vapaamuurariuden opetukset tunkeutuvat nykyään ihmisten sydämiin ja mieliin syvemmälle kuin milloinkaan ennen historian aikana. Maailmassa on todellisia muurareita nykyjään enemmän kuin milloinkaan ennen. Muurarius täyttää tehtävänsä, valistaen ihmisten mieliä. Vapaamuurariuden valoa jaetaan monella tavoin. Kaikkialla maailmassa ovat vapaamuurarit antautuneet tutkimaan muurariutta. Siellä täällä on ryhmiä, jotka kysyvät, etsivät ja kolkuttavat ovelle, jonka takana Totuus verhottuna seisoo. Jokaiselle, joka kysyy, etsii, ja kolkuttaa, avautuvat ovet ja katse näkee Totuuden, vierellään Rakkaus. Näiden kahden pylvään salaisuus paljastuu silloin muurarille. — *Oriental Consistory Bulletin.*

Kysysymys naisten päästämisestä osallisiksi vapaamuurariudesta tulee olemaan pohdittavana monena lähi vuotena. Aloitteentekijöitä tullaan häpäisemään ja väärinymmärtämään. He tulevat saamaan enemmän moitetta kuin kiitosta. Toisissa tuomiokunnissa tullaan kysymykseen suhtautumaan suopeasti, toisissa se on kohtaava vastarintaa. Mutta niin pian kuin *naiset* saadaan tämän asian puolelle, on voitto taattu, yhtä varmasti kuin äänioikeustaistelu on jo monin paikoin voittoon saatettu. — *The American Co-Mason.*

Vapaamuurariuden voima ei ole milloinkaan riippunut jäsenmäärän kasvusta, vaan siitä, kuinka paljon se on kyennyt levittämään valoa jäsentensä keskuuteen. Tämä tosiasia pitää paikkansa yhtä hyvin nyt kuin vapaamuurariuden historian pimeimpinä aikoina. — *Southwestern Freemason.*

Kun vapaamuurariuden henki kerran löytää tiensä maailmaan, niinkuin kerran on tapahtuva, tulee yhteiskunta olemaan täynnä lempeyttä ja oikeutta, liike-elämä muodostuva inhimilliseksi palvelusjärjestelmäksi, laki hyväntekeväisyyden mittapuuksi, kodit pyhemmiksi, lasten nauru iloisemmaksi ja kaikki paha, vääryys, ulkokultaisuus, kateus ja muu lika, joka rumentaa ihmiskuntaa, on hiipivä valon tieltä pimeyteen. — *Eräälle lehdelle lähetetystä kirjeestä.*

On olemassa muurareita, jotka puhuvat liian paljon. Heitä ei tyydytä se, että tulevat veljeskuntaan ja suorittavat niitä tehtäviä, joita heille annetaan, vaan he näyttävät luulevan, että heidän tehtävänään on lakkaamatta sekautua kaikkiin looshia koskeviin asioihin, samoinkuin niiden henkilöiden asioihin, jotka ottavat osaa looshin työskentelyyn. Lavertelevat jäsenet tuottavat enemmän harmia vapaamuurariudessa kuin mikään muu. — *The Illinois Freemason.*

Jos oikeuden, tasapuolisuuden ja rehellisyyden muurariaatteet ohjaisivat työnantajien ja työntekijäin välisiä neuvotteluja, ei maailman teollisuudessa esiintyisi sulkuja eikä lakkoja. Työnantaja saisi kohtuullisen voiton ja työntekijä olisi yhtä tyytyväinen kuin Mestari Hiramin työmies. — Hiramin sanotaan olleen niin oikeamielisen ja oikeudenmukaisen, että temppelin monia vuosia kestäneenä rakennuskautena ei kertaakaan ilmennyt epäsointua tai tyytymättömyyttä. Vallitkoon Hiramin työskentelytapa meidänkin aikanamme ja rauha ja sopusointu on kaikilla aloilla purppuroiva inhimillisen ponnistelun. — *Square and Compass.*

Kansainvälisen Yhteis-Vapaamuurarijärjestön laillisuus, vapaamuurarimerkityksessä, on ehdottomasti tunnustettava. Sen laillisuusvaatimus on ainakin yhtä oikeutettu kuin Englannin suurlooshin.

Siitä syystä ei Kansainvälinen Yhteis-Vapaamuurarijärjestö haekaan „suojelusta", vaan toivoo, että aikaansaataisiin veljelliset suhteet kaikkien suurlooshien kanssa. — *The Co-Mason.*

Naisten valtiollinen, taloudellinen ja sosiaalinen asema ei ole sama nyt kuin pari vuosisataa sitten. Vapaamuurarien tulisi ensimmäisinä tunnustaa tämä ja toimia sen mukaisesti. Huolimatta papiston ankarasta vastustuksesta ja, valitettavasti, myös monien muurarien vastarinnasta on yhteis-vapaamuurarius muodostunut kansainväliseksi järjestöksi, jonka merkitys ei enää ole arvioitava vähäiseksi. Se kasvaa vähitellen maailman kaikissa osissa ja, hitaasti mutta varmasti, kaivaa maaperää niiden ennakkoluulojen alta, jotka pyrkivät estämään naisten pääsyä muurariuteen. — *The American Co-Mason.*

Demagoogi — villitsijä — ei ole harvinaisuus vapaamuurariudessakaan. Demagoogi pyrkii aina johtamaan veljiään siihen harhaluuloon, että hän on oikeamielisempi kuin muut, että hänen vapaamuuraritietonsa ja innostuksensa on suurempi kuin toisten, että mitä hyvänsä hän tekee, on oikein ja että hänen motiivinsa ovat aina mitä vilpittömimmät. Demagoogi on sokea muihin, paitsi itseensä nähden. Hän on kuuro muille, mutta ei omalle äänelleen. Hän on taitava juonittelija, joka lyö hätärumpua silloin, kun ei ole mitään hätää. Hän on yksinäinen tuuli, joka valittaa siksi, että hänet huomattaisiin. Hän luulee olevansa Herran valittu veljiensä kaitsijaksi. — *Masonic Chronicler.*

Vapaamuurarien ei tarvitse seisoa puhujatuolissa kylvääkseen vaikutustaan ihmisten sydämiin tai olla korkeassa yhteiskunnallisessa asemassa saadakseen vaikutuksensa tuntumaan yhteiskunnan asioiden hoidossa. Jokainen looshin jäsen, toimikoon hän liikemiehenä, maanviljelijänä tai millä muulla alalla hyvänsä, voi ahkeruudella ja kohtelemalla kanssaihmisiään hyvän tahdon kulmamitalla olla hyödyllisenä esimerkkinä naapurilleen. Ja kohdistamalla tähän päämäärään kaiken ponnistuksensa ja kykynsä hän voi näytellä hyvin tärkeätä osaa valtiollisessa ja yhteiskunnallisessa elämässä. — *Masonic Voice-Review.*

On olemassa Korkeasti Kunnioitetun Mestarin tyyppi, joka herättää ihailua ja kunnioitusta. Se on Mestari, joka lämmöllä ajattelee looshiaan ja sen työtä, joka asettuu läheiseen kosketukseen jäsenten kanssa ja joka näkee looshissa ihmeellisen, veljellistä avunantoa ja osanottoa herättävän voiman. Hän uskoo, että veljeys voittaa vastarinnan ja sorron ja että ainoastaan sen kautta saavutetaan pysyväinen onni. Sellaiset Mestarit luovat looshissaan iloisen ja optimistisen hengen. He ovat toivorikkaita ja onnellisia, heidän looshinsa menestyvät ja heidän elähdyttävä vaikutuksensa tuntuu ulkopuolella looshin, tehden sen yhteiskuntapiirin, jonka keskuudessa looshi työskentelee, hengeltään palvelevaisemmaksi ja puhtaammaksi. — *American Tyler-Keystone.*

Vapaamuurariuden lahja maailmalle on sen jäsenten oma elämä. Kaikki se, mitä vapaamuurariudesta tahdotaan viedä lakeja säätäviin kokoussaleihin tai kauppa- ja teollisuuspalatseihin, on vietävä sinne yksityisten jäsenten välityksellä. Ja mitä hyvää vapaamuurarius maailmassa saaneekaan aikaan, on se oleva ainoastaan heijastusta jäsenten omasta hyvyydestä. — *Masonic News.*

Kirje

Rakas Veli.

Sinä ja minä, — kaksi kiveä temppelin muurissa, niin lähellä toisiamme, mutta kuitenkin niin kaukana.

Miksi niin kaukana?

Siksi, että kivet eivät vielä pysy vakavasti paikoillaan. „Viimeinen tehtävä" ei ole vielä hyvästi suoritettu. Vielä on epätasaisuuksia ja vielä syntyy epäsointuisia ääniä järjestelyä tehdessä. Vasaraa ja talttaa on uudelleen käytettävä ja luullaan, että esteet käden käänteessä saadaan poistetuiksi. Mutta, oi, jos särmä hioutuukin toisesta kivestä, niin huomataan vieläkin suurempi ja terävämpi toisessa kivessä ja niin yhä edelleen. Tasapainoa ja sopusointua on vaikea saada aikaan. Näiden ulkonaisten työkalujen voima on yksinään nähtävästi liian heikko. Ne voivat ehkä saada jonkun pienen epätasaisuuden pois hiotuksi, mutta odottamattomat pilvet tuovat myrskyä ja sadetta, särkien ja tuoden ilmoille salattuja särmiä. — Työ tuntuu epätoivoiselta, sillä sensijaan, että kivet tulisivat oikeaan suhteeseen keskenään asettuvat ne yhä enemmän viistoon toisiaan vastaan. —

Mutta silloin loistaa äkkiä esille aurinko tuoden mukanaan tiedon sisäisestä voimasta, sisäisestä valosta ja lämmöstä — ja erehdys tulee käsitettäväksi.

Tuo temppeli, jota olemme käyneet rakentamaan, ei olekaan aineellinen, maallinen temppeli, ei, se on Pyhän Hengen temppeli. Siitä syystä ovatkin ulkonaiset työkalut yksinään käytettyinä liian heikkoja. Eloa-antavan auringon voima, Jumalan voima, joka asuu pienimmässäkin atoomissa, se on todellinen apuneuvo.

Ja kun nyt käymme työhön, me molemmat, sinä ja minä täysin vakuutettuina tämän sisäisen voiman olemassaolosta sekä lujasti päättäen sitä käyttää avuksemme, niin me vähitellen kumpainenkin huomaamme tasapainon ja sopusoinnun toisissamme.

Ja me molemmat, sinä ja minä, emme enää ole esteenä rakennustyössä Ihmiskuntaa vapahtavan Pyhän Temppelin rakennustyössä. *Veljesi* —.

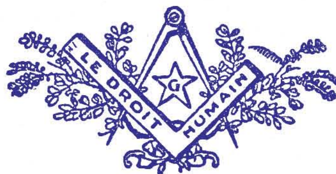
Hänen, joka haluaa työskennellä mukana ihmiskunnan kehitystyössä, tulee perehtyä elämän kaikkiin ilmennyksiin ja tarpeisiin, niin hyvin henkisiin kuin aineellisiin. Vasta sitten kykenee hän ottamaan osaa keskusteluun kaikista kysymyksistä, olivatpa ne minkälaisia tahansa, joiden harkitseminen ja ratkaisu edistää ihmiskunnan onnea. Käsiteltäköön kaikkia kysymyksiä vapaamuurariuden hengessä, jotta saavutettaisiin ensimmäinen ja tärkein tarkoitus: ihmiskunta tulisi jalommaksi, hyveellisemmäksi, veljellisemmäksi, eikä vain paljastettaisi jotakin tieteellistä totuutta tai saavutettaisi aineellista etua. — *London Freemason.*

Tilaajille

Pyydämme anteeksi että tämä numero sattuneesta syystä on viivästynyt. Seuraava numero ilmestyy kaksinkertaisena ja on meillä siinä tilaisuus jatkaa kauan keskeytynyttä jatkokirjoitusta "Vapaamuurarin ottopoika".

Toimitus.

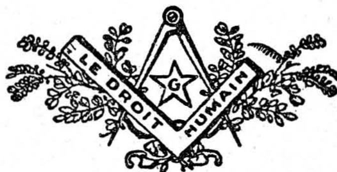
Suomen Yhteis-
VAPAAMUURARI

N:o 7—8 · Marras—joulukuu · 1925

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

TOIMITUS:

Kyllikki Aspelin-Ignatius
Päätoimittaja, Ahlqvistink. 7 A

R. Candolin
Toim.-sihteeri, Laivurinkatu 43

AVUSTAJIA:

Jussi Snellman, Erkki Melartin, Rafael Ronimus, Kaarlo Atra ym.

Taloudenhoitaja:

Rouva Olga Auer, Nervanderinkatu 9

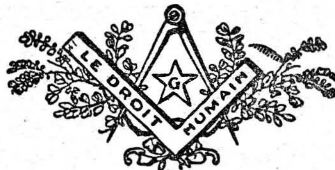
TILAUSHINTA. Tilauksia otetaan ainoastaan kokovuodelle ja on hinta kustantajalta suoraan tai asiamiehiltä tilattaessa Smk 40: —, ulkomaille dollaria 2: —. Tilausvuosi käsittää ajan Maalisk. 1925—Huhtik. 1926.

SISÄLLYSLUETTELO

MARRAS—JOULUKUU 1925 N:o 7—8

Suomen Yhteis-
VAPAAMUURARI

MARRAS—JOULUKUU N:o 7—8 · 1925

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*“ — *Oskar Leschhorn*

Joulun soitto

Kauniisti huurtaa kuusi
taas valkopeitteessä.
Sulosti kaikuu soitto
nyt enkeljoukoissa:
On joulu riemunjuhla
siis riemulaulu soi,
kun Mestarien Mestari
ihmiseks' ruumistui.
Viisaus, voima suuri
maailmaan valautui.

Hellästi seimen lapsen
soi kutsu sointuva.
Mustassa talviyössä
on tähti loistava.
Oi joulu suurin juhla
tuot valonkaikkeuden,
kun Jeesus Kristus itse
ihmiseks' alentui,
syntisten auttajaksi,
maailmaan antautui.

Soivasti Kristuslapsen
taas kellot heläjää.
Herkästi luomakunta
nyt soittoon heräjää.
On joulu rauhan juhla,
on juhla Mestarin,
kun Jeesus Kristus itse
maanpiiriin ruumistui
kaikille autuudeksi,
rauhaksi uhrautui.

Aija.

Lux et tenebrae

Valo ja pimeydet muurariudessa

Sempiterna Lux. Nec divitias nec honores peto: me modo Divinae Lucis illumines.

Sinut viedään jumalallisen pimeyden säteeseen, kun sinulta on kaikki riistetty ja olet kaiken kadottanut.

Muurariudessa on paljon puhuttu valosta, mutta pimeydestä on vaan mainittu hyvin pintapuolisesti. Se selvä symbolismi, joka kuvaa pyrkijän tilaa, niin hyvin alkaa kuin lopettaa tavallisesti koko esityksen tästä asiasta.

Sanoissa *lux et tenebrae* on sana *lux* yksikössä, ikäänkuin ei olisi kysymystä muuta kuin yhdestä valosta, jotavastoin *tenebrae* aina on monikossa käsittäen siis useita pimeydentiloja. Onko muurariudessa mitään, joka vastaisi tätä sanontatapaa? Päinvastoin puhumme aina valoista monikossa. Suuren valon ja pienemmät valot paljastamme jo rituaalissa. Auringolla ja kuulla on määräpaikkansa seremonioissa, mutta pimeys tai pimeydet kiinnittävät vähemmän huomiota ja ovat vähemmän määriteltyjä. Kuitenkin on muistettava, että Leimuava tähti on muurariuden suuri keskusvertauskuva ja tähän sisältyy pimeyden tärkeä merkitys.

Eri asteissa hoidetaan valoja siten, että erilainen suhde valon ja pimeyden välillä seuraa suusanallista rituaalia. Varsinkin tapahtuu tämä Skottlannissa, missä tarkoin säilytetään vanhoja tapoja. Edellämainittu tapa johtuu varmaankin ajasta ennen uskonpuhdistusta, jolloin ammattikunnat olivat kirkkoon liitettyjä, sillä samantapaisia seremonioja vietettiin siinä pääsiäisaikana. Näitä seremonioja nimitettiin *tenebrae* ja esitettiin kynttilöiden avulla. Ne sammutettiin vähitellen, kunnes päättyivät täydelliseen pimeyteen ja vain yksi kynttilä esittäen maailman valoa, paloi salattuna alttarin alla, kuten haudassa, kaiken muun valon täydellisesti haihtuessa. Tässä seremoniassa kuvasi kolmiomainen kynttilänjalka kolminaisuutta ykseydessä.

Monikon käyttö valoista puhuttaessa muurariudessa on itsessään merkityksellistä, sillä tämä sanontamuoto ei enää ole käytännössä tavallinen. Meidän aikakautemme aikaisimmilla vuosisadoilla esiintyi se monasti gnostillisissa opeissa, joissa ilmeni laaja valojen terminologia. Puhuttiin valojen valoista, valon aarteesta j.n.e. ja näissä opeissa käytettiin niinikään sanamuotoa jumalallinen pimeys. Nämä mystilliset kirjoitukset johtuivat egyptiläisistä mysterioista. Tällä ei väitetä, että gnostilaisuus olisi vaikuttanut muurariuteen, eikä myöskään aivan määrättyä perintäsuhdetta voida löytää muurariuden ja mysterioitten väliltä, mutta kaikissa mysteriojärjestelmissä esiintyy samanlaisia opetuksia ja useinkin aivan samankaltaisia vertauskuvastoja. Sentähden voivat valosta ja pimeydestä käytetyt sanamuodot selittää ja auttaa meitä tutkiessamme niiden käyttöä muurariudessa.

Mietiskelyssä selviää, että sanaan *tenebrae* sisältyy vähintäin kolme suurta pimeydentilaa:

a) ulkonainen pimeys, tyhjäksitulemisen ja autiuden kuilu, joka on ulkopuolella tavallisten kuolevaisten käsityskykyä.

b) tietämättömyyden pimeys, josta kaikki ovat osallisia. Se on kaikkea ilmennyttä rajoittava ääriviiva, jonka sisäpuolella ovat sekä maailmat että ihmiset. Sen sisäpuolella on erikiinteitä pienempiä kehiä.

c) kolmas tuntematon pimeys, keskuksen korkeampi pimeys, ikuisen elämän saavuttaminen, ulkonaisen pimeyden äärimmäinen vastakohta, joka edellinen kuvaa ikuista kuolemaa.

Tietämättömyyden pimeyttä kuvataan aina muurariudessa. Ammattiasteissa painostetaan sitä noustessamme pimeyden-

tilasta valaistuksen tilaan. Pyrkijä esitetään äärimmäisen pimeyden tilassa olevana ja yleensä käsitetään tätä pimeyttä tietämättömyytenä. Kuitenkin ilmenee vanhoja katekismuksia tutkittaessa eräs uusi näkökanta, jota myöhemmin selitetään.

Ensimmäisessä asteessa on siis valo paljastettu. Toisessa antaudutaan kokonaan älyllisen valon kehittämiseen ja V.M.A. esitetään kulkemassa hyvin hartaan harjoituksen kautta. Nykyaikaisessa muurariudessa jää tämä leikiksi, koska ei koetetakaan seurata rituaalin määräyksiä ja käytäntöön sovittaa siinä määrättyä älyllistä treenausta.

Operatiivisissa ammattikunnissa kesti tämä tiedon hankkiminen useita vuosia, jona aikana tutkija eteni monen asteen kautta VI:een. Monet eivät päässeet niinkään pitkälle ja hyvin harvat nousivat sen yläpuolelle, ei arkitehtiammatissa, jota ei tämä tutkielmamme käsittele, sen enempää kuin pyhien seremoniojen suorittamisessa, missä suuri pimeys tuli hänen eteensä. Spekulatiivisessa muurariudessa ottaa V. M.A. enintäin joidenkin kuukausien jälkeen seuraavan askeleen, mutta nyt ei M.M..n ylevä aste todista todellista vihkimystä, jonka ainoastaan henkisesti kehittyneet ovat saavuttaneet, vaan on siitä nykyisessä muodossaan tullut vain vertauskuva suuresta tapahtumasta, joka päättää elämän ja jonka kaikki maailmaan syntyneet saavat kokea. Totisesti on tämäkin opetus tärkeä, eikä suinkaan halveksittava, mutta asteen luonteen ovat kokonaan muuttaneet sellaiset veljet, jotka eivät ole ymmärtäneet alkuperäisen draaman mystillistä merkitystä. Tämä on itsessään pätevä ja positiivinen todistus siitä, että muurarius alkuaan on ollut mysteriojärjestelmä. Se pimeys, joka nykyaikaisessa asteessa esiintyy vertauskuvana, esitetään selvästi haudan pimeytenä. Sentähden merkitsee pimeys pintapuolisesti käsiteltynä vuoden 1717 jälkeisessä muurariudessa tietämättömyyttä alkuasteissaan sekä kuolemaa lopullisessa muodossaan.

Vaikkakin operatiivisten seremoniojen tieto on hyvin epätäydellinen, on niistä kuitenkin säilynyt kylliksi todistamaan, että käsite *tenebrae* alkuaan tunnettiin ja tähän viittaavat vielä nykyään käytännössä olevat vertauskuvat.

Pyrkijä alkaa matkansa pimeyden tilassa. Tämä on biologiselta kannalta aivan oikein, sillä elämä niin alkaa kuin päättyykin pimeydessä. Jyvä itää pimeydessä, juuret kasvavat ja leviävät pimeydessä. Eläimellinen elämä seuraa samoja sääntöjä, pimeys on fyysillisen elämän kumpaisenkin pään raja. Sama koskee hengen kehitystä. Alku, ensimmäinen vihkimys, tapahtuu pimeydessä, ja loppu, viimeinen vihkimys, tapahtuu niinikään pimeydessä.

Kuten jo on huomautettu, kuvaa pyrkijä tietämättömyyden pimeyttä. Mutta tässä ei ole kaikki. Hänelle huomautetaan, että hänen sokeutensa tulee häntä muistuttaa salaisuudesta, jota hänen tulee säilyttää ja samalla on se vertauskuvana intuitsioonista, jonka tulee herätä muurariudessa ennen opetusten antamista. Sentähden on tämä pyrkijän pimeys käsitettävä enemmän näön pimeytenä, kuin tietämättömyyden pimeytenä. Sisäinen ääni kehoitti häntä liittymään muurariuteen ja silloin hän alkoi tietä etsiä. Päästyään kehitystasolle, joka kuvataan sanoilla *oikeamielinen, suora* ja *vapaa,* on hän valmis ankarampaan harjoitukseen. Oikeamielinen ja suora ovat itsestään selviä käsitteitä, mutta muurariudessa sanaa *vapaa* käytetään mysteriomerkityksessä ja viittaa silloin alemman luonnon voittamiseen. Pyrkijän on täytynyt voittaa „orjan ruumis", hän ei saa enää olla himojensa orja. Hänen siis täytyy olla *vapaa.* Harjoitus alkaa siitä hetkestä lähtien, jolloin hän vihitään muurariksi. Hänen on opittava kolmenlainen mielen suhtautuminen. Hänen silmänsä tulee saavuttaa pimeys, hänen kuulonsa hiljaisuus ja hänen käytöksensä salaamisen taito. Näin merkitään alussa vihkimyksen tien ulkopiirteet. Pimeys, hiljaisuus ja salaaminen ovat hengen maailmassa vaatimusten *sine qua non.* Vain pimeydessä saattaa sielun sisäinen

silmä nähdä. Vain hiljaisuudessa saattaa kokelas kuulla „hiljaisen heikon äänen", sillä „heidän korviensa kuulo on heidän sydämensä intuitsioonin ääni". Ehkäpä sisäinen silmä havaitsee säteen siitä valosta, joka tulvii Suresta Valosta ja ottaa sen oppaakseen, ja ehkäpä sisäinen korva eroittaa selvän, rauhallisen äänen, joka kaikuu sotatorven lailla ja kehoittaa pyrkijää ponnistelemaan eteenpäin päämäärää kohti. Ne, jotka ovat näin nähneet ja näin kuulleet, ymmärtävät salaisuuden merkityksen, sen vapaaehtoisen uutimen, joka suojelevana verhona asetetaan peittämään ulkopuolisilta pimeyteen ja hiljaisuuteen salattuja mysterioita.

(jatk.) *A. Bothwell Gosse 33.*

Joulukukat

Joulu-yötäin istun yksin,
Katson kukkia pöydälläin.
Lemmen löytäneet sylityksin,
kielot, soi mulle ystäväin.

Kielonkelloni rauhan toitte.
Nietos kadulla kasaantuu.
Kuolonkelloni, kohta soitte!
Henki voittanut, vapautuu.

Rauhan yötäni suurta vuotan,
päivän nousua valtavan.
Kielonkellojen kutsuun luotan,
lumen viestihin valkean.

Tuota kuuntelen kelloin kieltä,
katson ystävän kukkia.
Tuska vaimeni. Lapsen mieltä
toit sä, jouluni valkea.

Tulit tähtenä yksinäisen.
Sulit kuumihin kyyneliin.
Minut vilussa värjyväisen
vienet majoihis' hohtaviin.

Joulukukkien valkokellot
talvitietäni viitoittaa.
Viulut laulavat, soivat sellot.
Joulukynttilät lepattaa.

U. E. G.

Mielikuvituksen tie

„Ja yhdelle on henki antanut viisauden". Paavali. „Todellinen taiteilija, joka työskentelee rakkaudesta työhönsä, on joskus varmemmin oikealla tiellä kuin salatieteilijä." Valoa Tielle.

Mihinkään asiaan ei ole liittynyt niin paljon harhakäsitystä kuin taiteen todelliseen päämäärään ja tarkoitukseen. Jokaisen toisen kehitysasteen ihmiset ovat aina kärkkäitä väittämään, että ihannekauneuden valo on oikein käytetty ainoastaan silloin, kun se palvelee heidän päämääriään. Taiteilijoiden on palveltava prinssien valtaa ja ylellisyyttä, heidän on rakennettava ja koristettava liikemiesten asuntoja ja kauppapalatseja, annettava loistoa pappien alttareille, piirrettävä kuvia parantajien taudintapauksista tai kuvittaa ajattelijoiden kirjoja. Kuitenkin ovat kaikki nämä työt vain tien varrella olevaa työtä. Taiteilijan täytyy elää ja hänen täytyy työskennellä sille, joka maksaa. Ei merkitse mitään, mitä hän tekee, kunhan hän vain koettaa siinä tehdä parhaansa asian täydellistämiseksi. Taiteen lopullinen päämäärä ei ole huvittaa, kohottaa, inspiroida, opettaa ja saarnata,

vaan kehittää taiteilijaa itseään hänen omalla tiellään, mielikuvituksen tiellä. Taidetta harjoittamalla hän aikakautisessa taistelussaan vähitellen kehittää korkeampaa Itseään ja oppii pitämään ruumistaan sen kanssa sopusoinnussa. Niin saattaa hän tajuntansa mielikuvituksen siivillä leijailemaan „ylempään huoneeseen" siellä mietiskelläkseen todellisuutta. Hänen lähetyssanomansa ihmisille on ilmentää totuus tekojen kautta, jotka hän suorittaa. Shakespeare on sen sanonut kerta kaikkiaan ja kaikille. Kuta suurempi on taiteilija, sitä täydellisemmin on hän painunut siihen sulatusuuniin, jossa ihmisen koko personallisuus liuotetaan ja sulatetaan kun jumalallinen virtaus häneen laskeutuu. Mutta vasta sitten kun hän on laskenut jalkansa seitsemännelle säteelle, astunut vihkimyksen tielle, käsittää hän, että voima laskeutuu hänen omasta korkeammasta itsestään, hänen omasta Augoeideksestaan. Michel Angelosta sanotaan, että kun tuli häneen laskeutui, niin oli hän kuin hullu ja teki työtä kuvaansa veistellessään yhtä paljon kuin neljä tavallista ihmistä samassa ajassa. Benvenuto Cellinistä sanotaan myöskin, että kaikki pelkäsivät sitä energiaa, mikä hänessä oli Perseustaan luodessaan. Kun harmonia on saavutettu, niin ihanteen energia säteilee luojan personasta ja tämä säteily antaa esim. esittävälle taiteilijalle voiman pitää kuulijakuntansa lumoissa. Kahdella soittotaiteilijalla voi olla yhtä hyvä tekniikka, mutta esittäessään samaa musiikkia voi toinen jättää kuulijakunnan kylmäksi, jota vastoin toinen saattaa heidät liikutuksesta värisemään. Viimemainittu on magneettinen, sanovat ihmiset. Hän virittää ruumistaan taidettaan harjoittamalla ja hänen henkinen säteilynsä leviää yli kuulijakunnan ja vie sen hetkeksi sen omassa sydämessään olevaan salattuun valtakuntaan.

Ruumiin virittäminen rytmillisten liikkeiden kautta ja voiman vetäminen sen kautta sisästä ulos, oli pakanatanssien rituaalien todellinen tarkoitus. Samoin oli vanhan ajan maagien „tasaisten askelten ottamisessa ja käsien aaltoliikkeissä enemmän tarkoitusta kuin mitä luullaan. Sama oli dervischien tanssin tarkoitus. He pääsivät sen kautta yhteyteen kehittymättömien egojensa kanssa ja vetivät heistä alhaisemmanlaista voimaa, jota sitten voitiin käyttää maagillisiin tarkoituksiin fyysillisellä tasolla. „Jooga", sanoo Bhagavad Gita, „on toiminnan erittelyä", ja kauneuden tiellä on tämä erittelemiskyky kohonnut ylevään täydellisyyteen. Siitä johtuva harmoninen viritys on taiteilijan elollisuuden lähde. Tämän tähden hän on valmis kieltäytymään kaikesta. Tämän tähden hän uhraa rikkauden, mukavuuden ja menestyksenkin. Tämän tähden hän korkeammilla asteillaan on valmis nälkääkin näkemään. Tämän tähden hän elää ja usein kuoleekin. Tämän tähden hän ehkä toisinaan laiminlyö perheensä ystävien vastaväitteistä huolimatta. Hänen täytyy tietysti maksaa hinta.

Hyvä on, että jotkut puhtaat taiteilijat tekevät työtä rakkaudesta työhönsä tänä mammonaa palvelevana aikanamme, ja niin kauan kuin he pysyvät ihanteensa tasalla ja seuraavat johtotähden loistoa, ovat he oikealla tiellä ja tulee aika, jolloin sisäinen voima hallitsee heitä kokonaan. Silloin heidän silmänsä avautuvat laajempia elämänaloja näkemään ja he ovat valmistuneet itse opetuslapsiuden tielle.

Otan esimerkkinä runoilijan tyypillisenä taiteilijana, sillä hän määrätymmällä tavalla antaa muodon tämän kehitysasteen elähyttämille ikuisille aatteille ja prinsiipille, joita hänen korkea älynsä saattaa hänet käsittämään ja joiden avulla hän saa työnsä pysyväisimmäksi. — Tarkoitan suuria runoilijoita ja profeetallisia ajattelijoita, eikä aikamme pintapuolisia laulajia. Nämä voivat joskus seuraavissa ruumistuksissa vuorostaan kasvaa neronsa kypsyessä. Runoilija voi käyttää suorasanaista kirjoitustapaa, hän voi puhua vertauskuvissa kuten jumalallinen Mestarimme, hän voi sepittää proverbejä tai

sinkauttaa kynästään kuolemattomia epigrammeja. Hänen vallassaan on yksinkertaisten esimerkkien yleistäminen.

Tätä sädettä seuraava minä on palvellut monia taiteenhaaroja, joiden kautta hän on verhojaan harjoitellut ja kehittänyt. Tanssijana hän ehkä on saavuttanut ruumiin tasapainon ja rytmin, jota laulu, näytteleminen ja lausuminen ovat täydentäneet. Kuvanveistäjänä ja arkkitehtinä on hän muovannut ainetta joustavaksi voittaakseen siten muotosilmän. Taidemaalarina hän on kehittänyt tarkkaa havaintokykyä väreissä ja pienoisseikoissa, joita hän on oppinut yhdistämään ja valitsemaan ihanteen ilmaisemiseksi. Lopuksi joutuu hän työskentelemään aatteiden ja sanojen kautta ja saavuttaa siten runollisen näkemyksen „ajatusten magian" asteen.

Tämän säteen hyveet ovat toivo ja joustavuus, ilo sisäiseltä kannalta katsoen ja jalomielisyys ulospäin. Sen viat ovat turhamaisuus ja iva. Runoilijan ymmärtämys on kaikkiallinen, mikään inhimillinen ei ole hänelle vierasta, mitkään rajoitukset näkökannoissa tai hyveissä eivät häntä sido. Mielikuvituksensa kautta saavuttaa hän kosmillisen tajunnan ja välittää maailmalle profeetalliset varoituksensa. Siten uhrataan lopulta kaikki alemmat himot ja kiintymykset täydellisen ihmisyyden alttarille, joka on voitettu ihanteen tavoittelemisessa ja siinnyt ijäisyyden valossa.

Eliphas Levyn vertauskuvastossa on taiteilija ajattelijan ja hallitsijan välillä ja käyttää osaksi ajattelijan kaipauksen siipiä saavuttaakseen ylemmän huoneensa.

Korkeamman älyn ja henkisen ruumiin syleily vaikuttaa, niin arvelen, toimintaa viimeksimainitussa verhossa runoilijassa. Hän kuvaa kaikkiallisuutta korkeassa taiteessa. Kosmillisen tajunnan käyttöväline on henkinen ruumis. Nämä kosmilliset voimat laskeutuvat alempiin maailmoihin joka tason atoomisen eetterin kautta rakentaen siten seitsemättä sädettä eli oppilaan tietä, jolla vihitty edistyy. Tätä seitsemättä syntetisoivaa sädettä kuvaavat spektrumin värit. Kuten kaikki värit yhdessä synnyttävät valkoisen, niin kaikkien säteitten hyveet synnyttävät täydellisyyden mutta uskon todella, että kukaan taiteilija ei ole suuri ennenkuin hän on vihitty. Silloin hänen kosmillinen mielikuvituksensa on syntynyt. Kaikilla vihityillä on henkisen käsityskyvyn voima, joka myös on runoilijan synnynnäinen perintö, ja sen he suuntaavat toimintansa päämääriin. Hallitsija ja runoilijatyyppi ovat äärimmäisyksiä, jotka kohtaavat toisensa. Syyruumis, johon mielikuvituksen säde sekoittuu, ei suutele ainoastaan henkistä ruumista, kuten on osoitettu, vaan palaa karkeaan ruumiiseen ja aivoihin. Täällä tuon säteen energia keskittyy käpyrauhaseen, mutta vaikuttaa myöskin alaspäin ruumiin toisessa navassa olevaan pyhään hermokeskukseen. Tämä on hallitsijan voimavirran vastakkainen suunta ja sen elävöittävästä energiasta johtuu taiteilijan säteilevä lumousvoima. Hän vetää ihmisiä ihannetta kohti oman vetovoimansa avulla, hallitsija taas vetää heitä hallitsemiskykynsä kautta. Taiteilijan säteen alempi kiintopiste antaa hänelle voiman hallita ruumistaan kaikenlaisen tekniikan harjoittamisessa, niinhyvin silmän kuin käden, äänen ja liikkeiden keskityksessä. Hänen äärimmäisen herkkä hermojärjestelmänsä, jonka tarkoitus on vastata hänen korkean säteensä väreilyihin harmoniojen uudistuessa atoomisesta eetteristä atoomiseen eetteriin, selittää taiteellisen temperamentin läikkyväisyyden ja sen monet oikut. Sen täytyy silloittaa kuilu hengen ja aineen välillä. Tästä johtuu kiihkeämpi elämä voiman laskeutuessa jos harmonia saavutetaan, mutta toivoton lankeemus seuraa sen puuttuessa. Tästä johtuu taipumus kääntyä väkijuomiin ja muiden kiihoitusaineiden puoleen kun ruumis väsymyksen tai kevytmielisyyden kautta on joutunut pois tasapainosta hengen kanssa. Tästä johtuu samoin myöskin se laiska ja vetelehtivä elämä, joka todella joskus on tarpeellinen elimistön levoksi niiden

jännitysaikojen välillä, jotka ovat joskus voimakkaampia kuin mitä liha ja veri saattavat kestää. Mutta kuta vanhempi on sielu ja kuta surempi sen valta ruumiin yli, sitä pikemmin saavutetaan harmonia ja sitä helpommin se säilytetään. Kuta suurempi on taiteilija, sitä hienommat ovat hänen elämäntapansa.

Sanottiin taiteen päätarkoituksena olevan kehittää taiteilija omaa tietään pitkin vihkimykseen. Silloin tulee aika auttaa maailmaa kosmillisen mielikuvituksen harjoittaman voiman kautta. Tämän kyvyn avulla ovat suuret ristiinnaulitsemis- ja madonnankuvat luoneet älyllisiä kuvia jumalallisesta uhrauksesta ja rakkaudesta myriaadien ihmisten mieliin kautta aikojen. Samoin ovat suuret runoilijat tuoneet toimivan täydellisyyden ihanteen alas maailmaan. Shakespeare on todella siinä määrin laskeutunut oman rotunsa sydämeen, että vielä tänä päivänä on hänen sanojaan pidetty evankeliumina silloinkin kun itse raamattua on ruvettu epäilemään. Kaikkien uskontojen rituaalit ovat taiteenhaaroja ja kuva voi sanoa, kuinka paljon hartautta rytmillinen laulu ja rauhoittava musiikki ovat herättäneet hämärän valon tunkeutuessa pyhimyskuvilla ja enkeleillä koristettujen ikkunoiden kautta kirkkoon, missä ristintarua on esitetty liehuvien lippujen, loistavien symbolien koristaman hitaan pappiskulkueen astuessa säteilevän alttarin ympärillä.

Taide antaa turvaa ja lepoa elämän myrskyissä ja taisteluissa. Kertomukset ja legendat laajentavat ahtaan älytoiminnan rajoja. Taide osoittaa rikkaille, että onni voi kulkea tavallisia teitä, köyhille, että kurjuus voi asua palatseissakin. Se tuo esille menneet ja tulevat elämät ja osoittaa ihmiskunnan todellista veljeyttä, joka on rotueroavaisuuksien ja aikojen yläpuolella. Kaikki todelliset taideluomat ovat magneettisia. Ne väreilevät luovan minän energiasta ja katsojat ottavat vastaan hänen eetteriaaltonsa avaruudesta, kuten Coherer langattoman sähkövaikutuksen. Niin kauan kuin aineelliset muodot kestävät jäävät ne suhteeseen luojansa kanssa ja säteilyn avulla joutuu myötätuntoinen ihmissielu kosketuksiin mestariälyn kanssa korkeammilla tasoilla. Tästä johtuu se valtava vaikutus, minkä suuret maalaukset, veistokuvat ja rakennukset tekevät. Ne jäävät ainaiseksi silmiemme eteen samoin kuin runoilijoiden näkemykset ja näytelmäkirjallisuuden ihmisluonteet. Pitkä ja vaivaloinen on taiteilijan tie. Monet ovat elämät täynnä ponnistuksia ja monet ovat pettymykset ja epäonnistumiset. Sammumaton toivo palaa kuitenkin hänen sydämessään. Hänen säteensä elävöittävä voima ravitsee aina tätä liekkiä. Kenenkään ei tarvitse joutua epätoivoon, mikään ponnistus ei joudu hukkaan. Ne jäävät varastoon ja kulkeutuvat sielussa elämästä elämään siihen suureen päivään asti, jolloin ihanne, täydellinen kauneus on paljastettu ja täydelleen ilmaistu maailmalle. Tällä tiellä on voitto varma, epäonnistumista on vain pyrkimästä lakkaaminen.

Taiteilija, käsitä suuri tulevaisuutesi. Olet satuprinssi, joka etsit nukkuvaa kaunotarta. Älä vitkastele tiellä. Etsi ilman lepoa, ilman rauhaa. Tunkeudu läpi lumotun metsän, niin löydät satulinnan, missä kauneus sinua odottaa.

Monet, jotka pyrkivät huipuille, unohtavat, että niiden kirkkaassa valaistuksessa heidän puutteensa näkyvät selvimmin.

Se on suuri, ken ei pyri näkyvään asemaan eikä ulkonaiseen suuruuteen, vaan tilanteen siihen vaatiessa tuntee voiman itsessään.

Abbotti Mornier

I.

On vuosi 1583 Pariisissa. Sorbonne'n suuri auditorio on täynnä väkeä. Jumaluusoppineet, tiedemiehet, ylhäiset piirit, hovi — olivat kokoontuneet kuulemaan nuorta, kaunista italialaista Giordano Brunoa, totuuden haaveilijaa ja fanaatikkoa, — joka tulisessa puheessa opetti jotakin uutta, kauhistuttavaa, ennen kuulumatonta: sitä, että Jumala, se Jumala, joka asuu muista erillään taivaassa ja katselee valtaistuimeltaan luomakuntansa surkeaa mitättömyyttä, on vain rajoitetun ihmisjärjen luoma ja että todellinen Jumala asuu itse ihmisessä ja koko maailmassa, kaikissa lukemattomissa maailmoissa, että ihmiset kiitävät satumaisella nopeudella avaruudessa kiertävällä pallolla, joka on ainoastaan mitättömänä osana eetteri-avaruudessa — tietään ihmeellisessä ikuisesti häviämättömässä sopusoinnussa punovien ja aukikiertävien taivaankappalten lukemattomasta sarjasta. Värähtelevästi ja tulisesti luisti saarnaajan puhe temmaten mukaansa ja herättäen ihastusta mielissä. Äkkiarvaamatta väistyivät elämän rajat ja pimeään tukahduttavaan Kristuksen oppia kahlehtineeseen yöhön tunkeutui jumalallisen viisauden, kaikki tiet heittäneen, äärettömän laajan elämän hengen säde.

Aivan kuin ihanaa unta tuoksutettiin kuulijoihin. Mutta missä on helvetti ja sen tuskat? missä ankara, rankaiseva Jumala, missä on se mato, se mitättömyys — ihminen, joka verellään ja kyyneleillään sovittaa perisyntinsä? „Me olemme kaikki — Jumalan rakkaita poikia, me kaikki olemme edeltäpäin määrätyt loppumattomaan autuuteen ja „helvetin portti ei voita" häntä, kuului juhlallinen puhe. „Elämä on kauneutta, elämä on hyvyyttä ja Jumala on vuodatettu siihen. Älkää uskoko sitä, että se alennetaan Jumalan vitsaukseksi verisin sielujamme peittävin arvin. Elämä on ikuinen, yksi, kaunis eikä se ole annettu meille kärsimykseksi, vaan onneksi."

Tämän tiedon lumoavan joukon keskellä istui nuori vakavannäköinen abbotti Mornier. Hän ei ollut ensimäistä kertaa läsnä Giordano Brunon julkisissa luennoissa. Hän istui liikkumattomana irroittamatta palavia silmiään puhujasta, ohuet sormet olivat suonenvedontapaisesti toisiinsa sotkeutuneet ja kasvojen jokainen hermo oli äärimmäisyyteen asti jännittynyt. Hän näytti tarkastelevan kaunista avautuvaa horisonttia, suljettu piiri avautui ja maailmanluomisen ja Jumaluuden koko suuruus valaisi häntä salaman valkeudella. Hänen eteensä avautui uusi maailma ja vanha poistui jonnekin kauas sortuen kivi kiveltä. Näytti käsittämättömältä, kuinka hän on voinut tulla toimeen sen ahtaitten seinien siäpuolella.

Bruno vaikeni. Kuuntelijat nousivat, abbottikin nousi ja vaieten ajatuksiinsa vaipuneena eteensä katsellen alkoi lähteä pois. Kadulla hän väistyi syrjään ihmistungoksesta ja pysähtyi. Lämmin yö ystävällisesti puhalsi häneen. Suuret tähdet ylevinä välkkyivät taivaan kupoolilla. Hän nosti kasvonsa niihin päin ja maailmojen rajattomuuden tieto sekä tajunta siitä, että Jumala on jokaisessa oljenkorressakin maassa virtasi häneen uudella voimalla. Hänen sielunsa aivan kuin jätti ruumiin seisomaan meluisaan, rauhattomaan kaupunkiin ja rukoili jossakin korkeudessa sulautuen taivaankappalten sopusointuun ja luonnon riemuisaan hymniin. Vihdoin kiusallinen touhina pakoitti hänet tointumaan ja hän alkoi kulkea kotiin.

Hän ei nukkunut koko tänä yönä. Hänen huoneensa oli hänelle ahdas. Hänen teki mieli päästä jonnekin kentälle, metsään, vuorelle tullakseen kosketukseen Maailmassa tykyttävän elämän kanssa, mikä vasta luonnossa sykkii vapaasti eikä ihmisten keksimän, uuvuttavan elämän häiritsemänä. Hänen sydämensä pyrki

Giordano Brunon luo, joka oli avannut hänen sokeat silmänsä ja hän päätti seuraavana päivänä mennä hänen puheilleen.

II.

Tämä onnistui hänelle vasta illalla. Hänen viettämänsä päivä oli yhtä levoton kuin kulunut yökin. Abbotin mielentila kasvoi, hän oli erittäin kiihtynyt ja tunsi tarvitsevansa keventää sitä Giordano Brunon jalkojen suureen, valaa se jonkunlaiseen antaumuksen ja rakkauden muotoon. Hänen sielunsa kielet äärimmäisen jännittyneinä olivat valmiit katkeamaan ja hän tahtoi pian ilmoittaa kiihkonsa hänet lumonneelle opettajalle.

Hänet päästettiin huoneeseen, jossa nojatuolissa pöydän edessä istui Giordano Bruno. Käännyttyään tulijaan päin Bruno nousi ja astuttuaan pari askelta ojensi hänelle kätensä. Abbotti puristi sitä ääneti. Hänen rinnassaan kolkuttava sydän esti häntä puhumasta.

— Käykää istumaan, sanoi Bruno ystävällisesti. Onko teillä minulle asiaa?

Abbotti pyyhkäisi kädellään kaulaansa ikäänkuin tahtoen suonenvedontapaisesti oikaista kutistuneita nauhoja.

— Minä olen kuullut teitä muutaman kerran, lausui hän vihdoin. Teidän sananne ovat avanneet minun silmäni. Minä tahdon kiittää teitä... lausua teille...

— Minun teorianihan eroavat kirkon opista, Mornier, keskeytti hänet Bruno. Eikö se häiritse teitä? Mikä nimenomaan on teitä erityisesti viehättänyt minun maailmankatsomuksessani?

— Mikä minua on erityisesti viehättänyt? — toisti abotti. Ymmärrättekö te, Giordano Bruno, vangin tunnetta, joka on istunut pimeässä vankilassa eikä edes ole tiennyt, että se on vankila. Hän on voinut hyvin, ei ahtaus eikä pimeys ole häntä vaivanneet. Hän ei ole tietänyt, että seinien ulkopuolella on toinen kaunis ja avara maailma ja yht'äkkiä ilman estelyjä hänen edessään avautuivat tämän vankilan seinät ja hän näki edessään etäisyyden, loppumattoman, välkkyvän etäisyyden, jonka olemassaoloa hän ei epäillyt. Abbotti alkoi kadottaa mielenmalttinsa. Hänen silmänsä alkoivat säkenöidä.

— Ja tämä etäisyys on niin kaunis. Ilon aurinko valoi sitä. Vanki ymmärsi, että Jumala on suuri eikä ankara, että koko maailma on yksi rakkauden hymni ja ihmisen sielu yhdistää äänensäkin yhteiseen sopusointuun, ja mahtavasti sulautuu koko maailma yhteen ainoaan säteilevään kokonaisuuteen.

Bruno nojautui nojatuolin selkään ja tukien kädellään päätään kuunteli tarkkaavaisesti abbottia. Tämä unhoitti kokonaan ulkonaisen maailman ja keskittyi kokonaan siihen palavaan, riemuisaan tunteeseen, mikä ääriään myöten täytti hänen sielunsa.

— Giordano Bruno, kuului taas lyhyen vaitiolon jälkeen abbottin hiljainen ja läpitunkeva ääni. Giordano Bruno, sallikaa minun sanoa teille, miksi minä tulin luoksenne. Koko minun elämäni, jatkoi hän hitaasti ja yksikseen, kuuluu teille jakamattomasti ja peruuttamattomasti. Minä näen uuden maailman, uuden tien edessäni. Johda minua tällä tiellä. Minä seuraan teitä taakseni katsomatta.

Bruno kuunteli kääntämättä katsettaan pois ihastuneesta nuoresta abbotista, joka syvästi kunnioittaen painoi päänsä alas hänen edessään.

— Ymmärrättekö te täydelleen sanojenne merkityksen? kysyi hän vihdoin. Minähän olen karannut munkki. Inkvisitio väijyy minua. Minun tulevaisuuteni on levoton ja ehkä hyvin synkkä. Kuka tietää, eivätkö minua odota kidutukset ja kuolema, lausui Bruno puhuen hiljemmällä äänellä ja kumartaen abbotille.

Huoneessa vallitsi syvä hiljaisuus. Ikkunan läpi tunkeutui himmenevä päivänvalo. Tuli vähitellen yhä pimeämmäksi. Hämärän varjot ympäröivät molemmat olennot, jotka molemmin puolin olivat koskettaneet sydämiinsä. Oli jännittävää, juhlallista, hiljaista. Ihmissielun kohtalo ratkaistiin.

Abbotti kohotti päänsä ja liukui rauhallisesti nojatuolista polvilleen. Hänen kätensä pusertuivat lujasti kokoon ja silmät himmentyneinä, syventyneinä, katselivat suoraan Brunon kasvoihin.

— Teidän tähtenne kärsimykseen, kuolemaan ja polttoroviolle, lausuivat hänen huulensa hiljaisesti kuiskaten.

Bruno suoristautui ja käänsi päänsä ikkunaan päin. Hänen kasvonsa olivat miettivän ja surullisen näköiset.

— Te olette nuori. Minun on sääli teitä! puheli hän melkein itsekseen. Inkvisitio on hirveä. Riittääkö teillä voimia?

Abbotti nousi ylös polviltaan.

— Voimia riittää. Kidutuskin on parempi kuin rikottu lupaus.

— Huomenna minä matkustan Lontooseen, sanoi Bruno. Toistaiseksi meidän on parempi olla neuvottelematta: vaarallista!

He hyvästelivät ja abbotti palasi kotiin, kävi pitkälleen sohvalle ja väsymyksestä vaipui heti uneen niinkuin kuollut.

III.

On vuosi 1600. On kulunut monta vuotta. Abbotti ei ollut enää nähnyt Giordano Brunoa eikä ollut kuullutkaan hänestä. Seitsemäntoista vuotta on pitkä aika. Elämä murtaa ihmisen ja pyyhkäisee kirkkaan värityksen kaikkein ylevimmistä innostuksista ja tunteista. Brunon matkustamisen jälkeen abbotti eli vielä jonkun aikaa juhlallisessa mielentilassa. Hän luki paljon, kirjoitti jonkun kerran Giordano Brunolle. Hän etsi jumaluusopillisista kirjoista ja pyhästä Raamatusta vahvistusta hänen teorioilleen. Mutta jumaluusopilliset kirjat olivat kuivia ja rajoitettuja ja Raamatun lukemiseen hänellä ei ollut asianmukaista avainta. Bruno, vaikkakin vastasi abbotille noin kaksi kertaa, mutta ei erittäin laajasti eikä ylläpitänyt kirjevaihtoa. Keskustelut uskonopintutkijain ja skolastikkojen kanssa vuosien kuluessa palauttivat hänet henkisten totuuksien kirkolliseen ymmärtämiseen. Palo, joka oli syttynyt hänen sielussaan Giordano Brunon vaikutuksesta, alkoi himmetä, pimetä... sammui. Väistyneet elämän kehykset asettuivat uudestaan paikoilleen ja hetkeksi avautunut verho vedettiin uudestaan eteen. Järkevä materialistinen elämä hiipi hänen sieluunsa ja askel askeleelta poisti kaiken sen valoisan, voimallisen ja avaran, mikä nuoruuden päivinä viskasi hänet riemuissaan ekstaasiin Brunon jalkojen juureen. Se meni sinne, minne poistuvat ikävöiden kaikki ylevimmät, ehyet nuoruuden huumaukset. Arkipäiväinen sumu sokaisi hänen sielunsa ja Giordano Bruno ei alkanut näyttää hänestä kerettiläiseltä, niinkuin huhu kertoi, — tätä vastaan oli jokin, mikä oli juurtunut hyvin syvälle hänen sydämeensä, — vaan haaveilijalta ja uneksijalta, ehkä joillekin heikoille sieluille vaaralliseltakin, ja joka saarnasi asioista, jotka voisivat olla kauniitakin, jos ne vain olisivat tosia. Nyt hän jo itse meni vankilaan ja kielsi itsepintaisesti, että sen seinien ulkopuolella ulottuisi välkkyvä etäisyys.

Mutta joskus vielä „järjettöminä öinä, unettomina öinä”, hänen mieleensä johtuivat nuoruuden haaveet. Taas hän näki Giordanon henkevät kasvot, taas kuuli hänen rohkean, lumoavan kutsunsa, ja vastaukseksi hänelle taas jokin tykytti ja sykki abbotti Mornier'in sielussa, ja häkkiin suljetun linnun tavoin valtiaasti pyrki vapauteen... Tällaisten öitten jälkeen abbotti itki ja murhemielin tarkasteli elämäänsä. Mutta aika kului. Harmaat arkipäivät täynnä myönnytyksiä vähitellen masensivat ja yhä harvemmin ja harvemmin vaivasivat abbottia hänen tulisen nuoruutensa unet.

Sellaisessa mielentilassa hänen neljännelläkymmenennellä ikävuodellaan hän sai äkkiarvaamatta tiedon Giordano Brunon polttamisesta Campo dei Fiori'lla Roomassa. Hän sai sen kuulla kirkossa yhdessä hänen kanssaan päiväjumalanpalvelusta suorittavalta papilta. Hän ei vavahtanutkaan sinä hetkenä. Suoritti koneellisesti jumalanpalveluksen loppuun ja palattuaan kotiin sulkeutui huoneeseensa ja istuutui ikkunan ääreen.

Hän istui kolme tuntia samassa asennossa näkemättä ja kulematta mitään ympärillään. Hänen sielussaan taisteli katkeroittuneesti kaksi enkeliä: pimeyden enkeli ja valon enkeli, ja hän itse näytti olevan läsnä tässä taistelussa sivullisena, mutta hyvin mielenkiintoisena katselijana.

Pimeyden enkeli puhui äänekkäästi ja mahtavasti:

— Hän on pettynyt hänen oppiinsa nähden. Hänen edessään on pitkä kerettiläisyydestä nuhteeton elämä ja ympäristön kunnioitus. Hän ei ole enää nuori. Ja se aikoja sitten ollut oli ainoastaan hetkellistä poikamaista innostusta. Mitä siitä on ajateltava?

Valon enkeli kiivaasti vastusti häntä:

— Ei, se ei ollut poikamaista innostusta. Se oli kaikkein parhainta, mikä on kytenyt hänen sydämessään. Ja lupaus? ja vala? — Ja enkeli kuiskasi hiljaa: „Teidän tähtenne kidutuksiin, kuolemaan; polttoroviolle!"

— Mutta hänhän ei ymmärtänyt, mitä vannoi, vakuutti pimeyden enkeli. Senjälkeen hänen silmänsä ovat avautuneet.

— Ei, senjälkeen hänen silmänsä ovat sulkeutuneet. Ne olivat avoinna juuri sinä hetkenä, kun hän kuunteli Giordano Brunon puhetta ja tuli antautuneeksi hänelle kokonaan. Katsahda hänen sieluunsa. Tämä muisto on hänelle pyhä, niinkuin kaikki puhdas elämässä.

— Muuten, viekasteli edelleen pimeyden enkeli, Brunoa ei poltettu oppinsa vuoksi, vaan pääasiallisesti sen vuoksi, että hän pakeni luostarista. Mutta minkä vuoksi hän on tuossa?

— Ei asia ole niin, vastasi valon enkeli, asia on sillä tavalla, että hän oli antanut uskollisuuden valan. Hän itse sanoi: „kidutukset ovat paremmat kuin rikottu lupaus." Kieltäessään sen, hän kieltää oman itsensä, puhtaimman, ylevimmän, mitä on ollut hänen elämässään.

Tätä kesti kauan. Sen lisäksi oli ihmeellistä se, että molemmat enkelit kuvasivat abbotille samoja pimeitä ja valoisia kuvia, mutta eroitus oli siinä, että pimeyden enkeli asetti välittömästi hänen eteensä valoisan kuvan rauhallisesta, kunnioitetusta elämästä, terveydestä ja onnesta. Tämän taulun jälkeen seurasi terveen, voimakkaan, hyvinhoidetun ruumiin kidutuksen kuvaus. Sitä piinattiin kidutuslaitteella, tulisella raudalla ja terävillä koukuilla. Sitä katsellessaan ruumis epäröi vastustaen epätoivoisesti.

Mutta valon enkeli kuvasi hänelle aluksi pimeän kuvan onnellisesta, mutta pohjaltaan epärehellisestä elämästä leväten valanrikkomuksen mädällä perustuksella ja pettäen sen, mitä sielu joskus oli rukoillut. Tämän jälkeen kuvattiin myöskin kidutuslaite ja koukut sekä tuli, mutta tätä kaikkea valaisi hengen riemuvoiton häikäisevä loiste, jossa veri ja kidutukset muuttuivat kunnian ja autuuden kruunuksi...

Abbotti Mornier nousi. Näytelmä oli loppunut. Jälellä oli vain sen yksityiskohtien suorittaminen. Loppuosan päivästä ja osan yöstä hän käytti papereittensa järjestelemiseen ja jonkunlaisten kirjeiden kirjoittamiseen.

Seuraavana päivänä hän lähti inkvisition edustajan luo ja ilmoitti tunteneensa Brunon ja kumartaneensa häntä. Hänet vangittiin ja jonkun ajan kuluttua tuomittiin. Mutta kaikkiin kysymyksiin, koska hän oli nähnyt Brunon ja hyväksyikö hänen harhauskonsa j.n.e., Abbotti Mornier vastasi itsepintaisella vaitiololla. Kaikkivaltiaan inkvisition tuli turvautua kidutukseen saadakseen selvää itsepäisestä papista. Mutta kidutus oli kauhea kidutus, kun luut pehmeästi rouskuivat murtuessaan ja hänen ruumiinsa repeytyi kappaleittain, mutta ei aukaissut hänen huuliaan. Kolme päivää toimi inkvisitio abbotti Mornierin ruumiin kanssa koettaen fyysillisillä kärsimyksillä kukistaa hänen henkensä. Kolmantena päivänä kannettiin hänen raadeltu ruumiinsa vankilaan ja heitettiin maahan. Mutta yöllä abbotti tuli tajuunsa. Hän avasi silmänsä. Elämä oli loppumaisillaan. „Minä en osannut elää ansion mukaisesti, sinun kutsusi mu-

kaan, Bruno", kuiskasi hän. „Minä en ollut uskollinen 'Korkeimman Minäni' äänelle. Mutta tulkoon kuolemani sen arvoiseksi. Sinun tähtesi kidutukseen, kuolemaan", ja syvästi huoahtaen ja hiljaisesti hymyillen hän kuoli.

V. Pushkin.

Venäjästä suom. Aina Parvela.

Valkeat ruusut

Kun näen teidät,
oi valkeat ruusut,
niin minä unhoitan suruni kaikki.
Kun huumaavan tuoksunne tunnen,
tulen nuoreksi jälleen.

Kun näen teidät,
oi valkeat ruusut,
kun huumaavan tuoksunne tunnen,
elpyvät sydämessäni toiveet ja muistot,
ammoin jo kuihtuneet.

Kun näen teidät,
oi valkeat ruusut,
kun huumaavan tuoksunne tunnen,
aukee silmäini eteen
unelmien välkkyvät ulapat
ja lemmen varjoisat,
uhkeat puistot.

Teitä minä tahtoisin,
oi valkeat ruusut,
varsille polkujen, joita minä kuljen:
niin olis vaivani
kevyet kestää.

Kun minä kuolen,
niin haudalleni minä tahtoisin teitä,
oi valkeat ruusut:
niin alla mullankin vielä
sydämessäni elpyis toiveet ja muistot,
kanssani haudatut,
aukenis vielä silmäini eteen
unelmien välkkyvät ulapat
ja lemmen varjoisat,
uhkeat puistot.

Aina jos mulle kukkia voisitte,
oi valkeat ruusut,
aina jos tuntea saisin
tuoksunne huumaavan,
niin ikuinen olis sielussani
suvisen sunnuntai-aamun
autuas rauha.

Akseli Tola.

Värien magiasta

Maalaustaide sanotaan olevan „sekoitettujen värien magian". Ja maalari on siis henkilö, joka tietoisesti käyttää värejä aikaansaadakseen sillä maagillisia tuloksia. Tältä kannalta katsottuna vaaditaan siis todelliselta maalarilta paljon enemmän kuin mitä yleensä sillä nimellä käsitetään.

Jos luomme katseemme taaksepäin historiassa ja ajattelemme renesanssi-ajan suuria maalareita, niin huomaamme, että heillä kaikilla oli jotain yhteistä, jota myöhempien aikojen maalaustaiteessa ei tapaa, nim. aivan erikoinen värien käyttö. Meidän aikanamme on turhaan koetettu keksiä värejä, joilla on sama vaikutus kuin noiden vanhojen maalarien väreillä. On koetettu etsiä sitä salaisuutta, joka heidän värinsä teki siksi, mitä ne olivat. Saattaa olla, että he todella tunsivat yrttejä ja muita aineita, mutta saattaa myöskin olla, että tuo värien salaisuus piili

kokonaan muualla, nim. sielullisella alalla. — Kuten ne, jotka ovat tutkineet teosofiaa ja muuta mystillistä kirjallisuutta, tietävät, olivat vanhan ajan taiteilijoista hyvin monet, ainakin kaikki kuuluisimmat, vihittyjä. Sentähden olivat heidän taideluomansa myöskin itsetietoisen työn tulosta.

Sanotaan, että taiteet itse asiassa ovat samaa, ovat sisäisen Itsen pyrkimistä ilmoille erilaisten käyttövälineiden kautta. Maalari on erikoisesti kehittänyt näköaistiaan ja havaintokykyään ja sentähden hän usein luonnossa havaitseekin paljon sellaista, jota muut ihmiset eivät huomaa, ja hänen tekee mielensä kiinnittää tuo näkemänsä kankaalle. Mutta vähäisimmistäkään maalareista puhuttaessa ei tuo luonnon matkiminen ole itse liikkeellepaneva voima, vaan jokin halu ihannoida, tehdä vieläkin kauniimmaksi sen, minkä silmä näkee. On ikäänkuin maalari juuri silmiensä avulla näkisi Jumalan ajatuksen vielä kehittymistilassa olevan luonnon takana ja tahtoisi sen saada esille. Aivan toinen asia on sitten, missä määrin hän onnistuu, mutta hänen mielentilansa arvostelisin sellaiseksi. Mutta maalari, joka on itsetietoinen maagikko menee paljon pitemmälle. Hän ottaa kyllä aihetta vaan aineksena. Muodot, valoitukset, värit ovat itsetietoisen käsittelyn alaisina. Hänellä on määrätty tarkoitus kaiken takana. Joku saattaa arvella, että tuollainen taide kadottaisi välittömyytensä, mutta välittömän ja itsetietoisen välillä on tässä kuten kaikessa muussa sama ero kuin lapsuuden ja täysi-ikäisyyden välillä.

Värien tiede on vielä hyvin alkeellisella kannalla. Alinomaan joudutaan vielä vastausta vailla oleviin peruskysymyksiin. Luonnontutkijat myöntävät vilpittömästi tämän tosiasian. He etsivät ratkaisuja kysymyksiin pääasiallisesti n.s. Newtonin teorian perusteella, mutta on ollut ja lienee vieläkin tutkijoita, jotka käyttävät toisenlaisia tutkimusmenetelmiä ja ehkä tulevat toisenlaisiin tuloksiin. Suuri vapaamuurari Goethe käytti puolet elämäänsä värien tutkimiseen, ja koska hänen tutkimuksensa koskettavat suurten renessanssimaalarien tutkimuksia, niin mainitsemme tässä eräästä perustavasta kokeesta minkä hän teki ja mille hän sitten rakensi omat värilakinsa.

Goethella oli se käsitys, että ihmiset olivat luoneet suuret taideteokset todellisten ja luonnollisten lakien mukaan ja sentähden hän jatkuvasti koetti päästä selville näistä „todellisista ja luonnollisista" laeista. Hän on siitä vakuutettu, että taideteoksen vaikutus riippuu siitä, loistaako siitä luonnollinen lakipitoisuus. Tätä lakipitoisuutta tahtoo hän oppia tuntemaan. Hän tahtoo päästä tietämään, minkä perusteiden mukaan suurimmat taideteokset samalla ovat suurimpia luonnonluomia. Hänelle selviää, että kreikkalaiset työskentelevät samojen lakien mukaan kuin luonto ja että he „kehittivät jumalallisen rakenteen kehän ihmismuodosta". Hän tahtoo päästä perille siitä, millä lailla luonto tämän saa aikaan, jotta hän oppisi sitä tuntemaan taideteoksissa. Goethe selittää, millä tavalla hänen onnistui päästä selville luonnon lakipitoisuudesta taiteellisessa työssä Italiassa käydessään. Hän kirjoittaa:

„Onneksi saatoin minä kiinnipitämällä eräistä, runoudesta saamistani, sisäisen tuntemuksen ja pitkäaikaisen käytön varmistamista maksiimeista suurella vaivalla, lakkaamatta luontoa ja taidetta tutkimalla, elävän ja vaikuttavan keskustelun kautta enemmän tai vähemmän ymmärtävien tutkijoitten kanssa, pitkäaikaisen seurustelun avulla käytännöllisten ja ajattelevien taiteilijoitten kanssa, vähitellen jaksaa taide sitä kokonaan hajoittamatta erilaisiin toisiinsa sekoittuneisiin elementteihin."

Ainoastaan yksi elementti ei ota ilmentääkseen hänelle luonnollisia lakejaan, joiden mukaan se taiteessa toimii, nim. värit, koloriitti. Monet muotokuvat sekä suunniteltiin että niiden osat, asema ja muoto tarkkaan tutkittiin ja määrättiin hänen läsnäollessaan. Taiteilijat selittivät hänelle, kuinka he suunnittelivat asian. Mut-

ta niinpian kuin tuli kysymys väreistä, silloin näytti kaikki tulevan mielijohteista riippuvaiseksi. Kukaan ei osannut selittää suhdetta värin ja valohämärän sekä erilaisten värien välillä. Mistä riippui, että keltainen vaikuttaa lämpimästi ja miellyttävästi, jotavastoin sininen aiheuttaa kylmäntunteen, että keltainen ja punasininen aiheuttavat vierekkäin asetettuna harmonisen vaikutuksen, siitä ei Goethe saanut tietoa. Hän huomasi, että hänen ensin täytyy oppia tuntemaan värimaailman lakipitoisuus luonnossa, ennenkuin hän voi päästä tunkeutumaan värisekoitusten salaisuuksiin.

Ne käsitykset, mitkä Goethe fyysillisen luonnon väri-ilmennyksistä oli saanut lukuaikanaan samoin kuin ne tiedot, mitkä hän neuvoa kysyessään sai luonnontieteen erikoistutkijoilta, eivät häntä auttaneet tarkoitusperänsä saavuttaakseen. „Minä, samoin kuin koko maailma, olin vakuutettu, että valo itsessään käsittää kaikki värit. Minulle ei ollut koskaan muuta sanottu, enkä koskaan ollut löytänyt vähintäkään syytä sitä epäilläkseni, koska asia ei ollut minua sen enempää kiinnittänyt.” Mutta niinpian kuin hän rupesi asiaa ajattelemaan, ei hän tästä mielipiteestä saanut vähintäkään apua tutkimukseensa. Tämän katsantokannan keksijä, jota silloiset luonnontieteilijät samoin kuin koko meidän aikamme tiedemiespiiri kannattivat oli Newton. Hän väittää, että valkea valo lähtiessään auringosta on kokoonpantu värillisistä valoista. Värit syntyvät siten, että erilaiset valkean valon ainekset eroittautuvat toisistaan. Jos pienen pyöreän reiän kautta lasketaan päivänvaloa pimeään huoneeseen ja annetaan sen paistaa valkealle vaakasuoralle seinälle, niin saadaan valkoinen auringonkuva. Mutta jos reiän ja seinän välille asetetaan lasiprisma, jonka läpi valo loistaa, niin muuttuu pyöreä valkoinen auringonkuva. Se näyttää vinolta, pituudeltaan venyneeltä ja värilliseltä. Tätä kuvaa sanotaan auringonspektriksi. Jos prisma asetetaan niin, että valon yläosa kulkee lasin sisäpuolella lyhemmän tien kuin ylempi, niin työnnetään värillinen kuva alaspäin. Kuvan yläreuna on punainen, alempi violetti. Punainen muuttuu alempana keltaiseksi ja violetti sulautuu yläpuolella siniseen. Kuvan keskiosa on ylipäänsä valkoinen. Jos nyt seinä muutetaan määrätyn matkan päähän, häviää keskuksesta valkoinen kokonaan. Koko kuva ilmenee värillisenä ylhäältä alaspäin seuraavassa järjestyksessä: punainen, oranssi, keltainen, viheriä, vaalean sininen, indigo, violetti. Tämän kokeen johdosta päättävät Newton sekä hänen kannattajansa, että kaikki värit alkuaan piilevät valkoisessa valossa ja ovat siinä toisiinsa sekoittuneet. Prisman kautta eroitetaan ne toisistaan. Kulkiessaan läpikuultavan ainemassan läpi poikkeavat ne eri määrissä alkuperäisestä suunnastaan, s.o. taittuvat. Punainen valo taittuu vähiten, violetti eniten. Taittumismääränsä mukaan seuraavat ne toisiaan spektrumissa. Jos katselemme kapeata paperiliuskaa mustalla pohjalla prisman läpi, niin ilmenee se samoin jakautuneena. Se on samalla leveämpi ja näyttää värillisiä raitoja. Ylempi raita on violetti, alempi punainen. Violetti sulautuu tässäkin siniseen, punainen keltaiseen. Keskus on ylimalkaan valkoinen. Vain määrätyllä välimatkalla prisman ja raitojen välillä näyttää keskus värilliseltä. Keskessä on taas viheriä. Tässäkin on siis paperiliuskan valkeus jaettu eri osiinsa. Sen, että määrätyn välimatkan vallitessa prisman tai paperiliuskan ja seinän välillä värit tulevat esille keskuksen muuten ollessa valkoinen, selittävät Newtonin kannattajat hyvin yksinkertaisesti. He sanovat, että keskuksessa yhtyvät kuvan yläpuolelta tulevat enemmän taittuneet säteet ja alapuolelta tulevat vähemmän taittuneet säteet sekoittuen valkoiseksi. Värit, esiintyvät vain raidoissa, sillä siinä eivät mitkään vähemmin taittuneet valosäteet tapaa alhaalta tulevia vähemmän taittuneita säteitä. Täten ne eivät siis voi sekoittua keskenään.

Tätä katsantokantaa ei Goethe voi tar-

koitusperiensä täydentämiseksi käyttää. Hän tahtoo sentähden itse tehdä havaintoja. Hän sattuu silloin saamaan käteensä prisman, jonka kautta hän katselee koko valkeata seinää. Hän odottaa, että värit tulisivat esille, mutta seinä jää valkeaksi. Vain siinä kohden, missä valkea lähenee tummaa, esiintyvät värit. Ikkunapielet loistavat mitä kirkkaimmissa väreissä. Tämän kokeensa johdosta päättää Goethe Newtonin väitteen vääräksi ja arvelee siis, etteivät värit piile valkoisessa valossa. Rajalla tummaa vastaan täytyy siis olla jotain tekemistä värien kanssa. Hän jatkaa kokeitaan. Valkoinen kuvio mustalla pohjalla näyttää prisman läpi katsottuna työnnetyksi paikaltaan. Kuvion yläosat työntyvät Goethen arvelujen mukaan yli mustan pohjan, jotavastoin pohja työntyy valkoisen kuvion alaosien yli. Jos katsellaan vain prisman läpi, nähdään yläpuolisen kuvion läpi mustan pohjan ikäänkuin läpi valkoisen harson. Jos taas katselemme kuvion alempaa osaa, niin loistaa se ikäänkuin sen päälle levinneen tummuuden läpi. Yläpuolella on vaaleaa tumman yli levitetty, alapuolella tummaa vaalean ylitse. Yläreuna näyttää siniseltä, alempi keltaiselta. Sininen sulautuu mustaa lähetessä violetiksi. Keltainen alareunassa muuttuu punaiseksi. Jos prisma viedään kauemmaksi, niin leviävät värilliset raidat, sininen alaspäin, keltainen ylöspäin. Kun välimatka tehdään kyllin suureksi, nousee alapuolen keltainen yläpuolelle ylhäältä tulleen sinisen. Tämän toistensa yli nousemisen kautta syntyy viheriä keskukseen. Kokeen varmistamiseksi tarkastelee Goethe mustaa kuviota valkoisella pohjalla. Nyt esiintyy yläpuolella tumma vaalean yli, alapuolella vaalea tumman yli levinneenä. Yläpuolella on keltaista, alapuolella sinistä. Välimatkan pidetessä leviävät taasen raidat, alempi sininen, muuttuu keskukseen tullessa violetiksi yli ylemmän keltaisen, joka levitessään tulee punaisemmaksi. Keskuksessa syntyy kirsikanpunaista. Goethe sanoo: „Mikä koskee valkoista kuvaa, koskee luonnollisesti myöskin mustaa. Jos siis tuolla valo jakautuu niin moneen väriin, niin täytyy siis tässä mustan niinikään jakautua väreihin." — Tiedemiehet eivät nytkään halunneet ottaa osaa hänen tutkimuksiinsa, joten hän jatkoi niitä yksin yhä edelleen. Hän teettää suuren prisman peililevyistä ja täyttää sen vedellä. Hän on huomannut, että lasiset prismat, joiden läpileikkaus on tasasivuinen kolmio, levittävät liiaksi väri-ilmiöitä ja ovat sentähden esteeksi havainnontekijälle. Sentähden on hänen suuren prismansa läpileikkaus tasasivuinen kolmio, jonka pienimmän kulman astemäärä on ainoastaan 200. Niitä kokeita, joita katselija tekee prisman läpi, nimittää Goethe subjektiivisiksi. Ne näkyvät silmälle, mutta eivät ole ulkomaailmassa määrätyt. Tähän tahtoo hän lisätä objektiivisia havaintoja. Siihen hän käyttää veriprismaa. Valo loistaa läpi prisman ja aiheuttaa värikuvan vastakkaiselle seinälle. Goethe tekee nyt auringonvalon läpäisemään pahviin tehtyjä reikiä. Siten saa hän valaistun tilan, jota ympäröi tummuus. Tämä rajoitettu valo käy prisman läpi ja taittuu senkautta entisestä suunnastaan. Jos asetetaan prisman läpi tuleva valomäärä seinää vastaan, niin syntyy sille tavallisesti kuva, jossa ylä ja alapuolella on väriraidat. Jos prisma on asetettu niin, että sen läpileikkaus kapenee ylhäältä alaspäin, on ylempi raita sininen, alempi keltainen. Sininen muuttuu tummaan päin edetessä violetiksi, valaistuun keskukseen päin tullessa kirkkaan siniseksi. Keltainen muuttuu punaiseksi varjoon päin edetessä. Tässäkin kokeessa johtaa Goethe väri-ilmiöt rajasta riippuvaksi. Yläpuolella loistaa kirkas valomassa tummaan tilaan. Siihen sulautuu varjo ja senkautta ilmenee sininen väri. Alapuolella säteilee tumma varjo kirkkaaseen valoon ja tekee sen keltaiseksi. Jos pidennetään prisman välimatkaa seinästä, levenevät väriraidat ja keltainen lähenee sinistä. Kun täten sininen säteilee yli keltaisen, tulee keskus viheriäksi. Goethe saattaa, tumman sulautumisen

vaaleaan ja vaalean sulautumisen tummaan ilmi käyttämällä hienoa pölyä, jonka hän saa värien mukana liikkumaan. Tämän kautta saa hän esille tarkat ääriviivat ja täten myöskin objektiivinen havainto varmentaa subjektiivisen. Hänen tutkimustensa tuloksena on, että värit muodostuvat valon ja varjon sekoittumisesta. Prisma on ainoastaan apuna työntämässä valon ja varjon toistensa päälle. Goethe väittää siis Newtonia vastaan, joka sanoo, että värit jo ovat olemassa valkeassa valossa, että ne ovat uusia luomuksia, jotka kehittyvät valossa, eivätkä valosta lähteneitä. Värien lait tulevat senkautta paljon elävimmiksi, värit itsessään ovat elämää. „Värit ovat valon tekoja, sen tekoja ja kärsimyksiä", sanoo Goethe. „Keltainen on pimeän tummentamaa valoa, sininen valon heikontamaa pimeyttä."

Olemme maininneet tästä Goethen kokeilusta siinä tarkoituksessa, että pääsisimme irroittamaan ajatuksemme siitä totutusta käsityksestä, että värit vain ovat mekaanisia ilmiöitä. Jos hiukankaan voimme eläytyä Goethen käsitykseen, niin saamme heikon aavistuksen siitä sielullisesta värielämästä, joka piilee suurten taiteilijoitten töitten takana. — Päästyään itse periaatteesta selville jatkoi Goethe tutkimustaan taideteosten edessä. Jokaisessa esiintyi hänelle suuria arvoituksia. Missä suhteessa olivat eri värit toisiinsa? Miksi vaikuttaa keltainen iloa, sininen vakavuutta. Newtonin teoriasta ei hän tähän saanut vastausta. Tämä oli johtanut kaikki värit valosta, asettanut ne kaikki vierekkäin huolimatta niiden suhteesta varjoon tai niiden elävästä suhteesta toisiinsa. Mutta omien tutkimustensa avulla kävi näiden arvoituksien ratkaisu Goethelle mahdolliseksi. Keltainen vaikutti luonnollisesti iloa, vilkkautta, melkeimpä riemua sen tähden, että se oli valoa lähinnä oleva väri. Se oli vain hiukan pehmitettyä valoa. Sininen taas vie tunteen kohti kylmän tuntua „että se varjoja muistuttaa", sanoo Goethe. Tämä värien ja sielullisten vaikutelmien suhde on tutkimusala, jonka työkentäksi koko maailmankaikkeus tulee ja sentähden voimme aavistaa, että noilla suurilla maalareilla, jotka värejä niin mestarillisesti kykenivät käyttämään, oli käsissään maailmankaikkeutta käsittäviä tietoja. Meillä on jo himmeä käsitys miksrokosmoksen ja maksrokosmoksen suhteesta, jonka tähden ymmärrämme, että se, mikä voi näyttää pieneltä ja vähäpätöiseltä, kuin esim. väri taiteilijan kankaalla, itse asiassa on hyvin tärkeätä. Muistakaamme vaan, että kukin planeetta edustaa omaa väriään ja että tämän planeetan vaikutus tuntuu siinä, missä vastaava väri ilmenee. Olemme täten joutuneet kosmillisten voimien piiriin.

Maltalaisritarit

Tällä veljeskunnalla on historian eri aikoina ollut monta nimeä. Sen jäseniä on nimitetty hospitaliitoiksi, Jerusalemin pyhän Johanneksen ritareiksi, Rhodoksen ritareiksi sekä vihdoin maltalaisritareiksi. Tämä ritarikunta on tärkeimpiä niiden uskonnollis-sotilaallisten veljeskuntien joukossa, mitkä saivat alkunsa ristiretkien aikana ja joiden tarkoituksena oli Pyhän maan suojeleminen. Se sai alkunsa Jerusalemin hospitaliitoista, joka oli puhtaasti uskonnollinen ja hyväätekevä järjestö ja jonka Amalfin hurskaat kauppiaat perustivat Jerusalemissa vuonna 1048 köyhien ja kurjien latinalaisten pyhiinvaeltajien turvaksi. Tämä seura perustettiin Jerusalemin ollessa muhamettilaisten alaisena, mutta kuljettuaan monien vainojen kautta sai se vielä nähdä Pyhän Kaupungin kristittyjen ritarien vallassa. Sen jäsenluku kasvoi paljon ristiretkeilijöiden kautta, joista monet jättivät aseensa uhrau-

tuakseen sairashoidon hurskaaseen työhön. Silloin hospitaliittojen johtaja, Gerard, kehoitti veljiä tekemään köyhyyden, kuuliaisuuden ja puhtauden lupauksen. He antoivatkin lupauksensa Jerusalemin patriarkalle, joka puki heidät järjestön valitsemaan pukuun, yksinkertaiseen mustaan viittaan, jossa oli vasemmalla olkapäällä valkoinen kahdeksankärkinen risti. Tämä tapahtui vuonna 1099 ja monet historioitsijat pitävät tätä päivämäärää maltalaisritarikunnan perustamisvuotena. Mutta tämä on erehdys. Vasta Gerardin kuoleman jälkeen sai järjestö sotilaallisen leimansa, jota se aina sen jälkeen ylläpiti tai toisin sanoen Jerusalemin rauhalliset hospitaliitat muuttuivat sotaisiksi Johannesritareiksi.

Vuonna 1118 kuoli Gerard, hospitaliittojen johtaja, ja häntä seurasi Raymond du Puy, jolle järjestön vanha kronikoitsija Marulli *Vite de Gran Maestri*-kirjassaan (Napoli 1636) antaa nimen „secondo Rettore e primo Maestro".

Hospitaliittaveljien rauhalliset tavat ja luostarillinen eristyminen, jotka Gerard oli määritellyt, eivät enää miellyttäneet hänen sotilasmielisempää seuraajaansa. Sentähden esitti hän, että järjestö muuttuisi sotilasjärjestöksi, jonka tehtävänä olisi sotakentällä toimiminen sekä Palestiinan suojeleminen uskottomien hyökkäyksiä vastaan. Tätä esitystä kannatti lämpimästi Jerusalemin kuningas Baldvin II, jota alituinen sodankäynti rasitti ja joka sentähden ilomielin otti vastaan tämän voimanlisäyksen. Kun järjestö tämän kautta sai sotilaallisen pohjan, antoivat veljet uuden lupauksen Jerusalemin patriarkalle ja sitoutuivat puolustamaan kristinuskoa uskottomia vastaan Pyhässä maassa viimeiseen veripisaraan asti, mutta lupasivat samalla olla nostamatta asetta missään muussa tarkoituksessa.

Tämä tapahtui vuonna 1118, ja pidetään tätä tapahtumaa yleensä Pyhän Johanneksen hospitaliittaritariston perustamisena, jonka järjestön ensimmäisenä suurmestarina historioitsijat pitävät Raymond du Puy nimistä ritaria.

Niiden sääntöjen mukaan, jotka du Puy laati hallinnoksi, on se jaettu kolmeen luokkaan: 1) ritareihin, joiden nimenä oli *oikeuden ritarit;* 2) kappalaisiin; sekä 3) palveleviin veljiin. Kaikki nämä tekivät köyhyyden, kuuliaisuuden ja puhtauden lupaukset. Järjestöön liittyi vielä veljesluokka, jota nimitettiin donaateiksi. Nämä eivät alistuneet tekemään järjestön lupauksia, mutta heitä käytettiin kaikenlaisiin toimiin sairaaloissa ja he kantoivat niinsanottua puoliristiä virkamerkkinä ja tunnuksena.

Ritarikunnan historia käsittää tästä ajasta aina kuudennentoista vuosisadan keskivaiheille asti jatkuvan kronikan taisteluista kristikunnan vihollisia vastaan. Kun Saladdin vuonna 1187 valtasi Jerusalemin, vetäytyivät hospitaliitat Margatiin, erääseen Palestiinan linnoitukseen, joka yhä piti kristikunnan puolta. Vuonna 1191 tuli Acresta, jonka kristityt olivat valloittaneet takaisin, heidän pääpaikkansa. Koko vuosisadan ajan ritarit taistelivat vaihtelevalla onnella saraseeneja ja muita uskottomien joukkoja vastaan, kunnes Acre, kristittyjen viimeinen kiintopiste Pyhässä maassa, vallattiin. Silloin jätti latinalainen rotu Syrian ja hospitaliitat saivat turvapaikan Kyypron saarella, jonne he perustivat seurakunnan.

Järjestö oli paljon heikentynyt alituisten häviöiden kautta sotatantereella, ja heidän rikkautensa olivat suuresti vähentyneet. Mutta suurmestari John de Villiers lähetti anomuskirjeen kaikille suurluostareille Europassa ja pian sai järjestö lisää miehistöä ja rahaa, niin että se uudelleen saattoi alkaa sairaanhoidon ja muitten uskonnollisten velvollisuuksiensa täyttämisen. Kun ei ritareilla enää ollut mahdollisuuksia jatkaa sotilaallista tointaan maalla, vetäytyivät he kaleerilaivoihinsa. Näiden avulla suojelivat he pyhiinvaeltajia, jotka yhä sankoissa joukoissa pyrkivät Palestiinaan sekä turvasivat kristittyjen kauppaliikennettä Välimerellä. Vesillä,

samoin kuin maalla, osoittivat hospitaliitat olevansa uskottomien heltymättömiä ja kauhuaherättäviä vihollisia ja näiden takavarikoidut alukset täyttivät pian Kypron satamat.

Mutta oleskelu Kyprossa tuli aikaa myöten heille sangen ikäväksi. Kuningas vaati heiltä niin raskaita veroja, että he olivat pakoitetut hakemaan asuinsijaa muualta. Naapurisaari Rhodos oli jo pitkän aikaa riippumattomien prinssiensä hallitusaikana ollut turkkilaisten risteilijöiden turvapaikka. Hospitaliittojen suurmestari, Fulk de Villaret, astui, saatuaan paavi Klementin suostumuksen sekä usealta europpalaiselta valtiolta avustusta, maihin tälle saarelle. Monta kuukautta kestäneen kiihkeän taistelun jälkeen asetti hän elokuun 15 päivänä 1310 järjestön lipun Rhodoksen kaupungin valleille. Senjälkeen tuli Rhodoksesta hospitaliittojen kotipaikka, jonka tähden heitä usein nimitettiin Rhodoksen ritareiksi.

Veljeskunta hallitsi Rhodosta kaksi vuosisataa ja toimi siellä kristikunnan puolustuksen etuvartiostona hyökkääviä turkkilaisia voimia vastaan. Tänä pitkänä aikana sattui vain harvoja rauhan vuosia ja järjestön sotilaallinen maine vakiintui yhä ritarien urhoollisuuden tähden. Näiden kahden vuosisadan aikana sattui muita tapahtumia, jotka vaikuttivat paljon koko laitoksen kohtaloon. Temppeliherrojen kilpailevaveljeskunta oli erään paavin ja erään Ranskan kuninkaan vehkeilyjen kautta hävitetty ja se, mikä sen saatavista ja omaisuudesta oli jälellä, siirrettiin hospitaliitoille.

Oli aina ollut katkeraa kilpailua näiden kahden järjestön välillä, joka joissakin tapauksissa, esimerkiksi molempien toimiessa Palestiinassa, kärjistyi tositaisteluksi. Temppeliherrat eivät koskaan olleet tunteneet myötätuntoa Pyhän Johanneksen ritareita kohtaan. Kun viimeksimainitut nyt ottivat vastaan heiltä vääryydellä riistettyä omaisuutta, lisäsi se kiihkeästi sitä vastustuksen tunnetta, mitä de Molayn onnettomat veljet pakoitettuna poistumaan ritarikuntien näyttämöltä, tunsivat hospitaliittojen ritariveljiä kohtaan.

Järjestön asuessa Rhodos saarella, tapahtui siinä paljon muutoksia. Näiden kautta se yksinkertaisempi hallitusjärjestelmä, jota se oli seurannut Pyhällä maalla ollessaan tuli paljon täydellisemmäksi ja monimutkaisemmaksi. Tärkein koski europpalaisia alusmaita. Niihin aikoihin, jolloin järjestö toimi pyhien paikkojen puolustamiseksi ja kadotti suuria joukkoja miltei alituisissa taisteluissa olivat nämä alusmaat valmistusalueita, missä kasvatettiin nuoria ritareita Palestiinaan lähetettäviksi veljiensä harvenneita rivejä täyttämään. Mutta nyt, kun he olivat turvattuja saarikodissaan, kun Jerusalem lopullisesti oli uskottomien vallassa ja kun se innostus, minkä Pietari-erakko kerran oli herättänyt oli ijäksi kuollut, ei enää tarvittu uusia ristiretkiä. Nyt ritarit sensijaan lujittivat ja koristivat saartaan rakentaen linnoituksia sen puolustamiseksi sekä palatseja ja luostareita asuinsijoikseen ja tarvitsivat paljon varoja näiden menojen peittämiseksi. Sentähden käytettiin alusmaita nyt rahalähteinä. Kommendööreistä, entisistä sotilaskoulujen päälliköistä tuli tilanhoitajia kukin maakunnassaan. Lakiperäisen ja käytännöllisen hallinnon kautta kasvattivat he suuresti järjestön varoja. He hoitivat puutarhoja ja kasvitarhoja, he kantoivat vuokria niittymaista, myllyistä ja kalavesistä, jotka kuuluivat heidän piiriinsä, he myivät tukkimetsää ja vieläpä vastaanottivat vapaaehtoisia lahjoja naapureilta. Näistä vaadittiin viidesosa lähetettäväksi Rhodokseen järjestön rahavarojen kartuttamiseksi.

Toinen tärkeä muutos järjestön hallinnossa tehtiin eräässä yleisessä kapitulin kokouksessa Montpellier'ssä vuonna 1320 Villanovan ollessa suurmestarina. Siinä jaettiin järjestö kielien perustalla, joka jako oli aivan tuntematon Palestiinan aikana. Näitä kielialueita oli aluksi seitsemän, mutta ne lisättiin kahdeksaksi aragoniankielen alajaon kautta. Järjestön arvo-

asteet jaettiin samalla näiden kielien mukaan, niin että määrätty arvo aina oli samalla kielellä. Kielet ja niiden käyttäjien vastaavat arvot olivat seuraavat:

1. Provence: Suur Komentaja.
2. Auvergne: Suur Marsalkka.
3. Ranska: Suur Hospitaliitta.
4. Aragonia: Suur Tallettaja.
5. Saksa: Suur Puhuja.
6. Kastilia: Suur Kanslianhoitaja.
7. Englanti: Suur Kersantti.
8. Italia: Suur Amiraali.

Mutta ehkäpä suurin muutos oli se, mikä koski ritarien personallista luonnetta. Taafe sanoo (Hist. IV 234): „Järjestö oli yli kahdensadan vuoden ikäinen, ennenkuin se ensi kertaa käytti venettä. Siihen asti oli se kahden ensimmäisen voitokkaimman ja kunniakkaimman vuosisatansa aikana käyttänyt yksinomaan hevosta. Mutta asetuttuaan Rhodokselle alkoivat ritarit hyökätä entisiä vihamiehiään vastaan merellä yhtä rohkeasti kuin ennen maalla. Sentähden Pyhän Johanneksen kaleerit taistelussaan turkkilaisten risteilijöitä vastaan, jotka tekivät Välimeren rauhattomaksi, osoittivat täysin ansaitsevansa merisotilasten nimen."

Vuonna 1480 taisteltiin huonolla menestyksellä Muhamed II turkkilaisia joukkoja vastaan, joita Paleologus Pasha johti. Monen taistelun jälkeen peräytyivät kuitenkin turkkilaiset. Sulttaani Solimanin hyökkäykset veivät kuitenkin päinvastaiseen tulokseen neljäkymmentä vuotta jälkeenpäin, jolloin Rhodos saari joutui turkkilaisten valtaan joulukuun 22 päivänä 1522. Peräätymisehdot olivat ritareille hyvin vapaat, sillä heidän sallittiin viedä mukanaan kaikki personallinen omaisuutensa. L'Isle Adamin ollessa suurmestarina lakkasi siis kaikiksi ajoiksi Rhodos olemasta järjestön kotipaikka ja kuusi päivää tämän jälkeen, uudenvuoden päivänä 1553 purjehti laivasto, joka vei mukanaan kaikki ritarit sekä neljätuhatta saaren asukasta, Kandian saareen.

Kandiassa viipyi suurmestari vain lyhyen ajan jatkaen ritareineen matkaa Italiaan. Seitsemän pitkää vuotta kului neuvotteluissa Europan valtiasten kanssa kotipaikkaa etsiessä. Lopulta Saksan keisari Kaarle V lahjoitti järjestölle täydellisen ja jatkuvan hallitusvallan Maltan ja Gozon saarten samoinkuin Tripoliksen kaupungin yli. Vuonna 1530 ottivat ritarit kokonaan huostaansa Maltan saaren, jossa he, kerrataksemme Porterin sanoja (Hist. II, 33) „kahden ja puolen vuosisadan ajan kantoivat Pyhän Johanneksen lippua kristikunnan kunniaksi ja itämaiden uskottomien kauhuksi". Tästä ajasta lähtien kantoi järjestö maltalaisritariston nimeä, joka nimi usein tavataan virallisissakin asiakirjoissa, vaikka sen alkuperäinen arvo „Jerusalemin Pyhän Johanneksen hospitaliittaritaristo" yhä oli voimassa.

268 vuotta pitivät ritarit herruutta Maltan saarella, mutta vuonna 1798 luovutti järjestön typerä ja pelkurimainen suurmestari Louis de Hompesch saaren ilman taistelua Bonaparten ranskalaiselle armeijalle ja laivastolle.[1]) Tätä hetkeä voidaan pitää järjestön heikkenemisen alkuna.

Muutamien ritarien seuraamana lähti Hompesch Triestiin, josta hän vetäytyi Montpellier'en elääkseen siellä täydellisesti eristettynä ja aivan köyhänä toukokuun 12 päivään asti vuonna 1805, jolloin hän kuoli niin köyhänä, ettei edes saanut maksetuksi lääkäriä, joka häntä oli hoitanut.

Suurin osa ritareista matkusti edelleen Venäjälle, missä keisari Paavali muutamia vuosia ennen oli julistettu järjestön suojelijaksi. Lokakuun 27 päivänä 1798 kutsuivat Pietarissa olevat ritarit kokoon kapitulin ja valitsivat keisari Paavalin suurmestarikseen. Tämä vaali tuli päteväksi Hompeschin eroamisen kautta heinäkuussa 1799.

Paavalin kuoltua vuonna 1801 määräsi häne seuraajansa valtaistuimella, keisari Aleksanteri, kreivi Soltikoffin mestariluut-

---

[1]) Antautumisen syystä ovat tutkijat eri mieltä. — Suom. muist.

nantiksi ja käski hänen kutsua neuvottelukokouksen Pietariin keskustelemaan toiminnan jatkamisesta. Tämä kokous otti käytäntöön uuden asetuksen suurmestarin valitsemiseksi, jonka kautta päätettiin, että kukin suurluostarikunta nimittäisi aluekokouksessaan ehdokkaan ja että paavi täten määrätyistä ehdokkaista valitseisi suurmestarin. Tämän asetuksen mukaisesti nimitti paavi vuonna 1802 John de Tommasin suurmestariksi ja hän oli viimeinen ritari, joka tätä nimeä kantoi.

Tommasin kuoltua kieltäytyi paavi siitä edesvastuusta, minkä tuotti suurmestarin nimittäminen ja määräsi yksinkertaisesti kersantti Guevar Luardon mestariluutnantiksi, jota virkanimitystä hänen seuraajansakin, Centelles, Busca, De Candida sekä Collavedo kantoivat. Vuonna 1826 ja 1827 tehtiin ensimmäiset yritykset englanninkielen ennalleenasettamiseksi järjestössä, jolloin Sir Joshua Meredith Bart, Hompeschin vuonna 1798 lyömänä ritariksi määrättiin Englannin suurprioriksi ja vihki siellä useita englantilaisia herrasmiehiä järjestön jäseniksi.

Mutta Jerusalemin Pyhän Johanneksen ritarien järjestön todellinen historia päättyi Maltan kunniattomaan antautumiseen vuonna 1798. Kaikki mitä senjälkeen oli jälellä, tai mitä nykyään on olemassa, on vain entisen heikkoa varjoa.

Järjestön loistoaikana oli sen sisäinen järjestely hyvin monimutkainen, ja ilmeni siinä samalla monarkinen kuin tasavaltainen periaate. Kaiken yläpuolella hallitsi suurmestari, joka, vaikkakin hänen valtansa oli hyvin suuri, kuitenkin oli suurkapitulin lakivallan alaisena. — Järjestö jakautui kahdeksaan kielialueeseen, joita kutakin hallitsi korkea virkailija nimeltä suurkersantti. Kukin näistä asui Maltan saarella siinä palatsissa, joka oli määrätty hänen kielialueelleen. Joka maakunnassa oli yksi tai useampia suurluostarikuntia, joita suurpriorit hallitsivat. Näiden alapuolella oli kommendaarioita, joita kommendöörit hallitsivat. Euroopan eri maihin jaettuina oli 22 suurluostarikuntaa sekä 596 kommendaariota.

Järjestön ensimmäiseen asteeseen tai „oikeuden ritareiksi" pyrkijäin tuli todistaa olevansa jaloa sukua. Vihkimysseremoniat olivat hyvin yksinkertaisia eivätkä käsittäneet juuri paljon enempää kuin valan tekemisen. Tässä suhteessa erosivat hospitaliitat temppeliherroista, joiden vihkimysseremoniat olivat hyvin salaperäisiä. Porter mainitsee, että juuri tämä salaperäisyyden puute seremonioissa vapautti maltalaisritarit niistä syytöksistä, jotka tulivat temppeliherrojen osalle.

Henrik VIII hajoitti järjestön Englannissa ja vaikkakin kuningatar Maria sen uudisti joksikin aikaa, hajoitettiin se sittemmin kokonaan Englannista. Eräs Perustavan Neuvoston päätös hajoitti sen samoin Ranskassa vuonna 1792. Vuonna 1802 julisti Espanjan Kaarle IV Aragonian ja Kastilian kielialueet „Kuninkaalliseksi Espanjalaiseksi Pyhän Johanneksen järjestöksi" ja itsensä sen suurmestariksi.

Nyt ovat vain Italian ja Saksan kielialueet jälellä. Järjestö on niinmuodoin heikkenemistilassa ellei kokonaan hajoamassa, mutta yhä täyttää suurmestarin tehtäviä mestariluutnantti, joka asuu Roomassa. Aika ajoittain on tehty yrityksiä järjestön uudelleen elvyttämiseksi eri maissa, toisinaan ilman järjestön laillisen johtajan suostumustakin. Siten on nykyään Englannissa kaksi järjestöä, toinen katolilainen, Sir George Bowyerin johdossa, toinen protestanttinen, jota johtaa Manchesterin herttua. Nämä kaksi eivät kuitenkaan toisiaan tunnusta.

Albert G. Mackey 33.

Vapaamuurarin ottopoika

(Jatk.)

Kuinka katuikaan hän nyt uhkarohkeata seikkailuaan! Vihdoin viimein äkkäsi hän pienen majan niityn kulmassa. Sinne hän nyt pyrki korkean ruohikon läpi, mutta perille tultuaan ei hän tavannut yhtään ihmistä koko talossa, sillä se „talo" olikin vain heinälato, josta puuttui vain — heiniä. Siltä johtivat heinärattaiden jäljet jonnekin, ja Nils seurasi niitä ja tulikin lopulta jollekin valtatielle. Minne mahtoi se tie viedä? uteli poika. Ja siinä hän nyt seisoi yksinäinen, eksynyt poika raukka empien, mille taholle lähteä vaeltamaan. Mutta uupumuksen, hädän ja nälänkin ahdistamana istuutui hän tienlaitaan ja alkoi katkerasti itkeä.

Niin kului pitkä tuokio. Äkkiä herätti rattaiden rämy hänet tuosta horroksesta, joka seurasi itkua. Hän syöksähti pystyyn, mutta lankesi sitten polvilleen ja rukoili kädet ristissä apua. Ja, kas, tuossa lähestyikin häntä kaksi Savon kansallispukuun puettua talonpoikaisnaista: hänen rukouksensa oli siis tullut kuulluksi.

Nuorempi naisista puhui vain suomea, mutta vanhempi puhui ruotsiakin, ja hän kyseli pojalta, mistä hän oli kotoisin, kotitalon nimeä, kuinka kaukaa hän oli tullut ja muuta sentapaista.

Nilsin vastaukset olivat kumminkin hyvin vähän valaisevia, sillä isä oli tahallaan vaiennut kaikesta tuosta. Nilsin syödessä ystävällisten naisten hänelle tarjoamia matkaeväitä neuvottelivat naiset keskenään ja päättivät lopulta ottaa pojan mukaansa, sillä heidän tuli häntä sääli.

Viivästyneinä näin matkallaan tulivat he vasta sydänyöllä perille. Nuorempi nainen, joka omisti hevosen ja rattaat, oli tilallisen leski, ja hän se otti Nilsin luokseen ja tarjosi hänelle näin uuden kodin, johon me nyt jätämme hänet siirtyäksemme taas Trollehofiin, jossa kadonnutta kaivattiin.

V.

Kolme päivää oli kulunut siitä päivästä, jona Nils oli kadonnut, ja Trollehofissa kallistui taas päivä iltaan. Jöran oli juuri kotiutunut matkoiltaan, ja hän oli vastoin tavallisuutta tuonut vieraan taloon.

Vieras herra näytti olevan samanikäinen kuin Jöran ja hänen ulkomuodostaan ja ryhdistään päättäen oli vieras sotilas, joskin hän tällä haavaa oli puettu kuin siviilihenkilö.

— Täällä näyttää todellakin hiukan kolkolta, virkkoi vieras astuessaan erääseen alakerroksen saliin ja katsahtaen ympärilleen. Vaaditaan todellakin uskallusta asua näin synkässä talossa.

— Niinkö arvelet? Sinun mielestäsi minulta kai puuttui rohkeutta, kun en antautunut sotilasuralle? kysyi nyt Jöran puoleksi leikillä. Nyt näet, ettei minulta sitä puutu. Ja muutoin olenpa tehnyt enemmän hyvän asiamme eteen kuin moni koreileva kukko sotilaspuvussa. Mutta mitä taas tulee Trollehofiin ja minuun, niin voin vakuuttaa, että me hyvin sovimme toisillemme, sillä meillä kummallakin on omat oikkumme jopa salaisuutemmekin, ja kyllä täällä voi elää yhtä hyvin kuin muuallakin, jos eivät vaatimukset ole ylen suuret. Ja jos sinulla vain on ruokahalua ja tyydyt siihen, mitä talo voi tarjota, niin syöt ja juot täällä yhtä hyvin kuin muuallakin, ystäväni, lisäsi Jöran vieden vieraan valmiiksi katettuun ruokapöytään, jolla oli tarjolla liikkiötä, keitettyjä munia, kylmää linnunpaistia ja pari pulloa viiniä.

Jöran oli pestannut uusia palvelijoita, ja nuori, tyhmännäköinen mies, jolla oli viekkaat, kavalat silmät, seisoi ovensuussa ollakseen tarvittaessa valmiina palvelemaan herraansa.

Herrat olivat nauttineet ruokaryyppynsä ja heidän ruokahalunsa kasvoi kasva-

mistaan. Jöran oli oikein ennustanut: kyllä Trollehofissakin kelpasi elää ja olla, syödä, juoda ja nauttia. Tuokion kuluttua tiedusti Jöran palvelijalta, oliko jotain erikoista tapahtunut talossa hänen poissaoloaikanaan.

— Kyllä, vastasi mies pyyhkäisten pitkän „liinaharjansa" korvan taakse, siitä voi herra olla varma kuin kuolemastaan. Herrat nauroivat.

— No, sitäpä kelpaa siis kuunnella. Anna tulla vain! kehoitti Jöran nauraen.

— Herran lähdön jälkeisenä yönä romahti kanss' kauheasti tornissa, vakuutti mies maalaismurteellaan.

— Vai ei muuta. Varmaan joku kivi irtaantui vanhasta uuninpiipusta, siinä kaikki. Niin veli tietäköön! jatkoi Jöran kääntyen vieraansa puoleen, että tuolla ullakkokamarissa muinoin on isännöinyt joku astronoomi, joku tuhattaituri, joka tirkisteli tähtiään ja etsi „viisasten kiveä". No, Joonas, sinä varmaan heti otit selvän siitä, kuka siellä tornissa telmi siihen aikaan vuorokautta? Sinähän olet rohkea poika, tietääkseni, nauroi Jöran.

— Ehei, Joonas ei olekaan tyhmänrohkea, ja sitäpaitsihan on ulko-ovi, kuten herra tietää . . .

— Niin, niin, tiedän sen, keskeytti hänet Jöran. Siinäkö kaikki, mitä täällä on sillä aikaa tapahtunut?

— Ei likmainkaan! vakuutti palvelija, tuon romahduksen jälkeen suhisi ilmassa ikäänkuin kehno itse, hänen äitinsä ja kaikki maailman noita-akat olisivat matkanneet kyöpelinvuorelle . . .

— Pöllöt, naakat ja yölepakot, nehän ne siellä!

— Kullakin on oma uskonsa, Teidän armonne, enkä minä tohdi ruveta väittelemään herran kanssa, mutta minun uskoni on, että tuollainen sotku aina tietää jotakin pahaa. Samallainen oli ollut meteli, kertoo kansa, yöllä ennen armollisen neidin kuolemaa.

— Lakkaa jo hulluttelemasta, mies! huudahti nyt Jöran. Käy suoraan asiaan! Mitä täällä on tapahtunut?

— Niin, kyllähän minä, kunhan.. vain.. herra.. ei.. pane.. pahaksi? sopersi mies.

— Ei suinkaan varkaita ole tunkeutunut holviin?

— Eivät sinne varkaat uskalla. Ei, Junkkeri Nilsiä tuo koskee..!

Mikä poikaa vaivaa? Onko hän sairastunut vaiko kuollut? Vastaahan toki, mies!

— Hän.. on.. on.. poissa, sopersi mies.

— Poissako? Mitä tämä tietää? huudahti Jöran nousten pöydästä.

— Niin, pari päivää herran lähdöstä katosi poika, junkkeri, tarkoitin sanoa, selitti palvelija.

— Onko joku vieras käynyt talossa minun poissaollessani? kysyi Jöran ilmeisellä levottomuudella.

— Ei ristittyä sielua, herra!

— Oletteko etsineet häntä? kysyi nyt vuorostaan vieras, Jöranin pureskellessa kynsiään.

— Kyllä, herra, kaikkialta, mutta tuloksetta, vakuutti palvelija.

— Hän katosi siis lähtöni jälkeisenä päivänä? kysyi Jöran.

— Niin, Teidän armonne!

— On siis kulunut jo kokonaista kolme päivää hänen katoamisestaan. Hän on joko eksynyt metsään taikka sitten pudonnut johonkin sudenkuoppaan, ja on siis nyt jo mennyttä miestä. Taikka on joku ehkä ottanut hänet talteen. Huomenna olen ottava asiasta selvän. Tänä iltana en voi asialle mitään tehdä.

Joonas, viritä takkaan lemmon valkea! Täällä on sekä pimeä että kolea, hui!

Palvelijan laittaessa tulta takkaan kävelivät herrat vaieten edestakaisin huoneessa. Vasta palvelijan poistuttua ja poltettuaan pitkän tuokion sanaakaan sanomatta piippujaan takkavalkean ääressä katkasi vieras vihdoin hiljaisuuden:

Tiedätkös, veli, puhui hän, yhtä suuresti kuin ihailen rohkeuttasi, joka sallii sinun asua tässä kolkossa talossa, jonka maine kaikesta päättäen on arveluttava, yhtä suuresti kummastelen sitä välinpitämättö-

myyttäsi, jolla suhtaudut poikasi katoamiseen.

— Sinä petyt, veli, vastasi vakavana Jöran, en ole niin välinpitämätön, kuin miltä sinusta ehken näyttää. Lempo vieköön- olisi todellakin sata kertaa parempi, että poika olisi kuollut, kuin että hän olisi joutunut erään henkilön käsiin!

— Kuinka vanha on poikasi?

— Kymmenen vuotta täytämäisillään. Ja senikäisen pojan pitäisi kyllä kyselemällä löytää tie kotiin, muta minä olen erinäisistä, varsin vakavista syistä salannut häneltä sekä kotikartanon että pitäjänkin nimen, selitti Jöran, mutta keskeytti sitten äkkiä puheensa, ja taas syntyi pitkähkö vaitiolo. Vihdoin nousi Jöran, astui pöydän ääreen, täytti kaksi suurta pikaria viinillä, tarjosi vieraalleen toisen, kohotti maljansa ja lausui:

— Ensimmäisen tutustumisemme malja!

Malja juotiin.

— Ja myös niiden iloisten päivien malja, jotka vietimme Riigan yliopistossa, veli! lisäsi vieras. Sitten erkanivat tiemme. Kun tänään taas sattumalta tapasimme toinen toisemme, kerroin minä sulle minun elämyksistäni maailmalla. Nyt on siis sinun vuorosi kertoa, veli. Jo ylioppilasaikanamme olit sinä mielestäni sangen omituinen, mutta nyt olet sinä minulle kerrassaan arvoitus. Tahdotko ratkaista minulle sen? Vaitiolooni voit luottaa. Mikä sai sinut, jolla oli nin valoisat tulevaisuudentoiveet valitsemaan elämänuran tällaisen kuin tämä on? Sinun lukusi ja aikaisemmat harrastuksesihan edellyttivät aivan toista, kuin mitä maalaiselämä saattaa sulle tarjota.

— Sinä vaikenet kuin muuri kaikesta, mitä nyt saat kuulla? kysyi Jöran hetken mietittyään.

— Kunniasanallani sen vakuutan, Jöran!

— En tiedä, liekö sinulle tuttu, että minä ole Patkull'in, liiviläisen, sisarenpoika?

— Olen kyllä kuullut, että olet sukua heille, mutta en luullut sinun olevan niin läheistä.

— Kyllä, ja vihaa ja kostoa imin minä jo äidinmaidossa. Hirmuhallitsijalle en voinut kostaa, sillä hän kaatui jo toisen käden kautta, kun minä olin vielä lapsi. Mutta nuorukaisena vannoin minä pyhästi vanhemmilleni eläväni kostaakseni ja yhraavani aikani ja elämäni ja voimani anastaakseni tältä kuningassuvulta Suomen ruhtinaskunnan ja kostaakseni näin onnettoman isoisäni puolesta, jolta ryöstettiin tilukset, kunnia ja henki vain sen vuoksi, että hän uskalsi puolustaa isänmaansa oikeuksia — kas, tuossa elämäni tarkoitus ja päämaali!

— Mutta tämä nykyinen kuningassukuhan on vain syrjäpolvi, pisti vieras väliin.

— Yhdentekevä, sehän omisti kumminkin omakseen Vaasa-nimen! Mutta asiaan! Tähän pyrkimykseen, tähän ajatukseen, jota olin hautonut jo lapsudestani saakka, loi uutta eloa eräs tyytymätön Ruotsin herra.

Ja hän neuvoi minua hillitsemään voimatonta raivoani ja kostonhaluani ja järjestelmällisesti ja ovelasti toteuttamaan suunnitelmani. Sinä tunnet, millä menestyksellä minä suoritin tutkintoni yliopistossa. Mutta minä en opiskellut niin innokkaasti vain rakkaudesta tieteisiin, vaan tätä päämaalia varten. Niin opin m.m. täydellisesti tanskan- ja ruotsinkielet. Yliopistosta matkustin suoraa päätä Köpenhaminaan ja kirjoittauduin insinööriopistoon. Täällä tapasin erään henkilön, joka rupesi käyttämään minua diplomaattisissa ja muissa tehtävissä. Maisemamaalarina matkustelin minä nyt yksityisenä henkilönä, mutta Tanskan kustannuksella sekä Ruotsissa että Suomessa piirtäen karttoja ja hankkien työnantajalleni tärkeitä, salaisia tietoja, jotka olivat kullan veroisia kaikki. Mutta palkkioni minä hyvin ansaitsin, sillä henkeni uhalla minä monasti niitä hankin.

— Ja milloin luulet saavuttavasi päämaalisi? kysyi vieras hienolla ivalla.

— Sen on tulevaisuus osoittava. Mutta

nyt tulikin minun kertoa sulle omista yksityisistä elämänvaiheistani, veli. Ja paranneltuaan lieden tulta, jatkoi Jöran:

— Samoillessani Suomea tutustuin eräällä paikkakunnalla, yhdentekevä missä, muutamaan tyttölapseen. Tähän mennessä eivät naiset olleet voineet herättää mielenkiintoani, mutta, kumma kyllä, kykeni Marian näkeminen ja haluni saada omistaa hänet joksikin ajaksi vieroittaa ajatukseni kostostani.

— Ja sinä voitit tytön käden ja sydämen?

— Joutavia! Tuollaisesta en minä milloinkaan ole liioin välittänyt. Minun ajatukseni on se, että kun kerran saa vanhemmat suostumaan niin on tytönkin suostuttava, ja siinä kaikki. Sydän ja rakkaus, ne saadaan kaupanpäällisiksi, ne. Ja niin kävi nytkin.

Hänen isänsä komissioni-maanmittari, ihaili suuresti lahjakkuuttani, hänen äitinsä taas — turhamainen, myöntyväinen ja hyväntahtoinen höpäkkä, joka hemmoitteli tytärtään ylen määrin, kiitti sydämestään Jumalaa siitä, että tytär saisi miehen, joka hyvin kykenisi häntä elättämään. Tyttö itse kasvatettuna Herran kurissa ja nuhteessa, oli tottunut tottelemaan vanhempiaan kaikessa ja niin totteli hän heitä nytkin. Oli kylläkin alussa hiukan kalpeahko poskipäiltään, kun minä vanhempien suostumuksella pujotin kihlasormuksen hänen sormeensa, mutta piakkoin kuunteli hän kernaasti ja halukkaasti kuvauksiani kaupunkielämän sulosta. Hänen isäänsä kohtaama äkillinen halvaus kiiruhti häitämme, sillä isä tahtoi nähdä tytärensä onnellisissa naimisissa ja varmassa turvassa ennen kuolemaansa, he! Ja kun häät olivat vietetyt ja ensimmäinen lemmenhuumani oli haihtunut, alkoi toimettomuus tympäistä minua. Minä kaipasin pois taas toimialalleni.

Ikävyyksiä kotiimme tuotti, totta puhuen, eräs vaimoni serkku, vänrikki arvoltaan. Hänen isänsä oli ollut yksi Kaarlo XII „rautakupeita", ja poika oli perinyt isänsä ihailun „rautapäätä" kohtaan. Kuningas ja isänmaa, kas tuossa hänen tunnussanansa! Hän pyrki olemaan Kaarlo XII pienoiskoossa: hän oli ankara, tunnontarkka ja taipumaton. Kaikesta teeskentelystäni huolimatta aavisti hän kaikitenkin, että olimme eri hengen lapsia sekä poliittisesti että muutenkin. Hän epäili minua ja minä puolestani vihasin häntä sydämestäni.

Ei aikaakaan, niin päätin minä häipyä tältä näyttämöltä. Minä ehdotin vaimolleni, että matkustaisimme läheisimmän kaupungin vuosimarkkinoille. Vakuutin hänelle, että minulla oli siellä paljon hyviä tuttuja, joten seuraelämä muodostuisi tuolla hupaiseksi. Voisimme asua heidän luonaan viikon, pari, selitin minä. Hän suostui, ja niin matkustimme me, mutta aivan toisaalle, emmekä palanneet konsanaan.

— Eikö teitä etsiskelty? kysyi vieras.

— Kyllä. Sain tietää, että tuo samainen serkku äidin nimessä haki meitä kaikkialta taivaan ja maan välillä, mutta turhaan, sillä minä olin häntä hiukan ovelampi.

— Ja minne sinä asetuit asumaan?

— Matkoillani Suomessa olin kerran joutunut Lappeenrannan seuduille ja tuolla löysin pienen, mutta koko lailla mukavan asunnon. Sen äskettäin kuollut omistaja, herrasmies ja erakko, ei ollut seurustellut laisinkaan ihmisten kanssa. Kapea polku vei majalta torppaan, joka sekin oli kahden tunnin matkan päässä majastani. Torpan asukkaat, lapseton pariskunta, sopivat mulle kaukaisiksi naapureiksi. Vaimo myi maitoa kaupunkiin ja mies harjoitti salakuljetusta Venäjälle Ostin majan valenimellä, ja kymmenen vuoden aikana ei kukaan myy paitsi tuo torpparin vaimo astunut kynnyksemme yli.

— Ja vaimosi, miten tuli hän toimeen tuossa yksinäisyydessä?

— Aluksi sain kyllä kuulla itkua ja moitteita, mutta hyväilyllä, imartelulla, kauniilla lupauksilla ja lahjoilla suostuttelee kyllä naisia vaikka mihin, hymähti Jöran. Ja niin sain hänet kotiutumaan

taloon. Vuoden kuluttua syntyi poikakin äidin ratoksi, ja niin ei ollut talossa enää niin yksinäistä. Ja vaikka minä usein ja kauankin olin poissa kotoa, ei vaimoni milloinkaan loitonnut kodin lähettyviltä.

— Eikö kukaan sittemminkään eksynyt taloonne?

— Seutu oli autio, ja minä olin pitänyt huolta siitä, ettei majaa niin hevin voitu huomata. Niin vierivät vuodet, ja perheemme oli lisääntynyt toisella pojalla. Niin koitti tuo Ruotsille niin kohtalokas vuosi. .. Ja minä avustin valloittajia, venäläisiä, monella tavalla. Ja minä se lopulta opastin heitä muille tuntemattomia teitä pitkin yläpuolelle sitä tärkeää solaa, jota ruotsalaiset ja suomalaiset viimeisenä tukenaan puolustivat. Tuon puheenaolevan serkun brigaadi oli myös mukana tulessa. Suomen kohtalo riippui tämän taistelun tuloksesta.

Minun toimestani ja minun avustuksellani saarsitte te heidät ja hyökkäsitte heidän selkäänsä. Epäillen petosta vannoivat ne, joiden onnistui tunkeutua saarroksen läpi, kostoa ja kuolemaa sille, joka oli hankkinut viholliselle tämän edun. Vainottuna kuin metsän riista onnistui minun kumminkin naamiotani monesti muuttamalla pujahtaa heidän kynsistään. Eräänä iltana etenkin olin minä tiukalla. Sydänyön aikaan saavuin lopen uupuneena piilopirttiini. Vaimoni oli vielä valveilla, ja minä huomasin heti, että hän oli ylen kiihtyneessä mielentilassa.

Ja nyt kuvasi Jöran vieraalleen lukijalle jo tunnetut tapahtumat siltä yöltä, jona hänen takaa-ajajiensa vainoamana lapsineen äkkiä täytyi paeta piilopirtistään. Mutta vaimonsa salaperäisestä, äkillisestä kuolemasta vaikeni hän. Maria katosi äkkiä, selitti hän vain vieraalleen, hävisi jäljettömiin.

— Katosi, hävisi jäljettömiin? kummasteli tämä.

— Niin, selitteli Jöran, kun minä naapurini, torpparin kera, jonka olin noutanut avukseni, yöllisen pakoni edellisenä iltana, palasin majaani, tapasimme me vain lapset kotona, Maria oli poissa. Ja niin lähdin minä yön selkään vain lapsineni ja vähine tavaroineni ja saavuin tänne Trollehofiin, lopetti Jöran oudon tarinansa.

Jännityksellä ja ilmeisellä ihmetyksellä kysäsi nyt vieras:

— Sinun vaimosi oli poistunut kotoa, sanoit, ja sinä et odottanut hänen paluutaan, Jöran?

— Silloin olisin minä saanut odottaa aika kauan. Lapset eivät olleet nähneet häntä vuorokauteen. Sitäpaitsi olisi odottaminen ollut hyvin vaarallista, sillä myös muut paitsi tuo pikku Marian serkku olivat jo jäljilläni.

— No, sinä annoit kai torpparille käskyn ottaa selvän vaimostasi?

— Hän ei palannut koskaan, oli Jöranin yksitoikkoinen vastaus.

— Ja sen koommin et ole kuullut hänestä mitään? uteli nyt vieras.

— Kunniasanallani: en rahtuakaan! Hänen on nähtävästi hyvä olla siellä, missä hän nyt on, lausahti Jöran, ja ivallinen hymy väikkyi hänen huulillaan, mutta välttääkseen vieraansa tutkivan ja moittivankin katseen kumartui hän ja ryhtyi sytyttämään sammunutta piippuaan.

— Sinä et ajattele, mitä sanot, Jöran, eläimetkin surevat pentujaan, saatikka sitten äiti lapsiaan.

Se nainen, jok'ei rakasta miestään, kylmenee myös hänen lapsilleen, vastasi tähän kolkosti Jöran. Hehku hänen silmissään sinä iltana ja se lämpö ja innostus, jolla hän silloin puhui tuosta kirotusta serkustaan, tuo kaikki todisti, että hänen sielunsa ja sydämensä kuuluivat hänelle. Jonkinlainen velvollisuudentunne ja tottumus vain sitoi hänet minuun.

— Mielipiteesi naisesta ja avioliitosta näyttävät suuresti muuttuneen sitten viimeisen, huomautti nyt vieras. Kunhan vain ei mustasukkaisuus vienyt sinua äärimmäisyyksiin?!

Hetkeksi punastui ja kalpeni Jöran, mutta virkkoi sitten melkeinpä hilpeästi:

— Älä nyt hulluttele veikko! Vanhin poikani voisi kyllä todista jotain aivan päinvastaista, jos hän nyt olisi tuossa.

— Poika on kenties rientänyt hakemaan äitiään, pisti nyt vieras väliin, vieden kätensä yli kasvojen kätkeäkseen näin niiden ilmettä.

— Sitä parempi, jos poika löytäisi hänet. Maria ei milloinkaan minua kavaltaisi. Mutta jos tuo kirottu serkku saa pojan käsiinsä, niin on minun syytä peljätä ...

— Sinä siis et usko vaimosi paenneen hänen luokseen?

— Ei kukaan ole nähnyt häntä siellä, vastasi Jöran vältellen. Sitäpaitsi on paljon käsittämätöntä taivaan ja maan välillä, kuten Hamlet vakuuttaa. Ja nyt olemme puhuneet tarpeeksi jo tästä aiheesta, veli!

Ja muutamin sanoin kertoi nyt Jöran tulostaan Trollehofiin, jonka hän sittemmin tädiltään peri.

Vieras, joka oli aikonut jäädä pitemmäksikin ajaksi Trollehofiin lähtikin jo seuraavana aamuna unettoman yön jälkeen äkkiä talosta. Trollehof, tämä kolkko ja kummitteleva vanha kartano, oli kai hänelle liian synkkä asunnoksi. Ja ehkäpä hän myös salaa pelkäsi, että talon isäntä saattaisi katua antamaansa luottamusta. Kukaties!

Tuloksetta etsittiin Nilsiä sekä salaisesti että julkisesti. Ja pojan katoamisesta ei isä näyttänyt paljoakaan välittävän, koska tämä sekä ulkonäöltään että luonteeltaan suresti muistutti äitiään ja näin elvytti muistoja, jotka isä tahtoi unohtaa. Petterillä sitävastoin, joka oli isäkseen, ei vielä ollut mitään muistoja menneisyydestä. Hän oli vesa, jonka kasvattajan käsi saattoi taivuttaa mielensä mukaisesti.

(Jatkuu)

Kotka ja käärme

Kaukana sinessä siintävän tyvenen eetteri-meren
kotka tuo yksinään soutavi suurin ja kantavin siivin.
Saavuta äänet ei maan sitä. — Pilvien varjot ui allaan.
Suhisee siipensä. — Hyväilee lämmöllään auringon säteet
rohkeaa rintaansa. — Tuntevi voimansa valtias ilman.
Alkaa niin kaarroksin laajoin hän ylemmäks' nousta ja näkee
avarat alueet allansa. — Silmänsä tähystää tarkat
metsien vihreiden kätköjä, järvien hopeista vyötä.
Lehdoista saalista etsii ja sylistä sinervän veden.
Omanpa varjonsa näkee vain liitävän maisemain yllä.
Noustuaan yhäkin ylemmäks' yltävi kauemmas katse.
Kuolleelta häämöittää seutu. Jo unohtaa saaliin hän pyynnön.
Pyrkii yhä vaan ylemmäks' ylväs ja korskea kotka.
Suuri ja raikas on sydämen sykkivä riemu.
Muista ei saalista kotka nyt. — Voimansa ponnesta nauttii.

Aina vaan nousee tahtonsa vapaan hän tunnossa. — Allaan
valojen, varjojen leikin hän huomaa. — Itsensä luulee
sulavaks' suureen kaikkeustuntoon. Väreilyn huomaa
avarain ilmojen pielien tunkevan ylpeään rintaan.
Ajatus kiitävi kauas — eetterimerehen uppoo.
Uskoo jo kotka näin maan sekä saaliin unohtaneensa.
Sattuupa silmäänsä silloin kallion liepeellä käärme.
Kiemurat ruskeat ruumiinsa päivänpaisteessa lepää.
Pieni on päänsä vain pilossa. — Myrkkykyyn luihun näkö
ilmojenvaltiaan raivoon saa. — Saaliiseen salaman iskee
nopeudella hän. — Tarttuvi käyrin kynsineen kyyhyn.
Samassa pistävi käärme. — Kylmä käy väristys kautta
kotkan jo ruumiin. — Siipensä mahtavat vaipuvat verkkaan.
Koettaa kohota kotka. Käärmepä kuristaa rintaa.
Sokaisee kotkan jo silmät myrkyn hiipivä tuho.
Silloinpa viimeiset voimansa kooten kohoaa kotka
nuolena kuultavaan ilmaan. Seuraavi kynsissään käärme.
Lakkaa jo ilmassa lyömästä linnun voimakas sydän.
Syöksevi saaliineen vetehen ilmojen korskea kotka. —
Lentänyt vapaana kotka on — sortunut urheaan taistoon.
Matelevainen tuo kyy ei nousun tuntenut hurmaa.
Kotkanpa henki taas ihaniin, rohkeisiin unelmiin nousi.

U. E. G

Vanhoista mysteerioista

Paitsi julkista jumalanpalvelusta, jolla muinaisajan kansat kunnioittivat pakanuuden jokaista jumalaa, oli olemassa vielä salainen palvonta, jota kutsuttiin *Mysteerioiksi* ja joihin hyväksyttiin osallisiksi vain ne, jotka olivat *vihkimys*-nimisten erityisten seremonioiden valmistamat.

Mutta jumaliansa palvelevilla kansoilla ei ollut aina salaista palvontaa julkisen jumalanpalveluksen ohella. Niinpä esim. Bacchusta palveltiin Roomassa kauan ennenkuin sen palvonta oli otettu mysteerioihin; joskus taas omistettiin joku vieras jumala vain senvuoksi, että olisi tilaisuus vakaannuttaa ja juhlallisesti viettää salaista jumalanpalvelusta. Tällainen oli roomalaisilla Isiksen ja Osiriksen jumalanpalveluksen alku. Muinaisuuden yleisimmät jumalanpalvelukset vietettiin Or-

feukselle, Eleysille, Bacchukselle ja Mitralle. Useat raakalaiskansoista saivat itse egyptiläisiltä tiedon niistä ennen kuin ne olivat saapuneet Kreikkaan, niinpä Aruidit Bretanniassa, jotka olivat saaneet uskontonsa Egyptistä, viettivät Bacchusjuhlia.

Ne mysteeriot, jotka ikäänkuin nielivät kaikki muut, oli Eleysin mysteeriot, ja niitä vietettiin Atenassa Céréksen kunniaksi. Kaikki naapurikansat laiminlöivät omat kansalliset mysteerionsa ja viettivät ainoastaan Eleysin mysteerio-juhlia, ja jonkun ajan kuluttua olivat kaikki Kreikan ja Vähän-Aasian kansat niihin vihityt. Ne levisivät kaikkialle Rooman keisarikunnassa ja sen rajojen ulkopuolella. Zosismi sanoo niiden *käsittävän koko ihmiskunnan* ja Aristides kutsuu niitä *maailman yhteiseksi temppeliksi.* Näiden mysteerioiden saavuttama suuri merkitys ei kummastuta kun tarkastaa niiden seutujen luonnetta, missä ne olivat saaneet alkunsa. Atenan jumalanpalvelusta pidettiin maan kaikkien kaupunkien parhaimpana. Se on tämän havainnon perusteella, kun Sophokles, viitaten sen perustamiseen, kutsuu sitä jumalien pyhäksi rakennukseksi. Samaa tarkoittaa pyhä Paavali sanoessaan: „Oi atenalaiset, olette kaikissa asioissa aivan äärimmäisyyteen asti uskonnollisia." (Apost. teot 17: 22 v.) Tästä johtui, että Atena oli uskontonsa puolesta esikuvana ja esimerkkinä koko muulle maailmalle.

Elcyssi-juhlissa oli kahdenlaisia, sekä pieniä että suuria mysteerioita. Pienet mysteeriot olivat vain valmistusta korkeimpiin vihkimyksiin ja niihin pääsivät kaikki ihmiset. Koetus- eli oppi-aika niissä kesti kolme, joskus neljä vuotta. Clemens Aleksandrialaisen mukaan kohdistui opetus suurissa mysteerioissa maailmankaikkeuteen; se oli kaiken opastamisen tärkein kohta ja määrä, siinä nähtiin asiat sellaisina kuin ne ovat, siinä tarkastettiin luontoa ja sen synnyttämiä muotoja. Voidakseen tehokkaasti osoittaa mysteerioiden erinomaisuutta vanhat julistivat, että vihityt ovat onnellisempia kuoleman jälkeen kuin muut kuolevaiset ja että päinvastoin kuin maallikkojen sielut, jotka jättäessään ruumiinsa tulevat upotetuksi lokaan ja asuvat käärinliinoihin käärittynä pimeydessä, vihittyjen sielut lentävät onnen saarille, jumalten asunnoille.

Platon sanoo mysteerioiden päämäärän olevan palauttaa sielu alkuperäiseen puhtauteensa, siihen täydellisyyden tilaan, jonka se oli menettänyt. Epiktetos sanoo taas: *Kaikki mitä löydätte siinä määrättynä on mestariemme säätämää ihmisten opastamiseksi ja tapojen ojennukseksi.* Proclus väitti mysteerioihin vihkimisen kohottavan sielun pois aineellisesta, aistillisesta ja pelkästään inhimillisestä elämästä sopusointuisuuteen ja taivaalliseen yhteyteen jumalten kanssa. Hän lisäsi että siinä näytettiin vihityille asioiden, muotojen ja erilaisten lajien moninaisuus, joka esitti jumalten ensimmäistä siittämistä.

Tapojen puhtaus ja sielun jalous olivat vihittyjen suosittamia ja määräämiä ominaisuuksia (avuja). Epiktetos sanoo: *kun te uhraatte tahi kun kohotatte rukouksenne jumalten luo, niin valmistautukaa siihen puhdistamalla sielunne ja sydämenne, tehkää se yhtä huolellisesti kuin ne, jotka valmistautuvat mysteerioihin.*

Jokaisen, joka halusi tulla vihityksi, tuli olla puhdasmaineinen ja hyveellinen ihminen. Ensiksi kuulustelivat häntä tarkasti mysteerioiden-selittäjät tahi mysteerioiden johtaja. Suetonius kertoo, että kun Nero äitinsä murhan jälkeen matkusti Kreikassa, hän halusi ottaa osaa Eleysiläis-mysteerioiden viettoon, mutta ei uskaltanut, sillä hänen omatuntonsa soimasi häntä rikoksestaan ja esti häntä. Antonius sitävastoin ajatteli olevan parhaan mahdollisuuden puolustautua maailman silmissä Avidius Cassiuksen murhasta tulemalla vihityksi Eleysiläis-mysteerioihin.

Kuuluen hyveellisten laitosten kannattajiin pidettiin vihittyjä ainoina onnellisina ihmisinä maailmassa. Aristophanes,

jonka mielipiteet kannattavat tulla tunnetuiksi, antaa vihittyjen sanoa: *„Meille ainoastaan paistaa armollinen aurinko, ainoastaan me saamme iloa sen säteiden vaikutuksesta, me, vihityt, jotka kohtelemme kansalaista ja muukalaista yhtä suurella kunnioituksella ja oikeudenmukaisuudella.”*

Kuta useampi oli vihitty entisaikana, sitä useampi oli myös kunnioitettu. Jopa pidettiin häpeänäkin, jos ei sitä ollut ja muutamat hyveelliset, jotka osoittautuivatkin siksi, mutta eivät olleet vihittyjä, saivat kansan epäluulon osakseen, niin kävi Sokrateen.[1])

Mysteeriot tulivat pian yleisiksi yhtä hyvin niiden arvoltaan ja sukuperältään erilaisten henkilöiden kautta, jotka ne omistivat, kuin myös niiden maiden laajuuden kautta, joissa nämä henkilöt asuivat. Kaikki, niin miehet, naiset kuin lapsetkin tulivat vihityiksi. Apulejus kuvaa seuraavassa mysteerioiden asemaa hänen aikanansa: „Silloin pidettiin vihkimystä yhtä välttämättömänä kuin kristityt pitivät myöhemmin kasteen saksamenttiä.” Lyhyesti: tämä intohimo oli kasvanut niin suureksi ja yleiseksi, että sellaisena aikana, jolloin valtiorahasto oli lopussa, oli se tulolähteenä valtiolle, jos uskotaan selitysten kirjoittaja Hermogenen tiedonantoja. Niistä nähdään, että kun Atenan hallituksella oli rahapula, sai Aristogiton aikaan lain, jonka mukaan jokainen, joka halusi vihkimystä maksoi siitä erityisen rahasumman.

Vihityille annettiin nimi „epoptit”, joka tarkoittaa niitä, jotka näkevät asiat sellaisina kuin ne ovat, ilman verhoa, sensijaan, että ennen kutsuttiin heitä nimellä „mystés” (myste = peite, verho), joka merkitsee siis aivan päinvastaista.

[1]) Kun hän kieltäytyi tulemasta vihityksi teki se hänen uskontonsa epäluulonalaiseksi.

Lainsäätäjien säätämät mysteeriot

Ne ylevät opetukset, joita mysteerioissa vastaanotettiin, ollen aiheeltaan mitä tärkeimpiä ihmiskunnalle, opettivat hillitsemään kansojen raakuutta, sivistämään niiden tapoja ja järjestämään hallitusta todellisten periaatteittensa pohjalle. Tämä osoittaa, että mysteeriot olivat alkuaan niiden lainlaatijain keksimiä, jotka olivat saaneet sivistyksensä Intian vanhasta viisaudesta.

Se tarkka samankaltaisuus, joka löytyy kreikkalaisten, egyptiläisten ja muiden mysteerioiden kesken, samankaltaisuus, joka tulee esille niin yhdessä kuin toisessakin, osoittaa, että ne ovat kaikki lähtöisin Egyptistä. Sitäpaitsi mainitsevat siitä selvästi Herodotos, Diadoros Sicialainen ja Plutarkos, ja koko muinaisaika on siinä asiassa samaa mielipidettä. Kuitenkin olivat Kreikan Valtiot ja kaupungit pitkällisessä ja vilkkaassa kiistassa mysteerioiden alkuperästä. Traakialaiset, kretalaiset ja atenalaiset väittävät kukin olleensa niiden keksijät, eivätkä sano mitään lainanneensa toisiltaan. — Muutamissa meidän aikamme vapaamuurarien häväistysjuttu, joka aiheutui riidasta riituksien ylemmyydestä ja etevämmyydestä, muistuttaa näitä vanhoja rettelöitä. — Mutta tämä riidanaihe loppui kun oli vedottu egyptin mysteerioihin, kuten yhteiseen ja epäämättömään alkuperään.[1]) Egyptissä muodosti ja kohotti hallitsija uskonnollisen jumalanpalveluksen ja sommitteli sen seremoniat ja dogmit valtiollisia tarkoi-

[1]) Senvuoksi kiistellään meidän aikanamme vain korkeista asteista; kiisteltävät asiat toistuvat aina, kunnes sovitaan taas kolmessa ensimmäisessä asteessa kuin väärentämättömässä, epäämättömässä ja kaikille yhteisessä alkuperässä.

[2]) Siitä johtuu *Basilik*-nimisten korkeiden kupukattoisten temppelein nimi, joissa oli korkein tuomioistuin.

tusperiä silmällä pitäen. „Isiksen mysteerioista saivat Pharaot oppia hallitsemaan ja sieltä saivat muinaisajan viisaat opinkappaltensa aiheen ja pyhyyden. Ne viisaat, jotka toivat mysteeriot Egyptistä Aasiaan, Kreikkaan ja Bretanniaan, olivat kaikki kuninkaita tai lainlaatijoita, kuten: Zoroaster, Inachus, Orfeus, Melampus, Trophonius, Minos, Cyniras, Erectheus ja druidit.

Toinen osoite mysteerioiden poliittisesta alkuperästä on, että Elcus-mysteerioiden johtaja oli siellä hallitsija. Häntä edusti *Basiliukseksi* kutsuttu esimies, joka nimi merkitsee *kuningas* [1]), epäilemättä ensimmäisen perustajansa muistoksi. Tälle esimiehelle annettiin neljä kansan valitsemaa upseeria avuksi ja niitä nimitettiin holhoojiksi (kuraattoreiksi). Papit olivat vain alempia upseereja eikä heillä ollut minkäänlaista osaa mysteerioitten ylemmässä johdossa. Tätä väitettä tukee sääntö, sillä vihittyjä yleisesti opetettiin viettämään hyveellistä elämää voittaakseen onnellisen kuolemattomuuden. Tämä opinkappale oli tietysti lainlaatijain eikä pappien. Papit lupasivat paratiisin helpommalla: muutamia uhreja, muutamia kieltäytymyksiä ja seremonioja, siinä kaikki mitä he vaativat. Locke huomauttaa tästä erinomaisen sattuvasti, hän sanoo: „Papit eivät vähääkään välittäneet opettaa papeille hyvettä." Ne, jotka olivat seremonioiden innokkaita ja tarkkaavia noudattajia, juhlallisuuksien ja juhlapäivien täsmällisiä viettäjiä ja tunnollisia monessa uskonnon turhanpäiväisessä ja taikauskoisessa käytännöllisen elämän sovittamisessa, niille hengellinen sääty vakuutti, että jumalat olivat heihin tyytyväisiä ja tähän sitten kansa tyytyi. Harvat papeista kävivät filosofien koulua tullakseen tietoisiksi velvollisuuksistaan ja oppiakseen eroittamaan hyvän ja pahan toimissaan. He olivat liian mukavuutta rakastavia ja koko maailman katse oli heihin suunnattuna. Itseasiassa oli paljon helpompaa uhrata puhdistusuhria kuin omistaa väsymättömyydellä hyveen ohjeita. Sovitusuhri, joka korvasi hyvän elämän puutteen, oli paljon mukavampi suorittaa kuin elää todellisessa elämässä moraalin ankarien perusohjeiden mukaan."

Voidaan siis olla vakuutettuja, että sellainen laitos, missä opetettiin hyveen välttämättömyyttä, oli saanut alkunsa lainlaatijoilta, joiden mielestä oli hyve ehdottomasti välttämätöin elämässä.

Kaikki vanhanajan lainlaatijat ovat olleet vihityitä. Vihkimys mysteerioihin antoi heille pyhän luonteen ja pyhitti tehtävät. Heidän valtiotaitoansa oli puhtaan esimerkkinsä avulla jalostaa laitos, jonka alkuunpanijoita he olivat. Se on tätä vihkimystä kun Virgilius suosittaa Aenea'an kautta Ankisekselle silloin kun ensinmainittu sanoo: *„Menkää Italiaan, johtakaa sinne valiojoukko nuoria ja rohkeita ihmisiä. Te tulette taistelemaan Latiumissa sivistymättömän raakalaiskansan kanssa, mutta sitä ennen laskeutukaa manalaan.*

Puhuja Isocrates sanoo eräässä Platonin vuoropuhelussa: „Minun mielipiteeni mukaan ne, jotka ovat perustaneet mysteeriot, ketä sitten lienevätkään, tunsivat hyvin ihmisluonteen." Cicero piti niitä niin hyödyllisinä valtiolle, että laissa, jossa hän kieltää yölliset uhritoimitukset naisilta, hän nimenomaan tekee poikkeuksen Cereksen mysteerioiden ja Hyvän Jumalattaren uhritoimitusten suhteen. Hän kutsuu tässä tilaisuudessa Eleysiläis-juhlia kunnoitettaviksi ja yleviksi mysteerioiksi ja syy, jonka vuoksi hän lieventää, tehden laissaan poikkeuksen näiden hyväksi, on se, että hän ei ajattele ainoastaan roomalaisia, vaan kaikkia kansoja, joita hallitaan oikeiden ja selvien periaatteiden mukaisesti. „Minusta tuntuu", lisää hän, „että Atena erinomaisten keksintöjensä ohella, jotka ovat niin hyödyllisiä ja ihania, ei ole antanut mitään mysteerioiden vertaista, mysteerioidlen, jotka sivistymättömän ja villin elämän sijaan ovat antaneet tapojen hiunoutta ja inhimillisyyttä. Syyllä esitetäänkin niitä vihkimystermissä. Ne ovat mysteeriot, jotka ovat opettaneet meille elämän ensimmäiset pe-

riaatteet, jotka eivät ainoastaan opasta meitä elämään lohduttavammin ja paremmin, vaan myöskin lieventävät kuoleman tuskaa paremman elämän toivolla."

Siihen aikaan kun mysteeriot olivat vielä kätkössä Egyptissä, ja kreikkalaiset lainlaatijat matkailivat sinne tullakseen vihityiksi, oli luonnollista, että tästä seremoniasta puhuttiin vain komeilla ja vertauskuvallisilla termeillä. Tätä kaikkea auttoi egyptiläisten tapojen laatu sekä sinne matkustaneiden luonteenlaatu, mutta ennenkaikkea oli se lainlaatijain valtiotaitoa. Nämä, palattuaan maihinsa ja tahtoessaan sivistää villin kansan, arvostelivat, että oli hyödyllistä heille itselleen ja kansalle välttämätöntä puhua vihkimyksestään, missä kuolleiden kohtalo oli heille näyssä esitetty, kuten todellisena helvettiin laskeutumisena. Tämä sanontatapa pysyi voimassa vielä senjälkeenkin kun mysteeriot tuotiin Kreikkaan, kuten satu Herculeen ja Teseuksen laskeutumisesta manalaan. Mutta allegoriassa löytyi aina jotain, joka kätki salatun totuuden tunnusmerkkiin. Niinpä kerrotaan Orfeuksen laskeutuneen manalaan lyyransa (kanteleensa) voimalla, tämä osoittaa selvästi hänen olevan lainlaatijan, sillä tiedetään nim. että lyyra on lakien symbooli, lakien, joilla hän sivistää suuren raakalaiskansan.

Vapaamuurariperiaatteista

Jokaisen vapaamuurarin sydän määrää vapaasti nämä periaatteet, mutta niiden esittämisen ei tarvitse johtua jonkun veljen mielipiteistä, vaan itse vapaamuurarikirjoitusten aiheesta. Mitä ennen olemme puhuneet riittää jo, että jokainen voi itse muodostaa käsityksen näistä periaatteista, ja asteluettelon sisältö on kylliksi valaisemaan ja vakuuttamaan laitoksen viisautta ja ylevyyttä. Tässä tyydymme siteeraamaan muutamia Järjestön periaatteita otteina riituksesta:

„Jokainen maallikko hyväksytään Järjestöön kun hän on 21 vuotta täyttänyt, vapaa ja jonkun Veljen esittämä. Toimikunnan jäsenet kuulustelevat hänen tapojansa. Vastaanotto tapahtuu sitten kolmen kokouksen jälkeen, siihen luettuna esittämiskokous! Ennenkuin hänet viedään looshiin jätetään hänet huoneeseen, missä hän sinne pantujen mietelauseiden ja perusohjeiden joukossa huomaa seuraavan lauseen: *„Jos uteliaisuus on Sinut tänne johtanut, niin poistu, — pelkäät paljastaa vikojasi, et sovi meidän joukkoomme.*" Sen jälkeen astuu kokelas looshiin ja alkaa koettelemusten matkan. Hänen annetaan kokemalla tietää, että elämä on lakkaamatonta intohimojen aikaansaamaa sekasortoa ja erilaisten itsekkäiden mielihalujen yhteentörmäystä. Mutta se, joka ottaa hyveen osviitaksi elämässään, tulee lopulta huomaamaan tien olevan suloisen. Hänelle opetetaan, että hyveellinen ihminen on pakoitettu lakkaamatta taistelemaan voittaakseen paheen hyökkäykset ja hänen täytyy olla urhoollinen niitä kestääkseen. Vihdoin sanotaan hänelle: *„Sytyttäköön Sinua ympäröivä aineellinen tuli sydämeesi ainaiseksi rakkautta lähimmäiseesi! ja älä koskaan unohda tätä siveyden ylevää ohjetta: Älä tee toiselle sitä mitä et tahdo itsellesi tehtävän.*"

Sen jälkeen saa kokelas tehdä hyväntekeväisyystyön, joka ei saa tulla vain kerskailemiseksi. Sitten antaa hän sitoumuksen, joka ei vähääkään loukkaa kunnioittamiamme hyviä tapoja eikä uskollisuuttamme, jonka olemme velkaa maan hallitukselle. Lopuksi lupaa hän rakastaa Veljiänsä ja auttaa heitä kykyjensä mukaan. — Ei löydy mitään vapaamuurariastetta, joka esittäisi näille vastakkaisia periaatteita, varmuus siitä saadaan tarkastaessa esittämiämme asteita.

Ragon.

Filosoofinen kurssi

Ensim. osa. Ensim. jakso.

Ensimmäinen opastaminen. Vapaamuurariasteet.

Vapaamuurarius on Ranskassa ranskalaisen riituksen eli uudemman riituksen nimellä kokoonpantu seitsemästä asteesta, jotka ovat jaetut kahteen jaksoon.

Ensimmäinen jakso, nimeltä Symbolinen- eli Sininen-Vapaamuurarius, Mestarin kantaman sinisen vyön mukaan nimitetty, on kokoonpantu, kuten koko Vapaamuurarius kolmesta asteesta: oppilas-, ammattilais- ja mestari-asteesta.[1])

Nämä asteet kuuluvat looshien tuomiovallan alle.

Ranskassa ovat looshit järjestetyt joko ranskalaisen tai skotlantilaisen riituksen mukaan, jotka hiukan eroavat toisistaan tai molemmista samalla aikaa. Joka kerta kun sanomme „looshi", tarkoitamme vanhan ajan todellista vapaamuurariutta, joka on kokoonpantu kolmesta ensimmäisestä asteesta ja joiden käyttö on yleinen Ranskassa ja ulkomailla. Ilman niitä ei löydy mitään vapaamuurariutta. Kauan aikaa ovat ne olleet ja tulevat olemaan koko Vapaamuurarijärjestö, nim. kaikkien ihmisten välillä oleva yhteinen sopimus, yleinen veljeys, johon hyväksytään jäseneksi niin maamieihet kuin muukalaisetkin siitä hetkestä alkaen kun he ovat vapaamuurareita tahi kun ovat mahdolliset siksi tulemaan. (jatk.)

[1]) Hieroglufi eli symbooli, kuvakirjoituksessa merkitään tavallisesti oppilas-astetta sinisellä, ammattilais-astetta keltaisella ja mestari-astetta mustalla värillä.

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

TAMMIKUU N:o 9 · 1925

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" — *Oskar Leschhorn*

Katutunnelma

Kapsahtavi jalka katuun.
Siinä askel elon latuun,
hautaan kerran harmaaseen
alle mullan, sammaleen
pehmoisen.

Kapsahtavi yhä, yhä.
Elon virta pysähtyä
jouda ei, ei. Yhä antain
kiertää, viertää kautta rantain.
Mit' antain?

Milloin askel viimeinen
kolahtavi kivehen
raskas, harva, uupuneen,
täpötäysin väsyneen
ihmisen?

K. L.

Vapaamuurariuden riitukset

III.

Kun „Ankaran kuuliaisuuden riitus", v. 1754, oli parooni von Hundin toimesta tuotu Saksaan, antoivat sen kannattajat kaikille niille loosheille, jotka kieltäytyivät hyväksymästä uutta riitusta, nimen *Leväperäisen kuuliaisuuden riituksen* looshit. Se ei siis varsinaisesti ole mikään uusi riitusmuodostelma, sillä se pysyi uskollisena sille vanhalle englantilaiselle järjestelmälle, josta von Hund oli muodostanut oman uuden riituksensa. Ragon mainitsee tämän riituksen syntyneen v. 1767 Wienissä tapahtuneen skisman kautta.

Kolmen pallon suurlooshin riitus perustettiin noin v. 1767. Jo v. 1740 oli Berlinissä perustettu looshi, jolla oli nimenä „Kolmen pallon looshi" ja v. 1744 muodostettiin se suurlooshiksi. Vielä tänäkin päivänä on tämä suurlooshi olemassa kahden muun saksalaisen suurlooshin rinnalla ja sen tuomiokuntaan kuuluu 144 P. Johanneksen ja 72 skottilaista looshia. Samoinkuin muutkin saksalaiset looshit työskenteli tämä aluksi englantilaisen järjestelmän mukaan kolmessa asteessa, käyttäen lakinaan englantilaista perustuslakia. Mutta vähitellen se omaksui korkeampia asteita ja hyväksyi v. 1766 „Ankaran kuuliaisuuden riituksen" käytettäväksi koko tuomiokunnassa. Mutta kun viimemainittu riitus, kuten olemme nähneet, sittemmin lakkasi olemasta, muodosti suurlooshi oman riituksen, johon kuului 7 korkeampaa astetta alkuperäisen kolmen lisäksi. Viimemainittuja asteita hallitsi suurlooshi, mutta korkeammat asteet kuuluivat n. s. sisäisen korkeimman orientin hallinnon alle.

V. 1766 perusti etevä ranskalainen vapaamuurari, parooni Louis Theodore Tschoudy, *Pyrstötähden riituksen.* Parooni Tschoudy oli korkeassa yhteiskunnallisessa asemassa oleva henkilö, ja aikalaisensa pitivät häntä nerokkaana ja hyveellisenä henkilönä ja taitavana sotilaana. V. 1762 oli „Idän ja Lännen Keisarien Neuvostosta", jonka kokoonpanosta olemme edellisessä kirjoituksessa tehneet selkoa, eronnut „Idän Ritarien Neuvosto", jonka jäseneksi Tschoudy liittyi v. 1766. Hän oli samana vuonna julkaissut suuren teoksensa „L'Etoile Flamboyante, ou la Societé des Francs-Macons considerée sous tous los Aspects" (Pyrstötähti eli vapaamuurariseura kaikilta puolilta käsiteltynä). Hän esitti teoksessaan oman järjestelmänsä, jonka mukaan kaikki ylemmät asteet ovat turhat, sillä „ne tuottavat ainoastaan menoja houkkioille jäsenille ja ovat erinomaisen vuolaana tulolähteenä niille, jotka tekevät edullista kauppaa niiden luulotelluilla opetuksilla". Hän tunnusti ensimmäiset kolme vertauskuvallista astetta, koska hän piti niitä välttämättöminä astejaotuksina looshissa, joka hänen mielestään on eräänlainen koulu. Näihin hän liitti lisäksi yhden asteen, arkkitehdit. Kaikkia korkeampia asteita piti hän „muurarihaaveina", paitsi kahta, nim. P. Andreaksen Skottilaisen Ritarin ja Palestiinan Ritarin asteita, joiden hän selitti kätkevän vapaamuurariuden salaisuuden ja todellisen olemuksen.

Tschoudy liitti oman järjestelmänsä „Idän Ritarien Neuvoston" rituaaliin ja muodosti siten uuden riituksen, jota hänen suurteoksensa mukaan on kutsuttu „Pyrstötähden riitukseksi". Sillä ei kuitenkaan ole ollut huomattavampaa merki-

tystä riitusten joukossa. Tschoudyn ansiota on P. Andreaksen Skottilaisen Ritarin asteen muodostaminen. Se on hyväksytty V. ja H. Skottilaisen riituksen 29 asteeksi ja sitä pidetään tämän riituksen yhtenä tärkeimmistä ja filosofisimmista asteista.

Zinnendorfin riitus on saanut nimensä perustajansa, saksalaisen vapaamuurarin Johan Wilhelm von Zinnendorfin mukaan. Z oli syntynyt 1731 ja liittyi nuorena „Kolmen pallon looshiin". Hän oli aluksi hyvin lämmin „Ankaran kuuliaisuuden riituksen" kannattaja, mutta joutui myöhemmin selkkauksiin oman looshinsa kanssa ja erosi siitä. Hän julisti silloin koko tunnustamansa riituksen petokseksi ja selitti, että sen teoria temppeliherrain järjestöstä periytymisestä on väärä. Hän lähetti erään ystävänsä Hans Carl Baumannin Tukholmaan tutustuakseen ruotsalaiseen järjestelmään ja tuodakseen mukanaan sen eri asteiden käsikirjoitukset, jotka Tukholman kapitulin suurmestari oli hänelle luvannut. Baumann toi käsikirjoitukset, jotka kuitenkin, kuten eräästä Södermanlannin herttuan myöhemmästä tiedonannosta näkyy, olivat hyvin epätäydelliset.

Näiden käsikirjoitusten nojalla laati nyt Zinnendorf uuden riituksen vastapainoksi hylkäämälleen „Kuuliaisuuden riitukselle". Hän sai lukuisia kannattajia ja perusti v. 1766 Potsdamissa „Minerval" looshin ja seuraavana vuonna Berlinissä „Kolme kultaista avainta" nimisen looshin. Järjestö sai niin paljon kannattajia, että v. 1770 siihen kuului 12 looshia, joiden yhtymää kutsuttiin „kaikkien Saksan vapaamuurarien suurlooshiksi". Riituksen tarmokkaan perustajan onnistui saada järjestönsä suurmestariksi Hessi-Darmstadtin prinssi, jonka myötävaikutuksella Englannin suurlooshi v. 1773 virallisesti tunnusti hänen riituksensa. V. 1780 katkaisi Englannin suurlooshi kuitenkin yhteytensä sen kanssa. Saatuaan v. 1774 Preussin kuninkaan järjestön suojelijaksi onnistui Z:n levittää järjestelmänsä laajalle Saksassa ja 1778 kuului sen tuomiokuntaan 34 looshia, samalla kun useihin vieraisiin maihin oli perustettu haaraosastoja.

Mutta Z:lla oli myös paljon vastustajia. Ruotsin suurmestari, Södermanlannin herttua, julkaisi v. 1777 ilmoituksen, jossa hän selitti Zinnendorfin valtakirjan, jolla hän oli perustanut suurlooshinsa, väärennetyksi sekä laittomaksi, ja Ruotsin suurlooshi julisti hänet yllyttäjäksi ja parjaajaksi. Tästä kaikesta oli seurauksena, että m. m. Englannin suurlooshi, kuten mainittu, katkaisi yhteyden Zinnendorfin riituksen kanssa. Vastoinkäymisistä huolimatta pysyi Z. suurlooshinsa johtajana kuolemaansa saakka v. 1782.

Tähän riituksen kuului seuraavat 7 astetta: 1. Hyväksytty Oppipoika; 2. Ammattilainen; 3. Mestari (sininen muurarius); 4. Skottilainen Hyväksytty Oppipoika ja Ammattilainen; 5. Skottilainen Mestari (punainen muurarius); 6. P. Johanneksen Suosikki; 7. Valittujen kapituli (kapitulimuurarius).

Valittujen Cohenien eli Pappien riituksen perustaja oli kabbalistisiin oppeihin syvästi perehtynyt saksalainen Martinez Paschalis. Hän oli syntynyt v. 1700 ja matkusteli nuoruudessaan paljon Turkissa, Arabiassa ja Palestiinassa. Ulkomailta palattuaan hän asettui Ranskaan, missä perusti loosheja useihin eri kaupunkeihin, m. m. Marseillesiin, Toulouseen, Bordeaux'hon ja v. 1767 myös Pariisiin. Paschalis muodosti näitä looshejaan varten uuden riituksen, joka oli jaettu kahteen osaan: edellisessä kuvattiin hyveellisyyden ja onnen kadottamista ja jälkimmäisessä niiden jälleenvoittamista. Siihen kuuluivat seuraavat 9 astetta:

1. Hyväksytty Oppipoika; 2. Ammattilainen; 3. Mestari; 4. Suuri Valittu; 5. Cohen-Oppipoika; 6. Cohen-Ammattilainen; 7. Mestari-Cohen; 8. Suuri Arkkitehti; 9. Komentava Ritari. Kuuluisa ranskalainen mystillinen kirjailija ja vapaamuurarijohtaja, n. s. „Martinistisen riituksen" perustaja Louis Claude Saint Martin uudisti Paschalisin järjestelmän tämän kuoltua v: 1779.

Kaikista niistä monista uusista riituksista ja järjestelmistä, jotka 18-vuosisadalla näkivät päivänvalon vapaamuurariuden historiassa, ei mikään ole ollut niin korkealla älyllisellä tasolla kuin se, joka tunnetaan nimellä *Afrikalaisten Arkkitehtien riitus*. Jo v. 1756 oli Berlinissä muodostettu tämän niminen järjestö, mutta monien muiden uusien riituskeksintöjen — sellaisia esiintyi erääseen aikaan miltei joka päivä! — ohella se pian haipui näkyvistä. 11 vuotta myöhemmin eli v. 1767 syntyi uusi seura, joka otti saman nimen, mutta jonka tehtävä muodostui aivan toisenlaiseksi. Sen jäseniksi otettiin mieluummin korkealla älyllisellä kehitysasteella olevia. Asteita oli 11, jakautuen seuraavasti. Ensimmäinen Temppeli: 1. Hyväksytty oppipoika; 2. Ammattilainen; 3. Mestari-Muurari. Toinen Temppeli: 4. Arkkitehti eli Egyptin mysterioiden Oppilas; 5. Egyptin mysterioihin Vihitty; 6. Yleismaailmallinen Veli; 7. Kristillinen Filosofi; 8. Egyptin mysterioiden Mestari; 9. Järjestön Aseenkantaja; 10. Järjestön Soturi; 11. Järjestön Ritari. Kolme viimeistä astetta muodostivat n. s. korkeammat asteet, joita myönnettiin ainoastaan huolellisen harkinnan jälkeen sellaisille veljille, jotka todella olivat arvokkaat saamaan koroituksen. Yleisiä kokouksia nimitettiin kapituleiksi ja järjestöä hallitsi suurkapituli, johon kuului 12 upseeria.

Pernettin riitus on saanut nimensä perustajastaan, Antoine Joseph Pernettistä, joka syntyi Ranskassa 1716. Kuuluttuaan benediktiiniläiseen munkkikuntaan, josta kuitenkin erosi yhdessä 28 munkin kanssa, tutustui Pernetti Swedenborgin mystillisiin teorioihin ja perusti 1770 Avignonissa n. k. Illuminaattien Akatemian. Siihen kuului neljä astetta, kolme vertauskuvallista eli P. Johanneksen astetta ja neljäs n. k. Todellisen Muurarin aste, jossa annettiin opetusta hermeettisissä ja swedenborgilaisissa opeissa. Myöhemmin siirsivät eräät Pernettin oppilaat riituksen Montpellieriin, perustaen siellä „Todellisten Muurarien Akatemian". Pernettin kerrotaan keksineen myös useita muita vapaamuurariasteita ja hänen luomakseen sanotaan myös sitä astetta, joka V. ja H. Skottilaisessa riituksessa tunnetaan Auringon Ritarin eli Vihityn Ruhtinaan asteena (28°). Hän oli itse hyvin älykäs mies, kirjoittaen lukuisia teoksia mytologian, teologian, maantieteen, filosofian, taiteiden ja matematiikan alalta.

Benedict Chastanier, ranskalainen lääkäri, toi 1767 Englantiin eräänlaisen muodostelman Pernettin järjestelmästä, jakaen sen 9 asteeseen. Hän perusti Lontooseen teosofisen vapaamuurarilooshin, joka kuitenkin pian hylkäsi vapaamuurarimuodot ja antautui tutkimaan yksinomaan Swedenborgin oppeja. *Chastanierin riituksen* asteet, jolla nimellä tuota teosofista looshia kutsuttiin, olivat seuraavat: 1, 2, ja 3, vertauskuvalliset asteet; 4, 5 ja 6, Teosofian Oppilas, Ammattilainen ja Mestari; 7, Ylevä Skottilainen Muurari eli Taivaallinen Jerusalem; 8, Sininen Veli; ja 9, Punainen Veli.

T. V.

Johdatus Kabbalaan

William Wynn Westcott

(Jatk.)

Alkuperäisin ihmiskäsitys Jumalasta on siis negatiivisen olemassaolon, AIN'in passiivinen, toimeton tila. Tästä etenee ihmisäly käsittämään AIN SUPH'in, pohjattoman, rajattoman, jakamattoman, mittaamattoman jumalolemuksen. Kolmas aste on AIN SUPH AUR, pohjaton valo, kaikkiallinen valo. Ajatus: „tulkoon valkeus" sai muodon ja „valkeus tuli". Toimettomuus on muuttunut toiminnaksi. Itsetietoinen Jumala on herännyt. Jos nyt koetamme käsittää tämän vuodatuksen keskitettynä, koettaisimme koota tämän valon säteet yhdeksi pisteeksi, loistavaksi ja säteileväksi kruunuksi, niin näemme KTR'n, Kether'in, Kruunun, ensimmäisen Sephiran, käsittämättömän jumaluuden ensimmäisen vuodatuksen, sisäisesti ilmenneen jumaluuden ensimmäisen käsitettävän ominaisuuden. Sitä mainitaan myöskin nimityksillä ADM OILAH, Adam Oilah, *Taivaallinen Ihminen,* sekä Autik Yomin, *Päivien Vanhin.* Harras rabbiini kumartaa päänsä ja palvelee tätä ylevää käsitettä. Hebrealaisessa Vanhassa Testamentissä esiintyy Hän nimityksellä Jumalallinen Nimi, AHIH, Aheieh, „Minä olen". (Exodus III. v. 4).

Kun itsetietoinen Jumala siis on herännyt toimivaksi energiaksi, leviää Hänestä heti kaksi uutta vuodatusta, jolloin kolminaisuus loistaa säteilevän kolmion vertauskuvana. Nämä kaksi vuodatusta ovat „taivaallinen kolminaisuus", CHKMH, Chokmah, *viisaus,* kuningas, jumalallisine nimineen IHJAH, joka on toinen Sephira, — BINH, Binah, *ymmärtämys,* kuningatar, jumalallisine nimineen IHVH, Jehovah, — kolmas Sephira.

Seuraava vuodatus on GDULH, Gedulah, myöskin CHSD, Chesed, *armeliaisuus,* jumalallisine nimineen AL, EL, Sen vastakohtana ilmenee CBURH, Geburah, *ankaruus,* jota myöskin mainitaan nimellä Pachad, *pelko,* jumalallisine nimineen ALH, Eloah. Heijastavan kolmion täydentää kuudes Sephira, aurinko, nimeltä TPART, Tiphareth tai *kauneus,* mainittu nimellä ALHIM, ELOHIM. Se on käsitettävä heijastavana kolmiona, jonka kärki viittaa alaspäin. Kolmas kolmio voidaan käsittää toisena heijastuksena, kärki alaspäin. Sen muodostavat seitsemäs, kahdeksas ja yhdeksäs Sephiroth; NTZCH, Netzach, lujuus, tai *voitto,* nimeltä Jehovah Sabaoth HUD, Hod, tai Hud, — *loisto,* nimeltä Elohim Sabaoth sekä ISUD, Yesod, *perusta* nimeltä CHAI, El Chai.

Lopuksi kaikki nämä ihanteelliset ominaisuudet yhdistetään yhdeksi ainoaksi muodoksi, kymmenenneksi Sephiraksi, MLKUT, Malkuth, Shekinah, *valtakunta,* jota toisinaan myöskin mainitaan nimellä Tzedek, vanhurskaus. Koko dekaadi, kymmenluku, muodostaa „Adam Kadmonin", „Perustyypillisen Ihmisen" ja ihmeellisen OTZ ChIIM'in Elämänpuun. Vanhoissa Adam Kadmonia esittävissä kuvissa näemme Ketherin, kruunun, otsan yläpuolella. Chokmah ja Binah ovat ajattelevien aivojen kaksi puoliskoa. Gedulah ja Geburah ovat kaksi toiminnanelintä, oikea ja vasen käsivarsi. Tiphareth on sydän ja rinnan hengityselimet. Netzach ja Hud ovat vasen ja oikea jalka. Jesod vastaa sulatus- ja synnyttä-

miselimiä sekä vihdoin Malkuth vastaa jalkoja tai ihmisen perustaa maan päällä, alimmalla tasolla.

Arveltiin näiden kolmioiden perustuvan yhdelle sekä miehiselle ja naiselliselle voimalle, josta siten on syntynyt Tasapaino, MTQLA Methequela.

Melkein yhtä vanhoja kuin kabbalistinen oppi Sephirotheista, älyvoimista tai vuodatuksista, ovat ne merkilliset kuvat, joissa nämä opit esitettiin diagrammeina ilmentäen vertauskuvallisesti kaikki asiat eri puolineen. Kaikki opetukset jumalolemuksesta voidaan täten esittää samoin kuin enkelijoukkojen kokoonpano, ihmisluonnon olemuspuolet, planeettaruumiitten ryhmät, metallielementit, salaman kiemuraviivan sekä pyhän Tetragrammatonin rakenteen, joka on mystillisen Jehovah, IHVH, Yod, Heh, Vau Heh, sekä niiden numeroarvo 26.

On ymmärrettävä, että tämä jumalallisten vuodatusten dekaali ensin on muodostunut ensimmäisellä jumalallisella tasolla, jonka nimi on Atziluth, ja joka on kokonaan meidän käsitysmahdollisuuksiemme yläpuolella. Se muodostuu uudelleen toisella, puhtaan hengen, Briah'in tasolla. Se on vielä olemassa samanlaisena kymmenikkönä Yetzirah'n maailmassa, joka on kolmas tai muovaileva taso. Lopuksi tulee se kyllin kiinteäksi ihmisälyn käsittää neljännellä Assiah'in tasolla, jolla me näytämme elävän. Me voimme pitää kabbalistista Elämänpuuta tyyppinä edustamassa useata jumalallista prosessia ja ilmennysmuotoa, mutta ne ovat vain vertauskuvia, joita käytämme omia ihanteitamme luokitellessa. Emme saa alentaa jumalallisia vuodatuksia väittämällä todellisiksi näitä Sephirotheja koskevia kuvia. Ne ovat vain kokeiluja, joiden avulla ne koetetaan tehdä ihmiskunnalle käsitettäviksi.

(Jatk.)

Smaragditaulu

Kaksi kamelia, jotka kantoivat selässään monivärisiä *houdahia,* kulkivat nopeasti yli keltaisen hiekan. Näiden heiluvien laivojen omistajia varjostivat verhot ja silkkiset verkot erämaan kuumaa aurinkoa vastaan. Toinen näistä suurista, mahtavista erämaanlaivoista oli jättiläissuuri, musta dromedaari, toinen taas nahkanvärinen kameeli, toveriaan paljon pienempi. Suuren, mustan nuubialaiseläimen selässä istui merkillisen näköinen olento, solakka, ylpeä, noin neljänkymmenen vuoden ikäinen mies. Hänen kasvonsa olivat mustahkot, erämaan auringon tummentamat ja niitä reunusti sysimusta parta, joka haaraantui täsmällisesti järjestettyihin osiin. Hänellä oli päässä valkoinen liinahuivi, jota monivärinen palmikoitu nauha piti paikoillaan. Päästä kantapäihin asti oli hän puettu valkoisiin, lukuunottamatta kenkiä, joiden pienet punaiset nahkakärjet pistivät esille hänen istuessaan tyynyllään ristissä jaloin. Leveässä valkoisessa vyössä oli puhtaasta damaskolaisesta teräksestä taottu *scimitaari* ja pitkä, helmiäisellä ja kullalla kirjailtu arabialainen pyssy heilui hänen sivullaan ja työnsi piippunsa kauas ulospäin kameelin sivusta.

Harvoin ovat maailman silmät nähneet sellaista eläintä kuin tuo suuri, musta dromedaari oli. Sen lyhyt, kiiltävä karva näytti loistavan itse erämaan auringon

valolla ja se oli päästä häntään asti peitetty nauhoilla ja tupsuilla, joista useimmat olivat puhtainta kultaa. Suitset olivat helisevillä metallitupsuilla koristetut ja tuo komea eläin asetti jalkansa hiekkaan hitaasti ja niin järjestelmällisen arvokkaasti, että se herätti huomiota sellaisessakin maassa, missä arvokkaisuus ja notkeus ovat yleisiä piirteitä. Itse *houdahin* katolla loisti täydestä kullasta tehty tähti, joka kiinnitti melkein maahan asti riippuvia monivärisiä verhoja. Koristeellisenkin kansan keskuudessa esiintyi tämä kuva loistavana ja kunniakkaana.

Hänen toverinsa oli sensijaan mahdollisimman yksinkertaisesti puettu. Vaatimattomuus ja yksinkertaisuus ilmenivät hänessä äärimmäisyyksinä tässä äärimmäisyyksienkin maassa. Hänen kameelinsa oli aivan tavallinen, sen suitset aivan yksinkertaiset ja ratsastaja itse oli ilman aseita ja toista rotua kuin hänen toverinsa. Iho oli valkea ja kaksi sinistä silmää loisti kasvoista, jotka olivat veistetyt kuin kreikkalaisen jumalan ja kiiltävän ruskeat hiuskiharat peittivät hänen otsansa. Hän oli puettu yksinkertaiseen, valkoiseen pukuun ja jalat olivat nahkahihnoilla sandaaleihin kiinnitetyt. Hänenkin kasvojaan ja päätään varjosti aurinkokatos, mutta yksikertaisissa verhoissa ei ollut minkäänlaisia koristeita. Eläintään ohjasi hän tavallisella palmikoidulla nuoralla.

Hitaasti astuivat nuo kaksi suurta eläintä kantaen erilaisia taakkojaan ja heidän noustuaan suuren, vierivän hiekkaäyrään yli, levisi eteen silmänkantamaton, ääretön hiekka-erämaa. Kaukana autereisessa sinessä näkyivät ihmeelliset vuoret harmaina ja purppuraisina, mutta ainoatakaan elävää olentoa tai kasvavaa ruohonkortta ei silmä missään voinut havaita.

„Minne menemme, mestari?", kysyi ruskeatukkainen nuorukainen kääntyen kohti mahtavaa olentoa, joka kohosi hänen edessään dromedaarin selässä.

Mustakasvoinen toveri viittasi sormellaan, joka oli kulta- ja hopeasormuksilla peitetty, kohti erämaan kaukaista autereista rantaa.

„Tuonne", vastasi hän syvällä äänellä, joka samalla oli ihmeellisen pehmeä ja innostava.

Nuorukainen katseli hänen viittaamaansa suuntaan, mutta näki vain herkän autereen erämaan rannalla.

„Mikä paikka se on", kysyi hän.

„Tuo", oli vastaus, „on Kangastusten maa, jossa etterissä yhä liitävät kauan sitten kuolleitten rotujen temppelit, jossa suuret vedet viettelevät kuolevia matkustajia luokseen ja sitten taas haihtuvat rajattomaan taivaanrantaan. Tuonne, kautta pilvien kulkivat karavaanit matkustaessaan tätä tietä ennen kun hiljaiset kuninkaat pantiin lepoon hautoihinsa Niilin rannoilla. He kulkevat siellä yhä liitelevässä, säteilevässä ja väreilevässä eetterivalossa. Siellä on myöskin se ihmeellinen rakennus, jonka kaariholvien ja korkeitten pilarien keskuudessa on salattuna se viisaus, jota sinä olet tullut hakemaan. Sillä siinä loistavassa palatsissa ovat kuolleitten kadonneet kirjastot, ja kuljemme nyt sitä tietä, jota pitkin karavaanit kerran vaelsivat pois Egyptistä vieden mukanaan papyruskääröt, kaldealaiset taulut ja foinikialaiset kivet ja kuljettaen ne tähän nykyiseen olinpaikkaansa. Täällä ovat tänä päivänä Babylonin *terra cotta* silinterit, menneitten rotujen historia sekä tuntemattomien valtakuntien tiedot. Sinä olet tullut länsimailta ja sinua on kehoitettu etsimään näitä entisaikaisen kansan aarteita ja minä olen tullut „Kangastusten maasta" viemään sinut niiden luo. Tule."

Sanoen jotain dromedaarille, joka näytti ymmärtävän hänen jokaisen sanansa, lähti tuo merkillinen olento kulkemaan eteenpäin heiluen ja kiikkuen satulassaan kuin pieni venhe myrskyisellä selällä. Nuorukainen käski omaa kameeliaan eteenpäin nopein askelin yli hiekkatörmien aina erämaan sydämeen, josta kukaan ihminen ei koskaan ole elävänä palannut.

Äkkiä nosti suurella mustalla dromedaarilla ratsastava mies kätensä ja älykäs eläin seisahtui, ikäänkuin se olisi lukenut mestarinsa ajatukset. Nuorukainen ajoi hänen sivulleen ja seisahtui hänkin katsoen erämään sineen. Sinne katsellessaan näki hän usvasta eteensä muodostuvan merkillisen marmorista ja hiekkakivestä rakennetun kaupungin. Suuret lintujen ja eläintenmuotoiset obeliskit kohosivat vanhoissa palmulehdoissa, joiden oksat huojuivat kuin hiljaisessa tuulessa. Mahtavat kaariportit, jotka pylväillään kantoivat monisiipistä aurinkopalloa, näyttäytyivät ihmeellisinä, värähtelevinä valoina kesken erämaan ilmapiiriä täyttävän autereen.

Äkkiä muuttui hiekka heidän edessään helmeileväksi vedeksi, jolla liiteli ihmeellisen näköisiä, linnun ja joutsenen muotoisia venheitä. Papyruskasvi tuuheine lehvineen kohosi sen rantaäyräillä ja suuria punarintaisia haikaroita seisoi kuvapatsaitten tavoin matalikoilla. Silmien eteen aukeni pitkä sfinksien reunustama käytävä. Vesi valeli niiden jalustoita ja kauempana kohosivat mahtavan temppelin, jollaisen raunioita yhä näemme ikäänkuin luurankoina Karnakissa. Villamaisia valkoisia pilviä liiteli eetterissä ja ihanan kaunis näköala nousi erämaan hiekan kuivien särkkien sijalle. Vanhan kaupungin porteista kulki suuria karavaania edes takaisin poikki veden yli vievien siltojen. Loistavasti puettuja miehiä karisti arabialaisilla oriilla ulos ja sisään kaupungista. Raskaasti sälytettyjä aasia ja härkiä näkyi uurastavan suurten kuormiensa alla. Kameelijonot, loistavissa varustuksissa kantoivat ratsastajiaan edestakaisin tai hävisivät loppumattomina saattueina kukkuloiden väliin. Silloin tällöin kulki suuri elefantti kullattu torni selässään hitaasti ohi. Sen torahampaat olivat kullalla kirjailtuja ja sen suuri, pehmeä ruumis oli maalattu kirjavilla väreillä. Äkkiä syöksyivät vaunut pitkin katuja julmine kaartuvine miekkoineen pyöriin kiinnitettyinä leikaten ja hävittäen kaikki, mitä niiden tielle sattui.

Nuorukainen katseli näyttämöä ihmeissään, sillä tämänkaltaista ei ollut maailmassa nähty tuhansien vuosien aikana.

„Onko kaikki tämä harhaa", änkytti hän.

„Ei", vastasi ohjaaja nojaten kättään pyssynsä pitkää piippua vastaan. Tämä on osa akaashan mysteriota, jonka herkässä olemuksessa kaikki, mitä on ollut elää ikuista elämää. Tämä suuri elävä kaupunki, tuo menneiden aikojen unipalatsi leijailee yli maanpallon pinnan luonnon alati muuttuvissa eetteriaineissa. Nämä ovat erämaan kangastuksia, jotka näyttäytyvät, kun ihmisen silmä samenee kiiltävää hiekkaa liian kauan katsottuaan. Hehkuva erämaan aurinko polttaa hitaasti pois kaiken elämän ja silloin ilmenevät ihmisen edessä nämä kuvat ääriä vailla olevalla taivaanrannalla liidellen ja viettelevät häntä juomaan vettä, jota hänen huulensa eivät koskaan saata maistaa, — viettelevät häntä jäämään varjoon, joka ei koskaan kuitenkaan saata hänen ruumistaan suojella. Sillä lähestyessäsi tuota kaupunkia vajoaa se pois ja vaikkakin seuraisit sitä maailman ääriin, et kuitenkaan sitä saavuttaisi... Mutta tule, minut on lähetetty tuosta kaupungista näyttämään sinulle asioita, joita katselemaan olet tullut toiselta puo-

len maailmaa. Minäkin olen kangastus, kuten kaikki muu, sillä kuulun rotuun, jota ei enää ole olemassa. Sinä näet minut kuolevan ihmisen silmillä, sinä näet minut varjojen aistimien avulla. Mutta menkäämme nyt yli sillan ja astukaamme linnoitukseen, joka oli raunioina jo viisi tuhatta vuotta ennen Kristuksenne tuloa.

He kiiruhtivat ratsujaan eteenpäin, mutta sen sijaan, että kaupunki olisi heidän edestään haihtunut, nousivat he yli kaarisillan ja ajoivat hitaasti „Kangastuksen kaupunkiin". He olivat samanlaisessa meluavassa kaupungissa, joita tänäpäivänä tapaa kaikkialla Itämailla. Se oli täynnä pieniä kauppoja, kapeita katuja, nauravaa kansaa ja ahkeria kauppamiehiä. Kauhea salaisuus oli siinä, että kaikki nämä asiat olivat varjoja, epätodellisia ja olemassaoloa vailla. Elämä, joka myi ja vaihteli tavaroita, oli jättänyt nuo toimet aikakausia sitten, mutta yhä se eetterimaailmassa osti ja myi, antoi ja vaihtoi ihmeen kauniita Bagdadin mattoja, Damaskuksen teräsmiekkoja sekä Niilin kuuluisia papyruskääryjä. Hajuvesien tekijät jakoivat hyvälle tuoksuvia tavaroitaan, kulta- ja hopeasepät takoivat metallejaan ja poimuvaippaan puettu pappi kulki kuoppaisilla kadulla, jotka vaunujen pyörät olivat kaivaneet vaikeakulkuisiksi. Kaikki tapahtui usvassa, kaikki tapahtui maailmassa, joka ei koskaan enää voinut olla olemassa.

Ihmeellinen opas johti nuorukaisen kautta kaikkien näiden katujen ja kujien, jonne ulvovat koirat ja haukkuvat rakit kokoontuivat ja missä pienet punaihoiset lapset leikkivät rosoisten vierinkivien kanssa, — missä loistavat värit ja syvin lika sekoittuivat tosi-itämaalaisessa sekarotuisuudessa. Sitten kohosi heidän eteensä temppeli, ei turkkilainen minareettitorninen, eikä kreikkalainen huilumaisine pilareineen, vaan suuri, suorakulmainen, neliömäinen temppeli. Sen kuvun muodosti monikulmainen pyramiidi ja sen luokse johti obeliskien ja sypressipaaluille kiinnitettyjen lippujen reunustama tie. Suuret pronssiportit sulkivat kulkijoilta tien ja niiden vieressä oli mahtavat, kymmenen orjan voimalla väännettävät rattaat. Temppelin seiniä peittivät merkilliset veistetyt kuvat, maalatut ihmisverestä tehdyillä väreillä, jotka kestivät ikuisesti hienojen aineistensa tähden. Siinä oli jumalien ja jumalattarien kuvia, siivekkäitä palloja, tulisia demooneja, Egyptin vanhojen taiteilijoiden veistämiä kaksiulottuvaiselle silmällä. Kaiken tämän näkivät vaeltajat ponnistellessaan eteenpäin kuolleitten kaupungissa.

„Mikä tämä on", kysyi nuorukainen.

„Tämä on „Kolmen tulen temppeli", Kolmasti Suuren, Thoth Hermes Mercuriuksen, taivaan, maan ja helvetin kuninkaan pyhäkkö", vastasi valkopukuinen opas kameelin polvistuessa portaitten eteen. Laskeutuen joustavasti alas tyynyjen päältä ojensi hän kätensä ja eläin hävisi ikäänkuin ei sitä koskaan olisi ollutkaan.

„Katso", sanoi hän kääntyen nuorukaisen puoleen", osa kangastuksesta on jo haihtunut. Kaikki muu seuraa mukana, kun sen tehtävä on täytetty."

Ruskeatukkainen mies laskeutui paljon kömppelömmin omalta kameeliltaan ja seurasi olentoa, joka nousi uskovaisten askeleiden kuluttamia portaita. Vetäen vyöstään mahtavan *scimitarinsa* löi egyptiläinen pronssiporttia, joka kaikui ja kaikui ikäänkuin täydestä kullasta valettu kello. Hitaasti avautuivat suuret portit ja nuorukainen huomasi kymmenen nubialaisen orjan kääntävän mahtavaa vipua kalisevien ketjujen kaikuessa rytmissä laskevien pyörähampaitten kanssa. Viitaten nuorukaista käymään sisään astui vanhempi mies hänen jälkeensä ja

ovi sulkeutui taas. Vieras huomasi olevansa ihmeellisimmässä huoneessa, minkä hän koskaan oli nähnyt, paljon ihmeellisemmässä, kuin minkä hän unissaankaan olisi voinut luoda, suuressa amfiteatterissa, jonka täytti höyhenmalliset papyruspylväät, kullakin veistetyn jumalan kasvot. Korkealla ylhäällä katon rajassa paloi kaksitoista eetteritulta, joista levisi aavemaisia varjoja joka suuntaan saattaen jumalien kivisilmät elävästi räpyttelemään. Temppelin katto, joka oli rakennettu suurista hiekkapaasista, oli sininen kuin taivas ja siihen oli kuvattu aurinkoja, kuita ja tähtiä sekä meidän ketjumme planeetat, jotka näyttivät vilkkuvan ja kiertävän kuin elävät oliot, keskellä salia mahtava, istuva kuvapatsas, jonka päässä oli nousevista puolikuista tehty kruunu. Samoin kuin erämaan Memnopatsaat oli tämäkin äärettömän korkea ja kuvattu olento istui aleksandrialaisesta marmorista tehdyllä istuimella. Sen otsalla oli käärmekoriste, yhdessä kädessä „Elonhengähdysten kirja" ja toisessa *crux ansata,* egyptiläinen kuolemattomuuden lupaus. Jalkojen välissä oli ovi, joka johti johonkin tuntemattomaan ja mystilliseen holviin.

Tässä mahtavassa, hämärän ja jarjojen täyttämässä huoneessa ei näkynyt merkkiä ainoastakaan elävästä olennosta, mutta miesten siellä ollessa katkaisi ihmeellinen laulu hiljaisuuden ikäänkuin monet äänet yhdessä olisivat laulaneet: „Kunnia, kunnia, kunnia sinulle, „Seitsemän valon mahtava Herra." Kunnia, kunnia, kunnia sinulle Osiris, maan prinssihallitsija! Oi Hawkin lapsi, kunnia, kunnia, kunnia sinulle! Oi Iris, luonnon äiti! Kunnia, kunnia, kunnia sinulle! Oi, Isis, sinettien tallettaja, luomisen äiti, Niilin jumalatar! Kunnia olkoon sinulle!"

Laulun kaikuessa valaisi himeää hehku mahtavan kuvapatsaan, joka osoitti, että se kuvasi Isistä, entisaikojen äitijumalatarta. Kuvapatsaan ympärillä kiemurteli hämäriä muotoja, ikäänkuin äärettömän suuria vampiirilepakkoja ja kääntyen seuralaiseensa kuiskasi opas:

„Nämä ovat korppikotkia ja demooneja, jotka ankarasti vartioivat pyhiä salaisuuksia. Olet mysterioitten äidin, Isisksen, taivaan neitsyeen temppelissä. Tule!"

He astuivat eteenpäin yhdessä ja saavuttuaan kuvapatsaan perustassa olevan pienen oven suulle kulkivat he hienon silkkiverhon välitse, joka jakautui heidän lähestyessään. He tulivat mahtavaan, kuutionmuotoiseen saliin, joka oli huonekaluista aivan tyhjä ja jonka loputonta tasaisuutta vain kivien saumat katkaisivat. Graniitti-ovi sulkeutui heidän jälkeensä ja he jäivät kiinteän kiven muodostamaan elävään kuutioon.

Opas nosti kuparinvärisen kätensä ja viitaten yhdellä sormella taivaaseen päin, toisella maahan, sanoi hän juhlallisesti. „Katso, miehen mitta."

Nuorukainen ei ymmärtänyt, mutta katseli ympärilleen ihmeissään ja hämmästyneenä.

„Missä olen", kysyi hän.

„Olet kaikista pyhimmässä, kolmasti suuren, valon ja liekin kolminkertaisen perusaineen Herran salaisessa huoneessa. Jalkaisi alla on huone, jonka syvyyttä ei kukaan ihminen tunne. Tässä kallioon hakatussa huoneessa on maailman kunnia salattu. Korkealla pääsi yläpuolella on mahtava pyramiidi, jonka harjalla palaa ikuinen tuli. Hän otti pukunsa poimuista kolme pientä esinettä ja asettaen ne maahan sanoi hän: „Katso, viisauden avaimet."

Nuorukainen katseli ja näki kolme pienen pientä geometristä jostain kalliista kivestä veistettyä esinettä loistavan jalkojensa juuressa. Ensimmäinen oli pieni

vihreä kuutio, toinen oli pieni puinen pyramiidi ja kolmas läpikuultava, loistavan valkoinen, kiiltävä pallo.

„Katsele kuninkaan valtikkaa ja maailmankaikkeuden arvoituksen avainta", sanoi valkoisiin puettu mies osoittaen pientä esinettä. Mutta nyt tahdon selittää sinulle niiden kaikkien salaisuudet, lupauksen, jonka Jumala antoi ihmiselle ja jonka kautta Hermes Merkuriuksen henki ainiaaksi on sidottu ihmisen sieluun. Katso!" Puhuessaan katseli hän temppelin läntistä puolta ja hänen niin tehdessään lohkesivat suuret keskuskivet ja luistivat pois kiinteästä kraniitista tehdyillä jalaksilla, jotka olivat tehdyt ilmaan riippumaan ja suuri, noin kymmenen jalkaa laaja aukea neliö jäi seinän pintaan. Tässä suuressa aukossa riippui kivi, mitä kirkkaimmin ja loistavimmin vihreä. Se säteili, hehkui ja kimalteli, kunnes se oli liekkikehän ympäröimänä, joka näytti valaisevan luolan pimeimmätkin nurkat. Se riippui aukon neljästä nurkasta kultaisissa ketjuissa ja oli upotettu paksuun kultaiseen, jalokivillä koristettuun kehykseen. Suuri taulu oli melkein nelis-kulmainen, ja sille oli viheriällä tulella kaiverrettu, kauan sitten unohtuneella kielellä, monta riviä merkillisillä kirjaimilla.

„Ja mikä tämä on", kuiskasi nuorukainen kumartaen kunnioituksen vallassa elävän kiven eteen.

„Tämä pyhä taulu, jota sinä katselet", vastasi opas huoneen täyttyessä viheriällä valolla, „on *tabula smaragdina,* Hermes Trismegistuksen smaragdikivinen taulu, maailman vanhin pyhäinkalu, joka käsittää Jumalan ensimmäisen ilmoituksen maailmalle.

„Mitä siihen on kirjoitettu noilla ihmeellisillä kirjaimilla", kysyi nuorukainen kiihkeästi.

„Lue", vastasi opas osoittaen kiveä.

Nuorukaisen sitä katsellessa tuntui hän muistavan jotain. Jossain, jolloinkin oli hän tuntenut tuon kielen. Kun tämä hänelle vähitellen selveni, loistivat sanat viheriällä tulella ja syöpyivät hänen sielunsa syvyyksiin. „Katso, Hermeksen kolmasti suuren salainen työ, hänen, joka on Yksi olemukseltaan, mutta Kolme olemuspuoliltaan. Tämä on Chiram Merkuriuksen työ, hänen, joka oli kaikkiallinen tekijä äärettömine voimineen, yksi hengessä, mutta kolme ilmennyksissään. Tämä on totta. Tämä ei ole valhetta. Tämä on varmaa ja tähän voi luottaa. Yläpuolella oleva *ylin* on sama, kuin alapuolella oleva *alin* ja alapuolella oleva *alin* on sama kuin yläpuolella oleva *ylin.* Tiedä tämä, jotta saattaisit suorittaa ainoan todellisen ja täydellisen tehtävän.

Koska kaikkien asioitten olemassaolo riippuu yhden olennon tahdosta, niin kaikella on alkunsa yhdestä olennosta. Tämän olion isä on aurinko, sen äiti on kuu, tuuli kantoi sitä siivillään ja sen imettäjä oli henkinen maa. Vain yksi olento jälkeen Jumalan on kaiken olevaisen isä tässä maailmankaikkeudessa ja tulevaisuudessa. Sen voima on täydellinen ja ikuiseen loppuun asti on se yhtä henkisen maan kanssa Mutta sinun täytyy eroittaa henkinen maa kiinteästä ja karkeasta liasta tämän ylhäisen tulen kautta suurella huolella. Sillä se nousee maasta ylös taivaaseen ja laskeutuu taa uudestisyntyneenä kuin kaste maan päälle Ja ylin ja alin kasvavat suurempaan voimaan elämän kasteen kautta.

Tämän kautta tulet ottamaan osaa koko maailman kunniaan ja pimeys ja tietämättömyys pakenevat sinusta. Tämä on kaiken vallan voima, tämän kautta olet kaiken mestari ja sinulla on voima muuttaa kaikki, mikä on hienoa kuin

kulta ja kaikki mikä on karkeaa kuin muut metallit. Tällä tavalla luotiin maailma. Tapa, millä tämä tie voidaan kulkea, on salainen. Tästä syystä minua mainitaan nimellä Chiram Merkurius, *Telat Meshasol*, yksi hengessä, mutta kolminainen ilmennyksessä. Minun kolminaisuuteeni on salattuna koko maailman viisaus.

Olen puhunut ja se on nyt loppu, mitä olen sanonut auringon vaikutuksesta. Tähän loppuu Hermes kolmasti suuren *Tabula smaragdina*."

Valot kimaltelivat ja hehkuivat smaragdikivessä ja nuorukainen katseli sitä ihmeissään ja haltioissaan. Äkkiä katkaisi hiljaisuuden ukkosen jyrinä ja suuri usvamuoto laskeutui luolaan. Sillä oli Ibiksen, Hermeksen pyhän linnun pää ja se kantoi kädessään taulua ja kynää. Hetken seisoi se paikoillaan kuin varjokuva smaragdi sydämenä. Huone huojui ja kiikkui ja kääntyi. Mahtavat kalliot lohkesivat ja särkyivät kuin suuri pimeys laskeutui maan päälle. Nuorukainen horjui ja hoiperteli pimeässä, joka tuli yhä raskaammaksi hänen ympärillään.

„Katsele „Kangastuksen maata", sillä se haihtuu erämaan ilmaan. Jossain maan pinnalla tulee se aina olemaan ja nyt kulkee se sinun maasi ja sinun synnyin kotisi yläpuolelta. Minä en voi seurata sinua, sillä minä olen suuren harhan osa, mutta sinä olet nähnyt. *Muista, mitä olet nähnyt*."

Kova jyrinä kaikui ilmassa ja nuorukainen tunsi putoavansa. Hän löi jotain vastaan, kaatui ja äkkiä levisi valo hänen ylleen.

Hän istui oman pienen huoneensa lattialla ja käsissä oli vanha Hermeksen mysterioita käsittelevä kirja, jonka hän edellisenä päivänä oli ostanut kirjakaupasta. Aurinko loisti iloisesti akkunasta hänen noustessaan hitaasti jaloilleen.

The All-sceing Eye.

Vapaamuurarin ottopoika

(Jatk.)

Saara vastasi, että hän viime yönä varmaan oli saanut häkää päähänsä keittäessään olutta Nilsin isälle, joka pistäytyi talossa ennenkuin palasi kotia. Yöllä tunsi hän itsensä sitten hyvin sairaaksi, eikä koko päivänä kelvannut mihinkään kunnon työhön. Kun Nilsin isä sitten aamun koitteessa tuli ja kertoi kaikesta surkeudestaan, koski tuo Saaraan niin kovasti, että oli vallan pyörtyä. Sitten täytyi hänen keittää ruokaa herralle ja omalle miehelleen ennenkuin pääsi lähtemään lasten luo. Noin puheli Saara hommiensa lomissa.

Huolehdittuaan sitten kaikista lasten tarpeista, lähti Saara, luvaten taas palata ennen yötä.

Mutta silloin palasi Jöran kotia mukanaan mies, Saaran mies. Säkit ja nyytit täyttyivät makuu- ja pitovaatteista, joita mies kantamistaan kantoi pois. Sillävälin puettiin lapset lämpöisimpiin vaatteisiinsa, ja pikku piltti käsivarrellaan ja taluttaen Nilsiä kädestä poistui Jöran talosta, poiketen niin kapealle ja kiemurtelevalle polulle, että Nilsin täytyi vetäytyä taakse ja tarttua isää takinliepeeseen voidakseen seurata mukana. Vihdoin tulivat he ajotielle, jolla hevonen rattaineen odotti heitä. Kaikki tavarat olivat jo kuormitetut sille. Tässä erosi heistä

Saaran mies. Nils vieressään ja Petter sylissään tarttui Jöran ohjaksiin ja ajoi yhtä mittaa koko yön.

Matkaa kesti toista viikkoa. Jöran ilmeisesti karttoi valtateitä, sillä harvoin kohtasivat he muita matkamiehiä ja aina levähtivät he jossakin torpassa taikka jonkun halonhakkaajan majassa.

Mutta kaikella on loppunsa. He saapuivat lopulta maantielle ja iltana muutamana pysähdytti Jöran tienpuolessa sijaitsevan uudistalon eteen. Majasta astui ulos kierosilmäinen, inhoittavan näköinen mies ja tuli luo.

„No, jopa lopultakin!" murahti hän. Jöran oli siis odotettu.

„Voit uskoa, Haakon", puhui Jöran, „ että olen saanut kokea lemmon kovaa taipaleella. Kirottua matkaa sateessa ja myrskyssä raivaamattomilla teillä tällaisin kuormin ja romuin! Moni muu olisi jo kaatanut koko roskan tiepuoleen ja jatkanut matkaa ratsain!"

Mies vain ilkeästi naurahti, mutta Jöran jatkoi:

„Toimitapas tavaramme ja meidät kiireen kautta katon alle! Ai'on levähtää täällä päivän, ennenkuin kunnioitan „hänen armoansa" käynnilläni. Sekä minulle että lapsimukuloille täytyy hankkia uudet vaateparret."

Keski-ikäinen naishenkilö oli talon emäntänä, ja Haakon, tuo käsivarreton mies, ammatiltaan jonkinlainen maailmankiertäjä ja irtolainen, oli hänen veljensä. Sisar huolehti nyt siitä, että lapsi rukat ravittuina kohta joutuivat vuoteisiinsa. Heidän isänsä puki ylleen herrasmiehen aamupuvun, villasen yönutun ruusullisine kudoksineen, ja istuutui puoleksi jo palaneen takkavalkean ääreen keskustelemaan Haakonin kanssa. Tuo äskeinen yhdenvertaisuus heidän välillään näytti tällöin hävinneen: puhetapa, ilmeet ja liikkeet eroittivat herran palvelijasta.

„Herra Schenörn asettuu varmaan nyt täydellä todella Trollehofiin?" virkahti Haakon tarjotessaan Jöranille tuopin lämmitettyä olutta.

„Ainakin toistaiseksi", oli Jöranin lyhyt vastaus.

„Armollinen neiti on kumminkin siinä luulossa, että Schenörn jää kaikkine päivineen taloon ja ryhtyy hoitamaan sitä. Onhan tuo hökkeli jo aika vanha ja aavemainen, mutta, luvalla sanoen, onhan se yhtä hyvä kuin joku muukin, eikä armollinen neiti enää kauankaan hapuile näitä teitä. Kelpaisipa silloin tulla tuon ja kaiken hänen kultansa omistajaksi. Lempo vieköön, herra, kymmenen vuoden kuluttua saattaa siitä koitua talo, jota kelpaa katsella!"

„Oletpa sama vekkuli kuin ennen, Haakon, ja yhä vielä sinä suunnittelet ja rakentelet tuulentupiasi. Oletpa varmaan jo näkevinäsi itsesi sen uuden ylpeän linnan intendenttinä, vai?"

„Miksikä ei, miksikä ei!" nauraa hohotti Haakon", edellyttäen tietenkin, että herra Schenörn suvaitsee sitä ennen rakentaa sen, hahhahhaa!"

Tähän ei Jöran vastannut mitään. Hetken kuluttua virkahti hän: „Et ole vielä kertonut minulle, mitä armollinen neiti sanoi luettuaan kirjeeni, jossa hänelle ilmoitin vaimoni äkillisestä kuolemasta ja siitä, että suruni sai minut aikaisemmin kuin olin ajatellut siirtymään tänne yksinäisestä kodistani."

„No, en minä saattanut huomata juuri mitään erikoista mielipahaa hänessä rouva Schenörn'in kuoleman johdosta. Sanoihan armollinen neiti kylläkin: Siunaa ja varjele, mikä hänet tappoi, nuoren ihmisen!"

„Vai ihmetteli hän sitä! Niikuin eivät nuoret osaisi kuolla useinkin paljon pikemmin kuin monet vanhat! — Sanoiko hän vielä jotain muutakin, Haakon?"

„Kyllä hän sanoi. 'Voi, voi mies parkaa', huokasi hän, 'joka saa nyt kaksi pientä rääkkyjää ristikseen. Olisipa Herramme voinut ottaa myös ne samalla pois, ainakin pienemmän, sillä siitä sitä huolta ja vaivaa vasta koituu', sanoi hän. Mutta ei silti, tervetullut on Schenörn kumminkin talooni. Jahka armollinen neiti vain saa tietää, että Schenörn asuu meillä, lähettää hän varmasti umpivaunut noutamaan herrasväkeä kartanoon, sillä Hannu ukko on käskystä laittanut ne käyttökuntoon. Niitä rämiähän ei ole käytetty kymmeneen vuoteen, luoja paratkoon!"

II.

Seuraavana päivänä pysähtyivätkin nuo „ihmeelliset" vaunut portille. Lapset puettiin niihin surupukuihin, jotka isä matkan varrella oli heille hankkinut, astuivat vaunuihin ja niin lähdettiin taipaleelle.

Ajettuaan monta tuntia perin huonoja teitä, saapuivat he vihdoin perille. Nils, joka oli istunut koko ajan vaunujen pohjalla isänsä polvien välissä pikku veli sylissään ja tuossa epämukavassa asennossa oli vallan puutunut, kykeni tuskin seisomaan jaloillaan, kun hänen tuli astua vaunuista pihamaalle. Muuan vanha mies tuki häntä ottaen vastaan tulokkaat. Nils katseli uteliaana ympärillensä, mutta hämärältä hän ei saattanut huomata muuta kuin vain tuollaisen säännöttömän, muodottoman massan, josta osa kohosi pilviin.

Vanhuksen saattamana, joka valaisi kulkua lyhdyllä, astui Jöran parkuva Petter käsivarrellaan ja pitäen Nilsiä kädestä pimeään eteiseen, josta kapeat ja kiemurtelevat portaat johtivat pitkään käytävään, joka päivisin sai valonsa kahdesta pyöreästä ikkunasta, mutta nyt juuri yhdestä unisesta lampusta vain.

Vanhus, joka näytti hoitavan sekä hovimestarin että kamaripalvelijan tehtäviä, opasti heidät erääseen syrjähuoneeseen ja lähti sitten ilmoittamaan heidän tulonsa „hänen armolleen".

Tämän kaksinaisen toimensa arvomerkkeinä kantoi vanhus, joka oli puettu ruskeaan, hopealla kalunoituun, mustaan liiviin ja hopeasolkisiin polvihousuihin, olkapäällään jonkinlaista vyötä, jossa riippui avainkimppu. Hänen tukkansa oli puuderoitu ja niskassa oli hänellä kankipalmikko, joka vanhuksen juhlallisesti kumartaessa seisoa törrötti vaakasuorana. Hovimestarin paluuta odotellessaan järjesti Jöran omaa ja Nilsin pukua. Eräs vanhempi, hyväluontoinen nainen otti pikku Petterin hoiviinsa.

Nyt palasi hovimestari ilmoittaen, että armollinen neiti odotti heitä. Tämä tapahtui saksankielellä, sillä hän ei taitanut suomea eikä ruotsiakaan. Huone, johon vieraat nyt opastettiin, oli suuri ja synkkä, vaikkapa seinälamput valaisivat sitä. Rautauunin valkea, joka oli jo sammumaisillaan, loi huoneeseen vain lekkuvaa valoa.

Suunnattoman suuressa nojatuolissa istui neiti Prudentia, puettuna räikeän kirjavaan silkkiverkaan, jota turnyyri ja nauharuusukkeiset kureliivit tukivat ja kannattivat.

Hänellä oli tötterötukka, jota kruunasi harsosta valmistettu pystymyssy, joka vanhuuttaan oli jo aivan kellastunut. Se muistutti huurtunutta katajapensasta taikka oikeammin oli aikanaan vielä valkeana ollessaan muistuttanut sitä. Tällä päähineellä oli vielä lierinsäkin, joita kutsuttiin „siiviksi". Ne loivat varjoa noille vanhoille, laihoille kasvoille, joissa pienet, ruskeat silmät säihkyivät ja joilla kunnioitusta herättävä kotkannenä kuninkoi.

(Jatk.)

Muurariuden kadonneet avaimet

(Jatk.)

NELJÄS LUKU.

MESTARI-MUURARI.

Henkisen kehityksen korkeammalla asteella on Mestari-Muurari, joka henkisesti edustaa esoteerisen koulun opinastetta. Ikivanhoissa vertauskuvissa häntä esitetään vanhana miehenä, joka nojaa sauvaan, pitkä, valkoinen parta riippuen rinnalle, ja jonka kasvoilla ja syvissä, tutkivissa silmissä asuu viisaan ilme. Hän todella on vanha, ei vuosilta, vaan viisaudessa ja ymmärryksessä, jotka ovat ainoat vanhuuden tuntomerkit. Vuosien ja ikäkausien työllä hän on saavuttanut elämän ja uskon sauvan, johon hän nojaa. Hän ei enää ole riippuvainen toisten sanoista, vaan siitä hiljaisesta äänestä, joka puhuu hänen oman olemuksensa sydämestä. Ihminen ei voi saavuttaa loistavampva asemaa, kuin on Mestari-Rakentajan, joka työllä on kohonnut läpi inhimillisen tietoisuuden asteitten. Aika on iankaikkisuuden määrittelemistä, jonka ihmiset ovat keksineet mittaamaan inhimillisen vaelluksen tapahtumia; elämän keskisillä tasoilla se on tila tai välimatka kahden henkisen kehitysasteen välillä, eikä sitä voida mitata siveellisillä välineillä. Moni lapsi tulee tähän maailmaan Muurarikoulun Suur-Mestarina, kun taas moni kunnioitettu ja arvossa pidetty veli laskee päänsä hiljaisen lepoon saamatta pääsylupaa edes sen portille. Mestari-Muurarin elämä on täysi, rikas ja ylitsevuotavainen niistä kokemuksista, jotka häntä ovat kohdanneet hänen tehdessään hidasta toivioretkeänsä kiertäviä portaita ylös.

Mestari-Muurari edustaa voimia ihmisen sielussa, tuossa yhdistävässä renkaassa, joka sitoo taivaan ja maan yhteen loputtomaksi ketjuksi. Hänen henkinen valonsa on suurempi, koska hän on kehittynyt sen korkeammaksi ilmennysvälineeksi. Aina rakentavan työn ja tunteitten yläpuolella leijailevat ajatuksen voimat, jotka nopein siivin liitävät Valon lähteille. Mielenmaltti on hänen inhimillisten ominaisuuksiensa korkein saavutus ja hän astuu sisäisen huoneen suureen pimeyteen, jota valaisee ainoastaan hänen järkensä kirkkaus. Mestari-Muurarin verraton etuoikeus on pysyä kiinni suuressa viisaudessansa ja tiedossansa. Oppilaasta hän on kehittynyt opettajaksi, ohjattavien Kuningaskunnasta hän on liittynyt siihen pieneen ryhmään, jonka aina täytyy näyttää tietä. Hänelle Taivaat ovat avautuneet ja Suuri Valo on sieltä vuotanut alas, huuhdellen häntä sädeloisteellansa. Tuhlaajapoika, joka niin kauan on vaeltanut pimeyden mailla, on palannut kotiin Isän huoneeseen, ja ääni puhuu Taivaista, vallaten Mestarin

niin, että sen jumaluus tuntuu täyttävän koko hänen olemuksensa, sanoen: „Tämä on minun rakas poikani, johon minä mielistyin." Mestari-Muurari todella on Aurinko, suuri valonheijastaja, joka säteilee elimistönsä kautta, sillä hän on puhdistunut monien ikäkausien kuluessa sen äärettömän voiman avulla, joka on Looshin valo. Hänestä todella on tullut Kaikkein korkeimman sanansaattaja. Hän seisoo liekehtivän tulen valon ja maailman välillä. Hänen lävitsensä käy Hydra, suuri käärme, jonka suusta virtaa ihmiselle Jumalan valo. Hänen vertauskuvansa on nouseva aurinko, sillä hänelle päivänterä on kohonnut täydessä loistossansa yön pimeydestä, valaisten kuolemattomia itämaita päivää ennustavilla ensi säteillänsä.

Huoaten laskee Mestari kädestänsä työaseensa, sillä hänen puolestansa temppeli alkaa olla valmis, viimeiset kivet on asetettu paikoillensa, ja sitten hän sammuttaa kalkkiansa epämääräisen surun hiipiessä hänen mieleensä, kun hän näkee temppelinsä tornin ja minareetin kohoavan hänen kätensä työn kautta. Todellinen Mestari ei odota lepoa, ja kun hän näkee työpäivänsä päättyvän, murhe painaa hänen sydäntänsä. Vähitellen hänen Ammattikuntansa veljet jättävät hänet, kunkin käydessä omaa tietänsä, ja kiiveten askel askeleelta. Mestari vihdoin seisoo yksin temppelinsä harjalla. Vielä täytyy asettaa paikoillensa yksi kivi, mutta hän ei voi sitä löytää. Jossakin se on häneltä salassa. Hän polvistuu rukoukseen pyytäen, että ne voimat, jotka ovat olemassa, tukisivat häntä hänen etsinnässään. Auringon valo loistaa hänen ylitsensä ja taivaan ihanuus käsittää hänet. Äkkiä puhuu ääi Taivaista, sanoen: „Temppeli on valmistunut ja minun uskollisessa Mestarissani on löytynyt puuttuva kivi."

Molemmat Harpin kärjet ovat nyt kohotetut nelikulman alta, sydän ja sielu ovat samalla vapautuneet kuolevaisuuden vertauskuvasta, Jumalallinen on vapautunut aineesta, ja ajatuksena ja tunteena ne yhtyvät kirkastamaan suurinta ja korkeinta. Aurinko ja Kuu ovat yhdistetyt ja Täydellisyyden Aste saavutettu.

(Jatk.)

Unissako vain — eikö koskaan muuten?

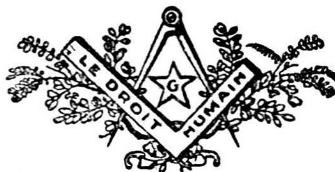
Näin unta, että kuuluin mahtavaan ja voimakkaaseen järjestöön, jossa ei enää soraääni soinut, vaan kaikki elivät sopusoinnussa ja rauhassa. Kehitys ja itsekasvatus olivat jo korkealla — melkein huipussa. Yksilöt kohtasivat toisensa veljinä. Kaikki me toisiamme täysin ymmärsimme ja tahdoimme toisiamme todellisina ystävinä, tovereina ja ihmisinä auttaa. Olimme nöyriä, kaikkein parasta koettavia — maailman rakentajien apulaisia.

Herättyäni tuumailin — koskahan koettaa aika, jolloin meistä itsekkäistä materiaan uponneista raukoista kohoaa tuollainen ihanne-yhteiskunta. Kehitys näyttää kulkevan huovaten ja soutaen — eteenpäinmeno on hidasta. Joitakin aniharvoja yksilöitä on, joilta lohtua ja ymmärtämystä kaikille riittää, mutta siihen emme saa pysähtyä. Meidän oppilaidenkin täytyy kasvaa ymmärtäväisiksi ja rauhaa rakastaviksi, jotta tora, riita ja sota poistuvat elämän näyttämöltä. Rukoilkaamme, miettikäämme sitä tietä, joka johtaa kohti korkeuksiin, pyramiidin huipulle, ja anokaamme Hänen apuaan, jonka voima on heikoissa väkevä — Aija.

Numeroa seuraa liite: Tilauslista

Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

HELMIKUU N:o 10 · 1925

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*" — *Oskar Leschhorn*

Laupeudelle

Lempeä laupeus taivainen,
käsi niin lämmin on sulla:
köyhä tai väsynyt vaivainen
luokses voi luottaen tulla,
viluisen verhoat viitallas,
orpoa hoitelet huoneessas.

Pesäänsä lintua siivet vie,
ketuilla luolat on täällä.
— Ihmisen Poika, missäpä lie
katto Sun pääsi myös päällä?
Oudon ken korjaa kulkurin,
vieraana hällä on Jeesuskin.

Täällä on sairaat ja vaivaiset,
monta on uupunut yöhön.
Anteeksi antaos vääryydet,
käykäämme rakkauden työhön!
Onneton veljes kun hymyilee,
sielusi enkeli riemuitsee.

Maasta on ruumiimme, maaksi sen taas
muuttua täytyy kerran.
Maalliset puuhamme kuolema kaas,
henkemme huomass' on Herran.
Tuomion tunti kun kullekin lyö,
puollustajamme on — laupeudentyö.

J. Sn—

Teosofinen ja selitettävä kurssi vanhemmissa ja uudemmissa vihkimyksissä

J. M. Ragon.

JOHDANTO.

Vihkimys, jonka kehto on Intia, on aasialaisen ja kreikkalaisen kulttuurin edelläkävijä. Sivistäen kansojen luonnetta ja tapoja on se kaikkien yhteiskunnallisten, poliittisten ja uskonnollisten lakien perusta.

Sanotaan, että joku rakennus on hyvin lähellä romahdustaan jos siinä jo näkyvät perustukset. Senvuoksi voi siis sanoa, että Vapaamuurarius on katoamaton, koska aikoja takaperin on aina myönnetty, että sen alku häviää aikakausien yöhön. *Sen temppelillä on aika ikää varten ja maailmankaikkeus tilaa varten.*

Ollen lähtöisin ensimmäisestä sivistyneestä kansasta, toimii Vapaamuurarius taitavuudella kulttuurin välikappaleena. Sen keinot ovat määrätyt, mutta sen päämaali pysyy tuntemattomana aina siihen asti, kunnes siihen saavutaan. Vapaamuurariudella on perustana ensimmäisen Olemisen tunteminen ja luonnon tutkiminen, sen vetovoimana ja verhona on mysteerio, allegoria on sen avaimena, moraali sen siteenä; sen päämääränä on ihmisen onni ja kehitys, kun taas sen vaikutus ilmenee hyväntekeväisyytenä.

Raivaten tietä inhimillisen järjen vapautumiselle ja tahtoen välttää niin epäluuloa valtiovallan puolelta kuin myös kaikkina aikoina kohtaamaansa papillista suvaitsemattomuutta, se on ollut pakoitettu ympäröimään itsensä mysteerioilla, varokeinoilla ja usein joutavanpäiväisillä seremonioilla. Näin taistellen alituisesti valoa vastustavia esteitä vastaan ei sillä ole koskaan ollut tilaisuutta mitään suunnitella, sillä vaitiolo ja varokeinot ovat läpi vuosisatojen sitä seuranneet. Ehkäpä nyt lähestymme aikakautta, jolloin sen teoriat osaksi toteutuvat!

Hajoittakaamme voidaksemme hallita, sanovat roistot, *Yhtykäämme, että kestäisimme,* kerrotaan ensimmäisten Vapaamuurarien sanoneen. Vapaamuurarijärjestö, ollen valiojoukko hyväätekeväisistä ja jalomielisistä ihmisistä kaikista yhteiskuntaluokista, on henkisen temppelin vertauskuva. Tämän temppelin ovat kaikkien ilmansuuntien viisaat pystyttäneet Maailmankaikkeuden Suurelle Arkkitehdille ja sen pylväät, viisauden ja voiman symboolit, ovat joka paikassa ystävyyden granaatti-omenain seppelöimät. Poistamalla etevämmyyden erilaisuuksia tunnustaa Vapaamuurarijärjestö vain hyveen ja luonnonlahjojen kautta saavutetut etevämmyydet. Olemassaolonsa ensimmäinen ehto on väsymättömyys yhteisessä työssä.

Ruumis ei voi olla olemassa ilman sielua eikä yhdistys ilman yhdistymisen perusprinsiipiä. Samoin ilmentää Vapaamuurarijärjestö vastaanottamisillaan yleismaailmallista hierarkiaa, jonka perustana on veljeys vapaus ja tasa-arvoisuus. Looshissamme esiintyvillä sanoilla: vapaus ja tasa-arvoisuus on aivan toinen merkitys kuin politiikassa ja ovat ne puhtaasti moraalisia. Vapaamuurarien

vapaus on järkiperäistä tottelevaisuutta pakollisen tottelevaisuuden asemesta[1], joka viimeksimainittu taas on orjuutta. Ilman tasa-arvoisuutta sortuisi Vapaamuurarius velttouteen, sillä sen tasa-arvoisuus ei ole mitään luonnonvastaista, anarkiasta aiheutuvaa mielivaltaa, joka on turmiollinen. Järjen hyväksymän ja yhteiskunnan vaaliman yksilöllisen tasa-arvoisuuden uudestiluominen on yksi Vapaamuurarijärjestön ja sen opetusprinsiipien peruskohtia.

Vapaamuurarijärjestö ei koskaan sekaannu hallintokysymyksiin tahi yhteiskunnalliseen ja porvarilliseen lainlaadintaan, ja tehden kaikkensa saadakseen jäsenensä edistymään kaikissa tieteissä se eroittaa pois looshista ehdottomasti kaksi ehkä parhainta, tiedettä: *politiikan ja teologian,* sillä ne jakavat ihmiset ja kansakunnat, joita Vapaamuurarijärjestö aina koettaa yhdistää.

Yhtenä yhteiskunnallisista liitoista ja poliittisten valtain suojeluksessa se perustaa liittovallan ihmisistä, jotka järjestävät yleismaailmallisen, yhtä tasa-arvoisen kuin rauhallisenkin, valtiovallan. Ihmiset tällaisessa liitossa pysyvät lujina ilman pakottavia lakeja, sillä sen lempeät ja viisaat säännöt viehättävät heidän järkeänsä ja sydäntänsä. Näiden sääntöjen perustana on rakkaus ihmiskuntaan. Vapaamuurarijärjestö hyväksyy jokaisen kyseellisen ihmisen osalliseksi hyviintöihinsä ja ottamalla jäseneksi niin ystävän kuin vihollisen kaikista kansoista saavuttaa se yleismaailmallisen ylivallan. Rikas oppii siinä ylenkatsomaan kultaa, ja sotilas oppii rakastamaan ja suojelemaan ihmisiä eikä vain heitä surmaamaan. Politiikko taas oppii käsittämään, että tavat ja käsityskanta sekä kiintymys isänmaahan eikä armeijoihin on yhteiskunnan voima. Hän ymmärtää myös, ettei voi olla kiintymystä ilman luottamusta, ei luottamusta, ellei löydy oikeita, puolueettomia peruuttamattomia lakeja. Itsevaltias, tahi sellainen ihminen, joka on taipuvainen itsevaltiuteen alkaa älytä, että vertaisensa vertainen ei voi olla vertaisensa isäntä ja se joka on pakoitettu muita muistutamaan laista on itsekin lainalainen. Kansalainen taas huomaa, että omiin voimiin ja omaan ansioon on uskominen, jos mieli päästä siksi miksi joku kykenee. Vapaamuurari käsittää, että hän on vain oppilas lakiin nähden, että hän ei voi eikä hänen tule siinä mitään muuttaa. Hän ainoastaan toivoo, että se olisi selvä ja helposti ymmärrettävä, sekä ettei hänen koskaan tarvitseisi sitä moittia tai selittää.[2] Vihdoin korkea vihittykin myöntää, että hänellä on yhtä paljon hyötyä Vapaamuurarien moraalista kuin Aristoteksella oli filosofiasta, sillä hän osaa tehdä pakoittamatta sitä, mitä muut tekevät lain puolesta.[3]

Kun egyptiläiset papit sanoivat: *„kaikki kansan hyväksi, ei mitään sen avulla"*, oli heillä siihen syy. Ei ole tarpeellista sanoa totuutta tietämättömän kansan keskuudessa muille kuin kunnon ihmisille. Tämä, sivistyneelle kansalle, mieletön periaate, perustui siis egyptiläisten väärään oppijärjestelmään ja jatkui Europassa seitsemännelletoista vuosisadalle asti. Meidän päivinämme taas olemme

1) Ihmisen vapaus on: *sen tahtomista, jota voi tahtoa.* Eräs moralisti on sanonut: Tahtominen on vapaalle tahdolle sitä mitä paino on vaa'alle.

2) Looshissa oppii Vapaamuurari puhumaan vuorollaan, viisaasti keskustelemaan, nuhtelemaan lempeydellä, antamaan kohteliaasti perään ja käskemään ilman ankaruutta, kuin myös nöyryyttämään ilman halpamaisuutta. Muukalaiselle on hän veli, köyhälle ystävä, voitetulle pelastaja.

3) Aritotetes oli vihitty. Ja Ciceron mukaan on vihityn harjoitettava omistamiansa hyveitä: uskollisuutta, anteliaisuutta, kohtuullisuutta ja himojensa hillitsemistä. Jos joku on varustettu näillä hyveillä, voi unohtaa häneltä puuttuvat kyvyt.

nähneet, että *kaikki kansan avulla, ei mitään sen hyväksi.* Se on väärä ja vaarallinen periaate. Mutta todellinen perusohje on tämä: *Kaikki kansan hyväksi ja sen avulla.* Nykyään on se käytännössä, varsinkin Ranskassa, missä alaluokan yksilötkin ovat päässeet ennakkoluuloista vapaiksi.

Egyptiläisillä papeilla oli mysteeriokoulu, missä vihitty, joka oli alistunut fyysillisiin ja siveellisiin kokeisiin, hyväksyttiin tieteiden ja taiteiden tuntemisessa. Nykyään tyytyvät vapaamuurarit siihen, että antavat näissä aineissa sanaluettelon neofyyteille. Valaistuna tietämättömydestään ja omistaen kaikista asioista terveen ja totuudenmukaisen käsityksen, tuli kokelaan tuntea pyhä oppi yhdestä ainoasta Jumalasta ja ihmisen kuolemattomuudesta. Näin vapautuneena kaikista uskonnollisista ennakkoluuloista hyväksyttiin hän vihityksi ja tuli kansan kunnioittamaksi.

Egyptiläiset papit olivat mukana myös maan hallituksessa. Ei kellään, ei viranomaisilla, yhdistyksellä tai perheellä ollut oikeutta kysyä heitä heidän temppeleihinsä sisälle päässeistä henkilöistä edes silloin kun ei heitä nähty. Egyptiläiset papit säilyttivät puhtaana tämän vanhojen patriarkkojen uskonnon, joka oli aikaisempi kaikkia tunnettuja uskontoja.. He uskoivat sen valistuneille vihityille, että nämä älynsä inhimillisen rakkauden ja tieteiden avulla voisivat sen viedä aikakausien läpi. Tänä aikakautena olikin Egypti kaikkien kuuluisain henkilöiden yhtymäpaikka.

„Ne neljä, täällä sijaitsevaa korkeampaa kolleegista oppilaitosta olivat pappien tai vihittyjen johtamia ja tarjosivat kaikille muukalaisille tilaisuuden opin- ja tiedonhalun tyydyttämiseen.

Eräässä, Tekassa sijaitsevassa kolleegiossa sai Pytagoras suuret tietonsa. Thales ja Demokrites saivat oppinsa Memfissä. Myöskin Orfeus löysi kertoman mukaan siellä kaikki tarpeelliset ainekset mytologiaansa. Platon ja Eudoxe oleskelivat jonkun aikaa Heliopoliksen kolleegiossa ja kehittyivät toinen siveellisyydessä, toinen matemaattisessa tiedossa. Samoin löysivät Lycurgos ja Solon Sais'in kolleegissa lainlaatimis-salaisuudet ja hämmästyttivät maailmaa syvämielisellä politiikallaan.

Vihkimys ei ollut mikään tiede, sillä se ei sisältänyt mitään sääntöjä, ei mitään tieteellisiä periaatteita eikä erityistä oppia. Se ei ollut mikään uskonto, koska sillä ei ollut opinsääntöjä, ei kurinpitoa eikä minkäänlaista uskonnollista rituaalia. Se oli ainoastaan koulu, missä opetettiin taiteta ja tieteitä, moraalia ja lainlaadintaa, filosofiaa ja ihmisrakkautta. Siellä ohjattiin myös hartausmenoissa ja selitettiin luonnonilmiöitä. Näin pääsi vihitty kaikissa asioissa perille totuudesta.

Kaikki se alkuperäinen tieto, minkä Industan'in, Persian, Syrian, Arabian, Kaldean, Sidonian ja Babyloonian papit tunsivat, oli myöskin tunnettu Egyptin papeille.

Intian filosofia se siis oli, joka vapaana mysteerioista [1] tunkeuduttuaan Per-

[1]) Bramaneilla oli vain theogonisia — jumalsynty-oppisia mysteerioita eikä Intiassa ollut muita olemassakaan. Heidän pappinsa olivat alkuaan valittavia, kuten looshiemme upseerit ja heillä oli oikeus vihkiä lapsiansa joidenkuiden vähäpätöisten kokeiden jälkeen. Tästä on johtunut Vapaamuurarien keskuuteen tapa suosia Veljien lapsia. Mutta päinvastoin kuin Vapaamuurarijärjestössä nykyään, eivät papit Intiassa pysyneet siinä tavassa, vaan rupesivat pitämään vesioikeutta todellisia ansioita parempana ja näin syntyi Kastijako.

siaan ja Kaldeaan antoi alun egyptiläisten mysteerio-opille. Näin huomataan, että symboolien ei-mystillisyys ja kolmesta luonnonvaltakunnasta otetut vertauskuvat, joita Intialaiset, persialaiset ja kaldealaiset käyttivät jättääkseen ajatuksensa perinnöksi jälkeläisilleen ovat aikaisemmat Egyptin hieroglyfikirjoitusta.[1]

Kaikki muinaisajan kuuluisat filosofit ja lainlaatijat ovat saaneet vihkimyksen ja laajemmassa merkityksessä on se juuri heiltä lahjaksi saatuja mysterioita, joita heidän sivistämiensä kansojen uskonnoissa on pidetty terveellisinä muutoksina. Voltaire sanoo: Kansallisen taikauskon sekasorrossa löytyi koulu, joka esti ihmistä vajoamasta täydelliseen raakuuteen ja se oli mysteerio-koulu.

Sen oppijärjestelmä, joka oli viisaan Intian kallisarvoinen lahja, oli Zoroasterin tuntema ja käytäntöönottama.

Myöskin Confutzé, joka eli viisi vuosisataa ennen kristillistä ajanlaskua, oli tämän saman oppijärjestelmän elähyttämä. Se tulee esille tässä perussäännössä: *Joka ei rakasta veljeänsä, se ei omista mitään hyvettä.* Miehille antoi C. ohjeeksi: *viisauden* ja *lähimmäisen rakkauden; naisisille kuuliaisuuden* ja *työn.* [2]

Confutzée ei puhu vaitiolosta eikä valasta, joka osoittaa ettei mysteerioita ollut olemassa Kiinassa.[3] Jatk.)

Johdatus Kabbalaan

(Jatk.)

Kabbala esittää esimerkiksi nuo kymmenen Sephirothia ryhmittyneiksi kolmeksi pylvääksi, armahtavaisuuden pylvääksi, vakavuuden pylvääksi ja lempeyden pylvääksi, joka sijaitsee edellisen keskellä. Nämä voidaan myöskin yhdistää kolmeen pääkirjaimeen A, M ja Sh, — Aleph, Mem ja Shin. Kahden vaakasuoran viivan avulla voimme taasen muodostaa kolme ryhmää, jolloin Sephirothit tulevat esittämään ihmisluonnon kolmea eri olemuspuolta, älyllistä, siveellistä ja aistillista, lukuunottamatta Malkuthia, aineellista ruumista. — Tämän mukaan tulee Kabbala esittämään älyllistä ja siveellistä filosofiaa ja etiikkaa. Kolmen viivan avulla voidaan taas Sephirothit jakaa neljäksi tasoksi, joilla jokaisella, kuten jo olen maininnut, tulee ajatella kaikkien kymmenen Sephirothin olevan sisäisesti

1) Hieroglyf (kreikkal. sanasta hieros = salattu ja glyfs kaiverran) = jumalille ikuistettu kirjoitus.

2) Sekä vielä; tehdä työtä, olla kuuliainen ja vaijeta.

3) Tämä Kiinan lainlaatija-filosofi, lempeän ja vakuuttavan moraalin julistaja, samallaisen moraalin kuin Vapaamuurarien, ei ryhtynyt tutkimaan mitään kummallisuuksia ensinmäisen olennon ominaisuuksista ja olemuksesta, maailman ja pahan synnystä sekä asioista, jotka olivat yläpuolella yksinkertaisen järjen ajatuspiiriä. Hän ei saarnaillut hyveen korvausten laadusta, ei paheita seuraavista rangaistuksista. Hän tyytyi vaan syvällä kunnioituksella puhumaan kaikkien olentojen prinsiipistä, jonka hän esitti puhtaimpana ja täydellisempänä Olentona ja kaiken luojana. Hänen nimessään ryhtyi hän herättämään ihmisissä kunnioitusta, pelkoa, tutkimuksen halua ja rakkautta, kehoittamaan yhtymään hänen viisaaseen huolenpitonsa sanoen, ettei mikään ole salattua Hänelle, ja että Hän tuntee salaisimmat ajatukset eikä jätä hyvettä palkitsematta ja pahetta rankaisematta.

kätkettynä. Kuuden viivan avulla voimme vielä jakaa ne seitsemäksi tasoksi, jotka vastaavat planeettavoimia. Näiden kautta taas yhtyy Kabbala astrologiaan. (W. Gorn Oold julkaisi jonkun aikaa sitten teoksen nimeltä „Kabbalistinen astrologia.")

Briahin mukaan vastaa kutakin Sephiraa määrätty arkkienkeli, Yetzirah'n mukaan taas enkelijoukko. Näiden kautta liittyy Kabbala talismaneja käyttävään magiaan. Kabbalistinen teologia sekä alkemia ovat myöskin hyvin läheisessä yhteydessä. Assiah'issa tulee kustakin Sephirasta yhden metallin vertauskuvallinen vastine. On myöskin olemassa varsinainen rabbiininen teos, nimeltä „Asch Metzareph", joka käsittelee ainoastaan alkemiaa. Sen nimi merkitsee „Puhdistavat tulet". (Englanninkielinen käännös on saatavana.) A. E. Waite väittää Kabbalaa käsittävässä teoksessaan, että Rabbi Azariel ben Menachem antaa kullekin Sephiralle oman värinsä „Commentary on the Sephiroth"-nimisessä kirjassaan. Mutta nämä eivät vastaa Zoharissa esitettyjä värejä, jossa sanotaan, että Kether on väritön, Tiphareth purppuranvärinen ja Malkuth safiirinsininen.

Nämä kymmenen Sephiraa ajatellaan toisiinsa yhdistetyiksi „teiden" kautta, joita on luvultaan kaksikymmentäkaksi. Ne ovat lueteltuja hebrealaisen kirjaimiston mukaan ja kutakin vastaa kirjain ja lukuarvo. Tarotkorttien (Tarocchi) 22 väriä vastaavat myöskin näitä teitä. Nämä 22 tietä liitettyinä 10 Sephirothiin muodostavat nuo mahtavat „Kolmekymmentäkaksi tietä", joiden kautta viisaus asteettain laskeutuu ihmiseen. Hän voi siis nousta viisauden lähteille kulkiessaan näitä 32 tietä pitkin ylöspäin. Tämä mentaalinen abstraktio on rabbiininen muoto siitä menetelmästä, jota hindulainen nimittää joogaksi tai ihmisen yhtymiseksi jumaluuteen kontemplatsioonin kautta älyn haihtuessa mystilliseksi unitilaksi.

Usein esiintyviä kabbalistisia sanoja ovat *Arikh Anpin,* Makroprosopos, Suuret Kasvot, jotka ovat eräs Ketherin, kruunun, korkeimman jumaluuden nimitys, — sekä *Zauir Anpin,* Mikroprosopos, Pienet Kasvot, jotka ovat keskusaurinko, Tiphereth, ajatuskuva, joka jossain määrin muistuttaa kristittyjen Kristusta, Jumalan Poikaa. (Edellinen esitettiin sivultapäin katsotuna, jälkimmäinen suoraan edestä nähtynä. M. Mathers.) *Binah* on korkein äiti, Aima. *Malkuth* on alempi äiti, Mikroprosopoksen morsian. *Daath* tai tieto on *Chokmah'n* ja Binahin viisauden ja ymmärtämyksen yhteys. *Merkabah* oli Jumalan vaunu-valtaistuin, josta mainitaan Hesekielin näyssä I ja X luvussa. Se lepäsi pyörien päällä ja sitä veti neljä Kerubimia, pyhää eläinmuotoa, jotka muistuttivat ihmistä, leijonaa, härkää ja kotkaa. Näiden sanotaan vastaavan maailman neljää suuntaa ja ihmiskunnan neljää tyyppiä.

Kabbalistisissa opeissa määritellään ja jaetaan nuo neljä kirjainta, Yod, Hé, Vau Hé, taikka, kuten sanomme IHVH, jotka muodostavat Jehovahn nimen, Sephirothien kesken määrätyllä tavalla. Ne muodostavat siten Tetragrammatonin, jumalallinen majesteetin kauhistuttavan nimen, jota tavallinen ihminen ei koskaan saanut lausua. Sen todellinen lausuntomuoto oli juutalaisten kesken vuosisatojen ajoiksi joutunut kadoksiin ja kristittyjen keskuudessa ei sitä koskaan ollut tunnettukaan.

Kabbalistien kosmogonisia opetuksia on hyvin vaikea selittää, mutta kuten edellä on sanottu, ei korkein, rajaton Jumala, Ain Suph ollut maailman varsinainen luoja, eikä maailma myöskään ollut tyhjästä tehty.

Korkein kolminaisuus, „kruunu, kuningas ja kuningatar" ovat syntyneet jumalallisen virtauksen kautta, jonka voimat laskeutuivat alaspäin ja laajenivat seitsemäksi alemmaksi Sephirothiksi. He loivat maailmankaikkeuden omaksi kuvakseen näiden kymmenen voiman yhdessä siis muodostaessa ADM QDMUN'in, Adam Quadmonin, tai Adam Kadmonin, alku- tai perustyypillisen ihmisen. Täten on syntynyt maailmankaikkeus sellaisena, kuin se nyt on ja jollaisena me sen tunnemme. Maailmankaikkeutta nimitetään Jumalan verhoksi. Tämä alempi maailma on jumalallisen maailman jäljennös, niin että jokaisella maanpäällisellä asialla on perusmuotonsa ylemmässä maailmassa.

Joissakin Kabbalistisissa teoksissa mainitaan aikaisemmista maailmoista, jotka olivat luodut ennen jumalallisen kuninkaan ja kuningattaren yhtymistä. Nämä ovat tyhjiin hävinneet ja näihin kadonneisiin maailmoihin viitataan Genesiksen 36 luvussa v.v. 31—40 Edomin valtakuntana, joka hallitsi ennen Israelia. Sanotaan niiden hävinneen toinen toisensa jälkeen. Nämä maailmat hävisivät siis, eikä niitä enää tunneta.

Huomautettuamme jumalallisista virtauksista ja maailmankaikkeuden luomisesta, on meidän tarkastettava yllämainitun neljän maailman asukkaita. Ensimmäisessä, puhtaimmassa ja korkeimmassa Atziluthin maailmassa asuvat vain perustyypillisen Adam Oilahin alkuperäiset kymmenen Sephirothia täydellisinä ja muuttumattomina.

Briahin toisessa maailmassa hallitsevat arkkienkelit, joita johtaa „*Metatron*" ja joka vastaa Ketheriä, juhlallisena ja suurena. Hän on Al Shaddain, Jumalan näkyväisen ilmennyksen verho. Kumpaistenkin lukuarvo on 314 (Zohar III. 231 a.). Sana Mitatron merkitsee „suuri opettaja". Se muistuttaa merkillisellä tavalla kreikkalaisia sanoja *meta thronon.* Jumalan valtaistuimen vieressä tai alla." Mutta tämä yhtäläisyys on satunnainen. Hän hallitsee muita maailmankaikkeuden arkkienkeleitä, jotka johtavat kaikkien taivaankappaleitten kulkua sekä niiden asujainten kehitystä. Hän on kabbalistien mukaan meidän maamme varsinainen Jumala, kreikkalaisten Demiurgos. Muita arkkienkeleitä ovat Macgregor Mathersin mukaan *Ratziel, Tzaphkiel, Tadkiel, Kamael, Michael, Haniel, Raphael, Gabriel* sekä *Sandalphon.*

Yetzirah'n kolmannessa maailmassa on kymmenen enkeliolentojen luokkaa, erikoinen ryhmä vastaamassa kutakin Zephiraa. Ne ovat älyllisiä, valoverhoihin puettuja, ruumiittomia olentoja, jotka johtavat useita taivaan kappaleita, planeettoja, elementaalivoimia, vuodenaikoja, aikaa j. n. e. — He ovat suurien arkkienkelien virkamiehiä. Sephirothin enkelijoukot ovat *Chaioth ha kodesh, Auphanin, Arelim, Chashmalim, Seraphim, Melakim, Elohim, Beni Elohim, Cherubim* sekä kymmenenneksi Ishim, ihmisten autuaaksitulleita sieluja.

Assiah'in neljäs maailma on täynnä alhaisimpia olentoja, pahoja demooneja, *Klipoth* tai Qliphoth, kuoria sekä niin sanottuja aineellisia kappaleita. Tähän maailmaan kuuluvat myöskin ihmiset, joiden minät tai sielut ovat maallisten ruumiisiin vangittuja. Tässäkin maailmassa on kymmenen astetta, joista kukin on toistaan kauempana korkeammista voimista ja muodoista, kukin toistaan pimeämpi ja tahraisempi. Ensimmäinen aste on *THU,* Tohu, muodoton; toinen *BHU,* Bohu, tyhjä; kolmas *ChShK,* entisten maailmankaikkeuksien pimeys, josta tämä maailmamme on kehittynyt ja syntynyt. Seuraavat asteet ovat seitsemän helvettiä,

jonka asujamet ovat pahoja olentoja, kaikkien inhimillisten syntien edustajia. Niiden johtajia ovat *Samael* tai Saatana, kuoleman enkeli, sekä *Lilith,* Asheth Zenunim, portonainen. Näitä kahta demoonia nimitetään myöskin „pedoksi", katso Zohar II. 255. Samaelilla on myöskin lausumaton nimensä, joka on IHVH käännettynä. Sillä demooni on Jumalan nurjapuoli, Demon est Deus inversus.

(Jatk.)

Muurariuden kadonneet avaimet

(Jatk.)

Mestari-Muurari on saanut osaksensa lahjoja, jotka ovat paljon tavallisen ihmisen mahdollisuuksien yläpuolella, mutta hän ei saa jättää huomaamatta, että jokainen mahdollisuus tuo mukanansa kosmillisen vastuunalaisuuden. On paljon pahempaa tietää eikö tehdä, kuin se, ettei olisi koskaan tiennyt mitään. Hän huomaa, ettei hän enää voi valita, ottaako hän edesvastuun kannettavaksensa vai eikö ja että hänen täytyy tarttua kaikkiin probleemeihin ja ratkaista ne. Ainoa ilo Mestarin sydämessä on ilo nähdä hedelmät omain kättensä töistä. Mestarista voidaan sanoa, että kärsimyksen kautta hän on oppinut olemaan iloinen, kyynelten kautta hymyilemään, ja kuoleman kautta hän on oppinut elämään. Edellisten asteitten puhdistus ja kieltäymykset ovat niin henkevöineet hänen olentonsa, että hän todella on loistava esimerkki Jumalan Suunnitelmasta lapsilleen. Suurin saarna, jonka hän voi julistaa, suurin läksy, jonka hän voi opettaa, on seistä elävänä todistuksena Iankaikkisuuden Suunnitelmasta. Mestari-Muuraria ei ole sellaiseksi tehty; hän on syyn ja seurauksen luonnollinen tuote, eikä kukaan, joka ei elä syyttä, voi tuottaa seurausta. Mestari-Muurari, jos hän todella on Mestari, on yhteydessä näkymättömien voimien kanssa, jotka johtavat elämän kohtaloita. Looshin vanhempana Veljenä hän on Ammattikuntansa Henkisen Hierarkian sanansaattaja. Hän ei enää seuraa toisten suuntaa, vaan omalla piirustuspöydällänsä hän laatii suunnitelmia, joita hänen veljiensä tulee seurata. Hän ymmärtää tämän ja elää niin, että jokainen viiva ja suunnitelma, jonka hän antaa toisille, on syntynyt hänessä olevan Jumaluuden vaikutuksesta. Hänen verraton asemansa olla tekijänä toisten kasvamisessa on kaikkea muuta tärkeämpi, ja armonistuimen edessä hän polvistuu, hän, uskollinen hänessä olevan Korkeimman palvelija, joka on kyllin arvokas ohjaamaan muita, koska hän ennen on ohjannut itseänsä.

Paljon on puhuttu Mestarin kadotetusta Sanasta ja kuinka monet ovatkaan lähteneet sitä etsimään, mutta löytäneet vain sen vastikkeita. Todellinen Muurari tietää, että ne, jotka etsivät sitä ulkoa, eivät sitä koskaan löydä, Hän yksin voi löytää sen menemällä sisälle. Todellinen Mestari-Rakentaja ei ole koskaan Sanaa kadottanut, vaan hän on aina hellinyt sitä oman olemuksensa henkisessä salakammiossa. Niiltä, joilla on silmät nähdä, ei mikään ole salassa; niille, joilla on oikeus tietää, on kaikki kuin avoimet kirjat. Kolmen Suur-Mestarin todellinen Sana ei koskaan ole ollut salattuna niiltä, joilla on oikeus tietää, eikä sitä ole koskaan paljastettu niille, jotka eivät ole valmistaneet pyhimyslipasta säilyttääksensä sitä; Mestari tietää, Hän on tuon lippaan Rakentaja. Hänen

omien ruumiidensa sarjoihin Viisaan Kivi on sijoitettu, ja on se todella Phoenix'in sydän, tuon ihmeellisen linnun, joka iankaikkisesti nousee oman kuolemansa tuhasta. Kun Mestarin sydän on yhtä puhdas ja valkoinen kuin se timantti, jota hän kantaa, hän tulee silloin eläväksi kiveksi, kirkkaimmaksi helmeksi ammattikuntansa otsakoristeessa.

Sana on löydetty, kun Mestari itse on vihitty elävän Jumalan kädellä, puhdistettu elämän vedellä, kastettu elävällä tulella, jolloin hän on Pappi ja Kuningas lain yläpuolella olevan Melchizedekin säännön mukaan.

Mestari-Muurarin suurta työtä voidaan nimittää tasapainotaiteeksi, sillä hänelle on annettu kolmion tasapainon järjestämistyö, että edelleen valaisisi Jumaluus-Asteen täydellä loistolla. Ajatuksen, tunteen ja toiminnan kolminaiset voimat on yhdisettävä sopusoituiseksi kokonaisuudeksi. Hänellä on kädessään kolminaiset avaimet; hän kantaa Vanhan Magnuksen kolminaista kruunua, sillä todella hän on Taivaan, Maan ja Helvetin Kuningas. Suola, Rikki ja Elohopea ovat hänen työnsä alkuaineet ja luonnonvoimaisella Elohopealla hän koettaa sekoittaa kaikki voimat kirkastamaan kaiken loppua.

Mestari-Muurarin Asteen takana on toinenkin, jota maassa ei tunneta. Paljon hänen yläpuolellansa on salatut portaat Sinisen Hunnun takana, joka erottaa näkyväisen näkymättömästä. Todellinen Veli tietää tämän, ja sen vuoksi hän työskentelee yhdessä sen tarkoituksen kanssa, joka on saanut alkunsa paljon korkeammalta kuin kuolevaisen tajunta ulottuu. Hän koettaa tulla kyllin arvokkaaksi astumaan tuon verhon taa ja yhtymään siihen joukkoon, jota ei kunnioiteta ja jolle ei ylistyslauluja viritetä, mutta joka kuitenkin kantaa edesvastuun inhimillisestä kehityksestä. Hänen silmänsä ovat herkeämättä kiinnitetyt Seitsemään Tähteen, jotka loistavat alas jostain portaan ylimmän askelman yläpuolelta. Uskoen, toivoen ja rakastaen hän kiipeää portaita ja kuiskaten Mestarin Sanaa Portin-Vartijalle hän astuu hunnun taakse. Juuri silloin, ja ainoastaan silloin, todellinen Muurari on syntynyt. Vasta tämän verhon takana hänestä tulee mystillinen opiskelija. Nämä esineet, jotka me näemme ympärillämme, ovat vain muotoja, lupauksia nimittämättömistä tavaroista, tuntemattoman totuuden vertauskuvia. Juuri tästä henkisestä temppelistä, jota rakennettaessa ei kuulunut työmiesten ääni, eivätkä kaikuneet vasarain iskut, saavutetaan täydellisyys, ja täällä, puhdistettu ruumiinsa verhottuna koruttomaan lammasnahkaan, opiskelijasta tulee Mestari-Muurari, joka on maailmasta valittu ja on valmis tekemään menestyksellistä työtä Suuren Arkkitehdin nimessä. Siellä yksinäisyydessä, näkymättömänä kuolevaisen silmille, Suuri Aste annetaan ja täällä sielu säteillen Hengen valoa muuttuu eläväksi tähdeksi Muurari-Looshin Sinitaivaalla.

VIIDES LUKU

TODELLISEN MUURARIN OMINAISUUDET

1. Kaikki todelliset Muurarit ovat tulleet huomaamaan, että on olemassa vain yksi Looshi ja se on Maailmankaikkeus. On olemassa vain yksi Veljeys ja siihen kuuluu kaikki, mikä liikkuu tai esiintyy Luonnon tasoilla. Hän huomaa, että Salomonin Temppeli on todellakin Aurinko-Ihmisen Temppeli. *Sal. Om On,*

Kaikkeuden Kuningas, ilmentää itseänsä kolmen alkuperäisen rakentajansa kautta. Hän käsittää, että hänen lupauksensa Veljeydelle ja Veljeskunnalle on kaikkeudellinen ja että kasvit, eläimet, mineraarit ja ihmiset kuuluvat todellisen Muurari-Ammattikunnan piiriin. Vanhempana veljenä ymmärtää todellinen Ammattikuntalainen hyvin velvollisuutensa kaikkia alempiansa kohtaan Luonnon kuningaskunnissa, ja hän kuolisi ennemmin, kuin rikkoisi tämän suuren sitoumuksensa. Hän on vihkinyt elämänsä Jumalan Alttarille, ja ilolla hän tahtoo palvella pienempiä sillä voimalla, jonka hän on suuremmilta saanut. Mystillinen Muurari, joka kehittää silmänsä näkemään ulkonaisen seremonian taakse, tajuaa elämän yhteyden, joka ilmenee muotojen erilaisuudessa.

2. Ikivanhan Muurariuden todellinen opetuslapsi on ainaiseksi luopunut persoonallisuuden palvonnasta. Suuremman tietonsa kautta hän käsittää, että kaikki muodot ja niiden asema aineellisissa asioissa ovat arvottomat verrattuna siihen elämään, joka kehittyy hänessä. Ne, jotka antavat näennäisten tai maailmallisten ilmiöitten peloittaa heitä heidän valitsemastaan tehtävästä, ovat Muurariuteen kelvottomia, sillä Muurarius on hengen ilmennyksen vaikeatajuinen tiede, eivätkä aineelliset laskelmat voi mitata sielun kasvua. Todellinen Muurari käsittää, että kaikkien vaihtelevien muotojen takana on olemassa kaikkia yhdistävä Elämän Prinsiippi, Säkene Jumalasta, kaikissa elävissä olennoissa. Tätä elämää hän tutkii arvioidessansa veljeänsä. Tähän Elämään hän vetoaa etsiessään Hengen Yhteyttä. Hän ymmärtää, että vain tämä Hengen Yhteyden tajuaminen tekee hänestä Kosmillisen Looshin itsetietoisen jäsenen. Ennen muuta hänen tulee oppia ymmärtämään, että tämä Jumalallinen Säkene loistaa yhtä kirkkaana vihollisessa kuin rakkaimmassa ystävässä. Todellinen Muurari on oppinut olemaan jumalallisesti persoonaton ajatuksissa, töissä ja haluissa.

3. Todellinen Muurari ei ole sidottu uskontunnustuksiin. Looshinsa jumalallisessa valossa hän huomaa, että Muurarin uskonnon täytyy olla kaikkeudellinen; Kristus, Buddha tai Mohammed, nimet merkitsevät vähän, sillä hän tuntee vain valon, mutta ei sen kantajaa; temppeli, moskeija tai kathedraali, hän palvoo jokaista pyhimyslipasta, kumartaa jokaisen alttarin edessä, tajuten suuremmalla ymmärtämyksellänsä Hengen Totuuden ykseyden. Kaikki todelliset Muurarit tietävät, että ainoat pakanat ovat ne, joilla on suuret ihanteet, mutta eivät elä niiden mukaan. He tietävät, että kaikki uskonnot ovat sama tarina kerrottuna monella tavalla lapsille, joiden ihanteet ovat erilaiset, mutta joiden suuri päämäärä on yhteinen. Pohjoiseen, etelään, itään ja länteen ulottuvat ihmisten moninaiset ajatukset, ja vaikka ihmisten ihanteet näennäisesti eroavat, kun kaikki on täytetty ja kiteytyneet muodot väärine aatteineen ovat pyyhkäistyt pois, jää jälelle suuri totuus, kaikki luodut kappaleet ovat Temppelin Rakentajia, työntekijöitä saman päämäärän saavuttamiseksi. Ainoakaan todellinen Muurari ei voi olla ahdasmielinen, sillä hänen Looshinsa on kaikkien vapaamielisyyksien jumalainen ilmennys — suuressa työssä ei ole pikkumaisuudella sijaa.

4. Muurarin täytyy kehittää tarkkaavaisuuden voimia. Hänen täytyy etsiä kaikissa luonnonilmiöissä sitä viisautta, jonka hän kadotti, kun ei osannut työskennellä sen puolesta. Hänestä täytyy tulla inhimillisen luonteen tutkija, joka näkee kaikissa ympärillänsä Ikuisen Viisauden eri ilmenemismuotoja. Hänen ihmisveljensä suorittavat hänen edessänsä joka päivä hänen looshinsa suuret

uskonnolliset menot. Koko Muuraritoiminta on julkinen salaisuus, sillä jokainen voi nähdä sitä harjoitettavan kaupunkien kaduilla yhtä hyvin kuin erämaan yksinäisyydessäkin. Muurari on vannonut, että hän joka päivä etsii Elämästä sen viestin hänelle ja sovittaa sen Jumalansa Temppelin rakennukseen. Hän koettaa oppia löytämään ne puolet, jotka tekevät hänet hyödyllisemmäksi Jumalaisessa Suunnitelmassa, paremmaksi välikappaleeksi Suuren Arkkitehdin kädessä, kun Hän iankaikkisesti ilmentää Elämää elävain olentojen välityksellä. Muurari huomaa sen lisäksi, että hänen lupauksensa, jotka hän on antanut vapaaehtoisesti ja omasta aloitteestaan, antavat hänelle jumalallisen tilaisuuden olla elävänä työkaluna Mestari-Rakentajan kädessä.

5. Todellinen Mestari-Muurari astuu looshiinsa mielessään yksi ainoa ajatus: „Miten voin minä yksilönä olla suuremmaksi hyödyksi kokonaisuudelle? Mitä voin minä tehdä ollakseni kyllin arvokas tietämään niitä salaisuuksia, joita selvitellään täällä niille, joilla on silmät nähdä, ja millä tavalla voin minä avata niiden silmät, jotka eivät näe?" Todellinen Muurari on korkeimmassa määrässä *Epäitsekäs* käyttäessään ja ilmentäessään niitä voimia, joita on uskottu hänelle. Ei yksikään todellinen Veli etsi mitään itsellensä, vaan uurastaa epäitsekkäästi kaikkien hyväksi. Ei ainoakaan ihminen, joka liittyy henkiseen järjestöön senvuoksi, mitä hän voi siitä saada, ole kyllin arvokas edes vedenkantajan asemaan. Todellinen Valo voi tulla ainoastaan niille, jotka mitään kysymättä — iloisesti antavat Sille kaikki.

6. Ammattikunnan todellinen veli, koettaessaan kaikin voimin jokapäiväisessä elämässään harjoittaa itseänsä älyllisesti, fyysillisesti ja henkisesti, ei koskaan aseta omia pyyteitänsä töittensä johtotähdeksi. Hänellä on yksi velvollisuus, ja tämä velvollisuus on sopivaisuus Toisen Suunnitelmaan. Hänen tulee olla valmis jokaisena päivän ja yön hetkenä heittämään omat ihanteensa kuullaksensa Rakentajan ääntä. Työ täytyy tulla tehdyksi, ja hän on pyhittänyt elämänsä palvelemaan niitä, jotka eivät tunne rajoituksia aikaan tai paikkaan nähden. Hänen tulee olla joka hetki valmis, ja koko hänen elämänsä täytyy olla valmistumista tuolle kutsumukselle, joka voi kuulua silloin, kun hän sitä vähimmin odottaa. Mestari-Muurari tietää, että suurimmaksi hyödyksi suunnitelmalle ovat ne, jotka ovat päässeet pisimmälle elämän käytännöllisissä kokemuksissa. Se, mikä tulee ilmi rakennetussa Looshissa, ei ole suurinta hänessä, vaan se, miten hän suhtautuu jokapäiväisessä elämässään esiintyviin probleemeihin. Todellinen Muurari-Opiskelija tunnetaan hänen veljellisestä toiminnastaan ja terveestä järjestänsä.

7. Kaikki Muurarit tietävät, että rikottu lupaus tuotaa hirveän rangaistuksen. Huomatkoot he samalla, että elleivät he elä älyllisesti, henkisesti tai siveellisesti kaikkein korkeimmalla tavalla, kuin heille on mahdollista, he ehdoin tahdoin rikkovat valonsa karkeimmalla tavalla. Kun Muurari vannoo, että hän pyhittää elämänsä Isänsä talon rakentamiseen ja sitten häpäisee elävää temppeliänsä turmelemalla älyllisiä kykyjä, tunnevoimiansa ja toimintatarmoansa, hän rikkoo lupauksensa, ja se tuottaa hänelle, ei vain hetkien, vaan ikäkausien kärsimykset. Jos hän on kyllin arvokas Muurari, hänen täytyy olla kyllin suuri hallitsemaan oman luonteensa alempia puolia, jotka tahtovat joka päivä murhata hänen Suur-Mestarinsa. Hän huomaa, että väärään sunnattu elämä on rikottu lupaus ja että jokapäiväinen palveleminen, puhdistus ja energian suunnitelman mukainen

käyttäminen on elävä rukous, joka rakentaa hänen sisäistä olemustansa ja vetää hänen luokseen Luojan voiman. Hänen työnsä on ainoa kelvollinen rukous Kaikkein Korkeimman silmissä. Epäpuhdas elämä on petetty luottamus; hävittävä toiminta on elävä kirous; ahdasmielisyys on hirttosilmukka Jumalan kaulan ympärillä.

8. Kaikki todelliset Muurarit tietävät, ettei heidän työnsä ole salaista. Mutta samalla he myöskin käsittävät, että se jää tuntemattomaksi kaikille, jotka eivät elä oikean Muurarin Elämää. Vaikka Muurariuden salaisuudet julistettaisiin huoneitten katoilta, ne pysyisivät täydellisesti turvassa. Määrätyt henkiset ominaisuudet ovat välttämättömät, ennenkuin edes Veljetkään voivat Muurariuden salaisuuksia ymmärtää. Ainoastaan ne, jotka on punnittu tasapainon vaa'alla ja havaittu uskollisiksi, rehellisiksi ja suoriksi, voivat sisäisen kasvun ja pitkäaikaisen valmistelun kautta oppia ymmärtämään Ammattikuntansa sisäisen tarkoituksen, mutta useimmille heidän Veljistään Looshissa tai sen ulkopuolella ovat pyhät seremoniat, kuten Shakespeare on sanonut: „Sanoja, sanoja, sanoja". Muurarin oman olemuksen sisälle on kätketty se Voima, joka loistaen hänen puhdistuneen olemuksensa lävitse muodostaa Rakentajan Sanan. Hänen elämänsä on se Tunnus-Sana, joka päästää hänet todelliseen Muurari-Looshiin. Hänen henkinen hartautensa on se johtotähti, joka läpi tietämättömyyden pimeyden vielä vakuuttaa, että henkinen tuli yhä palaa. Oman olemuksensa sisäisessä pajassa hänen tulee valmistaa ne ominaisuudet, jotka tekevät hänet mahdolliseksi ymmärtämään oikealla tavalla ammattiansa. Hän voi näyttää maailmalle vain muodot, jotka eivät mitään merkitse; niihin kätketty elämä pysyy iankaikkisesti salattuna, kunnes Hengen silmä sen paljastaa.

9. Mestari-Muurari huomaa, että armeliaisuus on yksi suurimmista erikoispiirteistä, jotka vanhemmat Veljet ovat keksineet, eikä tämä merkitse vain kukkaron soveliasta käyttämistä, vaan sääliä ja osanottoa kaikissa ajatuksissa ja töissä. Hän huomaa, etteivät kaikki työmiehet ole samalla portaalla, mutta missä ikinä he lienevätkin, he työskentelevät kaikin voimin heissä olevan valon vaatimusten mukaan. Kaikki tekevät työtä niillä aseilla, joita heillä on, ja hän, Mestari-Muurari, ei tuhlaa aikaansa arvosteluun, vaan hän auttaa toisia parantamaan aseitansa. Sen sijaan, että moittisimme huonoja aseita, moittikaamme itseämme siitä, että meidän aseemme ovat sellaiset. Mestari-Muurari ei etsi vikoja, hän ei arvostele eikä moiti, vaan pakoittamatta ketään ja rakastaen kaikkia hän koettaa tulla Isänsä luottamuksen arvoiseksi. Äänettömyydessä hän työskentelee, myötätunnosta hän kärsii, ja jos rakentajat lyövät häntä, kun hän koettaa heitä auttaa, hänen viimeinen sanansa on rukous heidän puolestansa. Mitä suurempi Muurari on, mitä kehittyneempi hän on ammatissansa, sitä isällisemmäksi hän muuttuu, hänen looshinsa seinät avartuvat, kunnes kaikki elävät olennot saavat turvaisan suojapaikan hänen sinisen manttelinsa liepeissä. Työskennellen harvojen kanssa hän koettaa auttaa kaikkia, huomaten suuremmalla ymmärryksellänsä toisten heikkouden, mutta oikeuden voiman.

10. Muurari ei ole koskaan ylpeä asemastaan, häntä ei ole kunnianhimo kannustanut ylöspäin, vaan raskain sydämin hän ikuisesti häpeää, että hän on sillä paikalla, vaikka onkin niin paljon Ammattikuntansa alapuolella.

Kuta pitemmälle hän pääsee, sitä selvemmin hän huomaa seisovansa liukkaalla

pohjalla, ja jos hän hetkeksikään antautuu, unohtaa yksinkertaisuutensa ja inhimillisyytensä, lankeaminen on välttämätön. Todellinen Muurari ei koskaan tunne itseänsä kyllin arvokkaaksi kuulumaan Ammattikuntaansa. Itsehyväinen oppilas seisoo tyytyväisenä asemassaan Hullunvuorellansa, mutta todellinen veli huomaa aina yksinkertaisuutensa.

11. Muuraria ei voida luoda tai valita äänestyksellä. Ikäkausien aikoina hän on siksi kehittynyt itsepuhdistuksen ja Hengen uudistuksen kautta. On olemassa tänä päivänä tuhansia Muurareita, jotka ovat Veljiä vain nimeltä, sillä heidän elämäntapansa estää heitä saamasta vähintäkään aavistusta, mitä Muurarius opettaa tai tarkoittaa. Muurarin Elämä muodostaa ensimmäisen avaimen Temppeliin, eikä ilman tätä avainta voida ainoatakaan ovea avata. Kun tämä on ymmärretty ja eletty, Muurarius puhdistaa verhot yltänsä ja nousee kuolleista julistamaan Sanaa, joka niin kauan on ollut salattuna. Teoreettinen Muurarius tulee käytännölliseksi, ja niin kauan salassa ollut Ikivanha Viisaus nousee temppelin raunioista suurena Hengen Totuutena, Ikivanhana, hyväksyttynä Muurarijärjestönä valaisemaan ihmistä.

12. Todellinen Mestari-Muurari käsittää totuuden etsimisen arvon, missä ikinä hän voikaan sen löytää. Se ei tee eroa, löytääkö hän sen vihollisen teltasta; jos siellä on totuus, hän menee sinne ilomielin saadaksensa sen, olkoonpa kanava, mikä tahansa. Muurari-Looshi on kaikkeudellinen sentähden kaikki todelliset Muurarit etsivät Valoa luomakunnan äärimmiltä rajoilta asti. Todellinen Ammattikunnan Veli tietää ja toteuttaa yhtä suurta totuutta: jos on olemassa paikka, josta hän on liian hyvä etsimään, jos on ihminen, jolta hän on liian hyvä kysymään, siellä hän löytää sen, mitä etsii. Hänen täytyy etsiä korkeita tavaroita matalista paikoista, ja hän löytää aina vähäisiä tavaroita korkeista paikoista. Jokainen Muurari tuntiessaan itsensä pyhemmäksi kuin hänen veljensä, rakentaa ympärilleen muurin, jonka läpi valo ei voi päästä, sillä se, joka todella on suurin, on kaikkien palvelija. Moni veli tekee suuren erehdyksen rakentaessaan muurin salaisuutensa ympärille, sillä he onnistuvat sulkemaan valon pois vain heiltä itseltänsä. Heidän jumalalliset mahdollisuutensa ovat läsnä. Aika on tullut, jolloin maailma tarvitsee Ikivanhaa Viisautta kipeämmin kuin koskaan ennen, sentähden tulee Muurarin kestää, ja eläessään työssään oman oppinsa kokonaan hän julistaa ihmisveljilleen tuon oppinsa arvon. Hänellä on totuuden avain, avatkoon hän oven ja elämällään eikä vain sanoillansa saarnatkoon sitä uskoa, jota hän niin kauan on tunnustanut.

Jumalan Isällisyys ja ihmisten Veljeys ilmenevät yhdistettyinä valmistamaan täydelliseksi Iankaikkista Temppeliä, Suurta Työtä, jota varten kaikki olevainen on luotu ja jonka kautta kaikki on Luojaansa kirkastava. (Jatk.)

Vapaamuurarin ottopoika

(Jatk.)

III.

Kun nyt tämä vallasnainen nousi istuimeltaan tervehtimään nöyrästi ja syvästi kumartaen lähestyvää Jörania, ei ole ihmeteltävää, että Nils rukka katsoi häneen kuin vuorenhaltijattareen, etenkin kun hän ei ymmärtänyt sanaakaan tämän puheesta. Itkuaan niellen totteli hän kumminkin nöyrästi isäänsä, joka käski hänen suutelemaan armon laihaa kättä. Hänen pientä sydäntänsä helpotti vasta sitten, kun Hannu vanhus opasti hänet takaisin pikku veljen luo.

Jöran vietti iltansa armollisen neidin seurassa. Neiti Prudentia kutsui häntä milloin „Vetteriksi" milloin „neveu'ksi" sillä keskustelu tapahtui saksaksi, johon hän sekoitti viljalti ranskalaisia sanoja, niinkuin ajan hyvä tapa vaati.

Hyvin teeskennellyllä surulla sepitti Jöran uskottavan tarinan vaimonsa sairaudesta ja kuolemasta. Sitten kosketteli keskustelu sellaisia poliittisia asioita, jotka olivat tapahtuneet noin kymmenen vuotta sitten, siirtyen sen jälkeen niihin vihollisuuksiin, joita äskettäin oli sattunut rajalla y. m. Kun Jöran ei vielä ollut selvillä siitä, mihin puolueeseen täti lukeutui ja mitä hän kannatti, asetti hän sanansa hyvin yleisesti ja varovaisesti.

Seuraavana päivänä ryhtyi „Serkku Jürgen" työskentelemään armollisen neidin taloudenhoitajana ja neuvonantajana, luki ja tarkasti laskut, kaikenlaiset asiakirjat, inventoi j. n. e.

He saivat asuttavikseen kaksi huonetta, Jöran toisen ja lapset toisen. Petteriä hoiti vanha Dora, joka puhui myös ruotsia.

Ikäänkuin vankina huoneessa, jota aika ja kosteus oli kovin runnellut, ja jätettynä usein päiväkaudet oman onnensa nojaan, leikki Nils pikku veljensä kanssa tai lueskeli ahkerasti aapistaan, mutta pitkät talvi-illat, jolloin takkavalkean liekit lekkuen valaisivat ränstyneitä, kirjavilla, jo puoleksi haihtuneilla kuvilla koristettuja seiniä, eli hän enimmäkseen mielikuvituksensa satumaailmassa.

Rakkaus lapsiin ei kuulunut neiti Prudentian avuihin. Kaiken sen lempeän tunteen, mikä hänellä vielä oli jälellä, tuhlasi hän vanhalle mulkosilmäiselle sylikoiralleen ja kiukkuisemme papukaijalleen, joka aamusta iltaan kirkui: „Bon jour, monsieur! Comment se port?"

Aniharvoin, ainoastaan pari, kolme kertaa talvessa sai Nils isänsä kanssa käydä tervehtimässä tätiä siinä samassa suuressa salissa, jossa hän ensi kerran oli hänet nähnyt. Tämä ei kylläkään enää näyttänyt hänestä miltään vuorenhaltijattarelta, mutta silti piili koko tädin olemuksessa jotain, jota hän arasteli. Tädin jäykkä ulkomuoto ja esiintyminen, hänen outo pukunsa ja ympäristönsä, johon kuului koko, joukko muotokuvia sotilaista, jotka mulkoilivat tuimin katsein, tuo rääkkyvä papukaija ja moni muu hänelle outo esine tekivät poika rukkaan painostavan vaikutuksen.

Mutta kevät sai, taivas sinistyi ja pääskyset alkoivat visertää katonharjalla. Pöydän ja tuolin avulla kiipesi Nils ikkunalaudalle voidakseen katsella tuonne ulos vapauteen. Onneksi näkyi ikkunasta viljeltyä maata: Nils näki vihannoivan

pellon ja niityn, jonka vihannuus karttui päivä päivältä. Halki niityn kiemurteli puronen, jonka vesi kimalteli auringossa. Siihen kohdistui alati pojan ihailu ja ihmettely. Kohta sai hän luvan oleskella ja vapaasti liikkua kartanon korkealla nurmikolla. Se oli joskus ennen ollut koreana kukkatarhana, mutta nyt oli se aivan hoitoa vailla. Neiti Prudentia ei oman kukoistuksensa sivuutettuaan enää välittänyt kukista. Tämä tarha oli pojan onnela. Hän, jolle tähän mennessä luonnon sisältörikas elämä oli tuiki tuntematonta, tarkkasi nyt kasvavalla tiedonhalulla taimen, kukka-sikiön kehitystä kukaksi ja kukan muunnosta taas siemeneksi.

Mutta ei kukaan selittänyt hänelle, miksikä näin tapahtui. Hän oli yksin, eikä kukaan vastannut hänen kysymyksiinsä. Hän saattoi hetkikaudet tarkastaa mateilevaa toukkaa ja kuunnella linnunlaulua, mutta niiden nimiä hän ei tuntenut. Hän vain katseli ja ihmetteli. Nykypäivinä ovat kirjakaupat täynnä kuvakirjoja lapsille. Näiden tuottamaa hyötyä on mielestämme uhkaamassa lapsen todellisuudentajua heikontava vaara. He oppivat kylläkin tuntemaan ulkokuoren, oppivat papukaijan lailla toistamaan nimiä ja sanoja, mutta todellisuuden ja luonnon näkeminen tekee heihin sen sijaan harvoin pysyväisempää vaikutusta.

Mutta palatkaamme Nilsiin. Hän ei taittanut, kuten lapsilla on tapana, kukkaa repiäkseen sen tuossa tuokiossa, vaan tehdäkseen, kuten jo mainittiin, huomioita sen lapsuudesta, nuoruudesta ja vanhuudesta.

Kun ilta sai ja aurinko alkoi painua mailleen ja vanhan kartanon varjo levitti tummat siipensä hänen kukkamaailmansa yli ja pikkulinnut vaikenivat, mutta jo puoleksi sortuneen tornin naakat heräsivät ja alkoivat lentää lepattaa ja huuhkajan kolkko ääni kajahti metsästä, joka korkeana ja synkkänä ympäröi talon asumatonta siipeä, silloin Nils taas vaipui satumaailman mysterioihin ja uneksi jättiläisistä ja peikoista, tuskin kuullen Doran kehoittavaa ääntä, joka kutsui häntä illalliselle ja vuoteeseen.

Mutta syksyn ja talven tultua päättyivät nämä hupaiset päivät. Nils rupesi nyt lukemaan isänsä johdolla. Äiti oli jo ehtinyt opettaa hänelle aakkoset ja hiukan tavaamista. Nils edistyi kumminkin huonosti, liekö sitten syy ollut opettajan kärsivällisyyden puutteessa taikka opetustavassa, mene tiedä.

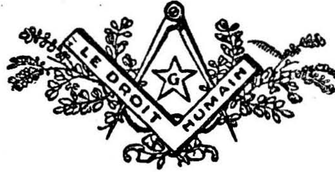
Joulun alla kuoli vanha Hannu, kevään aikaan neiti Prudentia. Häntä ei Nils liioin kaivannut, mutta Hannua kyllä, sillä hän oli hyvä vanhus, milloin hän ei ollut seurustelusääntöjen pauloissa. Nils ei kylläkään ymmärtänyt hänen puhettaan, mutta lapset ja koirat näkevät jo silmistä, kuka heistä pitää.

Mitään suurempaa arvoerotusta ei voitu huomata emännän ja palvelijan maahanpaniaisissa. Se rajoittui vain ruumisarkkujen hintaan. Kumpikin vietiin kirkkoon tavallisessa talonpoikais-reessä ainoastaan Jöranin ja parin miespalvelijan saattamana. Mitä kirkossa sitten lie tapahtunut, niistä menoista ei Nilsillä ollut mitään tietoa: kotona oli kaikki ennallaan.

(Jatkuu)

Suomen Yhteis-
VAPAAMUURARI

Tämä numero lopettaa lehtemme kolmannen vuosikerran. Vaatimattomissa olosuhteissa lehti on ilmestynyt ja se on saatu pysymään pystyssä sen kautta, että sekä toimitus että avustajat ovat tehneet ilmaista työtä.

Lehtemme on siis tulos yksityisestä uhrautuvaisuudesta ja innostuksesta. Se ei ole aijottukaan ansiolähteeksi; toimitus on ollut iloinen, että lehden menekki on peittänyt painatuskustannukset.

On ollut mielenkintoista huomata, miten suuri osa lehden tilaajia kuuluu n. s. ei-ammattipiireihin. Se todistaa, että yleisö mielellään tahtoo tutustua muurariuden yleviin periaatteisiin. Ehkäpä moni on tilannut lehden uteliaisuudesta ja sen kautta tutustunut ammattikuntaan, sikäli kuin siihen ulkopuolinen voi tutustua.

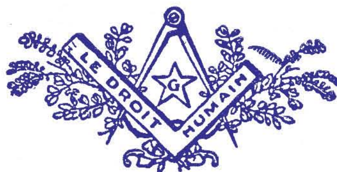
Vielä tämän kuukauden aikana ilmestyy ensimmäinen numero neljättä vuosikertaa. Jokaiselle lehden tilaajalle ja asiamiehelle on jo aikaisemmin lähetetty lehden mukana tilauslista. Toivottavaa on, että lehden lukijapiiri vuosi vuodelta yhä kasvaisi, sillä sen kautta lehti voisi ilmestyä yhä täydellisempänä ja monipuolisempana.

Lopuksi toimitus pyytää kiittää sekä lukijakuntaa, asiamiehiä että avustajia kuluneesta 3-vuotiskaudesta ja lausuu toivomuksen, että entinen hyvä yhteisymmärrys ja tyytyväisyys jatkuisivat tulevankin vuoden aikana.

TOIMITUS

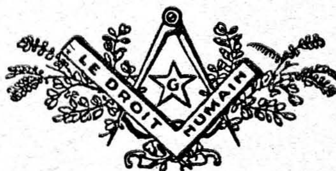
Suomen Yhteis-

VAPAAMUURARI

N:o 9—10 · Tammi—helmikuu · 1926

Suomen Yhteis-
VAPAAMUURARI

TOIMITUS:

Kyllikki Aspelin-Ignatius
Päätoimittaja, Ahlqvistink. 7 A

R. Candolin
Toim.-sihteeri, Laivurinkatu 43

AVUSTAJIA:

Jussi Snellman, Erkki Melartin, Rafael Ronimus, Kaarlo Atra ym.

Taloudenhoitaja:

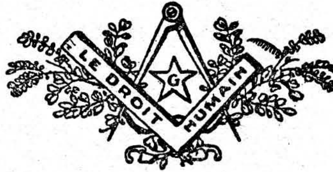
Rouva Olga Auer, Nervanderinkatu 9

TILAUSHINTA. Tilauksia otetaan ainoastaan kokovuodelle ja on hinta kustantajalta suoraan tai asiamiehiltä tilattaessa Smk 40: —, ulkomaille dollaria 2: —. Tilausvuosi käsittää ajan Maalisk. 1925—Huhtik. 1926.

SISÄLLYSLUETTELO

TAMMI—HELMIKUU 1926 N:o 9—10

Suomen Yhteis-
VAPAAMUURARI

TAMMI—HELMIKUU N:o 9—10 · 1926

Mitä on vapaamuurarius? „SEN SISÄLTÖ ON *HENKI*
SEN OLEMUS ON *VAPAUS*
SEN TOIMINTA ON *RAKKAUS*
SEN PYRKIMYS ON *VALO*“ — *Oskar Leschhorn*

Soittaja

Kävit soittaja korvet ja nevat.
Kuljit kukkeat niittymaat.
Sinipiikasi nuo karkelevat. —
Sinä värjyvät soinnut saat.

Kumman kumpuaa lähtehen vesi.
Sillä tunteesi nuorenna.
Uhri viittasi päärmehet pesi.
Henkes hetteistä ammenna.

Ovat kuvasi pilvien tuomat.
Hauraat haaveesi heijastaa.
Unes utuisten keijujen luomat.
Hongat tielläsi humajaa.

Sinisiinnosta tummuvan salon
vaarat kukkeat kangastaa.
Iki-itsesi näät sekä valon,
joka tiellesi lankeaa.

Oman kuvasi tenhoa soita.
Sydänlämpöä ilmennä.
Syksy-yö sekä halla sa voita.
Näköpiiriä väljennä.

U. E. G.

Sininen vapaamuurarius

Ensimmäinen symbolinen aste

Suom. *L. B.*

P.·. Trinosophilooshissa pidetty puhe 2/11 1838.

S. S. S.[1])

Huomattava ilmiö tällä vuosisadalla on ajatuksen, kirjoituksen ja puheenvapauden laajeneminen ja tietopuolisen edistyksen lisääntyminen. Oppi ei enää ole valtion yksinoikeus ja tietopuolinen sivistys läpäisee vähitellen kaikki yhteiskuntaluokat uusilla keksinnöillä luonnon totuuksista. Mysteeriot paljastavat salaisuuksiansa niin, että voidaan tunkeutua aina luomisen syvyyteen ja tutkia ilmiöiden syitä ja seurauksia ja jopa filosofiakin avartaa rajojansa. Mutta toiselta puolen huomataan, että juuri tämän valistuksen ja tiedon kehitysaikana tulee Vapaamuurarius laiminlyödyksi. Vapaamuurarius, tämä kaunis, orgaaninen ihmisrakkaus, joka ennenmuinoin sorretuilla kansoilla inhimillisyyden etuvartiona esitti korkeita tieteitä [2]) ja joka myöhemmin antoi ajatuksen Encyklopediaan [3]) ja jatkoi salaisissa kokouksissaan muinaisten oppineiden viisaiden koulua, tämä sama vapaamuurarius näyttää nykyään etenkin täällä Pariisissa tulleen melkein hyljätyksi kuuluisten viisaiden kirjoituksista ja ponnistuksista huolimatta.

Tuleeko Vapaamuurariuden kulkea sivistyksen jälessä sen äskettäin kulkiessa sen edellä ja levittäessä tietoa kansojen keskuuteen? Epäilemättä ei! Kutsuttuna maailmaa sivistämään ei se koskaan jätä sitä talletusta, jonka sille sen lainlaatijat ovat uskoneet. Vapaamuurarius voi olla nukuksissa jossakin kansassa, mutta sitä kirkkaampana se loistaa toisten kansojen keskuudessa.

Kadottaessaan yksinomaisen omistusoikeutensa kaikkeen fyysilliseen ja älylliseen etevämmyyteen, onko se silloin myös kadottanut kauneimman tunnusmerkkinsä: toiminnan vapauden, yhteiskunnallisen määräämisoikeuden? Totisesti ei! Muinaiset mysteeriot sulkivat temppelin pyhimpään inhimilliset tiedot, jotka annetaan uuden ajan vapaamuurareille sitä varten, että he levittäisivät niitä maailmaan.

Vapaamuurarius on pannut Euroopassa alkuun sivistyksen, ja tämän sivistyksen kehitys on yhä enemmän vieroittanut varsinaisen vapaamuurariuden muinaisista mysteerioista.

Ihmiset ylimalkaan ajattelevat kaikkea muuta kuin inhimillisen suvun todellista menestystä. Mutta ennemmin tahi myöhemmin Vapaamuurarius on johtava heitä siihen.

Tehkäämme työtä, ahkeroitkaamme kaikin voimin tullaksemme sen arvoisiksi ja *työmme* vihkii meidät parhaiten siihen. Mutta ennenkuin tiedämme, milloin ryhdymme sitä opettamaan vasta-vihityillemme, tietäkäämme, mistä me vapaamuurarit olemme alkuisin.

Tätä korkeaa päämaalia saavuttaakseen on Trinosofein looshi päättänyt, että se *Vapaamuurariutta selittävä kurssi,* jonka

---

[1]) Tämä vapaamuuraritervehdys S. S. S. salus, salut, salos — on kaikista vanhin.

[2]) Vanhojen aikakauskirjojen mukaan tunsivat toskanalaiset vihityt, roomalaisten opettajat, jo 300 vuotta ennen Franklinia taidon ohjata sähkövirtaa ja salamoita.

[3]) Eräät englantilaiset vapaamuurarit harrastivat kaikkien tieteiden sanastoa ja kokosivat aiheita sen aikaansaamiseen kauan ennenkuin Ranskassa oli ajateltukaan kuuluisaa Encyklopediaa.

sen kunnianarvoisa perustaja v. 1818 esitti, nyt uudestaan toistettaisiin. Tästä päivästä alkaen tulee nyt kolmessa työkeskuksessa olemaan joka kuukauden ensimmäisenä perjantaina ensim. asteen opastamista ja keskustelua. Saakoon tämä Trinosofien elvyttämä esimerkki seuraajia!

Kehittynyt Vapaamuurarius on totuus ilman verhoa, totuus, missä löytyy kaikkien vuosisatojen äly, totuus, joka on elähdyttävä kaikkien ikäkausien älyä.

Tahdomme koettaa tätä looshin päätöstä nyt tyydyttää.

Vasta vihitty veli!

Jos jonkun odottamattoman tapauksen aikaansaama rauhaton tunne täyttää sen ihmisen sielun, joka syvässä unessa tulee kuljetetuksi paikkaan, josta hänellä ei edes ajatuksissaan ole ollut aavistustakaan, niin vielä enemmän kaikki se, mikä teitä tällä hetkellä ympäröi ja mikä pistää teille silmään, hämmästyttää ja oudostuttaa teitä, sillä totisesti täällä teillä oli silmät, ettekä nähneet, korvat, ettekä kuulleet, ja haluatte toistaa kysymykset:

Mistä ovat Vapaamuurarit alkuisin? ja mitä he tekevät? Epäilemättä ovat nämä ne kysymykset, jotka haluatte minulle tehdä!

Jos tahtoisin seurata ajatusjuoksua, jonka vastaanottoseremoniat ovat mielessänne synnyttäneet, tarkastaisin kanssanne sen Veljeskunnan luonnetta, jonka jäseneksi teidät juuri hyväksyttiin ja palauttaisin mieleenne suorittamanne tehtävät. Sanoisin teille esim. että Vapaamuurarius on yhdistys, joka pitkän vuosisata-jakson kuluessa aina on ollut tunnettu hyvien tapojen pyhäkkönä, vilpittömyyden tyyssijana, viisauden kouluna ja hyväntekeväisyyden temppelinä. Sanoisin teille myös että tämän temppelin portilla heittää jokainen meistä pois, ja unohtaa arvonimet, jos porvarillinen yhteiskunta on meitä niillä koristanut, sillä täällä palauttaa oikeudenmukaisuuden vesivaaka yksilön omaksi itsekseen ja jokainen meistä näkee vertaisensa veljessään.

Sanoisin teille vielä, että todellinen vapaamuurari harjoittaa suurimmassa määrin hyväntekeväisyyttä, tätä hyvettä, joka ilahuttaa onnettomia, herättää heissä luottamusta ja sovittaa jyrkät arvo-asteet ystävällisyydellä ja hyvyydellä. Vapaamuurari, ollen kaikkien ihmisten ystävä ja onnettomien isä, ymmärtää salaisen auttamisen ja huolenpidon kautta poistaa puutetta, jonka lieventäminen on hänellä sydämen asiana. Ja jos hän on jollekin kiitollisuuden velkaa, on se juuri yhteiskunnan menestymiselle, sillä hänen tulee elää vain ihmiskunnan etua katsoen. Vapaamuurari tietää myös, että Veljeskunnan järkkymättömät lait aikaansaavat rauhaa mitä erilaisinten ihmisten keskuuteen ja poistavat kiihkeän mielenlaadun ja vihan aikaansaaman suuttumuksen, joka hyvin usein tuo levottomuutta maailmallisiin yhdistyksiin. Mutta tämän sivuasian päinvastaisen opetuksen tehtävään ei kuulu puhua näistä asioista, vaan tarkoitukseni on kääntää ajatuksenne vihkimyksenne seremonioihin [1]).

Kaikilla yhdistyksillä, jotka perustuvat mysteerioihin, nim. maallikoille tuntemattomiin salaisuuksiin on ollut vihkimyksiä ja vihittyjä. Mutta samoin kuin ei löydy yhtään, joka näistä, maailman eri kansojen keskuuteen muodostuneista, yhdistyksistä ei antaisi Vapaamuurarijärjestölle etuoikeutta, samoin eroaakin tämä viimeksi mainittu toisista seremonioittensa ja kokeittensa kautta.

Todistaakseni teille tämän totuuden voisin avata nähtäväksenne historian aikakirjat ja te tulisitte tuntemaan kaiken sen, joka perintönä on kulkenut meille antiikin suurista mysteerioista, sellaisista kuin Isiksen, Eleysin y.m. mysteerioista. Tällä hetkellä johtaisi tällainen syventyminen meitä liian kauaksi. Mutta kun kuitenkin

[1]) On sanottu, ja syystä, että vihkimys on: „järjestetty perintätieto ja salaisten tieteiden suojelija."

haluan auttaa teitä koetusten ymmärtämisessä, annan teille lyhyen kuvauksen Eleysin koetuksista ja sen mysteerioihin vihkimisen seremonioista.

En tahdo viedä mielikuvitustanne niihin 9:ään valmistuspäivään, joihin jokainen vihittävä oli alistettu, en ihmisjoukkoihin, seremonioiden järjestykseen ja juhlakulkueisiin, joita seurasi kuvaamaton sekasorto. En vie teitä kuulemaan hymnejä ja Jachukselle lähetettyjä moninkertaisia avunpyyntöjä, näkemään tansseja, yleviä ja juhlallisia symboleja, mystillisiä kukkalavoja. En vie mielikuvitustanne vaskisten instrumenttien meluun eikä uhria varten vallitseviin vakaviin lomanetkiin. Sivuutan myös vaitiololla sen liiallisen kiireen, millä Kefissos-silta kuljettiin yli, ja jätän kuvaamatta pitkin pyhän tien vartta kohoavien muistopatsaiden majesteetillisuuden. Yhdellä sanalla sanottuna: käytettyjen keinojen tarkoitus valmistavissa seremonioissa oli houkutella ja viehättää maallikoita. Tahdon viedä teidät koetusten viimeiseen päivään ja kuvata ne koetukset, jotka kävivät välittömästi vihkimyksen edellä.

Ajatelkaa mielessänne kokelasta, joka on yksin vastaanottoa varten valmistetussa huoneessa. Hänen edessään on malja, jossa on ciceonia, joka on Eleysi-mysteerioiden tavan mukainen juoma. Häntä ympäröivä äänetön yksinäisyys herättää hänessä pelkoa. Turhaan muistelee hän, että hän on ollut 9 runottaren siunaaman virran reunalla, että Agra on hänet puhdistanut jumalaisen Illysyksen mystillisillä rannoilla, että hän on uhrannut siunatun eläimen nojaten vasenta jalkaansa Jupiter Malekiukselle uhrattujen uhrieläinten vatiin, että hän on paastonnut, luvannut alkaa uutta elämää ja että hän alistuvaisesti täyttää kaiken sen mitä häneltä vaaditaan. Uteliaisuuden ja odotuksen ärsyttämänä ja rohkaistuna lujuudesta, jota hän on osoittanut tähänastisissa koetuksissa, peläten kuitenkin uusia, ehkä arveluttavampia koetuksia, jotka voisivat käydä yli hänen voimiensa, häilyy kokelas pelon ja toivon välillä. Hän tuntee uljuutensa vähenevän niiden vastakkaisten tunteitten ristiriidassa, jotka saavat hänet kiihdyksiin. Hän ei kuitenkaan tahdo lannistua ja rauhoittaakseen itseään juo hän muutaman kulauksen ciceonia maljasta. — Hänen päänsä menee sekaisin ja hirveät kummitukset ahdistavat häntä. Hän tahtoo ajaa ne pois ja ne katoavat. Nyt hän on mitä hirveimpien fyysillisten näkyjen keskellä. Kauhun vallassa, kadottaen aistimiensa herruuden, heittäytyy hän kasvoilleen maahan, vapautuakseen jäykistävän kummituksen näystä. Samassa silmänräpäyksessä vajoaa lattia hänen allansa, ukkonen käy ja kokelas syöksyy suin päin kuilun pohjalle, jota valaisee kaukaisen tulimeren liekkien heijastus. Hän on terävällä kalilonkielekkeellä vastenmielisessä luolassa. Joka suunnalla huomaa hän vain vaaroja, ja vaivalla pysyttelee hän paikallaan. Hän ei näe eikä kuule mitään, kylmä hiki peittää hänen ruumiinsa ja hän luulee viimeisen hetkensä tulleen. Säälimättömät toimeenpanijat, muuttuneina (kotijumaliksi) ruoskivat häntä ja herättävät hänessä elämän tuntemuksia tuskan muodossa. Eräs kummitus tarttuu häntä hiuksista ja kuljettaen ilmassa heittää hänet eräälle kallionkielekkeelle, joka kohoaa liekkien merestä. Seisten tällä äkkijyrkällä kallionkielekkeellä päästää hän epätoivoisen huudon ja sitten tuntee hän liukuvansa suunnattomaan tulikuumaan roihuun. Tunkeutuen hehkuvien usvien läpi, putoaa hän lammikkoon, mistä papit hänet vetävät ylös. Väitetään, että useat vihittävät ovat täällä kauhun aikaansaamasta vaikutuksesta heittäneet henkensä [1]). Siellä usko-

[1]) Papit omistivat muiden oikeuksiensa ohella mysteeriovihkimyksissään kuoleman ja elämän-oikeuden, ikäänkuin esittäisivät Ijankaikkista luojaa. Samoin oli myös Israelilaisten mysteerioissa ja Mooses käytti usein sitä oikeutta. Tiedetään, että druidit olivat samalla kertaa sekä pappia että lääkäreitä, lainlaatijoita ja pyöveliä.

taan hänet Ceres-jumalattaren huostaan. Tämä ilmoittaa hänelle, että hänen on kuljettava Pluuton valtakunnan läpi synkkien metsien kautta, joita musta Kokyytto laineillaan ympäriö. Jos hän mielii palata takaisin, tulee hänen kiiruhtaa. Tultuaan synkän metsän reunaan, tulee hänen etsiä tuuhea puu, josta hänen tulee taittaa kultainen oksa. Ilman tätä oksaa hän ei voi päästä Manalaan.

Onneton kokelas kulkee eteenpäin äänetönnä, hautoen mielessään synkkiä ajatuksia. Pian hän huomaa metsän, jonka synkkyys tekee hänen pelkonsa kaksinkertaiseksi. Kuinka päästä sen läpi, kuinka raivata tie tämän tiheyden kautta, kuinka löytää ja ottaa sieltä tuo kultainen oksa ....? Samalla hetkellä halkaisee eräs kyyhkynen ilmaa siivillään, ylös kohoutuen liitelee se hitaasti (Manala)-järven rotkojen yläpuolella[1]), syöksyy alas ja istuutuu jonkunlaiseen puuntapaiseen. Samalla loistaa pimeydessä kullankeltainen valo, kokelaan pelko enenee, mutta hän tulee puun juurelle ja taittaa siitä oksan. Kalpean hämärän valaistessa järkkyy maa ja eläinten kauheat huudot kierivät kaikuna yli seudun. Kaikki osoittaa jonkunlaisen olennon läheisyyttä. Senjälkeen kulkee kokelas synkän pimeyden ympäröimänä läpi Pluuton-hirviöiden asumat autiudet. Hän tahtoo hyökätä hirviöiden päälle ja taistella niitä vastaan, mutta papitar estää. Vihdoin saapuu hän joelle, jonka reunalla on manalan lautturi musta Karon veneineen. Tämä ottaa uuden Jumalien ystävän veneeseensä ja vie hänet

---

Diodorus Siciliasta kertoessaan Etiopian tavoista kertoo, että pappien kolleegiolla oli oikeus, kun se katsoi olevan syytä, lähettää kuninkaille käsky luopua kruunustaan ja kuolla. Tämä käsky oli lähtöisin jumalilta eikä kukaan kuolevainen uskaltanut sitä vastustaa.

[1]) Kreikkalainen Averno-nimi merkitsee linnuttomuutta, koska Canpania-järvi erittää niin löyhkääviä kaasuja, ettei mikään lintu voi sitä lähestyä.

opastajineen vastakkaiselle rannalle. Täällä lähestyy vihittävä Pluuton palatsia ja ripustaa pyhän oksan synkän asunnon portille. Kohta aukenee Eleyseum[1]) (paratiisi) hänen katseilleen. Hän on ihastunut paikan kauneuteen ja pitkällisen pimeyden ja järkyttävien näkyjen väsyttämä katseensa levähtää hurmaavassa näyssä, joka on jumalten ja viisasten olotila. Vihdoin kuljettuaan viehättyneenä ja uteliaana näiden ihastuttavien seutujen läpi, saapuu hän hohtavan valkoisen portin kautta jumalattaren temppelille. Hän on nyt hyväksytty ja hän huomaa olevansa äärettömän suuressa mystillisessä salissa, joka on häikäisevän valoisa. Valo näyttää heittävän korkean, suunnattoman varjon, joka riippuu temppelin keskellä ja se esittää *kuvaa luonnosta.* Papit seisovat järjestyksessä.

Hierofantti [2]) vetää kultaisella sauval-

---

[1]) Vapautuksen paikka = Elyseum.

[2]) Kreikkalainen sana Hierofantti, Eleysimysteerioiden ylimm. pappi, merkitsee sitä, joka ilmentää mysteerioita, pyhiä asioita. Hän esittää Luojaa ja johtaa mysteerioita sekä vastaanottaa vihittyjä. Eusebius ja Clemens Aleksandrialainen ovat säilyttäneet katkelmia H:n puheista vihitylle:

„Minä ilmennän vihityille salaisuuksia, epäpyhät ovat estetyt astumasta näihin paikkoihin. Oi, Runotar, Sinä joka olet laskeutunut alas Silenuksen loistosta, kuule ääntäni: Minä ilmoitan sinulle tärkeitä totuuksia, elä salli, että ennakkoluulot ja edelläkäyvät intohimot häiritsevät sitä menestystä, jolla haluat ammentaa salaisten totuuksien tietämisestä. Mietiskele jumalallista luontoa, tutki sitä lakkaamatta, hillitse aistimesi ja sydämesi ja eläen nuhteettomasti ihaile maailmankaikkeuden Herraa, Hän on *yksi,* Hän on olemassa itsekauttansa, Häntä kaikki olennotnot olemassaolostaan kiittävät, Hän vaikuttaa kaikessa ja kaikkialla; näkymättömänä kuolevaisille silmille, Hän näkee itsensä kaikissa asioissa...”

laan syrjään kaikkein pyhintä varjostavan esiripun. Häikäisevä komeus viehättää kaikkien vihittyjen silmiä.

Luonnon [1]), Isiksen, kuvapatsas liikkuu. ikäänkuin ilmoittaen miten suuresti heidän tulee olla onnellisia siitä, mitä hän palvelijoittensa katseille tahtoo ilmentää. Senjälkeen toimeenpannaan [2]) Jumalatta-

---

Tämä esikuvana sanoi K. K. M. skotlantil. rituaalissa:

„Veljeni, nöyrtykäämme maailmojen ylevän valtiaan edessä, tunnustakaamme Hänen voimansa ja oma voimattomuutemme. Hillitkäämme aistimme ja sydämemme kohtuullisuuden rajoihin ja eläkäämme nuhteettomasti, kohoutukaamme Maailmankaikkeuden Herran puoleen, Hän on *yksi,* Hän pysyy itse kauttansa, Häntä kaikki olennot kiittävät olemassaolostaan. Hän vaikuttaa kaikessa ja kaikkialla, näkymättömänä kuolevaisille silmille. Hän näkee itsensä kaikissa asioissa. Häntä huudan avukseni, Hänelle lähetän rukoukseni ja toivomukseni. „Maailmankaikkeuden Suuri Arkkitehti, Sinua rukoilen, varjele rauhantyömiehiä, jotka tänne kokoontuneet ovat, lisää heidän intoaan, voimistuta heidän sieluaan intohimojen vaikeassa taistelussa, sytytä rakkautta heidän sydämiinsä ja ohjaa heidän kohtaloaan, kuten tämän uuden kokelaan kohtaloa, joka toivoo osallisuutta meidän suuriin mysteerioihimme. Suo apusi tälle kokelaalle ja kannata häntä voimakkaalla käsivarrellasi keskellä niitä kokeita, joihin hän on alistunut."

[1]) Isiksen kuvapatsas.

[2]) Sinne kannettiin juhlallisesti 42 kirjaa, jotka sisälsivät seremoniat ja rituaalit sekä kaikki silloiset tunnetut tieteet. Se mikä, ikävä kyllä, on jäänyt pois, on osa terveysoppia ja ravinto-oppia, joista nähtiin, että egyptiläiset olivat tehneet suuria edistymisiä ja hyödyllisiä huomioita.

Epervi-kasvi ja *kovakuoriainen* kuvasivat aurinkoa: edellinen sen vuoksi, kun sillä oli kyky tuijottaa tätä tähteä ja jälkimmäinen sen vuoksi, että sillä on yhtä paljon kynsiä kuin aurinkokuussa on päiviä 30.

Korppikotka oli *merenjumalattaren vertauskuva,* koska tässä lintusuvussa oli vain naaraksia.

Ibis oli pyhitetty kuulle, koska se lintu on kiintynyt munimaan kuun nousun ja laskun aikana. Se esitti myös suurta Hermestä tai Thothia koska tämä lintu käy kohtuullisilla ja arvokkailla askelilla, jotka ovat mallimitan (metrin) pituisia.

Oinas kuvasi ylevämmyyttä, jonka pääasiallinen voima on sen kauniissa päässä ja koska se aina on etunenässä laumansa johdossa.

Sipuli oli taas hedelmällisyyden symbooli.

Jokaista pyhää eläintä hoidettiin huolellisesti temppeleissä, jotka olivat sille jumalalle pyhitetyt, jonka vertauskuva eläin oli ja sen kuoleman jälkeen tehtiin siitä muumio.

ren kunniaksi juhlakulkue, ja mysteeriot ovat päättyneet.

Tahdomme mainita joitakin sanoja vanhojen egyptiläisten uskonnosta, jota kauan on väärin ymmärretty.

Löytyy eräs ennustus vanhoissa filosofisissa kirjoissa, jonka Hermes omistaa egyptiläisille: „Oi Egypti, Egypti, aika on tuleva, jolloin puhtaan uskonnon ja jumalanpalveluksen sijasta omistat vain naurettavia satuja, joita ei kukaan jälkeläinen usko ja sinulle jää vain kiveen kaiverretut sanat, nämä muistopatsaat, jotka ovat todisteena hartaudestasi." Tämä onneton ennustus on liiankin tarkkaan täyttynyt. Mutta meidän aikamme onnistuneet ja elävät tutkimukset, joista huomataan erittäinkin Campallion nuoremman tutkimykset, ovat palauttaneet Egyptiläisten jumalanpalvonnalle sen älykkään ja todella alkuperäisen merkityksen, joka todistaa muinaisten lainlaatijain viisautta. Lainaamme osan näistä tutkimisista:

Egyptiläisten uskonto oli puhdasta monoteismia, joka ulkonaisena ilmeni polyteismin avulla, s.o. on yksi Jumala, jonka

Te kuulitte juuri, vasta vihityt Veljet, miten paljon koetuksia oli vanhoissa mysteerioissa vihityn läpikäytävänä, ennenkuin hän pääsi toiveittensa päämäärään. Yhdeksän päivää tuskin riittivät hänen johtamiseensa temppeliin, kun Teidät opastettiin sinne tuskin tunnin kestäneiden kokeiden jälkeen.

Saiko sitten Eleysiläinen vihitty suurenmoisemman korvauksen, kuin se on, jonka Te saavutatte? Epäilemättä ei. Hän otettiin vastaan luonnolle pyhitetyssä temppelissä kun te taas (tulitte vastaanotetuiksi) samojen vertauskuvien koristamassa temppelissä, temppelissä, joka on pystytetty Maailmankaikkeuden Suuren Arkkitehdin kunniaksi. Järjestys, jota siellä esitettiin ja noudatettiin, viittasi luonnonlakiin, että vihityt pitivät yhtenä ja todellisena uskontona ainoastaan sitä, joka oli otollinen sille Jumaluudelle, jota he kunnioittivat ja sentähden, että sen vaikuttimena oli ihmisystävällisyys eli rakkaus lähimmäiseen. Ette ole, kuten Memphin vihitty, kulkeneet synkkien metsien läpi! [1]) Ette ole, kohdanneet minkäänlaisia hirviöitä, ettekä ole olleet missään vaarassa! Hetken olitte mietiskelyhuoneessa; muutamia epäröiviä askeleita, muutamia enemmän tai vähemmän vaikeita matkoja sekä muutamia lieviä ristiriitaisuuksia, nämä ovat olleet kylliksi valmistamaan teitä verrattomaan etuoikeuteen saada astua totuuden ja hyveen temppeliin sisälle.”

Vasta vihityt Veljet, te odotatte varmaankin joitakin selityksiä vastaanottomme muutamiin kohtiin. Se, mitä tulen palauttamaan mieleenne, antaa teille selityk-

---

ominaisuudet ja kyvyt olivat ruumistuneet yhtä suuressa määrin aktiivisiin vaikutteihin kuin alempiarvoisiin jumaluuksiin.

Amon-Ra, ylevä ja ikivanha Olemus, ollen olemuksensa luoja ja Isä, on nainut äitinsä (Mouth jumalattaren) naisellisen puolensa, sisältäen puhtaaseen olemukseensa samalla kertaa miehisen ja naisellisen. Kaikki muut egyptiläiset jumalat ovat vain näiden kahden alkuprinsiipin muotoja. Tarkastellen yksitellen otettuja suhteita, ovat ne vain Suuren Olemuksen puhtaita eroittumia. Egyptiläisten mytologien lähtökohtana on Amon-Ra'n kolminaisuuksien muodostama kolmiluku. Amon = miehinen ja isä, Mouth = naisellinen ja äiti, sekä Kon = poikalapsi. Tämä kolmiluku ilmenee maanpäällä jakautuneena Osirikseen, Isikseen ja Horukseen, mutta yhdenarvoisuus ei ole täydellinen, koska Osiris ja Isis ovat veli ja sisar. Tällä tavalla oli Egyptiläis-hierarkisen uskonnon kokonaisuus kokoonpantu kolmiluku-jaksosta; olematta eristettyinä, muodostivat ne yhtyessään toinen toisensa ja jokainen Egyptin temppeli oli aina yhdelle näistä kolminaisuuksista erikoisesti pyhitetty. Kolmijakoisuus oli olemassa maailmankaikkeuden kaikissa piireissä. Taivaalla ja maalla oli tämän mukaan samallainen elimöityminen. Osiris, Isis ja Horus, muodostaen kolminaisuuden, johon kuului maan järjestyksen ylläpitäminen, olivat tavallisimmin ihmisten rukousten ja kunnioituksen esineinä. Ne olivat Egyptissä hyvin populäärit jumalat ja niiden nimet ovatkin säilyneet meidän päiviimme saakka. Vaikka niillä olisi vain viimeinen sija uskontojärjestelmässä, eivät ne mitään kadottaisi voimastaan ja jumaluudestaan. Itse asiassa ovat ne eläneet kauemmin kuin koko sukukunta taikka Egyptin panteismin kolminaisuus.

Niinpä Horus, joka oli vain Amonin viimeinen ruumistus, Suuri Olevainen, yhtyi tähän ylevään voimaan ja palasi takaisin, niin että tämä Suuri Olevainen tulisi kaikeksi itsessään, aluksi ja lopuksi.

[1]) Memphis, Egyptin muinainen kaupunki Niilin rannalla, on raunioina ja niille on rakennettu nykyinen Kairo.

Kaikki kertomukset osoittavat, että muinaisilla vihkimyksillä oli suurenmoiset juhlamenot, niiden suurten totuuksien arvoisia, joita ne tarkoittivat. Ja nykyiset vap.muurarit ovat kutsuneet petkuttajiksi niitä, jotka ovat näitä vanhoja seremonioita paljastaneet julkiseen käytäntöön.

sen Järjestömme ja sen allegorioiden tarkoitusperästä. Ne ovat niin viisaasti mietityt, että ne joka puolelta katsoen ovat sovellutettavissa ihmiskunnan menestykseksi. Te tulette myöntämään ottaessanne osaa työhömme, että vap.muurarijärjestö on samalla kertaa luonnon suuren kirjan selittämistä, että se esittää astronoomisia ja fysikaalisia ilmiöitä, puhtainta filosofiaa, kaikkein jumalaistarujen alkuperää, ja että se vihdoin on se kaivo, mihin totuus näyttää paenneen turvaa etsimään. Samalla tavalla tulette myöntämään jokaisessa uudenaikaisessa asteessa löytyvän kolme asiaa: *kuvan muinaisilta ajoilta, vaikutusvoimaisten syitten sarjan maailmankaikkeudessa,* ja *kirjan, johon on kirjoitettu se kaikkien kansojen moraali ja lakikaari, joka heitä on johtava lopulliseen onneen.* Muinaisilla kansoilla oli juuri kuulemanne, kokonaan ruumiillisille koetuksille pyhitetty aste-arvo; vertauskuvana varsinkin alkava vuosi, kevät, jolloin aurinko syntyy, saa voimia ja kulkee yli sen rajan, joka eroittaa alhaiset merkit ylemmistä. Siveellisesti merkitsee se lasta eli elämän kevättä, jonka vertauskuva on karkea kivi, herkkä vastaanottamaan muotoja tottuneen taiteilijan sitä muovaillessa. Nykyaikana on tämän asteen suurin merkitys siinä, että se esittää vertauksellista kuvaa inhimillisen yhteiskunnan elämän keväästä. Itse asiassa ovat ihmiset tavallaan mykkiä syntyessään, heillä ei alkuaan ole mitään varsinaista kieltä. Senvuoksi ei oppilas saa mitään puhua looshissa, ja mitäpä hänellä olisi sanottavaakaan? Kyselisikö hän ja mitä hän kyselisi. Hän on tietämätön siitäkin. Hän siis odottaa siksi kunnes on nähnyt ja kuullut. Sitten tulee hän ammattilaiseksi ja silloin saa hän menestyksellisesti kysellä mestareilta.

Sitä myöten kun ihmiset ovat lisääntyneet, on auttamisen halukin yhä enemmän viehättänyt heidän mielikuvitustaan. Heidän on täytynyt oppia merkkejä tullakseen ymmärretyiksi ja suuremman ajatuspaljouden kasvaessa ovat he sijoittaneet näitä merkkejä sanojen äänelliseen lausumiseen, näin antaen näille sanoille pysyväisen eli säännöllisen merkitsemistavan, josta on vähitellen muodostunut kieli. Kuta enemmän kuolevaisia lisääntyy, sitä enemmän heidän tarpeensa kasvavat ja sitä enemmän heidän kielensä kehittyy.

Missä löydetään sitten nämä jäljet sivistyksen ensi-aakkosista, jos ei Vapaamuurariudessa, joka mielestäsi on keskus ihmisen kaikkien älyllisten kykyjen kehittämiselle. Ja todellakin, mistä läydetään välittömämpää yhteyttä näiden huomioiden ja mysteerioiden käytännöllisen sovittamisen välillä? Pyrkijä tulee sisälle looshiin tiheä side silmillä. Tämä ruumiillinen pimeys kuvaa sielun pimeyttä. Häneltä on otettu pois rahat ja osa vaatteista. Kokelas kuvaa tässä tilassa alku-ihmistä. Vihittynä hän saa myös „koristeeksi" nimittämämme vaatekappaleen, joka muistuttaa hänelle, että hän nyt kuuluu sivistykseen ja että se on oleva alkuna hänen edistymisiinsä vanhoissa mysteerioissa [1]).

Sitten opetetaan hänelle, miten hän voi tehdä itsensä ymmärretyksi ensin merkin ja kosketuksen avulla, joka tapahtuu inhimillisen älyn ensimmäisellä asteella, sitten tavataan hänelle ensimmäinen sana, ilmoittaakseen hänelle kielen kokoonpanon ja järkemme toisen kehitysasteen [2]). Tämä

---

[1]) Sillä siveellisyys, seurustelemisen ensimmäinen voitto on johtanut ihmistä pukeutumaan, alkaen vaatekappaleella, joka vaatii synnynnäistä kainoutta.

[2]) Otaksutaan, ettei oppipoika saa lukea eikä kirjoittaa, ainoastaan tavata. Sellaisessa luonnollisessa tilassa, joka edellyttää sivistyksen alkua, ihminen, pakoitettuna tekemään huomioita tunteistaan, muodostaa niistä käsitteitä ja aatteita (Hengen näkemisiä). Hänen halunsa ja himonsa, jotka viimemainitut ovat paljon voimakkaampia kuin edelliset, vaativat häntä tuomaan julki käsitteensä ensin viittomalla, sitten ääntämällä. Kielen muodostettua hän ajattelee puheensa ja puhuu ajatuksensa.

ensimmäinen sana merkitsee *vihkimystä* ja *alkua*. Sitä nimitetään *Pyhäksi* selityksellä: *Viisaus on Jumalassa*, ilmoittaakseen, että viisauden tulee olla pohjana ja perustana niin yhteiskunnallisessa kuin uskonnollisessa asiassa, kuten vap.muurarius on kaikkien yhteiskunnallisten hyveiden lähde ja keskus.

Toinen sana, jota sanotaan tunnussanaksi, äännetään tavuittain, tämä lausuminen on kehityksemme kolmas aste ja ensimmäinen alku oppiin ja tietoon.

Tämä salainen sana on sen nimi, jonka sanotaan keksineen metallityöteko-taidon. Tästä merkistä tunnetaan helposti taiteiden synnyn aikakausi. Myöhemmin selitetään teille tämän sanan toinen merkitys.

Oppipojan koetukset ja matkat ovat nyt kuten ennenmuinoinkin vertauskuvia ihmisen elämästä [1]). Heikkona ja alastomana lähtee hän salakarien ja vaarojen täyttämälle matkalle. Lapsen tietämättömyys, nuoruuden himojen hehku ja levottomuus, kypsyneen iän rauhattomuus, vanhuuden heikkous, kaikki ovat ne vaikeuksia, joihin kokelas on heitetty ja joiden kuormaa ainoastaan filosofia auttaa häntä kantamaan. Ollen turvatonna tässä murheen laaksossa ei hänestä tulisi mitään ilman Veljiensä apua.

Matkojen jälkeiset puhdistukset muistuttavat lakkaamatta, ettei ihminen koskaan ole kylliksi puhdas päästäkseen filosofian temppeliin. Senpä vuoksi pidettiin vihkimystä sakramentin arvoisena.

---

[1]) Vanhan riituksen mukaan teki kokelas nämä matkat maanalaisessa holvissa eikä temppelissä. Kulkunsa päässä oli seuraava kirjoitus: Jokainen joka kulkee nämä matkat *yksinään* ilman pelkoa, tulee puhdistumaan *tulen, veden* ja *ilman* kautta ja voitettuaan kuolemanpelon ja valmistettuaan sielunsa vastaanottamaan valoa on hänellä oikeus mennä *maan* helmaan ja tulla hyväksytyksi suurten mysteerioiden paljastamiseen." Hänellä oli oikeus, jos tunsi rohkeutensa pettävän, kääntyä takaisin menemättä kauvemmaksi.

Vasta vihitty Veli! Juoma, joka teille annettiin, oli kitkerän makunsa vuoksi vertauskuva elämän suruista ja vastuksista, jotka ovat vihkimyksen, totuuden paljastamisen, edelläkävijöitä. Mutta kuitenkaan ei Leten eli unhotuksen juomaa voi edes verrata niihin valheisiin, joita olette saaneet osaksenne maallikoiden joukossa.

Toinen juoma on puhdas, teistä se on hyvin miellyttävä [1]). Mutta kuitenkaan ei Mnemosynen eli muistin juomaa voi edes verrata niihin opetuksiin, joita tulette viisaudesta saamaan.

Nämä kaksi puhdistumista merkitsevät, että sydämemme on vastedes enemmän ja enemmän täyttyvä totuuden vesien raikkaasta ja kirkkaasta lähteestä.

— Olemme puhuneet myös suoneniskemisestä. Nämä asiat ovat meillä enää vain näennäisiä, mutta muinaisajan mysteerioissa olivat ne todella olemassa.

Kokeiden aikana tarjotaan teille tilaisuus, kuten muinaisissa vihkimyksissäkin, valita jos tahdotte vetäytyä takaisin tai mennä eteenpäin. Teidän miehuullinen kestävyytenne on tehnyt teidät soveliaaksi vannomaan sen valan, joka ainaiseksi sitoo teidät seuraan, johon olette hyväksytty. Se ei ole mikään jokapäiväinen vala, sellainen jota käytetään epäpyhässä maailmassa, se on vanha ja pyhä. Se lausutaan vapaaehtoisesti. Sen sanat ovat tarmokkaita, sillä hän, joka ne lausuu ja jonka silmät ovat vielä siteen peittämät, kulkee silloin raakalaisuudesta sivistykseen. Vanhoissa mysteerioissa järkytettiin vihityn mieltä, että hän ruumiillisen tuskan pelosta noudattaisi valaansa.

Niinpä Alkibiades, paljastaessaa Cereksen mysteerioita, ajettiin maanpakoon ja oli vähällä tulla otetuksi hengiltä [2]).

---

[1]) Trinosofilooshin ensi toiminta-vuosina annettiin kokelaan juoda nämä kaksi juomaa.

[2]) *Prometeus* varasti jumalilta tulen salaisuuden, ilmoitti sen ihmisille ja Jupi-

Lukianos antaa vihityn sanoa: Kuka paremmin osáisi salaisuutta säilyttää kuin minä, joka olen vihitty.

Tultuaan vihkimyshetkeen, häikäisee voimakas valo kokelaan silmiä; tämä het-kellinen valo täydentää vertauskuvan [1]). Kun ihminen on onnellisesti taistellut intohimojaan vastaan, huomaa hän filosofian valon. Hänen tulee siepata itselleen tämä pyhä säde [2]). Jos hän hetkeksikin viivyttelee tai erehtyy, on hän kadotettu; vanhuus saapuisi ennenkuin hän olisi sen uudestaan saanut takaisin valloitetuksi, harhanäön perästä hänet lumoaisi ja hän vaipuisi hautaan ennenkuin hän on askeltakaan ottanut älyn tiellä [3]).

Olen antanut teidän ymmärtää, että vap.muurarius perustuu Aurinko-kierrok-

---

terin lähettämä kotka repi hänen sydämensä.

Tantalos, oltuaan jumalten päivällisillä, ei osannut hillitä *lorpöttelevää kieliänsä,* ja rangaistiin siten, että edessään oli ruokaa, jota ei saanut syödä. Tämä merkitsi, että temppelin ovi oli hänelle vastaiseksi suljettu.

Oidipos, joka ilmaisi Sfinxin arvoituksen, rangaistiin, kuten lavertelija Simson, kadottamalla näkönsä.

Orfeus, myöskin oltuaan lavertelija, alistui samalla tavalla Abeilardin tuskaan.

Aiskylos oli tulemaisillaan kivitetyksi ilmaistuaan Atenan teatterille vihittyjen pukuja. Hän pääsi vapaaksi vasta sitten, kun tuli ilmi, ettei hän ollut vihitty, ja Areopaagi vapautti hänet niiden palvelusten tähden, joita hän oli tehnyt Marathonvuosipäivänä.

Diagoras, ollen vain pienissä mysteerioissa osallisena kun ei ollut atenalainen, oli piloillaan lamauttanut vihkimykseen pyrkijäin hartautta ja tuli suurten vaarojen alaiseksi. Hänen päästään luvattiin palkinto. Häntä vastaan langetettu tuomio on kaiverrettuna erääseen vaskiseen pylvääseen. Se joka hänet tappoi sai senmukaan 1 talentin, joka toi hänet elävänä sai 2 talentia. Tästä nähdään, ettei mysteerioilla, kuten nykyisillä uskonnoillakaan, ollut suvaitsevaisuus periaatteena ja että muinaisten pappien mielestä oli pappisvallan etu kalliimpi kansalaisten elämää.

Aristotelesta syytti Hierofantti jumalattomuudesta, kun hän oli omistanut vaimovainajallensa Eleysin seremonioita, ja huolimatta Aristoteleen puolustuksesta velvoitettiin hän vetäytymään Kolkikseen. Tehdäkseen Ceres jumalattarelle sovitusuhrin määräsi hän testamentissaan hänelle pystytettäväksi kuvapatsaan.

Aristotefanen käyttämät pilapuheet „Termoforin zudalaiset"-ilveilyssä Termoforilaisia tahi mysteerioita vastaan, joihin oli vihitty Atenan naiset, olisivat aiheuttaneet hänelle kärsimyksiä, jos ne olisivat paljastaneet Eleysin mysteerioiden pienempiä osia; senvuoksi käytti hän vain viittauksia. Ei siis kummastuta meitä se huolellisuus, millä muinaiset kirjailijat mysteerioista puhuvat.

On moitittu Virgiliusta, säädyllisyyden runoilijaa, sanoistaan. Voiko otettua enää milloinkaan ottaa? j.n.e.

1) Kreikkalaiset historioitsijat kertovat Pythagoraan vihkimyksestä seuraavaa: Kokelas, ollen ensin alastonna, puettiin eläimen vuotaan, syöstiin alas korkean rakennuksen päältä ja putosi synkkään paikkaan; ukkosen jyristessä, tuulten riehuessa syöksivät näkymättömät kädet hänet aaltoihin.. Sitten kulki hän liekkien läpi ja vihdoin syvimmässä pimeydessä äkkäsi hän *loistavan valon.*

2) Elämän merellä, jossa järki on peräsin, intohimo alus.

3) Kokelas, saadessaan valon, näkee joukon aseistettuja veljiä valmiina puolustamaan häntä, jos häntä hätyytettäisiin ja valmiina häntä taas rankaisemaan, jos hän rikkoisi äsken hyväksymänsä lait.

Miekat, jotka loistavat vastaanotettavan edessä, asekimppu, sotaiset voitonmerkit,

seen ja niinmuodoin siis vuodenaikoihin[1]). Näiden luvut viittaa allegorioittemme itämaiseen alkuperään. Esitettyinä joko pohjoisessa tai lännessä, Roomassa tai Kreikassa, ne esittävät neljän vuodenajan vertauskuvaa, joilla tarkoitetaan elämän neljää ikäkautta. Idässä oli muinaisaikana taas vuodenaikojen luku kolme[2]). Kreikkalaisella Apollolla, kevätauringon symboolilla, oli joskus kuvattuna neljä korvaa, Januksella oli neljät kasvot, kun sitä vastoin itämaalaisen Apollonin kolminainen patsas oli ympäröity vain kolmella tunnusmerkillä: lyyralla, korppikotkalla ja nuolenmerkillä. Tälle jumalalle oli Delfin kolmi-jalka pyhitetty. Häntä seurasi 9 *runotarta* tai 9 *hengetärtä,* kunkin kuukauden kuut, joihin kreikkalaiset täydentääkseen vuotensa lisäsivät *„Suloudet",* *kolme sulotarta.*

Te kuljitte siis äsken vanhojen vihittyjen tavalla Aurinko-jakson loppuun. Mietintäkammio, johon olitte hetkeksi suljettu, testamenttinne, kuolemaan valmistustanne varten, on ensimmäinen koe, *maa-koe* [3]). Kellariholvi esitti muinaisajan kansoilla luonnon ja sitä muodostavien elementtien mellakkaa. Tässä pimeässä paikassa näytti hallitsevan vain hävityksen henki. Se on kuvaus talvipäivän seisauksesta, pelätystä ajanjaksosta, jolloin pyörremyrskyt ja pimeys näyttävät kytkeneen kahleisiin Valon Jumalan ja pitävän häntä vangittuna lannistavien elementtien povessa.

---

kaikki yhtyvät yhtä maukkaasti kuin sirostikin vapaiden taiteiden vertauskuviin. Sillä kaikki nämä nähdään. Sotaiset vertaukset ilmaisevat vertauskuvallisesti sitä siveellistä sotaa, jota Vap.muurarius käy jatkuvasti pahetta, tietämättömyyttä ja taikauskoa vastaan.

Se kuvaus, johon kokeet loppuvat, on kuva tyytyväisten ihmisten äänettömästä sovusta yhteiskunnassa. Jokainen sitoutuu suojelemaan ja puolustamaan yksilöitä ja yhteiskuntaa yhteistä vihollista vastaan, alistuen noudattamaan niitä oikeudenmukaisia lakeja, jotka ovat välttämättömiä Järjestön voimassa pysymiseksi. Näiden sitoumustensa korvaukseksi takaa yhteiskunta hänelle rauhan tuottamaa nautintoa ja menestystä kaikille toimilleen. Samoin heti valansa tehtyään on hän etuoikeutettu kaikkiin Vapaamuurarien iloihin samallaisella oikeudella kuin kaikki muutkin Järjestön veljet, joihin hänen valansa sitoo hänet. Arvonannon ja kunnioituksen ympäröimä Johtaja on vain sen ajan ensimmäinen Veljien kesken, jotka ovat samallaisia kuin hän itse. Tällainen on oleva ensimmäisten yhdistysten órganisationi, jonka oppipoika-aste vastaa luontoa. Koristeet, joihin arvohenkilöt ovat puetut, eivät anna heille looshissa muuta valtaa kuin sen toimintavallan, jonka yhteinen valinta on heille uskonut, tai tämän vallan tuoma kokemus antanut nuoremman suhteen. Aikansa palveltuaan palaavat he takaisin yhteiseen joukkoon, toiset veljet tulisivat heidän sijalleen, eikä kenenkään itserakkaus kärsisi tai antaisi aihetta ylvästelyyn. Sellainen on vap.muurarilaki ja tavat! Onnellinen se yhteiskunta, joka noudattaa tätä tapojen yksinkertaisuutta ja onnellinen se kansa, joka voi hallita itseäsä tällä tavalla. Heille koituisi kulta-aika.

[1]) Sana „saisons" on supistus merkityksestä „solaissons" vastakohtana sanalle „lunaisons".

[2]) Egyptiläinen vuosi sisälsi 12 kolmenkymmenen päiväistä kuukautta, joita seurasi viisi *taivaallista* päivää. Vuosi oli jaettu kolmeen jaksoon tai vuodenaikaan: ensimmäinen oli *kasvullisuuden* vuodenaika ja alkoi kevätpäivän tasauksesta, toinen oli *elonkorjuun* vuodenaika. Kolmas *tulvan* (Niilin tulva) vuodenaika. Kuukaudet olivat 12 jumalan nimien mukaan nimitetyt. Joka päivä ja päivän kukin neljännes oli samoin erityisen suojelijan alla.

[3]) Vihkimystä haluava kokelas jättää vertauskuvallisesti elämänsä alkaakseen uutta elämää. Hän kirjoittaa silloin viimeisen tahtonsa, testamenttinsa.

Luonto on kokonaan nöyryytetty ja voitettu, Jumala näyttää kuolleen. Mutta sillä valin hän saa uutta elämää, herää, purkaa voimiansa ja saaden uutta virkettä taivaista, sen hyväätekevat säteet kuivattavat tulvaveden alle upotetun maan. Sellainen on valon jumalan ensimmäinen matka, loppuen 25 p:nä tammikuuta: Nyt tunnette toisen kokeen, *vesikokeen*[1]. Tällä tavalla tappoi Apollo nuolillaan Pyton käärmeen ja Hercules, auringon jumala, Lernen Hydran.

Toisen matkan aikana valon jumalan, auringon, lempeä vaikutusvalta rauhoittaa tuulien levottomuutta, silloin on kolmas koe, *ilmakoe.* 2:sta helmikuuta 25 p. maaliskuuta. Kolmannella matkallaan, kulkien vapaana ja melkein vihollistensa voittajana, levittää hän uudesti elpyneelle luonnolle elävöittävää lämpöänsa: tämä on neljäs koe, *tulikoe*[2].

Vasta vihityt Veljet, kuten huomaatte, olette nyt neljän elementin puhdistamat, joita elementtejä muinaisajan kansat kunnioittivat. Teistä on tuntunut meitintäkammio ikävästi kalustetulta. Seinissä muutamia siveellisiä mietelauseita opettamaan kokelaalle, että vap.muurari-vastaanotto on vakava toimitus, joka taivuttaa häntä miettimään sitoumuksensa tärkeyttä ja valmistumaan siihen, keskittymällä.

Jos olisitte tulleet kasvatetuiksi kaiken Jumalan palveluksen ulkopuolella, niin saapuessanne maailmaan ja löytaessänne siellä lukuisia eri uskontoja, te olisitte valinneet niistä yhden uskonnon, jota te erikoisesti tutkisitte ja ymmärtäisitte; tuo valintanne olisi tapahtunut vasta pitkän ja vaivaloisen ajattelun perästä.

Vapaamuurarivihkimys on ehkä merkitykseltään kaikkein korkein. Tässä kammiossa, missä kuolemankuva on vastaanotettavan nähtävänä, te epäilemättä kysytte itseltänne: Tahdotaanko peloittaa? Tahdotaanko jo ensinäkemällä kauhistuttaa pelokasta ihmistä? Vai onko joku salajuoni kysymyksessä? Sellainen tarkoitus ei olisi sopusointuinen todellisen vapaamuurarin luonteelle. He eivät tee vastaanoton ensimmäisessä osassa pilkkaa siitä, jonka tahtovat hyväksyä ystävänä joukkoonsa. Te olette kai ajatelleet, että voitaisiin antaa vastaanotettavalle arvokkaampi opetus tämän maailman hienompiaineisista asioista. Mutta ehkäpä ette silloin olisi niin huolellisesti miettineet kuin nyt oltuanne tässä hiljaisuuden tyyssijassa, tässä uskonnollisessa ja kunnianarvoisessa temppelissä.

Ensimmäinen kysymys: Mitä ihminen on velkaa Jumalalle? Onko se teistä johdonmukainen? Eikö se edellytä toisia edelläkäypiä kysymyksiä? Esim. sitä, joka on kristillisten uskonkappalten alussa ja johon takertui eikä voinut vastata 17.n vuosisadan kuuluisa moralisti-teologi, ja joka vaikenevaa kykenemättömyyttään saa kiittää kuuluisaksi tulemisensa alkumaineesta.[1]

---

[1]) Oppipojat matkustivat pohjoisen kautta, jossa he alistuivat vesikokeeseen. Muinaisajan kirkoissa oli pohjois-sisäänkäytävässä vasemmalla viattomuuden kastemaljat, uudesta syntyneitten puhdistumista varten.

Vedellä puhdistaminen muistuttaa tätä Epictetoksen kaunista lausetta: Muista puhdistaa maljasi ennenkuin siihen kaadat jotain. Vanhoissa mysteerioissa pudotettiin kokelas kokonaan vesialtaaseen, nyt tyydytään vain pesemiseen.

[2]) Tämä puhdistus, joka on viimeinen, esiintyi Pyhän Hengen vuodattamisessa, joka laskeutui *tulisina kielinä* Jesuksen oppilaiden päälle.

Menfin suurissa mysteerioissa alistuttiin neljän elementin kokeilujen alaisiksi, esittäen kaikkeuden järjestelmää, kehittäen vihittyjä oppinsa alkutaipaleella.

[1]) Tämä oli Nicoles Chartres. Se sijaismestari, joka häntä tutki salaiseen järjestöön pääsyä varten, antoi hänelle kokeiden aikana kysymyksen: *Mikä on Jumala?* N. ei osannut siihen vastata ja hyljättiin. Piispa, sen kuultuaan tuli hyvin pahoil-

Tämän kysymyksen vastaus näyttää selvältä, mutta kun tahdotaan tarkemmin sitä selostaa, huomaa vaikeuden. Voidaanko sitä sanoilla määritellä? Jos haetaan ainoastaan sanamääritelmää, voi sattua, ettei löydä omaa persoonallista suhdettaan asiaan, ja hakija tekee itselleen ihanteellisen, yhteiskunnassa kelpaamattoman lain suhteestaan Jumalaan, lain, jonka avulla on pidettävä itsensä jonkunlaisessa sopusoinnussa. Ihmisen suhde Jumalaa kohtaan vaihtelee yksilön mukaan. Se on joko lempeä tai ankara, pelon tai rakkauden aikaansaama, lapsen tai orjan suhde. Jumalan palvelus on joko iloinen tai surullinen, julma tai inhimillinen, tuomitseva tai sovittava. Se on joko aivan ulkonainen ja liiallisten seremonioiden kyllästyttämä tai sisäinen ja tunteellinen, aina sen käsityksen mukainen, joka kullakin on Suuresta Olevaisesta, jonka kunniaksi jumalanpalvelusta toimitetaan. Ihailkaamme tässä sitä suurta viisautta ja niiden varovaisuutta, jotka ovat laatineet vap.muurariuden suunnitelman. He tunsivat kaikkien käsityskantojen ja oppijärjestelmien erilaisuudet, joita on hyödytöntä luetella tässä. He kutsuivat itseänsä muurareiksi ja sanoivat rakentavansa temppeliä totuudelle ja hyveelle. Ja sitä, jonka kautta kaikki on olemassa, he nimittivät maailmankaikkeuden Suureksi Arkkitehdiksi. Ja kun katselemme maailmankaikkeutta temppelinä, niin löytyykö missään suurenmoisempaa rakennustyyliä? *Viisaus ja voima* ylläpitävät kokonaisuutta, missä järjestys ja sopusointu ovat koristeena, *kauneutena*. Tällä tavalla antaa Vap.-muurarijärjestö jokaiselle loukkaamattomana pyhänä erikoisalana kaikki ne asiat, jotka voivat täydentää hänen uskoansa. Jos tällainen aate on voimaton aikaansaamaan rauhaa ihmisten kesken, niin mikä voisi sitä sitten koskaan saada pysyväiseksi? [1])

Tulen nyt toiseen kysymykseen: Mitä on ihminen velvollinen itseään kohtaan? Eivätkö nämä sanat hyvin ilmaise sitä, mitä meillä on tahdottu sanoa? me emme vain sitä *ajattele*. Tässä puhutaan ihmisestä, vain yhdestä ainoasta ihmisestä, siis: Mitä se on, jota jokainen ihminen olisi ainoastaan itselleen velkaa? Ei mitään! Tämä vastaus on ainoa oikea, sillä yksilö ei voi samalla kertaa ja samassa suhteessa olla itselleen velkojana ja velallisena.

Mutta toiselta puolenhan tulee ihmisen huolehtia säilymisestään! Mutta silloin ovat kasvit ja eläimetkin jotain velkaa itselleen, sillä hekin huolehtivat samalla tavalla säilymisestään. Ihmiselle ei ole välttämätöntä tämä huolehtiminen, hänen ei tule häväistä olemustaan sillä, vaan hänen tulee ottaa johdattajakseen siveys, totuus, opetus ja tieto, eikä hänen koskaan tule sanoa tai tehdä mitään ajattelematonta tai sellaista, joka on kotoisin intohimoista. Kolmas kysymys: Mitä on ihminen velkaa lähimmäiselleen? Tämä kysymys on oikeutettu, tarkka ja hyvin yhteiskunnallinen! Ihminen on lähimmäiselleen velkaa kaiken sen, mitä hän luulee lähimmäistensä olevan hänelle itselleen velkaa. Yhden oikeudet ovat toisen velvollisuudet, ja sanokoon kukin itselleen: „Jota minä

---

leen ja ilmoitti hänelle omansa ja niiden surun, jotka hänet tunsivat ja lisäsi: „Teidät vastaanotetaan, te olette jo sitä!" „Herra", vastasi nuori Nicoles, „se mikä on tapahtunut osoittaa, ettei Jumala tahdo minun tulevan papiksi. Eikä hän suostunut esittäytymään enää järjestölle. Myöhemmin olivat Arnand, Pascal ja Nikoles Port-Royal'in kuuluisimpia ja täydellisimpiä luostarimunkkeja.

[1]) Vapaamuurarius ei ole mikään uskonto, kuten aikanamme luullaan. Aikaisempi uskontoja on se kaiken uskonnon perusta, todistaessaan Jumalan ykseyttä Maailmankaikkeuden Suuren Arkkitehdin nimellä. Ei ole mitään vanhempaa. Vihitty saa vapaasti valita sen jumalanpalveluksen, joka häntä miellyttää ja hänelle sopii, kunnioittaakseen tätä ylevää Olemusta.

veljeltäni odotan, sitä hän minulta odottaa, jos odotan häneltä, kun hän minua puhuttelee, avomielisyyttä ja vilpittömyyttä, tulee minun ensin olla avomielinen ja vilpitön häntä kohtaan."

Tämä oikeuksien ja velvollisuuksien eli annettujen palvelusten vuorovaikutus on koko yhteiskuntajärjestelmän punainen lanka. Katkaiskaa se side, niin en näe mitään yhteenkuuluvaisuutta ihmisten kesken, enkä mitään yhteiskuntaa.

Vapaamuurarien temppeli oli symbooli maailmankaikkeudesta. Sen holvi on sininen ja tähditetty, kuten taivaan kansi. Ennenmuinoin olivat kristittyjen temppelien holvikatot samallaisia. Vapaamuurarien temppeli on näiden mukaan rakennettu ilmansuuntia silmälläpitäen. Sinne astutaan sisään lännestä, valo tulee idästä, Mestarit ovat keskellä ja oppilaat pohjoisessa, siis vähimmän valaistussa paikassa. Temppeli on otaksuttu perustetuksi päivänä, jolloin aurinko tulee kevään ensimmäisiin merkkeihin. Tarkastakaamme Egyptin viisaiden kanssa tätä kaunista, ylevää arkkitehdin luomista, josta eräs kuuluisa runoilija on runoillut:

Tämä valon ja sinivärin ääretön meri,
Valot tyhjästä tehdyt, aineettomat,
Kompassista kierretty, perustuksetta aivan,
Tuskin kaikki tuo vaatinut on vaivaa
yhden sanan.

Temppelin seitsemän porrasta muistuttaa seitsemää planeettaa. Vapaamuurari tarvitsi, noustakseen seitsemän astetta, saman ajan jonka aurinko tarvitsee kulkeakseen kiertotähti-järjestelmän kautta. Aurinko kiertokulkunsa aikana tulee säteilevämmäksi, mutta vapaamuurari, joka ei edisty, jää aina pimeyteen.

Temppelin perällä muutamien portaiden yläpuolella on puoliympyrässä keskuksessa auringon kuva. Äärimmäisille sivuille asetetut pylväät ovat taas granaattiomenain päällä [1]). Pylväät, jotka selitämme toisessa paikassa, otaksutaan olleen 18 kyynärää korkeita, 12 kyynärää ympärimitalta ja juuresta sekä 5 kyynärää päistä. Yhteensä tuli näistä luku 47, joka on sama kuin tähti sikermäin ja tähtiradan merkkien luku, s.o. tähtimaailman luku[1]).

Näiden kolmen temppelimme salaperäisten tukien, pylväiden nimet ovat: (*Viisaus* (opettava), *Voima* (ohjaava) ja *Kauneus* (järjestävä).

Vihkimys oli egyptiläisillä esikuvana valtiolliselle hallitusmuodolle, joka nojausi kahteen tärkeimpään pylvääseen. Plutarcos kertoo vaalin tapahtuneen joko pappien kesken, koska heitä pidettiin viisauden omistajina, tahi sotilaitten kesken, jotka omistivat voimaa ja urhoollisuutta. Nämä kaksi hyvettä olivat vihkimyksen ensimäiset perusteet ja niiden lähde oli Jumala.

Egyptiläiset antoivat *sopusoinnulle* Kauneuden nimen, Jophis, josta ensimäiset kreikkalaiset ovat ottaneet, viisaudella annetun, Sophia-nimen. Se oli järjestyksen vertauskuva, tämän onnellisen Kokonaisuuden, täydellisen sovun sekä sopusuhtaisuuksien ja suhteiden yhdistymän vertauskuva, joka saa aikaan järjestystä, sopusointua ja todellista kauneutta.

Tällä tavalla nämä kaksi, jumalallisuudelle omistettua ensimäistä ominaisuutta saivat aikaan maailmankaikkeuden yleisen järjestyksen. Kun taas pidetään niitä ominaisuuksia kahtena kansalaisluokkana,

---

[1]) Philon ja Josef kertovat liljojen ja granaattiomenien kannattaneen temppelin pylväitä. Lilja merkitsee yhdistyksen viattomuutta ja granaattiomenat ystävyyden puhtautta. Lilja, ollen lemmenkukan sijassa, oli Venus-Uranukselle omistettu ja kristityt luovuttivat sen Neitsyt Maarialle. Se asetettiin temppelin sisäänkäytävään osoittamaan sitä sielun puhtautta, jolla varustettuna tuli astua sisään.

[1]) Menfin temppelin pylväät olivat hyvin korkeita. Niiden välissä nähtiin korppikotka vääntävän ratasta, jolla oli 4 sädettä. Pylväät kuvaavat itää ja länttä. Korppikotka aurinkoa, ratas aikaa ja sen 4 sädettä 4 vuodenaikaa.

kirjanoppineina ja sotilaina, silloin ne saivat aikaan ja yllä-pitivät valtiojärjestyksen. Se oli samalla huomautus ihmisille, että viisaus ilman uljuutta on voimaton ja että voima ilman viisautta on anarkiaa. Se oli myös lakkaamatonta muistuttamista kahdelle suurelle yhteiskuntapylväälle heidän molemminpuolisesta riippuvaisuudestaan, sekä siitä mitä jokaisen oli toisen hyväksi tehtävä. Temppeliemme kaksi pylvästä antavat meille samallaisen symboolin. Boulage sanoo että ne, jotka ilmaisivat mysteerioita maallikoille eivät epäilemättä olleet löytäneet tätä ylevää opetusta.

Looshia valaisee *kolme liekkiä,* sillä aurinko kulkee taivaalla vain kolmen pisteen kautta.

Jokaista kolmea valoa kannattavat kynttilä-jalat ovat tuntemattomat, maata ja kiintotähtitaivasta käsittävät, piirit. *Kolme askelta* muodostaa jokainen suorankulman jokaisessa jalkojen yhteenpanossa, merkiten, että suoruus on välttämätön sille joka tahtoo kulkea tietoon ja hyveeseen. Ensimäisen asteen lyönti on *3 lyöntiä.* Kaksi nopeaa lyöntiä merkitse vapaamuurarin intoa, hidas lyönti hänen väsymättömyyttään hyvässä.

Oppipojan, Vapaamuurarin lapsuuden *ikä on kolme vuotta,* koska kokelas vanhoissa mysteerioissa hyväksyttiin tämän ajan kuluttua.[1])

Käsivarsi ja sydänala paljaina merkitsee että vapaam. omistaa käsivartensa Järjestölle ja sydämensä veljilleen.

Harpin terä paljasta rintaa, omantunnon asuinsijaa, vasten on muistuttava hänelle mennyttä elämäänsä, jolloin hänen tarkoitusperänsä ja toimenpiteensä ehkä eivät aina olleet asetetut tämän täsmällisyyden symboolin mukaisesti, joka vastedes on ohjaava hänen ajatuksiansa ja toimiansa. Harppi on myös symbolina Vapaamuurarin suhteesta veljiin ja toisiin ihmisiin.. Yhden varsista muodostaessa keskuspisteen voi toinen harpin varsi välimatkaa vaihdellen piirtää sen ympärille lukemattomia ympyröitä, jotka ympyrät ovat vapaamuurarilooshiemme symboleja ja joiden lukumäärä voi olla määräämätön. Side (silmillä) on sopiva vertauskuva vuosisadan ennakkoluuloista ja pimeydestä sekä siitä tarpeesta joka kaikilla ihmisillä on hakea valoa vihittyjen luota.

Jalassa tohveli merkitsee arvonantoa.[1])

Merkki on ajatuksen verho. Se joka sen antaa muistuttaa vastavihittyä sitoumuksiensa kohdista. Ylimalkaan on vapaamuurarimerkeillä vihitylle suuri merkitys.

Esiliina tarkoittaa työteliästä elämää ja hyödyllistä toimintaa, senvuoksi kannetaan sitä tässä „ylösnousun" esiliinana. (?)

Valkoiset esiliinan väriset *hansikkaat* ilmaisevat vilpittömyyttä, viattomuutta ja puhtautta, jotka ominaisuudet tulee Vapaamuurarin toimilla olla. Naisen hansikkaat muistuttavat siitä sukupuolesta, jota muurari rakastaa ja kunnioittaa. Ne ovat samalla muistona siitä, että ennenmuinoin kuului naisia Järjestöön, missä he kunnostivat itseään.

Kuuluisat salaiset juhlat Atenassa olivat yksinomaan naisille omistetut, papitarten, pappien vaimojen johtaessa. Jos joku maallikko näiden juhlallisuuksien aikana tavattiin temppelissä, langetti kreikkalaisten ja roomalaisten silloinen voimassa oleva laki hänet näkönsä menettämiseen ja jopa kuolemaankin. Siis kreikkalaiset naiset eivät samoinkuin meidänkään aikamme naiset olleet todellisen vihkimyksen hyväksymiä. Mutta „uudet" — looshimme ovat ikuistuttaneet niistä muiston luvussa *viisi* [2]). Osittain vahvistettuna

[1]) Aikoja sitten ovat vapaamuurarit muuttaneet vuodet kuukausiksi ja välistä vihitään vähemmässäkin ajassa.

[1]) Moosekselle sanottiin: ota kengät jaloistasi sillä paikka jolla seisot on pyhä maa.

[2]) Vuonna 1774 otti looshi Grand Orient yleisessä kokouksessa hallintonsa alle Uusi-Vapaamuurariuden, sillä nimen-

thesmoforiinein rituaalissa se luku osoittaa yhtä suhdetta lisää kreikkalaisten mysteerioiden ja tämän erinomaisen järjestyksen välillä.

Johtajana oleva papitar oli aina hyvin ansiokas ja oppinsa sekä henkevien, kaunopuheisten ja todellista filosofiaa sisältävien vastaustensa kautta todisti tätä korkeata etevämmyyttä. Kuuluisa Theano hoiti silloin tätä ylevää tointa kun Alkibiadesta Cliniuksen poikaa syytettiin mysteerioiden pyhyyden häväisemisestä kun hän oli ystäviensä kanssa irstaan aterian yhteydessä toimittanut joitain seremonioita. Varmasti vakuutettuna pappiutensa pätevyydestä oli yksin Theanolla viisautta ja uskallusta vastustaa senaattia ja kokoontunutta, raivoisaa kansaa. Pitäen Alkibiadesta enemmän ymmärtämättömänä kuin syyllisenä hän uskalsi olla seuraamatta pappien esimerkkiä, jotka kirosivat tämän kuuluisan atenalaisen, ja lausui seuraavat sanat, jotka, ikävä kyllä, usein unohtuvat kaikilta niiltä, jotka toimittavat jumalanpalvelusta: „Minä olen papitar rukoillakseni ja siunatakseni, enkä sitä varten, että kiroaisin jumalien nimessä."

Sana, tahi pyhä sana on keino, jonka avulla tunnetaan veljet ja tullaan heidän tuntemaksi. Vilpittömyys ja totuus ikuistuttavat sen; valheellisuus ja petos voivat sen hukata.

Tunnussana vaaditaan temppelin ovella sisäänpääsyä ja töihin osaaottamista varten. Sana ja tunnus (sana) vaihtuvat asteitten kanssa.

Annettaissa vuotuinen tahi lukukautinen järjestyssana, muodostavat looshin veljet yhteisen ketjun saadakseen sen ja ketju katkeaa rauhan suutelon kierrettyä. [1])

Mikä ylevä symboli ja pyhä totuus, vertauskuva niiden ihmisten voimasta ja kyvystä, jotka ovat yhtyneet yhdessä hyvää tekemään, jo siinä voisi yhteinen ketju lyhyesti esittää koko Vapaamuurariutta.

Vukkuva tähti symbolinen ase, merkitsee että tottelemattomuus, pahe ja rikos ovat temppelistämme poistettavat.

Karkea kivi kuvaa hengen ja sydämen puutteellisuutta jota Muurari koettaa parantaa.

Muurauslaatta, kekseliäs symboli joka opettaa muuraria piiloittamaan Veljiensä virheitä.

Tässä asteessa on kolme koristetta:

Kulmamitta, joka riippuu K. K. M.:n vyössä, vesivaaka V.V. p:llä ja viivotin N. V. p:llä. Niitä kutsutaan liikkuviksi koristeiksi, koska ne siirtyvät veljeltä veljelle.[2])

---

omaisella ehdolla, että kaikki siellä yhdessä olevat olivat vapaamuurareita ja että tätä aina johtaa Looshin K. K. M. tai hänen sijainen, VVP.. Näin on Uusilooshi jäljennös „Hyvän Jumalattaren" mysteerioista, joilla oli jalkainsa juuressa käärme, muistuttaen tällä symbolisella tavalla petollisuutta ja viettelysvoimaa, kuten uudenaikaisessa oppipojan asteessa. Niiden Suurmestarittarien joukossa jotka ovat tehneet Uuden-looshin vasaran kuuluisaksi, mainitaan: *Bourbonin herttuatar* v. 1775, suurmesterina Ranskan kaikkien looshien yli, *Helvetius, Prinsessa Lamballe, Keisarinna Josefina, de Vaudémond, Josefina de Richepense de Villatte.* Ranskan suurimpia nimiä kantavia sisaria auttoivat nämä suurmestari-sisaret.

[1]) Egyptissä annettiin ensimäisessä asteessa, nimeltä Pastophoris, vastavihitylle järjestyssana: Amoun = *ole vaitelias.* Vuonnt 1773 lokakuun 23 pnä antoi *Grand Orient* looshi ensikerran lukukausisanan ja tämä tapa on sitten jatkunut.

Muurari, joka tahtoo varoittaa toista maallikon läsnä-olosta, sanoo: *sataa* (muistuttaen veteen upottamista) Skandinaavian vapaamuurarit sanovat samassa tilaisuudessa: *yö saapuu.*

[2]) Muinaisajan muistiinpanojen mukaan olivat nämä kolme koristetta, *Raamattu* ohjaamaan uskoa, *kulmamitta* elämän toimintaa, velvollisuuksia lähimmäisiä ja veljiä kohtaan *harppi.*

Kulmamitalla, jonka ominaisuus on tehdä esineitä nelikulmaisiksi ei voi tehdä esineitä pyöreiksi. Tämä ensimäinen koristeista kuvaa Looshin johtajan tahtoa, joka voi olla vain sellainen jollaiset Järjestön säännöt ovat ja joka on velvollinen toimimaan yhdellä ainoalla tavalla, hyvää toimimalla.

Toinen koriste kuvaa *tasa-arvoisuutta*, luonnollisen oikeudenmukaisuuden perustaa.

Kolmas koriste merkitsee, että Muurarin tulee arvostella oikein terveellä järjellään, jota arvostelua ei mikään itsekäs eikä sukulaisiin kohdistuva harrastus saa viedä syrjään.

Tinkimätön kolmiluvun noudattaminen, jota muinaisaikana ylistettiin, on asteellemme ominaista. Kolmiluku oli myös filosoofien erityinen mieliluku, muinaisaika sitä kunnioitti ja se oli myös pyhitetty mysteerioissa.

Itse asiassa on vain kolme mahdollista jaotusta ulottuvaisuudessa, geometriassa vain kolme kuviota, sillä ei ole olemassa mitään, jonkun annetun pisteen ympäröimää suurretta, jota ei voitaisi verrata joko kolmioon, nelikulmioon tai ympyrään. Vanhan ajan kemistit eroittivat kaikista luonnon prinsiipeistä: suolan, tulikiven ja elohopean. Näiden prinsiippien sanoivat he osaltaan vastaavan elollisiin kolmessa ruumiillisessa jaotuksessa: pää, rinta ja ala-vatsa.

Tähän elementtien kolmijakoiseen luokittamiseen tulee liittää vielä kolme luonnon-valtakuntaa: Kivikunta, jossa *maa* on samalla kertaa vastustuksen synnyttäjä kuin myöskin vastustuksen välikappale. Kasvikunta, koska *Vesi* varsinaisesti kasvattaa ja uudistaa. Eläinkunta, *tulen* olopaikka. Sitäpaitsi koko pinnan ollessa vaihdettavissa kolmioksi, kuvasi kolmiluku pytagoralaisilla ei ainoastaan ulkopintaa, vaan vielä esineiden muodostumisen prinsiippiä. Otettiin myös huomioon vain kolme Suloa. Samoin löytyi ainoastaan kolme varsinaista vapaamurari-astetta.

Kolmiossa kunnioitettiin ennenkaikkea korkeinta mysteeriota, pyhää kolminaisuutta, oppimme ja kunnioituksemme aihetta. Looshityömme otaksutaan alotettavan keskipäivällä, lopetettavan keskiyöllä, kestävän siis 12 tuntia. Epäilemättä yhden viisauden koulujen ensimmäisistä perustajista, kuuluisan Zoroasterin muistoksi. Tämä suuri sivistäjä otti oppilaita itselleen jotka sitten hajaantuivat ja levittivät hänen oppijärjestelmäänsä maailmaan. Zoroaster eli tuttavallisesti oppilaittensa kanssa, velvoitti heitä yhseyteen, tasa-arvoisuuteen ja hyväntekeväisyyteen. Kokoukset olivat määrättyinä päivinä. Harjoitukset olivat yksinomaan teoreettisia ja niiden aiheena oli hänen oppinsa ymmärtäminen. Ne alkoivat auringon ollessa korkeimmillaan ja kestivät 12 tuntia, joista tunneista osa kului äänettömyydessä ja mietiskelyssä. Keskiyöllä loppui tämä opettavainen yhdessäolo yksinkertaiseen veljeysateriaan, missä vallitsi vapaus, säädyllisyys ja rauha.

Jospa minulla olisi lupa kohottaa lopullisesti verhoa, joka teiltä vielä salaa osan vertauskuvistamme ja joihin tutustumista ainoastaan ahkera työ helpoittaa! Osoittaisin teille miten järki, hyve ja valot valaisevat ja kehittävät ihmisiä paremmiksi vapaamuurari-kokousten kautta. Näyttäisin teille miten vihityt opettivat ylevää moraaliaan. Niilin rannoilla, Ganges ja Eufrat virtojen äyräillä, Attikan ja Ison-Kreikan vuoristoissa. Osoittaisin teille miten he ovat sivistäneet Pohjan lapsia ja tehneet uudisviljelystä Pensylvanian metsissä. Vihdoin näyttäisin heidät teille sotaleirissä ja keskellä tappotannertakin tuntevan toisensa, syleilevän toisiansa ja syöksyvän yhdessä varmaan kuolemaan.[1])

---

[1]) Tuhansien historioiden joukossa, jotka ylistävät Vap. Muurariutta ja todistavat ettei se koskaan ole lakannut olemasta yhdyssiteenä ihmisten välillä mainitsemme seuraavaa: Fonlonayn taistelussa oli eräs englant. joukkue tulemaisillaan kenttätykistön ympäröimäksi ja kun ranskal. ratsuväki juuri oli sen hävittämäisillään kuu-

Kaikkialla tulette te näkemään heidän levittävän, jatkavan ja käytännössä harjoittavan tätä hyveen mietelmää: Tee veljellesi kaikkea sitä mitä tahdot hänen sinulle tekevän.[1])

Olkoon kaukana meistä se epäuskoinen vasta-alkaja, joka tahtoi vääristellä tapojamme ja vapautua tottumuksistamme. Olkoon kaukana meistä itse filosoofikin, joka koettaa halventaa periaatteitamme. Missä tasa-arvoisuus hallitsee katoaa kaikki herruuden vaatimus ja se vapaamuurari, joka koettaa panna valtansa alle veljiensä tahtoa, olipa se vaikka levittääkseen vapaamuurari-valoa, saa alistua tulemaan muserretuksi pylväittemme pirstaleiden alle.

lui huuto: „Kavallusta". Useat kuninkaallisen joukon upseerit, lähettäessään kaiken tulen vihollista kohti, äkkiä pysähtyivät, heittäytyivät oman joukkonsa ja vieraitten upseerien väliin puolustaen ruumiillaan viimemainittuja voitokkaita maamiehiään vastaan. Kun kuningas ja kruununprinssi saapui paikalle ja kysyivät syytä huutoon vastattiin: Ranskalaiset vapaamuurarit puolustavat englantilaisia vapaamuurareita. Kuningas ei tahtonut katkaista näin sydämellistä suhdetta tulella ja englantilaiset muurarit pelastuivat.

[1]) Luonnollinen kohtuuden ja oikeudentunne, joka on enemmän kielteinen kuin ylevästä yllykkeestä lähtöisin estää meitä tekemästä sitä pahaa toisille, joka ei meillekään olisi hyödyllistä ja rajoittuu sanomaan: Elä tee toiselle sitä mitä et soisi itsellesi tehtävän. — Mutta korkea ja ylevä tunne, lähimmäisen rakkaus sanoo valistuneelle järjellemme ja sydämellemme moraalina: „Tee toiselle sitä, mitä soisit itsellesi tehtävän."

Eikö tämä pikainen yleiskatsaus, jonka olen teille tässä suurin piirtein esittänyt, ole kylliksi antaaksenne Järjestöllemme sen ansaitun etevämmyyden muiden muinaisajan yhdistysten yli. Ettekö tunne itseänne uudeksi ihmiseksi? Ettekö tunne sydämenne avautuvan enemmän kuin koskaan ennen sydämellisille tunteille, joista tunteista sitten muodostuvat ne ystävyyden ja veljeyden kallisarvoiset siteet, jotka yhdistävät kaikkia vapaamuurareita toisiinsa.[1]) Epäilemättä tunnette näitä hurmaavia tunteita, jotka saavat teidät panemaan arvoa kokouksille etuoikeutetun perheen keskuudessa. Jospa voisitte kaikilla keinoilla avustaa ylevän Järjestömme kuuluisuutta, Järjestön, jonka jäseneksi äsken tulitte! Jospa voisitte, aina uskollisena, sille sitoumukselle, jonka äsken teitte, auttaa meitä jatkamaan sitä ylevätä työtä, jonka hyväksi vuosisatoja sitten kaikki Muurarit ovat työskennelleet. Työtä kaikkein maiden ihmisten, kaikkein kansallisten ja uskonnollisten mielipiteiden yhdistämistä yhdeksi ainoaksi ystävä- ja veliperheeksi!

Kumpa tuo, aina niin eripurainen maallikkojen maailma jonakin päivänä tarjoaisi tämän kauniin näyn.

[1]) „Niin pian kuin yksikin totuudenmukainen ajatus on astunut sieluunne heittää se valon, jonka heijastuksessa näemme niiden toisellaisten aikeiden paljouden, joita emme ennen ole huomanneet."

Chateaubriand.

Kuta kauniimpi on tekosi, sitä ihanampi on päiväsi

Elegia

Tätä kesän ihanuutta
saisi kestää kauan, ikuisesti.
Mutta pian on meillä syys jälleen.

Pian on meillä syys,
ja silloin sinä lähdet näiltä mailta.
Sinä lähdet aina muuttolintujen kera,
kun kesä on muistoa enää.

Kesä pakenee sinun kanssasi meiltä.
Sen kukkaset kuihtuvat pois,
kun sinä olet mennyt.
Kun sinä olet mennyt, tulee pimeä syys,
saapuu pitkä, lohduton talvi.

Kun minä muistelen menneitä talvia
ja vuottelen jälleen uutta,
niin itkeä tekis mieleni.
Tekis mieleni itkeä tyhjyyttä elämän,
sen kolkkoutta, sen haikeata harmautta.

Sinä et jouda ikävöimään siellä,
minne riennät: siellä on sulla
kultaiset unelmas, tähtitarhasi korkeat —
ne tuovat lohdutuksen, ilon sydämeesi.

Sellaisia unelmia ei meillä ole täällä,
meille ei tuiki tähdet päämme päällä.
Me olemme köyhiä niistä,
Me olemme köyhiä,
eikä kukaan tee meitä rikkaiksi koskaan,
kun sinä olet poissa. —

Pian on meillä syys jälleen,
ja silloin sinä lähdet näiltä mailta.
Sinä lähdet aina muuttolintujen kera,
kun kesä on muistoa enää.

Akseli Tola

Lux et Tenebrae

(Valo ja pimeydet muurariudessa)

(Jatk.)

Sentähden ovat nämä kaksi pimeydentilaa selvästi viitoitetut ensimmäisessä asteessa, tietämättömyyden ja sokeudentilat sekä kaikista tärkeämpänä *näön pimeys*. Sitten noustaan määrättyyn valaistuksentilaan ja sekä rituaali että vertauskuvat esittävät valoa. Tämä ei kuitenkaan ole täydellistä, sillä V. Vp. muistuttaa meitä laskevasta auringosta ja auringon laskettua saa pimeys vallan. Mutta aurinko ja kuu paistavat ja pyrkijä, hetkellisesti tyydytettynä, löytää oman paikkansa kosmoksessa. Aina loistaa kuitenkin hänen silmiensä edessä, yläpuolella ja takana muitten suurten valojen, *leimuava tähti*, — ja muistakaamme, että tähdet loistavat vain pimeydessä.

Seuraavissa asteissa ilmoitetaan pyrkijälle valon mysteriot eikä enää mainita mitään menneistä tai tulevista pimeydentiloista. Kuitenkin viitataan pienempiin hämäryydentiloihin tietämättömyyden pimeyden sisäpuolella. Pyhiinvaeltajaa kehoitetaan hyveihin syventymään, niin että hän välttäisi tajunnan alempia tiloja. Nämä kauhunkuilut ovat ulkonaisen pimeyden heijastuksia, samoin kuin leimuava tähti on jumalallisen pimeyden heijastunut kuva. Pyrkijän seuratessa tiedon valoa näissä väliasteissa annetaan hänelle tehtäväksi puhdistaa luontonsa kaikenlaisista tuhoisista ja pahansuovista himoista, tyhjentää ja puhdistaa subjektiivisen älyn pimeä labyrintti ja täyttää

tyhjäksi tullut tila kaikenlaisilla mahdollisilla hyveillä. Tämä on yllättänyt useita, jotka ovat pitäneet salaisuutta ja vaikenemista turhina alkuvalmistuksina eetillistä ja siveellistä elämää varten. Mutta se merkillinen siveellisyysvaatimus, joka pyrkijälle asetetaan, on viisas varovaisuustoimenpide. Negatiivinen käsky, *„ei sinun pidä"* on voimaton, ellei positiivinen hyveensaavutus aseta kokelasta lujaan asenteeseen. Lankeemus voi sattua tässä jumalallisessa seikkailussa silloinkin kun ei kiusauksia enää ole. Julmat seuraukset ovat kussakin asteessa rikotun lupauksen palkkana. Tämä lankeemuksesta johtuva seuraus on kuvattu traagillisesti vaikuttavalla dramaattisella seremonialla. Rangaistuksessa, jolla rikollisia muurareita uhataan, näemme välähdyksen ulkonaisesta pimeydestä, kaaoksesta, valon, kosmoksen vastakohdasta. Looshi on hyvin järjestetyn maailmankaikkeuden hallinnon peilikuva. Seremoniat, kiertomatkat, rituaali, kaikella on todellinen vastineensa. Pyrkijästä on tullut kosmoksen osa ja hän pääsee tietoiseksi sen suurista ja arvokkaista etuoikeuksista. Mutta jos hän epäonnistuu niin seuraa kantapäillä rangaistus. Päinvastainen rituaali on olemassa sitä tapausta varten, että hän ijäksi eroitettaisiin looshista ja ammattikunnasta. Hänen kiertomatkansa tehdään päinvastaiseen suuntaan ja hän työnnetään töykeästi ulos ovesta. Seremoniallisesti heitetään hän maailmankaikkeuden valosta ja kosmoksen valosta pimeyteen ja kaaokseen. Kuten hänen ensimmäinen vihkimyksensä kuvasi toista syntymää, niin on tämä vertauskuvana hänen toisesta kuolemastaan.

Mutta ne, jotka ovat kokeet kestäneet ja tutkintonsa suorittaneet, ovat nyt valmistuneet lopulliseen koetukseen mietiskelemisen, puhdistuksen, itsetutkistelun, sekä itsevihkimyksen kautta.

V. Vp..n uudistetut esitykset lopulta ilmaisevat mikä tuleva on ja samalla ilmaisevat mitkä hyveet vievät voittoon. Päivä on päättynyt, yö saapuu, voiman avulla kestetään pimeys ja päästään siitä voitolle. Laskevalla auringolla ja leimuavalla tähdellä on määrätty suhteensa, toinen aiheuttaa pimeyden, joka sallii toisen tulla näkyviin. Eräs mannermaalla käytetty katkismus osoittaa meille vielä läheisemmän suhteen:

K. — Mitä merkitsee sana viisaus, joka on kirjoitettu kuun kuvan alle?

V. — Se kuvaa valkoista ainetta, joka on puhdistumisen merkki.

K. — Selitä voima-sanan merkitys, joka sana on kirjoitettu leimuavan tähden alapuolelle.

V. — Se kuvaa mustaa ainetta, joka viittaa mädännykseen.

K. — Selitä kauneus-sanan merkitys, joka sana on kirjoitettu auringon kuvan alle.

V. — Se kuvaa punaista ainetta, joka on kaiken hyvän lähde.

Näissä merkillisissä ja mielenkiintoisissa opetuksissa on huomattavin kohta se, että pidetään ehdottoman välttämättömänä saavuttaa voima, ennenkun aurinko laskee. Vain tämän hyveen voitettua voi sielu kestää loukkauksia. Tunteitten voittaminen oli tuskallista ja vaikeata, mutta se oli kuitenkin vain valmistusta hengen kärsimyksiin.

Tämän jälkeen tulemme siihen suureen tapahtumaan käsiksi, joka on kuvattu operatiivisten muurarien VII asteessa. Sen ainehistosta on osa säilynyt meidän päiviemme III:ssa asteessa sekä H:. A:.n seremoniassa, vaikkakin hyvin muutettuna ja kauneutensa ja majesteetillisuutensa menettäneenä. Nämä käsittelevät molemmat jumalallista pimeyttä, joka on rituaalin ja vertauskuvien avulla kuvattu. Aurinko laskee lännessä ja kokelaan on seurattava sitä löytääkseen M..M..n s..n s..n. Tätä tehdäkseen esittaa hän H. A..ia, vertauskuvaa, joka annetaan hänelle pisteenä kehän sisässä. H. A..n tarussa meille kerrotaan, että pimeydessä ilmenee kaikki, mitä valossa ei nähdä. Ääretön avaruus lukemattomine maail-

moineen ja aurinkojärjestelmineen tulee näkyville, kun yö saapuu. Päivällä näyttäytyy vain yksi aurinko. Sana on kätketty haudan pimeyteen ja hiljaisuuteen. Molemmat esittävät osittaisesti ja epätäydellisesti mustaa mysteriota tai mustaa riitusta, joka luo täydellisyyden. Samoin kuin on valon alueita, niin on myöskin pimeyden kuiluja. Valon mysterio on syvä, pimeyden mysterio niinikään syvä. Molemmat ovat välttämättömiä täydellisyyden saavuttamiseksi. Ympyrän keskessä olevan pisteen vertauskuvassa kuvaa ympyrä itsessään luovaa valoa tai tulta. Sen ulkopuolella on ulkonainen pimeys, yläpuolella ja sisäpuolella pimeyksien pimeys. Kun kuljemme ulospäin lopettaa tyhjäksituleminen kaiken. Kun kuljemme siitä sisäänpäin tai ylöspäin kuljemme valon ilmiöllisestä valtakunnasta pimeyden ilmenemättömään valtakuntaan. Se on edistymistä sisäänpäin monesta yhteen, ilmenneestä ilmenemättömään. Ympyrän kehä esittää kaiken ilmenneen rajoja, sen keskessä oleva piste ykseyttä, josta kaikki tulee ja johon kaikki palajaa. Se on yläpuolella oleva syy, ensimmäinen prinsiippi. Sille ei voida antaa nimeä, ei siitä voida puhua, ei siitä voida lausua mielipidettä, ei sitä kukaan saata tuntea tai käsittää. Sentähden nimittivät egyptiläiset sitä kolmasti tuntemattomaksi pimeydeksi.

Pyrkijämme, joka nyt monen valmistusvuoden kuluttua on henkinen voimistelija, syöksyy sisäänpäin jumalalliseen pimeyteen saavuttaakseen keskuksen, jossa yksinkertaiset, ehdottomat ja muuttumattomat taivaalliset mysteriot ovat kätkettynä salaisen hiljaisuuden väreilevään pimeyteen. Ammattikunnan VII asteen seremoniassa kuvaa pimeys kuilua silloittavaa pimeyttä. Se käy ennen sitä suurta ja lopullista vihkimystä, jossa risti voitetaan. Pyrkijä joutuu, oltuaan jonkun aikaa seurustelussa Kaikkein Korkeimman kanssa alttarin luona, tuskaista petosta ja kuolemaa kuvaavan seremonian alaiseksi. Hän asetetaan silloin P. Andreaksen ristille ja kannetaan ympäri looshia jalat edellä, kohti aurinkoa, jolloin tähtien kiertokulku tapahtuu pimeydessä. Vaikkakin kuolleena, antaa hän leimuavan tähden lailla elämän looshille. Risti kuvaa tässä, kuten aina, ainetta, rajoitusta, ilmennystä. Kokemuksen tuska on niiden rajojen särkemistä, jotka eroittavat etsijän ykseyden saavuttamisesta. Kun tämä on tapahtunut, tulee hänestä keskus ja on hän yhdistynyt Ikuiseen Yhteen, jossa kaikki valot ovat sulautuneina.

Vain kerran vuodessa esitettiin tämä ylevä mysterio. Se kuvasi muurarimysterioiden korkeinta kohtaa. Tämä saavutus tuli vain niiden osaksi, joilla oli korkein henkinen kehitys. Se on samalla todellisten mysterioiden päätykohta, ihmeellinen päämäärä, josta Dionysios Areopagita kirjoittaa.

Tuntemattomin, loistavin ja korkein valo, jossa yksinkertainen ja ehdoton ja muuttumaton mysterio on peitettynä salaiseen, loistavimman pimeyden mystilliseen hiljaisuuteen, loistaa kirkkaimmasti mustassa yössä, koskemattomassa, näkymättömässä ymmärryksen yli käyvällä kauniilla loistolla. Ja sinä, rakas Timoteus, jätä taaksesi mystillisten mietiskelyjen kiihkeydessä ja toiminnassa niin aistimesi kuin älytoimintasi sekä kaikki asiat, mitkä aistit ja äly tuntevat asettaen itsesi niin paljon kuin mahdollista yhteyteen tuntemattoman kanssa, joka on yläpuolella kaiken olevaisen ja tiedon. Sillä ollaksesi aivan vapaa, ehdottomasti itsesi ja kaikkien asioiden ulkopuolella, johdetaan sinut ylös jumalallisen pimeyden säteeseen, riistetään sinulta kaikki ja paljastetaan sinut alastomaksi. Pistis Sopfiassa Jeesus puhuu tästä suuremmasta mysteriosta, joka on paljon yläpuolella valon aarreaittaa.

Jeesus vastaa Marialle sanoen: Minä teen sinut täydelliseksi kaikessa voimassa ja kaikissa täydellisyyksissä sisäisimmästä sisäisestä ulkonaisimmasta ulkonaisimpaan, sanomattomasta valosta pimeyksien pimeyksiin, niin että sinua tullaan nimittämään kaiken gnosiksen täydellistymäksi.

Paljon yläpuolella valon aarteen on suurempi mysterio, jonka rinnalla valon aarre on vain pölyhiukkanen, kuin auringon valo päivän aikana. Ja tämä tulee olemaan vielä aioonin lopussa ja maailmankaikkeuden ylösnoustessa, s. o. kun vuoksen ja luoteen kierros on päättynyt, kun ympyrän kehä on muuttunut keskuksen pisteeksi. Sama koskee yksilöä, mutta on hänen tahdossaan odottaa maailmankaikkeuden ylösnousemista tai täyttää mysteri ja nyt kieltäymyksen kautta Hän voi sitten kun häneltä kaikki on riistettynä ja Hän on kaiken kadottanut, lähestyä jumalallisen pimeyden sädettä ja sulautua korkeimman yhteyteen.

A. Bothwell Gosse 33°.

Vapaamuurarin ottopoika

(Jatk.)

Oli sydänkesä Pohjolassa, ja viljavainiot kukista koreimmillaan huojuivat tuulessa. Vilja oli jo valmis viikatteelle, ja muutamien vainioiden yli oli jo viikate käynytkin, mutta sato oli vielä korjaamattomana.

Niiden tapahtumien näyttämö, jota nyt käymme kuvaamaan, sijaitsi noin kahden penikulman matkan päässä Hämeenlinnasta. Toisella puolella valtatietä oli niitetty niitty, toisella taas pensaikko. Kaita oli maantie, joka kiersi pensaikkoa nousten pienehkölle mäelle. Aurinko paahtoi keskitaivaalta ja lämpö oli painostava.

Mäen ahteessa näemme kahdet nelipyöräiset ruotsalaiset talonpoikaisvankkurit, joita neljä laihaa kruunun hevosta veti. Nyt juuri rehentelivät ne kumminkin niityllä, jolle sotilaat olivat päästäneet ne veräjän aukosta. Nyt söivät hevoset erään lähteen partaalla parasta mitä tarjolla oli.

Sotamiehet, luvultaan myös neljä, olivat leiriytyneet pensaikkoon ja nukahtaneet välittämättä laisinkaan siitä, että he vankkureillaan sulkivat tien kapeimman kohdan, niin että tuskin jalkamies saattoi päästä siitä ohi.

Eräs ajaja kaupungilta päin huomasi viime hetkessä sulun ja pysäytti äkkiä talonpoikaisajoneuvonsa. Jauhosäkki, suolasäkki ja tyhjiä voipyttyjä, kas tuossa hänen kuormansa.

Ajaja oli noin viidentoista tai kuudentoistavuotinen nuorukainen, ja hänen ulkomuodossaan ja koko olemuksessaan oli jotain talonpojasta eroavaa, mutta puku oli talonpojan. Harmistuneena haki hän katseillaan vankkurien omistajia ja äkkäsi pari nukkuvaa sotamiestä pensaikossa. Samassa hirnahti hänen hevosensa ja hirnumiseen vastasivat nuo neljä vankkurien hevosta niityltä ja juoksivat luo talonpoikaisserkkuaan katsomaan.

— Näinkö noudatetaan maaherran asetuksia, joita kirkoissa julki luetaan, mutisi nuorukainen itsekseen. Vieraita hevosia korjaamattomalla niityllä, sehän on kotirauhan rikkomista, tietääkseni, puhumattakaan valtatien sulkemisesta yleisöltä!

Suomalaisena talonpoikana tunsi hän suurta suuttumusta tällaisesta mielivallasta. Kovakouraisesti olisi hän halunnut herättää nuo nukkuvat, mutta hän oli vain yksin, ja se ei olisi ollut viisasta. Mutta jollain tavoin piti nuo kumminkin herättää, ja soinnukkaalla äänellä alkoi hän laulaa muutamaa tähän aikaan hyvin tuttua sotilaslaulua, jonka kerto oli näin kuuluva:

„Ej för kulor och krut bäva gossarna blå,
när kungen han ropar: gå, gå!”

— Kuka lemmossa täällä kiekuu? kysäsi nyt eräs sotilaista, joka oli herännyt lauluun, ja kun hän silmiään hierottuaan

äkkäsi nuorukaisen, ärjäsi hän tuimasti ja karskisti:

— Kuinka helvetissä sinä, kukonpoika, rohkenet kiekumisellasi herättää kruunun nukkuvaa vakeä, sano?

— No, tuo ei kai ole kuolemanrikos, vastasi poika hilpeästi. Ei kukaan voi estää minua laulamasta valtatiellä, mutta koska soturi nyt on hereillä, niin ole ystävällinen, avaa tie ajajalle!

— Luulenpa, että röyhkeilet, poika! kuului vastaus.

— Mikä on hätänä? kysäsi nyt toinen herännyt sotamies.

— Te olette mokomilla vankkureillanne sulkeneet tien ajajilta, vastasi nuorukainen.

— Sinun sopii hyvin odottaa, virkkoi tähän ensimmäinen sotamies virutellen itseään.

— Minulla on pitkä taipale kotiin, vastasi poika. Muutamin ottein on se tehty ja minä olen auttava teitä.

— Suu kiinni, eläkä lavertele kuninkaan miehille!

— Kuninkaan miehinä pitäisi teidän tuntea myös hänen asetuksensa, lausahti poika. Jos oikein tekisin, kääntyisin takaisin ja antaisin teidät ilmi nimismiehelle sekä yleisen tien sulkemisesta että hevosten päästämisestä vieraille vainioille, mutta nyt pyydän kauniisti avaamaan vain sulkemanne tien.

— Nujerra tuo talonpoikaistollo, niin ettei hän enää sen koommin kie'u, kehoitti nyt kolmas sotilas. Neljäskin oli nyt jo jalkeilla.

Nuorukainen hämmästyi nähdessään heitä olevan kokonaista neljä solttua, mutta lausahti silti rohkeasti:

On totta totisesti rohkea teko ja kunniallinen, kun neljä sotilasta käy yhden ihmisen kimppuun...

— Vai niin, sinä luulottelet olevasi muka ihminen! Kuulehan Bengt, sinä joka seisot lähinnä, tartupas suunsoittajaa noihin hoikkiin käpäliin ja lennätä hänet yli toiselle puolelle aitaa!

Ja huonosti olisi ehkä käynyt rohkean pojan, sillä Bengt lähestyi häntä jo uhkaavasti, mutta samassa kajahti käskevä ääni:

— Uskaltakaapas vain kajota poikaan!

Kaikki hätkähtivät kohottaen katseensa. Pensaikosta oli astunut esiin mies puettuna sotilaalliseen lievetakkiin, joka oli napitettu aina kaulaan saakka, kokardi hatussa ja jahtipyssy olallaan.

Tuomiopasuuna ei olisi pelästyttänyt sotilaita niin kuin tämän miehen esiintyminen näyttämöllä. Päät paljastuivat siinä paikassa ja kalpein poskin ja veltoin käsivarsin seisoivat he tuon ankarakatseisen ja korkean miehen edessä.

Yksi miehistä yritti sammaltaa jonkinlaista anteeksipyyntöä.

— Ei sanaakaan puolustukseksenne, kajahti taas käskevästi miehen huulilta, olen alusta pitäen ollut tämän kohtauksen silminnäkijänä, ja oikeus on pojan puolella. Te ansaitsette kandenkertaisen rangaistuksen, te! Korjatkaa luunne, ja heti!

Kolme sotamiehistä riensi hevosten luo ja neljäs lähestyi sotaherraa nöyrästi.

— Armollisen luutnantinkin olisi ollut sääli noita nälkäisiä, laihoja hevosraukkoja: ne eivät jaksaneet kiskoa vankkureita mäkeä ylös, joten meidän oli pakko tehdä niinkuin teimme...

— Niin, Jumala tuomitkoon niitä, jotka kavaltavat hevosilta muonan, mutta ei teidän silti ollut oikeus päästää hevosenne vieraille vainioille. Se on rangaistava teko se. Etkö sinä niin väittänytkin, nuori mies? kysyi hän nyt poikaan kääntyen, ja kaikki hänen vihansa oli nyt lauhtunut ja hän tarkasti mielihyvällä katseillaan pojan ulkomuotoa.

— Kyllä joku meistä olisi joutunut vastaamaan tuollaisesta teosta ja syystäkin, mutta sotilashenkilöillä on kai omat lait ja asetuksensa, arvelen ma, päätteli poika veitikka silmässään.

— Ei, ystäväni, kaikki olemme lainalaisia, niin sotilaat kuin muutkin. Sotatilassa kylläkin, sitä pahempi, vaikenee monasti laki, etenkin vihollismaassa, mutta kunnon sotilas, joka pelkää Jumalaansa ja

kunnioittaa kuningastaan, noudattaa silloinkin asetuksia ja määräyksiä.

Vastustamattomalla ihailulla katseli nuorukainen puhujaa, sillä hänestä uhkui sellaista hengen ylemmyyttä ja aateluutta, jota hän ei ollut tavannut muissa sotilassäätyisissä. Ylimielisesti ja röyhkeästi esiintyivät tavalliset hänen säätyläisensä etenkin talonpoikia kohtaan, mutta tämä oli sekä lempeä että oikeamielinen.

Mutta lupauksensa mukaisesti ryhtyi Nils nyt auttamaan sotamiehiä ja avaamaan tietä matkamiehille.

Se sotilaista, joka oli uhannut heittää hänet yli aidan, kuiskasi hänelle tällöin: Kiitä sinä taivaallista isääsi, että hän lähetti „tolften'in" avuksesi! Mutta pidäkin toiste suusi kiinnempänä ja rehentele vähemmän!

Tähän ei Nils mitään vastannut, mutta kysäsi sittemmin toiselta sotamieheltä, oliko luutnantin nimi „tolfte"? Mies vastasi nauraen: ehee, tuo on vain liikanimi, minkä herrat ovat hänelle antaneet, mutta pienet koirat haukkuvat suurten tapaan. Mutta luutnantti on kelpo, kunnon mies, ja onnesi oli, että hän sattui astumaan näyttämölle. — Ja niin lähtivät he matkoihinsa.

Luutnantin kehoituksesta oli Nils riisunut hevosensa valjaista ja vienyt sen siimekseen, johon luutnantti ja Nilskin istuutuivat. Sitten kyseli vieras häneltä yhtä ja toista ilmeisellä mielenkiinnolla.

— Mistä olet kotoisin?

Nils mainitsi pitäjän ja talon nimen.

— Elääkö isäsi vielä?

— En tiedä, herra luutnantti.

— Mitä, etkö sinä sitä tiedä, poika? Et olekaan siis talonpoika? Ehkä oli isäsi sotilas?

— Luvallanne, ei, en milloinkaan nähnyt häntä sotilaspuvussa.

— Tiedät kai kumminkin hänen nimensä? kysyi nyt luutnantti hymyillen.

— Äitini kutsui häntä ristimänimeltä, ja muut sanoivat häntä väliin „herraksi" väliin „isännäksi".

Kysyjä näytti nyt hiukan pettyneeltä, mutta jatkoi silti kyselyjaan:

— Elääkö äitisi?

— Ei, hän on kuollut. Hänet muistan minä niin hyvin, herra. Hänen nimensä oli Maria. Eikö olekin kaunis nimi, Maria? lisäsi hän tuttavallisesti. Jeesuksen äiti oli myös sen niminen.

Luutnantti nojasi päätään käteensä ja vaipui mietteisiin tarkastellen tutkivasti pojan piirteitä, sillä tuo nimi „Maria" herätti hänessä vanhoja muistoja eloon. Äkkiä kysyi hän sitten: Ja sinä, mikä olet sinä nimeltäsi?

Mutta tuossa kysymyksessä oli sellainen kumma sävy, että poika kummastellen katsahti häneen vastatessaan: Niin, minäkö? Nils on nimeni, herra.

— Sinun isäsi ristimänimi oli Jöran. Vanhempiesi kera olet sinä asunut yksinäisessä asunnossa metsän sydämessä. Sinulla oli nuorempi veli, joka nukkui kehdossa... sinun äitisi oli kaunis... nainen, vaaleakutrinen ja sinisilmäinen...

— Jumalani, huudahti nyt Nils, kuinka tietää herra kaiken tämän? Minä muistan niin vähän noilta ajoilta, mutta äidin ja majan muistan kyllä. Tuo metsä mahtaa olla hyvin kaukana täältä?

Etkö muista mitään tapahtumaa tuolta ajalta? Katsohan minua tarkoin! Etkö milloinkaan ole nähnyt minua..?

— Oi, nyt muistan, huudahti Nils. Eräänä iltana astui sotilas majaamme. Hän pelästytti ensiksi meidät kauheasti, mutta sitten puheli hän paljon äitini kanssa, joka sanoi, etä sotilas oli minun ja veljeni eno. Ei suinkaan herra..?

Enempi kysely oli turhaa, sillä samassa kietoutuivat voimakkaat käsivarret hellästi Nilsin ympärille ja sulkivat hänet isällisen hellään syliin, syliin miehen, joka tästä hetkestä alkaen oli oleva hänen isänsä.

Samassa hirnahti hevonen ikäänkuin kehoittaen kotimatkalle.

Luutnantti astui myös ajoneuvoihin ja istuutui Nilsin viereen: hän tahtoi seurata häntä kotiin saakka. Matkan var-

rella koetti hän ottaa selkoa kaikesta, mitä Nils vain jaksoi muistaa menneisyydestään, äidin kuolemasta, milloin ja miten hän jäi yksin isästään, ynnä muusta sen tapaisesta. Mutta Nilsin muistot olivat niin hämärät, että kysyjä tuli ihan ymmälleen.

— Ja sen koommin et sinä ole tavannut isääsi, etkä nähnyt „tarulinnaasi"?

— En. Ehken ole oikein menetellyt, mutta vanhempana en ole tehnyt mitään asian hyväksi.

— Mutta kasvatti-äitisi, hänen velvollisuutensahan olisi ollut tiedustella?

— Ehkä hän alussa tiedustelikin, en tiedä. Mutta hän taisi vain suomea ja minä vain ruotsia, mutta sittemmin totuimme me niin toisiimme ja tulimme niin hyvin toimeen, ettemme enää halunneetkaan erota. Äitini kuoleman jälkeen en ollut nähnyt iloisia kasvoja muita kuin kasvattiäitini lempeät kasvot. Ja pikkuveljeni sijaan sain minä nyt sisaren. Loviisa on hänen nimensä.

Tuokion ajoivat he vaieten.

Luutnantti vaipui taas mietteisiinsä, eikä Nils tohtinut häiritä häntä, mutta samassa tuli joku ajaen heidän jälkeensä huudahtaen: Tie auki!

Ajaja oli punakka, lihavahko mies. Hänen palvelijansa, nauhakehattuinen poika, istui takaistuimella. Mutta he eivät voineet ajaa ohi, ennenkuin tie leveni. Sivuuttaessaan tunsi herra luutnantin ja huudahti:

— Nöyrin palvelijanne, veli, ojentaen hänelle kätensä.

Luutnantti astui rattailta ja lausahti tulijalle:

— Veljen tapaaminen täällä on minulle todellakin yllätys, sillä luulin veljen par'aikaa sotivan saksalaisia ja tanskalaisia vastaan.

— Niinpä lie kerrottu minusta, mutta minä olen antanut politiikalle ja sodalle palttua ja antautunut rauhan toimiin. Menin rikkaisiin naimisiin ja olen nyt oma herrani, he!

— Onnittelen!

— Kiitän! Mutta minne matka?

Muutamin sanoin kertoi luutnantti äskeisen seikkailunsa ja lisäsi ratokseen ajavansa kappaleen matkaa pojan kanssa.

— Niin, niin poika on hyvä sotilaanalku, ja veli tahtoo kalastaa ajoissa, heh, he! Onnea vain! Hän nyökkäsi Nilsille ja virkkoi:

— Tunnen hänet viime lukukinkereiltä pappilassa. Hän voitti kaikki muut lukutaidossa, hän! Lempo tietäköön, mistä talonpojan nulikka lie saanut mokoman pään!

— Niinpä olisikin suotavaa, että hän saisi oppia lisää, ja koska veli tuntee hänen kotipaikkansa, niin ehkä veli voi neuvoa jonkun opettajan hänelle, sillä poika miellyttää minua.

— Veli on aina vain sama ihmisystävä, hahahhahhaa! Mutta mitä lemmossa tekee talonpoika luku- ja kirjoitustaidolla. Puumerkki riittäköön! Ja jos pojasta sotilas tulee, niin pian hän oppii temppunsa.

— Mutta on myös pakoitettu kantamaan asetta elin-ikänsä, pisti luutnantti paheksuen väliin.

— No, entäs sitten, sehän on niinkuin olla pitääkin!

— Me olemme nyt, kuten ennenkin olemme olleet, monesta asiasta eri mieltä, ja kiista maantiellä ei ole sopiva, minkä vuoksi en tahdo enää estää veljeäni suorittamasta rauhan askareitaan.

Ja kohteliaalla kumarruksella ja tervehdyksellä „nöyrin palvelijanne", nousi luutnantti taas ajoneuvoihin, mutta ajoi verkkaan siksi kunnes vieras oli häipynyt näköpiiristä.

— Miksi tahtoisit mieluimmin tulla? kysäsi hän nyt Nilsiltä.

— En ole tuota liioin ajatellut, vastasi Nils, mutta palvelijaksi on halua, kernaammin sitten vaikka rengiksi taikka uutisasukkaaksi.

— Onko joku mahdollisesti pyytänyt sinua liveripukua kantavaksi palvelijaksi?

— Onpa niinkin. Parooni, mutta etenkin „hänen armonsa", he, jotka omistavat

Lammen kartanon. Mutta ei siitä mitään tule, sanon minä.

— Kasvatti-äitisi torppa kuuluu kai kartanoon, vai?

— Niin kuuluu, mutta verot on täsmälleen maksettu ja päivätyöt samoin tehty.

Näin keskustellen saapuivat he kotitalolle.

Emäntä, joka levottomuudella oli odottanut Nilsiä, tuli ulos häntä vastaanottamaan ja hämmästyi suuresti nähdessään upseerin hänen seurassaan. Hänen päähänsä pälkähti heti, että Nils oli antanut „pestata" itsensä.

Mutta kuultuaan asian oikean laidan, toivotti hän luutnantin sydämellisesti tervetulleeksi.

Luutnantti viipyi päivän talossa ja hankki Nilsille opettajan: kommiinisterin, joka asui lähettyvillä. Tämä suostui opettamaan Nilsiä luutnantin kustannuksella sisäluvussa, kirjoituksessa, historiassa ja maantiedossa.

Rykmenttinsä asioissa teki luutnantti sittemmin matkoja eri paikkakunnille, mutta kävi kerran syksyllä vielä Nilsiä tervehtimässä. Hän kertoi tällöin Nilsille löytäneensä metsätorpan rajamailla ja myös jonkinlaisia jälkiä... Mutta tässä kohden keskeytti hän kertomuksensa. Kun Nils ihmetellen katsahti häneen, kätki hän kasvot käsiinsä.

Lausahti sitten: Kerran vastaisuudessa saat tietää kaikki. Nyt ei nuo tiedot sinua mitään hyödyttäisi...

Hän näytti hyvin murheelliselta, mutta Nilsin edistys opinnoissa ilahdutti häntä.

(Jatkuu)

Okkultista muurariutta

Ragon.

Lukujen voima Pythagoraan mukaan

„Luvut ovat älyllisiä tai tieteellisiä". Älyllinen luku oli olemassa ennen kaikkea muuta, se oli ensimmäisenä jumalallisessa järjessä. Se on kaikkiallisen järjestyksen perusta ja se side, joka kaikki asiat yhdistää. Tieteellinen luku on synnyttävä syy siihen moninaisuuteen, joka lähtee ykseydestä ja siihen taas sulautuu. Meidän täytyy eroittaa ykseys taito. Ykseys kuuluu luvuille, taito asioihin, joille voidaan antaa luvun merkki.

Tieteellinen luku on joko tasainen tai epätasainen. Ainoastaan tasalukua voidaan loppumattomasti jakaa osiin, jotka aina myöskin ovat tasaisia. Kuitenkin on epätasainen luku täydellisempi.

Yksikkö on vertauskuvana yhdenkaltaisuudesta, tasa-arvoisuudesta, olemassaolosta, säilymisestä ja yleisestä harmoniasta. *Numero 1* kuvaa elävää ihmistä, ruumista, joka pitää itseään pystyssä. Ihminen on ainoa elävä olento, jolla on tämä kyky. Kun siihen lisätään pää, saadaan siitä kirjain *P*, joka merkitsee isyyttä, luovaa voimaa. *R*-kirjain merkitsee astuvaa ihmistä, Iens, Iturus.

Kaksi on erilaisuuden, epätasa-arvoisuuden, jaon, eron ja rikokselllisuuden vertauskuva. Numeroa 2 käytetään usein merkitsemään kaksinaisuutta. Valentinialaisessa teogoniassa muodostavat Pythos ja Syge olentojen alkuperäisen kaksinaisuuden. — Kaksio on siis se epätäydellisyyden tila, johon Pythagoraan mukaan ihminen lankeaa irroitettuaan itsensä monadista tai Jumalasta. Jumalasta lähteneet henkiset olemukset jakautuvat kaksioiksi ja vastaanottavat siitä lähtien vain harhavaikutelmia. Tätä sanaa käytetään pariskunnasta. Kaksi yhdessä työskentelevää kirjailijaa muodostavat kirjallisen kaksion.

Edellä mainittiin, että luku *yksi* merkitsee harmoniaa, järjestystä tai hyvän prinsiippiä. Yhtä ja ainoata Jumalaa ilmaistiin latinankielessä sanalla Solus, josta johtui sana sol (engl.kiel.) aurinko, tämän mukaan Jumalan vertauskuva. Luku *kaksi* merkitsee vastakkaista aatetta. Tämä on *lähtökohtana* tuolle kohtalokkaalle opille hyvästä ja pahasta. Kaikki kaksinainen, epärehellinen, yhtä todellisuutta vastassa oleva, ilmaistiin kaksiolla. Se ilmaisee myöskin kaikkia luonnossa olevia vastakkaisuuksien ja vastakohtien tiloja, sillä luonnossa kaikki esiintyy kaksinaisena, päivä ja yö, valo ja pimeys, kylmä ja kuuma, kostea ja kuiva, terveys ja sairaus, erehdys ja totuus, molemmat sukupuolet j.n.e.

Kuten hyvin tiedämme, niin roomalaiset omistivat Plutolle vuoden toisen kuukauden ja sen toinen päivä pyhitettiin kuolleitten sielujen kunnioittamiseksi. Katolilaisilla on samat pyhitysmenot. V. 1003 määräsi paavi Juhana XIX vietettäväksi „Kaikkien sielujen Juhlaa" toisena päivänä marraskuuta, syksyn toisena kuukautena.

Kaikilla luvuilla on, samoin kuin yksiöllä ja kaksiolla, määrätyt ominaisuutensa, jotka antavat sille vertauskuvallisen, ominaisen luonteen. Monaadi tai ykseys on viimeinen matkanmäärä, viimeinen tila, laskeutuvan tilan satama tai rauhankohta.

Kolme on ensimmäinen epätasainen luku. Kolmio, tuo mystillinen, luku, joka näyttelee niin tärkeätä osaa aasialaisissa traditsiooneissa ja platonilaisessa filosofiassa, on Korkeimman Olennon kuva ja yhdistää itseensä edellisten ominaisuudet. Pythagoralaisille kolmio ei merkinnyt ainoastaan pintaa, vaan myöskin kaikkien ruumiitten muodostavaa prinsiippiä.

Filofofit pitivät kolmiota lukujen lukuna. Monet niistä lukuisista mystillisistä tyypeistä, johon tämä luku on sovellettu, ovat selitetyt kirjassa „Vihkimysten selitykset", sillä tätä lukua kunnioitettiin muinaisuudessa kaikkialla ja kaikissa mysterioissa. Siten on oikeastaan muurariudessakin vain kolme astetta. Muurarit kunnioittavat kolmiossa korkeinta salaisuuttaan, pyhän kolmion salaisuutta, ja se on heidän uskollisuutensa esine ja heidän tutkimustensa aihe. Luonto on jaettu kolmeen valtakuntaan. Kukin niistä taasen jakautuu kolmeen, josta saadaan luku ykdeksän. Ja koko kolminaisuus muodostaa yksikön, jota kuvaa *delta*.

Sallikaa minun selittää, minkä tähden kolmio, puhtaasti geometrinen kuva, esittää Jumalaa ja osoittaa, millä tavalla ranskalainen muurarius helpoittaa tätä selitystä.

Geometriassa ei viiva voi edustaa täydellistä kiinteätä kappaletta. Myöskään ei kaksi viivaa voi muodostaa todistettavasti täydellistä kuvaa kappaleesta. Mutta kolme viivaa muodostaa yhtyessään kolmion, joka on ensimmäinen täydellinen kuva ja sen tähden se aina on soveltunut ja yhä soveltuu merkitsemään Ikuista, joka on luonteeltaan kaikista täydellisin ja joka kaikkiallisena Luojana on ensimmäinen Olento ja siis myöskin ensimmäinen täydellisyys.

Neliö tai nelikulmio on, vaikka se niin täydelliseltä näyttääkin, vain täydellisyyteensä nähden toisluokkainen, eikä voi kuvata Jumaluutta, joka on ensimmäinen. Huomatkaamme, että sanalla Jumaluus, ranskankielellä Dieu ja latinankielellä Deus, on alkukirjaimenaan kreikkalainen delta tai kolmio. Tämä on syy, miksi entisajan ihmiset, samoin kuin mekin, pitivät pyhänä kolmiota, jonka sivut kuvaavat luonnon kolmea valtakuntaa tai Jumalaa. Keskuksessa on Jod (Jehovan alkukirjain), eloa-antava henki tai tuli, synnyttävä voima, jota G-kirjain edustaa, kirjain, joka on pohjoismaalaisten kielien Jumal-nimen alkukirjain ja jonka filosofinen merkitys on synnyttäminen.

Seuraava osoittaa erään kohdan, missä ranskalainen riitus on skotlantilaista edullisempi.

Kolmion ensimmäinen sivu, jota H.V. O..n tulee tutkia, on kivikunta, jota T. C.

kuvaa. Toinen sivu, jota Ammattilainen tutkii, on kasvikunta, ja sitä S. symbolisoi. Täällä tavataan ruumiiden alku. Sentähden asetetaan vihittyjen silmien eteen G-kirjain loistavana ja säteilevänä. Kolmas sivu, joka kuvaa eläinkuntaa ja sitä tutkimusta, joka täydentää M.. M..n luvut, merkitään kirjaimilla M. B. (Mädäntymisen lapset). — Tästä kolminkertaisesta tutkimisesta tai tieteestä, joka tälle asteelle on ominainen, johtuu nimi trinosophisti, se, joka tutkii tai tuntee kolme tiedettä, muurariuden kolme astetta.

Intialaisen teologian Trimurti on kolminaisuus, jonka muodostavat Brahma, Vishnu ja Shiva. Aatteiden maailmassa nämä ovat personoidut käsitteissä luominen, ylläpitäminen ja hävittäminen, sekä tekojen maailmassa elementeissä maa, vesi ja tuli. Näitä kuvaa lotus, joka elää maassa, vedessä ja veden päällä auringonpaisteesta. Tällainen on alkuperäisen, vertauskuvallisen trimurtin, kolminaisuuden perijuuri, joka sisältyy lotukseen. Tästä syystä se olikin omistettu Isikselle, luonnolle.

Yksi Maneksen opeista oli gnostillinen kolminaisuus. Yksi Jumala ja kaksi prinsiippiä, hyvän ja pahan olemuspuolet. Isä asusti tuntemattomassa paikassa loistaen taivaallisella valolla. Poika oli aurinko tai ilmanhenki. Elämänsä aikana oli Maneksella kaksitoista apostolia.

Kristillinen Unitrinity (ykseys kolminaisuutena) on Jumala kolmessa persoonassa, nim. Jumala, jolla on kolme ilmenemistapaa. Nämä symbolisoidaan kolmiona Luojana, Elonantajana ja Ylläpitäjänä, sillä *persoona*, olento, merkitsee täydellistä edustamista. Tämä sana on vastakohtana sanoille *perfecte sonans*, täydellisesti kuvaava.

Luku Kolme kuvaa maata. Se ilmentää ruumiita. Luku 2, luvun 3:n yläosa, on kasvimaailman vertauskuva. Sen alempi puoli on silmiltä peitossa.

Saksankielessä on ensimmäisillä neljällä luvulla elementtien nimet.

Ein = yksi, merkitsee ilmaa, elementtiä, joka aina liikkuvana tunkeutuu kaikkiin aineen osiin ja jonka alituinen nousu ja lasku aiheuttaa kaikkiallisen elämän verhon.

Zwei = kaksi, johtuu vanhasta saksalaisesta sanasta Zweig, joka merkitsee siementä hedelmällisyyttä. Se kuvaa maata, kaiken tuotannon hedelmällistä äitiä.

Drei = kolme, vastaa kreikkalaista sanaa trienos sekä meidän (engl.) sanaa three. Se merkitsee vettä. Siksi sanotaan meren jumalia Tritoneiksi. Kolmikärki on Neptunuksen tunnusmerkki ja merta tai vettä yleensä sanotaan Amphitrite (ympäröivä vesi).

Vier, neljäs luku merkitsee belgiankielellä tulta ja saksankielellä vain lukua neljä. Tuli on Plutarkoksen mukaan viimeinen keksitty elementti. — —

Neliö on täydellinen luku ja kaikkien muitten lukujen ja kappaleitten juuri. Tetradi kuvaa ensimmäistä matemaattista voisaa. Se kuvaa myöskin sitä synnyttävää voimaa, josta kaikki yhtymät johtuvat. Vihityt pitävät sitä liikunnon ja äärettömyyden vertauskuvana esittämässä sitä, mikä ei ole ruumiillista eikä aistittavaa. Pythagoras ilmoitti oppilailleen Jumalan lausumattoman nimen nelinäisyyden kuvassa, sen ijäisen luovan periaatteen, jonka merkitys on kaiken olemassaolevan lähde ja jossa hebreankielellä on neljä kirjainta.

Nelinäisyytenä näemme ensimmäisen kiinteän muodon, kuolemattomuuden kaikkiallisen vertauskuvan, pyramiidin. Gnostikot selittivät, että heidän tieteensä rakenne perustui neliöön, jonka sivuina olivat *sighe* (vaitiolo), *bathos* (syvyys), *nous* (äly) sekä *aletheia* (totuus). Sillä kolmio, kolme-luvun kuva, muodostaa pyramiidin kolmiomaiset sivut ja yksikkö muodostaa sen kärjen tai apexin. Sentähden sanoo Lysis ja Timeus Locriista, että ei löydy ainoatakaan asiata, jota ei voida johtaa nelinäisyyteen sen juurena. Pythagoraan mukaan on olemassa yhteys jumalien ja lukujen välillä ja viimeksimainitut ovat perustana sille ennustustaidolle, jota sa-

notaan arithmomasiaksi. Kun siis aine merkittiin luvulla 9 tai kolme kertaa kolme ja kun kuolemattomuuden hengen oleellisin hieroglyfi on nelinäisyys tai luku neljä, niin ovat viisaat sanoneet, että tehdessään erehdyksen viskautui ihminen sekavaan labyrinttiin kulkiessaan neljästä yhdeksään. Ainoa keino, millä hän voi avata itselleen tien näillä epävarmoilla syrjäteillä ja pois kurjuuden syvyydestä, johon hän on syöksynyt, on kääntyminen ja kulkeminen takaisin yhdeksästä neljään. — Sielu on luku, se on itseliikkuva. Se sulkee sisäänsä nelinäisyyden.

(Jatkuu.)

Hyvän maineen todistus

(The tongue of good report.)

„Hyvän maineen todistuksella" tai „hyvän maineen todistus on jo kuultu hänen suosituksekseen" on teknillinen muurari-puheenparsi. Se osoittaa pyrkijän olevan yleisessä merkityksessä hyvämaineisen ihmisen, josta ei puhuta pahaa. Tämä sanontamuoto tavataan kahdeksannentoista vuosisadan vanhimmissakin rituaaleissa.

Vanhassa egyptiläisessä „Kuolleitten kirjassa" käytettiin samaan tarkoitukseen sanoja „Ääneltään totuudenmukainen", mutta selvästi huomaamme, että nuo sanat sisälsivät paljon enemmän kuin mitä meidän kutistunut käsityksemme hyvästä maineesta sisältää. Se merkitsi, että pyrkijä, senjälkeen kuin vihkivät korkeat olennot olivat häntä koetelleet, vaistomaisesti vastasi niin henkisesti kuin älyllisesti esitettyihin korkeisiin aatteisiin. Ikäänkuin väärentämättömästä rahasta kajahti hänestä oikea ääni, kun totuus häneen sattui. Hän siis vastasi samalla äänellä ja antoi oikean mainetodistuksen.

Voidaksemme sovittaa opetus sisäänastumisen todelliseen merkitykseen tulee meidän ymmärtää että kurkku- ja rintaäänien tulee toimia niin sopusoinnussa, että saadaan aikaan vakava yhteissointu. Ehdottomana todistuksena puhtaasta sydämestä on oikea äänisointu puheessa. Pyrkijän ääni ilmensi sisässä asuvan henkisen mielentilan. Hänen sanansa pyrkivät olemaan peilikuvana jostakin jumalallisen sanan kirjaimesta.

Käytettävänämme on käännöksenä egyptiläinen *„Rituaali, käsittävä sielun tuomitsemisen mysteriota"*. Käännöksen on suorittanut Egyptiläisen Arkeologisen seuran tarkastuksen alaisena M. W. Blackden „Societas Rosicrusiana in Anglia"-seuralle. Olemme tutkineet sanojen „ääneltään totuudenmukainen" käyttöä tässä teoksessa ja uskomme asian kiinnittävän usean lukijammekin mieltä.

Tässä seremoniassa esittää vihittävä ruumiitonta sielua, sielua, joka on astunut Viisauden Porttien läpi ja nyt lähestyy Kaksinkertaisen Totuuden pylvässalin ulkonaista porttia. Tässä estää häntä sisäänastumasta olento, joka kantaa Anubiksen vertauskuvia, vartioivan jumalan, joka vaatii tietoa syistä, jonka tähden hän tulee, sekä suositustodistuksia.

Jos nämä ovat tyydyttäviä, avaa Anubis oven ja johtaa pyrkijän kautta pimeän käytävän, joka on täynnä esteitä ja kauhuja. Pyrkijä seuraa johtajaansa peittäen silmänsä näkemästä kauheita näkyjä ja kompastuen yli monien „salaisten asioiden" ja saapuu hänen kanssaan aukealle Kahden Totuuden pylvässalin sisäportin eteen. Täällä näkee hän loistavia olentoja ovea vartioimassa. Hän jää portin eteen seisomaan ja Anubis astuu saliin sulkien portin jäljessään.

Salissa kääntyy Anubis kokoontuneitten puoleen ja ilmoittaa vihittävän tulosta täten: „Kuuluu ääni miehen, joka saapuu himojen mailta. Hän tuntee tiemme ja olinpaikkamme ja olen häneen tyytyväinen, sillä tunnen hänen tuoksunsa samana kuin omamme."

Sitten luettelee hän pyrkijän suositukset. Niitä on useita, mutta ne ovat niin merkillisen salaperäisellä tavalla kirjoitetut, ettemme niistä saa paljoakaan selvää. Ensimmäinen kuitenkin sanoo hänen olevan „ääneltään totuudenmukaisen" ja tämä on kahdesti sanottu. Kokonaisuudessaan näyttää tuo luettelo esittävän ulkopuolella olevan pyrkijän sielun historiaa. Hän oli „upottanut vastustajien purren". Hän oli kulkenut lautalla yli lammikon „kunnes hän oli nähnyt Suuren Pimeyden henkiset muodot". Tämä on nähtävästi alempien himojen voittamisen saavutus ja osoittaa hänen korkeimpien pyrkimystensä avulla nousseen henkiseen maailmaan. Sinne oli hän „jäänyt pylväitten väliin odottamaan hiljaisuudessa". Hän oli ollut alastomaksi riisuttu, mutta nyt oli hänet uudelleen pukenut se, joka vartioi Tien Porttia eteläisen pylvään luona.

Senjälkeen kun Anubis on lukenut esityksen pyrkijän puolesta sekä senkautta osoittanut tämän kulkeneen varhaisempien asteitten läpi, käsketään Anubis tutkimaan hänen tietojaan sekä niiden avulla todistamaan tietonsa erikoisista ja määrätyistä tunnuksista edellisistä asteista noustessaan. Anubis palaa vihittävän luo, joka yhä seisoo ulkopuolella, suorittaa tutkimuksensa oven luona ja laskee hänet sisään.

Kun uusi tulokas on astunut pylvässaliin, käsketään hänen esittämään kunnianosoituksensa ja pyyntönsä pylvässalin Mestarille, joka kuvaa Kaksinkertaisen Totuuden Herraa. Tämän jälkeen alkaa hän esityksen, jota tavallisesti nimitetään Kolmeksikymmeneksi kuudeksi kieltäymykseksi, koska kukin niistä on vakuutus vapautumisesta jostain fyysillisestä synnistä

Tällä kohdalla seremoniojen kuluissa asetetaan vertauskuvallisesti vihittävän sydän Suuren Vaa'an vasempaan kulhoon. Sillekin esittää hän kunnioituksensa ja pyyntönsä, koska se on „ruumiissa oleva kuvani, jäsenieni muovaaja ja ylläpitäjä".

Tähän vastaa vaaka-kulhossa oleva Sydän alkamalla esityksen, jota on nimitetty „Kielteiseksi Ripiksi". Mainitsemalla vuorottain kunkin todistajan tai tuomarin, kieltää sydän synnin, jonka rangaistusta kukin todistaja edustaa. Nämä neljäkymmentäkaksi pykälää käsittelevät älyllisiä ja henkisiä syntejä, sillä vaaka-kulhossa oleva sydän kääntyy sisäisen olennon puoleen, siihen osaan ihmisestä, joka ei tee syntiä omasta alotteestaan, vaan ainoastaan, mikäli hän on sidottu muovailtavana olevaan olemuspuoleen, siis „sen ihmisen tekojen kautta, jolle tämä sydän maan päällä eläessä oli antanut elämää ja voimaa toimimaan".

Olemme varmasti sitä mieltä, ettei minkään maan eikä minkään ajan uskonnollisessa kirjallisuudessa ole esitetty mitään niin ylevää, kuin tämä Kielteinen Rippi. Sen kääntäminen, jäljentäminen sekä lauseiden järjestely on monen tutkijan yhteistyötä. Jättämällä pois noiden monien jumalien arvot ja nimet, sekä tuomarien toimien selittämisen, tarjoamme tässä luettavaksi eetillisen ytimen tästä ripistä sellaisena kuin Sidney Coryn sen julkaisee „*The Faith of Ancient Egypt*" nimisessä kirjassaan.

„Terve Teille, te totuuden jumalat. Terve sinulle, suuri Osiris, totuuden herra. Tulen luoksesi, herrani. Tuon yön yllesi, voidakseni sinut nähdä. Olen oppinut tuntemaan nimesi. Tunnen niiden neljänkymmenen kahden nimet, jotka ovat kanssasi, jotka elävät ja tutkivat vanhurskaan eteen astuvaa syntistä. Terve, tunnen teidät, te totuuden herrat. Tuon sinulle totuuden! Olen hävittänyt pahan itsessäni. En ole tehnyt pahaa enkä vääryyttä kenellekään ihmiselle. En ole ketään ihmistä sortanut. En koskaan ole väärinkääntänyt oikeutta inhimillisten tuomiosaleissa. En ole tehnyt vääryyttä vastoin veljiäni maan päällä. En koskaan ole saattanut ketään ihmistä tekemään työtä yli voimiensa. En ole ollut kiihkeä. En ole ollut heikko enkä surkea. En ole koskaan sallinut orjaa pahoin pi-

deltävän. Maailmassa ei ole ketään, joka minun kauttani olisi joutunut kärsimään, ei tekemään syntiä, ei itkemään. En ole ketään pettänyt. En koskaan ole mitannut väärin. En koskaan ole lisännyt painoja vaakaan. En ole koskaan jättänyt antamatta leipää nälkäiselle, vettä janoavalle, vaatetta alastomalle, apua sille, joka sen tarpeessa on ollut. En koskaan ole tehnyt pahaa lapselle, en tehnyt vääryyttä leskelle. En laiminlyönyt en kerjäläistä enkä tarpeessa olevaa, en myöskään sallinut ketään tehtävän nälkäiseksi ja leskistä huolehdin ikäänkuin heidän miehensä olisivat olleet elossa. En koskaan kieltänyt suojaa matkamieheltä, enkä sulkenut oveani keneltäkään, joka tahtoi ulkoa astua huoneeseeni. Olen puhdistanut itseni rakkauden avulla, ja sydämmeni on puhdas, puhdas, puhdas."

Tämä puolustus kuultiin hiljaisuudessa. Sen totuudenmukaisuus oli nyt todennettava sydämen punnitsemisen kautta. Tämän tekee Horus, joka astuu esille auttaakseen Anubista ja joka asettaa lain höyhenen oikeaan vaaka-kuppiin. Punnitseminen alkaa ja Toth panee muistiin ja luettelee tauluilleen asiat antaakseen lausuntonsa Kahdentoista Jumalan suurelle piirille. „Kuulkaa te maailmat! Totuudessa on tämä sydän punnittu ja hänen sielunsa on astunut todistamaan hänen puolestaan koetuksen aikana Suurella Vaa'alla. Mitään pahaa ei hänessä ole tavattu..."

Kuin yhdellä äänellä lausuu suuri piiri Kahdentoista Jumalan tuomion. Se on voitettu. Voitto on saatu. Sanat jotka ovat suustasi tulleet, ovat „puhdasta totuutta..."

Pylvässalin Mestari lausuu nyt „Accuittalin Sanoilla" tunnetun lausunnon: „On hyvä meille ja hyvä sille, joka kuuntelee, että iloa on sydämessä sanoja vaaalla punnittaessa, kun valheita ei lausuta Suuren Jumalan läsnäollessa. Katso, sinä olet julistettu olevaksi „ääneltäsi totuudenmukaisen".

Sitten kaikki vihittyjen asteen jäsenet suuressa pylvässalissa lausuvat vastatulleen veljen tervetulleeksi heidän joukkoonsa laulaen kaikki yhdessä neljäsanaisen säkeistön, vanhan muodon sanoista O..n.., joka vanha muoto tavallisesti käännetään sanoilla: „Tule, tule, rauhaan."

Eikö välähdys vanhasta rituaalista syvennä käsitystämme ensimmäisestä muurarivaatimuksesta, että hyvän maineen todistus on meistä lausuttu. Vähän merkitsee se, minkä olemme kuulleet ihmisten suusta ulkonaisessa maailmassa. Äärettömän paljon merkitsee se, minkä olemme kuulleet oman itsemme lausuvan oman itsemme temppelissä, silloin kuin meitä valmistettiin olemaan puhtaat sydämestä ja kun meidät sitten havaittiin „ääneltämme totuudenmukaisiksi".

The American Co-Mason.

Tähtimerkit

Kirj. Oswald Wirth. Suom. L. B.

Vesimies ♒

Saturnus, joka muinaisten kansojen käsityksen mukaan oli kaikista etäisin planeetta, hallitsee niitä eläinradan merkkejä, jotka ovat vastakkaisia kuun ja auringon asuinpaikoille: Kravulle ja Leijonalle. Maamerkki — Kauriin hallitsija, päinvastoin kuin vesimerkki — Kravun, muuttaa luontoaan niin pian kuin se tulee hallitsemaan ilmanmerkkiä: Vesimiestä.

Hetkeksi kaoksen pysäyttävä, kärsivä ja hiljainen jumala, jonka raju kiihko vastustaa kaikkea muodollista, on se muinaisaikojen *El Olam,* jonka kreikkalaiset yhtäläistyttivät Kronokseensa. Päästäkseen

selville hänen tehtävästään täytyy palata takaisin kaldealaiseen käsitykseen kaaosmaisesta valtamerestä, kaiken levon vihollisen, villin Tiamat'in asunnosta. Hirvittävästi kiljuen riehuu Tiamat elementtien keskellä yhdistäen ja sekoittaen niitä lakkaamatta. Tämä jumalien vastustaja, kaikkien hirviöiden äiti, on loppujen lopuksi kaiken liikunnon lähde. Jumalat luovat tyynnyttämällä, hilliten ja järjestäen. Vanha Saturnus on näistä luojista ensimmäinen ja vanhat aleksandrialaiset astrologit panivat sille asunnoksi Kauriin.

Mutta miten käy tämän jumalan sen heittäessä pois maisen kömpelyytensä kohotakseen Vesimiehen ilmaisille asunnoille? Se näyttää tällä kertaa tahtovan koota yhteen Ea'n perinnön hallitakseen ylemmän taivaan Vesiä. Nämä vedet tulevat siitä suolaisesta valtamerestä, jota Tiamat kiihoittamalla ylläpitää, ja haihtumalla ovat ne tulleet suolattomiksi. Vesimiehen älyn avulla ne hedelmöittävät kuivan maan. Vesimies on siis — ellei juuri Ea itse — niin ainakin tämän suuren jumalan, viisauden antajan, sanansaattaja tahi enkeli. Sillä vesi, tullessaan höyrytilassaan näkymättömäksi, on sielun symbooli, Ea'n inspiration haltija. Itse asiassa on se tämä jumala, joka pelastaa tulvan vallasta Atrakhasiksen, „erittäin älykkään" eli „hyvä-kuuloisen" miehen, jonka korva osasi tajuta kaisla-aidan puhetta ja jolle Ea oli uskonut jumalien salaisuuden [1]). Vesimiehen saviruukku jakaa sekä viisautta että elämää, joten Saturnus ottaa tässä merkissä niskoilleen *Jupiter-pluviuksen* tahi vielä paremmin veedalaisen *Indran* osan. Jos yhdistää kolme ilmamerkkiä: Kaksoiset, Vaaka ja Vesimies, huomaa niden tarkoittavan elähyttävää henkäystä, joka on kolminkertaisen vaikutuksen alainen: Mercurius, Venus ja Saturnus. Mercurius edistää tämän henkäyksen ruumistumista yksilöön, joka puhkeaa kuin kukka suuren aurinko-päivän valossa. Venus suojelee turmeltumiselta tätä niin perusteellisesti muodostettua elämää tasapainollaan. Saturnus taas kokoaa yhteen vanhuuden ja raihnaisuuden yllättämistä muodoista irroittuneen elinvoiman. Ahnaana pitää hän huolen, ettei mitään mene hukkaan, sillä hänen tehtävänsä on vartioida mustasukkaisena universaalisen elämän säiliötä. Hän hiljentää elähyttävän elämännesteen virtaamista ja jakaa viisaalla tarkkuudella elämää, ettei sen kohtuuton tuhlaaminen hyödyttäisi kaaosta.

Tähtitaivaan Saturnus-Vesimies on Tarot'in mukaan aurinko-ylienkeli kohtuullisuuden hengetär. Tämä Hyve kohottaa vasemmalla kädellään hopeista ruukkua kaataen sen sisällön oikeassa kädessä olevaan kultaiseen ruukkuun. Kuvan liikkeet osoittavat hänen kaatavan saman nesteen vuorotellen toisesta uurnasta toiseen. Tässä on kysymyksenä universaalinen elämänneste; ja enkeli, joka tämän lakkaamattoman vaihdoksen toimittaa, näyttää välinpitämättömänä astioitaan vuorottavan varmana, etteivät ne koskaan tule kelpaamattomiksi lyhytaikaista sisältöänsä pitämään.

14 Arcana, joka kuvaa elämän energian säilyttämistä, on vastakohta 13 arcanalle, kuolemalle. Ei mikään lakkaa olemasta, kaikki virtaa pysähtymättä. Katoavainen yksilö jatkaa olemassa oloaan vain lakkaamatta karaistuakseen Vesimies-Nuoruuden eli Kohtuullisuuden suihkulähteen aalloissa. Uni, parantaja, on sama kuin kylpy universaalisen elämän Valtameri-Virran mysterioissa. Joka yö me nukkuessamme sinne sukellamme, kuten Gilgames ja tuomme mukanamme piikkisen oksan kuolemattomuuden kasvista, jonka meille määrätyn talismanin on eläimellisyytemme Käärme meiltä ryöstänyt.

[1]) Paul Dhorme: Choix de textes religieux — assyro-babyloniens, sivu 103.